

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VICTORY
IS FOR THE
TAKING

VOLUME THREE OF THE
RIYRIA REVELATIONS

HEIR OF NOVRON

MICHAEL J. SULLIVAN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

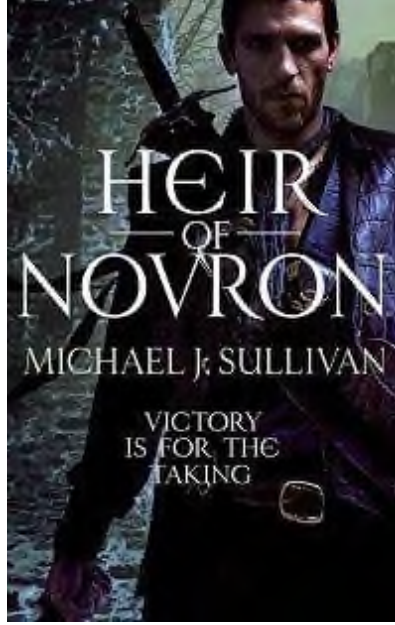
HEIR or NOVRON

*Volume Three of the
Riyria Revelations*

MIŁ’HAEL |. ãLJ LLIVA N

orbitbooks.net
orbitshortfiction.com

[Okumaya Başla](#)
[İçindekiler Ekstra](#)
[Telif Hakkı Sayfası](#)

Bu kitap tamamen eşim Robin Sullivan'a adanmıştır.

Bazıları, kadınlara kılıç takmadan nasıl bu kadar güçlü kadınlar yazabildiğimi sordu. Bunun sebebi o.

O Arista'dır.

O Thrace'dir.

O Modina'dır.

O Amilia'dır.

Ve o benim Gwen'im.

Bu seri ona bir övgü niteliğindedir.

Bu senin kitabın, Robin.

*Sen hayattayken hayatın ne kadar harika olduğunu
kelimelere döktüğüm için umarım kızmazsın.*

—ELTON JOHN, BERNIE TAUPIN

ELAN DÜNYASININ BİLİNEN BÖLGELERİ

Estrendor: Kuzey çöller
Erivan İmparatorluğu: Elf
toprakları Apeladorn: İnsan
ulusları
Ba Ran Takımadaları: Goblin adaları
Westerlands: Batı çorakları
Dacca: Güney adamlarının adası

APELADORN ULUSLARI

Avryn: Merkezdeki zengin krallıklar

Trent: Kuzeydeki dağlık krallıklar

Calis: Savaş ağaları tarafından yönetilen güneydoğu

tropikal bölgesi Delgos: Güney cumhuriyeti

AVRYN KRALLIKLARI

*Ghent: Nyphron Kilisesi'nin dini mülkiyeti Melengar:
Küçük ama eski ve saygın krallık Warric: Avryn
krallıkları arasında en güçlüsü
Dunmore: En genç ve en az gelişmiş krallık Alburn:
Ormanlık krallık
Rhenydd: Yoksul krallık
Maranon: Gıda üreticisi. Bir zamanlar Delgos'un bir
parçasıydı, ancak Delgos cumhuriyet olduğunda kaybedildi
Galeannon: Çorak tepelerden oluşan kanunsuz krallık,
birçok büyük savaşın yapıldığı yer*

TANRILAR

Erebus: Tanruların babası

Ferrol: En büyük oğul, elflerin tanrısı

Drome: İkinci oğul, cücelerin tanrısı

Maribor: Üçüncü oğul, insanların tanrısı

Muriel: Tek kızı, doğanın tanrıçası

Uberlin: Muriel ve Erebus'un oğlu, karanlığın tanrısı

SIYASI PARTILER

Emperyalistler: Yarı tanrı Novron'un doğrudan torunu olan tek bir lider altında insanlığı birleştirmek isteyenler

Milliyetçiler: Halk tarafından seçilen bir lider tarafından yönetilmek isteyenler

Kraliyetçiler: Bireysel, bağımsız hükümdarların yönetimini sürdürmek isteyenler

KİTAP V

KIŞ

BÖLÜM 1

AQUESTA

Bazı insanlar yetenekli, bazıları şanslıdır, ama o anda Mince ikisi de olmadığını fark etti. Tüccarın cüzdanını kesmeyi başaramayan Mince, bir eliyle çantayı tutarken donakaldı. Yankesici ilkelerine göre sadece bir kez dokunmak serbestti ve o da önceki iki denemeden sonra görevini yerine getirerek kalabalığın arasına karışmıştı. Üçüncü bir başarısızlık, bir sonraki öğünde yemekten mahrum kalacağı anlamına geliyordu. Mince çok açtı, vazgeçemezdi.

Elleri hala tüccarın pelerininin altında, bekledi. Adam farkında değildi.

Tekrar denemeli miyim?

Bu düşünce deliceydi, ama boş midesinin mantığa üstün geldi. Çaresizlik içinde Mince, ihtiyatlılığını bir kenara bıraktı. Deri garip bir şekilde kalın görünüyordu. İleri geri keserken, cüzdanın gevşediğini hissetti, ama bir şeyler yolunda değildi. Mince hatasını fark etmesi sadece bir an sürdü. Çanta ipleri yerine, tüccarın kemerini kesmişti. Tıslayan bir yılan gibi, deri kayış şişman adamın karnından kayarak, silahlarının ağırlığıyla kaldırım taşlarına sürüklendi.

Mince, hayal kırıklığıyla dolu on yılının tamamı gözünün önünden geçerken nefes almadı, kıpırdamadı.

Koş! Kafasının içindeki ses, kurbanının kalp atışını, belki de iki kalp atışını fark ettiğinde çılgılık attı...

Tüccar döndü.

Soğuktan kızarmış yanakları olan iri, yumuşak bir adamdı. Mince'in elindeki keseyi fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hey, sen!" Adam hançerine uzandı, ama hançerin kaybolduğunu görünce yüzü şaşkınlıkla doldu. Diğer silahını ararken, ikisinin de sokakta yattığını gördü.

Mince, daha akıllı olan benliğinin sesine kulak verdi ve kaçtı. Sağduyu, ona öfkeli bir devden kaçmanın en iyi yolunun en küçük yere gitmek olduğunu söylüyordu.

Çatlak. The Blue Swan Inn'in dışındaki bir bira arabasının altına daldı ve uzak tarafa kaydı. Ayağa kalkarak, bıçağı ve cüzdanı göğsüne sıkıca bastırarak sokağa doğru koştu. Yeni yağın kar kaçışını engelledi ve küçük ayakları köşeyi dönerken kaydı.

"Hırsız! Dur!" Bağırışlar beklediği kadar yakın değildi.

Mince koşmaya devam etti. Sonunda ahıra ulaştığında, gübre yığını çevreleyen çitin raylarının arasına saklandı. Yorgunluktan bitkin düşen çocuk, sırtını uzak duvara dayayarak çömeldi. Bıçağı kemerine soktu ve cüzdanı gömleğinin içine sıkıştırdı, bu da göze çarpan bir şişkinlik yarattı. Buhar çıkan yığınların arasında nefes nefese kalmış, kulaklarında çınlayan sesin arasında bir şey duymaya çalışıyordu.

"İşte buradasın!" Elbright bağırdı, karda kayarak çitin üzerine tutundu. "Ne aptalsın. Orada durup şişko ahmağın arkasını dönmesini bekle. Sen bir moronsun Mince. Hepsi bu, başka bir şey yok. Neden sana bir şeyler öğretmeye çalıştığımı gerçekten bilmiyorum."

Mince ve diğer çocuklar, on üç yaşındaki Elbright'a "Yaşlı Adam" derlerdi. Küçük grubunda sadece o gerçek bir pelerin giyiyordu; pelerin kirli gri renkteydi ve kararmış metal bir broşla tutturulmuştu. Elbright, grubun en zeki ve en başarılı üyesiydi ve Mince onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu.

Gülerek, Brand birkaç dakika sonra geldi ve Elbright'ın yanına, çitin başına oturdu.

"Bu komik değil," dedi Elbright.

"Ama... o..." Brand, kahkahalar onu ele geçirdiği için cümlesini tamamlayamadı.

Diğer ikisi gibi Brand da kirli, zayıf ve farklı bedenlerdeki uyumsuz giysiler giymişti. Pantolonu çok uzundu ve kıvrılmış paçalarının kıvrımlarında kar birikmişti. Sadece tuniği tam oturuyordu. Yeşil brokardan yapılmış ve ince, esnek deri ile süslenmiş tunik, önden karmaşık oyma ahşap düğmelerle bağlanıyordu. Yaşlı Adam'dan bir yaş küçük olan Brand, ondan biraz daha uzun ve biraz daha geniş omuzluydu. Çetelerinin sözsüz hiyerarşisinde Brand ikinci sıradaydı; Elbright'ın beyni, Brand'ın kas gücüydü. Grubun geri kalan üyesi Kine, en iyi yankesici olduğu için üçüncü sıradaydı. Bu da Mince'i tartışmasız en alt sıraya yerleştiriyordu. Boyu, pozisyonuna uygun olarak, 120 cm'den biraz fazlaydı ve ıslak bir kediden biraz daha ağırdı.

"Kes şunu, olur mu?" diye bağırdı Yaşlı Adam. "Çocuğa bir iki şey öğretmeye çalışıyorum. Öldürülebilirdi. Aptalca bir hareketti, bu kadar basit."

"Bence harikaydı." Brand gözlerini silmek için durakladı. "Yani, aptalca olduğu kesin, ama yine de muhteşemdi. Mince, adam bıçaklarına uzanırken orada durup gözlerini kırıştırıyordu. Ama bıçaklar yoktu, çünkü küçük aptal herif adamın kanlı kemerini kesip atmıştı! Sonra..." Brand bir kez daha gülmekten kendini zor tuttu. "En iyi kısmı, Mince kaçtıktan hemen sonra, şişko piç onu kovalamaya başladı ve pantolonu düştü. Adam kanlı bir ağaç gibi devrildi. *Güm*. Doğruca oluğa. Tanrım, çok komikti."

Elbright ciddi kalmaya çalıştı, ama Brand'in anlatımı kısa sürede hepsini güldürdü.

"Tamam, tamam, kes şunu." Elbright kontrolünü geri kazandı ve hemen işine döndü. "Gelin, çekimi görelim."

Mince cüzdanı çıkardı ve geniş bir gülümsemeyle uzattı. "Ağır geliyor," dedi gururla.

Elbright çantayı açtı ve içindekileri inceledikten sonra somurtarak, "Sadece bakır paralar" dedi.

Brand ve Elbright hayal kırıklığıyla birbirlerine baktılar ve Mince'in geçici coşkusu bir anda söndü. "Ağır geliyordu," diye tekrarladı, daha çok kendine.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Brand. "Ona bir şans daha mı vereceğiz?"

Elbright başını salladı. "Hayır, hepimiz bir süre Kilise Meydanı'ndan uzak durmalıyız. Mince'i çok fazla kişi gördü. Kapılara daha yakın bir yere geçeceğiz. Yeni gelenleri izleyip şansımızın yaver gitmesini umacağız."

"İster misin..." diye başladı Mince.

"Hayır. Bıçağımı geri ver. Sırada Brand var."

Çocuklar, sabah devriyesinin taze karda bıraktığı izleri takip ederek saray duvarlarına doğru koştular. Doğuya doğru dolaşp İmparatorluk Meydanı'na girdiler. Avryn'in her yerinden insanlar Kış Bayramı için geliyordu ve merkez meydan umut vaat eden insanlarla doluydu.

"Orada," dedi Elbright, şehir kapısını işaret ederek. "Şu ikisi. Görüyor musun? Biri uzun, diğeri daha kısa."

"Zavallı görünümlü bir çift," dedi Mince.

"Yorgun," diye onayladı Brand.

"Muhtemelen bütün gece fırtınada at sürmüşlerdir," dedi Elbright aç bir gülümsemeyle. "Hadi Brand, eski yardımsever ahır çocuğu numaranı yap. Şimdi Mince, nasıl yapıldığını izle. Çanta kesme yeteneğin olmadığı için bu senin tek umudun olabilir."

Royce ve Hadrian, buzla kaplı atlarla İmparatorluk Meydanı'na girdiler. Soğuktan korunmak için, ikisi karla kaplı battaniyelere sarılmış hayaletler gibi görünüyorlardı. Sahip oldukları her şeyi giymelerine rağmen, kış yolları için yetersiz donanımına sahiptiler, Ratibor ve Aquesta arasındaki dağ geçitleri için ise daha da yetersizdi. Bütün gece süren kar fırtınası, zorluklarını daha da artırmıştı. İkili atlarını durdurduklarında, Royce Hadrian'ın ellerini kase şeklinde yapıp içine nefes aldığını fark etti. İkisinin de kışlık eldiveni yoktu. Hadrian parmaklarını battaniyesinden kopardığı şeritlerle sarmış, Royce ise ellerini kollarının içine sokmayı tercih etmişti. Kendi ellerinin olmadığı kollarını görmek Royce'u rahatsız etti, çünkü ona yaşlı büyücüyü hatırlattı. İkili, Ratibor'dan geçerken onun cinayetinin ayrıntılarını öğrenmişti. Bir gece geç saatlerde suikasta kurban giden Esrahaddon, sonsuza dek susturulmuştu.

Eldiven almayı planlamışlardı, ancak Ratibor'a varır varmaz, milliyetçi liderin yakında idam edileceğini duyuran ilanlar gördüler. İmparatorluk, Kış Bayramı kutlamaları kapsamında Degan Gaunt'ı imparatorluk başkenti Aquesta'da halka açık bir şekilde yakmayı planlıyordu. Hadrian ve Royce, Gaunt'ı aramak için aylarca açık denizleri ve karanlık ormanları aşmışlardı. Onun nerede olduğunu şehrin her tavernasının kapısında asılı ilanlarda bulmak, onlar için bir lütuf olduğu kadar bir darbe de oldu. Onu bulmalarını engelleyecek yeni bir felaket çıkmasından korkan ikili, ertesi sabah ticaret dükkanları açılmadan çok önce yola çıktı.

Royce atkısını çözdü, başlığını geri çekti ve etrafına bakındı. Karla kaplı saray, meydanın güney tarafının tamamını kaplarken, dükkanlar ve satıcılar geri kalan kısmı dolduruyordu. Kürkçüler, süslemeli pelerinler ve şapkalar sergiliyordu. Ayakkabıcılar, geçenlere botlarını yağlamayı teklif ederek onları ikna etmeye çalışıyordu. Fırıncılar, kar tanesi şeklindeki kurabiyeler ve beyaz pudralı hamur işleriyle yolcuları cezbediyordu. Ve her yerde, yaklaşan festivali duyuran renkli afişler asılıydı.

Royce attan yeni inmişti ki bir çocuk koşarak geldi. "Atlarınızı bağlayalım mı efendim? Bir gecelik ahır ücreti sadece bir gümüş. Atlarınızı kendim fırçalar ve iyi yulafla beslenmelerini sağlarım."

Atından inip kendi başlığını geri çeken Hadrian, çocuğa gülümsedi. "Geceleri onlara ninni söyler misin?"

"Elbette, efendim," diye cevapladı çocuk hiç tereddüt etmeden. "İki bakır para daha ödersiniz, ama benim çok güzel bir sesim var, gerçekten."

"Şehirdeki herhangi bir ahır beş bakır paraya bir atı barındırır," diye meydan okudu Royce.

"Bu ay değil, efendim. Kış sezonu fiyatları üç gün önce başladı. Ahırlar ve odalar çabuk doluyor. Özellikle bu yıl. Erken geldiğiniz için şanslısınız. İki hafta sonra, avcıların gizlenme yerlerinin arkasındaki tarlalarda atları barındıracaklar. Tek konaklama yeri toprak zeminli yerler olacak ve insanlar beş gümüş karşılığında odun yığını gibi üst üste yığılacaklar. Şehirdeki en iyi ve en ucuz yerleri biliyorum. Şu anda bir gümüş iyi bir fiyat. Birkaç gün sonra iki katı fiyat ödersiniz."

Royce onu dikkatle süzdü. "Adın ne?"

"Bana Cesur Brand derler." Dik durdu ve tunikasının yakasını düzeltti.

Hadrian güldü ve sordu, "Neden öyle diyorlar?"

"Çünkü kavgadan asla geri adım atmam, efendim."

"Tunikini oradan mı aldın?" diye sordu Royce.

Çocuk, giysiyi ilk kez fark etmiş gibi başını eğdi. "Bu eski şeyi mi? Evde bundan daha iyi beş tane var. Kar yağarken iyilerini ıslatmamak için bu paçavrayı giyiyorum."

"Peki, Brand, bu atları Hall ve Coswall'daki Bailey Inn'e götürüp orada ahıra koyabilir misin?"

"Elbette, efendim. Ve iyi bir seçim olduğunu da eklemeliyim. Saygın bir sahibi tarafından işletiliyor ve fiyatları makul. Ben de tam o yeri önerecektim."

Royce ona sırtıtarak baktı. Dikkatini, uzakta duran ve Brand'ı tanımıyor gibi davranan iki çocuğa çevirdi. Royce onlara gelmeleri için eliyle işaret etti. Çocuklar tereddütlü görünüyorlardı, ama Royce el hareketini tekrarlayınca isteksizce geldiler.

"Adlarınız ne?" diye sordu.

"Elbright, efendim," diye cevapladı ikisinden uzun olanı. Bu çocuk Brand'den daha büyüktü ve pelerininin altında bir bıçak saklıyordu. Royce, onun grubun gerçek lideri olduğunu ve Brand'i oyun oynaması için gönderdiğini tahmin etti.

"Mince, efendim," dedi diğeri, en genç görünen ve saçları yakın zamanda keskin olmayan bir bıçakla kesilmiş gibi görünen çocuk. Çocuk, lekeli, yıpranmış yünlü paçavralardan başka bir şey giymiyordu. Gömleği ve pantolonu, bileklerinin ve bacaklarının parlak pembe tenini ortaya çıkarmıştı. Giysileri arasında en iyi uyan şey, omuzlarına asılı yırtık bir dokuma çuvaldı. Aynı malzeme ayaklarını da sarıyordu ve ayak bileklerine sicim ile bağlanmıştı.

Hadrian atının üzerindeki teçhizatı kontrol etti, spadone kılıcını çıkardı ve onu pelerininin altında sırtında taşıdığı kınına soktu.

Royce ilk çocuğa iki gümüş tenent verdi, sonra üçüne de dönerek, "Brand, atlarımızı Bailey'de ahıra koyacak ve bize bir oda ayırtacak. O yokken, siz ikiniz burada kalıp birkaç soruya cevap vereceksiniz," dedi.

"Ama, ah, efendim, biz yapamayız..." Elbright söze başladı, ama Royce onu dinlemedi.

"Brand, Bailey'den makbuzla geri döndüğünde, her birinize bir gümüş ödeyeceğim. Eğer geri dönmezse, kaçıp atları satarsa, ikinizin de boğazını kesip sizi sarayın kapısına ayaklarınızdan asacağım. Kanınızı bir kovaya damlatacağım, sonra onunla bir tabela boyayıp şehre Cesur Brand'ın bir at hırsızı olduğunu duyuracağım. Sonra imparatorluk muhafızlarının ve bu şehirdeki *diğer* bağlantılarımın yardımıyla onu bulup aynı muameleyi göreceğini sağlayacağım." Royce çocuğa sert bir bakış attı. "Anlaştık mı, Brand?"

Üç çocuk ağzı açık bir şekilde ona baktı.

"Mar! Pek güvenilir bir adam değilsiniz, değil mi efendim?" dedi Mince.

Royce uğursuz bir şekilde sırtıttı. "Grim ve Baldwin isimleriyle rezervasyon yap. Şimdi git Brand, ama çabuk dön. Arkadaşlarının endişelenmesini istemezsin."

Brand atları uzaklaştırırken, diğer iki çocuk onun gidişini izledi. Brand arkasına baktığında Elbright başını hafifçe salladı.

"Şimdi, çocuklar, bu yılki kutlamalar için ne planladığınızı bize anlatın."

"Şey..." Elbright başladı, "İmparatoriçenin evliliği ve diğer olaylar nedeniyle, bunun yüz yıldır en unutulmaz Kış Bayramı olacağını düşünüyorum."

"Evlilik mi?" diye sordu Hadrian.

"Evet, efendim. Herkesin bunu bildiğini sanıyordum. Davetiyeler aylar önce gönderildi ve tüm zenginler, hatta krallar ve kraliçeler bile her yerden geliyorlar."

"Kiminle evleniyor?" diye sordu Royce.

"*Lard Ethelred*," dedi Mince.

Elbright sesini alçaltarak, "Kapa çeneni,

Mince," dedi. "O bir yılan."

Elbright homurdandı ve onun kulağına bir tokat attı. "Böyle konuşursan ölürsün." Royce ve Hadrian'a dönerek, "Mince imparatoriçeye biraz

imparatoriçeye biraz aşık. Yaşlı kralın onunla evlendiği için pek memnun değil."

"O bir tanrıça gibi," dedi Mince, gözleri buğulanarak. "Onu bir kez gördüm. Geçen yaz konuşma yaparken daha iyi görebilmek için o çatıya tırmandım. Bir yıldız gibi parlıyordu. Mar adına, o çok güzel. Novron'un kızı olduğu belli. Hiç bu kadar güzel birini görmedim."

"Anladın mı? Mince imparatoriçe konusunda biraz delidir," diye özür diledi Elbright. "Yine Regent Ethelred'in işleri yürütmesine alışması gerekiyor. İmparatoriçe hasta olduğu için hiç alışkın olmadığı bir durum değil aslında."

"Kuzeyde öldürdüğü canavar tarafından yaralanmıştı," diye açıkladı Mince. "İmparatoriçe Modina zehirden ölmek üzereydi ve her yerden şifacılar geldi, ama kimse yardım edemedi. Sonra Regent Saldur yedi gün yedi gece yemek yemeden ve su içmeden dua etti. Maribor ona, Tarin Vale'den Amilia adında bir hizmetçi kızın saf kalbinin imparatoriçeyi iyileştirme gücüne sahip olduğunu gösterdi. Ve kız bunu başardı. Lady Amilia, imparatoriçeyi sağlığına kavuşturmak için ona bakıyor ve bu işi çok iyi yapıyor." Nefes aldı, gözleri parladı ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Yeter artık," dedi Elbright.

"Bu ne demek oluyor?" Royce, meydanın ortasında inşa edilen tribünleri işaret ederek sordu. "Düğünü burada yapmayacaklar, değil mi?"

"Hayır, düğün katedralde yapılacak. Bunlar, infazı izlemek için. Asi lideri öldürecekler."

"Evet, duyduğumuz haber o," dedi Hadrian yumuşak bir sesle.

"Demek idam için geldin?"

"Sayılır."

"Yerlerimizi seçtim," dedi Elbright. "Mince'yi önceki gece oraya gönderip bize iyi bir yer ayırtmasını sağlayacağım."

"Hey, neden ben gitmek zorundayım?" diye sordu Mince.

"Brand ve ben tüm eşyaları taşımak zorundayız. Sen yardım etmek için çok küçüksün ve Kine hala hasta, bu yüzden senin..."

"Ama pelerin var ve orada otururken üşüyeceksin."

İki çocuk tartışmaya devam etti, ama Royce, Hadrian'ın artık dinlemediğini anlayabilirdi. Arkadaşının gözleri sarayın kapılarını, duvarlarını ve ön girişini tarıyordu. Hadrian muhafızları sayıyordu.

Bailey'deki odalar diğer hanlardaki odalarla aynıydı: küçük ve sıkıcı, yıpranmış ahşap zeminler ve küflü kokular. Her odanın şöminesinin yanında küçük bir odun yığını vardı, ancak bu yığın bütün gece yetecek kadar değildi. Müşteriler, sıcak kalmak istiyorlarsa fahiş fiyatlara daha fazla odun almak zorunda kalıyorlardı. Royce her zamanki gibi bloğu dolaşarak, çok sık görünen yüzleri aradı. Kimsenin onların gelişini fark etmediğinden emin olarak odalarına döndü — en azından, önemli olan kimse fark etmemişti.

"Sekiz numaralı oda. Neredeyse bir haftadır buradayız," dedi Royce. "Bir hafta mı? Neden bu kadar erken?" diye sordu Hadrian.

"Yılın on ayı manastırda yaşıyor olsaydın, Wintertide için erken gelmez miydin?"

Hadrian kılıçlarını aldı ve ikisi koridordan ilerledi. Royce yıpranmış bir kapının kilidini açtı ve kapıyı kaydırarak açtı. Odanın uzak köşesinde, tabaklar, bardaklar ve bir şişe şarapla donatılmış küçük bir masanın üzerinde iki mum yanıyordu. Kadife ve ipek giysiler giymiş bir adam, duvar aynasının önünde durmuş, sarı saçlarını tutan kravatını kontrol ediyor ve ceketinin yüksek yakasını düzeltiyordu.

"Bizi bekliyor gibi görünüyor," dedi Hadrian.

"Görünüşe göre birini bekliyordu," diye açıkladı Royce.

"Ne oluyor..." Albert Winslow şaşkınlıkla arkasını döndü. "Kapıyı çalmak zor mu?"

"Ne diyebilirim ki?" Royce yatağa uzandı. "Biz alçaklar ve hırsızlarız."

"Alçak olduğumuz kesin," dedi Albert, "ama hırsız mı? En son ne zaman bir şey çaldınız?"

"Memnuniyetsizlik mi seziyorum?"

"Ben bir vikontum. Korumam gereken bir itibarım var ve bunun için belirli bir gelir gerekiyor; siz ikiniz boş boş otururken bu geliri elde edemiyorum."

Hadrian masaya oturdu. "Memnuniyetsiz değil. Bizi açıkça azarlıyor."

"Bu yüzden mi bu kadar erken geldin?" diye sordu Royce. "İş mi arıyorsun?"

"Kısmen. Ayrıca Winds Manastırı'ndan uzaklaşmam gerekiyordu."

. Lord Daref ile görüştüğümde, Vikont Monk şakalarından vazgeçemedi. Öte yandan, Leydi Mae benim dindar inzivamı çekici buluyor."

"Ve o, şu şeyi yapan kişi mi..." Hadrian, düzgünce düzenlenmiş masayı parmağıyla işaret etti.

"Evet. Onu almaya gidiyordum. İptal etmek zorunda kalacağım, değil mi?" İkisini de sırayla baktı ve iç geçirdi.

"Üzgünüm."

"Umarım bu iş iyi para kazandırır. Bu yeni bir ceket ve terzinin borcunu hala ödemedim." Mumları söndürdükten sonra Hadrian'ın karşısına oturdu.

"Kuzeyde durumlar nasıl?" diye sordu Royce.

Albert düşünerek dudaklarını büzdü. "Medford'un ele geçirildiğini biliyorsunuzdur herhalde? İmparatorluk ordusu, Drondil Fields hariç, kenti ve eyaletteki kalelerin çoğunu ele geçirdi."

Royce doğruldu. "Hayır, bilmiyorduk. Gwen nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok. Duyduğumda buradaydım."

"Yani Alric ve Arista Drondil Fields'da mı?" diye sordu Hadrian.

"Kral Alric orada ama prensesin Medford'da olduğunu sanmıyorum. Sanırım Ratibor'u yönetiyor. Onu belediye başkanı olarak atadılar, en azından öyle duydum."

"Hayır," dedi Hadrian. "Oradan yeni geçtik. Savaştan sonra yönetimi o üstlenmişti ama birkaç ay önce gece yarısı ayrıldı. Nedenini kimse bilmiyor. Ben de evine döndüğünü düşündüm."

Albert omuz silkti. "Belki, ama geri döndüğüne dair hiçbir şey duymadım. Dönmemesi onun için daha iyi olmuştur muhtemelen. İmpler, Drondil Fields'ı kuşatmış durumda. Hiçbir şey içeri girip çıkamıyor. Alric'in teslim olması sadece an meselesi."

"Peki ya manastır? İmparatorluk kapıyı çaldı mı?" diye sordu Royce.

Albert başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Ama dediğim gibi, İmparatorluk güçleri Galewyr'i geçtiğinde ben zaten buradaydım."

Royce ayağa kalktı ve odada

dolaşmaya başladı. "Başka bir şey

var mı?" diye sordu Hadrian.

"Tur Del Fur'un goblinler tarafından istila edildiği söylentisi var. Ama bildiğim kadarıyla bu sadece bir söylenti."

"Söylenti değil," dedi Hadrian.

"Öyle mi?"

"Oradaydık. Aslında, biz sorumluyduk." "İlginç..."

dedi Albert.

Royce volta atmaya bıraktı. "Onu başlatma."

"Peki, sizi Aquesta'ya getiren nedir?" diye sordu Albert. "Wintertide'ı kutlamak için olmadığını tahmin ediyorum."

"Degan Gaunt'ı saray zindanından kaçıracamız ve her zamanki gibi içerideki işler için sana ihtiyacımız olacak," dedi Royce.

"Gerçekten mi? Wintertide'da idam edileceğini biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet, bu yüzden acele etmeliyiz. Geç kalırsak işler kötüye gider," diye ekledi Hadrian.

"Delirdin mi? Saray mı? Kış mevsiminde mi? Bu küçük düğün hakkında bir şey duymadın mı? Güvenlik her zamankinden biraz daha sıkı olabilir. Her gün avluda, muhafızlara katılmak için sıraya giren bir grup adam görüyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Hadrian.

"Düğünü kendi avantajımıza kullanabiliriz," dedi Royce. "Şehirde tanıdığımız kimse var mı?"

"Genny ve Leo yakın zamanda geldiler, sanırım."

"Gerçekten mi? Harika. Onlarla iletişime geç. Sarayda kesinlikle odaları vardır. Seni içeri alıp alamayacaklarını sor. Sonra, özellikle Gaunt'ı nerede tuttukları hakkında, öğrenebileceğin her şeyi öğren."

"Paraya ihtiyacım olacak. Sadece birkaç yerel baloya ve belki bir ziyafete katılmayı planlıyordum. Sarayın içine girmemi istiyorsan, daha iyi kıyafetler almam gerekecek. Mar adına, ayakkabılarıma bak. Şunlara bir bak! Bunlarla imparatoriçeyle görüşmem."

"Şimdilik Genny ve Leo'dan ödünç al," dedi Royce. "Bu gece Medford'a gidip, masraflarımızı karşılayacak parayla döneceğim."

"Geri mi dönüyorsun? Bu gece mi?" diye sordu Albert. "Daha yeni geldin, değil mi?"

Hırsız başını salladı.

"O iyi," dedi Hadrian Royce'a. "Eminim kaçmıştır."

"Kış Bayramı'na neredeyse bir ay var," dedi Royce. "Bir hafta kadar sonra geri döneceğim. Bu arada, öğrenebileceğiniz her şeyi öğrenin, ben döndüğümde bir plan yaparız."

"En azından Kış Bayramı sıkıcı geçmeyecek," diye mırıldandı Albert.

BÖLÜM 2

KARANLIĞA

Biri inliyordu.

Bu seferki bir erkek sesiydi, Arista'nın daha önce duyduğu bir ses. Herkes sonunda ağlıyordu. Bazıları histerik bir şekilde ağlamaya başlıyordu. Eskiden çılgılık atmaya eğilimli bir kadın vardı, ama bir süre önce oradan çıkarılmıştı. Arista, kadının serbest bırakılacağına dair hiçbir umut beslemiyordu. Onların cesedi sürükleyerek göturdüklerini duymuştu. Ağlayan adam eskiden bağırırdı, ama son birkaç gündür daha sessizleşmişti. Artık hiç ağlamıyordu. Kısa bir süre önce onun dua ettiğini duymuştu. Arista, onun kurtarılmasını ya da hızlı bir ölümü istememesine şaşırılmıştı. Tek dua ettiği şey oydu. Maribor'dan onu korumasını istedi, ama tüm bu saçmalıklar içinde, prenses adamın sevgilisinin adını hiç duymadı.

Karanlıkta zamanın geçişini takip etmenin bir yolu yoktu. Arista yemekleri saymayı denedi, ancak açlığı, yemeklerin günde bir kereden az geldiğini gösteriyordu. Yine de, yakalandığından bu yana haftalar geçmiş olmalıydı. Bütün bu süre boyunca, ona seslendiği halde Gaunt'ı hiç duymamıştı. Onun sesini duyduğu tek zaman, Hilfred ile birlikte onu kurtarmaya çalıştıkları geceydi.

O zamandan beri, sadece bir çöp kovası ve birkaç avuç saman bulunan hücrelerine hapsedilmişti. Oda o kadar küçüktü ki, dört duvarı aynı anda dokunabilirdi, bu da orayı bir kafes veya mezar gibi hissettiriyordu. Arista, bir zamanlar Thrace olarak bilinen Modina'nın da tam da böyle bir yerde tutulduğunu biliyordu. Belki de tam o hücrede. Kendisi için önemli olan herkesi ve her şeyi kaybettikten sonra, hiçbir açıklama, neden veya sebep olmadan karanlıkta tek başına uyanmak bir kabus olmalıydı. Nerede olduğunu veya oraya nasıl geldiğini bilmemek kızı çıldırtmış olmalıydı.

Kendi trajedilerine rağmen, Arista en azından dünyasında yalnız olmadığını biliyordu. Kaybolduğu haberi ona ulaştığında, kardeşi Alric, onu kurtarmak için dünyayı yerinden oynatacaktı. İkisi, babalarının ölümünden bu yana yıllar içinde birbirlerine daha da yakınlaşmışlardı. O artık ayrıcalıklı bir çocuk değildi ve o da

kıskanç, içine kapanık kız kardeşi değildi. Hâlâ tartışıyorlardı, ama hiçbir şey onu kız kardeşini bulmaktan alıkoyamazdı. Alric, geniş ailesi olan Pickering'lerin yardımını isteyecekti. Hatta Alric'in sevgiyle kraliyet koruyucuları olarak adlandırdığı Royce ve Hadrian'ı bile arayabilirdi. Artık çok uzun sürmeyecekti.

Arista, Hadrian'ın eğri büğrü gülümsemesini hayal etti. Bu görüntü canını yakıyordu ama zihni onu bırakmak istemiyordu. Sesinin tınısı, elinin dokunuşu ve çenesindeki küçük yara izi, kalbini sızlatıyordu. Sıcak anlar da olmuştu, ama onun tarafında sadece nezaket, sadece sempati vardı — acı çeken veya ihtiyacı olan birine karşı şefkat. Onun için Arista sadece *prentises*, işvereni, işi, çaresiz bir soylu daha idi.

En iyi arkadaşlarım arasında saydığım birkaç kişi, benim için çalışması için para ödediğim iki kişi olduğu için ne kadar boş bir hayat sürmüştüm.

Hadrian'ın onu özel biri olarak gördüğüne, birlikte yolda geçirdikleri zamanın onu ona sevdirmiş olduğuna, bunun Hadrian için de kendisi için olduğu kadar önemli olduğuna inanmak istiyordu. Arista, Hadrian'ın onu çoğu kişiden daha akıllı veya daha yetenekli gördüğünü umuyordu. Ama öyle olsa bile, erkekler akıllı veya yetenekli kadınları istemezdi. Onlar güzel kadınları isterdi. Arista, Alenda Lanaklin veya Lenare Pickering gibi güzel değildi. Keşke Hadrian onu Emery ve Hilfred'in gördüğü gibi görseydi.

O zaman o da ölmüş olurdu.

Taşların birbirine çarpmasıyla oluşan derin gürültü koridorlarda yankılandı. Salonda ayak sesleri duyuldu. Biri geliyordu.

Şimdi yemek zamanı değildi. Arista karanlıkta günleri sayamıyordu, ama yemeklerin asla gelmeyeceğinden korkmaya başlayana kadar yemek gelmediğini biliyordu. Ona o kadar az yemek veriyorlardı ki, çürük yumurta kokan ince, kokuşmuş çorbayı memnuniyetle kabul ediyordu.

Yaklaşan ayak sesleri iki çift ayakkabıdan geliyordu. İlki, metal giysiler giyen ve belirgin bir *tıkırtı sesi* çıkaran bir muhafız olduğunu fark etti. Diğerisi ise belirgin bir *tıklama sesi* çıkaran sert topuklu ve tabanlı ayakkabılar giyiyordu. Bu bir muhafız ya da hizmetçi değildi. Hizmetçiler, *şışırtı* sesi çıkaran yumuşak ayakkabılar giyerlerdi ya da hiç ayakkabı giymezlerdi, o zaman da *şapır şapır ses çıkarırlardı*. Sadece zengin biri tahta tıklayan ayakkabılar alabilirdi. Adımlar yavaştı ama tereddütlü değildi. Uzun, ölçülü adımlarda kendine güven vardı.

Bir anahtar, kilidin mekanizmasına çarptı ve sonra tıkırdadı.

Bir ziyaretçi mi?

Hücrenin kapısı açıldı ve parlak ışık Arista'nın gözlerini kamaştırdı.

Bir gardiyan içeri girdi, onu sertçe bir tarafa çekti ve bir çift demir kelepçe takarak bileklerini duvara zincirledi. Gardiyan, Arista'yı kollarını başının üzerinde tutarak oturur halde bırakıp kapıyı açık bırakarak odadan çıktı.

Bir dakika sonra, Regent Saldur elinde bir fenerle içeri girdi. "Bu akşam nasılsınız, Prenses?" Yaşlı adam üzgün bir şekilde başını salladı ve tsk tsk sesleri çıkardı. "Haline bak, canım. Çok zayıf ve kirli görünüyorsun, o elbiseyi Maribor'un hangi köşesinden buldun? Gerçi elbisenin pek bir şeyi kalmamış, değil mi? Bunlar da yeni morluklara benziyor. Muhafızlar sana tecavüz mü etti? Hayır, sanmıyorum." Saldur sesini fısıltıya indirdi. "Modina buradayken ona dokunmamaları konusunda *çok* katı emirler almışlardı. Masum bir gardiyanı ona uygunsuz bir şekilde dokunduğu için suçladım ve sonra onu ibret olsun diye öküzlerle parçalattım. Ondan sonra hiçbir sorun çıkmadı. Aşırı bir önlem gibi görünebilir, ama hamile bir imparatoriçeye izin veremezdim, değil mi? Tabii ki senin durumunda umurumda değil, ama gardiyanlar bunu bilmiyor."

"Neden buradasın?" diye sordu. Alçak ve kısık sesi, kendisine bile garip geldi.

"Sana bazı haberler getireyim dedim, canım. Kilnar ve Vernes düştü. Rhenydd artık imparatorluğun mutlu bir üyesi. Delgos yarımadasındaki Maranon'un tarım arazileri iyi bir hasat verdi, bu yüzden kış boyunca askerlerimizi besleyecek bol miktarda erzakımız olacak. Ratibor'u geri aldık ama ibret olsun diye birkaç haini idam etmek zorunda kaldık. Köylüler isyanın sonuçlarını öğrenmeliler. Biz işimizi bitirmeden önce senin adını lanetliyorlardı."

Arista onun doğruyu söylediğini biliyordu. Matlaşmış saçlarının arasından zar zor görebildiği yüzünden değil, Saldur'un yalan söylemek için hiçbir nedeni olmadığı için. "Ne istiyorsun?"

"Aslında iki şey. Yeni İmparatorluğun yükseldiğini ve hiçbir şeyin onun yoluna çıkamayacağını anlamanı istiyorum. Hayatın bitti, Arista. Birkaç hafta içinde idam edileceksin. Hayallerin de çoktan öldü. Onları Hilfred ve Emery'nin küçük, hüznü mezarlarının yanına gömmelisin."

Arista sertleşti.

"Şaşırdın mı? Ratibor'u geri aldığımızda Emery hakkında her şeyi öğrendik. Erkekleri gerçekten çok iyi idare ediyorsun. Önce onu, sonra da Hilfred'i öldürttün. Kara dulları kışkandırıyor olmalısın."

"Peki ya ikincisi?" Adamın bir anlık şaşkınlığını fark etti. "Bu küçük sohbeti yapmamızın diğer nedeni?"

"Oh evet. Kiminle çalıştığını bilmek istiyorum."

"Hilfred, onu bunun için öldürdün, hatırladın mı?"

Saldur gülümsedi ve sonra yüzüne sert bir tokat attı. Arista kendini korumaya çalışırken bileklerini bağlayan zincirler gerildi. Bir an onun hafifçe ağlamasını dinledi ve sonra şöyle dedi: "Sen akıllı bir kızsın, kendi iyiliğin için fazla akıllı, ama *o kadar da* akıllı değilsin. Hilfred, tutuklanmandan kaçmana yardım etmiş olabilir. Hatta biz seni aradığımız o haftalar boyunca seni saklamış olabilir. Ama seni saraya sokamazdı ya da bu hapisaneyi bulamazdı. Hilfred, dördüncü kattaki bir gardiyanın üniformasını giyerek öldü. Bunu elde etmek için personelden birinin yardımı olmalı ve ben bunun kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Kimse yoktu. Sadece ben ve Hilfred vardık."

Saldur ona tekrar tokat attı. Arista çığlık attı, vücudu titreyerek zincirleri salladı.

"Bana yalan söyleme," dedi ve elini tekrar kaldırdı.

Arista, darbeyi önlemek için çabucak konuştu. "Söyledim ya. Sadece ben vardım. Sarayda hizmetçi olarak iş buldum. Üniformayı çaldım."

"Ella adındaki temizlikçi kız kılığına girdiğini biliyorum. Ama üniformayı yardım almadan alamazdın. Yetkili birisi olmalı. Hainin kim olduğunu bilmeliyim. Şimdi söyle. Sana kim yardım etti?"

Arista hiçbir şey söylemeyince, ona iki kez daha vurdu.

Arista korkuyla titredi. "Dur!"

"Söyle," diye homurdandı Saldur.

"Hayır, ona zarar vereceksin!" diye bağırdı.

"Ona mı?"

Hatasını fark eden Arista, dudağını ısırıldı.

"Demek bir kadındı. Bu, olasılıkları oldukça sınırlıyor, değil mi?" Saldur, küçük bir zincirden sarkan anahtarla oynadı, onu işaret parmağında döndürdü. Birkaç dakika sonra, naip çömeldi ve feneri yere koydu.

"Bir isim istiyorum ve sen bana söyleyeceksin. Onun kimliğini mezara götürebileceğini düşündüğünü biliyorum, ama ona sadakatinden mi yoksa bana inat etmekten mi dilini tutuyorsan, bunu yeniden düşünmelisin. Birkaç hafta dilini tutmanın uzun bir süre olmadığını düşünebilirsin, ama bir kez başladığımızda, hızlı bir ölüm dileyeceksin."

Saçlarını kenara itti. "Şu yüze bak. Bana inanmıyorsun, değil mi? Hâlâ çok safsın. Hâlâ çok iyimser bir çocuksun. Bir prenses olarak, çok şımartılmış bir hayat sürdürdün."

Ratibor'da sıradan insanlar arasında yaşamak ve sarayda yerleri ovmak seni güçlü yaptı mı? Kaybedecek başka bir şeyin kalmadığını ve sonunda dibe vurduğunu mu düşünüyorsun?"

Adam Arista'nın yanağını okşadığında, Arista geri çekildi.

"Yüzündeki ifadeden, hala biraz gururun ve asaletinin kaldığını görebiliyorum. Henüz ne kadar dibe batacağını fark etmemişsin. Güven bana Arista, o cesaretini elinden alıp ruhunu kırabilirim. Seni ne kadar dibe batırabileceğimi öğrenmek istemezsin."

Bir anlığına saçlarını nazikçe okşadı, sonra bir avuç dolusu saçını tuttu. Saldur sertçe çekti, başını geriye doğru çekerek Arista'yı kendisine bakmaya zorladı. Bakışları yüzünde kaldı. "Hâlâ safsın, değil mi? Hâlâ el değmemiş ve birçok yönden kuleye hapsolmuşsun. Emery'nin de Hilfred'in de bir prensesle yatmaya cesaret edemediklerini sanıyorum. Belki de bununla başlamalıyız. Muhafızlara sana tecavüz edebileceklerini söyleyeceğim... Hayır, onlara sana tecavüz etmelerini emredeceğim. Bu ikimizi de çok popüler yapacak. Adamlar gece gündüz sana tecavüz edebilmek için ekstra görev isteyecekler."

Saldur saçlarını bıraktı ve başını düşmesine izin verdi.

"Sen iyice kullanıldıktan ve gururun buharlaştıktan sonra, baş sorgu yargıcını çağıracağım. Eminim ki, kötü şöhretli Melengar Cadısı'nın içindeki kötülüğü temizleme fırsatını zevkle değerlendirecektir." Saldur yaklaştı ve yumuşak, samimi bir sesle konuştu. "Engizisyoncu çok yaratıcıdır ve zincirler, bir kova su ve yakıcı bir demirle yapabilecekleri tam bir sanat eseridir. Sesin kısılana kadar çığlık atacaksın. Bayılacaksın ve kabusun bittiği yerde uyanacaksın."

Arista yüzünü çevirmeye çalıştı, ama onun buruşuk elleri onu bir kez daha ona bakmaya zorladı. Yüzündeki ifade ne memnun ne de çılgınca idi. Saldur sert görünüyordu, neredeyse üzgün.

"Hiç mümkün olmayacağını düşündüğün bir ıstırap yaşayacaksın. Kalan cesaretin efsane ve anılara dönüşecek. Aklın seni terk edecek ve geride salya akıtan, yaralı bir et yığını bırakacak. O zaman gardiyanlar bile seni istemeyecektir."

Saldur, nefesini hissedebilecek kadar öne eğildi ve onu öpebileceğinden korktu. "Tüm bunlardan sonra hala istediğimi vermezsen, seni evine alan o hoş küçük aileye, Barker'lara, değil mi? dikkatimi yönelteceğim. Onları tutuklatıp buraya getireceğim. Baba, karısının senin yerini gardiyanların yanında almasını izleyecek. Sonra karısı, kocasının ve oğullarının tek tek parçalanıp dörde bölünmesini izleyecek. En küçüğünü, senin kurtardığını sandığın çocuğu

ölüşünü gördüğünde ne hissedeceğini bir düşün. *Seni* suçlayacak, Arista. O zavallı kadın senin adını lanetleyecek, ve haklı olarak, çünkü onun hayatını mahveden senin sessizliğin olacak.

Arista'nın yanan yanağını nazikçe okşadı. "Beni bunu yapmaya zorlama. Bana hainin adını söyle. O vatana ihanetten suçlu, ama zavallı Barkers ailesi masum. Onlar hiçbir şey yapmadı. Bana bu kadının adını söyle, tüm bu korkunçlukları önleyebilirsin."

Arista düşünmekte zorlanıyordu ve kontrolünü kaybetmeye başladıkça nefes almakta zorlanıyordu. Yüzü aldığı darbelerden zonkluyordu ve ağzındaki tuzlu metalik kan tadı onu mide bulandırıyor. Suçluluk duygusu, onun yüzünden ölen Emery ve Hilfred'in görüntülerini zihninde canlandırdı. Barker ailesinin kanını da ellerine bulaştırmaya dayanamazdı. Onların, kendi hataları yüzünden acı çekmelerine izin veremezdi.

"Sana söyleyeceğim," dedi Arista sonunda. "Ama karşılığında Barker'lara hiçbir şey olmayacağına dair bana garanti ver."

Saldur anlayışlı görünüyordu ve Arista, gençliğinden kalma büyükbabasının yüzünü neredeyse görebiliyordu. Nasıl bu kadar aşağılık tehditlerde bulunup sonra da bu kadar nazik bir ifadeye dönebiliyordu, Arista'nın aklını aşırıyordu.

"Elbette, canım. Sonuçta ben bir canavar değilim. Bana istediğimi ver, o zaman hiçbir şey olmayacak. Şimdi söyle bana... Adı ne?"

Arista tereddüt etti. Saldur bir kez daha gülümsemesini kaybetti — zamanı dolmuştu. Yutkundu ve "Beni saklayan, bana yemek veren ve hatta Gaunt'ı bulmama yardım eden biri *vardı*. O gerçek bir dosttu, çok nazik ve özveriliydi. Şimdi onu sana ihanet ettiğime inanamıyorum." dedi.

"*Adı* ne?" diye ısrar etti Saldur.

Arista başını kaldırıp baktığında gözlerinden yaşlar süzüldü. "Adı... adı... Edith Mon."

BÖLÜM 3

SIR BRECKTON

Chadwick Kontu Archibald Ballentyne, imparatorluk taht odasının pencerelerinden dışarıya bakıyordu. Arkasında, Saldur bir masada parşömenleri karıştırırken, Ethelred henüz kendisine ait olmayan bir tahtı ısıtıyordu. Bir avuç hizmetçi ara sıra içeri girip çıkıyordu, imparatorluk şansölyesi de öyle. Şansölye, bir veya diğer naip ile kısa bir süre konuşuyordu. Kimse Archibald ile konuşmuyor ya da onun tavsiyesini istemiyordu.

Sadece birkaç yıl içinde, Naip Saldur, Medford Piskoposu'ndan Yeni İmparatorluğun mimarına yükselmişti. Ethelred, Warric'in kral tacını tüm Avry'nin imparatorluk asasıyla takas etmek üzereydi. Hatta sıradan bir vatandaş olan Merrick Marius bile bir asilzade feodal toprağı, servet ve unvan elde etmeyi başarmıştı.

Benim tüm katkılarımın karşılığında elimde ne var? Benim tacım nerede? Karım? Şöhretim?

Archibald cevapları çok iyi biliyordu. Taç takmayacaktı. Ethelred karısıyla evlenecekti. Zaferine gelince, onu çalan adam tam da salona giriyordu. Archibald, cilalı mermer zemine çarpan botların sesini duydu. Adamın adımlarının sesi çok netti: tavizsiz, düz, küstah.

Arkasını dönen Archibald, Sir Breckton Belstrad'ın yere kadar uzanan mavi pelerinin şövalyenin arkasında dalgalandığını gördü. Kaskını kolunun kıvrımında tutan ve metal bir göğüs zırhı giyen adam, sanki savaştan yeni dönmüş gibi görünüyordu. Sir Breckton uzun boylu, geniş omuzlu ve keskin çeneli bir adamdı. O, savaşlarda zafer kazanan bir liderdi ve Archibald ondan nefret ediyordu.

"Sir Breckton, Aquesta'ya hoş geldiniz," diye seslendi Ethelred, şövalye odayı geçerken.

Breckton onu ve Saldur'u görmezden gelerek doğrudan Archibald'ın yanına yürüdü, orada dramatik bir şekilde ayağını yere vurdu ve bir dizinin üzerine çöktü. "Lordum," dedi.

"Evet, evet, kalk." Chadwick Kontu elini ona doğru salladı.

"Her zamanki gibi, hizmetinizdeyim, lordum."

"Sir Breckton?" Ethelred şövalyeye tekrar seslendi.

Breckton hiçbir tepki göstermedi ve efendisiyle konuşmaya devam etti. "Beni çağırdınız mı, lordum? Benden ne istiyorsunuz?"

"Aslında, sizi Regent Ethelred adına çağırdım. Sizinle konuşmak istiyor."

Şövalye ayağa kalktı. "Nasıl isterseniz, lordum."

Breckton döndü ve tahtın bulunduğu yere doğru yürüdü. Kılıcı yan tarafına çarptı ve botları taşa vuruyordu. Merdivenlerin dibinde durdu ve sadece hafifçe eğildi.

Ethelred kısa bir süreliğine kaşlarını çatdı. "Sör Breckton, nihayet. Son birkaç hafta içinde size altı kez çağrı gönderdim. Mesajlar size ulaşmadı mı?"

"Ulaştı, Lordum."

"Ama cevap vermediniz," dedi Ethelred.

"Hayır, Lordum."

"Neden?"

"Lordum, Chadwick Kontu bana Melengar'ı ele geçirmemi emretti. Ben onun emirlerini yerine getiriyordum," diye cevapladı Breckton.

"Yani savaşın kritik talepleri, şimdiye kadar ayrılmanı engelledi." Ethelred başını salladı.

"Hayır, Lordum. Sadece Drondil Fields'ın düşüşü kaldı ve kuşatma iyi gidiyor. Zafer garantidir ve benim ilgimi gerektirmiyor."

"O zaman anlamıyorum. Neden huzuruma çıkmanı emrettiğimde gelmedin?"

"Ben size hizmet etmiyorum, Lordum. Ben Chadwick Kontu'na hizmet ediyorum." Archibald'ın Breckton'a olan küçümsemesi, onu görmekten duyduğu sevinci azaltmadı.

Ethelred'in sözlü olarak tokatlanmasına duyduğu sevinci azaltmadı.

"Sayın şövalye, birkaç hafta sonra imparator olacağımı hatırlatabilir miyim?"

"Hatırlatabilirsiniz, Lordum."

Ethelred şaşkın görünüyordu. Bu, Archibald'ın yüzüne bir gülümseme getirdi. Başka birinin Breckton ile uğraşmaya çalışmasını görmekten hoşlanıyordu ve naibin nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. Breckton, Ethelred'e şövalyeye hatırlatma izni mi veriyordu, yoksa naibin imparator olmayabileceğini mi ima ediyordu? Her iki durumda da, yorum kaba olsa da o kadar açık ve saygılı bir şekilde söylenmişti ki, masum herhangi bir kötü niyet Breckton gibi —kibarca

kafa karıştırıcı ve açıkça kafa karıştırıcıydı. Archibald'ı aptal hissettirmeyi başarırdı ve bu, onun bu kibirli adamı hor görmesinin birçok nedeninden sadece biriydi.

"Görüyorum ki bu sorun devam edecek," dedi Ethelred. "Bu, bu toplantının amacını gösteriyor. İmparator olarak, hükümdarlığında bana yardım edecek iyi adamlara ihtiyacım var. Sen kendini yetenekli bir lider olarak kanıtladın ve bu nedenle, bana doğrudan hizmet etmeni istiyorum. Sana tüm imparatorluk kuvvetlerinin baş mareşali unvanını ve makamını teklif etmeye hazırım. Ayrıca, sana Melengar eyaletini vereceğim."

Archibald sendeledi. "Melengar benimdir! Ya da ele geçirildiğinde benim olacak. Bana söz verilmişti."

"Evet, Archie, ama zaman değişiyor. Kuzeyde sınırimi savunacak güçlü bir adama ihtiyacım var." Ethelred, Breckton'a baktı. "Seni Melengar Markisi olarak atayacağım. Onu ele geçirmekten sorumlu olduğun için bu çok uygun."

"Bu çok saçma!" Archibald ayaklarını yere vurarak bağırdı. "Bir anlaşmamız vardı. Sen imparatorluk tacını aldın, Saldur da imparatorluk mitresini. Ben ne alacağım? Tüm emeklerimin ve fedakarlıklarımın karşılığı ne olacak? Ben olmasaydım, Melengar'ı kimseye veremezdin!"

"Kendini aptal durumuna düşürme, Archie," dedi Saldur nazikçe. "Böylesine önemli bir krallığı sana emanet edemeyeceğimizi biliyor olmalısın. Çok gençsin, çok deneyimsizsin, çok... zayıfsın."

Archibald öfkelenirken sessizlik oldu.

"Ee?" Ethelred dikkatini tekrar Breckton'a çevirdi. "Melengar Markisi? İmparatorluk ordusunun baş mareşali? Ne dersin?"

Sör Breckton hiçbir duygu göstermedi. "Ben, babam ve dedem gibi Chadwick Kontu'na hizmet ediyorum. Onun böyle bir isteği yok gibi görünüyor. Başka bir şey yoksa, Melengar'daki görevime dönmeliyim." Sör Breckton keskin bir dönüş yaptı ve Archibald'ın yanına geri döndü, orada bir kez daha diz çöktü.

Ethelred şok içinde onun arkasından baktı.

"Aquesta'dan henüz ayrılma," dedi Archibald şövalyeye. "Burada sana ihtiyacım olabilir."

"Emredersiniz, lordum." Breckton ayağa kalktı ve hızla ayrıldı.

Şövalyenin ayak seslerinin yankılanıp kaybolmasını dinlerken sessiz kaldılar. Ethelred'in yüzü kıpkırmızı oldu ve yumruklarını sıktı. Saldur, her zamanki sinirli bakışıyla Breckton'ın arkasından baktı.

"Planlarını yaparken bu adamın sarsılmaz sadakatini hesaba katmamışsın galiba," diye bağırdı Archibald. "Ama nasıl katabilirdin ki, sen bu kelimenin anlamını bile bilmediğin halde? Önce bana danışmalıydın. Sonucun ne olacağını sana söyledim. Ama bunu yapamadın, değil mi? Hayır, çünkü arkadan bıçaklamayı planladığın kişi *bendim*!"

"Sakin ol, Archie," dedi Saldur.

"Bana öyle deme. Benim adım Archibald!" Dudaklarından tükürükler sıçradı. "İkiniz de çok kendini beğenmiş ve kibirlisiniz, ama ben bir piyon değilim. Benim tek bir sözümle Breckton ordusunu Aquesta'ya yöneltecek." Kont, hâlâ açık olan kapıyı işaret etti. "Onlar ona sadık, biliyorsun — o sefil aptalların her biri. Onun dediği her şeyi yaparlar ve gördüğün gibi, o bana tapıyor."

Yumruklarını sıkı ve ilerledi, yumuşak topuklarının Breckton'ınki kadar ses çıkarmamasına öfkelenmişti.

"Kral Alric'in de bana destek vermesini sağlayabilirim. Avryn'in geri kalanı karşılığında onun değerli Melengar'ını geri verebilirim. Senin küçük oyununda seni yenebilirim. Sağ elimde Kuzey İmparatorluk Ordusu, sol elimde ise Kraliyetçilerin geri kalanı olur. Bir aydan az bir sürede ikinizi de ezip geçebilirim. O yüzden bana sakinleşmemi söyleme, *Saully*! Senin küçümseyici tavrından ve kendini üstün gören tavrından bıktım. Sen de Ethelred kadar bir solucansın. İkiniz de bu işin içindesiniz, ağlarınızı örüp bana komplo kuruyorsunuz. Bu sefer kendi yapışkan tuzağınıza kendiniz düşmüş olabilirsiniz!"

Kapıya doğru yöneldi.

"Archi... Yani, Archibald!" Ethelred arkasından seslendi.

Kont, taht odasının hemen dışında duran ve endişeli bir bakışla ona bakan Şansölye Biddings'in yanından hızla geçip gitti. Archibald öfkeyle iç avluya açılan kapıdan içeri girerken hizmetçiler onun önünden dağıldılar. Avludaki karın yansıttığı parlak güneş ışığına çıkınca, oradan nereye gideceğini bilmediğini fark etti. Birkaç saniye sonra Archibald bunun önemli olmadığına karar verdi. Hareket etmek, enerjisini yakmak, uzaklaşmak iyi geliyordu. Atını çağırmayı düşündü. Sert zeminde uzun bir yolculuk tam da ihtiyacı olan şey gibi görünüyordu, ama hava soğuktu. Archibald, barınaktan kilometrelerce uzakta donmuş, yorgun ve aç kalmak istemiyordu. Bunun yerine, yeni karın üzerinde sığ bir hendek oluşturarak ileri geri yürümeye karar verdi.

Küçük konuşmasını hatırlayınca hayal kırıklığına yerini zevk aldı. İkisinin de yüzündeki ifadeyi beğenmişti. Ondan bu kadar cesur bir yanıt beklemiyorlardı. Zevk, yakıcı öfkenin çoğunu yok etti, geri kalanı da ileri geri yürümele dağıldı. Ters çevrilmiş bir kovaya oturarak botlarındaki karı silkeledi.

Breckton, güçlerini Aquesta'ya karşı kullanır mıydı? Tek bir emirle yeni imparator olabilir ve Modina'yı ele geçirebilir miydim?

Cevap, soru kadar hızlı bir şekilde oluştu. Bu düşünce çekici bir hayaldi, ama daha fazlası değildi. Breckton asla kabul etmeyecek ve emri reddedecekti. Şövalyenin sadık cesareti bir yana, o adamın yaptığı her şey anlaşılmas bir kurala tabiydi.

Belstrad Hanesi'nin tamamı böyleydi. Archibald, babasının onların ahlak kurallarından şikayet ettiğini hatırladı. Ballentyne'ler, şövalyelerin zenginlik ve güç karşılığında sorgusuz sualsiz emirleri yerine getirmeleri gerektiğine inanıyordu. Belstrad'lar ise farklı düşünüyordu. Onlar, Maribor tarafından atanan hükümdarın

Maribor tarafından atanan hükümdarın, şövalyenin sadakatini kazanmak için onun iradesine göre hareket etmesi gerektiği şeklindeki modası geçmiş bir ideale bağlıydılar. Archibald, Breckton'ın iç savaşı Maribor'un iradesi olarak görmeyeceğinden emindi. Görünüşe göre, Archibald'ın gerçekten istediği hiçbir şey bu kategoriye uymuyordu.

Yine de, o, hükümdarları sarsmıştı ve onlar da ona daha iyi davranacaklardı. Onun ne kadar önemli olduğunu anladıklarına göre, artık ona saygı duyacaklardı. Hükümdarlar, onun tehditlerini yerine getiremeyeceğini bilmiyorlardı, bu yüzden onu daha büyük bir ödülle yatıştırmaya çalışacaklardı. Sonunda, Archibald Melengar'ı ve belki de daha fazlasını elde edecekti.

BÖLÜM 4

DÜĞÜN PLANLARI

Rochelle Düşesi, sadece bel çevresi açısından değil, her açıdan iri bir kadındı. Kocasını da ona uyuyordu, ikisi de kalın boyunlu, kısa ve tombul parmaklı, güldüklerinde yanakları sallanan şişman insanlardı ve düşes sık sık ve yüksek sesle gülerdi. Birbirlerinin kitap ayracı gibiydiler. Erkek ve kadın versiyonları, mizaçları dışında her açıdan aynı kumaştan kesilmişti. Dük sessizken, Leydi Genevieve tam tersiydi.

Amilia, düşesin ne zaman geleceğini her zaman bilirdi, çünkü hanımefendi sarayın salonlarında yankılanan trompet gibi sesiyle kendi gelişini haber verirdi. Sınıf farkı gözetmeksizin herkesi, donuk taşlardan yankılanan gür sesiyle "Merhaba! Nasılsınız?" diyerek samimi bir şekilde selamlardı. Hizmetçileri, muhafızları ve hatta yoluna çıkan avcının köpeğini bile kucaklardı.

Amilia, dük ve düşes ilk geldiklerinde onlarla tanışmıştı. Saldur da oradaydı ve imparatoriçeyle görüşmenin neden mümkün olmadığını açıklamaya çalışarak bir hata yapmıştı. Amilia kendini mazur gösterebilmişti, ama Saldur'un o kadar şanslı olmadığını ve muhtemelen saatlerce oyalanmış olduğunu biliyordu. O günden beri Amilia, hayır cevabını kabul etmeyen bir kadın olan düşesi görmezden geliyordu, çünkü Saldur'un hatasını tekrarlamak istemiyordu. Üç gün sonra, Amilia şapelden çıkarken şansı sonunda tükendi.

"Amilia, canım!" diye bağırdı düşes, zarif elbisesi arkasında dalgalanarak ona doğru koştu. Amilia'ya ulaştığında, iki kocaman kol imparatorluk sekreterini sıkıca kucakladı. "Seni her yerde aradım. Ne zaman sorsam, meşgul olduğunu söylüyorlar. Seni ölümüne çalıştırıyorlar!"

Düşes onu bıraktı. "Zavallı şey. Bir bakayım sana." Amilia'nın ellerini tuttu ve kollarını genişçe açtı. "Aman Tanrım, ne kadar güzelsin. Ama canım, lütfen bana bunun çamaşır günü olduğunu ve hizmetçilerinin işlerini yetiştiremediğini söyle. Hayır, zahmet etme. Eminim öyledir. Yine de, umarım Lois'in, terzimin sana bir şeyler dikmesine izin vermemin sakıncası yoktur.

terzim Lois'in sana bir şeyler hazırlamasına izin vermezsin umarım. Hediye vermeyi çok severim ve sonuçta kış mevsimindeyiz. Görünüşüne bakılırsa, çok fazla malzeme veya zaman gerektirmeyecek. Lois çok sevinecek."

Lady Genevieve, Amilia'nın koluna girip onu koridordan geçirdi. "Sen gerçekten bir hazinesin, biliyorsun, ama sana kötü davrandıklarını görebiliyorum. Ethelred ve Saldur gibi adamlar işleri yönetirken ne bekleyebilirsin ki? Ama ben buradayım, her şey yoluna girecek."

Köşeyi döndüler ve Amilia, kadın nefes almadan bu kadar hızlı konuşabilme yeteneğine hayran kaldı.

"Oh! Bana gönderdiğin davetiyeye bayıldım ve evet, bunun tamamen senin eser olduğunu biliyorum. *Her şeyi* sen yaptın, değil mi? Tüm düğünü senin planlamayı istedikler, değil mi? Bu kadar meşgul olmana şaşmamalı. Ne kadar duyarsızca. Ne kadar acımasızca! Ama merak etme. Dediğim gibi, sana yardım etmek için buradayım. Hayatım boyunca birçok düğün düzenledim ve hepsi muhteşemdi. Sana gereken şey deneyimli bir planlayıcı, bir sihirbaz. Biz aristokratlar bu tür etkinliklerde ihtişam ve göz kamaştırıcılık bekleriz ve hayal kırıklığına uğramaktan nefret ederiz. Bu imparatoriçenin düğünü olduğu için, öncekilerden daha büyük, daha görkemli ve daha muhteşem olmalı. Bundan daha azı yeterli olmaz."

Aniden durdu ve Amilia'ya baktı. "Serbest bırakacak güvercinleriniz var mı? Olmalı. Mutlaka olmalı!"

Amilia cevap vermek istedi, ama dükesinin yüzündeki endişe, o cevap veremedi kayboldu. Leydi Genevieve tekrar yürümeye başladı ve Amilia'yı da yanında sürükledi. "Oh, seni korkutmak istemem, canım. Elbette, uygun yardımla, hala bolca zaman var. Ben buradayım ve Modina, birlikte başaracağımız şeylerden çok heyecanlanacak. Bu onu hayrete düşürecek."

"Ben..."

"Kaç tane beyaz at ayarladın? Eminim ki yeterli değildir. Boş ver, her şey yoluna girecek. Göreceksin. Atlardan bahsetmişken, şahin avına benimle gelmeni ısrarla istiyorum. Başka biriyle binmene izin vermeyeceğim. Leopold'u seveceksin, o da senin gibi sakın, ama gerçek bir balkabağı. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Anlamış gibi görünmüyorsun, ama önemli değil. İkiniz harika anlaşıyorsunuz. Kuşun var mı?"

"Kuş mu?" Amilia zorlukla araya girdi.

"Murderess'i kullanmana izin vereceğim. O benim şahinlerimden biri." "Ama..."

"Merak etme, canım. Hiçbir şey yok. Bütün işi kuş yapıyor. Tek yapman gereken ata binip güzel görünmek, ki

Lois'in yapacağı yeni elbiseyle yapacaksın. Mavi iyi bir renk olur ve gözlerine çok yakışır. Sanırım bir at da ayarlamam gerekecek. Karların içinde yürümene ve elbiseni mahvetmene izin veremeyiz, değil mi? Saldur'un böyle şeyleri hiç düşünmediğini biliyorum. Seni imparatoriçenin sekreteri olarak atadı, ama kıyafetlerin, atın, mücevherlerin gerekliliğinin farkında mı?

Düşes yine durakladı, hala kolunu elma şarabı presi gibi sıkıyordu. "Ah, canım, şimdi fark ettim ki takı takmıyorsun. Utanma. Seni çok iyi anlıyorum. Otto muhteşem bir kuyumcu. Göz açıp kapayınca kadar safir bir kolye takabilir. Yeni mavi elbisenle muhteşem görünmez mi? Maribor'a tüm maiyetimi getirdiğim için teşekkürler. Tanrı biliyor ki, buradaki zanaatkarlar benimle asla baş edemezler. Düşünsenize, kim edebilir ki?" Gülerek, Amilia onun daha ne kadar devam edebileceğini merak etti.

Bir kez daha çekince, yine yola çıktılar. "Biraz abartılıyım, değil mi? Ben böyleyim. Elimde değil. Kocam yıllar önce beni düzgün bir eş yapmaya çalışmaktan vazgeçti. Tabii ki, şimdi benim coşkulu yanımdan benim en sevdiğim özelliğim olduğunu biliyor. "Asla sıkıcı bir an ya da huzurlu bir an olmaz" der hep. Erkeklerden bahsetmişken, mızrak dövüşünde sana destek olacak bir şampiyon seçtin mi?

"H-hayır."

"Seçmedin mi? Ama canım, şövalyeler senin gibi güzel, genç kızlar için savaşmaya bayılırlar. Bu kadar uzun süre bekleyerek onları çıldırttığına eminim."

Bir sessizlik oldu, bu da Amilia'yı konuşmaya itti. "Ah, bunu yapmam gerektiğini bilmiyordum."

"Ha hah!" Leydi Genevieve keyifle güldü. "Sen harikasin, canım. Tek kelimeyle muhteşemsin! Ethelred bana, senin soylular arasında yeni olduğunu söyledi; Maribor'un kendisi tarafından yükseltilmişsin. Ne kadar hoş, değil mi? Maribor'un Seçilmiş Kızı, Maribor'un Varisini koruyor. Ne kadar muhteşem!"

Köşeyi dönüp batı kanadına girdiler, burada bir avuç oda hizmetçisi bir arabanın önündeki güvercinler gibi dağıldı. "Sen yaşayan bir efsanesin, sevgili Amilia. Krallıktaki tüm şövalyeler senin ilgini çekmek için yarışacaklar. İmparatoriçe dışında kimse bu kadar rağbet görmez, ama elbette kimse Ethelred'in düğününden birkaç hafta önce onun ilgisini çekmek için cesaret edemez! Kimse yeni imparatorun düşmanı olmak istemez. Bu da seni festivalin gözdesi yapar. İstedğin bekar erkeği seçebilirsin. Dükler, prensler, kontlar, baronlar ve baronlar

senin dikkatini çekmek ya da Highcourt sahasında zafer kazanarak ziyafette yanında oturma onuruna erişmek için şans bekliyorlar.

"Ben de gitmeyi planlamıyordum," dedi Amilia.

Soyluların onu kovaladığı düşüncesi bile korkutucuydu. Saray aşkı prensesler ve kontesler için onurlu ve romantik olabilir, ancak hiçbir soylu sıradan bir kadına karşı nazik davranmazdı. Bir asilin dikkatini çeken hizmetçi kızlar, ister şövalye ister kral olsun, iradeleri dışında kaçırılabilirdi. Amilia hiç saldırıya uğramamıştı, ama sayamayacağı kadar çok arkadaşının gözyaşlarını silmiş ve yaralarını sarmıştı. Artık isminin önünde *leydilik* unvanı olsa da, herkes onun geçmişini biliyordu ve Amilia, bu zayıf unvanın şehvetle hareket eden bir asilzadeye karşı zayıf bir kalkan olacağından korkuyordu.

"Saçma, ziyafetlere katılmalısın. Ayrıca, bu senin görevin. Yokluğun bir isyan başlatabilir! İmparatoriçenin düğününe birkaç hafta kala bir ayaklanmanın sebebi olmak istemezsin, değil mi?"

"Ah, hayır, elbette..."

"Güzel, o zaman her şey halloldu. Şimdi sadece birini seçmen gerekiyor. Favori birisi var mı?"

"Hiçbirini tanımıyorum."

"Hiçbirini mi? Tanrım, canım! Seni tutsak mı tutuyorlar? Peki ya Sör Elgar veya Sör Murthas? Prens Rudolf da yarışıyor ve mükemmel bir geleceği olan iyi bir seçim. Tabii ki Sör Breckton da var. Ondan daha iyi bir seçim bulamazsın. Biraz sıkıcı olduğu konusunda bir ünü olduğunu biliyorum. Bu doğru, elbette. Ama Melengar'daki zaferinden sonra, o şu anın kahramanı ve oldukça yakışıklı." Düşes kaşlarını oynattı. "Evet, Breckton mükemmel bir seçim olur. Neden mi? Birkaç sarayın hanımları yıllardır ona hayranlık duyuyorlar."

Lady Genevieve'in yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Hmm... bu iyi bir noktaya değindi. Muhtemelen dikkatli olman gerekecek. Her şövalyenin sevgisinin odağı olduğun kesin, ama bu aynı zamanda her hanımefendinin kıskançlığının hedefi olduğun anlamına da geliyor."

Düşes, Amilia'nın boynuna etli kolunu doladı ve onu kulağına fısıldayacakmış gibi kendine çekti, ama sesi hiç alçalmadı. "İnan bana, bu kadınlar tehlikelidir. Saray aşkı onlar için bir oyun değildir. Sen siyasete yeni girdin, bu yüzden kendi iyiliğin için sana bunu söylüyorum. Bunlar kralların, düklerin ve kontların kızları ve istediklerini elde etmeye alışkınlar. İstediklerini elde edemediklerinde intikamcı olabilirler. Senin geçmişin hakkında

Geçmişin hakkında her şeyi biliyorlar. Eminim ki çoğu, aileni ziyaret etmek için casuslar göndermiş ve bulabildikleri her türlü kirli çamaşırı ortaya çıkarmaya çalışmıştır. Eğer bulamazlarsa, inan bana, uydururlar."

Lady Genevieve onu başka bir köşeye çekti, bu sefer kuzey kapısına doğru ve üçüncü kata çıkan merdivenlere.

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Bu çok basit, canım. Bir yandan, ortak köklerin nedeniyle seni küçümsemek kolay olmalı diye düşünüyorlar. Ama diğer yandan, sen hiç başka biri gibi davranmadın, bu da onların çabalarını boşa çıkarıyor. Birinin utanmadığı bir şey için onu küçük düşürmek zor, değil mi? Yine de, senin aleyhine yapılan alaycı sözlerle kulak asmamalıydın. Domuz çobanı gibi hakaretler duyabilirsin. Tabii ki sen öyle değilsin. Bir araba üreticisinin kızı olduğunu ve bunun da çok iyi bir şey olduğunu unutmamalıydın. Neden mi? Çünkü herkes, önemli herkes, babanın kapısına akın ediyor. Hepsi Maribor'un Seçilmiş Kişisi'nin babası tarafından üretilen arabaya binmek istiyor."

"Babamı tanıyor musunuz? Ailemi? Hepsi iyi mi?" Amilia o kadar ani durdu ki, düşes dört adım attıktan sonra onu kaybettiğini fark etti.

Amilia uzun zamandır ailesinin açlık veya hastalıktan öldüğünü korkuyordu. Çok az şeyleri vardı. İki yıl önce, eve para göndermek amacıyla, masadan fazladan bir ağız çıkarmak için evden ayrılmıştı, ama Edith Mon'u hesaba katmamıştı.

Baş hizmetçi, Amilia'nın eski kıyafetlerinin uygun olmadığını ilan etmiş ve yenilerini alması için para ödemesini istemişti. Bu, Amilia'yı maaşından borç almaya zorlamıştı. Kırık veya çentikli tabaklar da faturasına eklenmişti ve ilk birkaç ayda bunların sayısı çok fazlaydı. Edith varken, Amilia'yı parasız bırakacak bir şeyler her zaman vardı. Sonunda baş hizmetçi, itaatsizlik veya kötü davranışları için ona ceza vermeye bile başladı ve Amilia sürekli borçlu kaldı.

Edith'ten ne kadar nefret etmişti. Yaşlı canavar o kadar acımasızdı ki, Amilia bazı geceler o kadının ölmesini dileyerek uykuya dalmıştı. Bir arabanın ona çarpmasını ya da bir kemikle boğulmasını hayal ediyordu. Edith artık yoktu ve Amilia neredeyse bu düşüncelerinden pişman olmuştu. Vatan hainliği suçlamasıyla Edith, bir haftadan az bir süre önce idam edilmişti ve saraydaki tüm personel bunu izlemek zorunda kalmıştı.

İki yıldan fazla bir süredir Amilia, eve göndermek için tek bir kuruş bile biriktirememişti ve ailesinden hiçbir haber almamıştı. İmparatoriçe

İmparatoriçe katatonik bir sersemlik içindeyken, naip saray personelini, imparatoriçenin durumunun başkalarına duyulmasını önlemek için tecrit etmişti. O süre boyunca Amilia, Modina kadar tutsak durumundaydı. Eve mektup yazmak faydasızdı. Sarayda dolaşan söylentilere göre, tüm mektuplar naip emriyle yakılıyordu. Modina iyileştikten sonra Amilia mektup yazmaya devam etti, ama tek bir cevap bile almadı. Evinin yakınlarında bir salgın olduğu haberleri vardı ve ailesinin öldüğünden korkuyordu. Amilia, onları bir daha göremeyeceğine dair tüm umudunu kesmişti... ta ki şimdiye kadar.

"Elbette iyiler, canım. Hem de çok iyiler. Ailen Tarin Vale'nin gözdesi. İmparatoriçe balkondaki konuşmasında adını andığı andan itibaren, insanlar seni doğuran kadının elini öpmek ve seni büyüten adamdan bilgece sözler duymak için köye akın etti."

Üçüncü kattaki misafir odalarına vardıklarında, Amilia'nın gözleri yaşarmaya başladı. "Bana onlardan bahset. Lütfen. Bilmem gerek."

"Bir bakalım. Baban atölyesini genişletti ve şimdi bütün bir bloğu kaplıyor. Avryn'in her yerinden yüzlerce sipariş aldı. Ghent gibi uzak yerlerden gelen zanaatkarlar onun çırağı olarak çalışma şansı için yalvarıyor ve o da düzinelerce kişiyi işe aldı. Kasaba halkı onu belediye meclisine seçti. Hatta baharda onu belediye başkanı yapma konuşmaları bile var."

"Peki annem?" Amilia titrek dudaklarla sordu. "O nasıl?" "O harika, canım.

Baban kasabanın en büyük evini satın aldı

ve evi hizmetçilerle doldurdu, böylece annene bol bol boş zamanı kaldı. Yerel zanaatkar kadınlar için mütevazı bir salon açtı. Çoğunlukla pasta yiyip dedikodu yapıyorlar. Kardeşlerin bile başarılı. Babalarının işçilerini denetliyorlar ve eş olarak istedikleri kadını seçebiliyorlar. Gördüğün gibi canım, ailenin gerçekten çok iyi durumda olduğunu söyleyebiliriz."

Amilia'nın yüzünden gözyaşları süzüldü.

"Oh, canım! Ne oldu? Wentworth!" diye bağırdı odasına vardıklarında. Bir düzine hizmetçi işlerini bırakıp başlarını kaldırdı. "Bana mendilini ver ve hemen bir bardak su getir!"

Düşes Amilia'ya kanepeye oturmasını söyledi ve Genevieve şaşırtıcı bir incelikle kızın gözyaşlarını sildi.

"Özür dilerim," dedi Amilia yumuşak bir sesle. "Ben sadece..."

"Saçmalık! Özür dilemesi gereken benim. Böyle bir haberin seni üzeceğini bilmiyordum." Yumuşak, anne gibi bir sesle konuştu. Sonra hizmetçinin gittiği yöne dönerek, düşes bağırdı, "Su nerede!"

"Ben iyiyim, gerçekten," diye Amilia onu teselli etti. "Sadece ailemi çok uzun zamandır görmedim ve korktum..."

Lady Genevieve gülümsedi ve Amilia'yı kucakladı. Düşes kulağına fısıldadı, "Canım, insanların uzaklardan gelip ailenize imparatoriçeyi nasıl kurtardığını sorduklarını duydum. Onların cevabı, bu konuda hiçbir şey bilmedikleri, ama kesin olarak söyleyebilecekleri tek şeyin, sizin onları kurtardığınız olduğu.

Amilia bu sözler karşısında duygulanarak titredi.

Lady Genevieve mendili aldı. "Su neredel!" diye bir kez daha bağırdı. Su geldiğinde, düşes soğuk bardağı Amilia'nın eline tutuşturdu. Amilia, iri kadın saçlarını geriye tararken suyu içti.

"İşte, şimdi daha iyi," dedi Leydi Genevieve.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim, canım. Seni buraya neden getirdiğimi öğrenmek ister misin?"

"Evet, sanırım."

Düşesin resmi kabul salonundaydılar, Lady Genevieve'in yeniden dekore ettiği dört odalı süitin bir parçasıydı, sıkıcı taş kabuğu sıcak, zengin bir salona dönüştürmüştü. Kırmızı ve altın rengi kalın yün perdeler duvarların her santimini kaplıyordu. Cepheler ok deliklerini büyük ve görkemli gösteriyordu. Önceden çıplak taş şöminenin önünde, karmaşık oymalı bir kiraz şömine rafı vardı. Halılar tüm odayı kaplıyordu ve zemini yumuşak ve rahat hale getiriyordu. Orijinal mobilyalardan hiçbir şey kalmamıştı. Her şey yeniydi ve Amilia'nın daha önce gördüğü her şeyden daha güzeldi.

Kırmızı ve altın rengi giysiler giymiş bir düzine hizmetçi işlerine geri döndü. Ancak aralarında bir kişi dikkat çekiyordu. Uzun boylu, iyi giyimli bir adamdı ve üzerinde gümüş ve altın brokarından yapılmış hoş bir kıyafet vardı. Başında, uzun, dalgalı bir tüyü olan tuhaf ama zarif bir şapka takıyordu.

Düşes, adama el sallayarak, "Vikont," diye seslendi. "Amilia, canım, sana Vikont Albert Winslow'u tanıtmak istiyorum."

"Gerçekten çok memnun oldum." Şapkasını çıkardı ve saygıyla derin bir reverans yaptı.

"Albert, büyük etkinliklerin düzenlenmesinde belki de en önde gelen uzmandır. Summersrule Festivali'ni düzenlemesi için onu tuttum ve sonuç muhteşemdi. Size söylüyorum, bu adam bir dahi."

"Çok naziksiniz, hanımefendi," dedi Winslow yumuşak bir sesle ve sıcak bir gülümsemeyle.

"Hendeği zıplayan yunuslarla nasıl doldurduğunuzu anlayamıyorum. Ve gökyüzünü dolduran flamalar... Hayatımda böyle bir şey görmedim. Tamamen sihir gibiydi!"

"Sizi memnun ettiğime sevindim, hanımefendi."

"Amilia, Albert'i mutlaka kullanmalısın. Ücretini dert etme. Onun hizmetlerinin ücretini ödemekte ısrar ediyorum."

"Saçmalık, hanımefendiler. Böylesine asil ve değerli bir çaba için ödeme almayı düşünemem. Zamanım sizindir ve ikinize ve tabii ki Ekselanslarına olan bağlılığımdan dolayı elimden geleni yapacağım."

"İşte oldu!" Lady Genevieve haykırdı. "Bu adam bir şövalye kadar centilmen. Onun teklifini kabul *etmelisin*, canım!"

İkisi de Amilia'ya bakakaldılar, ta ki o başını sallayana kadar.

"Hizmetinizde olmaktan mutluluk duyarım, hanımefendi. Çalışanlarınızla ne zaman görüşebilirim?"

"Ah..." Amilia tereddüt etti. "Sadece ben ve Nimbus varız. *Oh, Nimbus!* Üzgünüm ama seninle, yani bizim tanıştığımızda onunla buluşmaya gidiyordum. Ziyafetler için eğlence programını seçmem gerekiyor ve çok geç kaldım."

"O zaman acele etmelisin," dedi Leydi Genevieve. "Albert'ı da yanına al. O da orada başlayabilir. Şimdi git hadi. Bana teşekkür etmene gerek yok canım. Senin başarın benim ödülüm olacak."

Amilia, Viscount Winslow'un düşesin yanından uzaklaştığında daha az resmi davrandığını fark etti. Her sanatçıyı sıcak bir şekilde selamladı ve seçilmeyenleri saygı ve iyi niyetle uğurladı. Neyin gerekli olduğunu tam olarak biliyordu ve seçmeler onun rehberliğinde hızla ilerledi. Toplamda yirmi gösteri seçtiler: düğün öncesi ziyafetler için birer tane, düğün öncesi akşam yemeği için üç tane ve düğün resepsiyonu için beş tane. Vikont, hastalık veya yaralanma ihtimaline karşı dört tane daha seçti.

Amilia, vikontun yardımına minnettardı. Nimbus'a güvenmeye başlamış olsa da, onun etkinlik planlama konusunda hiçbir deneyimi yoktu. Aslında, bu saray mensubu imparatoriçenin öğretmeni olarak işe alınmıştı, ancak Modina'ya tavır ve protokol konusunda eğitim vereli epey zaman geçmişti. Modina odasından hiç çıkmadığı için bu tür becerilere ihtiyaç duyulmuyordu. Bunun yerine, Nimbus, Amilia'nın sağ kolu olan sekreterin

sekreterin sekreteri, Amilia'nın sağ kolu oldu. O, kraliyet sarayında işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu, oysa Amilia bu konuda hiçbir fikri yoktu.

Rhenydd'deki soylulara yıllarca hizmet eden Nimbus, manipülasyonun incelikli dilini ustaca kullanmayı öğrenmişti. Bu becerinin inceliklerini Amilia'ya açıklamaya çalıştı, ancak Amilia öğrenmekte zorlanıyordu. Zaman zaman, baş uşağına selam vermek, kâhyaya teşekkür etmek veya başkalarının yanında ayakta durmak gibi aptalca davranışları nedeniyle onu düzeltiyordu. Amilia'nın sarayda elde ettiği neredeyse tüm başarılar Nimbus'un rehberliği sayesindeydi. Daha hırslı bir adam, Amilia'nın övgüyü kendine almasına kızardı, ama Nimbus her zaman nazik ve yardımsever bir şekilde tavsiyelerde bulunurdu.

Bazen Amilia kendini özellikle aptalca bir şey yaparken yakaladığında ya da utançtan kızardığında, Nimbus'un üzerine bir şey döktüğünü ya da halıda takılıp düştüğünü fark ederdi. Bir keresinde merdivenlerin yarısından aşağı düşmüştü bile. Uzun bir süre Amilia onun son derece sakar olduğunu düşünmüştü, ancak son zamanlarda Nimbus'un tanıdığı en çevik kişi olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Saat geç olmuştu ve Amilia imparatoriçenin odasına doğru aceleyle yürüdü. Modina'nın yanında neredeyse her dakikasını geçirdiği günler geride kalmıştı. Sorumlulukları onu meşgul ediyordu, ama yine de en yakın arkadaşı olan imparatoriçeyi kontrol etmeden asla yatmaya gitmiyordu.

Bir köşeyi döndüğünde, bir adama çarptı.

"Özür dilerim!" diye bağırdı, başını eğik tutarak yürüdüğü için kendini biraz aptal hissederek.

"Hayır, hanımefendi," diye cevapladı adam. "Yolunuzu kesmiş olduğum için özür dilemesi gereken benim. Lütfen beni affedin."

Amilia onu tanımadı, ama bu günlerde sarayda pek çok yeni yüz vardı. Adam uzun boyluydu ve omuzları dik, dik duruyordu. Yüzü tıraşlıydı ve saçları düzgünce kesilmişti. Tavırlarından ve kıyafetlerinden, onun bir asilzade olduğunu anlayabilirdi. İyi giyinmişti, ama Wintertide konuklarının çoğunun aksine, kıyafeti sadeydi.

"Sadece biraz kafam karıştı," dedi, etrafına bakarak.

"Kayboldunuz mu?" diye sordu Amilia.

Adam başını salladı. "Ormanlarda ve tarlalarda yolumu bilirim. Ay ve yıldızları kullanarak bulunduğum yeri tam olarak belirleyebilirim, ama ne yaparsam yapayım, taş duvarların arasında kaldığımda tam bir aptal oluyorum."

"Sorun değil, ben de eskiden burada sürekli kaybolurdum. Nereye gidiyorsun?"

"Lordumun isteği üzerine şövalyelerin kanadında kalıyorum, ama yürüyüşe çıkmak için dışarı çıktım ve odama geri dönüş yolunu bulamıyorum."

"Demek siz bir askerisiniz?"

"Evet, affedin beni. Aptallığımın sonu yok." Geri adım attı ve resmi bir şekilde eğildi. "Chadwick'li Sir Breckton, Lord Belstrad'ın oğlu, hizmetinizdeyim, hanımefendi."

"Oh! Siz Sir Breckton *musunuz*?"

Görünüşler Amilia'yı hiç etkilemezdi, ama Breckton mükemmeldi. Tam da bir şövalyenin olması gerektiği gibiydi: yakışıklı, zarif, güçlü ve Leydi Genevieve'in tarif ettiği gibi, cesur. Saraya geldiğinden beri ilk kez, güzel olmayı diledi.

"Evet, öyleyim. Demek beni duymuşsun... İyi ya da kötü anlamda mı?"

"Kesinlikle iyi. Neden, sadece..." Kendini durdurdu ve yüzünün kızardığını hissetti.

Endişeyle kaşlarını çatı. "Sizi rahatsız edecek bir şey mi yaptım? Eğer öyleyse çok özür dilerim..."

"Hayır, hayır, hiç de değil. Sadece aptalca davranıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bugüne kadar adını hiç duymamıştım, sonra..."

"Sonra?"

"Utanç verici," diye itiraf etti, onun ilgisinden daha da telaşlanarak.

Şövalyenin ifadesi ciddileşti. "Hanımefendi, eğer biri beni küçük düşürmüşse ya da benim adımı kullanarak size zarar vermişse..."

"Oh hayır! O kadar korkunç bir şey değil. Rochelle Düşesi'ydi ve dedi ki..."

"Evet?"

Amilia irkildi. "Sana turnuvada benim lehime karar vermeni istememi söyledi." "Anlıyorum." Rahatlamış görünüyordu. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama ben

—"

"Biliyorum, biliyorum," diye sözünü kesti, sözlerini duymak istemiyordu. "Eğer konuşmayı kesseydi, ona kendim söyledim — o kadın bir kasırğa gibi. Bir şövalyenin, herhangi bir şövalyenin *benim* lehime karar vermesi saçma."

Sir Breckton şaşkın görünüyordu. "Neden öyle?"

"Bana bak!" Tam olarak görebilmesi için bir adım geri attı. "Güzel değilim ve ikimizin de bildiği gibi, zarafetle alakam yok. Soylu bir aileden gelmiyorum, fakir bir araba yapımcısının kızıyım.

Avcının köpeğinin ziyafette yanımda oturmasını umut edemem, hele ki sizin gibi ünlü bir şövalyenin benim adıma at sürmesini hiç umut edemem."

Breckton'ın kaşları birdenbire kalktı. "Araba ustasının kızı mı? *Sen o musun?* Tarin Vale'li Leydi Amilia mı?"

"Oh evet, özür dilerim." Elini alnına koydu ve gözlerini devirdi. "Gördün mü? Ben bir katır kadar terbiyesizim. Evet, ben Amilia'yım."

Breckton onu uzun bir süre inceledi. Sonunda konuştu. "İmparatoriçeyi kurtaran hizmetçi siz misiniz?"

"Hayal kırıklığı yaratıcı, biliyorum." Onun gülmesini ve onun Maribor'un Seçilmiş Kişisi olamayacağını ısrarla söylemesini bekledi. Modina'nın kamuoyuna yaptığı açıklama Amilia'yı korumaya yardımcı olmuş, ama aynı zamanda onu rahatsız etmişti. Hayatı boyunca dikkat çekmemek için çabalayan bir kız için ünlü olmak zordu. Daha da kötüsü, o bir sahtekardı. İmparatoriçeyi kurtarmak için onu seçen ilahi müdahale hikayesi bir yalandı, siyasi bir uydurmaydı — Saldur'un durumu kendi lehine manipüle etme yöntemi idi.

Şaşırtıcı bir şekilde, şövalye gülmedi. Sadece şöyle sordu: "Sırf sıradan bir aileden geldiğin için hiçbir şövalyenin sana ilgi duymayacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet, o ve bir düzine başka neden daha. Bazen fısıltıları duyuyorum."

Sör Breckton bir dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi. "Lütfen, Leydi Amilia, size yalvarıyorum. Turnuvada sizin simgenizi taşımakla bana bu onuru bahşedin."

O sadece orada durdu.

Şövalye başını kaldırdı. "Sizi kırdım, değil mi? Çok küstahım! Küstahlığımı bağışlayın. Turnuvaya katılmak gibi bir niyetim yoktu, çünkü bu tür yarışmaları, iyi insanların hayatlarını gereksiz yere tehlikeye atan, kibir ve aptalca eğlence olarak görüyorum. Ancak şimdi, sizinle tanıştıktan sonra, daha önemli şeyler söz konusu olduğu için yarışmam gerektiğini anladım. Her hanımefendinin onuru savunulmalıdır ve siz sıradan bir hanımefendi değil, Maribor'un Seçilmiş Kişisi'siniz. Sizin için, adınızı lekelemek isteyen o alçaklara adalet getirmek için bin kişiyi öldürürüm! Kılıç ve mızrağım sizindir, sevgili hanımefendi, yeter ki bana lütufta bulunun."

Afallayan Amilia, uzaklaştıktan sonra kabul ettiğini fark etti. Sersemlemişti ve merdivenleri çıkarken gülümsemeyi kesemedi.

Amilia Modina'nın odasına vardığında, ruh hali hala çok iyiydi. Güzel bir gün olmuştu, belki de hayatının en güzel günü. Ailesinin hayatta ve sağlıklı olduğunu öğrenmişti. Düşün, deneyimli ve nazik bir adamın yönetiminde ilerliyordu. Ve yakışıklı bir şövalye önünde diz çökmüş ve onun simgesini istemişti. Amilia, Modina'ya bu güzel haberi vermek için heyecanla kapı kolunu tuttu, ama kapı açıldığı anda her şeyi unuttu.

Her zamanki gibi Modina, ince beyaz geceliğiyle pencerenin önünde oturmuş, ay ışığında parıltıyan kolları seyreliyordu. Yanında, güzel bir ahşap döner koltuk üzerine pirinç bağlantı parçalarıyla monte edilmiş, karmaşık oymalı, boydan boya oval bir ayna vardı.

"Bu nereden geldi?" diye sordu Amilia, şok olmuş bir şekilde. İmparatoriçe cevap vermedi.

"Buraya nasıl geldi?"

Modina aynaya bir göz attı. "Güzel, değil mi? Böyle güzel bir tane getirmeleri ne yazık. Sanırım beni memnun etmek istediler."

Amilia aynaya yaklaştı ve parlak kenarını parmaklarıyla okşadı. "Ne zamandır sende?"

"Bu sabah getirdiler."

"Bugünü atlattığına şaşırdım." Amilia aynaya sırtını dönüp imparatoriçeye baktı.

"Acelem yok, Amilia. Hala birkaç haftam var." "Yani düşünü beklemeyi mi karar verdin?"

"Evet. İlk başta bunun önemli olmayacağını düşünmüştüm, ama sonra bunun sana kötü yansıyabileceğini fark ettim. Beklersem, bu Ethelred'in suçu gibi görünecek. Herkes onun bana dokunmasına tahammül edemediğimi düşünecek."

"Sebebi bu mu?"

"Hayır, ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Yani, sen hariç. Ama sen iyi olacaksın." Modina Amilia'ya dönerek baktı. "Artık ağlayamıyorum bile. Arista'yı yakaladıklarında bile ağlamadım... tek bir damla bile. Her şeyi bu pencereden izledim. Saldur ve seretin içeri girdiğini gördüm ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Onlar geri çıktılar, ama o hiç çıkmadı. O şu anda aşağıda, o korkunç karanlık yerde. Tıpkı benim bir zamanlar olduğum gibi. O buradayken bir amacım vardı, ama şimdi geriye hiçbir şey kalmadı. Bu hayaletin yok olma zamanı geldi. İmparatorluğu kurmalarına yardım ederek naiplerin amacına hizmet ettim. Sana daha iyi bir hayat verdim ve artık Saldur bile sana zarar veremez. Arista'ya yardım etmeye çalıştım, ama başaramadım. Artık gitme vaktim geldi."

Amilia Modina'nın yanına diz çöktü, yüzündeki saçları nazikçe geri çekti ve yanağına öptü. "Öyle konuşma. Bir zamanlar mutluydun, değil mi? Yine mutlu olabilirsin."

Modina başını salladı. "Thrace adında bir kız mutluydu. Sevdığı ailesiyle nehir kenarındaki küçük bir köyde yaşıyordu. Arkadaşlarıyla çevrili, ormanda ve tarlalarda oynuyordu. O kız daha iyi bir yarın olduğuna inanıyordu. Maribor'un getireceği hediyeleri dört gözle bekliyordu. Ama hediyeler yerine, karanlık ve dehşet gönderdi."

"Modina, umut için her zaman yer vardır. Lütfen, inanmalısın."

"Bir gün, sen kaptan kumaş sipariş ederken, geçmişimden bir adam gördüm. O umuttu. Bir zamanlar Thrace'i kurtarmıştı. Bir an, çok kısa bir an, beni de kurtarmaya geldiğini sandım, ama gelmedi. O uzaklaşırken, onun sadece hayattayken yaşadığım bir anı olduğunu anladım."

Amilia, Modina'nın ellerini buldu ve ölmek üzere olan bir kuşu tutar gibi onları kucakladı. Amilia nefes almakta zorlanıyordu. Alt dudağı titremeye başladığında, aynaya baktı. "Haklısın. Böyle güzel birini getirmeleri ne yazık." Modina'ya sarıldı ve ağlamaya başladı.

BÖLÜM 5

KARDA AYAK İZLERİ

Medford'dan birkaç mil uzakta, Royce dumanı gördü ve kendini en kötüsüne hazırladı. Galewyr'i geçmek eskiden başkentin kalabalık sokaklarına girmek anlamına gelirdi, ama o gün köprüyü koşarak geçerken, sadece kömürleşmiş direkler ve yanmış taşlardan oluşan bir alan buldu. Bildiği şehir yok olmuştu.

Royce hiçbir yeri *evi olarak* görmezdi. Ona göre bu kelime, cennet veya peri diyarı gibi efsanevi bir yeri ifade ediyordu, ama Wayward Street, bulunduğu en yakın şeydi. Yakın zamanda yağan kar, şehri doğanın bir cesedin üzerine örttüğü bir çarşaf gibi kaplamıştı. Hasarsız kalan tek bir bina yoktu ve çoğu kömür ve külden ibaretti. Kalenin kapıları parçalanmış, duvarların bir kısmı çökmüştü. Gentry Meydanı'ndaki ağaçlar bile yok olmuştu.

Aşağı Mahalle'deki Medford House, yanan kirişlerden oluşan bir yığın haline gelmişti. Caddenin karşısında, içini boşaltılmış bir temel ve kabarmış boyada bir gül izi olan yanmış bir tabela dışında hiçbir şey kalmamıştı.

Atından indi ve evin enkazına doğru ilerledi. Gwen'in ofisinin olduğu yerde, yıkılmış bir duvarın altında soluk parmaklar gördü. Bacakları titredi ve ayakları, enkazın üzerinde sendeleyerek yürürken güçsüzleşti. Boğazına duman kaçtı ve burnunu ve ağzını kapatmak için atkısını çekti. Duvarın kenarına ulaştığında eğildi ve onu kaldırmaya çalıştı. Kenar kırıldı, ama altındaki şeyi görmek için yeterliydi.

Boş, krem rengi bir eldiven.

Royce dumandan uzaklaştı. Kararmış verandada otururken titrediğini fark etti. Korkmaya alışık değildi. Yıllar boyunca, yaşamak ya da ölmek umurunda değildi, hızlı bir ölümün, yetim bir çocuğa hayat vermeyi bile esirgeyen bu acımasız dünyada yaşamanın acısını ondan kurtaracağını düşünmüştü. Her zaman ölüme hazırды, onunla kumar oynuyor, ona karşı bahisler yapıyordu. Royce, kaybedecek değerli hiçbir şeyi olmadığı, korkacak hiçbir şeyi olmadığı için risklerinin mantıklı olduğunu bilerek tatmin olmuştu.

Gwen her şeyi değiştirmişti.

O bir aptaldı ve onu asla yalnız bırakmamalıydı.

Neden bekledim?

Sadece onun anahtarı olduğu Avempartha'da güvende olabilirdiler. Yeni İmparatorluk, duvarlarına karşı kendilerini anlamsızca dövüşebilir, ama ona veya ailesine asla ulaşamazdı.

Bir blok ötede, gürültülü bir karga sürüsü uçtu. Royce durup rüzgarda sesleri dinledi. Atının sokakta dolaştığını fark edince, onu bağlamadığı için kendine küfretti. Dizginleri yakaladığında, Mason Grumon'un evinin yanmış kalıntılarının önünden geçen bir imparatorluk askeri devriyesi gördü.

"Durun!" diye bağırdı lider.

Royce kısırağına atladı ve sönük bir *arpma sesi* duyduğu anda onu tekmeledi. Atı sendeledi, sonra yan tarafına saplanan bir okla yere yığıldı. Royce ezilmeden önce atından atladı. Karda yuvarlandı ve ayağa kalkarak hançeri Alverstone'ua çekti. Altı asker ona doğru koştu. Sadece birinin elinde tatar yayı vardı ve o da bir sonraki atış için yayını gerdirmekle meşguldü.

Royce dönüp kaçmaya başladı.

Enkazla dolu bir sokağa girdi ve The Rose and Thorn'un yıkık kalıntılarının üzerinden atladı. Hanın ahırının yanındaki kanalizasyonu geçerken, tahta köprünün hâlâ orada olduğunu görünce şaşırdı. Arkasından bağırışlar yükseldi, ama uzaktaydılar ve karın etkisiyle boğuk çıkıyordu. Eski yem dükkkanı hala ayaktaıdı ve bir sıçrayışla ikinci katın pencere pervazına tutundu. Onu ara sokaktan takip ederlerse, askerler onun ortadan kaybolması karşısında bir an şaşkına döneceklerdi. Royce'un ihtiyaı olan tek şey bu avantajdı. Kendini çatıya çekti, çatıdan geçti ve diğer tarafa indi. Batıya doğru yola çıkmadan önce izlerini gizlemek için son bir anını ayırdı.

Royce ormanın kenarında durdu, yol ile ağaçların arasından geçen daha direkt rotadan hangisini seçeceğine karar vermeye çalışıyordu. Kar tekrar yağmaya başladı ve rüzgâr kar tanelerini bir açıyla süpürdü. Beyaz perde renkleri soluklaştırdı ve dünyayı puslu bir griye çevirdi. Hırsız ellerini esnetti. Parmaklarında yine his kalmamıştı. Gwen'i bulmak için acele ederken, bir kez daha kışlık eldiven almayı ihmal etmişti.

kışlık eldiven almayı ihmal etmişti. Kapüşonunu sıkıca çekti ve atkısını yüzüne sardı. Kuzeybatıdan esen rüzgâr pelerinini yırttı, kenarlarını kırbaç gibi çatlattı. Kemerine birkaç kez taktı ama sonunda vazgeçti — rüzgâr ısrarcıydı.

Winds Manastırı'na olan mesafe yazın bir günlük, kışın bir buçuk günlük bir yolculuktu, ancak Royce karlı havada yürüyerek ne kadar süreceğini bilmiyordu. Uygun ekipmanı olmadan, muhtemelen hiç varamayacaktı. Battaniyesi, yiyeceği ve suyu dahil olmak üzere sahip olduğu neredeyse her şeyi atıyla birlikte kaybetmişti. Ateş yakacak malzemesi bile yoktu. Akıllıca seçim yol olacaktı. Yürümek daha kolay olacaktı ve en azından diğer yolcularla karşılaşma şansı olacaktı. Yine de bu daha uzun bir yoldu. O, ormandan geçen kestirme yolu seçti. Gwen'in sözünü tutup manastıra gitmiş olmasını umuyordu, ama bunu kesin olarak öğrenmenin tek bir yolu vardı ve onu görme ihtiyacı giderek daha da acil hale gelmişti.

Gece çöktüğünde, yıldızlar parlak beyaz dünyanın üzerinde parıldıyordu. Kar altında gizlenmiş kütükler ve kayaların arasında yolunu bulmaya çalışan Royce, taze bir iz dizisiyle karşılaştığında durdu. Dinledi, ama sadece karla kaplı ağaçların arasından esen rüzgârın sesini duydu.

Çevik bir sıçrayışla kısmen devrilmiş bir ağacın üzerine atladı ve yerden birkaç metre yüksekliğe ulaşana kadar ağacın üzerinde çevik bir şekilde koştu. Royce, altındaki karda izleri inceledi. İzler, kendi ayak izleri kadar derindi, hafif zırh giymiş bir adam için bile çok sığdı.

Bu gece benden başka kim burayı yürüyerek geçebilir ki?

Ayak izleri onun gittiği yöne doğru ilerliyordu ve Royce, izlerin sahibini önünde tutmak istediği için onu takip etti. Yolculuk daha az zordu ve Royce, yolunun kolaylığından dolayı minnettardı.

Sırtın tepesine ulaştığında, izler sağa saptı ve görünüşe göre geldiği yöne geri dönüyordu.

"Gittiğine üzuldüm," diye mırıldandı Royce. Nefesi ay ışığının aydınlattığı siste buharlaşıyordu.

Yamaçtan aşağı inerken, üç yıl önce Hadrian ve Prens Alric ile yaptığı geziden bu vadiyi hatırladı. O zaman da, şimdi olduğu gibi, net bir yol bulmak zor olmuştu ve aşağıdaki vadiye ulaşmak için çok uğraşmıştı. Kar, yolculuğu zorlaştırıyordu ve düz bir alana ulaştığında, karın derin olduğunu gördü. Yüz metreden fazla ilerleyemeden, bir kez daha ayak izlerine rastladı. Yine ayak izlerini takip etti ve yolu daha kolay buldu.

Vadinin uzak tarafına ulaştığında, dik bir yokuşla karşı karşıya kaldı. Ayak izleri sağa d6n6y6yordu. Bu kez Royce durakladı. Biraz sola doğru kolay bir yol g6rebiliyordu. Akarsuların temizlediği ve d6zleştirdiği V şeklinde bir vadi davetk6rdı. O yoldan gitmeyi d6ř6nd6, ama hemen 6n6nde, bir ladin ağacının kabuğuna oyulmuş, sağa doğru işaret eden ok şeklinde bir işaret fark etti. 6nc6 kişinin ayak izleri talaşlarla serpilmişti.

"Demek beni takip etmemi istiyorsun," diye fısıldadı Royce kendi kendine. "Bu, benim seni takip ettiğimi bilmen kadar rahatsız edici bir durum."

Etrafına bakındı. Kimseyi g6remedi. Tek hareket eden şey yağan kardı. Sessizlik hem 6rk6t6c6 hem de huzur vericiydi, sanki orman onun karar vermesini bekliyordu.

Bacakları g6c6s6zd6, ayakları ve elleri uyuşmuştu. Royce davetleri hiç sevmezdi, ama izleri takip etmenin yine de daha kolay yol olacağını d6ř6nd6. Yamaçlara baktı ve iç geçirdi. İzleri birkaç y6z metre daha takip ettikten sonra, bir ağacın dalından sarkan bir çift k6rk eldiven g6rd6. Royce eldivenleri giydi ve hala sıcak olduklarını fark etti.

"Tamam, bu 6rk6t6c6," dedi Royce y6ksek sesle. Sesini y6kselterek ekledi, "Bir bardak su, soğanlı sıcak biftek ve belki de taze pişmiş tereyağlı ekmek isterim."

Etrafında, kar yağan karanlık bir ormanın huzurlu sessizliği hakimdi. Royce omuz silkti ve yoluna devam etti. Patika sonunda sola doğru kıvrıldı, ama o zamana kadar dik yamaç hafif bir eğimden biraz daha fazlası haline gelmişti. Royce, tepeye ulaştığında onu bekleyen bir akşam yemeği bulmayı umuyordu, ama tepenin 6st6 boştu. Uzakta bir ışık vardı ve ayak izleri doğrudan ona doğru gidiyordu.

Royce olasılıkları g6zden geçirdi ama bir sonuca varamadı. İmparatorluk askerlerinin onu ormanın içinden geçirmeleri imkansızdı ve Windermere'den çok uzaktaydı, bu y6zden rahipler de olamazdı. Onlarca efsane, Melengar'ın batısındaki ormanlarda yaşayan periler ve hayaletlerden bahsediyordu, ama hiçbiri ayak izleri ve sıcak eldivenler bırakan yaratıklardan s6z etmiyordu.

Senaryoları nasıl d6ř6n6rse d6ř6ns6n, yaklaşan bir tuzağı haklı g6sterecek bir yol bulamadı. Yine de Royce, Alverstone'un kabzasını sıktı ve ağır adımlarla ilerledi. Mesafeyi kapattıkça, ışığın b6y6k bir meşe ağacının dallarına inşa edilmiş k66k bir evden geldiğini g6rd6. Ağaç evin altında,

kalın yaprak dökmeyen ağaclar bir hayvan ağılı çevreliyordu ve burada koyu renkli bir at, tahta bir barakanın yanında karları pençeliyordu.

"Merhaba?" diye seslendi Royce.

"Tırmanın," diye bağırdı bir ses. "Çok yorgun değilseniz tabii." "Kimsiniz?"

"Ben bir dostum. Eski bir dostum... ya da daha doğrusu, sen benim dostumsun."

"Adın ne... *dostum*?" Royce ağaç evin altındaki açıklığa bakarak sordu.

"Ryn."

"Bu biraz tuhaf, çünkü benim çok az arkadaşım var ve hiçbiri Ryn adında değil."

"Sana daha önce adımı söylememiştim. Şimdi, yukarı çıkıp bir şeyler yiyecek misin, yoksa sadece atımı çalıp kaçacak mısın? Şahsen, önce bir şeyler yemeni öneririm."

Royce, atı uzun bir süre izledikten sonra, ağaç gövdesinin yanından sarkan düğümlü ipi yakaladı ve kendini yukarı çekti. Evin zeminine ulaştığında, içeriye göz attı. Alan beklediğinden daha büyüktü, fırın gibi sıcaktı ve et yahnisi kokuyordu. Dalları her yöne uzanıyordu ve her biri tırabzan gibi pürüzsüzdü. Dallara tencere ve eşarplar asılıydı ve birkaç kat halı ve battaniye ahşap zemini örtüyordu.

Dallardan yapılmış bir sandalyede, ince bir figür pipo içiyordu. "Hoş geldiniz, Bay Royce," dedi Ryn gülümseyerek.

Kaba, işlenmiş derilerden yapılmış, kabaca dikilmiş giysiler giyyordu. Başında eski, sarkık bir çuval gibi görünen bir şapka vardı. Kulakları gizli olsa da, çekik gözleri ve yüksek elmacık kemikleri elf kökenini ele veriyordu.

Odanın diğer tarafında, bir kadın ve küçük bir çocuk mantarları doğrayıp, nehir taşlarından yapılmış gibi görünen küçük bir şöminenin üzerine asılı, yıpranmış bir tencereye koyuyorlardı. Onlar da Royce gibi *mir*'lardı, yani insan ve elf karışımı yarı ırktı. İkisi de tek kelime etmiyordu, ama tencereye sebzeleri eklerken ara sıra ona bakıyorlardı.

"Adımı biliyor musun?" diye sordu Royce.

"Elbette. Kolayca unutabileceğim bir isim değil. Lütfen içeri girin. Evim sizin evinizdir."

"Beni nereden tanıyorsun?" Royce bacaklarını çekip kapıyı kapattı.

"Üç sonbahar önce, Amrath'ın cinayetinden hemen sonra, The Silver Pitcher'da bulunuyordun."

Royce geriye döndü. *Şapka!*

"Hastaydılar." Ryn başını ailesine doğru eğdi. "İkisi de ateşliydi. Yiyeceğimiz bitmişti ve son paramı Bay Hall'dan eski ekmek ve şalgam almak için harcadım. Yeterli olmayacağını biliyordum, ama başka yapabileceğim bir şey yoktu."

"Onlar seni hırsızlıkla suçladılar. Şapkayı çıkardılar." Ryn başını salladı. Piposunu tüttürdü ve şöyle dedi: "Sen ve arkadaşın Melengar Prensi'ni kurtarmak için bir grup adam organize ediyordunuz. Benden katıl. Bir ödül sözü verdin — adil bir pay."

Royce omuz silkti. "Yardım etmeye istekli herkese ihtiyacımız vardı."

"Sana inanmadım. Benim türümden kim inanırdı ki? Hiç kimse bir elfe adil payını vermezdi, ama ben çaresizdim. İş bittiğinde, Drake beklediğim gibi bana ödemeyi reddetti. Ama sen sözünü tuttun ve ona bana eşit payımı *ve bir at* vermeyi zorladın. Yapmazlarsa hepsini öldüreceğini söyledin." Hafifçe gülümsedi. "Drake, tüm eyer takımlarıyla birlikte kısırağı teslim etti ve hiç kontrol etmedi bile. Sanırım sadece benden kurtulmak istedi. Onlar fikrini değiştirmeden önce oradan ayrıldım. Sonunda eyer çantasına bakma fırsatı bulduğumda, kilometrelerce uzaktaydım. Meyveler, fındıklar, et, peynir, bir pint viski, bir deri elma şarabı, bunlar bile yeterince değerliydi. Ama ayrıca sıcak battaniyeler, güzel giysiler, bir el baltası, çakmaktaşı ve çelik, bir *bıçak* ve *cüzdan* buldum. O çantada yirmi iki altın sikke vardı."

"Altın kiracılar mı? Baron Trumbul'un atını aldın mı?"

Ryn başını salladı. "İlaç almak için fazlasıyla altın vardı ve at sayesinde zamanında geri dönebildim. Ölmeden önce sana teşekkür edebilmek için dua ettim ve bugün o fırsatı yakaladım. Seni şehirde gördüm ama orada hiçbir şey yapamadım. Seni ziyaret etmeye ikna ettiğim için çok mutluyum."

"Eldivenler hoş bir jestti."

"Lütfen oturun ve akşam yemeğine misafirim olun."

Royce, şalını pelerininin yanına dallardan birine astı ve botlarını ateşin yanında ısıtmaya koydu. Dördü az konuşarak birlikte yemek yediler. Ryn'in karısı, boş kasesini aldıktan sonra ilk kez konuştu.

"Yorgun görünüyorsunuz Bay Royce. Size gece için bir yatak hazırlayabilir miyiz?"

"Hayır, üzgünüm. Kalamam," dedi Royce ayağa kalkarken, ayaklarını tekrar hissedebildiğine sevindi.

"Acelen mi var?" diye sordu Ryn.

"Öyle de denebilir."

"Öyleyse, atım Hivenlyn'i alacaksın," dedi Ryn.

Bir saat önce Royce, karşılaştığı herkesten bir at çalardı, bu yüzden kendi kendine "Hayır. Yani, teşekkürler, ama hayır" dediğini duyunca şaşırdı.

"Israr ediyorum. Onu senin için Hivenlyn adını verdim. Elfçe'de *beklenmedik hediye* anlamına geliyor. Gördüğün gibi, onu almalısın. Bu ormandaki her yolu biliyor ve gitmen gereken yere seni güvenle götürecektir." Ryn, kapaktan çevik bir hareketle dışarı çıkan çocuğa doğru başını salladı.

"O ata ihtiyacın var," dedi Royce.

"Gece yarısı sırtında hiçbir şey olmadan ormanda yürüyen ben değilim. Yıllarca atsız yaşadım. Şu anda ona benim ihtiyacımdan daha çok ihtiyacın var. Yoksa gerçekten bir bineğe ihtiyacın olmadığını söyleyebilir misin?"

"Tamam, onu *ödünç alacağım*. Winds Manastırı'na gidiyorum. Ona senin hayvanın olduğunu söyleyeceğim. Orada onu geri alabilirsin." Royce giyinip ipe tırmandı. Aşağıda, Ryn'in oğlu hazırlıklı atla bekliyordu.

Ryn de aşağı indi. "Hivenlyn artık senin. Eğer ona ihtiyacın kalmazsa, ihtiyacı olan birine ver."

"Sen delisin," dedi Royce, inanamıyormuş gibi başını sallayarak. "Ama tartışacak vaktim yok." Ata bindi ve küçük evinin altında karda duran Ryn'e baktı. "Dinle... Ben... Ben sadece insanlara alışkın değilim... Bilirsin..."

"Yolun açık olsun ve kendine iyi bak, dostum."

Royce başını salladı ve Hivenlyn'i yola çevirdi.

Bütün gece yol boyunca seyahat etti ve kendisine karşı çıkan yeni bir fırtınayla mücadele etti. Rüzgâr sert esiyordu, pelerinini uçuruyor ve onu titretmeye neden oluyordu. Atı sertçe sürdü, ancak Hivenlyn iyi bir hayvandı ve tereddüt etmedi.

Güneş doğduğunda, köknar ağaçlarının gölgesinde kısa bir mola verdiler. Royce, Ryn'in karısının verdiği mantar dolması sert yuvarlak ekmeği yedi ve Hivenlyn'e bir parça verdi. "Hızdan dolayı üzgünüm," dedi ata. "Ama vardığımızda sana sıcak bir ahır ve bol bol yemek bulacağım." Royce, anlaşmanın Gwen'i sağ salim bulmasına bağlı olduğunu söylemedi. Her şey

daha azı olursa, atın ihtiyaçlarını umursamayacaktı. Hiçbir şeyi umursamayacaktı.

Fırtına bütün gün boyunca şiddetini sürdürdü. Fırtınanın savurduğu kar yolun üzerine düşerek hayalet yılanlara benzeyen desenler oluşturdu. Yolculuk boyunca Royce tek bir yolcuya bile rastlamadı ve gün, göz kamaştırıcı beyaz bir sis içinde geçti.

Karanlık çöktüğünde, ikili nihayet Manastır Tepesi'nin zirvesine ulaştı. Sessiz ve hareketsiz manastır, yağan karın perdesinin arkasından göründü. Kompleksin sessizliği rahatsız ediciydi, üç yıl önce İmparatorlukçular kiliseyi içinde kilitli düzinelerce keşişle birlikte yakıp kl ettikten sonra yaptığı ziyaretle çok benzerdi. Royce, taş merdivenleri koşarak çıkıp geniş kapıları açarken paniğe kapılmak üzereydi. İçeri girip doğu kanadını hızla geçerek ilerledi. Tek ihtiyacı olan bir yüz, herhangi bir yüz, Gwen hakkında soru sorabileceği biriydi. Manastırdaki hiçbir keşiş, bir grup fahişenin gelişini fark etmemiş olamazdı.

Koridor karanlıktı, manastıra giden salon da yle. Yemekhane kapısını açtı ve içerinin boş olduğunu gördü. Boş yemek masaları, boş banklarla eşleşiyordu. Royce kendi ayak seslerinin boş yankısını dinlerken, onu karların içinden koşturan ölümcül his, kiliseye doğru koşmasına neden oldu. İki katlı çift kapıya ulaştığında, tıpkı bir önceki seferki gibi, kapının zincirle kapatılmış olacağından korktu. Mandalları tutarak, sertçe çekti.

Royce, rahiplerle dolu uzun bir nef'e bakarken, yumuşak bir şarkı sesi onu sardı. Devasa kapılar duvarlara çarparak gürültüyle kapandı. şarkı durdu ve düzinelerce kafa döndü.

"Royce?" dedi bir ses. Bir kadının sesi, onun sesi.

Kahverengi giysili rahiplerin ormanı hareketlendi ve Royce, aralarında zümrüt yeşili bir cüppe giymiş Gwen'i gördü. Gwen koridora ulaştığında, Royce ona sarıldı ve nefesini kesecek kadar sıkıca sarıldı.

"Melborn Usta, lütfen," dedi başrahip. "Akşam duası yapıyoruz."

BÖLÜM 6

SARAY

Hadrian perdeleri çekti ve küçük masadaki mumu yaktıktan sonra Albert'e, "Ne keşfettin?" diye sordu. Geçmişte toplantıları her zaman Royce yönetirdi ve Hadrian, gizliliği sağlamak için yaptığı tüm küçük şeyleri hatırlamaya çalışıyordu.

Bailey'deki Hadrian'ın odasındaydılar ve bu, Royce'un ayrılmasından sonraki ilk toplantılarıydı. Albert artık sarayda kalıyordu ve Hadrian, Albert'ın ziyaretlerini seyrek tutmak istiyordu. İmparatoriçenin misafiri, eğlence için köhne bir hana gidebilirdi, ancak çok sık ziyaretler şüphe uyandırabilirdi.

"Genny beni imparatoriçenin sekreteriyle tanıştırdı," dedi Albert. Ağır bir pelerin giymişti ve bu pelerin, sade yün kumaşın altında lüks kıyafetini gizliyordu. "Genny ona ailesiyle ilgili haberi verdiğinde kız sevinç gözyaşları döktü. Lady Amilia'nın düşesi sevdiğini ve en azından bana güvendiğini söylemek yanlış olmaz. Genny'yi görmeliydin. Harikaydı. Odaları da muhteşem!"

"Leo ne olacak?" diye sordu Hadrian.

"Her zamanki gibi sessiz ama oyuna devam ediyor. Genny sorun etmiyorsa, o da etmiyor. Ayrıca, Ethelred'den hep nefret etmiştir."

İkisi masaya oturdu. Loş, titrek ışık yüzlerinden fazlasını göstermiyordu. Hadrian bir haftadan fazla bir süredir kasabada bulabildiği her şeyi bulmaya çalışıyordu, ama pek bir ilerleme kaydedememişti. Royce gibi planlama yeteneği yoktu.

"Genny'nin entrikaları ne kadar sevdiğini bilirsin," diye ekledi Albert. "Her neyse, beni resmi düğün planlayıcısı olarak atadı."

"Bu harika. Yararlı bir şey öğrendin mi?"

"Lady Amilia'ya sanatçıları geçici olarak barındırabilecek yerler hakkında soru sordum. Tavernada yer bulmak zor olduğu için boş hücrelerin kullanılması yaygın bir uygulama olduğunu söyledim."

"Güzel."

"Teşekkürler, ama bir faydası olmadı. Ona göre sarayda zindan yok, sadece bir hapishane kulesi var."

"Hapishane kulesi kulağa hoş geliyor." "Boş."

"Boş mu? Emin misin? Kontrol ettin mi?"

Albert başını salladı. "Giriş yasak."

"Boşsa neden yasak bölge olsun ki?"

Vikont omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok, ama Leydi Amilia bana öyle olduğunu garanti etti. Kendisi oraya çıktığını söyledi. Ayrıca, son birkaç gecedir orayı gözlemledim ve onun haklı olduğundan eminim. Hiç ışık görmedim. Gerçi, bir kez bir Seret Şövalyesinin içeri girdiğini gördüm."

"Başka fikrin var mı?"

Albert bir an düşündü ve parmaklarını masanın üzerine vurmaya başladı. "Diğer tek yasak bölge beşinci kat, imparatoriçenin ikamet ettiği yer olduğunu tespit ettim."

"Onu gördün mü?" Hadrian öne doğru eğildi. "Onunla konuşabildin mi?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla Modina odasından hiç çıkmıyor. Tüm yemekleri odasına getiriliyor. Amilia, imparatoriçenin imparatorluğu yönetmekle meşgul olduğunu ve hala zayıf olduğunu söylüyor. Görünüşe göre, bu iki durum birleşince misafir kabul edemiyor. Bu durum son zamanlarda rahatsızlık kaynağı oluyor. Ziyaret eden tüm üst düzey yetkililer imparatoriçeyle görüşmek istiyor, ama hepsi reddediliyor."

"Birisi onu görmeli."

"Lady Amilia kesinlikle görmeli. Bir de oda hizmetçisi var..." Albert tunikasının içinden bir tomar parşömen çıkardı ve masanın üzerine açtı. "Evet, işte burada. Oda hizmetçisinin adı Anna ve kapı muhafızı..." Notlarını karıştırdı. "Gerald. Anna, Colnora'lı bir kumaş tüccarının kızı. Gerald'ın tam adı ise Gerald Baniff. Chadwick'li. Belstrad ailesinin dostu." Albert birkaç sayfayı daha çevirdi. "Bir zamanlar Sir Breckton'ın özel yardımcısıydı. Cesaretinden dolayı imparatoriçenin şeref muhafızlığı görevine atandı."

"Peki ya naipçiler?"

"Onları görebildiklerini varsayıyorum, ama bildiğim kadarıyla görmüyorlar. En azından, konuştuğum hiç kimse onları beşinci katta gördüğünü söylemedi."

"Ethelred veya Saldur ile hiç görüşmezse nasıl hüküm sürebilir?" diye sordu Hadrian.

"Bence bu çok açık. İmparatorluğu naip heyeti yönetiyor."

Hadrian, somurtarak koltuğuna geri yaslandı. "Yani o bir kukla." Albert omuz silkti. "Belki. Bu önemli mi?"

"Royce ve ben onu imparatoriçe olmadan önce tanıyorduk. Belki bize yardım edebilir diye düşündüm."

"Gerçek bir gücü yok gibi görünüyor." "Bunu bilen var mı?"

"Bazı soylular şüpheleniyor olabilir, ancak çoğu büyük bir farkındalık içinde değil."

"Hepsi *o kadar* saf olamaz."

"Bu insanların çoğunun son derece dindar ve sadık imparatorlukçular olduğunu unutmamalısın. Onlar, onun Maribor'un soyundan gelen varis olduğu hikâyesini kabul ediyorlar. Anladığım kadarıyla, köylü sınıfının büyük çoğunluğu da aynı şekilde düşünüyor. Hizmetçiler ve hatta saray muhafızları bile ona bir tür hayranlıkla bakıyor. Nadiren ortaya çıkması bu algıyı daha da güçlendiriyor. Bu, bir politikacının hayali. Nadiren görüldüğü için kimse ona herhangi bir hata atfetmiyor, bunun yerine regentleri suçluyorlar."

"Yani Amilia, muhafız ve oda hizmetçisi dışında kimse onu görmüyor mu?"

"Öyle görünüyor. Oh, bekle." Albert durakladı. "Nimbus da görünüşe göre erişimi var."

"*Nimbus mu?*" diye sordu Hadrian.

"Evet, o Vernes'ten bir saray mensubu. Onunla birkaç yıl önce bir gala veya baloda tanıştım. Hatırladığım kadarıyla önemli biri değil, ama genel olarak iyi bir adam. Aslında Lord Daref ve beni Ballentyne ile tanıştıran oydu, bu da Chadwick Kontu ve Alenda Lanaklin için yaptığınız o iki mektup hırsızlığı işine yol açtı. Nimbus zayıf, komik bir adam, gösterişli kıyafetler ve pudralı peruk giymeyi sever. Omzunda her zaman küçük bir deri çanta taşır, söylentilere göre içinde makyaj malzemeleri var. Görüldüğünden daha akıllıdır. Çok uyanıktır, her şeyi dinler. Lady Amilia tarafından işe alınmış ve onun asistanı olarak çalışıyor."

"*Peki*, imparatoriçeyi görme olasılığın ne kadar?"

"Zayıf, sanırım. Neden? Az önce sana onun yardım etme şansının pek olmadığını söyledim, yoksa Gaunt'ı Modina'nın odasında tuttuklarını mı düşünüyorsun?"

"Hayır." Hadrian, titreyen gölgelerin arasında masanın yüzeyini eliyle okşadı. "Sadece... bilmiyorum... iyi olup olmadığını görmek istiyorum."

Sanırım. Babasına ona göz kulak olacağıma, iyi olduğundan emin olacağıma söz vermiştim, anlarsın ya?"

"O imparatoriçe," dedi Albert. "Yoksa babası bunu duymamış mı?" "O öldü."

"Oh." Albert durakladı.

"Onunla konuşabilirsem kendimi daha iyi hissederim." "Gaunt'ın mı yoksa imparatoriçenin mi peşindeyiz?"

Hadrian kaşlarını çattı. "Gaunt'ın tutulduğu yeri bulmaya pek yaklaşmış gibi görünmüyoruz."

"Sanırım elimden gelenin en iyisini yaptım. Ben düğün organizatörüm, muhafız değilim ve tutuklular hakkında soru sormaya başlarsam insanlar şüphelenir."

"Onu bulmanın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim."

Albert içini çekti. "Tekrar deneyeceğim," dedi, ayağa kalkıp pelerininin iplerini çekerek.

"Bir saniye bekle. İlk geldiğimizde, sarayın yeni muhafızlar aradığını söylememiş miydin?"

"Evet, büyük kalabalıklar bekliyorlar. Neden sordun?"

Hadrian hemen cevap vermedi, tek mumun ışığına bakarak nasırlı avuçlarını ovuşturdu. "Tekrar silahlı asker olmayı deneyebilirim diye düşündüm."

Albert gülümsedi. "Bence sen bu iş için biraz fazla niteliklisin." "O zaman işi almam gerek."

Hadrian, omuzları zayıf, sırtı kambur, asker olmak isteyenlerin arasında sırada bekledi. Ayaklarından ağırlıklarını birinden diğerine aktarıyor, ellerini avuçlayıp üfleyerek parmaklarını ısıtıyorlardı. Erkeklerin oluşturduğu sıra, ana kapıdan saray avlusundaki kışla ofisine kadar uzanıyordu. Kendi silahları ve düzgün bir pelerini olan tek adam olan Hadrian, kendini yabancı hissetti ve yürürken eğilip sürünerek yürümek zorunda kaldı.

İyi küreklenmiş avlunun iç duvarları kar yığınlarıyla doluydu. Kışlanın dışında, bir çukurda ateş yanıyordu ve avlu muhafızları ara sıra ellerini ısıtmak veya bir fincan sıcak içecek almak için orada duruyorlardı. Hizmetçi çocuklar, kuyuya veya odun yığınının rutin olarak gidip geliyor, kova kova su veya yarılmış odun parçaları taşıyorlardı.

Hadrian loş barakaya girip çürümüş bir masanın önüne durduğunda, huysuz bir asker "Adın ne?" diye sordu.

Kalın deri giysili üç adam arkasında oturuyordu. Yanlarında, Hadrian'ın sarayda bir kez gördüğü küçük bir memur vardı. Kel kafalı ve mürekkep lekeli parmakları olan hoş olmayan bir tipti, elinde bir parşömen rulosu, kalem ve mürekkeple oturuyordu.

"Adın ne?" ortadaki adam sordu.

"Baldwin," dedi Hadrian. Memur parşömeni karaladı. Tüylü kaleminin ucu, sinirli bir sincabın kuyruğu gibi sallanıyordu.

"Baldwin, ha? Nerede savaştın?" "Her yerde, gerçekten."

"Neden imparatorluk ordusunda değilsin? Kaçak mısın?"

Hadrian gülümsedi, ama asker gülümsemedi. "Öyle de denebilir. Milliyetçilerden ayrıldım."

Bu, masadaki herkesin ve sırada bekleyen birkaç adamın dikkatini çekti. Katip yazmayı bırakıp başını kaldırdı.

"Nedense bana ödemeyi kestiler," diye ekledi Hadrian omuz silkerek. Askerin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Pek sadık sayılmazsın, değil misin?"

"Bana ödeme yaptığınız sürece son derece sadığım."

Bu, askerin gülmesine neden oldu ve diğerlerine baktı. Sağındaki yaşlı adam başını salladı. "Onu sıraya koyun. Kalabalığı idare etmek için çok fazla sadakat gerekmez."

Memur tekrar yazmaya başladı ve Hadrian'a tahta bir jeton verildi. "Bunu dışarıya götür ve ateşin yanındaki Çavuş Millet'e ver. O seni yerleştirecek. Adın ne?" Hadrian göz kamaştırıcı beyazlığa doğru geri dönerken, sıradaki kişiye seslendi.

Bir an için net göremeyen Hadrian gözlerini kırptı. Gözleri alıştığında, Sentinel Luis Guy'ın beş Seret Şövalyesini yöneterek ön kapıdan geçtiğini gördü. İki adam aynı anda birbirlerini fark ettiler. Hadrian, Dahlgren'de Fanen Pickering'in ölümünden beri Guy'ı görmemişti. Ve bir gün Fanen'in ölümünün intikamını Guy'dan almak istese de, bu belki de karşılaşmaları için en kötü zamandı.

Bir an için ikisi de kıpırdamadı. Sonra Guy yavaşça eğildi ve yanındaki adama bir şey söyledi, gözleri Hadrian'dan hiç ayrılmadı.

Şövalye tereddüt edince Guy homurdandı.

Hadrian, yakalanabileceği daha kötü bir yer düşünemiyordu. Kolay bir çıkış yolu yoktu

—atlayabileceği bir pencere ya da kapatabileceği bir kapı yoktu. Onunla kapı arasında, hala sıra halinde duran ve saray muhafızlarına yardım ederek cesaretlerini kanıtlamak için fırsat kollayan yirmi altı adam vardı. Sayıları fazla olmasına rağmen, Hadrian muhafız adaylarından en az endişe duyuyordu, çünkü hiçbiri silahlı değildi. Daha büyük sorun, savaşa hazırlıklı on saray muhafızıydı. İlk kılıç çarpışmasının sesiyle kışla boşalacak ve daha fazla adam eklenecekti. Hadrian, çıkışa ulaşmak için en az on sekiz kişiyi öldürmesi veya sakatlaması gerekeceğini ihtiyatlı bir tahminle hesapladı. Guy ve beş sereti bu listenin en başında yer alacaktı. Şehir sokaklarından kaçabilmesi için seretlerin atlarının da öldürülmesi gerekecekti. Son engel ise surlardaki tatar yaylılar olacaktı. Sekiz kişi arasında, en az ikisinin, o kapıdan koşarak çıkarken sırtından vuracak kadar yetenekli olduğunu tahmin ediyordu.

"Sakin... kıpırdama," dedi Guy, ellerini önüne uzatarak. Vahşi bir atı yakalamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu ve ilerlemedi, attan inmedi, kılıcını çekmedi.

Tam o anda kale kapısı indi. "Kaçış yok," dedi Guy ona.

Yakındaki bir kapıdan, bir avuç muhafız kılıçlarını çekerek Hadrian'a doğru koştu.

"Durun!" Guy aniden elini kaldırarak emretti. "Ona yaklaşmayın. Dağılın."

Sırada bekleyen adamlar askerlere, sonra Hadrian'a baktılar ve geri çekildiler.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum, Bay Blackwater," dedi Guy neredeyse dostça bir ses tonuyla. "Ama *bu* sefer sayıca *gerçekten* üstünüz."

Hadrian, sarayın dördüncü katındaki zarif bir şekilde döşenmiş ofiste duruyordu. Regent Saldur masasının arkasında oturmuş, hançer şeklinde mücevherlerle süslenmiş küçük bir mektup açacağıyla oynuyordu. Eski piskopos, Hadrian'ın onu son gördüğünden biraz daha yaşlı ve biraz daha kilolu görünüyordu. Luis Guy sağda duruyordu, gözleri Hadrian'a kilitlenmişti. Pozisyonuna uygun geleneksel siyah zırh ve kırmızı pelerin giymişti, kılıcı kınında asılıydı. Guy'ın

duruşu dik ve dikkatliydi, elleri arkasında sıkıca birleştirilmişti. Hadrian odadaki son adamı tanımadı. Zarif bir garnache giymiş olan yabancı, satranç tahtasının yanında oturmuş, parmakları arasında bir parçayı rahatça ileri geri yuvarlıyordu.

"Bay Blackwater," Saldur Hadrian'a seslendi, "Sizin hakkınızda oldukça inanılmaz şeyler duydum. Lütfen, oturmaz mısınız?"

"Gerçekten bu kadar uzun kalacak mıyım?"

"Evet, korkarım öyle. Sonuç ne olursa olsun, kalacaksınız." Hadrian sandalyeye baktı ama ayakta kalmayı tercih etti.

Yaşlı adam koltuğuna yaslandı ve parmak uçlarını birleştirdi. "Muhtemelen neden kuzey kulesinde kilitli değil de burada olduğunuzu, ya da en azından neden bileklerinizi ve ayak bileklerinizi kelepçelemediğimizi merak ediyorsunuzdur. Bunun için Sentinel Guy'a teşekkür edebilirsiniz. Bize sizinle ilgili inanılmaz bir hikaye anlattı. Seret Şövalyelerini öldürmenin yanı sıra..."

"O gün tek cinayet Fanen Pickering'in cinayeti idi," dedi Hadrian. "Seret bize saldırdı."

"Peki, kimin ne zaman ne yaptığını kim söyleyebilir? Yine de, bir seretin ölümü ağır bir ceza gerektirir. Korkarım ki bu, geleneksel olarak idam cezası gerektiren bir suçtur. Ancak Sentinel Guy, senin bir Teshlor olduğunu, tek Teshlor olduğunu ısrarla savunuyor ve *bu* da olağan dışı bir hafifletici sebeptir.

"Şimdi, tarih derslerimi doğru hatırlıyorsam, Eski İmparatorluğun yıkımından kaçan tek bir Teshlor vardı: Novron'un Varisini saklayan Jerish Grelad. Efsaneye göre, Teshlor becerileri imparatorun soyunu korumak için nesilden nesile aktarıldı.

"Pickerings ve Killdares ailelerinin her birinin, Teshlor disiplinlerinden sadece bir tanesini keşfettiği söylenir. Bu kıskançlıkla korunan sırlar, bu aileleri dövüş becerileriyle ünlü hale getirmiştir. Tamamen eğitilmiş bir Teshlor, herhangi bir bire bir silahlı mücadelede... şey... yenilmez olurdu. Doğru mu?"

Hadrian hiçbir şey söylemedi.

"Her halükarda, şimdilik Guy'ın yanılmadığını varsayalım. Eğer öyleyse, varlığınız bize ilginç bir fırsat sunuyor ve bu da benzersiz bir karşılıklı fayda sağlayabilir. Bu nedenle, size bir derece saygı gösterirsek dinlemenizi teşvik edebileceğimizi düşündük. Size özgürlük tanıyarak

—"

Kapı aniden açıldı ve Regent Ethelred içeri girdi. Tıknaş, geniş göğüslü adam, kadife ve ipekten yapılmış özenle işlenmiş kraliyet kıyafetleri giymişti. O da yaşlanmış görünüyordu ve eski kralın bir zamanlar düzgün olan vücudu, bel çevresinde bir şişkinlik gösteriyordu. Gri saçlar bıyık ve sakalına yamalar halinde yayılmıştı ve siyah saçlarında beyaz çizgiler bırakmıştı. Pelerini içeri çekip kapıyı çarparak kapattı.

"Demek bu adam o, öyle mi?" diye Hadrian'ı değerlendirirken gür sesle konuştu. "Seni tanıyor muyum?"

Yalan söylemek için bir neden görmeyen Hadrian, "Bir zamanlar ordunuzda hizmet ettim" diye cevap verdi. "Doğru!" dedi Ethelred, ellerini büyük bir hareketle havaya kaldırarak

"Sen iyi bir savaşçıydın. Savaşı... savaşı..."

"Gravin Nehri geçidinde."

"Tabii ki!" O, uyluğuna vurdu. "Bu çok iyi bir işti. Seni terfi ettirdim, değil mi? Seni yüzbaşı falan yaptım. Ne oldu?"

"Ayrıldım."

"Yazık. Sen iyi bir askersin." Ethelred, Hadrian'ın omzuna vurdu. "Tabii ki öyle, Lanis. Mesele de bu zaten," diye hatırlattı Saldur. Ethelred güldü, sonra "Çok doğru, çok doğru. Peki, kabul etti mi?" dedi. "Henüz sormadık."

"Bana neyi sordunuz?"

"Hadrian, küçük bir sorunumuz var," diye başladı Ethelred. Konuşurken, Saldur'un masası ile kapı arasında bir ileri bir geri yürüyordu. Sol elinin parmaklarını belinin arkasında kemerine sıkıştırmış, sağ elini ise bir orkestra şefinin batonu kullanır gibi konuşmasına yardımcı olmak için kullanıyordu. "Adı Archibald Ballentyne. Ağlayan küçük bir sansar. Ballentyne'ler hep değersiz, acınası adamlar olmuştur, ama o aynı zamanda Chadwick Kontu. Yani, doğuştan gelen hakkı sayesinde, bir tek hariç her açıdan değersiz bir eyaleti yönetiyor. Chadwick, Lord Belstrad'ın evidir ve onun en büyük oğlu Sir Breckton, Avryn'deki en iyi şövalye olabilir. *En iyi* derken, kelimenin her anlamıyla en iyi olduğunu kastediyorum. Silah kullanma becerisi, taktik yeteneği ve liderlik kabiliyeti eşsizdir. Ne yazık ki, aşırı derecede sadıktır. Archie Ballentyne'e ve *sadece* Archie'ye hizmet eder."

Ethelred odayı geçip Saldur'un masasına atlayarak oturdu, bu da yaşlı adamın irkilmelerine neden oldu.

"Breckton'ı generalim olarak istedim, ama o emir komuta zincirine uymayı reddediyor ve Archie dışında kimseyi dinlemiyor. Tüm emirlerimi o serseriye süzmekle zaman kaybedemem. Bu yüzden Breckton'a Ballentyne'i terk etmesi için birinci sınıf bir arazi ve unvan teklif ettik, ama aptal adam ilgilenmedi."

"Savaş bitti ya da yakında bitecek," diye işaret etti Hadrian. "Artık Breckton'a ihtiyacın yok."

"Bu tamamen doğru," dedi Saldur.

Konuşma tarzındaki mesafeli tavır Hadrian'ı ürpertti. "Savaş olmasa bile, düzeni sağlamak için güçlü adamlara ihtiyacımız var," diye açıkladı Ethelred. Saldur'un masasından cam bir heykelciği alıp elinden ele dolaştırmaya başladı.

Saldur'un çenesi, gözleri her atışı takip ederken sıkıldı.

"Breckton bizi reddettiğinde, Archie şövalyesini ve Kraliyetçileri bize karşı kullanmakla tehdit etti. İnanabiliyor musun? Aquesta'ya yürüyeceğini söyledi! Bana meydan okuyabileceğini sanıyor! Küçük pislik..." Ethelred heykelciği masaya çarptı ve parçaladı. "Oh, üzgünüm Sauly."

Saldur iç geçirdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Her neyse," diye devam etti Ethelred, ellerini silkeledi ve cam parçaları masanın üzerine yağmur gibi yağdı. "Bir şövalyenin, markiz rütbesine yükselme ve bütün bir krallığı feodal toprağı olarak yönetme teklifini reddedeceğini kim tahmin edebilirdi? Kahrolası kibirli aptal! Peki bunu neden yapıyor? Archie Ballentyne'e sadakatinden dolayı. Onu nefret eden adama. Her zaman nefret etmiş. Bu çok saçma."

"Bu da bizi sizin buraya gelme sebebinize getiriyor, Bay Blackwater," dedi Saldur. Dantelli mendiliyle masasındaki kırık camları dikkatlice toplayıp çöp sepetine attı. "Bunun övgüsünü almak istesem de, bunların hepsi Guy'ın fikri." Saldur nöbetçiye doğru başını salladı.

Guy, doğal haliymiş gibi dikkatini hiç bozmadan, sert duruşunu hiç değiştirmede.

"Sizi avlumuzda bulan Guy, Sir Breckton ile ilgili küçük sorunumuzu çözebileceğinizi fark etti."

"Anlamıyorum," dedi Hadrian.

Saldur gözlerini devirdi. "Breckton'ın Drondil Fields'daki ordusuna ulaşmasına izin veremeyiz. Aksi takdirde sonsuza kadar Archie'nin merhametine kalırız. Breckton ordunun sadakatini kontrol ettiği sürece, Archie istediği şartları dayatabilir."

Hadrian'ın kafası hala karışmıştı. "Ve...?"

Ethelred güldü. "Zavallı Sauly, sen çok fazla incelikle uğraşıyorsun. Bu adam bir savaşçı, stratejist değil. Ona her şeyi açıkça anlatmak gerekiyor." Hadrian'a dönerek

, "Breckton yetenekli bir savaşçı ve Guy senin bu iş için mkemmek kişi olduğunu söyleyene kadar onu yenebilecek birini bulma umudumuz yoktu. Açıkçası, Sir Breckton'ı ldrmeni istiyoruz."

"Wintertide turnuvası birkaç gün içinde başlayacak," diye devam etti Saldur. "Breckton mızrak dövüşünde yarışacak ve biz senin onunla savaşıp kazanmanı istiyoruz. Onun mızrağı körelmiş olacak, seninkinde ise porselen kabuğun altında gizli bir savaş ucu olacak. O öldüğünde, sorunumuz czlmş olacak."

"Peki ben neden kabul edeyim?"

"İyi naipin açıkladığı gibi," dedi Guy, "seret'i öldürmek idam cezası gerektiren bir suçtur."

"Ayrıca," diye ekledi Ethelred, "minnettarlığımızın bir göstergesi olarak, sana yüz som altın tenent ödeyerek anlaşmayı daha cazip hale getireceğiz. Ne dersin?"

Hadrian, Breckton'ı asla ldremeyeceğini biliyordu. Adamlar hiç tanışmamış olsa da, *Emerald Storm'da* Royce ve Hadrian ile birlikte görev yapmış olan Breckton'ın küçük kardeşi Wesley'i tanıyordu. Genç adam, Dört Rüzgar Sarayı'nda onların yanında savaşırken hayatını kaybetmişti. Onun fedakarlığı, onların hayatlarını kurtarmıştı. Hiç kimse sadakate daha layık olduğunu kanıtlamamıştı ve Breckton, küçük kardeşinin yarısı kadar bir adam olsaydı, Hadrian ona en az bir hayat borçluydu.

"Ne diyebilir ki?" Saldur onun yerine cevap verdi. "Başka seçeneği yok."

"Ben yle demedim," diye cevapladı Hadrian. "Haklısın. Ben eğitilmiş bir Teshlor'um ve sen konuşurken, bu odadaki herkesi öldürmenin sekiz farklı yolunu hesapladım. , Regent Saldur'un oynadığı o küçük mektup açacağı dışında hiçbir şey kullanmadan." Kollarını gevşetip duruşunu değiştirdi. Bu, iki savaşçı olan Ethelred ve Guy'ı hemen savunmaya geçirdi.

"Dur bir dakika." Saldur'un sesi titredi ve yüzünde gerginlik belirdi. "Aceleci kararlar vermeden önce, pencerenin geçmek için ck küçük olduğunu ve koridordaki adamların seni bırakmayacağını düşün. Eğer gerçekten söylediğin kadar iyisen, cğunu yanında götürebilirsin, ama sen bile hepsini yenemezsin."

"Haklı olabilirsin. Yakında ğreneceğiz."

"Delirdin mi? lm m seçiyorsun?" Saldur hayal kırıklığıyla patladı. "Sana altın ve af teklif ediyoruz. Reddetmenin ne faydası var?"

"Evet, hepinizi öldürmeyi planlıyor." Satranç taşını tutan adam ilk kez konuştu. "Gerçekten iyi bir takas — bir atı feda ederek

ama adama yanlış bir teşvik sundun. Ona prensesi ver."

"Ne vermek?" Saldur şaşkın görünüyordu. "Kimi? Arista mı?"

"Benim bilmediğim başka bir prensesiniz mi var?"

"Arista mı?" diye sordu Hadrian. "Melengar Prensesi burada mı?"

"Evet, ve onu Kış Bayramı'nda idam etmeyi planlıyorlar," diye cevapladı adam. Saldur şaşkın görünüyordu. "Neden umursasın ki..."

"Çünkü Hadrian Blackwater ve ortağı Royce Melborn, daha çok Riyria olarak bilinen, Melengar'ın kraliyet muhafızları olarak çalışıyorlar. Alric ve kız kardeşinin son birkaç yılda elde ettiği neredeyse tüm başarılarında önemli rol oynadılar. Şu anda kraliyet ailesiyle arkadaş olduklarını bile düşünüyorum. Tabii, soyluların sıradan insanlarla arkadaşlık kurmasına izin verdiği ölçüde."

Hadrian yüzünü ifadesiz tutmaya ve nefesini dengelemeye çalıştı.

Arista'yı ele geçirdiler mi? Onu nasıl yakaladılar? Yaralandı mı? Ne zamandır onu tutuyorlar? Bu adam kim?

"Görüyorsunuz, Ekselansları, Bay Blackwater romantik biridir. Onurunun korunmasını ve görevlerinin değerli olmasını sever. Masum bir şövalyeyi, özellikle de Breckton gibi seçkin birini öldürmek... şey... yanlış olur. Öte yandan, tehlikede olan bir genç kızı kurtarmak tamamen farklı bir durumdur."

"Bu bir sorun olur mu?" diye sordu Ethelred, Saldur'a.

Naip bir an düşündü. "Kız becerikli olduğunu kanıtladı ve bize fazlasıyla sorun çıkardı ama... Medford yok edildi, Milliyetçiler dağıldı ve Drondil Fields'ın da fazla ömrü kalmadı. İmparatorluğa ciddi bir tehdit oluşturabileceğini sanmıyorum."

"Peki," dedi Ethelred, Hadrian'a dönerek, "anlaştık mı?"

Hadrian satranç tahtasındaki adamı dikkatle inceledi. Onun yüzünü daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen, onu tanıması gerektiğini hissetti.

"Hayır," dedi Hadrian sonunda. "Degan Gaunt'ı da istiyorum."

"Gördün mü? O koruyucu!" diye haykırdı Guy. "Ya da olmak istiyor. Esrahaddon ona Gaunt'ın varis olduğunu söylemiş olmalı."

Ethelred endişeli görünüyordu. "Bu söz konusu bile olamaz. Yıllardır Novron'un Varisini arıyoruz. Onu bırakamayız."

"Sadece yıllardır değil, yüzyıllardır," diye düzeltti Saldur. Hadrian'a baktı, ağzı hafifçe açık, dilinin ucu ön dişleriyle oynuyordu. "Esrahaddon öldü. Bunu doğruladın mı, Guy?"

Nöbetçi başını salladı. "Cesedini mezardan çıkardım ve yaktım."

"Gaunt ne kadarını biliyor? Onunla birkaç *kez sohbet* ettiğinizi duydum."

Guy başını salladı. "Anladığım kadarıyla pek bir şey bilmiyor.

Esrahaddon'un kendisine varis olduğunu bile söylemediğini iddia ediyor." "Ama Hadrian ona söyleyecek," diye itiraz etti Ethelred.

"Ee?" diye yanıtladı Saldur. "Ne önemi var? İkisi kırsalda dolaşıp dağların tepesinden Gaunt'ın mirasını ilan edebilirler. Kim dinler ki? Modina bize iyi hizmet ediyor. Halk onu Novron'un tartışmasız gerçek varisi olarak seviyor ve kabul ediyor. Sonuçta Gilarabrywn'i o öldürdü. Gaunt'ın varis olduğunu halka inandırmaya çalışırlarsa, ne köylülerden ne de soylulardan destek göremezler. Asıl endişe Degan değildi, Esrahaddon'un onu bir kukla olarak kullanarak yapabilecekleriydi. Değil mi? Büyücü öldüğüne göre, Gaunt artık gerçek bir tehdit değil."

"Patrik'in bunu onaylayacağından emin değilim," dedi Guy.

"Patrik burada Teshlor ile çatışmaya girmiyor, değil mi?"

"Peki ya Gaunt'ın çocukları veya torunları? Onlarca yıl sonra, doğuştan haklarını geri almaya çalışabilirler. Bunu da düşünmeliyiz."

"Neden hiç olmayacak sorunlar için endişelenelim? Biraz çıkmaza girdik beyler. Neden şimdiki sorunlarımızla ilgilenip geleceği kendi haline bırakmıyoruz? Ne dersin Lanis?"

Ethelred başını salladı.

Saldur, Hadrian'a döndü. "Mızrak dövüşünde Sir Breckton'ı *öldürmeyi başarırısan*, Avryn'i terk edip geri dönmemeye söz vermen şartıyla Degan Gaunt ve Prenses Arista'yı senin gözetimine bırakacağız. Anlaştık mı?"

"Evet."

"Mükemmel."

"Yani gidebilirim?"

"Aslında hayır," dedi Saldur. "Bu küçük anlaşmayı aramızda tutmak istediğimizi anlamalısın. Korkarım, Breckton ile mızrak dövüşü bitene kadar sarayda kalmanızı ısrarla talep etmek zorundayız. Burada olduğun sürece, sürekli gözetim altında olacaksın. Kaçmaya veya bilgi sızdırmaya kalkışırsan, bunu senin tarafında bir reddetme olarak yorumlayacağız ve Prenses Arista ile Degan Gaunt kazıkta yakılacak.

Breckton'ın ölümü, en iyi ihtimalle Wintertide kazası, en kötü ihtimalle ise aşırı hırslı bir şövalyenin eylemi olarak görülmelidir. Hiçbir şüpheye yer olmamalıdır.

komplot. Sıradan halkın turnuvaya katılmasına izin verilmez, bu yüzden sizi bir şövalyeye dönüştürmemiz gerekecek. Şövalyelerin konaklarında kalacak, oyunlara katılacak, ziyafetlere katılacak ve bu mevsimde tüm şövalyelerin yaptığı gibi aristokrasi ile kaynaşacaksınız. Herkesi senin asil olduğuna ikna etmen için sana bir öğretmen atayacağız, böylece herhangi bir şüpheye yer kalmayacak. Şu anda bu saraydan çıkmanın tek yolu Sir Breckton'ı öldürmek.

BÖLÜM 7

KARANLIĞIN DERİNLERİNE

Damla, damla, damla.

Arista, naip'in sorgusu sırasında ağır demirin bıraktığı izleri hissederek bileklerini kaşıdı. Kaşıntı daha yeni başlamıştı. Ona verdikleri az miktardaki yemekle vücudunun kendini iyileştirebilmesine şaşırmıştı. Edith Mon hakkında yalan söylemek bir kumar olmuştu ve Saldur'un sorgu memuru ile birlikte hücrelerine geri döneceğinden endişelenmişti, ancak ziyaretinden bu yana üç kase yulaf lapası gelmişti, bu da onun hikayesine inandığını düşündürmüştü.

Dön... sıçra!

Yine aynı ses.

Ses zayıf ve uzaktaydı, sanki uzun, içi boş bir tüpün içinden geçiyormuş gibi yankılanıyordu.

Gıcirtı, tıklama, gıcirtı, tıklama, gıcirtı, tıklama.

Ses kesinlikle bir makineden, bir tür işkence aletinden geliyordu. Belki de insanları parçalamak için kullanılan mekanik bir vinçti ya da kurbanları çürümüş sulara batırmak için kullanılan bir döner çarktı. Saldur, onun cesareti konusunda yanılmıştı. Arista, işkenceye maruz kalırsa kırılacağından hiç şüphe duymamıştı.

Hapishanenin taş kapısı açılırken gürültüyle sallandı. Koridorlarda ayak sesleri yankılandı. Yine, yemek zamanı olmadığı halde biri geliyordu.

Klips-klap, klips-klap.

Ayakkabılar Saldur'unkiler kadar zengin değildi, ama fakir de değillerdi. Yürüyüşü kesinlikle askeriydi, ama bu ayaklar metal ayakkabılarla donatılmamıştı. Onlar onun için gelmemişti. Bunun yerine, ayak sesleri geçip gitti ve hücresinin hemen önünden durdu. Anahtarlar çınladı ve hücre kapısı açıldı.

"Günaydın, Gaunt," dedi, uzak bir şekilde tanıdık ve kötü bir rüya anısı gibi belirsiz bir şekilde hoş olmayan bir ses.

"Ne istiyorsun, Guy?" dedi Gaunt.

O!

"Seninle tekrar konuşmamız gerek," dedi Guy.

"Son konuşmamızdan zar zor kurtuldum."

"Esrahaddon sana Gylindora Boynuzu hakkında ne anlattı?" Arista başını kaldırdı ve kapıya biraz daha yaklaştı.

"Bunu kaç kez daha söylemem gerektiğini bilmiyorum. Bana hiçbir şey söylemedi."

"Gördün mü, işte bu yüzden küçük toplantılarımızda acı çekiyorsun. Daha işbirlikçi olmalısın. Sen bize yardım etmezsen ben de sana yardım edemem. O boynuzu bulmalıyız ve hemen bulmalıyız!"

"Neden Esrahaddon'a sormuyorsun?" "O öldü."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Düşün. Mutlaka sana bahsetmiştir. Zaman azalıyor. Bir ekibimiz vardı, ama çok geç kaldılar ve geri döneceklerini sanmıyorum. O kornaya ihtiyacımız var. Birlikte geçirdiğiniz onca zaman içinde, bana onun hiç bahsetmediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Hayır, lanet olası kornadan hiç bahsetmedi!"

"Ya yalan söylemede daha iyi hale geliyorsun ya da başından beri doğruyu söylüyorsun. Sana *hiçbir şey* söylemeyeceğini hayal edemiyorum, tabii... Herkes çok emin, ama ben bir süredir içimde bir şüphe var."

"Bu ne için?" diye sordu Gaunt, sesi gergin ve korkmuş bir tondaydı.

"Buna bir önsezi diyelim. Şimdi kıpırdama."

Gaunt homurdandı, sonra bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Sana anlatsam bile anlamazsın."

Bir süre daha sessizlik oldu.

"Biliyordum!" diye bağırdı Guy. "Bu her şeyi açıklıyor. İkimize de bir faydası olmasa da, en azından mantıklı. Regentler Esrahaddon'u öldürerek aptallık ettiler."

"Anlamıyorum. Neden bahsediyorsun?"

"Hiçbir şey, Gaunt. Sana inanıyorum. Sana hiçbir şey söylemedi. Neden söylesin ki? Patrik bundan hoşnut olmayacaktır. Artık sorgulanmayacaksın. Huzur içinde idamını bekleyebilirsin."

Kapı tekrar kapandı ve ayak sesleri zindandan uzaklaştı.

Esrahaddon'un son sözleri Arista'nın aklına geldi.

Gylindora'nın Boynuzu'nu bul... mirasçının onu bulması gerekiyor... Novron ile birlikte Percepliquis'te gömülü. Acele et... Kış mevsiminde Uli Vermar sona eriyor. Gelecekler... boynuz olmadan herkes ölecek.

Bu sözler Arista'yı Aquesta'ya getiren ve Gaunt'ı kurtarmak için Hilfred'in ve kendi hayatını tehlikeye atmasının sebebiydi. Şimdi bir kez daha Esrahaddon'un bu sözlerle ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu.

Damla, damla, damla.

Arista'nın kalçaları, dizleri ve omuzlarındaki çıkıntılı kemikler, taşın ağırlığını taşımaktan ağrıyordu. Tırnakları kırılmanlaşmış ve kırılmıştı. Ayağa kalkacak ya da dik oturacak kadar güçsüz olan Arista, dönmek için bile zorlanıyordu. Zayıflığına rağmen uyumakta zorlanıyordu ve saatlerce uyanık kalarak karanlığa bakıyordu. Arista'nın üzerinde yattığı taş, vücudundaki ısıyı emiyordu. Titreyerek, karanlıkta kendini yukarı itti ve dağınık saman parçalarını toplamaya çalıştı. Parmaklarını pürüzlü granitin üzerinde gezdirerek, eski, kırılman sazları bir araya topladı ve elinden geldiğince topak topak bir yatak haline getirdi.

Arista orada yatarken yiyecekleri hayal ediyordu. Sadece yemek ya da dokunmakla kalmıyor, kendini tamamen bu hayallere kaptırıyordu. Hayallerinde kremayla yıkanıyor ve elma suyunda yüzüyordu. Tüm duyuları bu hayallere katkıda bulunuyordu ve ekmeğin kokusunu, dilinde tereyağının tadını bile özlüyordu. Arista, meyve sosuyla kaplanmış kızarmış domuz eti, kalın, koyu soslu sığır eti ve dağlarca tavuk, bıldırcın ve ördek düşünceleriyle işkence görüyordu. Uzun masalarda uzanan ziyafetleri hayal etmek ağzını sulandırıyor. Arista zihninde günde birkaç öğün yemek yiyordu. Köylülerin sıradan besinleri olan sebzeler bile hoş karşılanıyordu. Havuç, soğan ve yaban havucu, takdir edilmeyen hazineler gibi zihninde dolaşıyordu ve bir şalgam için neler vermeyi göze alacağını düşünüyordu.

Damla, damla, damla.

Karanlıkta pişman olacak çok şey vardı ve pişman olmak için çok zaman vardı.

O kadar mutlulukla başlamış bir hayatı ne kadar da mahvetmişti. Annesinin Melengar Kraliçesi olduğu ve müzik salonları doldurduğu günleri hatırladı. On ikinci doğum gününde pahalı Calian ipekinden dikilmiş güzel bir elbise almıştı. Annesinin kuğu aynasının önünde dönüp dururken, ışık elbisenin yüzeyinde nasıl parıldıyordu. Aynı yıl, babası ona Maranon cinsi bir midilli hediye etmişti. Lenare, Arista'nın Galilin tepelerinde Alric ve Mauvin'i at sırtında kovalarken onu kıskançlıkla izliyordu. Binmeyi ve

saçlarında rüzgarı hissetmeyi çok severdi. Ne güzel günlerdi. Anılarında, o günler hep güneşli ve sıcaktı.

Kale yangına kurban gittiği gece, onun dünyası sonsuza dek değişti. Babası, amcası Braga'yı Melengar'ın Başyargıcı olarak atamıştı ve kutlamalar geç saatlere kadar sürdü. O gece annesi onu yatağına yatırdı. Arista o gece kulede uyumadı. Ebeveynlerinin odasının karşısındaki odada yatıyordu, ama bir daha asla kraliyet kanadında uyumayacaktı.

O gecenin ortasında, onu yataktan çeken bir çocuk tarafından uyandırılmıştı. Korkmuş ve şaşkın bir şekilde, çocuk onu yakalamaya çalışırken tekmeliyor ve tırmalıyordu.

"Lütfen, Majesteleri, benimle gelmelisiniz," diye yalvardı çocuk.

Penceresinin dışında, karaağaç bir meşale gibi yanıyordu ve odası onun ışığıyla titriyordu. Kalenin derinliklerinden boğuk bir kükreme duydu ve Arista duman yüzünden öksürmeye başladı.

Yangın!

Korku içinde çılgılık atarak, hayalindeki güvenli yatağına geri çekildi. Oğlan onu sıkıca tuttu ve kendine doğru çekti.

"Kale yanıyor. Buradan çıkmalıyız," dedi.

Annem nerede? Babam ve Alric nerede? Ve bu çocuk kim?

Kız ona direnirken, çocuk onu kollarının arasına aldı ve odadan koştu. Koridor, yanan duvar halıları tarafından oluşturulan bir alev tüneli gibiydi. Onu merdivenlerden aşağı ve birkaç kapıdan geçerek taşıyan çocuk, tökezledi ve sonunda avluda yere yığıldı. Arista nefes nefese kalırken, serin akşam havası ciğerlerini doldurdu.

Babası o gece kalede değildi. İki sarhoş arkadaş arasındaki bir anlaşmazlığı çözdükten sonra onları evlerine kadar eşlik etmişti. Şans eseri Alric de orada değildi. O ve Mauvin Pickering, gizlice *gece avına* çıkmışlardı, eskiden kurbağa avlamak dedikleri şeye. Arista'nın annesi kaçamayan tek kraliyet mensubu oldu.

Arista'yı kurtaran Hilfred, kraliçeyi de kurtarmaya çalışmıştı. Prensesi güvenli bir yere götürdükten sonra, alevlerin içine geri dönmüş ve bu girişimde neredeyse ölmüştü. Yangından sonraki aylar boyunca Hilfred yanıkların etkisinden muzdaripti, kabuslar görüyordu ve kan tükürecek kadar şiddetli öksürük nöbetleri geçiriyordu. Onun için çektiği onca acıya rağmen Arista ona hiç teşekkür etmedi. Tek bildiği annesinin öldüğü ve o günden itibaren her şeyin değiştiği idi.

Yangının ardından Arista, kalenin duman kokusu olmayan tek yeri olan kuleye taşındı. Babası, yangından kurtulan az sayıdaki eşyayı, annesinin mobilyalarını oraya taşımasını emretti. Arista, kuğu aynasının önünde otururken sık sık ağladı, annesinin saçlarını taradığını hatırlayarak. Bir gün babası onu gördü ve ne olduğunu sordu. Arista, "Tüm fırçalar gitti" diye haykırdı. O günden sonra, babası her seyahatinden sonra ona yeni bir fırça getirdi. Hiçbiri birbirine benzemiyordu. Artık hepsi gitmişti — fırçalar, babası, hatta kuğu aynasının bulunduğu tuvalet masası bile.

Damla, damla, damla.

Arista, Maribor'un onun yalnız kalmasını emrettiğini merak etti. Yoksa neden neredeyse yirmi sekiz yaşında bir prenses olan ona hiç uygun bir talipli çıkmamıştı? Balıkçıların fakir, çirkin kızları bile ondan daha şanslıydı. Belki de yalnızlığı kendi hatasıydı, onun içler acısı doğasının bir sonucuydu. Karanlıkta cevap açıkça görünüyordu: kimse onu istemiyordu.

Emery, Arista'yı sevdiğini sanıyordu, ama onu hiç tanımamıştı. Ratibor'u imparatorlukçulardan almak gibi çılgın fikirlerinden etkilenmiş, bir asilzadenin halkın yanında savaşması gibi romantik bir düşünceye kapılmıştı. Emery'nin aşık olduğu şey bir efsaneydi. Hilfred ise Arista'yı *prenses* olarak tapıyordu. O bir insan değil, **b i r** kaide üzerinde duran bir ikonu. Gerçeği öğrenmeden ölmeleri, her iki adam için de bir merhametti.

Sadece Hadrian aldatılmaktan kurtulmuştu. Arista, onun kendisini sadece bir gelir kaynağı olarak gördüğünden emindi. Muhtemelen, kendisi geçimini zorlukla sağlarken, bir kalede yaşayan ayrıcalıklı bir aristokrat olduğu için ondan nefret ediyordu. Tüm halk, soyluların huzurunda onlara karşı nazikti, ama özel hayatlarında gerçek duygularını ortaya koyuyorlardı. Hadrian muhtemelen alaycı bir şekilde, onun kendi türünün bile sevemeyeceği kadar iğrenç olduğunu söylüyordu. Büyü olsun ya da olmasın, o hala bir cadıydı. Yalnız kalmayı hak ediyordu. Ölmeyi hak ediyordu. Yakılmayı hak ediyordu.

Damla, damla, damla.

Yan tarafındaki ağrı yüzünden yavaşça döndü. Bazen saatlerce ayaklarında his kaybı yaşırdı ve parmakları sık sık karıncalanırdı. Sırt üstü yattıktan sonra, bir tıkırtı sesi duydu.

Fare geri dönmüştü. Arista, farenin nereden geldiğini veya karanlıkta nereye gittiğini bilmiyordu, ama yakınlarda olduğunu her zaman anlardı. Verilen tüm yiyecekleri yediği halde neden geldiğini anlayamıyordu. Çorbanın her damlasını içtikten sonra, kaseyi yaladı ve hatta çiğnedi.

Yine de fare sık sık ziyaret ediyordu. Bazen burnu ayaklarına dokunuyordu ve tekmelediğinde kaçıp gidiyordu. Eskiden onu yakalamaya çalışmıştı, ama fare akıllı ve hızlıydı. Artık Arista denemeye bile güçsüzdü.

Arista, sıçanın hücre duvarı boyunca hareket ettiğini duydu. Burnu ve bıyıkları, açıkta kalan ayak parmaklarına hafifçe dokundu. Artık tekmeleme gücü kalmamıştı, bu yüzden sıçanın koklamasına izin verdi. Birkaç kez daha kokladıktan sonra, sıçan ayak parmağını ısırıldı.

Arista acı içinde çığlık attı. Tekmeledi ama ıskaladı. Yine de fare kaçtı. Karanlıkta yatarken, korku ve sefalet içinde titreyerek ağladı. "A-ri-sta?" Degan, boğuk bir sesle sordu. "Ne oldu?"

"Bir fare beni ısırıldı," dedi, kendi kısık sesinden bir kez daha şok olarak.

"Jasper bunu yapar eğer..." Gaunt öksürdü ve boğuldu. Bir süre sonra, tekrar konuşmaya başladı. "Eğer senin öldüğünü veya savaşılmayacak kadar zayıf olduğunu düşünürse." "Jasper mı?"

"Ben ona öyle diyorum, ama hücrendeki taşlara da isim verdim." "Ben sadece kendiminkileri saydım," dedi Arista.

"İki yüz otuz dört," diye cevapladı Degan hemen.

"Benimki iki yüz yirmi sekiz."

"Çatlak olanları da iki olarak saydın mı?"

"Hayır."

Prens orada yatarak kendi nefesini dinledi ve göğsünün inip kalkışında ellerinin ağırlığını hissetti. Degan tekrar konuşmaya başladığında uykuya dalmaya başlamıştı.

"Arista? Sen gerçekten cadı mısın? Büyü yapabilir misin?" "Evet," dedi. "Ama burada yapamam."

Arista onun kendisine inanmasını beklemiyordu ve uzun süredir güçlerinden mahrum kaldığı için kendi güçlerinden de şüphe etmeye başlamıştı. Hapishanenin duvarları runlarla kaplıydı. Bunlar, Esrahaddon'un Gutaria'da hapsedildiği sırada büyü yapmasını engelleyen işaretlerin aynısıydı, ancak onun kalış süresi Esrahaddon'ununki gibi bin yıl sürmeyecekti. Gutaria'nın runları, zamanın geçişini durdurmanın yanı sıra büyü yapmayı da engelliyordu ve midesindeki ağrı, Arista'ya burada zamanın durmadığını sık sık hatırlatıyordu.

Arista, Ratibor Savaşı'ndan sonra Esrahaddon'un "Sanat" olarak adlandırdığı büyü'nün gerçek doğasını anlamaya başlamıştı. Gerçekliğin iplerine dokunduğunda, sınırlar hissetmiyordu, sadece karmaşıklık hissediyordu. Zaman ve anlayışla her şey mümkün ve her şey başarılabilirdi. Rünlerin onu koparmamış olsaydı, bundan emindi.

doğal dünyadan, toprağı yarararak sarayı parçalara ayırabilirdi.

"Sen doğuştan cadı mısın?"

"Esrahaddon'dan büyü öğrendim." "Onu tanıyor muydun?"

"Evet."

"Nasıl öldüğünü biliyor musun?"

"Bir suikastçı tarafından öldürüldü."

"Oh. Benden hiç bahsetti mi? Neden bana yardım ettiğini sana söyledi mi?" diye endişeyle sordu.

"Sana hiç söylemedi mi?"

"Hayır. Ben..." Bir öksürük krizine daha girdi. "Tanıştığımızda pek bir ordum yoktu, ama sonra her şey değişti. Adamları bana katılmaya ve beni takip etmeye ikna etti. Ben pek bir şey yapmak zorunda kalmadım. Esrahaddon tüm planlamayı yaptı ve bana ne söyleyeceğimi söyledi. Sürdüğü sürece güzeldi. Yeterince yiyeceğim vardı, insanlar bana selam durup efendim diyorlardı. Hatta bir atım ve ev büyüklüğünde bir çadırım bile vardı. Bunların sonsuza kadar sürmeyeceğini bilmeliydim. Beni tuzağa düşürdüğünü anlamalıydım. Sadece nedenini merak ediyorum. Ona ne yaptım ki?" Sesi zayıftı, konuşmasının sonunda nefes nefese kalmıştı.

"Degan, bir kolyen var mı? Küçük gümüş bir madalyon?"

"Evet, vardı." Uzun bir süre durakladı ve tekrar konuşmaya başladığında sesi daha iyiydi. "Annem evden ayrılmadan önce bana vermişti, uğurlu tılsımımdı. Beni buraya koyduklarında aldılar. Neden soruyorsun?"

"Çünkü sen Novron'un varisisin. O kolye, yaklaşık dokuz yüz yıl önce Esrahaddon tarafından yaratıldı. İki tane vardı, biri varis için, diğeri ise onu korumak için eğitilmiş muhafız için. Nesiller boyunca, takanları büyüden korudular ve kimliklerini gizlediler. Esrahaddon bana, onları takanları bulabileceğim bir büyü öğretti. Seni bulmasına yardım eden bendim. O, seni tahta geri döndürmeye çalışıyor."

Degan bir süre sessiz kaldı. "Eğer bir koruyucum varsa, nerede o? Şu anda birine ihtiyacım var."

Kendine duyduğu nefret dalgaları onu yine sardı. "Adı Hadrian. Ah, Degan, hepsi benim hatam. Senin nerede olduğunu bilmiyor. Esrahaddon ve ben seni bulup ona söyleyecektik, ama ben her şeyi mahvettim. Esrahaddon'un ölümünden sonra, seni kendi başıma kurtarabileceğimi düşündüm. Başaramadım."

"Evet, neyse, sadece benim hayatım... önemli bir şey değil." Bir duraklama oldu, sonra, "Arista?"

"Evet?"

"Guy'ın bahsettiği şey neydi? O *boynuz* mu? Esrahaddon sana hiç bahsetmiş miydi? Onlara bununla ilgili bir şeyler söylersek, belki bizi öldürmezler."

Arista kolundaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Bu bir tuzak mı? O onların için mi çalışıyor?

Zayıf ve bitkin olan Arista, net düşünemiyordu. Karanlıkta kendini savunmasız ve şaşkın hissediyordu, tam da onların istediği gibi.

Bu gerçekten Gaunt mı? Yoksa benim geldiğimi öğrenip başından beri birini yerleştirmişler mi? Yoksa ben uyurken gerçek Gaunt'ı değiştirmişler mi? Sesi aynı mı?

Hatırlamaya çalıştı.

"Arista?" diye tekrar seslendi.

Cevap vermek için ağzını açtı ama durakladı ve başka bir şey söylemek için düşündü. "Hatırlamak zor. Kafam karışık ve konuşmayı bir araya getirmeye çalışıyorum. Kız kardeşinle tanıştığım gün boynuzdan bahsetmişti. Onu tanıttığını hatırlıyorum... ve sonra... Oh, nasıl da olmuştu? "Arista, bu... bu..." demişti. Oh, hatırlayamıyorum. Bana yardım et, Degan. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Kız kardeşinin adını hatırlatır mısın?"

Sessizlik.

Arista bekledi. Dinledi ve hücresinin ötesinde bir hareket duyduğunu sandı, ama emin değildi.

"Degan?" birkaç dakika geçtikten sonra cesaretini topladı. "Kendi kız kardeşinin adını bilmiyor musun?"

"Neden adını bilmek istiyorsun?" diye sordu Degan. Sesi daha alçak ve soğuktu.

"Sadece unuttum, hepsi bu. Konuşmayı hatırlamama yardım edebileceğini düşündüm."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kadın onun bir daha konuşmayacağını düşündü.

Sonunda, "Onun hakkında bilgi edinmen için sana ne teklif ettiler?" dedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Belki sen Arista Essendon'sun, ya da belki benden sırları öğrenmeye çalışan bir imparatorluk taraftarısın."

"Senin hakkında ne biliyorum ki?" diye sordu kadın.

"Beni kurtarmaya geldin, ama şimdi kim olduğumdan şüphe mi ediyorsun?" "Degan Gaunt'ı kurtarmaya geldim, ama *sen* kimsin?"

"Kız kardeşimin adını sana söylemeyeceğim."

"Öyleyse, ben uyuyacağım." Blöf yapıyordu, ama sessizlik devam edince uykuya daldı.

BÖLÜM 8

SIR HADRIAN

Hadrian, tabardın karşısında şaşkın bir şekilde ranzasının kenarında oturdu. Her iki yanında tek bir kırmızı çapraz şerit vardı. Nasıl giydiğine bağlı olarak, şerit sağ veya sol omzundan başlıyordu ve hangisinin doğru olduğunu anlayamıyordu.

Sonunda bir karar verip tabardını başına geçirdiğinde, kapısı hafifçe çalındı ve ardından çekinerek açıldı. Gagası gibi bir burnu ve üstünde pudralı bir peruk bulunan bir adamın yüzü içeriye doğru baktı. "Affedersiniz, Sir Hadrian'ı arıyorum."

"Tebrikler, onu buldunuz," diye cevapladı Hadrian.

Adam içeri girdi, hemen arkasında kapının yanında duran bir çocuk vardı. Zayıf ve kırılgan görünümlü adam, parlak saten diz altı pantolon ve özenle işlenmiş firfırlı bir tunik giymişti. Tuhaf kıyafetleri olmasa bile yine de komik görünecekti. Tokalı ayakkabılarla kaplı ayakları orantısız bir şekilde büyük görünüyordu ve tüm uzuvları sırık gibi uzundu. Arkasında duran genç delikanlı, daha geleneksel bir kıyafet olan basit kahverengi bir tunik ve çorap giymişti.

"Benim adım Nimbus of Vernes ve imparatoriçenin imparatorluk öğretmeniim. Regent Saldur, saray protokolü ve şövalye erdemleri konusunda rehberliğe ihtiyacınız olabileceğini düşündü ve size yardım etmemi istedi."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Hadrian. Ayağa kalkıp elini uzattı. Nimbus ilk başta şaşkın göründü, ama sonra elini uzattı ve sıktı.

Hadrian'ın giydiği tabard'ı işaret ederek başını salladı. "Neden çağrıldığımı anlıyorum."

Hadrian aşağıya baktı ve omuz silkti. "Eh, şansımın yüzde elli olduğunu düşündüm." Giysiye çıkararak tunikayı ters çevirdi. "Böyle daha mı iyi?"

Nimbus, dantelli mendili dudaklarına tutarak gülmemeye çalıştı. Oğlan o kadar da kendinden geçmemişti ve burun kıvırdı, sonra yüksek sesle güldü. Bu

Nimbus'un kendi mücadelesini kaybetmesine neden oldu ve sonunda Hadrian da kendini gülüyor buldu.

"Özür dilerim. Bu benim için çok uygunsuz bir davranıştı," dedi Nimbus, kendini toparlayarak. "Affedilmeni rica ediyorum."

"Sorun değil. Neyi yanlış yaptığımı söyle yeter."

"Şey, öncelikle, o giysi sadece dövüş antrenmanlarında kullanılır ve kendine saygısı olan hiçbir şövalye sarayda böyle bir şey giymez."

Hadrian omuz silkti. "Oh, tamam, iyi bilmek. Gördüğüm tek şey oydu. Herhangi bir fikrin var mı?"

Nimbus ranzanın arkasındaki perdeye doğru yürüdü ve onu kenara çekerek, tunikler, ceketler, paltolar, pelerinler, ceketler, gambesonlar, yelekler, dubletler, baldrikler, kemerler, pantolonlar, gömlekler, çoraplar, botlar ve ayakkabılarla dolu açık bir gardırop ortaya çıkardı.

Hadrian gardıroba baktı ve kaşlarını çattı. "Peki, orada bunların olduğunu nereden bilebilirdim?"

"Önce sana uygun bir kıyafet bulalım mı?" diye önerdi Nimbus ve Hadrian'a bir şey seçmesi için işaret etti.

Hadrian bir çift yün pantolona uzandı, ama Nimbus'un öksürüğü onu durdurdu.

"Olmaz mı?" diye sordu

Hadrian. Nimbus başını salladı.

"Peki, sence ne giymeliyim?"

Nimbus birkaç dakika gardıropta durup çeşitli parçaları seçti, karşılaştırdı, birini geri koydu, sonra başka birini seçti. Sonunda beyaz bir gömlek, altın rengi bir ceket, mor çoraplar ve pirinç tokalı parlak siyah ayakkabılar seçti. Bunları ranzanın üzerine koydu.

"Şaka yapıyorsun," dedi Hadrian, giysilere bakarak. "En iyi seçimin bu mu? Altın ve morun bana yakışacağından emin değilim. Ayrıca, yün pantolonun nesi var?"

"Onlar av için ve tabard gibi sarayda giymek için uygun değil. Altın ve mor birbirini tamamlar. Senin mazeret üretmeyen bir adam olduğunu gösterir."

Hadrian, yüzünü buruşturarak kıyafetleri havaya kaldırdı. "Çok gösterişli. *Rahatsız edici derecede* gösterişli."

"Onlar zarafet ve incelik yayıyor," diye düzeltti Nimbus. "Eğer sakıncası yoksa, bu nitelikler sana fayda sağlayabilir. Savaş alanındaki şövalyelerin, kargaşa çıkaranları ve haydutları sindirmek için giyindiklerini biliyorum ve bu gibi durumlarda, belirli faydalı özelliklere göre giysiler seçmek uygun olur."

"O niteliklere sahipsin." Hadrian'ın kıyafetini değerlendirircesine süzdü. "Ama şu anda saraydasın ve daha üst sınıf bir... haydutla rekabet ediyorsun. Güçlü bir kol ve yüksek ses yeterli olmayacak. Kendini, korkutmak istediğin şövalyelere, yatmak istediğin hanımlara, etkilemek istediğin lordlara ve yarışmalar sırasında adını haykıracak olan halkın gözüne sokmalısın. Bu son grup özellikle önemlidir, çünkü diğerlerinin gözünde itibarını artıracaktır.

"Savaşta yetenekli bir şövalye hayatta kalabilir, ama kralın kızını karısı olarak kazanıp geniş bir malikaneye çekilen, ikna yeteneği olan kişidir. Gerçekten başarılı şövalyeler birden fazla feodal toprak elde edebilir ve kontlar veya kontlar kadar zengin olarak yaşlılık yıllarına girebilirler."

Nimbus sesini alçaltarak, "Naip Saldur, senin biraz kaba olabileceğini söylemişti," dedi. Kısa bir süre durakladı. "Sanırım ikimiz de yanılmadığımı kabul edebiliriz. Davranışlarını düzeltmek biraz zaman alabilir. Bu arada, kıyafetlerle bunu telafi etmeyi planlıyorum. Herkesi göz kamaştırıcı kıyafetlerle kör edeceğiz, böylece yüzündeki kiri görmeyecekler."

Hadrian yanağına dokundu.

"Bu bir metafordu," dedi Nimbus. "Ama şimdi sana baktığımda, bir banyo kesinlikle gerekli görünüyor."

"Banyo mu? Dışarısı buz gibi. Beni öldürmek yerine, bakımımı yapman gerekiyor."

"Medeni toplumlarda, ısıtılmış suyla dolu küvetlerde iç mekanda banyo yaptığımızı öğrenince şaşırabilirsin. Hatta hoşuna bile gidebilir." Nimbus çocuğa dönerek emretti: "Renwick, koş ve küveti getir, ayrıca kova taşımak için birkaç kişi daha bul. Ayrıca sert kıllı bir fırça, sabun, yağlar ve... evet, makas da lazım."

Delikanlı koşarak uzaklaştı ve kısa süre sonra küçük bir çocuk ordusu ile birlikte tahta bir küvetle geri döndü. Onlar ayrıldıktan sonra sıcak su dolu kovalarla geri geldiler. Küveti doldurduktan sonra, Renwick hariç tüm çocuklar ayrıldı. O, görevini yerine getirmek için kapının yanında durarak başka istekler için hazır bekledi.

Hadrian soyundu ve tereddütle ayağını suya soktu.

"Banyo yapmanın temel kavramlarına aşına mısın? Yoksa sana öğretmemi mi istersin?" diye sordu Nimbus.

Hadrian ona kaşlarını çattı. "Sanırım halledebilirim," dedi ve suya girdi. Küvet taşı ve sabunlu bir karışıklık yarattı. Yüzünü buruşturdu. "Kusura bakma."

Nimbus hiçbir şey söylemedi ve Hadrian'a biraz mahremiyet sağlamak için arkasını döndü.

Sıcak banyo harikaydı. Hadrian'a, şüphesiz penceresi olmadığı için seçilmiş bir iç oda tahsis edilmişti. Oda'da basit bir yatak, iki tahta tabure ve mütevazı bir masa vardı, ancak şömine olmadığı için oda soğuktu. Eğer çok isterse, koridorun sonundaki ortak salonda büyük bir şömine vardı, orada halılar ve satranç takımı da vardı, ancak soğuğa rağmen Hadrian özel odasının izolasyonunda kalmayı tercih etti. Günlerdir rahatça ısınmadığı için Hadrian, mümkün olduğunca vücudunun büyük bir kısmını suya batırmak için daha derine battı.

"Bunlar senin mi?" diye sordu Nimbus, odanın köşesinde duran Hadrian'ın silahlarını fark ederek.

"Evet, ve *benim gibi* yıpranmış ve kirli olduklarını biliyorum."

Nimbus, deri kılıfında duran spadone'yi belirgin bir saygıyla kaldırdı. Dikkatlice ters çevirerek, parmak uçlarıyla kın, kabza ve topuzunu okşadı. "Bu çok eski," diye mırıldandı. "Ama kın yanlıştır." Kılıcı yatağın ayak ucuna bıraktı.

"Senin bir saray mensubu olduğuna sanıyordum. Kılıçlar hakkında ne bilirsin ki?"

"Sarayda birçok silah olduğunu öğreneceksin. Siyasi çalkantıların ortasında hayatta kalmak için, karşındakini sana azıcık açığa vurduğu bilgilerle değerlendirebilmek gerekir."

Hadrian omuz silkti. "Savaşta da durum aynıdır."

"Saray da savaş gibidir," dedi Nimbus. "Sadece beceriler ve ortam farklıdır." "Peki beni nasıl değerlendirirdin?"

"Naip Saldur, geçmişinin tamamen gizli olduğunu ve herhangi bir bilgiyi ifşa etmenin benim için pek de acısız olmayan bir sonla sonuçlanacağını söyledi. Bana verdiği tek bilgi, yakın zamanda şövalye ilan edildiğiydi. Konumun veya soyun hakkında herhangi bir ayrıntıya girmedim. Naip sadece senin incelikten yoksun olduğunu belirtti ve Wintertide kutlamalarına sorunsuz bir şekilde uyum sağlamamı sağlamamı istedi."

Hadrian, öğretmene sabit bir bakışla baktı. "Soruma cevap vermedin."

Nimbus ona gülümsedi. "Gerçekten bilmek istiyorsun, değil mi? Benimle oyun oynamıyorsun, değil mi?"

Hadrian başını salladı.

Öğretmen sayfaya döndü. "Renwick?" "Evet, efendim?"

"Sir Hadrian'a mutfaktaki kahyadan bir kadeh şarap getir."

"Ortak salonda şarap var efendim, orası daha yakın."

Nimbus ona sert bir bakış attı. "Biraz mahremiyet istiyorum, Renwick." "Anlıyorum. Elbette, efendim."

"Peki öyleyse," dedi Nimbus, çocuk gittikten sonra. Dudaklarını büzdü ve işaret parmağıyla birkaç kez dudaklarına dokunduktan sonra devam etti. "Gerçek şu ki, sen bir şövalye değilsin. Squire, seyis veya sayfa olarak bile hizmet etmedin. Bir kerede birkaç dakikadan fazla süreyle gerçek bir kaleye adım attığını bile sanmıyorum. Ancak — ve bu önemli bir nokta sen gerçekten *soylusun*."

Hadrian ovmayı bıraktı. "Peki bunu neye dayanarak söylüyorsun?"

"Gardırobun yerini bilmiyordun, kışın hiç banyo yapmamışsın, tanıştığımızda elimi sıktın ve banyo suyunu döktüğün için özür diledin. Bunlar, doğuştan başkalarına üstün hissetmek ve davranmak üzere yetiştirilmiş bir şövalyenin davranışları olamaz."

Hadrian kokulu sabunu kokladı ve attı.

"Ancak en anlamlı olanı el sıkışmanızdı. Basit bir selamlama jesti olarak uzattınız elinizi. Hiçbir amaç, dalkavukluk, samimiyetsizlik yoktu. Ayrıca, giysilerim ve tavırlarımdan dolayı benden üstün olduğunuzu gösteren bir güvensizlik veya his de yoktu. Şimdi bildiğim kadarıyla, sen asil bir *aileden gelmediğin* için bu çok garip." Nimbus yatağın üzerinde duran kılıcı tekrar baktı. "Bu bir aile yadigarı, değil mi?"

Hadrian bir şişe yağı eline aldı, mantarı çıkardı ve kabul edilebilir buldu. Fırçanın kıllarına biraz yağ sürdü. "Babamdan aldım."

Öğretmen, kınındaki kılıcı eliyle okşadı. "Bu olağanüstü bir silah, bir şövalye kılıcı, zaman ve yolculukla kararmış. Diğerleri kadar sık kullanmıyorsun. Baston ve kısa kılıç senin için birer araç, ama bu

—ah—bu başka bir şey—saygı duyulan bir şey. Kendi olmayan giysilerle örtülü, değersiz bir kın içinde gizlenmiş durumda. Orada olmaması gereken bir şey. Bu kılıç başka bir zamana ve yere ait. Şövalyelerin farklı, *daha yüce, erdemli* olduğu görkemli ve şanlı bir dünyanın parçası. Uygun kını kaybaldığı için bu sahte kın içinde duruyor, ya da belki de henüz tamamlanmamış bir görevi bekliyor. Tüm ihtişamıyla parlayabileceği o tek anı öznlüyor. Rüya ve kader açık bir alanda buluştuğunda, ancak o zaman amacını bulacak. Onurlu bir amaçla karşı karşıya kaldığında —kendisi için dövüldüğü ve çok şeyin bağlı olduğu o değerli ve çaresiz meydan okuma— mücadelenin ateşinde huzur bulacak.

iyi ya da kötü, ya gerçek olacağını ya da kırılabileceğini. Ama dolaşma, bekleme, saklanma sonunda sona erecek. Bu kılıç, krallığı kurtarabileceği ve hanımefendiyi kazanabileceği günü bekliyor.

Hadrian, fırçasını düşürdüğüünün farkında olmadan, öylece oturmuş bakıyordu.

Nimbus, Hadrian'ın tepkisini umursamadan, yüzünde memnun bir gülümsemeyle ranzaya oturdu. "Şimdi, dikkatinizi çektiğime göre, bana verilen görevi ele alalım mı?"

Hadrian başını salladı.

"Nereden başlayacağımı belirlememe yardımcı olmak için, şövalyelik hakkında ne bildiğini bana anlatabilir misin?" diye sordu Nimbus.

"Şövalyeler için bir davranış kurallarıdır," diye cevapladı Hadrian, küvetin dibinde kaybolan fırçayı ararken.

"Evet, esasen haklısın. İlkeleri hakkında ne biliyorsun?"

"Onurlu ol, cesur ol, bu tür şeyler."

"Bu tür şeyler mi? Oh, korkarım temel bilgilerden başlamamız gerekecek. Pekala, lütfen dikkatini ver ve ayaklarının altını ovmayı unutma."

Hadrian kaşlarını çattı ama ayağını kaldırdı.

"Şövalye erdemleri, orijinal imparatorluktan miras kalan bir etik standardından kaynaklanır. Bu erdemlerin sekizi vardır. İlki, yetkinliktir. Bu, elde edilmesi en kolay olanıdır, çünkü sadece silah kullanma becerisi anlamına gelir ve pratik ve gözlem yoluyla elde edilebilir. Silahlarının aşınmasına bakılırsa, bu erdeme sağlam bir anlayışın olduğunu düşünüyorum, değil mi?"

"Kendimi savunabilirim."

Nimbus başını salladı. "Mükemmel. Sıradaki en önemli erdemlerden biri olan cesarettir. Ancak cesaret, ezici bir güce karşı saldırıya geçmek gibi kolay elde edilebilen bir şey değildir. Cesaret birçok şekilde ortaya çıkabilir. Örneğin, ölüm yerine yaşamayı seçme cesareti, özellikle de bu, kayıpla yaşamak anlamına geliyorsa. Ya da yok olmasına izin verilemeyecek kadar asil bir amaç uğruna her şeyi riske atma iradesi. Cesaret, teslim olmada bile bulunabilir — eğer bu, kaybetmek için çok değerli bir şeyin hayatta kalması anlamına geliyorsa.

"Bir şövalyenin üçüncü erdemidir dürüstlük. Onur sahibi olmak için, bir erkek öncelikle erkeklere, kadınlara, çocuklara, büyük ve küçüklerle, iyilere ve kötülere, ama en çok da kendine karşı dürüst olmaya çalışmalıdır. Bir şövalye mazeret uydurmaz."

Hadrian, gözlerini ayaklarını ovmaya odaklamak için ekstra çaba sarf etti.

"Dürüstlük, sadakat ve onuru bir araya getiren bir erdemdir. Dürüst olmak, genellikle bir yemine veya ilkeye bağlı kalmak anlamına gelir. Hükümdara sadakat, iyi bir şövalyenin işaretidir. Ancak dürüstlük, kendilerine yardım edemeyen muhtaçları savunmak anlamına da gelebilir. Bir şövalye her zaman kralın iyiliği için çalışmalı, ikinci olarak krallığın iyiliği için çalışmalı, ancak her zaman doğru olanı ilk sıraya koymalıdır."

"Bir şövalye neyin doğru olduğunu nasıl bilir?" Hadrian sözünü kesti. Fırçayı bıraktı ve ayağını küvetin dibine kaydırды. "Yani... ya iki kötülük arasında seçim yapmak zorunda kalırsam? Ne yaparsam yapayım birisi zarar görebilir. Nasıl karar vereceğim?"

"Gerçek asalet kalpte yatar. Doğru olduğunu bildiğin şeyi yapmalısın."

"Bencil davranmadığımı nasıl bilebilirim?"

"Ah, bu da bizi bir sonraki erdeme getiriyor: inanç. İnanç, sadece kilisenin ilkelerine inanmak değil, erdemin kendisine inanmaktır. Bir şövalye kusur bulmaz. Bir şövalye, kendisi de dahil olmak üzere tüm insanların iyiliğine inanır. Bu inanca güvenir. Bir şövalye, başkalarının sözlerine, efendisinin erdemlerine, emirlerinin değerine ve kendi değerine güvenir."

Hadrian başını salladı, ancak bu sözler vicdanını rahatlatmaya yetmedi.

"Cömertlik altıncı erdemdir. Bir şövalye, asilzade ya da sıradan insan fark etmeksizin herkese cömert davranmalıdır.

. Malzeme cömertliğinden daha önemli olan, ruh cömertliğidir. Bir şövalye, başkalarının en iyisine inanır ve her zaman şüpheyi yer bırakır. Bir şövalye suçlamaz. Kötülük varsaymaz. Yine de, bir şövalye kendine hiçbir ayrıcalık tanımaz ve her zaman kendi hatasını sorgular.

"Saygı, başkalarına iyi davranmakla ilgili bir erdemdir. Bir şövalye düşüncesiz değildir. Dikkatsizliği yüzünden zarar vermez. Tembel sözler veya aptallıkla incitmeye çalışmaz. Bir şövalye başkalarının kötü davranışlarını taklit etmez. Bunun yerine, bunu erdemini göstermek için bir fırsat olarak görür."

Nimbus durakladı. "Bunun için de çok endişelenmene gerek yok bence." Devam etmeden önce gülümsedi.

"Son erdem, en iyi ihtimalle anlaşılması zor olan samimiyettir. Doğuşla gelen asalet açıktır, ancak burada söz konusu olan kalbin asaletidir ve bu öğretilemez veya öğrenilemez. Kabul edilmeli ve gelişmesine izin verilmelidir. Bu erdem ,

, , , , , , ,

kibir değil; şefkat, acıma değil; inanç, himaye değil; özgünlük, gösteriş değil.

"Bunlar şövalyelik Kuralları'nı oluşturan erdemlerdir," diye bitirdi Nimbus, "yüksek onurlu insanların ulaşmak istediği iyilik ve doğruluk yolu. Ancak gerçekte durum genellikle oldukça farklıdır."

Sanki bir işaret almış gibi, kapı birden açıldı ve üç adam içeriye yuvarlandı. İpek süslemeli kaliteli ceketler giymiş, iri yarı, tıknaz adamlardı. Öndeki adam keçi sakalı vardı ve kapının yanında durarak Hadrian'ı işaret etti.

"İşte orada!" diye bağırdı.

"Eh, bu küçük pislik kesinlikle o değil," diye bağırdı ikinci adam, Nimbus'u göğsünden sertçe itti ve öğretmeni ranzaya doğru savurdu. Bu adam üçü arasında en irisiydi ve birkaç gündür tıraş olmamıştı. Hakaret ve saray görevlisinin yüzündeki dehşet dolu ifade, yeni gelenleri güldürdü.

"Adın ne, sıska?" keçi sakallı adam sordu.

"Ben Vernes'li Nimbus," dedi, ayağa kalkıp biraz itibarını geri kazanmaya çalışırken. "Ben imparatorun öğretmeni..."

"Öğretmen mi? Onun öğretmeni mi var?" Yine kahkahalarla güldüler.

"Söyle bize, dal parçası, bu cahil beyefendiye ne öğretiyorsun? Kıcını yıkamayı mı? İşin bu mu? Ona lazımlık kullanmayı öğrettin mi?"

Nimbus cevap vermedi. Dişlerini sıktı ve önündeki dağınık adamın gözlerine bakarak sabitlendi.

"Sanırım onun kırışık yakasının altına giriyorsun," dedi sonuncusu. Tıraşlıydı ve kadehten şarap yudumluyordu. "Dikkatli ol Elgar, yumruklarını sıkımış."

"Bu doğru mu?" Elgar, öğretmenin ellerine baktı, eller gerçekten sıkıca yumruklanmıştı. "Aman Tanrım! Senin kutsal pedagojik onuruna zarar mı veriyorum? Bana yumruk atmak ister misin, küçük dal? Beni hakkımda olduğum yere koymak için mi?"

"Yeterince güçlü vurursa, bunu gerçekten hissedebilirsin," dedi traşlı olan.

"Sana bir soru sordum, dal parçası," diye ısrar etti Elgar.

"Sakıncası yoksa, bunu başka bir zaman devam ettirelim," dedi Nimbus Hadrian'a. "Görünüşe göre misafirlerin var."

Elgar, öğretmen ayrılmaya çalışırken yolunu kesti ve onu tekrar itti. Geriye doğru sendeleyeyen Nimbus yatağa düştü.

"Onu rahat bırak," dedi Hadrian ayağa kalkıp bir havlu kaparken. "Ah, Sir Bumpkin, tüm ihtişamıyla!" dedi sakallı adam

"Eh, *o kadar da* asil ve kesinlikle *o kadar da* görkemli değil!"

"Sen kimsin?" diye sordu Hadrian, küvetten çıkıp havluyu üzerine sararak.

"Ben Sir Murthas ve yanımdaki yakışıklı beyefendi Sir Gilbert. Şurada, dal parçasıyla hoş bir sohbet eden o şık adam ise Sir Elgar'dan başkası değil. Bizler, krallığın en iyi üç şövalyesiyiz, bunu yakında göreceksin. Seni saraya hoş geldin demek, sana iyi haberler vermek ve sahada şans dilemek istedik, çünkü şansın tek sahip olduğun şey."

Nimbus burnunu çektirdi. "Buraya geldiler çünkü banyo emri verildiğini duydular ve yaralarını görmek istediler. Senin hakkında hiçbir şey bilmedikleri için, sahada yararlanabilecekleri yeni morlukların veya yaraların olup olmadığını görmek için geldiler. Ayrıca, küvetteki bir adamın dezavantajlı durumda olduğunu bilerek seni korkutmaya çalışıyorlar. Korkutma, çoğu zaman yarışma başlamadan önce galibiyeti garantiler."

Sör Elgar, Nimbus'u yakaladı ve tunikasıdan çekerek ayağa kaldırdı. "Konuşkan küçük piç, değil mi?" Yüzüne ıslak bir havlu çarptığı anda yumruğunu kaldırdı.

"Üzgünüm. Elgar, değil mi?" diye sordu Hadrian. "Kıçımı kurulamıştım ve yüzünde bir leke fark ettim."

Elgar havluyu attı ve kılıcını çekti. Sadece iki adımda, şövalye Hadrian'a olan mesafeyi kapattı. Hadrian, Elgar kılıcın ucunu boğazına doğru kaldırsa da çıplak ve sarsılmaz bir şekilde duruyordu.

"Cesur herif, bunu kabul ediyorum," dedi Elgar. "Ama bu sadece çitin yanında daha kolay bir hedef olacağın anlamına geliyor. O suyu saklasan iyi olur. Seni çamura attıktan sonra ihtiyacın olacak." Kılıcını kınına soktu ve arkadaşlarını odadan çıkardı, kapının dışında bir kadeh şarap tutan Renwick'le neredeyse çarpışacaktı.

"İyi misin?" diye sordu Hadrian, yeni bir havlu kaparak.

"Evet, tabii ki," diye cevapladı Nimbus titrek bir sesle. Tunikasının kumaşını düzeltti.

"Şarabınız, efendim," dedi Renwick Hadrian'a.

Nimbus hiç duraksamadan kadehi aldı ve içeri boşalttı. "Dediğim gibi, gerçeklik oldukça farklı olabilir."

BÖLÜM 9

WINDS MANASTIRI

Royce yatak odasının penceresinin önünde durmuş, Gwen'in uykusunu izliyor ve geleceklerini düşünüyordu. Bu düşüncüyü kafasından uzaklaştırdı ve gülümseme isteğini bastırdı. Sadece hayal etmek bile felakete yol açabilirdi. Tanrılar -eğer varlarsa- mutluluğu nefret ederlerdi. Bunun yerine, dönüp manastırın avlusuna baktı.

Önceki geceki fırtına, her şeyi kusursuz bir beyazlık ile kaplamıştı. Tek istisna, yataktan taş bir bankın önüne uzanan tek bir ayak izi dizisiydi. Orada, tanıdık bir figür bir keşiş cüppesi giymiş oturuyordu. Yalnızdı, ancak ellerinin hareketleri ve başının sallanışları, büyük bir ciddiyetle konuştuğunu gösteriyordu. Keşişin karşısında küçük bir ağaç vardı. Bu ağacı dikmek, Myron'un yangından sonra manastıra döndüğünde yaptığı ilk işlerden biriydi. Ağaç şimdi gururla sekiz fit yüksekliğinde duruyordu, ancak o kadar inceydi ki karın ağırlığı altında eğilmişti. Royce, rüzgarda eğilmeye alışkın bir ağacın büyük bir dayanıklılığa sahip olduğunu biliyordu, ancak bu gerilime dayanıp dayanamayacağını merak ediyordu. Sonuçta her şeyin bir kırılma noktası vardı. Sanki düşüncelerini okumuş gibi, Myron ayağa kalktı ve ağacı hafifçe salladı. Bunu yapmak için ağacın yanına yaklaşmak zorunda kaldı ve karın çoğu kafasına düştü. Ağaç geri sıçradı ve kar yükünden kurtulunca eski haline döndü. Myron yerine oturdu ve konuşmasına devam etti. Royce, onun ağaçla değil, orada gömülü olan çocukluk arkadaşıyla konuştuğunu biliyordu.

"Erken kalktın," dedi Gwen, başını sıkıca tuttuğu yastığa yaslanmış yatarken. Örtünün altından, belinin zarif eğriliğini ve kalçasının yükseldiğini görebiliyordu. "Dün gecedен sonra, geç saatlere kadar uyuyacağını düşünmüştüm."

"Erken yattık."

"Ama uyumadık," diye alay etti.

"Uyumaktan daha iyiydi. Ayrıca, buralarda, gün ağardıktan sonra uyanmak uyumak sayılır. Myron çoktan dışarı çıktı."

"Özel olarak konuşabilmek için öyle yapıyor." Gülümsedi ve davetkar bir şekilde örtüyü geri çekti. "O pencerenin yanında soğuk değil mi?"

"Sen kötü bir etki yapıyorsun," dedi, uzanıp kollarını ona dolayarak. Cildinin yumuşaklığına hayran kaldı. Yorganı ikisinin üzerine çekti ve başını onun göğsüne koydu.

Odalar, rahiplerin hücrelerinden üç kat daha büyük olan en geniş misafir odalarından biriydi. Breckton'ın istilasından bir hafta önce Medford'dan ayrılan Gwen, gölgelikli yatağı, halıları ve duvar süsleri dahil her şeyi yanına almayı ayarlamıştı. Royce odaya bakarak, Wayward Street'e geri döndüğünü kolayca hayal edebiliyordu. Kendini evinde hissediyordu, ama bunun nedeni dekorasyon değildi. Tek ihtiyacı olan Gwen'di.

"Seni yozlaştırıyor muyum?" diye şakacı bir şekilde sordu. "Evet."

Parmakları çıplak omzunu okşadı ve kıvrımlı dövmeyle takip etti. "Hadrian ve benim son seyahatimizde Calis'e gittik... ormanların içine. Tenkin köyünde kaldık ve orada sıra dışı bir kadınla tanıştım."

"Öyle mi? Güzel miydi?" "Evet, çok."

"Tenkin kadınları olağanüstü çekici olabilirler."

"Evet, olabilirler. Ve bu kadının dövmesi vardı ki..." "Hadrian varisi buldu mu?"

"Hayır... yani, evet, ama beklediğimiz gibi değil. İmparatorluğun onu Aquesta'da tuttuğunu öğrendik. Onu Wintertide'da idam edecekler. Ama bu dövme..."

"Onu idam mı edecekler?" Gwen dirseğiyle kendini yukarı itti, şaşkın —sadece soruları kaçınmak için değil, çok şaşırmış görünüyordu. "Hadrian'a yardım etmen gerekmez mi?"

"Yardım edeceğim, ama nedenini bilmiyorum. Son yolculukta pek yardımcı olamadım ve onu kurtarmam gerekmedi. Yani senin küçük kehanetin yanlış çıktı."

Gwen'in felaket kehanetinin gerçekleşmediğini bilmek onu rahatlatır diye düşünmüştü. Ama Gwen onu itti ve tanıdık hüznü geri döndü.

"Ona yardım etmelisin," dedi kararlı bir sesle. "Zamanlama konusunda yanılmış olabilirim, ama Hadrian'ın öleceği konusunda yanılmıyorum, tabii sen onu kurtarmak için orada olmazsan."

"Hadrian ben dönene kadar iyi olacak."

Tereddüt etti, derin bir nefes aldı ve başını tekrar yastığa koydu. Yüzünü onun göğsüne saklayarak sessizleşti.

"Ne oldu?" diye sordu Royce. "Ben yozlaştırıcı bir *etkiyim*."

"Ben olsam bu konuda endişelenmezdim," dedi ona. "Şahsen, ben yozlaşmayı hep sevmişimdir."

Uzun bir sessizlik oldu ve Royce, nefesinin dalgalarıyla sallanan başını izledi. Parmaklarını kızın saçlarında gezdirerek, saçlarına, ona hayranlıkla baktı. Dövmeye tekrar dokundu.

"Royce, biraz burada uzanabilir miyiz?" Kız onu sıkıca sarıp, yanağını göğsüne sürttü. "Sadece hareketsiz kalıp rüzgarı dinleyip, rüzgarın yanımızdan esip geçtiğini hayal edebilir miyiz?"

"Öyle değil mi?"

"Hayır," dedi kadın, "ama öyleymiş gibi davranmak istiyorum."

"Fazla bir mücadele olmadı," dedi Magnus.

Royce, cücenin sesinin, boyuna göre daha yüksek ve daha derin olduğunu düşünürdü. Yemekhanedeki uzun bir masaya oturdular. Gwen'in güvende olduğunu öğrenen Royce'un iştahı geri geldi. Rahipler, uzun zamandır tattığı en iyi şarapla birlikte mükemmel bir yemek hazırladılar.

"Alric kaçtı," dedi Magnus, son yumurtayı silerek. Bu kadar küçük biri için çok yiyordu ve yemek fırsatını asla kaçırmazdı. "Yani Breckton'ın ordusu Drondil Fields hariç her şeyi ele geçirdi, ama yakında onu da ele geçirecekler."

"Medford'u kim yaktı?" diye sordu Royce.

"Medford yakıldı mı?"

"Birkaç gün önce oradan geçtiğimde öyleydi."

Cüce omuz silkti. "Tahmin etmek gerekirse, Chadwick ya da belki Dunmore'dan gelen kilise fanatikleri diyebilirim. İstiladan beri evleri yağmalayıp elfleri avlıyorlar."

Magnus yemeğini bitirip boş bir tabureye ayaklarını uzatarak arkasına yaslandı. Gwen, Royce'un yanına oturup sanki ona aitmiş gibi kolunu sımsıkı tuttu.

ona ait olma fikri o kadar garipti ki, dikkatini dağıttı, ama bu hissin hoşuna gittiğini fark edince şaşırđı.

"Ne kadar süreliğine geri döndün?" diye sordu cüce. "Alver'i görmeye vaktin var mı?"

"Myron işini bitirir bitirmez ayrılacağım." Royce, Gwen'in bakışını fark etti. "Eminim birkaç günden fazla sürmez."

"Ne yapıyor?"

"Harita çiziyor. Myron bir keresinde sarayın kat planını görmüş, şimdi onu kopyalamaya çalışıyor. Eski bir planmış... çok eski... görünüşe göre Glenmorgan döneminden kalma."

"Giderken," dedi Gwen, "Mouse'u da götür. Ryn'in atını Myron'a ver."

"Myron'un ata ne ihtiyacı var?" diye sordu. Gwen sadece gülümsedi ve Royce daha fazla soru sormamanın daha iyi olacağını biliyordu. "Tamam, ama seni uyarıyorum. O her şeyi mahvedecek."

Myron, muhtemelen dünyadaki en sevdiği yer olan yazma odasındaki masasına oturdu. Sivri uçlu masa ve küçük tabure, taş sütunlar arasındaki dar alanın çoğunu kaplıyordu. Solunda, yarım ay şeklindeki pencere avluya bakıyordu.

Dışarıda, dünya korkunç derecede soğuk görünüyordu. Rüzgâr pencerenin önünden uğuldayarak geçiyor, pencerenin köşelerinde kar izleri bırakıyordu. Tepedeki çalılar kışın öfkesiyle sallanıyordu. Dışarıya bakan Myron, küçük çalışma odasının rahatlığını takdir etti. Odanın köşesi onu bir kemirgenin yuvası gibi sarmıştı. Myron sık sık bir köstebek ya da bir farenin yerinde olmak istediğini düşünürdü — koyu renkli ya da büyük beyaz dişli ya da hatta küçük beyaz dişli bir fare değil, sadece sıradan bir fare ya da belki bir köstebek. Küçük gizli odalarda, güvenli ve sıcak bir şekilde yeraltında yaşamak ne kadar keyifli olurdu. Dışarı çıkmak için hiçbir neden olmadığını bilerek, hayranlık ve zevkle geniş dünyaya bakabilirdi.

Royce için çizime son rötuşları yaptı ve *Elquin'in* son sayfalarını çalışmaya geri döndü. Bu, beşinci hanedan şairi Orintine Fallon'un başyapıtıydı. Doğanın düzenlerinin yaşamdaki düzenlerle nasıl ilişkili olduğuna dair kişisel düşüncelerin yer aldığı devasa bir kitaptı. Tamamlandığında, Myron'un Winds Abbey'yi restore etme arayışındaki yirminci kitap olacaktı.

kütüphanede, sadece üç yüz elli iki tane kalmıştı — beş yüz yirmi dört parşömen ve bin iki yüz on üç ayrı parşömen hariç. İki yıldan fazla süren bir çalışmanın sonucunda elde edilen bu başarı pek etkileyici görünmeyebilir, ancak Myron sadece kış aylarında tam zamanlı olarak yazıyordu, çünkü sıcak aylar manastırın son rötuşlarını yapmaya ayrılmıştı.

Yeni Winds Manastırı neredeyse tamamlanmıştı. Çoğu kişiye göre, manastır eskisiyle aynı görünüyordu, ama Myron gerçeği biliyordu. Aynı tip pencereler, kapılar, masalar ve yataklar vardı, ama bunlar eskisiyle aynı değildi. Çatı tam olarak hatırladığı gibiydi, ama yine de farklıydı — tıpkı insanlar gibi. Ginlin, Heslon ve diğer kardeşleri özliyordu. Myron yeni ailesinden memnun değildi. Yeni başrahip Harkon'u seviyordu. Kardeş Bendlton çok iyi bir aşçıydı ve Kardeş Zephyr çizimde harikaydı ve Myron'a birçok minyatüründe yardım etti. Hepsisi harikaydı, ama pencereler, kapılar ve yataklar gibi, aynı değillerdi.

"Hayır, son kez söylüyorum, hayır!" Royce, Magnus'un peşinden küçük yazı odasına girerken bağırdı.

"Sadece bir iki günlüğüne," diye yalvardı Magnus. "O kadar süre için hançeri verebilirsin. Sadece bakmak istiyorum, incelemek istiyorum. Zarar vermeyeceğim."

"Beni rahat bırak."

İkili, diğer masaların arasından geçerek Myron'a doğru ilerledi. Odada iki düzine masa vardı, ama sadece Myron'un ki düzenli olarak kullanılıyordu.

"Oh, Royce, az önce bitirdim. Ama mürekkebin kurummasını beklemek isteyebilirsin."

Royce haritayı ışığa tuttu ve birkaç dakika boyunca eleştirel bir gözle inceledi. Myron endişelendi. "Bir sorun mu var?"

"Böyle şeylerin kafanda nasıl durduğuna inanamıyorum. İnanılmaz. Ve bunun sarayın haritası olduğunu mu söylüyorsun?"

"Notlarda 'Warric Kalesi' yazıyor," diye işaret etti Myron.

"Bu harita değil," dedi Magnus, Royce'un uzattığı parşömeni bakarak somurtarak.

"Sen nereden bilebilirsin ki?" diye sordu Royce.

"Çünkü elinde tuttuğun şey inşaat planları. İnşaatçının işaretlerini görebilirsin."

Royce parşömeni indirdi ve Magnus işaret etti. "Bak, inşaatçı gerekli taş miktarını not etmiş."

Royce cüceye, sonra da Myron'a baktı. "Bu doğru mu?"

Myron omuz silkti. "Olabilir. Ben sadece gördüğümü biliyorum. Ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Royce Magnus'a döndü. "Yani bu işaretleri, bu sembolleri anlıyorsun."

"Tabii, bu sadece temel mühendislik."

"Buna bakarak zindanın yerini söyleyebilir misin?"

Cüce planları aldı ve masalar onun için çok yüksek olduğu için yere koydu. Bir mum istedi ve Royce onu getirdi. Magnus haritayı birkaç dakika inceledi ve sonra "Hayır. Zindan yok." dedi.

Royce kaşlarını çattı. "Bu mantıklı değil. Zindanı olmayan bir saray veya kale duymadım hiç."

"Bu yerin tek tuhaf yanı bu değil," dedi Magnus. "Ne demek istiyorsun?"

"Yeraltında hiçbir şey yok, ama hiçbir şey. Kiler bile yok."

"Ee?"

"Yani, sadece toprağın üzerine tonlarca taş yığamazsın. Batar. Yağmur aşındırır. Duvarlar kayar ve çöker."

"Ama öyle olmadı," dedi Myron. "Benim yeniden ürettiğim kayıtlar yüzlerce yıl öncesine ait."

"Bu mantıklı değil. Bu planlarda destekleyici bir yapı yok. Kaya tabanına çakılmış kazıklar yok, sütunlar yok. Bu yeri ayakta tutan hiçbir şey yok. En azından burada çizilmiş hiçbir şey yok."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Emin değilim, ama tahmin etmek gerekirse, başka bir şeyin üzerine inşa edildiği için olabilir. Mevcut bir temeli kullanmış olmalılar."

"Bunu bilerek ve buna bakarak... oradaysan, bana zindanın nerede olduğu hakkında bir fikir verebilir misin?"

"Tabii. Sadece neyin üzerine inşa edildiğine bakıp etrafındaki zemini iyice dinlemem yeterli. Sonuçta Avempartha'ya giden tüneli ben buldum."

"Tamam, eşyalarını topla. Benimle Aquesta'ya geliyorsun."

"Haçer ne olacak?"

"Öldüğümde sana miras bırakacağıma söz veriyorum." "O zamana kadar bekleyemem."

"Merak etme. Bu gidişle çok uzun sürmez." Royce Myron'a döndü. "Yardımanın için teşekkürler."

"Royce?" Myron, hırsızlar ayrılmaya başlarken onu durdurdu.

"Evet?"

Myron, Magnus ayrılana kadar bekledi. "Bayan DeLancy hakkında bir şey sorabilir miyim?"

Royce kaşlarını kaldırdı. "Bir sorun mu var? Başrahip, onun ve kızların burada olmasından rahatsız mı?"

"Hayır, öyle bir şey yok. Hepsi çok iyi davrandılar. Kardeşlerimin yanı sıra kız kardeşlerimin de olması çok güzel. Ayrıca Bayan DeLancy'nin sesi çok güzel."

"Güzel sesi mi?"

"Başrahip bizi kadınlardan ayrı tutuyor, bu yüzden onları pek görmüyoruz. Farklı saatlerde yemek yiyorlar ve ayrı yatakhanelerde uyuyorlar, ama başrahip bayanları akşam duasına davet ediyor. Bayan DeLancy de dahil olmak üzere birkaç kişi geliyor. Her zaman başı örtülü ve yüzü peçeli olarak geliyor. Sessizdir, ama zaman zaman dua fısıldadığını fark ediyorum. Her ayın bir ilahi ile başlar ve Bayan DeLancy de katılır. Yumuşak bir sesle şarkı söyler ama onu duyabiliyorum. Harika bir sesi var, akılda kalıcı, güzel ama aynı zamanda bülbülün şarkısı gibi hüzünlü."

"Oh." Royce başını salladı. "Peki, iyi. Bir sorun olmadığına sevindim." "Buna sorun demezdim, ama..."

"Ama?"

"Sabahları Renian ile konuşmak için Squirrel Tree'ye gittiğimde onu sık sık görüyorum. Bayan DeLancy bazen manastırda yürüyüşe çıkar ve yürüyüşe çıktığında her zaman bize saygısını göstermek için uğrar." Myron durakladı.

"Ve?" diye sordu Royce.

"Şey, bir sabah elimi tutup birkaç dakika avucuma baktı."

"Uh-oh," diye mırıldandı Royce.

"Evet," dedi Myron gözlerini kocaman açarak. "Ne dedi?"

"Bana iki seyahate çıkacağımı söyledi, ikisi de ani ve beklenmedik. Bunun için kendimi hazır hissetmeyeceğimi, ama korkmamam gerektiğini söyledi." "Neden?"

"Söylemedi." "Tipik."

"Sonra bana başka bir şey söyledi ve şarkı söylerkenki gibi üzgündü."

"Ne oldu?" diye sordu Royce.

"Bana önceden teşekkür etmek istediğini ve bunun benim hatam olmadığını söylemek istediğini söyledi."

"Bunu da açıklamadı, değil mi?"

Myron başını salladı. "Ama bunu söyleme şekli çok rahatsız ediciydi, çok ciddiye. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Çok iyi anlıyorum."

Myron taburesinde doğruldu ve derin bir nefes aldı. "Onu tanıyorsun. Endişelenmeli miyim?"

"Ben her zaman endişelenirim."

Royce sabahın erken saatlerinde avluda yürüyüş yapıyordu. Erken kalkma alışkanlığı vardı. Gwen'i uyandırmamak için, manastırın bahçesinde dolaşmak için dışarı çıkmıştı. Burada orada iskele kalıntıları vardı, ancak manastırın büyük bir kısmı tamamlanmıştı. Alric, amcaları Braga Arista'yı öldürmeye çalıştığında onu kurtardığı için Riyria'ya ödeme olarak yeniden inşayı finanse etmişti. Magnus inşaatı denetlemişti ve Myron ile çalışmak cüceyi sinirlendirse de, binaları eski ihtişamına kavuşturmaktan gerçekten mutlu görünüyordu. Myron, birkaç tereyağı çalkalayıcısının yüksekliği, belirli bir kitabın genişliği veya bir kaşığın uzunluğu gibi boyutları açıklayan ayrıntılı, ancak alışılmadık özellikler sağlamıştı. Buna rağmen binalar inşa edildi ve Royce, keşiş ile cücenin mükemmel bir iş çıkardığını kabul etmek zorunda kaldı.

O gün, Royce sabah turunu yaparken yer kalın bir buzla kaplıydı ve gökyüzü parlak, berrak bir maviye dönmüştü. Myron haritayı bitirmişti ve yakında ayrılması gerektiğini biliyordu, ama Royce oyalanıyordu. Gwen ile yatakta uzanmaktan ve onunla avluda yürüyüş yapmaktan keyif alıyordu. Güneşin binaların üzerinde yükseldiğini fark edince, içeri geri döndü. Gwen uyanmış olmalıydı ve birlikte kahvaltı yapmak her zaman günün en güzel kısmıydı. Odalarına vardığında, Gwen hala yataktaydı, sırtı kapıya dönüktü.

"Gwen? İyi misin?"

Gwen ona dönerek yattı ve Royce gözlerindeki yaşları gördü.

Royce hemen yanına koştu. "Ne oldu, sorun ne?"

Gwen elini uzattı ve ona sarıldı. "Royce, özür dilerim. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Keşke..."

"Gwen? Ne..."

Biri kapıyı çaldı ve kuvvetli bir şekilde kapıyı itti. İri yarı başrahip ve bir yabancı kapının diğer tarafında garip bir şekilde duruyorlardı.

"Ne var?" Royce, yabancıyı incelerken sertçe sordu.

Adam gençti ve kirli giysiler giymişti. Yüzünde rüzgâr yanığı izleri vardı ve burnunun ucu donmuş gibiydi.

"Affedersiniz, Efendi Melborn," dedi başrahip. "Bu adam size bir mesaj iletmek için Aquesta'dan büyük bir aceleyle buraya geldi."

Royce, Gwen'e bir bakış attı ve Gwen'in parmakları onu tutmaya çalışsa da ayağa kalktı. "Mesaj nedir?"

"Albert Winslow, hızlı gelirim ekstra altın kira ödeyeceğinizi söyledi. Ben de hiç durmadan buraya geldim."

"Mesaj nedir?" Royce'un sesi soğuk bir tona büründü.

"Hadrian Blackwater yakalandı ve imparatorluk sarayında hapsedildi."

Royce elini saçlarının arasından geçirdi, Gwen adama ödeme yaparken teşekkür ettiğini zar zor duydu.

Royce ahıra girdiğinde, parlak güneş ışığı ahırın içini aydınlatıyordu. Ahırın bölmelerini oluşturan tahtalar hala soluk sarı renkteydi, henüz griye dönmemişti. Talaş kokusu, gübre, saman ve ot kokusuyla hoş bir şekilde karışıyordu.

"Burada olacağını tahmin etmeliydim," dedi Royce, iki atın arasındaki ahırda duran Myron'u şaşırtarak.

"Günaydın. Atını kutsuyordum. Hangisini alacağını bilmediğim için ikisini de kutsadım. Ayrıca, birinin onları okşaması gerekiyor. James kardeş ahırları çok iyi temizliyor, ama hiç zaman ayırıp boyunlarını kaşımıyor ya da burunlarını okşamıyor. Sir Adwhite, *The Song of Beringer*'da şöyle yazmış: *Herkes biraz mutluluğu hak eder*. Bu doğru, sence de öyle değil mi?" Myron, koyu renkli atın burnunu okşadı. "Biliyorum Mouse, ama bu kim?"

"Adı Hivenlyn."

Myron başını eğdi, dudaklarını hareket ettirerek bir şeyleri çözmeye çalışıyordu. "Peki o neydi?" diye sordu keşiş.

"Ne miydi?"

"Beklenmedik bir hediye."

Royce gülümsedi. "Evet, evet, öyleydi. Oh, ve artık o senin." "Benim mi?"

"Evet, Gwen'in hediyesi."

Royce, Mouse'u eyerledi ve başrahip, Royce Gwen'e veda ederken hazırladığı yiyecek çantalarını bağladı. Yıllar boyunca çok fazla veda olmuştu ve her biri bir öncekinden daha zordu.

"Hadrian'a yardım etmeye mi gidiyorsun?"

"Ve geri döndüğümde, Gwen'i alıp herkesten ve her şeyden uzaklaşacağız. Senin de dediğin gibi, 'Herkes biraz mutluluğu hak eder', değil mi?"

Myron gülümsedi. "Kesinlikle.

Sadece..." "Sadece ne?"

Keşiş bir süre durakladıktan sonra tekrar konuşmaya başladı ve Mouse'un boynunu son bir kez okşadı. "Mutluluk, bir şeye doğru ilerlemekten gelir. Kaçtığında, çoğu zaman mutsuzluğunu da yanında götürürsün."

"Şimdi kimin sözünü alıntı yapıyorsun?"

"Kimseyi," dedi Myron. "Bunu ilk elden öğrendim."

BÖLÜM 10

ASİLLERİN ZİYARETİ

On dört gün süren Wintertide festivali, sarayın büyük salonunda düzenlenen Asiller Ziyafeti ile resmen başladı. Tavandan yirmi yedi renkli bayrak sarkıyordu ve her birinde Avryn'in bir asil ailesinin arması bulunuyordu. Beş tanesi dikkat çekici bir şekilde yoktu ve alayda boşluklar bırakıyordu: Glouston'daki Lanaklin Hanesi'nin beyaz zemin üzerine mavi kule, Bernum'daki Hestle Hanesi'nin siyah zemin üzerine kırmızı elmas, Hanlin'deki Exeter Hanesi'nin yeşil zemin üzerine beyaz zambak, Galilin'deki Pickering Hanesi'nin yeşil zemin üzerine altın kılıç ve Melengar'daki Essendon Hanesi'nin kırmızı zemin üzerine altın taçlı şahin. Barış zamanlarında, salon otuz iki ailenin tamamını kutlamaya davet ederdi. Bayrakların sıralarındaki boşluklar, savaşın bedelini hatırlatıyordu.

Saray, yılbaşı süslemeleriyle ışıltı ışıltı parlıyordu. Duvarlar ve pencereler çelenklerle ve çiçeklerle süslenmişti. Kırmızı ve altın renkli şeritlerle süslenmiş gösterişli avizeler, cilalı mermer zeminlere ışık saçıyordu. Dört büyük taş şömine, büyük salonu sıcak turuncu bir ışıltıya dolduruyordu. Kar tanesi işlemeli perdelerle süslenmiş uzun kemerli pencereler, batan güneşin son ışıklarını içeri alıyordu.

Odanın uzak ucundaki bir platformda, baş masa iç duvar boyunca uzanıyordu. Güneş ışınları gibi, üç uzun masa ondan uzanıyor, çobanpüskülü dallarından örülmüş ve çam kozalaklarıyla süslenmiş hayali orta süslemelerle bezenmişti.

En güzel giysilerini giymiş elli kadar soylu, salonu çoktan doldurmuştu. Bazıları gruplar halinde durup, lordlar gibi konuşuyordu; diğerleri gölgeli köşelerde toplanmış, fısıltıyla konuşuyordu; ama çoğunluk masalarda oturmuş sohbet ediyordu.

"Çok güzeller, değil mi?" Nimbus, Hadrian'a fısıldadı. "Doğru ışıltıda yılanlar da öyle. Onlara da aynı şekilde davran. Mesafenin korusu,

gözlerini izle ve onları rahatsız edersen geri çekil. Bunu yaparsan hayatta kalabilirsin."

Nimbus onu son bir kez daha süzdü ve Hadrian'ın omzundaki bir şeyi silkeledi. Altın ve mor renkli kıyafeti giymişti ve kendini gülünç hissediyordu.

"Keşke kılıçlarım olsaydı. Sadece aptal görünmekle kalmıyorum, çıplak hissediyorum da."

"Güzel mücevherli hançerin var," dedi Nimbus gülümseyerek. "Burası bir şölen, taverna değil. Bir şövalye, efendisinin huzuruna silahlı çıkmaz. Bu sadece kaba bir davranış olarak görülmez, aynı zamanda ihanet anlamına da gelir. Bunu istemeyiz, değil mi? Sadece aklını başına topla ve fazla konuşmamaya çalış. Ne kadar çok konuşursan, o kadar çok malzeme verirsin. Ve sana masa adabı hakkında söylediklerimi unutma."

"Sen gelmiyor musun?" diye sordu Hadrian.

"Ben Lady Amilia ile baş masada oturacağım. Başın belaya girerse beni ara. Elimden geleni yaparım. Unutma, üçüncü masada, sol tarafta, sondan dördüncü sandalyedesin. İyi şanslar."

Nimbus uzaklaştı ve Hadrian salona girdi. Girdiği anda pişman oldu, hangi tarafın sol, hangi masanın üçüncü, masanın hangi ucundan sayması gerektiğini bilmediğini fark etti. Girişiyile birlikte herkes ona döndü ve yüzlerindeki ifadeler RaMar Savaşı'nın ardından yaşananları hatırlattı. O gün, Hadrian savaş alanını geçerken leş kuşları cesetleri yemişti. Akbabaları uzaklaştırmak umuduyla, okla birini vurup öldürmüştü. Tiksinti içinde, diğer kuşlar ölen arkadaşlarının daha taze kalıntılarının üzerine çullandı. Kuşlar başlarını eğip, sanki orada işi olmadığını söylemek istercesine ona baktılar. Hadrian, şimdi etrafındaki soyluların gözlerinde de aynı bakışı gördü.

"Siz kimsiniz, sayın beyefendi?" diye sordu Hadrian'ın sağındaki bir hanımefendi.

Kendi koltuğunu bulmaya odaklanmış ve odadaki tüm konuşmalarla meşgul olduğu için, bu soruya hiç dikkat etmedi.

"Bir hanımefendi sizinle konuşurken onu görmezden gelmek kabalıktır," dedi bir adam. Sesi keskin ve görmezden gelinmesi imkansızdı.

Hadrian döndüğünde, genç bir adam ve kadının kendisine öfkeyle baktığını gördü. İkisi de sarışın ve göz kamaştırıcı mavi gözlüydü, ikiz gibi görünüyorlardı.

"Ayrıca tehlikeli de," diye devam etti adam, "çünkü o, onurlu Alburn krallığının prensesidir."

"Şey... ah... affedin..." Hadrian, adam sözünü kesince başladı.

"İşte bu. Bu saygısızlığın sebebi, şövalyenin dilinin olmaması! Sen bir şövalyesin, değil mi? Lütfen öyle olduğunu söyle. Lütfen bana, sarhoş bir lordun şakayla sana taktığı, onun malikanesinden bir sincap kovaladığın için bu unvanı alan bir köylü çiftçi olduğunu söyle. Eğer sen de bir kont veya dükün gayri meşru oğluyun, bir birahaneden sürünerek çıkıp gerçek asalet iddiasında bulunmaya çalışıyorsan, buna dayanamam."

"Bırakın adam konuşmaya çalışsın," dedi hanımefendi. "Kesinlikle zihninin kelimeleri düzgün bir şekilde oluşturmamasını engelleyen bir rahatsızlığı var. Bu hafife alınacak bir şey değil, sevgili kardeşim. Bu gerçek bir hastalık. Belki de savaş alanında çektiği acılardan dolayı bu hastalığa yakalanmıştır. Ağzına çakıl taşları koymanın genellikle yardımcı olduğu söyleniyor. Biraz ister misiniz, iyi beyefendi?"

"Çakıl taşına ihtiyacım yok, teşekkürler," diye cevapladı Hadrian soğukkanlılıkla.

"Ama *bir şeye* ihtiyacın var. Yani, bir sorunun var, değil mi? Yoksa neden beni bu kadar görmezden geliyorsun? Yoksa tek suçu sana adını sormak olan bir bayanı aşağılamaktan zevk mi alıyorsun?"

"Ben... Yani, ben..."

"Ah canım, yine başladı," dedi kadın acınası bir bakışla. "Lütfen hemen bir hizmetçiyi çakıl taşları getirmesi için gönderin."

"Sanırım," diye başladı kardeşi, "çakıl taşları için vaktimiz yok. Belki bu çam kozalaklarından bir iki tane emerse yeter. Sence bu yardımcı olur mu?"

"Onun konuşma sorunu yok," dedi Sir Murthas yaklaşırken, başparmaklarını kemerine takmış ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle.

"Öyle mi?" diye sordu prens ve prenses birlikte.

"Hayır, aslında o sadece cahil. Kendi öğretmenini var, biliyor musunuz? Sir Hadrian'la ilk tanıştığım - bu arada, o serserinin adı bu - banyo dersinin ortasındaydı. Düşünebiliyor musunuz? Zavallı ahmak, nasıl yıkanacağını bile bilmiyor."

"Oh, bu çok üzücü." Prens katlanabilir bir yelpazeyle kendini serinletmeye başladı.

"Aynen öyle. Banyo yapmanın karmaşıklığı karşısında o kadar çaresiz kalmıştı ki, elini yüzünü yıkadığı havluyu Sir Elgar'a fırlattı!"

"Öyleyse bu *kaba* davranış onun doğasında mı var?" diye sordu. "Dinle, ben..." Hadrian başladı, ama yine sözü kesildi.

"Dikkatli ol, Beatrice," dedi Murthas. "Onu kızdırıyorsun. Sana tükürebilir ya da salya akıtabilir. Bu kadar kaba biriye, kim bilir başka ne tür aşağılayıcı davranışlarda bulunabilir? Bahse girerim, şimdi de altına işeyecektir."

Hadrian, Murthas'a doğru bir adım atarken, Nimbus'un onlara doğru koştuğunu gördü.

"Prenses Beatrice, Prens Rudolf ve Sör Murthas, hepinize harika bir Kış Bayramı diliyorum!"

Dönüp baktıklarında, kollarını genişçe açmış, yüzünde neşeli bir gülümsemeyle duran öğretmeni gördüler. "Görüyorum ki, saygın konuğumuz Sör Hadrian ile tanışmışsınız. Eminim ki, savaş alanında şövalye ilan edildiği hikayesini anlatmak için fazla mütevazıdır. Bu çok yazık, çünkü bu harika ve heyecan verici bir hikaye. Prens Rudolf, bunu dinlemekten keyif alacağını biliyorum, karşılığında da *kendi* kahramanca savaşlarınızı anlatabilirsiniz. Ah, pardon, unuttum, siz hiç gerçek bir savaş görmediniz, değil mi?"

Prens sertleşti.

"Ve siz, Sir Murthas, hatırlayamıyorum, lütfen bize anlatın, imparatoriçenin orduları hayatları için savaşırken *siz* neredeydiniz? Elbette geçen yılki kahramanlıklarınızı ve diğer şövalyeler Majestelerinin onuru için canlarını verirken sizin nasıl başa çıktığınızı anlatabilirsiniz, değil mi?"

Murthas ağzını açtı, ama Nimbus daha hızlı davrandı. Kadına dönerek şöyle devam etti: "Ve hanımefendi, Sir Hadrian'ın küçümsemesine alınmamanızı rica ederim. Sizi görmezden gelmesi hiç de şaşırtıcı değil. Çünkü o da bizim gibi, onurlu bir hanımefendinin, sokakta malını satan sıradan bir fahişe gibi, yabancı bir erkeğe ilk önce konuşacak kadar cüretkar davranmayacağını bilir."

Üçü de sessizce öğretmene baktılar.

"Hala yerinizi arıyorsanız, Sir Hadrian, bu taraftan," dedi Nimbus, onu yanına alarak. "Bir kez daha, hepinize muhteşem bir Kış Bayramı diliyorum!"

Nimbus onu masanın ucundaki, şu ana kadar boş kalan bir sandalyeye yönlendirdi.

"Vay canına," dedi Hadrian hayranlıkla. "Az önce o adamlara korkak, prensese de fahişe dedin."

"Evet," dedi, "ama *çok* kibarca yaptım." Göz kırptı. "Şimdi, lütfen beladan uzak durmaya çalış. Burada otur ve gülümse. Ben gitmeliyim." Nimbus kalabalığın arasına karışarak, giderken insanlara el salladı.

Hadrian bir kez daha yumurta kabukları denizinde sürükleniyormuş gibi hissetti. Arkasına baktı ve prenses ile Murthas'ın onu işaret edip güldüklerini gördü. Çok uzak olmayan bir yerde iki adamın onu izlediğini fark etti. Kollarını kavuşturmuş, kırmızı kurdelelerle sarılmış bir sütuna yaslanmışlardı. Adamlar, kılıç takan tek konuklar olmalarıyla dikkat çekiyorlardı. Hadrian bu ikiliyi tanıdı, çünkü onları sık sık görürdü

Onlar her zaman karanlıkta, odanın diğer ucunda ya da kapının hemen dışında duruyorlardı — Hadrian'ın kişisel gölgeleriydiler.

Hadrian arkasını döndü ve dikkatlice yerine oturdu. Kıyafetlerini düzeltirken, Nimbus'un ona öğrettiği her şeyi hatırlamaya çalıştı: *dik otur, kıpırdanma, her zaman gülümse, asla konuşma başlatma, bilmediğin hiçbir şeyi deneme ve konuşmaya zorlanmadıkça göz teması kurma*. Tanıştırılmak zorunda kalırsa, erkeklerle el sıkışmak yerine eğilmesi gerekiyordu. Bir bayan elini uzattığında, onu tutup nazikçe elinin içini öpmeliydi. Nimbus, konuşmalardan kaçmak için birkaç bahane hazır bulundurmasını ve üç veya daha fazla kişilik gruplardan uzak durmasını tavsiye etmişti. En önemli şey, rahat görünmek ve asla dikkatleri üzerine çekmemektir.

Odanın ön tarafında bir yerlerde minstrel'ler lavta çalıyordu, ama değişen akıntılarla hareket eden insan denizinin arasından onları göremiyordu. Arada sırada samimiysiz kahkahalar patlıyordu. Alaycı konuşmalar bir oraya bir buraya yayılıyordu. Kadınlar bu konuda erkeklerden çok daha iyiydi. "Ah canım, o elbiseye *bayıldım!*" Kalabalığın içinden bir yerlerden bir kadının tiz sesi yükseldi. "Bu kadar sade olduğu için inanılmaz rahat olduğunu tahmin ediyorum. Öte yandan, benimki, tüm bu ayrıntılı nakışlarla, oturmak neredeyse imkansız."

"Eminim haklısın," diye cevapladı başka bir hanımefendi. "Ama bu kadar geniş ve karmaşık tasarımıyla bir hanımefendinin fiziksel kusurlarını ve eksikliklerini ustaca gizleyen bir elbise için rahatsızlık çok küçük bir fedakarlık."

Çevresindeki konuşmalardaki aldatmacaları ve savuşturmaları takip etmeye çalışmak Hadrian'ın başını ağrıtıyordu. Gözlerini kapattığında, neredeyse çeliğin çarpışmasını duyabiliyordu. Prenses Beatrice, Prens Rudolf ve Sör Murthas'ın başka bir masaya oturduğunu görmekten memnun oldu. Hadrian'ın karşısında, basit bir keşiş cüppesi giyen bir adam oturdu. Hadrian'dan bile daha fazla ortama uymayan biriydi. Sessizce birbirlerine başlarını salladılar. Yine de, yanındaki sandalyeler boş kaldı.

Baş masada, Ethelred devasa boş bir tahtın yanında oturuyordu. Krallar ve kraliçeler masanın geri kalanını dolduruyordu ve bir ucunda Nimbus, Leydi Amilia'nın yanında oturuyordu. Leydi Amilia, başını hafifçe eğmiş, çarpıcı mavi elbisesiyle sessizce oturuyordu.

Müzik durdu.

"Lütfen dikkat!" diye bağırdı parlak sarı cüppeli şişman bir adam. Elinde piriç uçlu bir asa tutuyordu ve onu taş zemine vuruyordu. Ses

gök gürültüsü gibi kalabalığın içinden geçip, konuşmaların uğultusunu bastırdı. "Lütfen yerlerinize oturun. Ziyafet başlamak üzere."

Avryn soyluları masalarına yerleşirken, oda sandalyelerin sürüklendiği seslerle doldu. Gri sakallı iri bir adam keşişin solunda oturuyordu. Sağında ise soluk mavi bir ceket giymiş Sir Breckton oturuyordu. Wesley'e olan benzerliği çok belirgindi. Şövalye ayağa kalkıp selam verdi ve kocaman bir gülümsemeyle Hadrian'ın soluna oturan iri yarısı bir kadın vardı. Rochelle'den Genevieve Hargrave'i görmek hoş bir sürprizdi.

"Affedin beni, sayın beyefendi," diye yalvardı, sandalyesine oturmaya çalışırken. "Belli ki buraya yetişkin bir düşes yerine narin bir prensesin oturmasını bekliyorlardı! Siz de şüphesiz aynı şeyi umuyordunuz." Ona göz kırptı.

Hadrian bir cevap beklendiğini biliyordu ve güvenli bir yaklaşım sergilemeye karar verdi.

"Kendime bir şey dökmek için uğraşıyordum. Başka bir şey düşünmedim."

"Vay canına, bu ilk kez *oluyor*." Masanın karşısındaki şövalyeye baktı. "

Sir Breckton, bu akşam rakibiniz olabilir." "Nasıl yani, hanımefendi?" diye sordu.

"Yanımdaki bu beyefendi, sizin mütevazı erdemlerinize denk tüm özellikleri taşıyor."

"O halde onunla aynı masada oturmaktan onur duyarım ve sizi görebilmekten daha da memnun olurum."

"Bu akşam tüm prenseslere acıyorum, çünkü ikinizle aynı masada oturmakla kesinlikle en şanslı hanımefendi benim. Adınız nedir, saygın beyefendi?" diye Hadrian'a sordu.

Hâlâ otururken, Hadrian hatasını fark etti. Breckton gibi, Genny yaklaştığında ayağa kalkmalıydı. Garip bir şekilde ayağa kalkarak, beceriksizce selam verdi. "Ben... Sir Hadrian," dedi, elini kaldırmasını bekleyerek. Elini kaldırdığında, kendini aptal hissetti ama oturmadan önce elinin sırtına hafifçe bir öpücük kondurdu. Diğerlerinin güleceğini bekliyordu ama kimse fark etmemiş gibiydi.

"Ben Genevieve, Rochelle Düşesi."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye cevapladı Hadrian.

"Sir Breckton'ı tanıyorsunuz, değil mi?" diye sordu düşes. "Şahsen tanımıyorum."

"O, Kuzey İmparatorluk Ordusu'nun generali ve bu haftaki turnuvanın favori şampiyonu."

"Kimin favorisi, hanımefendi?" diye sordu Sir Elgar, Breckton'ın yanındaki sandalyeyi çekip, bir filin tüm zarafetiyle oturdu. "Sanırım Maribor bu yılki yarışmada benim yeteneklerimi favorisi olarak görüyor."

"Öyle düşünmek hoşunuza gidebilir, Sir Elgar, ama bu kadar uzun yıllar süren sonsuz pratiklerden sonra, binicilik becerilerinizden çok övünme becerilerinizin daha gelişmiş olduğunu sanıyorum," diye cevapladı düşes, keşişin gülmesine neden oldu.

"Hanımefendiye saygısızlık etmek istemem," dedi Breckton soğuk bir ciddiyetle, "ama Sir Elgar haklı, bu turnuvanın galibini sadece Maribor belirleyecek ve henüz kimse onun tercihini bilmiyor."

"Benim adıma konuşma," diye homurdandı Elgar. "Senin sadakate ihtiyacım yok, ne de senin erdem kulesinin temeli olacağım. Bize keşiş dilini esirgeme."

"Sadakayı reddetmek veya bir keşişi susturmak için acele etme," dedi Hadrian'ın karşısındaki cüppeli adam yumuşak bir sesle. "Yoksa tanrının iradesini başka nasıl bileceksin?"

"Affedersin, iyi keşiş. Sana karşı konuşmuyordum, daha çok bu seküler rahip adayı kişinin vaazını azarlıyordum."

"Maribor'un sözü nerede söylenirse söylensin, lütfen dinle."

Tombul, gözyaşı damlası şekilli bir adam düşesin yanındaki sandalyeye oturdu. Onun yanağına öpücük kondurdu ve ona "canım" diye seslendi. Hadrian, Leopold'u daha önce hiç görmemişti, ama Albert'in anlattıklarından kim olduğu belliydi. Sör Gilbert, Elgar'ın yanındaki boş sandalyeye oturdu.

Hadrian'ın sağında kimse oturmadı ve o da böyle kalmasını umdu. Düşes bir tarafını koruduğuna göre, diğer tarafta kimse oturmazsa, sadece önden gelecek saldırıları düşünmesi gerekecekti. Hadrian bunu düşünürken, başka bir dostça yüz belirdi.

"Herkes iyi kışlar!" Albert Winslow, Hadrian'ı kışkılandıracak kadar zarif bir hareketle masadakileri selamladı. Albert'in onu gördüğünden emindi, ama viskont onu tanıdığını gösteren hiçbir işaret vermedi.

"Albert!" Düşes gülümsedi. "Masamıza katıldığınız için ne kadar mutluyum."

"Ah, Leydi Genevieve ve Dük Leopold. Ekselanslarının listesinde bu kadar üst sıralarda olduğumu ve bu kadar saygın şahsiyetlerle yemek yeme şerefine nail olacağımı bilmiyordum."

Albert hemen Genny'nin yanına gitti, eğildi ve zahmetsiz bir zarafet ve şıklıkla elini öptü.

"Sir Hadrian'ı tanıtmama izin verin," dedi hanımefendi. "Harika birine benziyor."

"Öyle mi?" Albert düşündü. "Ve şövalye mi diyorsun?"

"Bu henüz kesinleşmedi," dedi Sir Elgar. "Adının önüne *Sir* unvanını ekliyor, ama ben onu daha önce hiç duymadım. Kimse duymuş mu?"

"Cömertlik, bir adamı sebebi olmadan kötü yargılamayı engeller," dedi Sir Breckton. "Erdemli bir şövalye olarak, bunu bildiğinden eminim, Sir Elgar."

"Bir kez daha, sizden ders almaya ihtiyacım yok. Ben, Sir Hadrian'ın nereli olduğunu ve şövalyelik unvanını nasıl kazandığını bilmek istiyorum."

Tüm gözler Hadrian'a çevrildi.

Zorlanıyormuş gibi görünmeden, kendisine öğretilen ayrıntıları hatırlamaya çalıştı. "Ben... Barmore'dan geliyorum. Ratibor Savaşı'ndaki hizmetlerimden dolayı Lord Dermont tarafından şövalye ilan edildim."

"Gerçekten mi?" Sir Gilbert şekerli bir sesle dedi. "*Bu* zaferden haberim yoktu. Savaşın kaybedildiğini ve Lord Dermont'un öldürüldüğünü sanıyordum. Ne için şövalye ilan edildiniz ve lütfen söyleyin, Lordunuz sizi nasıl şövalye ilan etti? Ruhu başınızın üzerinde uçarak, size ruhani bir kılıçla şövalye unvanı verip, 'Kalk, iyi şövalye. Git ve imparatorluk, imparatoriçe ve tanrı Maribor adına daha fazla savaş kaybedin' dedi mi?"

Hadrian midesinin bulandığını hissetti. Albert gergin gözlerle ona baktı, açıkça yardım edemiyordu. Düşes bile sessiz kaldı.

"İyi akşamlar, beyler ve hanımefendi." Arkasında, Regent Saldur'un sesi gerginliği bozdu ve Hadrian, regentin elini omzunda hissetti.

Onunla birlikte Chadwick Kontu Archibald Ballentyne de vardı ve Hadrian'ın sağındaki koltuğa oturdu. Masadaki herkes naip'e saygıyla başını salladı.

"Kont'a yerini gösteriyordum, ama Barmore'lu Sör Hadrian hakkındaki konuşmanızı duymadan edemedim. Görüyorsunuz, bu festivale katılmasını isteyen imparatoriçe bizzat kendisiydi. Ondan, Sör Gilbert'in bu onurlu sorusuna cevap verme zevkini bana bahşetmesini rica ediyorum. Ne dersiniz, Sör Hadrian?"

"Tabii," diye cevapladı sert bir şekilde.

"Teşekkür ederim," dedi Saldur ve boğazını temizledikten sonra devam etti, "Sör Gilbert, Lord Dermont'un o gün öldüğü konusunda haklı, ancak en yakın yardımcılarının raporları bu hikayeyi geri getirdi. Üç gün süren yağmur, atlı bir saldırıyı imkansız hale getirdi

saldırıyı imkansız hale getirdi ve durdurulamaz milliyetçi ordusunun sayıca üstünlüğü Lord Dermont'u çatışmanın yararsız olduğuna ikna etti. Kederle boğulan Lord Dermont, pes ederek çadırına çekildi.

Lord Dermont'un liderliği olmadan, imparatorluk ordusu saldırı geldiğinde çaresiz kaldı. Askerleri harekete geçiren ve onları sıraya sokan, o zamanlar Beşinci İmparatorluk Süvari Muhafızları'nın *kaptanı* olan Sör Hadrian'dı. Bayrağı kaldırdı ve onları ileriye götürdü. İlk başta, sadece bir avuç asker yanıt verdi. Aslında, sadece onunla birlikte görev yapanlar çağrısına yanıt verdi, çünkü sadece onlar onun cesaretini ilk elden biliyorlardı. Az sayıdaki askerini umursamadan, Maribor'a güvendi ve hücumu komuta etti."

Hadrian başını eğdi ve diğerleri büyülenmiş bir şekilde otururken, tunikasındaki işbirliği yapmayan bir düğmeyle oynadı.

"İntihar olsa da, Yüzbaşı Hadrian ordunun başında bataklık alanına doğru at sürdü. Atı çamur ve çamur sıçrattı ve durgun su birikintisinin üzerinden at sürerken, sıçrayan su damlacıklarından muhteşem bir gökkuşağı ortaya çıktı. Kendi güvenliğini hiç düşünmeden düşmanın kalbine doğru ilerledi."

Saldur'un sesi giderek yükseldi ve yoğunlaştı. Ses tonu ve ritmi, bir kilise vaazındaki melodramatik anlatımı andırıyordu. Diğer masalardaki birkaç soylu, o konuşmaya devam ederken dinlemek için ona döndü.

"Onun cesur saldırısı, korku içinde geri çekilen milliyetçi piyadelerin sinirlerini bozdu. O, ilerlemeye devam etti ve onların saflarını yarıp geçti, ta ki atı yumuşak toprağa batıp düşene kadar. Kılıç ve kalkanını kullanarak ayağa kalktı ve ilerlemeye devam etti. Çelikle çarpışırken, imparatoriçenin adını haykırdı: 'Modina için! Modina! Modina Novronian!'"

Saldur durakladı ve Hadrian başını kaldırıp masadaki herkesin gözlerinin, naip ile kendisi arasında gidip geldiğini gördü.

Sonunda, bu tek başına kalan komutanın cesareti karşısında utanç duyan imparatorluk ordusunun geri kalanı toparlandı. Kılıçlarını ve mızraklarını çekip peşinden koşarken Maribor'dan af dilediler. Takviye kuvvetler ona ulaşmadan Hadrian yaralandı ve çamura sürüklendi. Adamlarından bazıları onu savaş alanından taşıyarak Lord Dermont'un çadırına götürdüler. Orada onun cesaretini anlattılar ve Lord Dermont, Maribor adına Hadrian'ın fedakarlığını onurlandırmaya yemin etti. Cesur kaptanı şövalye ilan etme niyetini açıkladı.

"Hayır, lordum!" diye bağırdı Yüzbaşı Hadrian, yaralı ve kanlar içinde yatarken. "Beni şövalye ilan etmeyin, çünkü ben buna layık değilim. Başarısız oldum." Lord Dermont

kılıcını kavradı ve "Sen, benim *erkek* unvanına layık olduğumdan daha fazla, *şövalye* unvanına layıksın!" dedi. Bunun üzerine Lord Dermont, onu *Sir* Hadrian ilan etti.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı düşes.

Herkesin ona bakmasıyla Hadrian, Elgar'ın banyosunu böldüğü zamankinden daha sıcak, garip ve çıplak hissetti.

Lord Dermont kendi atını çağırdı ve Sir Hadrian'a Maribor'da onurunu geri kazanma fırsatı verdiği için teşekkür etti. Kişisel maiyetini savaşa götürdü ve orada, birkaç adamı hariç tüm adamları milliyetçilerin mızraklarında can verdi.

"Sir Hadrian yaralarına rağmen savaşa geri dönmeye çalıştı, ancak savaş alanına ulaşmadan bayıldı. Milliyetçilerin zaferinden sonra, onu ölüme terk ettiler ve sadece kader onun hayatını kurtardı. Çamurla kaplı bir şekilde uyandı. Yiyecek ve suya muhtaç olan Sir Hadrian, ormana sürünerek gitti ve orada küçük bir kulübe buldu. Orada gizemli bir adam tarafından beslendi ve bakıldı. Sör Hadrian altı gün boyunca orada dinlendi ve yedinci gün, adam bir at getirdi ve Sör Hadrian'a onu alıp Aquesta'ya gitmesini ve saraya gitmesini söyledi. Dizginleri teslim ettikten sonra, gök gürledi ve masmavi gökyüzünden tek bir beyaz tüy düştü. Adam, tüy yere düşmeden onu yakaladı ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Ve bununla birlikte, adam ortadan kayboldu.

"Şimdi, bayanlar ve baylar." Saldur, dikkatini çeken diğer masalara bakmak için bir ara verdi. "Size doğruyu söylüyorum, Sör Hadrian gelmeden iki gün önce, imparatoriçe bana gelip şöyle dedi: 'Beyaz bir ata binen bir şövalye saraya gelecek. Onu içeri al ve onurlandır, çünkü o Yeni İmparatorluğun en büyük şövalyesi olacak.' Sör Hadrian o günden beri burada, yaralarını iyileştiriyor. Bugün tamamen iyileşti ve hepinizin önünde oturuyor. Şimdi, izin verirsiniz, ziyafet başlamak üzere olduğu için yerime geçmeliyim." Saldur selam verdi ve yanlarından ayrıldı.

Bir süre kimse tek kelime etmedi. Albert de dahil olmak üzere herkes Hadrian'a hayretle bakıyordu, ağzı açık kalmıştı.

Sonunda, hepinizin düşüncelerini özetleyen sözleri bulan kişi düşes oldu. "Vay canına, sen tam bir şaşkınlık ve sürprizler yığının!"

Akşam yemeği, Hadrian'ın daha önce hiç görmediği bir şekilde servis edildi. Elli hizmetçi, uyumlu bir şekilde hareket ederek, özenle hazırlanmış egzotik yemekleri buharlı tabaklarda servis etti. İki tavus kuşu büyük tabakların üzerinde poz veriyordu. Biri şaşırmış gibi yukarı bakarken, diğeri uyuyormuş gibi başını geriye doğru eğmişti. Her ikisi de lezzetli oyulmuş etlerle çevriliydi. Ördekler, kazlar, bıldırcınlar, kumrular ve keklikler de benzer şekilde sergilenmişti ve bembeyaz bir trompet kuğuş, sanki uçmak üzereymiş gibi kanatlarını açmış bir şekilde dikilmişti. Fındık, çilek ve otlardan oluşan halkalar, yağsız geyik eti, koyu renkli yaban domuzu eti ve mermer desenli sığır etini çevreliyordu. Kar beyazıdan neredeyse siyaha kadar çeşitli tonlarda ekmekler yığınlar halinde duruyordu. Büyük peynir dilimleri, tereyağı kekleri, yedi farklı tür balık, badem sütünde buharda pişirilmiş istiridye, etli turtalar, muhallebi tartları ve bal dökülmüş hamur işleri masanın her santimetresini kaplıyordu. Uşaklar ve onların birçok yardımcısı, şarap, bira, ale ve bal şarabı servis ediyordu.

Nimbus'un masa adabı konusunda verdiği sayısız talimatları hatırlamaya çalışırken endişesi arttı. Liste çok uzundu, ama o anda sadece iki şeyi hatırlayabiliyordu: peçeteyi burnunu sümkürmek için kullanmamalı ve bıçakla dişlerini karıştırmamalıydı. Saldur'un Maribor'a ettiği duanın ardından, tüm konuklar bol miktarda yiyeceği coşkuyla yemeye başladığında Hadrian'ın korkuları yok oldu. Domuzların bacaklarını ve kuşların kafalarını kopardılar. Soylular, ziyafetin konusu olabilecek bir şeyi kaçırmamak için her yemeği tatmak için el yordamıyla ve ellerini kullanarak masaya et ve yağ parçaları sıçrattılar.

Hadrian hayatının çoğunu siyah ekmek, kahverengi bira, sert peynir, tuzlu balık ve sebze güveçleriyle geçirmişti. Önünde yatan şey yeni bir deneyimdi. Tavus kuşunu denedi, ancak güzelliğine rağmen kuru ve beklediği kadar lezzetli değildi. Geyik eti, hickory ağacında tütsülenmiş harika bir tada sahipti. Ama en iyisi, tarçınlı pişmiş elma yemeğiydi. Yemek başladığında tüm konuşmalar kesildi. Salonda tek bir lavta, yalnız bir şarkıcı ve çiğneyen ağızların sesleri duyuluyordu.

*Yaz günleri uzundur, çaldığım şarkı
da uzundur,
Sen bana gelene kadar, seni kalbimde
saklayacağım...*

Müzik çok güzel ve garip bir şekilde akılda kalıcıydı. Melodisi, şömine ve mumların ışığıyla uyumlu bir parlaklıkla büyük salonu dolduruyordu. Güneş battıktan sonra pencereler siyah aynalara dönüştü ve ortam daha samimi bir hale geldi. Yemek, içki ve müzikle teselli bulan Hadrian, içinde bulunduğu durumu unuttu ve eğlenmeye başladı — ta ki Chadwick Kontu onu gerçeğe geri döndürene kadar.

"Mızrak dövüşüne katılıyor musun?" diye sordu. Ses tonundan ve cam gibi gözlerinden, Hadrian, Archibald Ballentyne'in ziyafetten çok önce içmeye başladığını anlayabilirdi.

"Ah, evet, evet, katılıyorum, efendim, yani, Lordum."

"O zaman şuradaki şampiyonum Sir Breckton'a karşı yarışacaksın." Masada gevşek bir el hareketi yaptı. "O da mızrak dövüşüne katılıyor."

"O zaman pek şansım yok."

"Hayır, yok," dedi kont. "Ama elinden geleni yapmalısın. Memnun edilmesi gereken bir kalabalık olacak." Kont gizli bir şekilde eğildi. "Şimdi söyle bana, Saldur'un bize söylediği doğru muydu?"

"Bir naibin sözünü asla sorgulamayacağım," diye cevapladı Hadrian.

Archibald kahkahayla güldü. "Aslında aradığın ifade 'asla bir naibin sözüne *güvenme*' olmalı. Bana Melengar'ı vaat ettiklerini, sonra da birdenbire..." Kont parmaklarını şıklatmaya çalıştı. "... birdenbire..." Tekrar denedi. "... birdenbire..." Üçüncü denemesinde de başarısız oldu. "Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Bana vaat ettiklerini geri aldılar. Bu yüzden neden şüpheli olduğumu anlayabilirsiniz. İmparatoriçenin sizi beklediği kısmı doğru muydu?"

"Hiçbir fikrim yok, lordum. Nereden bileyim?"

"Yani onunla tanışmadın mı? İmparatoriçeyle, yani?"

Hadrian, Thrace adında genç bir kızı hatırlayarak durakladı. "Hayır, *imparatoriçeyle* tanışmadım. Orada oturması gerekmez mi?"

Kont kaşlarını çatı. "Onun şerefine tahtı boş bırakıyorlar. Asla halkın önünde yemek yemiyor. Dürüst olmak gerekirse, bu sarayda yarım yıldır yaşıyorum ve onu sadece üç kez gördüm: bir kez taht odasında, bir kez halka hitap ederken ve bir kez de ben... Neyse, önemli olan, odasından hiç çıkmıyor gibi görünüyor. Sık sık, naiblerin onu orada tutsak tutup tutmadığını merak ediyorum. Onu kaçırmalıyım, zavallı kızı kurtarmalıyım."

Archibald doğruldu ve Hadrian'dan çok kendine seslenircesine, "Bunu yapmalıyım ve konuşmam gereken kişi de tam da bu," dedi. Masa ortasındaki süslemeden bir ceviz kopardı ve masanın diğer ucundaki Albert'e fırlattı.

"Viscount Winslow," gereğinden fazla yüksek sesle bağırdı. "Seni uzun zamandır görmemiştim."

"Hayır, efendim. Çok uzun zaman oldu."

"Hâlâ o iki gece hayaleti ile iletişim halinde misiniz? Bilirsiniz, mektupları ortadan kaldırabilen ve kule hapishanelerinden mahkum prensesleri kurtarmakta da aynı derecede usta olan sihirbazlar?"

"Üzgünüm, Lordum, ama size yaptıklarından sonra onlarla ilişkiyi kestim."

"Evet... yaptıkları şey..." kont, fincanına bakarak mırıldandı. "Yaptıkları şey, Braga'nın kafasını kucağıma koymaktı! Hem de ben uyurken! Bunu biliyor muydun? Sana söyleyeyim, çok tatsız bir uyanış oldu." Kendine mırıldanarak sözünü bitirdi.

Hadrian dudağını ısırdı.

"Hiç bilmiyordum. En içten özürlerimi sunarım," dedi Albert, gerçek bir şaşkınlıkla, ama kont bunu fark etmedi, başını geriye eğip bir yudum daha şarap içti.

Yeni müzisyenler içeri girip resmi bir melodi çalmaya başladılar. Gilbert ve Elgar da dahil olmak üzere beyefendiler, hanımefendilerin ellerini tutup onları dans pistine götürdüler. Hadrian dans etmeyi bilmiyordu. Nimbus ona öğretmeye bile çalışmamıştı. Rochelle Dükü ve Düşesi de dansa katılmak için ayrıldılar. Hadrian ve Albert arasında net bir görüş açısı oluştu.

"Sir Hadrian, değil mi?" diye sordu viskont, Lady Genevieve'in boşalttığı sandalyeye oturarak. "Bu, ziyafet salonuna ilk gelişiniz mi?"

"Evet, öyle."

"Saray çok büyük ve etkileyici bir tarihe sahip. Eminim ki, son zamanlarda iyileşme sürecindeyken sarayın çoğunu gezme fırsatınız olmamıştır. Dans etmeyi düşünmüyorsanız, size sarayı gezdirmekten memnuniyet duyarım. İkinci katta çok güzel tablolar ve freskler var."

Hadrian, hala onu izleyen adamlara bir göz attı.

"Eminim öyledirler, Vikont, ama ziyafeti bu kadar erken terk etmek kabalık olabilir. Ev sahiplerimiz bunu hoş karşılamayabilir." Saldur ve Ethelred'in oturduğu baş masayı işaret etti. "Kutlamaların bu kadar erken bir aşamasında onların hoşnutsuzluğuna neden olmak istemem."

"Tamamen anlıyorum. Saraydaki konaklama yeriniz hoşunuza gitti mi?"

"Evet, elbette. Şövalyeler kanadında kendi odam var. Naip Saldur çok cömert davrandı ve konaklama konusunda hiçbir şikayetim yok."

"

"Yani başka bir şeyden şikayetiniz mi var?" diye sordu Albert.

Hadrian, kelimelerini dikkatlice seçerek cevap verdi: "Aslında şikayet değil. Sadece yaklaşan turnuvadaki performansından endişe duyuyorum. Burada bulunan Sir Breckton gibi birçok ünlü şövalyeyle yarışacağım. Mızrak dövüşünde iyi performans göstermem çok önemli. Bazı çok saygın kişiler sonucu yakından izleyecekler."

"Bu kadar endişelenmemelisin," dedi Breckton. "Şövalye kurallarına sadık kalırsan, Maribor sana yol gösterecektir. Başkalarının ne düşündüğü sahada hiçbir önemi yoktur. Gerçek gerçektir ve sen onunla uyumlu yaşayıp yaşamadığını bilirsin. Bundan gücünü veya zayıflığını çıkaracaksın."

"Nazik sözlerin için teşekkür ederim, ama ben sadece kendim için yarışmıyorum. Bu turnuvada başarılı olmak, değer verdiğim insanların kaderini de değiştirecek... yani, ah, maiyetimin."

Albert başını salladı.

Sör Breckton öne doğru eğildi. "Squire'larınızın ve seyislerinizin itibarını bu kadar mı önemsiyorsunuz?"

"Onlar benim için ailem kadar değerlidir," diye yanıtladı Hadrian.

"Bu çok takdire şayan. Kendisine hizmet edenlerin refahını bu kadar önemseyen bir şövalyeyle daha önce hiç karşılaşmadım."

"Dürüst olmak gerekirse, efendim, ben esas olarak onların iyiliği için at sürüyorum. Bazıları kötü kararlar verme eğiliminde olduğu için, umarım beni utandıracak bir şey yapmazlar

—genellikle benim adıma, elbette. Yine de, bu durumda, sadece tatilin tadını çıkarmalarını tercih ederim."

Albert tekrar başını salladı ve şarabının son yudumunu içti.

Ballentyne de bir yudum daha aldı. Yutkundu, yüksek sesle geçirdi ve sonra dirseğini masaya dayayarak, avucunu yanağına koydu. Hadrian, kontun çok geçmeden tamamen bayılacağını tahmin etti.

Keşiş ve gri sakallı adam masaya iyi geceler diledi. İkili, Kile Efsanesi, Saldur'un hikayesinin önemi ve Hadrian'ın ormanda tanıştığı iddia edilen adamın gerçek doğası hakkında tartışarak uzaklaştılar.

"Hepinizle yemek yemek büyük bir zevkti," dedi Albert ayağa kalkarken. "Böylesine zengin bir yaşamaya alışkın değilim ve bu şarap başımı döndürdü. Kalırsam kendimi rezil edeceğimden korkuyorum, bu yüzden çekip gideceğim."

İki şövalye ona veda etti ve Hadrian, Albert'in arkasını dönmeden salondan ayrılmasını izledi.

Konuşacak başka kimse kalmadığından Hadrian, Breckton'a d6nd6. "Babanız gelmedi mi, yoksa başka bir yerde mi oturuyor?"

Dikkatini salonun 6n tarafına veren Breckton, cevap vermek için bir an bekledi. "Babam gelmemeyi tercih etti. Buradaki lordumun isteği olmasaydı" — tepki vermeyen kontu işaret etti — "ben de katılmayacaktım. İkimiz de kutlama havasında değiliz. K6uk kardeşim Wesley'in imparatoriçeye hizmet ederken 6ld6đ6n6 daha yeni 6đrendik."

Hadrian h6z6nl6 bir sesle cevap verdi: "Kaybınız için 6zg6n6m. Eminim onurlu bir şekilde 6lm6řt6r."

"Teşekk6r ederim, ama g6rev başında 6l6m beklenmedik bir şey değildir. Koşulları bilmek rahatlatıcı olurdu. Evinden uzakta, denizde kaybolan *Emerald Storm* gemisinde g6rev yaparken 6ld6." Breckton ayağa kalktı. "L6tfen izin verin. Ben de ayrılacağım."

"Elbette, iyi akşamlar."

Breckton'ın gidişini izledi. ř6valye, kardeşi ile aynı adımlarla y6r6yordu ve Hadrian, karşı karşıya olduğu iki seçeneğin de eşit derecede tatsız olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Duygusal bağları olmasa bile, iki hayat bir hayattan daha değerliydi. Breckton bir askerdi ve kendisinin de s6ylediği gibi, g6rev başında 6lmek beklenmedik bir şey değildi. Hadrian'ın başka seçeneği yoktu, ama bu gerçek vicdanını rahatlatmaya yetmedi.

Ballentyne'nin kafası elinden kayarak masaya çarptığında sert bir ses çıkardı.

Hadrian i geçirdi. ř6valyelik gibi, asil ziyafetler de beklediği kadar g6rkemli değildi.

BÖLÜM 11

ŞÖVALYE ERDEMİ

Albert Winslow, ağır pelerinini sıkıca kendine sararak ve başlığını kaldırarak Aquesta'da hızlıca yürüdü. Buzlu kaldırım taşlarında tokalı ayakkabılarının tehlikeli olduğunu fark edince, bot giymediğine pişman oldu. Bir araba tutabilirdi. Sarayda kiralanabilecek birkaç araba vardı, ama yürümek takip edilip edilmediğini anlamasını kolaylaştırıyordu. Albert arkasına baktığında sokağın boş olduğunu gördü.

Bailey Inn'e girdiğinde, ortak salondaki ateş neredeyse sönmek üzereydi. Yaşlı bir adam şöminenin yanında uyuyordu, kucağında bir bardak brendi neredeyse dökülmek üzereydi. Albert hızla merdivenlere doğru yürüdü ve odasına çıktı. Bir not yazıp masanın üzerine bırakacak, sonra da saraya geri dönecekti. Kafasında notun içeriğini oluştururken, anahtarını çıkardı ve kapıyı açtı.

Az önce gördüklerimi nasıl anlatmaya başlayayım?

Soğuk, karanlık bir odaya girmek yerine, yanan bir ateş, masanın üzerinde yanan mumlar ve yatakta botları hâlâ ayağında yatmakta olan bir cüce buldu.

"Magnus?"

Kapı aniden kapandı ve Albert arkasına dönüp Royce'u gördü. "Kapını kilitlemeyi unutma," dedi hırsız.

Albert alaycı bir gülümsemeyle, "Buna yorum yapmaya bile tenezzül etmeyeceğim. Ne zaman döndün?" dedi.

"Dinlenmeye yetecek kadar uzun değil," diye homurdandı Magnus. "Buraya gelmemiz için bizi köpekler gibi koşturdu."

"Hey, botlara dikkat et," dedi Albert, elinin tersiyle botlara vurarak.

"Hadrian'a ne oldu?" Royce, başlığı hâlâ başında, keskin bir sesle konuştu.

Albert, Royce ile ilk tanıştığında, viskont Colnora dışındaki bir çiftçinin ahırında yaşayan bir ayyaştı. Rom almak için kıyafetlerini tek tek satmak zorunda kalan Royce, geceliği ve eski paçavralarından başka bir şeyi kalmamıştı.

, Royce ve Hadrian'a ipek geceliğini beş bakır para karşılığında satmayı teklif etti. Royce ona daha iyi bir teklifte bulundu. Riyria, zengin ve ayrıcalıklı kesimle irtibat kurmak için bir asilzadeye ihtiyaç duyuyordu; itibarsız hizmetleri satmak için saygın bir yüze. Onu temizlediler, yeni kıyafetler aldılar ve bir vikontun ihtiyaç duyduğu tüm başarı sembollerini sağladılar. Ona saygınlığını geri verdiler ve Albert yeniden asilzade oldu. O andan itibaren vikont Royce'u bir dost olarak gördü, ama böyle zamanlarda, Royce'un başlığı kalkmış ve sesi sert olduğunda, Albert bile ondan korkuyordu.

"Ee?" Royce, Albert'ı geri çekilmeye zorlayarak yaklaşarak ısrar etti. "Hapiste mi? Onlar..."

"Ne? Hayır!" Albert başını salladı. "Buna inanmayacaksın. Az önce Wintertide kutlamalarının büyük açılış partisi olan Asillerin Ziyafeti'nden geldim. Herkes oradaydı, krallar, piskoposlar, şövalyeler, ne ararsan."

"Sadede gel, Albert."

"Öyle yapıyorum. Hadrian da oradaydı."

Albert, Royce'un ellerinin yumruk haline geldiğini gördü. "Ona ne yapıyorlar?" "Hayır, öyle bir şey değil, ona yemek yediriyorlardı. O... Onlar onu şövalye yaptılar, Royce — imparatorluğun şövalyesi. Giydiği kıyafeti görmeliydin."

Bunu duyunca cüce bile doğruldu.

"Ne? Mantıklı konuş, seni deli..."

"Yemin ederim. Bu doğru! Regent Saldur bile gelip tüm masaya Hadrian'ın Ratibor Savaşı'nda İmparatorlukçular için nasıl savaştığını ve bu yüzden şövalye ilan edildiğini anlatan bu çılgın hikayeyi anlattı. Buna inanabiliyor musun?"

"Hayır, inanmıyorum. Yine içki mi içtin?"

"Sadece biraz şarap içtim. Ayıkım, yemin ederim," dedi Albert.

"Ama neden böyle bir şey yapsınlar ki? Ona yaklaşabildin mi?"

Ne dedi?"

"Serbestçe konuşamadı ve izlendiğini ima etti, ama sanırım turnuvaya katılıyor. Regentler onunla bir tür anlaşma yapmış gibi görünüyordu."

"Highcourt'taki turnuva mı?"

"Evet. Bizim müdahale etmememiz veya yardım etmememiz gerektiğini oldukça açık bir şekilde belirtti." "Anlamıyorum."

"Ben de anlamıyorum."

"Kendimi gülünç hissediyorum," diye fısıldadı Amilia, tabağını iterek Nimbus'a.

Yüz yirmi üç çift göz ona bakıyordu. Tam sayıyı biliyordu. Hangi hükümdarların eşlerini getirdiğini, hangilerinin fahişelerle oturduğunu biliyordu. Kimlerin cereyandan rahatsız olduğunu, kimlerin ocak başındaki sıcaktan rahatsız olduğunu biliyordu. Hangi prensesin hangi kontesin yanına oturmayı reddettiğini biliyordu. Kimlerin iktidarı elinde tuttuğunu, hangilerinin sadece kukla olduğunu biliyordu. Her tuhaflığı ve zaafı, her önyargıyı ve korkuyu, her ismi ve unvanı biliyordu, ama tek bir yüz bile tanııyordu.

Parşömen parçaları kadar kolay yönetilebilirlerdi, ama şimdi hepsi buradaydılar —bakıyorlardı. Hayır, bakmıyorlardı. İfadeleri, bakmak gibi masum bir şey için fazla kötü niyetli ve hor görmeyle doluydu. Gözlerinde öfkeyi görebiliyordu ve ne düşündüklerini biliyordu: *Nasıl oluyor da o —bir araba yapımcısının zavallı kızı— imparatoriçenin masasında oturuyor?* Sanki yüz yirmi üç kurt dişlerini göstererek ona hırıyordu.

"Çok güzelsin," dedi Nimbus. Parmakları pavane ritmini tutuyordu. Öğretmen, üzerlerine çöken nefret dalgalarından habersiz gibiydi.

Amilia iç geçirdi. Şu anda yapabileceği tek şey, elinden geldiğince geceyi atlatmaya çalışmaktı. Dik oturarak, Amilia kendine nefes almayı hatırlattı, ki bu dar korsenin içinde hiç de kolay bir iş değildi.

Amilia, o sabah düşesin kendisine hediye ettiği elbiseyi giymişti. Sıradan bir elbise olmaktan uzak, mavi ipekten yapılmış bir sanat eseri idi. Ön kısmı, kuğuları andıran özenli desenlerle dokunmuş kurdelelerle süslenmişti. Dar kesimli korsaj, karnını düzleştiriyor ve hareket ettiğinde dalgalanan su gibi parıldayan, bol ve kabarık bir eteğe uzanıyordu. Derin yakası, göğüslerinin üst kısmını açıkta bırakıyordu. Lady Genevieve'in üzüntüsüne rağmen, Amilia bir fular takarak göğüslerini ve düşesin ödünç verdiği zarif mücevherli kolyeyi örtmüştü. Belki de elmas küpelerin de aynı şekilde örtülmesini önlemek için, düşes üç stilisti Amilia'nın saçını yapmaya göndermişti. Stilistler iki saatin büyük bir kısmını saçını yapmakla geçirdiler ve ardından bir çift makyaj sanatçısı gelerek dudaklarını, göz kapaklarını, yanaklarını ve hatta tırnaklarını boyadılar. Amilia hiçbir zaman makyaj yapmazdı. Saçını asla şekillendirmezdi ve kesinlikle göğüslerini asla ortaya çıkarmazdı. Düşese saygıdan dolayı buna uymuş, ama kendini bir palyaço gibi hissetmişti —

123 çift gözün önünde sergilenen gülünç bir eğlence gibi hissediyordu.

Yüz yirmi dört, diye düzeltti kendini. Son dakikada bir ekleme olmuştu.

"Hangisi o?" diye Nimbus'a sordu.

"Kim? Sir Hadrian mı? Onu oraya sıkıştırdım. Mor ve altın rengi giysili olan. Saldur onu şövalye olarak tanıtıyor, ama ben hiç bu kadar şövalyeye yakışmayan bir adam görmedim."

"Zalim mi?"

"Hiç de değil. O, hizmetçilere bile karşı düşünceli ve saygılıdır. Bir keşişten bile daha az şikayet eder ve kılıç kullanmayı bildiğinden eminim ama bir fare kadar uysaldır. Az içer, bir kase yulaf lapası onu mutlu eder ve şafak vakti kalkar. O bir şövalye değil, bir şövalyenin olması gerektiği gibidir."

"Tanıdık geliyor," dedi, ama kim olduğunu çıkaramadı. "Nasıl gidiyor?"

"Yavaş yavaş," dedi Nimbus. "Umarım dans etmeye kalkışmaz. Ona öğretmek için zaman bulamadım ve eminim ki hiçbir fikri yoktur."

"Dans etmeyi biliyor *musun*?" diye sordu Amilia.

"Son derece yetenekliyim, milady. Size de öğretmemi ister misiniz?"

Gözlerini devirdi. "*Bunu* bilmeme gerek olacağını sanmıyorum."

"Emin misiniz? Sir Breckton mızrak dövüşünde sizin yardımınızı istememiş miydi?" "Acıdığım için."

"Acıma mı? Emin misiniz? Belki de siz... Aman Tanrım, burada ne var böyle?" Nimbus, Sir Murthas masaların arasından geçerek doğrudan onlara doğru yürürken durdu. Bel kısmı dar, omuzları geniş ve dolgun olan bordo renkli nervürlü bir ceket giyen adam oldukça etkileyici görünüyordu. Boynunda yakut taşlı zarif bir altın zincir asılıydı. Koyu renkli gözleri kömür siyahı saçlarıyla uyumluydu ve sakalı yeni kesilmiş gibi görünüyordu.

"Leydi Amilia, ben Alburn'dan Sir Murthas." Kalın yüzüklerle kaplı elini uzattı.

Şaşkın bir şekilde eline bakarken, adam elini garip bir şekilde geri çekti. Amilia, yanında duran Nimbus'un çekindiğini fark etti. Uygunsuz bir şey yapmıştı ama ne olduğunu bilmiyordu.

"Sevgili hanımefendi," dedi Sir Murthas, devam ederek, "beni bir dansla onurlandırmanızı umuyordum."

Amilia dehşete kapıldı. Hareketsizce oturdu ve tek kelime etmeden adama baktı.

Nimbus onu kurtarmaya geldi. "Sanırım hanımefendi şu anda dans etmek istemiyor, Sir Murthas. Belki başka bir zaman?"

Murthas, öğretmene nefret dolu bir bakış attı, sonra yüzü yumuşadı ve dikkatini tekrar Amilia'ya verdi. "Nedenini sorabilir miyim? Kendinizi iyi hissetmiyorsanız, belki sizi balkona çıkarıp biraz temiz hava alabiliriz? Müzik hoşunuza gitmiyorsa, başka bir melodi çaldırırım. Eğer sorun benim ceketimin rengi ise, seve seve değiştiririm."

Amilia konuşmadı.

Murthas, Nimbus'a baktı. "Beni kötü mü konuşuyor?"

"Senden hiç bahsetmedim," diye cevapladı öğretmen, ama sözleri şövalyeyi etkilemedi.

"Belki de çenendeki o fare kılı seni rahatsız ediyordur, Murthas," diye bağırdı Sir Elgar da masaya yaklaşırken. "Ya da belki de gerçek bir erkeğin onu dansa kaldırmasını bekliyordur. Ne dersin, hanımefendi? Bana bu şerefî bahşeder misin?" Elgar, Murthas'ı gölgede bırakarak, elini uzatırken daha küçük olan şövalyeyi bir kenara itti.

"Özür dilerim." Amilia dilini buldu. "Dans etmemeyi tercih ediyorum."

Elgar'ın yüzü fırtına gibi karardı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Beyler, beyler, onun beklediği kişi benim," dedi Sir Gilbert, ileri adım atarak. "Geldiğim için ve sizi böyle bir ortamda bıraktığım için beni bağışlayın, hanımefendi."

Amilia başını salladı, ayağa kalktı ve masadan uzaklaşmak için aceleyle uzaklaştı. Nereye gittiğini bilmiyordu ve umursamıyordu da. Korkmuş ve utanmış bir halde, tek düşüncesi oradan uzaklaşmaktı. Başka bir şövalyenin dikkatini çekmekten korktuğu için yere odaklandı ve bu şekilde bir kez daha Sir Breckton'a çarptı.

"Aman Tanrım," diye haykırdı, ona bakarak. "Ben... Ben..."

"Bunu alışkanlık haline getiriyoruz galiba," dedi Breckton gülümseyerek.

Amilia utançtan ve kendini aptal hissetmekten gözyaşları doldu ve yanaklarından süzüldü.

Breckton bunu görünce gülümsemesi kayboldu; bir dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi. "Beni affedin, sevgili hanımefendi. Ben bir aptalım. Düşünmeden konuştum."

"Hayır, hayır, sorun değil," dedi ona, kendini hiç olmadığı kadar kötü hissederek. "Lütfen, ben sadece odama gitmeye çalışıyorum. Ben... Ben ziyafetten bıktım."

"Nasıl isterseniz. Lütfen koluma girin, sizi güvenle odanıza götüreyim."

Amilia direnemeyecek durumdaydı ve şövalyeyi tutarak koridorda ilerlemeye devam etti. Gürültü ve kalabalıktan uzaklaşınca Amilia kendini daha iyi hissetti. Yanaklarını sildi ve şövalyenin kolunu bıraktı.

"Teşekkür ederim, Lord Breckton, ama odama kadar eşlik etmenize gerek yok. Uzun zamandır bu sarayda yaşıyorum ve yolu çok iyi biliyorum. Yolumda ejderha ya da canavar olmadığını garanti edebilirim."

"Elbette. Küstahlığım için tekrar özür dilerim. Sadece düşündüm ki...

Amilia başını salladı. "Biliyorum. Sadece biraz şaşırdım. Bu kadar ilgiye alışkın değilim. Unvanıma rağmen, ben hala sıradan bir kızım ve şövalyeler... hala beni korkutuyorlar."

Breckton incinmiş görünüyordu ve bir adım geri attı. "Size *asla* zarar vermem, leydim!"

"Oh, yine başladım. Kendimi aptal gibi hissediyorum." Amilia ellerini havaya kaldırdı. "Ben... ben asil davranmayı bilmiyorum. *Söylediğim her şey yanlış. Yaptığım ya da yapmadığım* her şey bir hata."

"Eminim ki suçlu olan sen değilsin, benim," diye Breckton onu teselli etti. "Ben saray hayatına alışkın değilim. Ben bir askerim, açık sözlü ve kaba saba. Bir kez daha affını diliyorum ve seni yalnız bırakacağım, çünkü belli ki sana korku veriyorum."

"Hayır, hayır, değilsin. Sen çok nazıksın. Diğerleri... Sen teksin..." Diye iç geçirdi. "Lütfen, bana eşlik edersen onur duyarım."

Breckton hemen dikkatini topladı, eğildi ve bir kez daha kolunu uzattı. Sessizce merdivenlere doğru yürüdüler ve beşinci kata çıktılar. Bir grup muhafızın yanından geçerek bir oda kapısına doğru ilerlediler. Breckton, Gerald'a başını sallayıp gülümsedi, Gerald da selam vererek karşılık verdi. Amilia, muhafızın daha önce böyle bir şey yaptığını hiç görmemişti.

"Çok iyi korunuyorsunuz," dedi Breckton.

"Ben değil, burası imparatoriçenin odası. Her zaman yatmadan önce onu kontrol ederim. Dürüst olmak gerekirse, bu katta bile olmamalısınız."

"O zaman ben gidiyorum."

Dönmeye başladı.

"Bekle," dedi Amilia, elini uzatıp onun koluna dokundu. "Al." Eşarbını çıkarıp ona uzattı.

Breckton geniş bir gülümsemeyle, "Turnuvada gururla takacağım ve sizi onurla temsil edeceğim," dedi.

Elini tutup, nazikçe elinin içini öptü. Sonra şövalye eğilip ayrıldı. Amilia, merdivenlere ulaşip gözden kaybolana kadar onu izledi. Geri döndüğünde, Gerald'ın sırttığını gördü. Kaşlarını kaldırdı ve muhafız yüzündeki ifadeyi sildi.

Amilia imparatorluk yatak odasına girdi. Her zamanki gibi Modina pencerenin önündeydi. İnce beyaz geceliğiyle taşın üzerinde uzanan imparatoriçe ölü gibi görünüyordu. Amilia onu çoğu gece bu şekilde buluyordu. Ayna hala sağlamdı ve Modina sadece uyuyordu. Yine de Amilia bir gün... diye düşünmeden edemedi. Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı.

"Modina?" İmparatoriçenin omzunu sallayarak yumuşak bir sesle konuştu. "Hadi, orada yatmak için çok soğuk."

Kız üzgün bir şekilde başını kaldırdı, sonra başını salladı. Amilia onu yatağa yatırdı, üzerine battaniye örttü ve alnına bir öpücük kondurduktan sonra Modina'yı uyumaya bıraktı.

Hadrian, parmakları arasında erimiş mum mumunu sıkıştırıyor ve kontun ritmik horlamasını dinliyordu. Vardiya değişimi nedeniyle farklı adamlar olmalarına rağmen, *gölgeleri* bile yorgun görünüyordu. Salon'da ne kadar kalması beklendiğini merak etti.

Sir Breckton'ın ziyafete geri döndüğünü gördü, ancak şövalye yerine oturmak yerine Nimbus ile sohbet etmeye başladı. Onları bir süre izledi ve sonra baş masada bir hareket fark etti. Hadrian'ın dehşetine, Regent Saldur şarap kadehini aldı ve doğrudan ona doğru yürüdü.

"İyi iş çıkardın," dedi naip, Hadrian'ın karşısındaki koltuğa otururken. "En azından oradan öyle görünüyordu. Sentinel Guy ve Lord Marius senden çok övgüyle bahsediyorlar."

"Lord Marius mu? *Merrick* Marius'u mu kastediyorsunuz?"

"Evet, onu hatırlıyorsun, değil mi? Küçük toplantımızda da vardı. Ah, ne aptalca. Belki de onu tanıtmayı unutmuşuzdur. Marius, senin ve partnerinin onun adına gerçekleştirdiğiniz son görevden çok etkilendiğini söyledi. Anlaşılan o ki, oldukça zor bir görevmiş."

Bana, böyle bir başarıyı sadece ikinizin başarabileceğini düşündüğünü bile söyledi."

Hadrian dişlerini sıktı.

"Düşündüm de... Belki Breckton ile olan bu iş bittiğinde, Gaunt ile sürgüne gitmektense imparatorluk için çalışmayı tercih edersin. Ben pragmatik biriyim Hadrian ve senin gibi birinin, başarmaya çalıştığımız şeye yardım etmesinin faydalarını görebiliyorum. Eminim benim hakkımda ya da yaptıklarım hakkında pek çok kötü şey duymuşsundur. Ama şunu anlamalısın ki, ben hepimizi, hem halkı hem de soyluları rahatsız eden sorunları dünyamızdan ortadan kaldırmaya çalışıyorum. Yollar harap durumda. Çamur nedeniyle ilkbaharda seyahat etmek neredeyse imkansız. Haydutluk yaygınlaşmış durumda, bu da ticareti engelliyor ve refahı boğuyor. Her şehir pislik yuvası ve çok azında yeterli temiz su var. Kuzeyde yeterince iş yok, güneyde yeterince işçi yok ve hiçbir yerde yeterince yiyecek yok."

Hadrian salona göz gezdirdi ve Breckton ile Nimbus'un birlikte ziyafetten ayrıldığını gördü. Bir süre sonra Murthas, Elgar ve Gilbert içkilerini bitirip aynı yöne doğru ayrıldılar.

"İnsanların dünyasında birçok düşman vardır," diye devam etti Saldur. "Küçük krallar birbirleriyle savaştıklarında, çocukça çekişmeleriyle ulusları zayıflatırlar. Uzun zamandır bu çekişmelerin istilaya kapı açtığına ve yıkıma davetiye çıkardığına inanıyorum. Belki bilmiyorsunuz, ama Ghazel ve Dacca güneyden akınlar düzenliyorlar. Elbette bu bilgiyi kamuoyuna açıklamıyoruz, bu yüzden durumun ne kadar ciddi olduğunu çok az kişi biliyor, ama Tur Del Fur'u bile işgal ettiler."

Hadrian sert bir bakış attı. "Ghazel'i komşunuz olarak istemiyorsanız, onları davet etmemeliydiniz."

Saldur bir an merakla ona baktı ve sonra şöyle dedi: "Gerekli olanı yaptım. Şimdi nerede kalmıştım? Evet. Herkes sahip olduklarını koruyamaz, eğer işler değişecekse. Fedakarlıklar yapılmalıdır. Makul olmaya çalıştım, ama bir bacak enfekte olmuşsa ve kurtarılamıyorsa, vücudun iyiliği için kesilmelidir. Umarım bu küçük bedelleri görmezden gelip, daha büyük sonuçları görebilirsin. Ben kötü bir adam değilim, Hadrian. Beni acımasız olmaya zorlayan dünyadır, ama bu, bir babanın çocuğuna tatsız bir ilacı yutturmasından daha fazla değildir. Bunu anlayabiliyorsun, değil mi?"

Saldur ona umutla baktı.

"Gidebilir miyim?" diye sordu Hadrian. "Yani, ziyafetten."

Saldur iç geçirdi ve sandalyesine yaslandı. "Evet, gidebilirsin. Bol bol uyuman lazım. Turnuva iki gün sonra başlıyor."

Hadrian'ın şövalyelerin kanadına giden yolundaki koridorlar, çam kozalakları ve çobanpüskülü çelenkleri, yaramaz eğlencecilerin bıraktığı kalıntılarla doluydu. Bir köşeyi döndüğünde, Nimbus'u koridor duvarına yaslanmış halde buldu. Saray görevlisinin tuniği yırtılmıştı ve burnu kanıyordu. Sir Gilbert onun üzerinde durmuş sırtıyordu. Ortak salonun kapısından Hadrian, Sir Breckton'ı gördü. Sadece elbise hançeriyle silahlanmış olan şövalye, her biri kılıç ve hançer kullanan Murthas ve Elgar'a karşı kendini savunuyordu.

Hadrian yaklaşırken Gilbert, "Bakın partiye kim katıldı" dedi. Hadrian, gözlerini Gilbert'ten ayırmadan Nimbus'a "Bu durumda" diye sordu.

"Bu şövalyelere ne kadar *cömert* davranmam gerekiyor?" diye sordu.

Ortak salonda Murthas, Breckton'a kılıçla saldırdı, ancak Breckton küçük kılıcıyla kılıcı yakaladı ve darbeyi savuşturdu.

"Bu durumda," dedi Nimbus çabucak, "cömertlik erdeminin geçerli olmadığını düşünüyorum."

"Aynen öyle!" diye bağırdı Breckton. "Onlar onurlu muamele görme hakkını kaybettiler."

Hadrian gülümsedi. "Bu işleri çok kolaylaştırıyor." Kendi hançerini çekip Gilbert'in uyluğuna sapladı. Şövalye haykırarak dizlerinin üzerine çöktü ve şaşkınlıkla yukarı baktı. Hadrian onun yüzüne yumruk attı ve rakibi yere yığıldı. Hem kendisinin hem de Gilbert'in hançerlerini alan Hadrian ilerledi.

Elgar, Breckton'ı Murthas'a bırakarak Hadrian'a dönüp alaycı bir şekilde gülümsedi. "I hope you joust better than you wield a sword," Hadrian said, yaklaşarak.

"Henüz savaşmadık bile, seni aptal," diye bağırdı Elgar.

"Buna gerek yok. Kılıcını bir kadın gibi tutuyorsun. Hayır, bu doğru değil. Aslında kılıç dövüşü bilen kadınlar tanıyorum. Gerçek şu ki, sen berbat birisin."

"Stil eksikliğimi güçle telafi ediyorum." Elgar, Hadrian'a saldırdı, kılıcını başının üzerine kaldırdı ve göğsünü tamamen açığa bıraktı.

Hadrian'ın eğitimi, içgüdüsel olarak adamın kalbine tek bir darbe indirmek istemesi için onu yönlendirdi, bu da Elgar'ı anında öldürecekti. Bu dürtüyle mücadele etti ve silahını indirdi. Saldur ve Ethelred bunu onaylamazdı. Ayrıca Elgar sarhoştı. Bunun yerine, bir yana kaçtı ve şövalyeyi düşürmek için ayağını geride bıraktı. Elgar düştü ve kafasını taşa çarptı.

"Öldü mü?" diye sordu Nimbus, Hadrian'ın iri adamı sırt üstü çevirmesini izlerken.

"Hayır, ama sanırım kafatası çatlamış olabilir. *Ne* sert bir kafası *var*." Hadrian, Nimbus'un yanına oturdu ve öğretmenin yaralarını inceledi. "Sir Breckton'a yardım etmen gerekmez mi?"

Hadrian, Murthas'ın bir kez daha hamle yaparken başını kaldırdı.

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum, ayrıca başka bir adamın kavgasına karışmak da doğru olmaz. Ancak..." Elgar'ın kılıcını eline alan Hadrian, "Breckton!" diye bağırdı ve kılıcı ortak salona fırlattı. Breckton silahı yakaladı ve Murthas geri adım attı, kendinden emin görünmüyordu.

"Lanet olsun sana!" Murthas bağırdı ve kaçmadan önce son bir yumruk attı.

Hadrian, bir kez daha ayağını uzatıp

Murthas koşarken ayağını takıp düşürdü. Murthas düştü, ayağa kalktı ve kaçtı.

"Teşekkürler," dedi Breckton, Hadrian'a hafifçe başını sallayarak.

"Bana teşekkür etmesi gereken Murthas," diye cevapladı

Hadrian. Breckton gülümsedi. "Gerçekten de öyle."

"Anlamıyorum," dedi Nimbus. "Murthas kaybetti. Neden sana teşekkür etsin ki?"

"Hâlâ hayatta," diye açıkladı Hadrian.

"Oh," dedi Nimbus.

Hadrian, Nimbus'un kanamasını durdurmayı başardı. Öğretmenin burnu kırık görünmüyordu. Yine de, hiçbiri ziyafet salonuna dönmek istemiyordu. Hadrian ve Breckton, Nimbus'u odasına kadar eşlik ettiler ve zayıf adam, iki şövalyeye yardımları için teşekkür etti.

"İyi dövüşüyorsun," dedi Breckton, Hadrian ile birlikte sarayın koridorlarında şövalyelerin kanadına doğru yürürken.

"Neden sana saldırdılar?"

"Sarhoştular."

"Benim geldiğim yerde sarhoşlar kötü şarkı söyler ve çirkin kadınlarla yatarlar. Rakip şövalyelere ve saray beyefendilerine saldırmazlar."

Breckton bir an sessiz kaldı, sonra sordu: "Siz nerelisiniz, Sör Hadrian?"

"Saldur açıkladı..."

"Lord Dermont ile birlikte savaştan ve Ratibor Savaşı'ndan sağ kurtulan bazı adamlar kuzeydeki orduma katıldı. Yüzbaşı Lowell de onlardan biriydi. O günle ilgili anlatımı, Regent Saldur'un anlattığı hikayeye hiçbir şekilde örtüşmüyor. Bunu kamuoyunda dile getirerek regenti veya sizi utandırmak istemem, ama şimdi baş başayız..."

Hadrian hiçbir şey söylemedi.

"Lowell'in bana anlattığına göre, o yağmurlu sabah tüm imparatorluk ordusu uykuda yakalanmıştı. Çoğu kılıcını bile takamadı, atına binmeyi bırak."

Hadrian sadece "Çok kafa karıştırıcı bir gündü" diye cevap verdi.

"Siz öyle diyorsunuz, ama belki de orada değildiniz. Bir şövalyenin başkasının cesaretini kendine mal etmesi çok onursuz bir davranıştır."

"Sana temin ederim ki oradaydım," dedi Hadrian içtenlikle. "Ve o sabah çamurlu tarlada at sürerek adamları savaşa götürdüm."

Breckton kendi odasının girişinde durdu ve Hadrian'ın yüzünü inceledi. "Kaba davrandığımı için beni affetmelisin. Bu akşam bana yardım ettin, ama ben sana suçlamalarla karşılık verdim. Bir şövalyenin, yeterli kanıt olmadan başka bir şövalyeyi suçlaması yakışık almaz. Bir daha böyle bir şey olmayacak. İyi geceler."

Hadrian'a kısa bir selam verdi ve onu koridorda yalnız bıraktı.

BÖLÜM 12

HALEFLİK SORUNU

Güneş öğle vakti zirveye ulaşmıştı ve Sheridan Üniversitesi'nin bilgi ustası Arcadius Vintarus Latimer hâlâ imparatorluk sarayının büyük fuayesinde bekliyordu. Daha önce de buraya gelmişti, ama o zamanlar burası Warric Kalesi olarak biliniyordu ve Avryn'in en güçlü kralının eviydi. Şimdi ise Yeni İmparatorluk'un merkezidi. Beyaz mermer zemine kazınmış imparatorluk mührü, bunu sürekli ve kaçınılmaz bir şekilde hatırlatıyordu. Arcadius, tasarımın etrafını çevreleyen yazıyı okudu ve tiksintiyle başını salladı. "*Onur kelimesini* yanlış yazmışlar," dedi yüksek sesle, yalnız başına bekliyor olmasına rağmen.

Sonunda, bir uşak yaklaşıp ona onu takip etmesini işaret etti. "Saldur sizi şimdi kabul edecek, efendim."

Bir adım daha yaklaştım, diye düşündü Arcadius merdivenlere doğru ilerlerken. Uşak dördüncü kata yaklaşmışken, Arcadius'un ancak ikinci kata ulaştığını fark etti.

"Özür dilerim," dedi bilgi ustası, tırabzana yaslanarak gözlüklerini çıkarıp alnını silerken. "Toplantının en üst katta olduğundan emin misin?"

"Naip, sizi ofisine çağırdı."

Yaşlı profesör başını salladı. "Peki, hemen geliyorum."

Bir başka olumlu gelişme.

Saldur'un teklifini kabul etmesi pek olası olmasa da, Arcadius her tırmandığı uçuşla başarı şansının üç katına çıktığını düşündü. Dedikoducu saraylılarla dolu bir resepsiyon salonunda konuşmak istemiyordu. Konu nerede açılırsa açılsın, pek umudu yoktu. Yine de, bu görüşme iyi geçerse, suçluluk duygusundan ve sorumluluk yükünden kurtulacaktı. Naip ile özel bir görüşme yapmak mükemmel olurdu. Saldur entelektüel biriydi ve Arcadius, naibin eğitime olan saygısına hitap edebilirdi. Ancak, ofise vardığında Saldur yalnız değildi.

"Tabii ki güney savunmasına ihtiyacımız var," diyordu Ethelred, kapı açıldığında. "Orada bir goblin ulusu var. Onları görmedin, Saully. Bilmiyorsun... Ee... Evet? Ne var?"

"Sheridan Üniversitesi'nde bilgi ustası olan Profesör Arcadius Latimer'ı takdim edeyim," dedi uşak.

"Ah evet, öğretmen," dedi Ethelred.

"O bundan biraz daha fazlası, Lanis," diye düzeltti Saldur.

"Hiç de değil, hiç de değil," dedi Arcadius neşeli bir gülümsemeyle. "Genç zihinleri eğitmek, yaptığım en asil eylemdir. Onur duydum."

Bilgi ustası odadaki dört kişiye selam verdi. Regentlerin yanı sıra, tanımadığı iki adam daha vardı. Ancak bunlardan biri, kilise muhafızlarının giydiği özel cüppeyi giymişti.

"Sheridan'dan çok uzaktasınız, Profesör." Saldur büyük masanın arkasından ona seslendi. "Tatil için mi geldiniz?"

"Hayır, Ekselansları. Benim yaşımda, kışın ortasında sıcak odalarımın beni uyandırmak için çan sesleri ve tatlıların cazibesinden biraz daha fazlası gerekir. Fark ettiniz mi bilmiyorum, ama dışarıda çok fazla kar var."

Arcadius bir an durup etrafını inceledi. Yüzlerce kitap, küçük anahtar delikleri olan cam dolapların arkasında kilitli rafların üzerinde duruyordu. Renkleri biraz karışık ve regent'in masası tarafından kısmen gizlenmiş olan güzel bir halı, Maribor'un kılıcını yönlendirirken Novron'un dünyayı fethettiği bir sahneyi tasvir ediyordu.

"Ofisiniz çok... *temiz*," dedi profesör.

Saldur kaşlarını kaldırdı ve sonra güldü. "Evet, bir keresinde sizi ziyaret ettiğimi hatırlıyorum. Kapınızdan içeri giremediğimi sanıyorum."

"Benim benzersiz bir dosyalama sistemim var."

"Bilgi ustası, kaba olmak istemem ama oldukça meşgulüz," dedi Ethelred. "Sizi bu soğukta buraya getiren şey tam olarak nedir?"

"Şey," diye başladı, Saldur'a gülümseyerek, "Ekselansları, sizinle özel olarak konuşmak istiyordum." Tanımadığı iki adama anlamlı bir bakış attı. "İmparatorluğun geleceği ile ilgili hassas bir konuyu görüşmek istiyorum."

"Bu Sentinel Luis Guy ve şuradaki Lord Merrick Marius. Yakında imparator olacak Ethelred'i zaten tanıdığını varsayıyorum. İmparatorluğun geleceğini tartışmak istiyorsan, konuşman gereken kişiler bunlar."

Arcadius kasıtlı olarak durakladı, gözlüklerini çıkardı ve koluyla yavaşça temizledi. "Peki, öyleyse." Bilge usta gözlüklerini taktı ve odanın diğer ucundaki yumuşak koltuklardan birine doğru yürüdü. "Sakıncası var mı? Uzun süre ayakta durmak ayaklarımın ağrmasına neden oluyor."

"Tabii ki," dedi Ethelred alaycı bir tonla. "Kendinizi evinizde hissedin."

Arcadius iç çekerek oturdu, derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı. "Kurmakta olduğun Yeni İmparatorluk hakkında düşündüm ve bunu onayladığımı söylemeliyim."

Ethelred burnunu çekti. "Eh, Saul, akademisyenler de fikirlerini söylediklerine göre artık daha rahat uyuyabiliriz."

Arcadius gözlüklerinin üstünden ona sert bir bakış attı. "Demek istediğim, merkezi otorite fikri mantıklı ve monarşik çekişmeleri sona erdirecek, kaostan uyum getirecek."

"Ama?" diye sordu Saldur.

"Ama ne?"

"Sadece bir kusur bulacağımı hissettim," dedi Saldur.

"Öyle, ama lütfen benden önde gitmemeye çalış, bu dramayı mahveder. Bu toplantıya hazırlanmak için birkaç gün boyunca donmuş zeminde zıpladım ve sen de bunun tam etkisini yaşamayı hak ediyorsun."

Arcadius kollarını düzeltti ve onların tüm dikkatini çekmek için tam olarak doğru olduğunu düşündüğü süreyi bekledi. "Veraset sırası hakkında herhangi bir düşünceniz olup olmadığını merak ediyorum."

"Halefiyet mi?" Ethelred, Saldur'un masasının kenarında oturduğu yerden patladı.

"Evet, biliyorsunuz, liderlik görevini devralacak bir varis yetiştirme kavramı. Çoğu taht, bu konuda yapılan kötü planlama nedeniyle kaybedilir."

"Daha taç giymedim bile, ama henüz bir varisim olmadığı için şikayet mi ediyorsun?"

Arcadius iç geçirdi. "Benim endişelendiğim *senin varisin* değil. Bu imparatorluk, Novron soyunun tahtına geri döndüğüne olan inanç üzerine kurulmuştur. Soy devam ettirilmezse, imparatorluğu bir arada tutan uyum bozulabilir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Ethelred.

"Sadece Modina'ya trajik bir şey olursa ve *onun kanından gelen* hiçbir çocuk yoksa, en büyük varlığını kaybedersin. Novron hanedanlığı sona erer ve bu ince meşruiyet ipi olmadan imparatorluk

Glenmorgan İmparatorluğu sadece üç nesil sürdü. Başında sadece bir ölümlü varken bu imparatorluk ne kadar süre ayakta kalabilir?"

"İmparatoriçeye bir şey olacağını da nereden çıkardınız?"

Arcadius gülümsedi. "Sadece dünyayı iyi tanıdığımı ve değişim için genellikle fedakarlıkların gerekli olduğunu söyleyelim. Buradayım çünkü Ethelred tahta çıktığında Modina'nın gözden çıkarılabilir olduğunu yanlışlıkla düşünebileceğinden korkuyorum. Size korkunç, belki de ölümcül bir hata yapmamanızı tavsiye etmek istiyorum."

Saldur, Ethelred ile bakışarak, bilgi ustasının doğru tahminde bulunduğunu doğruladı.

"Ama korkacak bir şey yok beyler, çünkü ben bir çözüm önermeye geldim." Arcadius onlara en etkileyici gülümsemesini gösterdi, bu gülümseme gözlerinin etrafındaki gülme çizgilerini vurguladı ve yolculuğundan dolayı hala pembe olduğunu tahmin ettiği yuvarlak yanaklarını ortaya çıkardı. "Modina'nın zaten bir çocuk doğurduğunu öneriyorum."

"Ne?" diye sordu Ethelred. Ayağa kalktı ve yüzünde karışık duygular belirdi. "Nişanlımı, imparatoriçeyi, uygunsuz davranışla mı suçluyorsunuz?"

"Eğer bir çocuğu varsa, birkaç yıl önce doğmuş ve artık annesine bağımlı olmayan bir çocuğu varsa, bu sizin hayatınızı çok daha kolaylaştırabilir diyorum. Bu, imparatorluğun Novron soyu altında birleşik kalmasını sağlayacaktır."

"Açıkça konuş, adam!" Ethelred patladı. "Böyle bir çocuğun var olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Böyle bir çocuğun var olabileceğini söylüyorum." Her birinin yüzüne baktıktan sonra tekrar Saldur'a odaklandı. "Modina benim kadar Novron'un varisi değildir, ama bu önemli değil. Önemli olan tek şey, halkının neye inandığıdır. Eğer onun bir çocuğu olduğunu kabul ederlerse, varis iddiası devam edebilir ve halk tatmin olur. Veraset sırasını güvence altına aldıktan sonra, imparatoriçeye ilgili talihsiz bir olay o kadar **d a b ü y ü k** bir trajedi olmaz. Halkı elbette onun yasını tutar, ama yine de umut kalır — bir gün tahta geçecek bir çocuk şeklinde umut."

"İlginç bir noktaya değindiniz, Profesör," dedi Ethelred. "Modina son zamanlarda hasta, ama eminim bir çocuk doğurmak için yeterince dayanabilir, değil mi Saul?"

"Neden olmasın? Evet. Bunu ayarlayabiliriz."

Bilgi ustası, öğrencilerinden birinden yanlış bir cevap duymuş gibi başını salladı. "Peki ya doğum sırasında ölürse? Bu çok sık oluyor ve bu kadar önemli bir şey için çok büyük bir risk. Gerçekten

Gerçekten başarmaya çalıştığın her şeyi riske atmak mı istiyorsun? İmparatoriçe Ethelred'i tanımadan önce gebe kaldığı bir çocuk, onun aleyhine bir durum yaratmaz. Yeni imparatorun konumunu güçlendirecek şekilde çocuğu tanıtmanın yolları var. Modina'ya olan sevgisinin sınırsız olduğunu ilan edebilir ve çocuğu kendi çocuğu gibi yetiştirmeyi kabul edebilir. Böyle duygular onu halkın gözünde sevimli kılacaktır."

Arcadius bir dakika bekledikten sonra devam etti. "Sağlıklı bir çocuğu alın ve ona felsefe, teoloji, şiir, tarih ve matematik öğretin. Ona yurttaşlık, ekonomi ve kültür eğitimi verin. Bu çocuğu dünyanın gördüğü en bilgili lider yapın. Olasılıkları hayal edin. En büyük sopaya sahip haydut yerine entelektüel bir devin yönettiği bir imparatorluğun potansiyelini hayal edin.

Daha iyi bir imparatorluk istiyorsanız, daha iyi bir hükümdar yaratmanız gerekir. Ben bunu sağlayabilirim. Size, eğitimine başladığım ve yetiştirmeye devam edeceğim bir çocuk getirebilirim. Çocuğu, saray hayatından uzak, Sheridan'da yetiştirebilirim. Doğduğundan beri şımartılmış, imparatorluk tahtında bacaklarını sallayan bir velet istemiyoruz. İhtiyacımız olan şey, soylularla bağı olmayan, güçlü ve şefkatli bir lider."

"*Senin* kontrolünde olan biri," diye suçladı Luis Guy.

Arcadius güldü. "Böyle bir çocuğun beni sevebileceği doğru, ve yaşıma göre oldukça yakışıklı olduğumu biliyorum, ama ben çok yaşlı bir adamım. Yakında öleceğim. Büyük olasılıkla, çocuk taç giyme yaşına gelmeden çok önce öleceğim, bu yüzden benim etki mi dert etmenize gerek yok.

"Bu çocuğun tek öğretmeni olmak niyetinde olmadığımı belirtmeliyim. Başarıyı garantilemek için de olamam. Bu büyüklükteki bir görev için tarihçiler, doktorlar, mühendisler ve hatta esnaflar gerekir. İstedığınız kadar kendi öğretmenlerinizi gönderebilirsiniz. Regent Saldur, umarım siz de onlardan biri olursunuz. Sonuçta, Yeni İmparatorluğun vizyonunun büyük bir kısmı sizden geliyor sanırım. Düğün bittiğinde ve her şey yoluna girdiğinde, Sheridan'da bize katılabilirsiniz. Ona, sizin öğretmeye en uygun olduğunuz bir eğitim gerekecek."

"O mu?" dedi Ethelred.

"Anlamadım?" dedi Arcadius, yine gözlüklerinin üzerinden bakarak. "O dedin. Bir kızdan mı bahsediyorsun?"

"Evet. Bahsettiğim çocuk, bir süredir baktığım genç bir yetim. Son derece zeki ve beş yaşında

beş yaşında harfleri öğrenmiş durumda. Çok sevimli ve gelecek vaat eden bir kız."

"Ama... bir kız mı?" Ethelred alaycı bir şekilde sordu. "Bir kızın ne faydası var ki?"

"Korkarım ki, diğer naip arkadaşım haklı," dedi Saldur. "Evlendiği anda, kocası hüküm sürecek ve tüm eğitimin boşa gidecek. Eğer bir erkek olsaydı..."

"Yetim erkek çocukları bolca var," dedi Ethelred. "Yakışıklı birini bul, ona da aynısını yapabiliriz."

"Benim teklifim sadece *bu* kız için geçerli." "Neden?" diye sordu Guy.

Arcadius, bu soruda hoşuna gitmeyen bir ton sezdi.

"Çünkü onda muhteşem bir hükümdarın özelliklerini hissediyorum, öyle bir hükümdar ki..."

"Ama o bir kız," diye tekrarladı Ethelred. "Tıpkı İmparatoriçe Modina gibi."

"Başka bir çocuğa öğretmenlik yapmayı reddedeceğini mi söylüyorsun? Bizim seçeceğimiz bir çocuğa?" diye sordu Saldur.

"Evet." Arcadius bu kelimeyi bir ultimatoma sert kararlılığıyla söyledi. Sadece kendisinin verebileceği bilginin değerinin onları ikna etmeye yeteceğini umuyordu, ama cevap söylenmeden önce cevabı görebiliyordu.

Saldur en azından saygılı davrandı ve konuyu gündeme getirdiği için ona nazıkçe teşekkür etti. Onu Kış Bayramı için kalmaya davet etmediler ve Arcadius, Luis Guy'ın ayrılırken ona bakışlarından rahatsız oldu.

Başarısız olmuştu.

Royce sabırla bekledi.

O sabah İmparatorluk Meydanı'nda, saraya düzenli olarak malzeme teslim eden satıcılarla konuşurken, eski, yıpranmış bir araba geçip imparatorluk kapısından içeri girdi. Arabayı hemen tanıyan Royce, orada ne aradığını merak etti.

Saray avlusu, Kış Bayramı sırasında tüm ziyaretçilerin arabalarını barındıracak kadar geniş değildi ve kısa süre sonra araba geri dönüp dış duvara park etti. Boyası dökülmüş tekerlekleri, yıpranmış yanları ve yırtık perdeleriyle eski araba, asil araçların arasında sırtıyordu.

Saatlerce bekledikten sonra, yaşlı adamın saraydan çıkıp arabaya yaklaştığını gördü.

"Ne..." diye başladı Arcadius. İçeride oturan Royce onu korkuttu. Hırsız parmağını dudaklarına koydu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Arcadius, arabaya binip kapıyı kapattı.

"Sana aynı soruyu sormak için bekliyorum," dedi Royce sessizce.

"Nereye, Profesör?" diye sordu şoför, o arabaya binerken. Arabası onun ağırlığıyla sallandı.

"Ah... Şehri bir tur dolaşır mısın, Justin?" "Şehri mi, efendim?"

"Evet. Ayrılmadan önce görmek istiyorum."

"Elbette, efendim."

"Ee?" Royce, araba sarsılarak ilerlerken ısrarla sordu.

"Şansölye Lambert, buradaki kutlamalara katılmak için ayrılacağı gün hastalandı. Katılamayacağı için, kişisel bir özür dilemesi gerektiğini düşündü ve benden, tüm insanlardan, onun adına özür dilememi istedi. Peki, ya siz?"

"Varisin yerini tespit ettik." "Öyle mi?"

"Evet, onu bulmanın zor olacağını söylemiştin." Royce başlığını geri çekti ve eldivenlerini parmak parmak çıkardı. "Hadrian, onun Varisin Koruyucusu olduğunu keşfettikten sonra, Kış Bayramı hediyesi olarak ne istediğini tam olarak biliyordu: kendine ait Novron Varisi."

"Peki bu efsanevi kimera nerede?"

"Meğer ayaklarımızın dibindeymiş. Hâlâ tam yerini tespit etmeye çalışıyoruz, ama en iyi tahminimiz Gaunt'ın saray zindanlarında olduğu yönünde. Tide'da idam edilmek üzere tutuluyor. Biz de o zamana kadar onu kaçırmayı planlıyorduk."

"Varis Degan Gaunt mu?"

"İronik, değil mi? İmparatorluğu devirmeye çalışan milliyetçi lider, aslında onu yönetmeye kaderinde olan tek adam."

"Öyle demiştin... yani artık onu kurtarmayı planlamıyor musun?"

"Hayır. Hadrian, naip ile bir anlaşma yaptı. Onu şövalye ilan ettiler. Eğer turnuvayı kazanırsa, Gaunt'ı serbest bırakacaklarına söz verdiler. Ama onlara güvенеbileceğimden emin değilim."

Araba sokaklarda ilerleyip bir tepeye tırmandı, bu da atın hızını yavaşlatmasına neden oldu. Arcadius'un açık seyahat çantalarından biri yere düştü ve

kıyafetlerinin, kitap yığınının, ayakkabılarının ve battaniye yığınının yanına katıldı. "Hayatında hiç bir şeyi yerine koymadın mı?" diye sordu Royce.

"Bunun anlamını hiç anlamadım. Zaten tekrar çıkarmak zorunda kalacağım. Hadrian sarayda, peki sen burada ne yapıyorsun? Medford'un yandığını duydum. Gwen'i kontrol etmen gerekmez mi?"

"Zaten baktım. O iyi ve Winds Manastırı'nda kalıyor. Bu aklıma bir şey getirdi. Buralarda kalmak isteyebilirsin. Her şey yolunda giderse, düğüne bizimle birlikte gelebilirsin."

"Kimin düğünü?"

"Benim. Sonunda Gwen'e teklif ettim ve inan ya da inanma, kabul etti."

"Öyle mi?" dedi Arcadius, bacaklarını örtmek için battaniyelerden birine uzanarak.

"Evet, ikimiz de onun daha mantıklı olduğunu düşünmüştük. Beni bir koca ve baba olarak hayal edebiliyor musun?"

"Baba mı? Çocuklar hakkında konuştunuz mu?"

"O istiyor ve hatta isimleri bile seçti."

"Öyle mi? Peki bu sana nasıl geliyor? Ağlayan çocuklar ve durgunluk, daha önce karşılaştığın tüm zorluklardan daha zor olabilir. Ve bu, sana uygun olmadığına karar verirsen kaçabileceğin bir şey değil." Yaşlı adam başını eğip gözlüklerinin üstünden baktı, ağzı hafifçe açıldı. "Bunu istediğinden emin misin?"

"Yıllardır bana iyi bir kadın bulmam için baskı yapıyorsun, şimdi de Gwen'i sorguluyorsun? Daha iyisini bulamayacağımı biliyorum."

"Hayır, öyle değil. Sadece senin mizacını biliyorum. Aile babası rolünden memnun olacağından emin değilim."

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun? Benim yerleşmemi istediğini sanıyordum. Ayrıca, beni bulduğunda çok farklı bir insandım."

"Hatırlıyorum," dedi büyücü düşünceli bir şekilde. "Kuduz bir köpek gibiydin, her şeye ve herkese saldırıyordun. Hadrian'la seni eşleştirmekteki dehâmın harikalar yarattığı açıktı. Onun asıl kalbinin sonunda senin kalbini yumuşatacağını biliyordum."

"Evet, bir adamla yeterince uzun süre seyahat edersen, onun kötü alışkanlıklarını da kapmaya başlarsın. İlk başladığımızda onu kaç kez öldürmek üzere olduğumu bilemezsin. İşlerim bunu halledeceğini düşündüğüm için hiç uğraşmadım, ama bir şekilde hayatta kalmayı başardı."

"İkiniz için de her şeyin yoluna girmesine sevindim. Gwen iyi bir kadın ve haklısın, daha iyisini bulamazdın."

"Yani bekleyecek misin?"

"Korkarım ki hayır. Hemen geri dönmem emredildi."

"Ama sonra Winds Manastırı'na geleceksin, değil mi? Orada olmazsan, babamın... en azından amcamın olmadığı gibi olur."

Arcadius gülümsedi, ama gülümsemesi zoraki görünüyordu. Bir an sessizlikten sonra gülümseme kayboldu.

"Ne oldu?" diye sordu Royce.

"Hmm... oh, hiçbir şey."

"Hayır, o bakışı daha önce de gördüm. Ne oldu, seni yaşlı bunak?" "Oh... şey, muhtemelen bir şey yok," dedi Arcadius.

"Söyle hadi."

"Az önce naip konseyiyle birlikteydim. Onlarla birlikte Luis Guy adında bir nöbetçi ve çok sessiz bir adam daha vardı. Onu daha önce hiç görmemiştim, ama adı tanıdık geliyordu. Sen ondan sık sık bahsederdin."

"Kim?"

"Onu Lord Merrick Marius olarak tanıttılar."

BÖLÜM 13

HEATH CADDESİNDEKİ EV

Mince donuyordu.

Şafak rüzgarı, omuzlarındaki kaba dokunmuş çantayı sanki balık ağıymış gibi yırttı. Burnu akıyordu. Kulakları donmuştu. Bir zamanlar uyuşmuş olan parmakları, şimdi koltuk altlarına sıkıştırılmış halde yanıyordu. Bir şapka dükkanının girintili kapısında durarak şiddetli rüzgârların çoğundan kaçmayı başardı, ancak ayakları derin bir kar yığınınca gömülmüştü ve sadece samanla doldurulmuş çift kat kumaşla korunuyordu. Karşıdaki evde kimin yaşadığını öğrenirse ve bu isim, kapüşonlu yabancının sorduğu isimle eşleşirse, buna değecekti.

Bay Grim — yoksa Bay Baldwin mıydı? — aradığı adamı bulan çocuğa beş gümüş vaat etmişti. Kasabaya gelen yabancıların akını göz önüne alındığında, tek bir adamı bulmak zor bir işti, ama Mince kasabasını iyi tanıyordu. Bay Grim — Bay Grim olmalıydı — bu adamın sarayı sık sık ziyaret eden zeki bir adam olduğunu açıklamıştı. Bu bilgi Mince'e Hill District'e gitmesi gerektiğini söyledi. Elbriht hanları kontrol ediyordu ve Brand sarayın kapısını gözetliyordu, ama Mince sarayla bağlantısı olan birinin Heath Street'te olacağından emindi.

Mince caddenin karşısındaki eve baktı. Sadece iki katlı ve oldukça dar olan ev, diğer iki evin arasına sıkışmış durumdaydı. Büyük evler kadar lüks olmasa da yine de güzel bir yerdi. Tamamen taştan inşa edilmiş olan evin, içini görebileceğiniz türden birkaç cam penceresi vardı. Heath Caddesi'ndeki evlerin çoğu böyleydi. Bu evi diğerlerinden ayıran tek özellik, kapının üstündeki hançer ve meşe yaprağı kabartması ve kış bayramı süslemelerinin göze çarpan eksikliğiydi. Diğer evler flama ve çelenklerle süslenmişken, bu küçük ev bomboştur. Ev, geçen yaz Ratibor Savaşı'nda ölen Lord Dermont'a aitti. Mince, sokakta dilenen çocuklara evin şu anki sahibini bilip bilmediklerini sordu. Onlar sadece evin sahibinin imparatorluk üniformalı bir şoförün sürdüğü güzel bir

araba sürdüğünü ve üç hizmetçisi olduğunu söyleyebildiler. Hem evin sahibi hem de hizmetçileri kendilerine saklanıyorlardı ve hepsi Aquesta'ya yeni gelmişlerdi.

"Burası doğru ev olmalı," diye mırıldandı Mince, sözleri küçük bir bulut oluşturdu. O sabah üzerine büyük bir sorumluluk yüklenmişti. Kine için parayı kazanması gerekiyordu.

Mince altı yaşından beri tek başına yaşıyordu. O yaşta sadaka almak kolaydı, ama her geçen yıl işler zorlaşıyordu. Şehirde rekabet çok fazlaydı, özellikle de şu anda, tüm mültecilerle birlikte. Elbright, Brand ve Kine onu hayatta tutanlardı. Elbright'ın bir bıçağı vardı ve Brand bir tunik için kavga ederken başka bir çocuğu öldürmüştü - bu, diğerlerinin onlarla uğraşmadan önce iki kez düşünmelerini sağlıyordu - ama onun en iyi arkadaşı, usta yankesici Kine'di.

Kine birkaç hafta önce hastalanmıştı. Kusmaya ve yaz gibi terlemeye başlamıştı. Her biri ona yiyeceklerinden biraz verdi, ama durumu düzelmeyordu. Son üç gündür The Nest'ten çıkamıyordu bile. Mince onu her gördüğünde, Kine daha da kötü görünüyordu: daha solgun, daha zayıf, daha lekeli ve titriyordu - sürekli titriyordu. Elbright bu hastalığı daha önce görmüştü ve Kine'e daha fazla yiyecek harcamamalarını, çünkü onun ölmesi an meselesi olduğunu söyledi. Mince hala ekmeğinin bir kısmını paylaşıyordu, ama arkadaşını nadiren yiyordu. Artık neredeyse hiçbir şey yemiyordu.

Mince caddeyi geçip evin önüne geldi ve sert rüzgardan kaçmak için verandanın merdivenlerinin sağına kaydı. Ayağı beklediğinden daha derine battı ve kolları rüzgâr değirmeni gibi dönerek kök mahzenine giden kısa merdivenlerden aşağı düştü. Mince sırt üstü düştü ve gözlerini kör eden bir toz bulutu yükseldi. Elini uzattı ve bir menteşe hissetti. Donmuş elleri aramaya devam etti ve kapıyı sıkıca tutan büyük bir kilit buldu.

Ayağa kalktı ve üzerindeki tozu silkeledi. Bunu yaparken, merdivenlerin altında bir boşluk, bir tür drenaj olduğunu fark etti. Düşüşü bu açıklığı ortaya çıkarmıştı. Kasabın arabasının yaklaştığını duyunca, hızla içeriye kaydı.

"Bugün ne alırsınız, efendim?" "Kaz."

"Sığır eti yok mu? Domuz eti yok mu?"

"Yarın Kan Haftası başlıyor, o yüzden bekleyeceğim."

"Çok lezzetli güvercinlerim ve birkaç bıldırcınım var."

"Bıldırcınları alacağım. Güvercinleri sen alabilirsin."

Mince önceki sabahtan beri bir şey yememişti ve yemekle ilgili tüm bu konuşmalar midesini hatırlattı.

"Çok iyi, Bay Jenkins. Başka bir şey istemediğinizden emin misiniz?" "Evet, hepsi bu kadar."

Mince, *Jenkins'in muhtemelen evin sahibinin değil, hizmetçinin adı olduğunu* düşündü.

Merdivenlerden ayak sesleri geldi ve Mince, hizmetçi adamın kürekle mahzen kapısının önündeki karları temizlerken nefesini tuttu. Kasabın girmesi için kapıyı açtı.

"Dışarısı çok soğuk," diye mırıldandı Jenkins ve gözden kaybolana kadar koştu. "Öyle, efendim. Öyle."

Kasapçı çocuk, tüyleri yolunmuş ve başı kesilmiş kazı mahzene taşıdı ve sonra bıldırcınları almak için arabaya geri döndü. Kapı açıldı. Soğuk, açlık ya da beş gümüş düşüncesi -muhtemelen üçü birden- Mince'i kararını düşünmeden bir gelincik gibi içeriye koşturdu. Patates kokan çuval yığınının arkasına saklandı ve nefesini düzenlemeye çalışırken çömeldi. Kasap çırağı, ayaklarından asılı kuşlarla geri döndü ve tekrar dışarı çıktı. Kapı çarptı ve Mince kilidin kapandığını duydu.

Güneş ve karın parlak dünyasından sonra, Mince kör olmuştu. Hareketsiz kaldı ve dinledi. Uşağın ayak sesleri başının üstünden geçti, ama kısa sürede kayboldu ve her şey sessizleşti. Çocuk, mahzenden fark edilmeden kaçmanın imkânsız olduğunu biliyordu, ama bununla ilgilenmemeyi tercih etti. Bir sonraki teslimatta, kaçmaya çalışacaktı. Kapıyı şaşırtarak geçebilirdi ve açık alana çıktığında kimse onu yakalayamazdı.

Mince tekrar etrafına baktığında, gözlerinin tahtaların aralıklarından süzülen ışığa alıştığını fark etti. Mahzen serindi, ancak sokağa kıyasla ılık sayılabilirdi ve sandıklar, çuvalar ve sürahilerle doluydu. Tavandan domuz pastırması asılıydı. Samanla kaplı küçük bir kutuda sayamayacağı kadar çok yumurta vardı. Mince bir tanesini ağzında kırdı ve yuttu. Bir teneke süt buldu, iki büyük yudum aldı ve çoğunlukla krema içti. Yoğun ve tatlıydı, onu mutluluktan gülümsetmişti. Tüm kaplara bakarken, Mince sanki bir hazine odasına düşmüş gibi hissetti. Yığınların arasında saklanarak, çuvalarda uyuyarak ve şişmanlayarak orada yaşayabilirdi. Raflarda daha fazla yiyecek ararken, Mince bir kavanoz pekmez buldu ve kapağını açmaya çalışırken başının üstünde ayak sesleri duydu.

Sessiz sesler yaklaşıyordu. "Günün geri kalanında sarayda olacağım."

"Arabayı hemen getireceğim, efendim."

"Sen ve Poe bu madalyonu gümüşçüye götürün. Ona bir kopyasını yapmasını söyleyin. Oradan ayrılmayın ve gözünüzü ondan ayırmayın. Onunla kalın ve onu koruyun. *Çok* değerli."

"Evet, efendim."

"Ve günün sonunda geri getirin. Birkaç kez götürmeniz gerekeceğini tahmin ediyorum."

"Ama akşam yemeğiniz, lordum. Elbette Bay Poe..."

"Yemeğimi sarayda yiyeceğim. Bu konuda Poe'ya güvenmiyorum. O sadece koruma olarak geliyor."

"Ama efendim, o daha çocuk sayılır..."

"Boş ver, sadece talimatları yerine getir. Dobbs nerede?"

"Yatak odalarını temizliyor, sanırım."

"Onu da götür. Bütün gün dışarıda olacaksın ve onun burada yalnız kalmasını istemiyorum."

"Peki, efendim."

Efendim, efendim! Mince sinirden çılgılık atmak üzereydi. *Neden o herifin adını kullanmıyorsun?*

Mince uzun süre dinledikten sonra evin boş olduğuna karar verdi. Mahzeni geçip merdivenleri çıktı ve evin kapısını denedi. Kapı açıldı. Fare kadar dikkatli ve sessizce dışarı süzüldü. Ağırlığını koyduğunda bir tahta gıcırdadı. Korkudan donakaldı ama hiçbir şey olmadı.

Mutfakta yalnızdı. Her yerde yiyecek vardı: ekmek, turşu, yumurta, peynir, tütsülenmiş et ve bal. Mince geçerken her birini denedi. Daha önce ekmek yemişti, ama bu, alıştığı üç günlük bisküvilere kıyasla yumuşak ve kremesi idi. Turşular baharatlıydı, peynir lezzetliydi ve et, kurutulduğu için sert olmasına rağmen, nadiren tattığı bir lezzetdi. Ayrıca, şimdiye kadar yediği en iyi bira olan küçük bir fıçı bira buldu. Mince, bir elinde bir dilim turta, diğer elinde bir parça peynir ve cebinde lifli bir et parçasıyla mutfaktan çıkarken başı dönüyor ve midesi tıka basa doluydu.

Evin içi, dışı kadar etkileyiciydi. Duvarlar, oyulmuş alçı, oyulmuş ahşap, ince dokunmuş duvar halıları ve ipek perdelerle kaplıydı. Ana odada bir ateş yanıyordu. Odunlar hafifçe çıtırdıyordu ve sıcaklıkları alt kata yayılıyordu. Kiraz ağacından dolapların içinde kristal bardaklar, masaların üzerinde kalın mumlar ve heykelcikler, raflarda ise kitaplar vardı. Mince daha önce hiç kitap tutmamıştı. Pastayı bitirdi, peyniri diğer cebine koydu ve sonra bir tane aldı. Kitap, beklediğinden daha kalın ve ağırdı. Açmaya çalıştı, ama yağlı parmaklarından kaydı ve evin içinde yankılanan ağır bir sesle yere düştü. Donakaldı, nefesini tuttu ve ayak sesleri veya bir bağırış bekledi.

Sessizlik.

Kitabı eline aldığı anda, kabartmalı deri ciltini hissetti ve kapağındaki altın harfleri hayranlıkla inceledi. Bu kelimelerin güçlü bir sihir barındırdığını, insanları zengin edebilecek ya da sonsuz yaşam verebilecek bir sırrı ortaya çıkaracağını hayal etti. Biraz hüzünle kitabı rafa geri koyan Mince, merdivenlere doğru yürüdü. İkinci kata çıktı, burada birkaç yatak odası vardı. En büyüğünde, bir çalışma masası ve daha fazla kitap bulunan bir çalışma odası vardı. Masada parşömenler, daha gizemli kelimeler, daha fazla sır vardı. Sayfaların birini aldı, yan çevirdi, sonra ters çevirdi, sanki farklı b i r yönelim harflerin gizemlerini ortaya çıkaracakmış gibi. Sinirlenmeye başladı. Sayfayı masaya geri bırakıp çıkmak üzereyken. . .

Işık dikkatini çekti.

Dolabın içinden garip bir parıltı geliyordu. Kapıyı açmaya cesaret etmeden önce uzun süre ona baktı. Dolap, yelekler, tunikler ve pelerinlerle doluydu. En arkada, kendi ışığıyla parıldayan bir cüppe vardı. Büyülenmiş bir şekilde, Mince tereddütle ona dokundu. Kumaş, daha önce dokunduğu hiçbir şeye benzemiyordu; cilalı taştan daha pürüzsüz ve kuş tüyünden daha yumuşaktı. Kumaşa dokunduğu anda, giysi anında koyu, parıldayan gümüş renginden çekici bir mora dönüştü ve parmaklarının dokunduğu yerlerde en parlak şekilde parladı.

Mince odanın içinde gergin bir şekilde etrafına baktı. Hâlâ yalnızdı. Bir anda içinden gelen bir dürtüyle cüppeyi çıkardı. Cüppenin eteği yere değdi ve hemen koluna astı. Cüppenin yere değmesi doğru gelmiyordu. Cüppeyi giymeye başladı ve bir kolunu koluna soktuğunda durdu. Cüppe soğuktu ve koyu mavi, neredeyse siyah bir renge dönüştü. Kolunu çıkardığında, güzel mor parıltı geri döndü.

Mince, oraya hırsızlık yapmaya gelmediğini kendine hatırlattı.

Prensip olarak, hırsızlığa karşı değildi. Sürekli hırsızlık yapıyordu. Cep hırsızlığı yapar, pazarlardan bir şeyler kapar ve kaçır, hatta sarhoşları soyardı. Ama hiç bir evi soymamıştı, hele ki Heath Caddesi'ndeki bir evi hiç. Soylulardan hırsızlık yapmak tehlikeliydi ve yetkililer onun en az endişelendiği şeydi. Hırsızlar loncası bunu öğrenirse, cezaları yargıcın vereceği cezadan daha ağır olurdu. Açlıktan ölen bir çocuğun yiyecek çalması kimseyi rahatsız etmezdi, ama cüppe başka bir meseleydi. Evdeki tüm kitaplar ve yazılar, sahibinin bir tür büyücü veya sihirbaz olduğunu açıkça gösteriyordu.

Bu çok riskliydi.

Zaten onu ne yapacaktım ki?

Eski Cesur Brand'ın tunikasını gölgede bırakacak olsa da, onu asla giyemezdi. Cüppe ona çok büyüktü ve Mince onu kesmeye cesaret edemezdi. Bunu başarsa bile, cüppe şehirdeki herkesin dikkatini çekecekti. Onu almayı göze alamayacağına karar vererek, onu gardıroba geri koymak için uzandı. Cüppe bir kez daha karardı. Hâlâ elinde tutarken kolunu çekti ve cüppe tekrar parladı. Şaşkın ama yine de kararlı olan Mince, cüppeyi tekrar askıya astı. Elini bıraktığı anda cüppe yere düştü. Tekrar denedi ve cüppe yine düştü.

"Tamam, hadi orada kal," dedi ve arkasını dönmeye başladı.

Cüppe anında parlak bir beyaza dönüştü. Odadaki tüm gölgeler kayboldu ve Mince geriye doğru sendeledi, gözlerini kısarak bakmaya çalıştı.

"Tamam, tamam. Durdur şunu. Durdur!" diye bağırdı ve ışık tekrar maviye döndü.

Mince kıpırdamadı. Yere düşen cüppeyi izlemeye devam etti. Işık titreşiyordu, sanki nefes alıyormuş gibi parlaklaşıp sönüyordu. Birkaç dakika boyunca onu izleyerek anlamaya çalıştı.

Yavaşça yaklaştı ve cüppeyi eline aldı. "Seni götürmemi ister misin?"

Cüppe güzel bir mor renkte parlıyordu.

"Seni giyebilir miyim?"

Koyu mavi.

"Yani... beni çalmanı mı istiyorsun?" Mor.

"Sen buraya ait değil

misin?" Blue.

"İsteğin dışında burada tutuluyor musun?"

Cüppe o kadar parlak bir mor renkte parladı ki, gözlerini kırpmasına neden oldu.

"Sen... şey... *lanetlenmedin*, değil mi? Bana zarar vermeyeceksin, değil mi?"

Mavi.

"Seni katlayıp tunikimin içine sokmamın bir sakıncası var mı?" Mor.

Giysi, büyüklüğüne rağmen kolayca sıkıştırılabilirdi. Mince onu gömleğinin üstüne sıkıştırdı, bu da onu göğüslü bir kız gibi gösterdi. Zaten cüppeyi çalıyordu, bu yüzden bir avuç parşömen de alıp içine sıkıştırdı. Ev sakinleri dışarıdayken orada kimin yaşadığını öğrenemeyecekti ve Mince, cüppenin kaybolduğunu fark etmeleri için orada kalmak istemiyordu. Bay Grim, harfleri bilen ya da bilen birini tanıyan tiplere benziyordu. Belki parşömenlerden Mince'in gümüşü kazanması için yeterli bilgiyi edinebilirdi.

Royce, İmparatorluk Meydanı'ndaki tribünlerde oturmuş, şehrin hareketlerini izliyordu. Kış Bayramı'na iki haftadan az bir süre kalmıştı ve şehir hacılarıyla dolup taşıyordu. Meydanı dolduran hacılar, sokak satıcıları ve açık dükkanların arasında koşuşturuyor, bayram selamları ve küfürleri eşit ölçüde haykırıyorlardı. Zengin, battaniyeye sarılmış tüccarlar arabalarda geziniyor, çeşitli manzaraları işaret ediyorlardı. Ziyaretçi esnaflar iş bulma umuduyla omuzlarında aletler taşıırken, yerleşik satıcılar onlara ters ters bakıyordu. Kutsal imparatoriçeyi görmek için Aquesta'yı ziyaret eden yırtık pırtık giysili çiftçiler ve köylüler gruplar halinde toplanmış, çevrelerine hayranlıkla bakıyorlardı.

Medford'da ihanet. Royce, küçük bir tiyatronun önünde asılı olan tabelayı okudu. Tabelada, Wintertide'ın Arifesi'ne kadar olan hafta boyunca her gece gösterilerin yapılacağı yazıyordu. Sokaktaki bağırıcılardan, oyunun imparatorluk tarafından yasaklanmış olan popüler *The Crown Conspiracy'nin* imparatorluk versiyonu olduğunu anladı. Görünüşe göre bu versiyonda, komplo kuran prens ve cadı kız kardeşi babalarını öldürmeye karar veriyor ve sadece iyi kalpli arşidük onların kötü planlarının önünde duruyor.

Sekiz kişilik dört devriye ekibi sokaklarda dolaşıyordu. Her saatte en az bir grup her meydanda kontrol yapıyordu. Barışı korumak için hızlı ve sert davranıyorlardı. Zırh giymiş ve ağır silahlar taşıyan bu adamlar, rahatsızlık veren veya suçla itham edilen herkesi acımasızca dövüp sürükleyerek götürüyorlardı.

şüphelinin hikayesini dinlemeye zahmet etmiyorlardı. Kimin kimin hakkını ihlal ettiği veya suçlamanın doğru mu yoksa uydurma mı olduğu umurlarında değildi. Amaçları adalet değil, düzen sağlamaktı.

Sonuçlar bu kadar çirkin olmasaydı komik olabilecek ilginç bir yan etki, sokak satıcılarının şehir dışından gelen rakiplerini suçlamalarıydı. Yerel satıcılar bir araya gelerek, yeni gelenleri kınamak için bir ittifak kurdular. Çok geçmeden, insanlar imparatorluk devriyesinin gelmesi beklenen saatlerde meydanlarda toplanmayı veya devriye gezen adamları takip etmeyi öğrendiler. Şiddet gösterisi, tatil gösterilerinden sadece biriydi.

Kan Haftası'ndaki kaderlerinden kaçmaya çalışan iki iri domuz, bir grup çocuk ve onları kovalayan iki melez köpeğin peşinden meydanı koşarak geçtiler. Kanlı önlüğü giymiş ve koşmaktan yorgun düşmüş bir kasap, alnını silmek için durdu.

Royce, kalabalığın arasından ustaca sıyrılan çocuğu gördü. Domuzu kovalayan trenin önünden geçmek için kısa bir süre duran Mince, Royce'un gözlerine baktı, sonra rahatça tribünlere doğru yürüdü. Royce, kimsenin çocuğun hareketlerini çok yakından izlemediğini görünce sevindi.

"Beni mi arıyorsun?" diye sordu

Royce. "Evet, efendim," diye cevapladı Mince.

"Onu buldun mu?"

"Bilmiyorum, belki, adını ya da yüzünü görmedim. Ama bunları buldum." Çocuk gömleğinden birkaç parşömen çıkardı. "Heath Caddesi'ndeki bir evden aldım. Evin yeni bir sahibi var. Okuyabilir misin?"

Royce, parşömenleri incelerken soruyu görmezden geldi. El yazısı çok netti. Onları pelerinine koydu.

"Bu ev tam olarak nerede?"

Mince gülümsedi. "Haklıyım, değil mi? Parayı alabilir miyim?" "Ev nerede?"

"Heath Caddesi, güney ucunda, liman tarafında, Buchan'ın Şapka Dükkanı'nın tam karşısında küçük bir yer. Kaçırman imkansız. Kapının üzerinde meşe yaprağı ve hançer arması var. Peki, para ne olacak?"

Royce cevap vermedi, ama çocuğun içi doldurulmuş tuniğine odaklandı. Tunik, sanki içinde bir yıldız hapsolmuş gibi parlıyordu.

Mince onun bakışını gördü ve hemen kollarını kavuşturdu. Başını eğerek fısıldadı, "Kes şunu!"

"Evden başka bir şey aldın mı?"

Mince başını salladı. "Seninle bir ilgisi yok."

"Eğer o da aynı evden alınmışsa, bana vermelisin."

Mince meydan okurcasına dudaklarını çıkardı. "Önemli bir şey değil ve benim. Ben bir hırsızım. Yanlış eve girersem diye kendim için aldım. Risk alıp hiçbir şey elde edememek istemedim. Bu benim bonusum. Profesyonel hırsızlar böyle çalışır, anladın mı? Hoşuna gitmeyebilir, ama biz böyle yaparız. Seninle bir anlaşmamız vardı ve ben üzerime düşeni yaptım. Kendini üstün görme ya da ahlak dersi verme, çünkü bunu rahiplerden yeterince duyuyorum."

Işık daha parlak hale geldi ve yanıp sönmeye başladı.

Royce rahatsız oldu. "O da *ne*?"

"Dediğim gibi, seni ilgilendirmez," diye tersledi Mince ve uzaklaştı. Bir kez daha aşağıya baktı ve fısıldadı, "Kes şunu, olur mu? İnsanlar görebilir. Başım belaya girer."

"Dinle, küçük bir hırsızlık benim için sorun değil," dedi Royce. "Bu konuda bana güvenebilirsin. Ama o evden değerli bir şey aldıysan, onu bana versen iyi olur. Bu bir tuzak gibi gelebilir, ama ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Karşında kim olduğunu anlamıyorsun. Ev sahibi seni bulacaktır. O çok titizdir."

"*Titiz* ne demek?"

"Sadece affedici bir adam olmadığını söyleyelim. Seni, Elbright'ı ve Brand'ı öldürecek. Sırf işini tam yapabilmek için, düzenli olarak görüştüğün diğer herkesi de öldürür."

"Onu saklayacağım!" diye bağırdı

Mince. Royce gözlerini devirdi ve iç geçirdi.

Çocuk, iki büklüm olup kollarını göğsüne dolayarak örtbas etmeye çalıştı. Bunu yaparken ışık daha hızlı yanıp sönmeye başladı ve şimdi farklı renkler arasında değişiyordu. "Mar adına, parayı ver bana, olur mu? Muhafızlardan biri görmeden."

Royce ona beş gümüş para uzattı ve çocuğun uzaklaşmasını izledi. Çocuk eğilerek koştu, hızla yanıp sönen ışık yaydı, sonra ışık soldu ve sonunda söndü.

Mince, deponun çatısına tırmanarak, saçakların yakınındaki gevşek bir tahtayı çekip, delikten geçerek çatı katına girdi. Kendi evlerine verdikleri isim olan "Yuva",

adlandırdıkları evleri, kötü bir marangozluk işinin sonucuydu. East Sundries Company, Bingham Carriage House & Blacksmith Shop'un ortak duvarına depolarını inşa ederken yapılan bir hataydı. Yanlış ölçüm nedeniyle bir boşluk kalmış ve bu boşluk yan tahtalarla kapatılmıştı. Yıllar içinde ahşap eğilmişti.

Depoya girmeye çalışırken Elbright, tahtalar arasında gizli bir alanı ortaya çıkaran bir boşluk fark etmişti. Depoya girmenin bir yolunu bulamamıştı, ama mükemmel bir saklanma yeri keşfetmişti. Küçük çatı katı bir metre yüksekliğinde ve bir buçuk metre genişliğindeydi ve ortak duvarın uzunluğu boyunca uzanıyordu. Genellikle ateşi yanık tutan demircilerin uzun çalışma saatleri sayesinde, çatı katı da biraz ısınıyordu.

Şehrin çöplerinden toplanan hazineler, güve yemiş giysiler, yanmış tahta parçaları, tabakçı tarafından atılan deri parçaları, çatlak tencereler ve kırık fincanlar dahil olmak üzere The Nest'i dolduruyordu.

Kine, bacaya karşı kıvrılmış bir top gibi yatıyordu. Mince ona samanlardan bir yatak yapmış ve en iyi battaniyelerini üzerine örtmüştü, ama arkadaşı hala titriyordu. Battaniyenin örtmediği yüzünün küçük kısmı solgun beyazdı ve mavimsi dudakları acınacak bir şekilde titriyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Mince.

"So-so-soğuk," diye cevapladı

Kine zayıf bir sesle.

Mince elini tuğla bacaya koydu. "Piçler yine kömürü tasarruf etmeye çalışıyorlar."

"Yiyecek bir şey var mı?" diye sordu Kine.

Mince cebinden peynir parçasını çıkardı. Kine bir ısırık aldı ve hemen kasmaya başladı. Hiçbir şey çıkmadı, ama yine de öğürmeye devam etti. Birkaç dakika boyunca kasılmaya devam etti, sonra yorgunluktan yere yığıldı.

"Ben Tibith gibiyim, değil mi?" Kine zorlukla konuştu.

"Hayır," diye yalan söyledi Mince, yanına oturarak. Vücuduyla Kine'yi sıcak tutmayı umuyordu. "Ateş yakıldığı anda iyileşeceksin. Göreceksin."

Mince diğer cebinden parayı çıkarıp Kine'e gösterdi. "Hey, bak, param var, beş gümüş! Sana sıcak bir yemek alabilirim, ne dersin?"

"Yapma," diye cevapladı Kine. "Parayı boşa harcama."

"Ne demek istiyorsun? Sıcak çorba ne zaman israf olur ki?" "Ben Tibith gibiyim. Çorba yardımcı olmaz."

"Sana söyledim, sen öyle değilsin," diye ısrar etti Mince ve o anda banka olarak kullanmaya karar verdiği bir bardağa gümüşleri attı.

"Ayaklarımı hissetmiyorum artık, Mince, ellerim karıncalanıyor. Her yerim ağrıyor, başım zonkluyor ve... ve... bugün altına işedim. Duydun mu beni, altına işedim! Ben Tibith gibiyim. Tıpkı onun gibiydim ve onun gibi öleceğim."

"Öyle olmadığını söyledim.

Şimdi kes şunu!" "Dudaklarım morarmış, değil mi?" "Sessiz ol Kine, sadece..."

"Tanrı aşkına, Mince, *ölmek istemiyorum!*" Kine ağlarken daha da titremeye başladı. Mince'in de yanaklarından gözyaşları süzülürken midesi bulandı. Dudakları maviye dönen kurbanlar asla iyileşemezdi.

Arkadaşını saracak başka bir şey aradı ve sonra bornozu hatırladı.

"İşte," diye mırıldandı ve bornozu Kine'nin üzerine örttü. "Bize bu kadar sorun çıkardıktan sonra, biraz da işe yaraya çalış. Onu sıcak tut, yoksa seni demircinin ateşine atarım."

"N-ne?" diye inledi Kine.

"Hiçbir şey, uyu."

Royce anahtarın döndüğünü duydu. Sürgü kaydı ve kapı iyi yağlanmış menteşelerle açıldı. Dört çift ayak, giriş holünün arduvaz zemininde süründü. Kapının kapanma sesini, kumaşın sürtünme sesini ve bir pelerinin çıtlamasını duydu. Bir çift ayak, sahibi aniden kendini bir uçurumun kenarında bulmuş gibi aniden süründü.

"Bay Jenkins," dedi Merrick'in sesi, "Siz ve Dobbs'un bu akşam geri kalanını izinli geçirin istiyorum."

"Ama efendim, ben..."

"Tartışacak zaman değil. Lütfen, Bay Jenkins, gidin. Umarım sabah görüşürüz."

"Umarım mı?" Bu ses tanıdıktı. Royce, *Emerald Storm*'un aşçısının yardımcısı Poe'yu tanıdı. Bir an düşündü, sonra Royce anladı. "Ne demek umarım... Bir dakika. O burada mı? Nereden biliyorsun?"

"Senin de gitmeni istiyorum, Poe."

"O buradaysa olmaz. Korunmaya ihtiyacın olacak."

"Eğer beni öldürmek isteseydi, şimdiye kadar kanlar içinde yatıyor olurdum. Bu yüzden güvende olduğumu varsaymak doğru olur. Sen ise farklı bir durumdasın. Senin burada olacağını bildiğini sanmıyorum. Artık benimle olan bağlantını bildiği için, seni hayatta tutan tek şey, en azından şimdilik, senin boğazını kesmektense benimle konuşmaya daha çok ilgi duyması."

"Bırak denesin. Bence..."

"Poe, düşünmeyi bana bırak. Ve onu asla böyle kışkırtma. Bu adamla oyun oynanacak biri değil. İnan bana, seni hiç zorlanmadan öldürür. Biliyorum. Onunla çalıştım. Suikast konusunda uzmanız ve o bu konuda benden daha iyi, özellikle de ani cinayetlerde. Ve şu anda sen çok cazip bir hedefsin. Şimdi, fırsatın varken git buradan. Bir süre ortadan kaybol, güvenli olması için."

"Onun burada olduğumu bildiğini nereden çıkardın?" diye sordu Poe.

"Şu anda çizim odasında, bizi dinliyor. Duvara sırtını dayamış mavi koltukta oturuyor ve benim de ona katılmamı bekliyor. Eminim, benim onun için satın alıp kilerde bıraktığım Montemorcey şarabıyla dolu bir kristal kadehi elinde tutuyordur. Kadehi sol elinde tutuyor, böylece herhangi bir nedenle hançerini çekmesi gerekirse, önce kadehi bırakması gerekmeyecek. Montemorcey'i boşa harcamaktan nefret eder. Kadehi çevirip havalandırıyor, ama bir süredir burada olmasına rağmen henüz tadına bakmadı. Ben karşısına oturana kadar, ben de bir kadeh alana kadar içmeyecek."

"Şarabı zehirlediğinden mi şüpheleniyor?"

"Hayır, şarabı tatmadı çünkü... bu çok kaba olurdu. Artık alkollü içki içmediğimi bildiği için bana bir bardak elma şarabı hazırlayacak."

"Peki tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu seni tanıdığım kadar iyi tanıyorum. Şu anda, haklı olup olmadığımı görmek için oturma odasına girme dürtüsüyle mücadele ediyorsun. Girme. Bir daha dışarı çıkamazsın ve yeni halımı lekelemen istemem. Şimdi git. İhtiyacım olduğunda seninle iletişime geçeceğim."

"Emin misin? Tamam, aptalca bir soruydu."

Kapı açıldı, sonra kapandı ve veranda merdivenlerinden aşağı inen ayak sesleri duyuldu.

Bir duraklama oldu ve sonra bir ışık parladı. Merrick Marius, elinde tek bir mumla karanlık odaya girdi. "Umarım sakıncası yoktur. Ben de seni görebilmeyi tercih ederim."

Merrick dört duvar lambasını yaktı, ateşe birkaç odun ekledi ve bir pokerle közleri karıştırarak ateşi canlandırdı. Uzun bir süre onları izledi, sonra

aleti kancasına geri koydu ve Royce'un karşısına, doldurulmuş elma şarabı kadehinin yanına oturdu.

"Eski dostlara mı?" diye sordu Merrick, içkisini kaldırarak. "Eski dostlara," diye onayladı Royce ve ikisi de içkilerini yudumladı.

Merrick, diz boyu bordo kadife bir ceket, ince işlemeli bir yelek ve şaşırtıcı derecede beyaz bir fırırlı gömlek giymişti.

"İyi gidiyorsun," dedi Royce.

"Şikâyet edemem. Artık Colnora'nın yargıcıyım. Duydun mu?"

"Duymadım. Baban gurur duyardı."

"Bunu başaramayacağımı söylemişti. Hatırlıyor musun? Benim için fazla zeki olduğumu söylemişti." Merrick bir yudum daha aldı. "Tur Del Fur konusunda kızgınsın herhalde."

"Sınırı aştın."

"Biliyorum. Bunun için üzgünüm. O işi yapabilecek tek kişi sendin. Başka birini bulabilseydim..." Merrick bacak bacak üstüne attı ve bardağından Royce'a baktı. "Beni öldürmeye gelmedin, o yüzden ziyaretinin Hadrian ile ilgili olduğunu varsayacağım."

"Bu senin işin mi? Bu *anlaşma*?"

Merrick başını salladı. "Aslında, bu fikir Guy'a aitti. Hadrian'ı para ve unvan karşılığında Breckton'ı öldürmesi için ikna etmeye çalıştılar. Benim tek katkım, uygun bir teşvik sağlamaktı."

"Gaunt'ı mı kullanıyorlar?" diye sordu Royce.

Merrick başını salladı. "Ve Melengar Cadısı."

"Arista mı? Onu ne zaman yakaladılar?"

"Birkaç ay önce. O ve koruması Gaunt'ı kurtarmaya çalıştılar. Koruma öldü, o da yakalandı."

Royce bir yudum daha aldı ve bardağını masaya koyduktan sonra sordu, "Hadrian'ı öldürecekler, değil mi?"

"Evet. Regentler onu öylece bırakamayacaklarını biliyorlar. Breckton'ı öldürdükten sonra, onu cinayetten tutuklayacaklar, hapse atacaklar ve Wintertide'da Gaunt ve Arista ile birlikte idam edecekler."

"Neden Breckton'ın ölmesini istiyorlar?"

"Onu Ballentyne'den ayırmak için Melengar'ı teklif ettiler. O reddetti ve şimdi Chadwick Kontu'nun Breckton'ı imparatorluğu devirmek için kullanmaya çalışacağından korkuyorlar. Korkmuş durumdalar ve onu ortadan kaldırmanın tek yolunun Teshlor tarafından eğitilmiş bir savaşçı kullanmak olduğunu düşünüyorlar. Bu arada, bir partnerde olması güzel bir yetenek, iyi seçim."

Royce şarabından bir yudum aldı ve bir süre düşündü. "Onu kurtarabilir misin?" "Hadrian'ı mı?" Merrick durakladı ve sonra cevap verdi, "Evet." Sözcük havada asılı kaldı.

"Ne istiyorsun?" dedi Royce.

"İlginç bir soru. Aslında, senin için mükemmel olacağı başka bir işim var."

"Ne tür bir iş?"

"Bul ve kurtar. Henüz ayrıntıları veremem, ama tehlikeli bir iş. Diğer iki grup zaten başarısız oldu. Tabii ki, ben o girişimlerde yer almadım ve sen de operasyonu yönetmedin. İş kabul edersen, Hadrian'a hiçbir şey olmayacağından emin olacağım."

"Ben emekli oldum."

"O söylentiye duydum."

Royce bardağını boşalttı ve ayağa kalktı. "Bunu düşüneceğim."

"Çok bekleme Royce. Bu işi yapmamı istiyorsan, hazırlanmak için birkaç güne ihtiyacım var. Güven bana, benim yardımına ihtiyacın olacak. Zindandan kurtarma operasyonu başarısız olacak. Hapishane cüceler tarafından yapılmış."

BÖLÜM 14

TURNUVA GÜNÜ

Sabah, mahkumların feryatları ve çığlıklarıyla başladı. Kar, baltalar ve çekiçlerle yemleri bitmiş hayvanlar kesilirken kırmızıya boyandı. Kan Haftası her kış gerçekleşirdi, ancak tam olarak hangi gün başlayacağı sonbahar hasadının bolluğuna bağlıydı. Aquesta'daki bir yetim için kışın en güzel kısmı Kan Haftasıydı.

Hiçbir şey israf edilmezdi — ayaklar, burunlar ve hatta kemikler satılırdı — ama kesilecek o kadar çok şey vardı ki, kasaplar her kesimi takip edemezdi. Şehrin yoksulları, dikkatsiz bir kesici arayarak kasap dükkanlarının etrafında insan akbabaları gibi dolaşırlardı. Çoğu kasap ekstra yardım tutardı, ama tehlikeleri her zaman hafife alırlardı. Eti güvenli bir yere taşıyan yeterli sayıda kol ya da gözetleyen yeterli sayıda göz asla olmazdı. Birkaç cesur baskın, bütün dana bacaklarını bile kaçırmayı başardı. Gün ilerledikçe ve işçiler yorgun düştükçe, bazı çaresiz kasaplar, korudukları hırsızları işe almaya başvurdu.

Mince, kahvaltı için bulabileceği bir şeyler aramak üzere The Nest'ten erken ayrılmıştı. Güneş, şehir surlarının üzerine zar zor çıkmışken, Gilim'in Mezbahası'ndan güzel bir parça sığır eti kapmayı başardı. Gilim'in satırının özellikle sert bir vuruşundan sonra, bir parça incik kemiği kaygan masadan sıçrayarak karın üzerine düştü ve yokuş aşağı kaydı. Mince, doğru zamanda doğru yerdeydi. Onu kapıp, kanlı, yumruk büyüklüğündeki et parçasını tuniğinin içine sıkıştırarak koştı. Koşan çocuğu görenler, onun ölümcül bir yara aldığını düşünebilirdi.

Ödülünü yutmak için can atıyordu, ama onu ortaya çıkarmak, eti daha büyük bir çocuğa kaptırma riskini doğuracaktı. Daha da kötüsü, bir kasap veya gardiyan onu fark edebilirdi. Mince, Brand ve Elbright'ın yanında olmasını diledi. Onlar, kesimlerin çoğunun yapıldığı Coswall'daki mezbahalara gitmişlerdi. Orada kavgalar şiddetli olacaktı. Yetişkin erkekler, yetimlerle birlikte artıkları kapmak için mücadele edecekti. Mince, rekabet etmek için çok küçüktü. Bir parça kapmayı başarsa bile, muhtemelen biri onu alıp onu bayılana kadar dövecekti.

Diğer iki çocuk kendilerini savunabilirdi. Elbright artık çoğu erkek kadar uzundu ve Brand daha da uzundu, ama Mince daha küçük kasap dükkanlarıyla yetinmek zorundaydı.

Bingham Carriage House'un önündeki sokağa vardığında Mince durdu. İçeri girmesi gerekiyordu, ama orada ne bulabileceği düşüncesi onu korkutuyordu. Erken başlamak için acele ederken Kine'yi unutmuştu. Son birkaç gündür, arkadaşının yüksek sesli hırıltıları Mince'i sık sık uyandırmıştı, ama o sabah hiçbir şey duymadığını hatırlıyordu.

Mince çok fazla ölüm görmüştü. Soğuk, hastalık veya açlıktan ölen sekiz çocuk arkadaşını tanıyordu. Hep kışın ölürlerdi, bedenleri sertleşir ve donardı. Her bir cansız beden bir zamanlar gülen, şakalaşan, koşan, ağlayan bir insandı, ama artık sadece yırtık bir battaniye veya kırık bir fener gibi bir nesneye dönüşmüştü. Mince, cesetleri bulduktan sonra onları yığına sürüklerdi; kışın her zaman bir yığın olurdu. Cesedi sürüklemesi gereken mesafe ne kadar kısa olursa olsun, yolculuk kilometrelerce uzun geliyordu. Birlikte geçirdikleri güzel zamanları ve anları hatırlıyordu. Sonra sertleşmiş, solgun cesede bakıyordu.

Bir gün ben de o şey olacak mıyım? Biri beni yığına sürükleyecek mi?

Dişlerini sıktı, sokağa girdi, çatıya tırmandı ve tahtayı geri çekti. Parlak güneş ışığından uzaklaşan Mince, körü körüne yarığa süründü. Yuva karanlık ve sessizdi. Nefes alma sesi yoktu, hırıltı ya da başka bir ses. Mince, Kine'nin soğuk, sert bedenini hayal ederek elini uzattı. Bu düşünce, parmaklarını açıp aramaya çalışırken bile elinin titremesine neden oldu. Cüppenin ipeksi kumaşına dokunduğunda, parlamaya başladığı için geri çekildi.

Kine orada değildi.

Cüppe, sanki Kine gece boyunca erimiş gibi yerde yatıyordu. Mince kumaşı kendine doğru çekti. Bunu yaparken, parlaklık odanın her köşesine ulaşacak kadar arttı. Yalnızdı. Kine gitmişti. Cesedi bile kalmamıştı.

Mince bir saniye oturdu, sonra bir düşünce aklına geldi. Dehşet içinde cüppeyi yere attı ve tekmeledi. Cüppenin parıltısı titredi ve giderek zayıfladı.

"Onu yedin!" diye bağırdı Mince. "Bana yalan söyledin. Lanetlendin!"

Işık söndü ve Mince olabildiğince uzağa çekildi. Katil cüppeden uzaklaşması gerekiyordu, ama şimdi cüppe onunla çıkış arasında duruyordu.

Bir siluet açıklığın önünden geçti ve güneş ışığını bir anlığına engelledi.

"Mince?" Kine'nin sesi duyuldu. "Mince, bak. Kuzu pirzolası aldım!"

Kine içeri girdi ve tahtayı yerine koydu. Mince'in gözleri, kanlı kemikleri tutan arkadaşını görebilecek kadar alıştı. Çenesi kırmızı lekelerle kaplıydı. "Sana da bir tane ayırırdım, ama seni bulamadım. Mar adına, açlıktan ölüyordum!"

"İyi misin, Kine?"

"Harikayım. Hala biraz açım, ama onun dışında kendimi harika hissediyorum." "Ama dün gece..." Mince başladı. "Dün gece sen... sen... pek iyi görünmüyordun."

iyi görünmüyordun."

Kine başını salladı. "Her türlü tuhaf rüya gördüm, orası kesin." "Ne tür rüyalar?"

"Hmm? Oh, sadece tuhaf şeyler. Karanlık bir gölde boğuluyordum. Nefes almaya çalıştığımda ağızıma su dolduğu için nefes alamıyordum. Yüzmeye çalıştım ama kollarım ve bacaklarım zar zor hareket ediyordu — korkunç bir kabustu." Kine, Mince'in hala elinde tuttuğu dana incik kemiğini fark etti. "Hey! Sen de et mi aldın? Pişirmek ister misin? Hala açım."

"Ha? Oh, tabii," dedi Mince, Kine'ye sığır etini verirken cüppesine bakarak.

"Kan Haftası'nı seviyorum, sen sevmiyor musun?"

Yirmi yedi soylu ailenin flamaları sabahın geç saatlerinde esen rüzgarda dalgalanırken, trompetler çaldı ve davullar çaldı. İnsanlar, Grand Avryn Wintertide Turnuvası'nın açılış gününde Highcourt Fields'daki tribünlere akın etti. Yarışma on gün sürecek ve Gelgitler Bayramı ile sona erecekti. Şehrin dört bir yanında dükkanlar kapandı ve işler durdu. Kan Haftası turnuvayla aynı zamana denk geldiği için sadece etlerin tütsülenmesi ve tuzlanması devam etti, çünkü böylesine görkemli bir etkinlik için bile kesim durdurulamazdı. Birçok kişi bu zamanlamanın, oyunlarda daha fazla kaza olacağına dair bir alamet olduğunu düşündü, bu da heyecanı daha da artırdı. Her yıl kalabalıklar kan görmeye bayılırdı.

İki yıl önce, Maranon Baronu Linder, Sir Gilbert'ın elindeki parçalanmış mızrak, miğferinin vizörünü deldiğinde hayatını kaybetmişti. Aynı yıl, Rhenydd'li Sir Dulnar, kılıç yarışmasının final turunda sağ elini kaybetti. Ancak hiçbir şey, beş yıl önce Sir Jervis ile Harborn Kontu Francis Stanley arasındaki hesaplaşmaya kıyaslanamazdı.

Turnuvarın finalinde, kont'a zaten kin besleyen Sir Jervis, geleneksel Barış Mızrağı'nı es geçip Savaş Mızrağı'nı aldı. Konseyin karşı çıkmasına rağmen, kont ölümcül meydan okumayı kabul etti. Jervis'in mızrağı, Stanley'in zırhını parşömen gibi delip geçti ve rakibinin göğsünü deldi. Şövalye bu karşılaşmadan yarasız kurtulamadı. Stanley'in mızrağı Jervis'in miğferini delip göz çukuruna girdi. İkisi de öldü. Yetkililer, kafaya vuruş için ekstra puan nedeniyle kontu galip ilan etti.

Yüzyıllar önce, Highcourt Fields, Avryn'de en yüksek asilzade mahkemesi olarak işlev görmüştü. Medeni anlaşmazlıklar kaçınılmaz olarak tırmanır ve sonunda sanık ve davacı, kimin haklı olduğunu belirlemek için savaşılmaya başlardı. Kısa sürede tek anlaşmazlık konusu, kimin en iyi savaşçı olduğu haline gelirdi. Avryn krallığı genişledikçe, Highcourt'a seyahat etmek daha zor hale geldi. Aylık oturumlar sonunda iki yılda bir yapılan etkinliklere indirgendi ve tüm şikayetler iki haftalık bir oturumda çözüme kavuşturuldu. Bu oturumlar, Maribor'un bu zamanlarda daha dikkatli olduğuna inanıldığı için Summersrule ve Wintertide kutsal günlerinde düzenleniyordu.

Yıllar geçtikçe kutlamalar büyüdü. Savaşçılar sadece onurlarını kanıtlamakla kalmayıp, şan ve şöhret için de savaşılmaya başladılar. Ülkenin dört bir yanından şövalyeler, Avryn'deki en prestijli onur olan Yüksek Mahkeme Oyunları Şampiyonu olmak için birbirleriyle yüzleşmeye geldiler.

Sahiplerinin kendine özgü renkleriyle süslenmiş, zengin bir şekilde dekore edilmiş çadırlar, asil yarışmacılar için sahanın kenarlarında kümelenmişti. Squire'lar, seyisler ve sayfalar zırhları parlatıp efendilerinin atlarını fırçaladılar. Kılıç yarışmasına katılan şövalyeler, kılıç ve kalkanlarla ısındılar ve squire'larıyla dövüşerek hazırlandılar. Yetkililer, bir dizi direğin üzerine asılı, bir insanın yumruğu kadar büyük çelik halkalardan oluşan karuseli dolaştılar. Her direğin yüksekliğini ve her halkanın açısını ölçtüler; bu halkaları, dörtlü giden atların üzerindeki adamlar mızraklarıyla toplamaya çalışacaktı. Okçular atış talimi yaptılar. Mızraklı askerler sprint yapıp hamle yaparak kumun tutunma gücünü test ettiler. Büyük mızrak dövüşü sahasında, zırhsız savaşçılar parkurda at binme talimi yaparken atlar homurdandı ve nefes nefese kaldı.

Tüm bu hareketlilik içinde, Wilbur büyük bir çekiçle göğsüne vururken Hadrian bir direğe yaslandı. Nimbus, demircinin Hadrian'ın ödünç aldığı zırhını ayarlamasını ayarlamıştı. Bir zırh elde etmek kolaydı, ama onu tam olarak uydurmak başka bir meseleydi.

"Buyurun efendim," dedi Renwick, Hadrian'a bir yığın kumaş uzattı. "Bu ne için?" diye sordu Hadrian.

Renwick ona merakla baktı. "Bu sizin yastıklama kumaşınız, efendim." "Ona verme, evlat," diye azarladı Wilbur. "İçine doldur!"

Çocuk, kumaşı topaklayıp çelik ile Hadrian'ın tuniği arasındaki geniş boşluğa tıktırmaya başladığında yüzü utançla doldu.

"Sıkıca doldur!" diye bağırdı Wilbur. Bir avuç dolusu dolgu malzemesi alıp Hadrian'ın göğsüne sıkıca tıktırdı.

"Bu biraz *fazla* sıkı," diye şikayet etti Hadrian.

Wilbur ona yan gözle baktı. "Sir Murthas'ın mızrağı sana çarptığında böyle düşünmeyebilirsin. Bu çocuk seni düzgün giydiremediği için kötü hazırlık yaptığımın suçlanmak istemem."

"Sör Hadrian," diye başladı Renwick, "Merak ediyordum da... Düşünüyordum da... Squire etkinliklerine katılsam sorun olur mu?"

"Neden olmasın? İyi misin?"

"Hayır, ama yine de denemek istiyorum. Sör Malness buna asla izin vermedi. Beni utandırmamı istemiyordu."

"Gerçekten o kadar kötü müsün?"

"Hiç antrenman yapmama izin verilmedi. Sör Malness atını kullanmamı yasakladı. 'At üstündeki bir adam dünyaya belirli bir şekilde bakar ve senin gibi bir delikanlı bu deneyime alışmamalı, çünkü bu sadece hayal kırıklığı yaratır' demeyi severdi."

"Sir Malness gerçekten hoş bir adammış gibi görünüyor," dedi Hadrian.

Renwick rahatsız edici bir gülümsemeyle arkasını döndü. "Olayları birçok kez izledim, hatta inceledim, ama at sürdüm ama mızrak kullanmadım."

"Neden benim atımı getirmiyorsun, bir bakalım sana?"

Renwick başını salladı ve atı getirmek için koştu. Ethelred, Hadrian için Malevolent adında kahverengi bir savaş atı sağlamıştı. Dayanıklılık ve çeviklik için yetiştirilen at, kötü nişanlanmış mızraklardan korunmak için bir chanfron giydirilmişti. Adına rağmen, güçlü ve agresif ama saldırgan olmayan iyi bir attı. Malevolent ısırılmaz veya tekmelemezdi ve Hadrian ile tanıştığında, at savaşçının göğsüne başını sevgiyle sürterek okşadı. "Bin," dedi Hadrian, gülümseyen ve yüksek sırtlı eyere tırmanan çocuğa. Hadrian ona bir antrenman mızrağı ve yeşil ve beyaz çeyrek dairelerden oluşan kalkanı uzattı.

"Öne eğil ve mızrağı yanına sıkıca tut. Dirseklerinle sıkıştırarak sabit tut. Şimdi daire çizerek sür, ben de seni izleyeyim."

Başlangıçtaki tüm coşkusuna rağmen, çocuk uzun mızrağı tutarken aynı zamanda atı yönlendirmeye çalışırken kendinden emin görünmüyordu.

"Üzengiler daha sıkı olmalı," dedi Sir Breckton atını sürerken.

Breckton, altın ve mavi çizgili zarif bir kaparizonla süslenmiş güçlü beyaz bir savaş atının üzerinde oturuyordu. Eyerine takılı mızrağın ucunda, uyumlu bir flama dalgalanıyordu. Parlak cilalı zırh giymiş olan Breckton, bir kolunun altında tüylü bir miğfer, diğer kolunun etrafına ise şeffaf mavi bir fular bağlamıştı.

"Bugün sana iyi şanslar dilemek istedim," dedi Hadrian'a.

"Teşekkürler."

"Murthas'a karşı yarışacaksın, değil mi? O mızrakta çok iyidir. Onu hafife alma." Breckton, Hadrian'ı eleştirel bir gözle inceledi. "Zırhın hafif. Bu çok cesurca."

Hadrian kafası karışmış bir şekilde kendine baktı. Hiç bu kadar ağır bir zırh giymemişti. Mızrakla olan tecrübesi, hedeflerin nadiren şövalyeler olduğu gerçek savaşlarla sınırlıydı. Hadrian rahatsız ve kısıtlanmış hissediyordu.

Breckton kendi tarafındaki metal plakayı işaret etti. "Cıvatalı zırh, en çok vurulma ihtimali olan yerlere ekstra bir koruma katmanı ekler. Peki dirsek cebin nerede?"

Hadrian bir an için kafası karıştı. "Oh, o plaka mı? Demirciye onu çıkarttırdım. Mızrağı sıkıca tutmamı imkansız hale getiriyordu."

Breckton güldü. "*O plakanın* mızrağın ucunu desteklemek için olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Hadrian omuz silkti. "Daha önce hiç turnuvada mızrak dövüşü yapmadım."

"Anlıyorum." Sör Breckton başını salladı. "Sana bir tavsiye versem gücenir misin?"

"Hayır, buyurun."

"Başını dik tut. Öne eğil. Daha güçlü darbeler vurmak için üzengileri kaldıraç olarak kullan. Attan düşmemek için aldığın darbeleri eyerin yüksek sırt kısmıyla em."

"Tekrar teşekkür ederim."

"Rica ederim, yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım. Herhangi bir sorunuz olursa, seve seve cevaplarım."

"Gerçekten mi?" Hadrian şakacı bir şekilde cevap verdi. "Öyleyse, kolunuzdaki o şey bir simge mi?"

Breckton kumaş parçasına göz attı. "Bu, Tarin Vale'li Leydi Amilia'nın atkısı. Bugün onun için, onun ve onuru için yarışacağım."

Sahaya baktı. "Görünüşe göre turnuva başlamak üzere. Murthas'ın koridorda yerini aldığını görüyorum ve ilk sırada sen varsın. Maribor, layık olanın kolunu yönlendirsin." Breckton saygıyla başını salladı ve ayrıldı.

Renwick geri döndü ve attan indi.

"İyi iş çıkardın," dedi Hadrian, atlı şövalyenin yerine atın üzerine binerken. "Sadece biraz daha pratik yapman lazım. Bu turnuvadan sağ çıkarsam, biraz daha çalışırız."

Çocuk bir elinde Hadrian'ın miğferini taşıırken, diğer eliyle atın dizginlerini tutarak, atlı şövalyeyi sahaya götürdü. Kapıdan girdiler, koridoru dolaştılar ve küçük bir ahşap sahnenin yanında durdular.

Hadrian'ın önünde, bir ordunun haftalarca karları temizleyip kum sererek hazırladığı ana arena uzanıyordu. Alan, renklerle ayrılmış bölümlerden oluşan bir seyirci deniziyle çevriliydi. Mor bölüm hükümdar ve yakın ailesine, mavi bölüm rütbeli soylulara, kırmızı bölüm kilise yetkililerine, sarı bölüm baronlara, yeşil bölüm zanaatkarlara ve beyaz bölüm ise en büyük ve tek açık bölüm olan köylülere ayrılmıştı.

Hadrian'ın babası onu oyunlara götürürdü, ama eğlence için değil. Savaşları izlemek, onun eğitiminin bir parçasıydı. Yine de Hadrian, dövüşleri izlemekten ve diğerleriyle birlikte galip gelenleri alkışlamaktan büyük heyecan duyardı. Babası galip gelenlerle ilgilenmez, sadece kaybedenleri tartışmak isterdi. Danbury, her dövüşten sonra Hadrian'a, yenilen şövalyenin neyi yanlış yaptığını ve nasıl kazanabileceğini sorardı.

Hadrian pek dinlememişti. Parlak zırhlı şövalyeler, renkli elbiseli kadınlar, muhteşem atlar... Bu manzara dikkatini dağıtmıştı. Bir şövalyenin eyeri, evleri ve babasının demirci dükkanının toplam değerinden daha değerli olduğunu biliyordu. Onların hepsi, sıradan bir adam olan babasına kıyasla ne kadar muhteşem görünüyorlardı. Danbury Blackwater'ın her yarışmada tüm şövalyeleri yenebileceği hiç aklına gelmemişti.

Gençken Hadrian, Highcourt'ta savaşmayı milyonlarca kez hayal etmişti. Dört Rüzgar Sarayı'nın aksine, bu alan onun için bir kilise gibiydi. Savaşlar saygılıydı, ölümüne değildi. Kılıçlar körelmişti, okçular hedefler kullanıyordu ve mızrak dövüşleri Barış Mızrağı ile yapılıyordu. Bir savaşçı rakibini öldürürse puan kaybederdi ve bir rakibin atını yaralamak bile turnuvadan atılmasına neden olabilirdi. Hadrian bunu garip bulmuştu. Babası atın masum olduğunu açıklasa da, o bunu anlamamıştı. Artık anlıyordu.

Mor bölümün önündeki platformda, yüksek sesli iri yarı bir adam durmuş, toplanan kalabalığa şöyle bağıırıyordu: "... Alburn'un baş şövalyesi ve Fentin Kontu'nun oğlu, oyunlarda ve sarayda becerisiyle ünlüdür. Karşınızda Sir Murthas!"

Kalabalık alkışlarla coştı ve ayaklarıyla boş tahtaların üzerine vurmaya başladı. Ethelred ve Saldur, ziyafet salonundakiler gibi boş kalan tahtın iki yanına oturdular. Günün başında, yetkililer imparatoriçenin o sabah çok hasta olduğu için törene katılamayacağını açıklamışlardı.

"Rhenydd'den geliyor," diye bağırdı kutudaki adam Hadrian'ı işaret ederek, "kısa süre önce kanlı Ratibor Savaşı'nın ortasında şövalye ilan edildi. Bu oyunlara katılmak için ormanları ve tarlaları dolaştı. İlk turnuvasında, size Sir Hadrian'ı takdim ediyorum!"

Tribünlerden bazı alkışlar yükseldi, ama bunlar sadece nezaketen yapılan alkışlardı. Kalabalığın gözünde yarışma çoktan bitmişti.

Hadrian hiç Barış Mızrağı tutmamıştı. Metal uçlu savaş mızrağından daha hafif olan bu mızrak tamamen tahtadan yapılmıştı. Geniş, dışa doğru açılan ucu garip bir şekilde sallanıyordu, ama yine de sağlam meşe ağacından yapılmıştı ve hafife alınmamalıydı. Ayaklarını üzengide kontrol etti ve bacaklarıyla ata sımsıkı sarıldı.

Kumla kaplı geçidin karşısında, Sör Murthas gri savaş atının üzerinde oturuyordu. Atı, siyah ve beyaz karelerle kaplı ve aynı renkte püsküllerle süslenmiş damask bir kaparisonla örtülü, güçlü ve öfkeli görünümlü bir attı. Murthas ise bir baklava kalkan tutuyor ve aynı renkte siyah ve beyaz karelerden oluşan bir cüppe ve pelerin giyiyordu. Trompetçiler fanfar çalmaya ve bayrakçı bayrağını kaldırmaya başladığında, vizörünü kapattı.

Bu manzaradan büyülenen Hadrian, bakışlarını tribünlerden çırpınan flamalara ve sonunda büyük davullarını çalan perküsyonculara kaydırđı. Davulların sesi gök gürültüsü gibi yankılanıyordu, Hadrian göğsünde hissedebiliyordu, ancak kalabalığın uğultusu bu sesi bastırıyordu. Birçoğu heyecanla ayağı fırladı. Yüzlerce kişi endişeyle bekliyordu, tüm gözler binicilere çevrilmişti. Beyaz tribünde oturan bir çocukken Hadrian, babasının parmaklarını tutmuş, aynı perküsyon sesini duymuş ve hissetmişti. Kapılarında bekleyen şövalyelerden biri olmak, zaferi beklemek istemişti. Bu dilek, dünyayı çok az tanıyan bir çocuğun hayal edebileceğı bir fanteziydi

—o ana kadar unutmuş olduğu imkansız bir rüyaydı.

Davullar durdu. Bayrak düştü. Sokağın karşısında Murthas atını mahmuzladı ve hücumla geçti.

Sürprizle karşılaşan Hadrian birkaç saniye geride kaldı. Malevolent'i mahmuzladı ve ileri atıldı. Seyirciler şaşkınlıkla nefeslerini tutarak ayağa fırladılar. Bazıları korkuyla çığlık attı. Hadrian onları görmezden geldi, görevine odaklandı.

Atın adımlarının ritmini hissederek, hareketle bütünleşti. Hadrian ayaklarının ön kısmını aşağı doğru bastırarak, gevşekliği tamamen ortadan kaldırdı ve belini eyere bastırdı. Yavaşça, dikkatlice mızrağı indirdi, yanına çekti ve hareketini atın hızlı adımlarıyla senkronize etti. Hedefine yaklaşırken düşme hızını hesapladı. At

hızlanırken rüzgar Hadrian'ın kulaklarından uğuldadı ve gözlerini acıttı. Atın nalları yumuşak zemine vurarak kum patlamaları yarattı. Murthas, siyah beyaz pelerini uçuşarak ona doğru koştu. Atlar tüm hızlarıyla koştu, burun delikleri genişledi, kasları dalgalandı, koşum takımları çınladı.

Çat!

Hadrian mızrağının sarsıldığını, sonra da parçalandığını hissetti. Şeritten çıkararak kırık mızrağı attı ve dizginleri çekti. Hadrian yavaş başlangıcından utanıyordu ve Murthas'ın yine önüne geçmesini istemiyordu. Bir sonraki mızrağı ilk alan olmak isteyen Hadrian, atını döndürdü ve Murthas'ın atının binicisiz bir şekilde koştuğunu gördü. İki silahtarı ve bir seyis atı kovalıyordu. Hadrian, Murthas'ın sırt üstü yolda yatarken gördü. Adamlar, şövalyenin oturmaya çalışırken yardımına koştu. Hadrian, Renwick'i aradı ve bunu yaparken kalabalığı fark etti. Heyecandan coşmuşlardı. Hepsisi ayakta idi, alkışlıyor ve ısıklık yapıyorlardı. Hatta birkaçı onun adını haykırıyordu. Hadrian, ilk turdan sağ çıkmasını beklemediklerini tahmin etti.

Kendine bir gülümseme izin verdi ve kalabalık daha da yüksek sesle tezahürat yaptı.

"Efendim!" Renwick, gürültünün üstüne sesini yükselterek Hadrian'ın yanına koştu. "Miğferinizi takmadınız!" Squire, tüylü miğferi havaya kaldırdı.

"Üzgünüm," diye özür diledi Hadrian. "Unuttum. Bu kadar çabuk başlayacaklarını beklemiyordum."

"Üzgün müsün? Ama... ama kimse miğfer takmadan mızrak dövüşü yapmaz," dedi Renwick, yüzünde şaşkın bir ifadeyle. "Seni öldürebilirdi!"

Hadrian omzunun üzerinden, iki adamın yardımıyla sahadan topallayarak çıkan Murthas'a baktı ve omuz silkti. "Hayatta kaldım."

"Hayatta kaldın mı? *Hayatta kaldın mı?* Murthas sana dokunmadı bile, ama sen onu *yok ettin*. Bu, *hayatta kalmaktan* çok daha iyi bir şey. Üstelik bunu *miğfer* takmadan yaptın! Bunu yapan başka kimseyi görmedim. Ve ona vurduğun *şekil*! Onu duvara çarpmış gibi attan düşürdün. Sen harikasın!"

"Acemi şansı galiba. Buradaki işim bitti, değil mi?"

Renwick başını salladı ve birkaç kez yutkundu. "Yarından sonra ikinci tura geçeceksin."

"Güzel. Karuselde ve quintain'de ne kadar iyi olduğunu görmeye gidelim mi? Quintain'e dikkat etmelisin. Eğer temiz bir vuruş yapmazsan, kütük sallanıp seni yere düşürür."

"Biliyorum," diye cevapladı Renwick, ama yüzündeki ifade hala şokta olduğunu gösteriyordu. Gözleri Hadrian'dan Murthas'a, oradan da hala tezahürat eden kalabalığa kayıp duruyordu.

Amilia daha önce hiç turnuvaya gitmemişti. Hiç mızrak dövüşü izlememişti. Tribünde otururken, Amilia bir yıldan fazla süredir sarayın dışına bile çıkmadığını fark etti. Soğuğa rağmen, keyifli vakit geçiriyordu. Kalın kadife bir minder üzerine oturmuş, kucığına yemyeşil bir battaniye örtmüş ve ellerinde sıcak bir elma şarabı kupası tutuyordu. Her şey çok güzeldi. Parlak renkler, aksi takdirde kasvetli olan kış dünyasını dolduruyordu. Etrafında, ayrıcalıklı kişiler konumlarına göre gruplar halinde oturuyorlardı. Sahanın karşısında, yoksullar çitlerin arkasında sıkışmış halde toplanmışlardı. Çamurlu karın arka planında neredeyse kaybolan tek bir gri kütleye dönüşmüşlerdi. Oturacak yerleri olmadığı için, çamurda ayakta duruyor, ayaklarını sürüyerek ellerini kollarının içine sokuyorlardı. Yine de, orada olmaktan ve bu gösteriyi izlemekten açıkça mutluydular.

"Prens Rudolf için üç kırık mızrak!" diye bağırdı düşes, coşkuyla alkışlayarak. "Büyük imparatorluk eğlencesinin güzel bir örneği. Tabii ki onun performansı Sir Hadrian'ınkiyle kıyaslanamaz. Herkes zavallı adamın mahvolduğunu düşünüyordu. Hâlâ kasksız bindiğine inanamıyorum! Ve Sir Murthas'a yaptıkları... Bu yılki turnuva kesinlikle heyecan verici olacak, Amilia. Gerçekten çok heyecan verici."

Lady Genevieve, Amilia'nın kolunu çekip işaret etti. "Oh, şuraya bak. Mavi ve altın rengi bayrağı çıkarıyorlar. Bunlar Sir Breckton'ın renkleri. Sırada o var. Evet, evet, işte geliyor, bakın, koluna bakın. Senin simgeni takıyor. Ne heyecan verici! Diğer hanımlar, resmen ağzının suyu akıyor. Oh, şimdi bakma canım, hepsi sana bakıyor. Gözler bıçak ve bakışlar ölümcül olsaydı..." Sanki Amilia gerçeği bilmeliymiş gibi sözünü keserek

"Hepsi senin zaferini görüyorlar, canım, ve senden nefret ediyorlar. Ne kadar harika."

"Öyle mi?" Amilia, diğer bayanların çoğunun ona baktığını fark ederek sordu. Başını eğdi ve gözlerini kucağına odakladı. "Nefret edilmek istemiyorum."

"Saçma. Bu turnuvalarda sadece şövalyeler mücadele etmiyor. Herkes bu alana bir yarışmacı olarak geliyor ve sadece bir kişi galip gelebilir. Tek fark, şövalyelerin gündüz vakti, hanımların ise mum ışığında yarışması. Açıkça görülüyor ki, ilk turu kazandınız, ama şimdi zaferinizin akıllıca olup olmadığını görmemiz gerekiyor, çünkü zaferiniz onun cesareti ile bağlantılı. Breckton, Gilbert'e karşı yarışıyor. Bu yakın bir mücadele olacak. Gilbert, birkaç yıl önce bir adamı öldürdü. Tabii ki bu bir kazaydı, ama yine de ona rakiplerine karşı bir avantaj sağlıyor. Ancak, iki gece önce bacağını incittiği söylentileri var, göreceğiz."

"Öldürdü mü?" Amilia, trompet çalarken ve bayrak dalgalandığında midesinin sıkıştığını hissetti.

Nal sesleri yeri salladı ve paniğin onu sardığı sırada kalbi hızla çarpmaya başladı. Çarpışmadan önce gözlerini kapattı.

Çat!

Kalabalık kükredi.

Gözlerini açtığında, Gilbert'in hala atının üzerinde olduğunu ama sendelediğini gördü. Sir Breckton, yaralanmadan kapısına geri döndü.

"Breckton bir mızrak kazandı," dedi Leo kimseye özel olarak.

Dük, Genevieve'in uzak tarafında oturuyordu ve Amilia'nın onu hiç görmediği kadar neşeli görünüyordu. Düşes saatlerce konuşmaya devam etti, her şeyden bahsetti, ama Leopold neredeyse hiç konuşmadı. Konuştuğunda da o kadar yumuşak sesliydi ki, Amilia onun sözlerinin sadece Maribor'a yönelik olduğunu düşündü.

Nimbus, Amilia'nın sağında oturuyordu ve sık sık ona bakıyordu. Gergin görünüyordu ve Amilia onu bu yüzden seviyordu.

"Şu Gilbert. Onu nasıl desteklediklerine bak," diye gevezelik etmeye devam etti dükes. "Gerçekten bir daha ata binmemeli. Ama mızrağı eline alıyor, ne kadar cesurca."

"Ucunu yukarı kaldırması gerekiyor," dedi Leopold.

"Evet, Leo. Her zamanki gibi haklısın. Gücü yok. Breckton'ın sabırla beklediğine bak. Güneşin zırhında parıldadığını görüyor musun? Normalde zırhını temizlemez. O bir savaşçı, turnuva şövalyesi değil, ama metal ustasına gidip zırhını parlatmasını istedi, böylece

rüzgâr bile parıltısında yüzünü görebilsin. Sence aylardır saçını taramayan bir adam neden böyle bir şey yapar?"

Amilia, duygularının sınırlarını aştığını düşündüğü kadar korkmuş, utanmış ve mutlu hissetti.

Trompet çaldı ve atlar tekrar hücumla geçti.

Bir mızrak kırıldı, Gilbert düştü ve Breckton bir kez daha zarar görmeden ortaya çıktı. Kalabalık alkışladı ve Amilia'nın şaşkınlığına, kendini diğerleriyle birlikte ayakta buldu. Yüzünde silemediği bir gülümseme vardı.

Breckton, Gilbert'ın iyi olduğundan emin olduktan sonra tribünlere doğru koştu ve soyluların locasındaki Amilia'nın koltuğunun önünde durdu. Kırık mızrağını bir kenara attı, miğferini çıkardı, üzeniye yükseldi ve ona selam verdi. Düşünmeden, merdivenlerden aşağı inip korkuluğa doğru yürüdü. Kanopinin altından güneşin altına çıktığında, özellikle halkın bulunduğu tarafta tezahüratlar daha da yükseldi.

"Sizin için, leydim," dedi Sir Breckton.

Atına bir ses çıkardı, at da selam verdi ve kalabalık bir kez daha coşkuyla bağırdı. Kalbi hafif, zihni boştu ve güneşin altında geçirdiği o an dışında tüm hayatı görünmez olmuştu. Nimbus'un elini kolunda hissedince döndü ve Saldur'un tribünden ona kızgın bir şekilde baktığını gördü.

"Güneşte çok uzun süre kalmak akıllıca değil, leydim," diye uyardı Nimbus. "Yanabilirsiniz."

Saldur'un yüzündeki ifade Amilia'yı gerçeğe geri döndürdü. Etrafındaki soyluların zehirli bakışlarını fark ederek koltuğuna geri döndü.

"Canım," dedi düşes, alışılmadık bir fısıltıyla, "oyunu bilmeyen biri için, bugün Sir Hadrian kadar dikkat çekicisin."

Amilia, neredeyse hiç fark etmediği kalan birkaç turnuvayı sessizce izledi. Günün müsabakaları bittiğinde tribünden çıktılar. Nimbus önden gitti, düşes ise Amilia'nın koluna tutunarak onun yanında yürüdü.

"Eve's Eve'deki ava bizimle birlikte geleceksin, değil mi, sevgili Amilia?" Lady Genevieve, tarlayı geçip bekleyen arabalara doğru yürürken sordu. "Gelmelisin. Lois'e bütün hafta boyunca göz kamaştırıcı beyaz bir elbise ve ona uygun bir kışlık pelerin hazırlatacağım, böylece yeni bir şeyin olacak. Kapüşon için kar beyazı kürkü nereden bulabiliriz?" Bir an durakladı

, sonra bu düşünceyi kafasından silip attı. "Neyse, bunu ona bırakayım. Görüşürüz. Hoşça kal!" Dük arabası uzaklaşırken Amilia'ya bir öpücük gönderdi.

Oğlan çocuk öylece duruyordu.

Dük ve düşesin arabası uzaklaşınca, caddenin diğer tarafında beklediği ortaya çıktı. Kirli, küçük bir çocuktü, Amilia'ya hem korkmuş hem de kararlı bir şekilde bakıyordu. Kollarında kirli bir çanta tutuyordu. Amilia'nın gözüne baktı ve sert bir kararlılıkla çitin arasından sıyrıldı.

"Mi-milady Ami—" diyecek kadar zamanı vardı, sonra bir asker onu sertçe yakaladı ve yere itti. Çocuk karda korkmuş bir şekilde çöktü. "Hanımefendi, lütfen, ben—"

Muhafız, çocuğun karnına sertçe tekme attı ve çocuk ayağının etrafında yığıldı. Başka bir asker sırtına tekme attığında, acıdan gözlerini sımsıkı kapattı.

"Durun!" diye bağırdı Amilia. "Onu rahat bırakın!" Muhafızlar şaşkın bir şekilde durdular.

Yerdeki çocuk nefes almakta zorlanıyordu.

"Onu kaldırın!" Çocuklara doğru bir adım attı, ama Nimbus onu kolundan tuttu.

"Belki de burada olmamalı, milady." Gözleri, arabaların etrafındaki kalabalığı işaret ediyordu. Birçoğu, bu kargaşanın nedenini görmek için zorlanıyordu. "Bugün Regent Saldur'u bir kez kızdırdınız zaten."

Durdu, sonra çocuğa baktı. "Onu arabama koyun," diye muhafızlara talimat verdi.

Muhafızlar çocuğu kaldırıp öne ittiler. Çocuk elindeki bohçayı düşürdü, ama zamanında yakalayıp arabaya atladı. Amilia Nimbus'a baktı, o da omuz silkti. İkisi de çocuğu arabaya kadar takip etti.

Yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle, çocuk Amilia ve Nimbus'un karşısındaki koltuğa çöktü.

Saray mensubu çocuğu eleştirel bir bakışla süzdü. "On yaşında, en fazla on iki yaşında olduğunu söyleyebilirim. Kesinlikle yetim ve görünüşüne bakılırsa neredeyse vahşi. Sence çantasında ne var? Ölü bir fare mi?"

"Oh, kes şunu Nimbus," diye azarladı Amilia. "Tabii ki öyle değil. Muhtemelen sadece öğle yemeği."

"Aynen öyle," diye onayladı öğretmen.

Amilia ona sert bir bakış attı. "Sus, onu korkutuyorsun."

"Ben mi? Bize küflü, gizemli çantayla saldıran o." "İyi misin?" Amilia çocuğa yumuşak bir sesle sordu.

O, zar zor başını salladı. Gözleri vagonun içini dolaşıp duruyordu ama her seferinde Amilia'ya geri dönüyordu, sanki hipnotize olmuş gibi.

"Muhafızlar için üzgünüm. Size öyle davranmaları çok kötüydü. Nimbus, bozuk paran var mı? Ona verebileceğimiz bir şey var mı?"

Saray görevlisi çaresiz görünüyordu. "Üzgünüm, hanımefendi. Üzerimde para taşımam."

Hayal kırıklığına uğrayan Amilia iç geçirdi ve sonra mutlu bir yüz takınmaya çalıştı. "Bana ne söylemek istiyordun?" diye sordu.

Çocuk dudaklarını ıslattı. "Ben... İmparatoriçeye verecek bir şeyim var." Çuvalına baktı.

"Nedir o?" Amilia olasılıklar karşısında irkilmemeye çalıştı.

"Duyduğuma göre... şey... bugün turnuvaya katılamayacağını söylediler, hasta olduğu için. O zaman ona bunu vermem gerektiğini anladım." Çantayı okşadı.

"Ne götüreceksin? Çantada ne var?" "Onu iyileştirebilecek bir şey."

"*Aman* Tanrım. Ölü bir fare, değil mi?" Nimbus tiksinti ile titredi.

Çocuk çantayı açtı ve Amilia'nın daha önce hiç görmediği, katlanmış, parıldayan bir cüppe çıkardı. "En iyi arkadaşımın hayatını kurtardı, onu bir gecede iyileştirdi. Bu... bu sihirli, gerçekten!"

"Dini bir kutsal emanet mi?" diye sordu Nimbus.

Amilia çocuğa gülümsedi. "Adın ne?"

"Bana Mince derler, hanımefendi. Gerçek adımın ne olduğunu söyleyemem, ama Mince gayet uygun, öyle değil mi?"

"Mince, bu çok cömert bir hediye. Çok pahalı görünüyor. Sende kalması daha iyi olmaz mı? Şu anda giydiğinden kesinlikle daha iyi."

Mince başını salladı. "Sanırım imparatoriçeye vermemi istiyor, ona yardım etmek için."

"İstiyor mu?" diye sordu kadın.

"Açıklaması biraz zor."

"Bu tür şeyler genelde öyledir," dedi saray mensubu. "Peki, bunu ona verebilir misin?"

"Belki de ona vermesine izin vermelisin," dedi Nimbus Amilia'ya. "Ciddi misin?" diye cevapladı kadın.

"Muhafızların yaptıkları kötülükleri telafi etmek istedin, değil mi? Onun gibiler için imparatoriçeye tanışmak birkaç çürükten fazlasını telafi eder."

Ayrıca, o sadece bir çocuk. Kimse umursamayacaktır."

Amilia, gözleri fal taşı gibi açılmış çocuğu bir an düşündü. "Ne dersin, Mince? İmparatoriçeye bunu kendin vermek ister misin?"

Çocuk bayılacakmış gibi görünüyordu.

Modina, üç ay önce odasında bir fare bulmuştu. Lambayı yaktığında, fare odanın ortasında panik içinde donakalmıştı. Onu eline aldığı anda, nefes nefese kalmış küçük göğsünün inip kalktığını hissetti. Açıkça korkmuş olan fare, karanlık, minik gözleriyle ona baktı. Modina, farenin korkudan öleceğini düşündü. Onu yere bıraktıktan sonra bile fare kıpırdamadı. Işık birkaç dakika söndükten sonra fare kaçıştığını duydu. Fare bir daha geri dönmedi... ta ki şimdiye kadar.

O fare değildi, ama çocuk aynı görünüyordu. Kürkü, kuyruğu ve bıyıkları yoktu, ama gözleri aynıydı. Korkuyla hareketsiz duruyordu, tek hareketi göğsünün inip kalkması ve vücudunun titremesiydi.

"Adının *Mouse* olduğunu mu söyledin?"

"Mince, sanırım öyle dedi," diye düzeltti Amilia. "*Mince*, değil mi?"

Çocuk hiçbir şey söylemedi, çantayı göğsüne sıkıca bastırdı.

"Onu turnuvada buldum. Sana bir hediye vermek istiyor. Hadi, Mince."

Mince konuşmak yerine, aniden iki eliyle çantayı uzattı.

"Saldur turnuvaya katılmak için çok hasta olduğunu duyurduğu için bunu sana vermek istedi. İyileştirici gücü olduğunu söylüyor."

Modina çantayı aldı, açtı ve cüppeyi çıkardı. Eski, kirli çuvala tıktırılmış olmasına rağmen, giysi parıldıyordu — üzerinde tek bir kırıklılık veya leke bile yoktu.

"Çok güzel," dedi içtenlikle, cüppeyi havaya kaldırıp ışıkla oynarken. "Bana bir zamanlar tanıdığım birini hatırlatıyor. Onu çok değer vereceğim."

Çocuk bu sözleri duyunca gözleri doldu ve kirli yanaklarından gözyaşları süzüldü. Dizlerinin üzerine çökerek yüzünü onun önünde yere koydu.

Şaşkın bir şekilde Modina, Amilia'ya baktı, ama imparatorluk sekreteri sadece omuz silkti. İmparatoriçe bir anlığına çocuğa baktı ve sonra Amilia'ya, "Açlıktan ölmek üzere gibi görünüyor," dedi.

"Onu mutfağa götürmemi ister misin?"

“Hayır, onu burada bırak. Yemek gönderilmesini sağla.”

Amilia odadan çıktıktan sonra Modina cüppeyi bir sandalyeye koydu ve yatağın kenarına oturarak çocuğu izlemeye başladı. Çocuk kıpırdamamış, başı hala yere değecek şekilde diz çökmüş halde kalmıştı. Birkaç dakika sonra başını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

Modina nazikçe konuştu. "Ben de sessiz oyun oynamakta çok iyiyim. İstersen günlerce burada oturup tek kelime etmeden durabiliriz."

Çocuğun dudakları titredi. Konuşacakmış gibi ağzını açtı ama sonra durdu.

"Devam et. Sorun yok."

Bir kez başladı mı, sanki her şeyi tek bir nefeste söyleme ihtiyacı hissetmiş gibi, kelimeler sel gibi akmaya başladı. "Sadece iyileşmeni istiyorum, hepsi bu. Gerçekten. Sana cüppeyi getirdim çünkü Kine'yi kurtardı, anlarsın ya. Bir gecede iyileştirdi onu, inan bana. Ölmek üzereydi, sabaha kadar kesinlikle ölmüş olacaktı. Ama cüppe onu iyileştirdi. Bugün, turnuvayı izleyemeyecek kadar hasta olduğunu söylediklerinde, seni iyileştirmek için sana cüppeyi getirmem gerektiğini anladım. Anlıyor musun?"

"Üzgünüm Mince, ama korkarım bir cüppe benim sorunumu iyileştiremez."

Çocuk kaşlarını çattı. "Ama... Kine'yi iyileştirdi ve dudakları maviydi." Modina yanına gidip onun önüne yere oturdu.

"İyi niyetli olduğunu biliyorum ve bu harika bir hediye, ama bazı şeyler asla düzeltilemez."

"Ama..."

"Ama yok. Benim için endişelenmeyi bırakmalısın. Anlıyor musun?"

"Neden?"

"Sadece yapman gerek. Benim için bunu yapar mısın?"

Çocuk başını kaldırıp onun gözlerine baktı. "Senin için her şeyi yaparım."

Sesindeki samimiyet ve inanç onu şaşkına çevirdi. "Seni seviyorum," diye ekledi.

Bu üç kelime onu sarsmıştı ve yerde oturmasına rağmen imparatoriçe kendini dengelemek için elini yere koydu.

"Hayır," dedi. "Yapamazsın. Daha yeni

tanıştınız..." "Evet, yaparım."

Modina başını salladı. "Hayır, sevmiyorsun!" diye bağırdı. "Kimse sevmez!"

Oğlan sanki vurulmuş gibi irkildi. Yere bakmaya devam etti, ama yine de fısıldayarak ekledi: "Ama ben seviyorum. Herkes seviyor."

İmparatoriçe ona baktı.

"Ne demek 'herkes'?"

"Herkes," dedi çocuk şaşkın bir şekilde. Pencereyi işaret etti. "Şehirdeki insanları mı kastediyorsun?"

"Tabii, onlar da, ama sadece buradakiler değil. Her yerdekiler. Herkes seni seviyor," diye tekrarladı çocuk. "İnsanlar her yerden şehre geliyor. Konuşmalarını duyuyorum. Hepsi seni görmeye geliyor. Hepsi, senin burada olman sayesinde dünyanın daha iyi bir yer olacağını söylüyor. Senin için öleceklerini söylüyorlar."

Şaşkınlık içinde Modina yavaşça ayağa kalktı.

Dönüp pencereye doğru yürüdü ve uzaktan

—çatıların ötesindeki tepeler ve karla kaplı dağlara doğru. "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu Mince.

O geri döndü. "Hayır. Hiç de değil. Sadece..." Modina durakladı. Aynaya doğru yürüdü ve parmak uçlarıyla camı okşadı. "Kış Bayramı'na hala on gün var, değil mi?"

"Evet. Neden?"

"Sen bana bir hediye verdin, ben de sana karşılığında bir şey vermek istiyorum ve görünüşe göre hala vaktim var."

Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Gerald her zamanki gibi dışarıda bekliyordu. "Gerald," dedi, "bana bir iyilik yapar mısın?"

BÖLÜM 15

"Mutlu Noel Arifesi, Sör Hadrian," dedi bir kız neşeyle, o odasından kafasını dışarı çıkardığında. O, ilk mızrak dövüşünden beri ona gülümseyip reverans yapan kıkırdayan oda hizmetçilerinden biriydi. İkinci mızrak dövüşünden sonra, sayfalar ona selam verdi ve muhafızlar ona başlarını salladı. Üçüncü zaferi, diğerleri kadar temiz olmasına rağmen, saraydaki tüm şövalyelerin ve soyluların dikkatini çektiği için en kötüsüydü. Her mızrak dövüşünden sonra, yatakhaneinde oturmak ya da büyük salona gitmek arasında seçim yapabilirdi. Yalnız kalmayı tercih eden Hadrian genellikle odasını seçerdi.

O sabah, çoğu gün olduğu gibi, Hadrian kendini sarayın koridorlarında dolaşırken buldu.

sarayın koridorlarında dolaşırken buldu. Albert'ı birkaç kez uzaktan görmüştü, ama ikisi de birbirleriyle konuşmaya çalışmamıştı ve Royce'dan da hiçbir iz yoktu. Büyük fuayeyi geçerken durdu. Merdiven, hayali mumlar ve boyalı ahşap süslemelerle süslenmiş, yukarı doğru kıvrılıyordu. Dört kat yukarıda, Thrace olarak tanıdığı kız muhtemelen hala yatağında uyuyordu. Ayağını ilk basamağa koydu.

"Sör Hadrian?" diye sordu tanımadığı bir adam. "Dünki mızrak dövüşü harikaydı. Louden'a unutamayacağı bir darbe indirdin. Yüksek tribünlerden bile çatırtıyı duydum. Louden'ın yeni bir göğüs zırhına ihtiyacı olacağını söylüyorlar, üstelik ona iki kaburga kemiği kırdınız! Ne darbe ama. Ne darbe ama, diyorum. Biliyorsunuz, ilk üç mızrak dövüşünde size karşı bahis yaparak bir sürü para kaybettim, ama o zamandan beri hepsini geri kazandım. Finalde de size sadık kalacağım. Beni inandırdınız. Söylesene, nereye gidiyorsun?"

Hadrian hızla ayağını geri çekti. "Hiçbir yere. Sadece bacaklarımı biraz esnetiyorum."

"Sadece iyi iş çıkarmaya devam etmeni ve seni destekleyeceğimi söylemek istedim."

Adam sarayın büyük girişinden çıktı ve Hadrian'ı merdivenlerin altında bıraktı.

Ne yapacağım, habersizce odasına mı gireceğim? Onunla konuşmayalı bir yıldan fazla oldu. Onu daha önce görmeye çalışmadığım için benden nefret edecek mi? Beni hatırlayacak mı?

Merdivenlere bir kez daha baktı.

Belki de iyidir, değil mi? Kimse onu görmüyor diye bir şey olduğu anlamına gelmez, değil mi?

Modina imparatoriçeydi. Ona çok kötü davranıyor olamazlardı. Dahlgren'de yaşarken mutluydu ve orası, her gece dev bir canavar tarafından insanların öldürüldüğü sefil bir köydü.

Sarayda yaşamak ne kadar kötü olabilir ki?

Son bir kez etrafına baktı ve taht odasının kemerli girişinde rahatça yaslanmış iki gölge gördü. Hadrian iç çekerek merdivenleri geride bırakıp hizmet kanadına doğru döndü.

Güneş henüz tam olarak doğmamıştı, ama mutfak çoktan hareketlenmişti. Kocaman tencerelerden o kadar yoğun buhar yükseliyordu ki, duvarlar gözyaşı döküyordu. Kasaplar kesme tahtalarına çekiçle vurarak emirler yağıdırıyorlardı. Çocuklar kovalarıyla koşuşturup emirlere cevap veriyorlardı. Kızlar çatal bıçakları, tavaları ve kaseleri ovuyorlardı. Kokular güçlü ve çeşitlilik gösteriyordu. Bazıları, örneğin pişmiş ekmek kokusu, harikaydı, ama diğerleri kükürt kokuyor ve iğrençti. Sarayın geri kalanından farklı olarak, duvarları veya masaları süsleyen hiçbir bayram dekorasyonu yoktu. Burada, perde arkasında, Kış Bayramı'nın işaretleri, soğuyan şekerli elma tepsileri ve kar tanesi şeklindeki kurabiyelere indirgenmişti.

Hadrian, bu hareketliliğe hayran kalarak mutfaka adım attı. O içeri girer girmez, herkes başını çevirdi, işler yavaşladı ve sonra her şey durdu. Oda o kadar sessizleşti ki, tek ses, kaynayan tencerelerden, çıtırdayan ateşten ve ıslak kepekeden damlayan sudan geliyordu. Tüm personel, sanki iki kafası ya da üç kolu varmış gibi ona bakıyordu.

Hadrian, açık bir masanın etrafındaki taburelerden birine oturdu. Mütevazı alan, mutfak personelinin kendi yemeklerini yediği yer gibi görünüyordu. Rahat ve gevşemiş görünmeye çalıştı, ancak tüm dikkatler üzerinde olduğu için bu imkansızdı.

"Neler oluyor burada?" diye bağırdı, kalın sakallı, neşeli kırıksıklıklarla çevrili gözleri olan iri yarısı bir aşçı. Hadrian'ı fark edince, gözleri aniden kısıldı. Bir anlığına da olsa, başka bir yönü olduğunu gösterdi, tıpkı oynak bir köpeğin birdenbire bir yabancıyı kükreyerek karşıladığı gibi.

"Yardımcı olabilir miyim, efendim?" diye sordu, bir elinde et satırı ile Hadrian'a yaklaşıarak.

"Kötü bir niyetim yok. Sadece biraz yiyecek bulmak istiyordum."

Aşçı onu dikkatle süzdü. "Siz şövalye misiniz, efendim?"

Hadrian başını salladı.

"Erken kalkmışsınız. İstedığınız her şeyi büyük salona getireceğim." "Aslında burada yemek yemeyi tercih ederim. Sorun olur mu?"

"Anlamadım?" dedi aşçı, şaşkın bir şekilde. "Sakıncası yoksa sorabilir miyim, sizin gibi asil bir beyefendi neden tencere sesleri ve hizmetçilerin gevezelikleriyle dolu sıcak, kirli bir mutfakta yemek yemek istesin ki?"

"Burada daha rahat hissediyorum," dedi Hadrian. "Bence bir erkek yemek yerken rahat olmalı. Tabii, eğer bu bir sorunsa..." Ayağa kalktı.

"Siz Sör Hadrian'sınız, değil mi? Mızrak dövüşlerini izleyecek vaktim olmadı, ama gördüğünüz gibi, çalışanlarımın çoğu izlemiş. Oldukça ünlü birisiniz. Sizinle ve son zamanlarda yaşadığınız talih değişikliğiyle ilgili her türlü hikâyeyi duydum. Bunların hiçbiri doğru mu?"

"Hikayeler hakkında bir şey söyleyemem, ama benim adım Hadrian."

"Memnun oldum. Benim adım Ibis Thinly. Oturun lütfen, efendim. Hemen hazırlayayım."

Hızla uzaklaşıarak, çalışanlarına işlerine dönmeleri için azarladı. Birçoğu, baş aşçı görmediğini düşündükleri anlarda Hadrian'a bakmaya devam etti. Kısa bir süre sonra, Ibis bir tabak tavuk, kızarmış yumurta, bisküvi ve bir bardak koyu bira ile geri döndü. Tavuk o kadar sıcaktı ki Hadrian'ın parmaklarını yaktı ve bisküvileri açtığı anda buhar çıktı.

"Çok teşekkür ederim," dedi Hadrian, bisküviden bir ısırık alarak Ibis'e.

Ibis ona şaşkın bir bakış attı ve sonra kıkırdadı. "Mar adına! Bir aşçıya yemek için teşekkür etmek! Bu hikayeler doğru, değil mi?"

Hadrian omuz silkti. "Sanırım soylu olduğumu hatırlamakta zorlanıyorum. Sıradan bir vatandaşken, soyluluğun ne anlama geldiğini hep biliyordum, ama şimdi pek bilmiyorum."

Aşçı gülümsedi. "Leydi Amilia da aynı sorunu yaşıyor. Bu dünyada iyi insanların başarılı olduğunu görmek çok güzel. Haberler, Highcourt'ta sahayı domine ettiğinizi söylüyor. Karşılaştığınız tüm şövalyeleri yendiniz. Hatta turnuvayı Sir Murthas'a kasksız olarak karşı koyarak açtığınızı duydum!"

Hadrian, ağzında tavukla başını salladı ve dilini yakmamak için tavuğu bir yandan diğer yana kaydırdı.

"Bir adam bunu yaptığında," diye devam etti Ibis, "ve bizim gibi denizci kökenliyse, alt sınıflarda büyük beğeni toplar. Evet, gerçekten. Yüzleri kirli, sırtları terli olan bizler, sizin gibi birinden büyük heyecan duyarız, efendim."

Hadrian nasıl cevap vereceğini bilemedi ve tavuğunu yutmakla yetindi. Her yarıştığında coşkulu kalabalığın sesini duyuyordu, ama Hadrian alkış için orada değildi. Görevi karanlık, gizli ve övgüye layık değildi. Beş şövalyenin eyerini çıkarmış ve yarışma kurallarına göre onların atlarına sahip olmuştu. Hadrian bu ayrıcalığı reddetmişti. Atlara ihtiyacı yoktu, ama bundan daha fazlası vardı: onları hak etmiyordu. Tek istediği Arista ve Gaunt'ın hayatlarıydı. Onun zihninde, tüm bu olay lekelenmişti. Zaferlerinden başka bir şey almak, hatta başarının zevkini bile, yanlış olurdu. Yine de, kalabalıklar, onun at hakkını her reddettiğinde alkışladı, onu olduğu gibi değil, alçakgönüllü ve şövalye gibi gördüler. Oysa o, bekleyen bir katildi.

"Artık sadece sen ve Breckton kaldınız, değil mi?" diye sordu Ibis.

Hadrian kasvetli bir şekilde başını salladı. "Yarın mızrak dövüşü var. Bugün bir tür av var."

"Ah evet, şahin avı. Bu akşamki ziyafet için bolca av kuşu kızartacağım. Sen gitmiyor musun?"

"Sadece mızrak dövüşü için buradayım," dedi Hadrian, ağzı yine dolu olmasına rağmen.

Ibis daha iyi görebilmek için başını eğdi. "Wintertide Yüksek Mahkeme Turnuvasını kazanmak üzere olan yeni bir şövalye için pek mutlu görünmüyorsun. Umarım yemeklerden dolayı değildir."

Hadrian başını salladı. "Yemekler harika. Umarım ögle yemeğimi de burada yememe izin verirsin."

"Ne zaman istersen gelebilirsin. Ha! Beni bir han sahibi ya da kale lordu gibi dinle. Ben sadece bir aşçıyım." Başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Tabii, bu köpekler sesimden titriyorlar, ama sen bir şövalyesin. İstedığın yere gidebilirsin. Yine de... yemeğim seni cömert bir ruh haline soktuysa, senden bir ricada bulunmak isterim."

"Neymiş o?"

"Lady Amilia kalbimde özel bir yere sahiptir. O benim için bir kız evlat gibidir. Çok tatlı bir kızdır ve son zamanlarda Sir Breckton'dan hoşlanmaya başlamış gibi görünüyor. O iyi biridir, iyi bir mızrakçıdır, ama duyduğuma göre onu yenebilirsin. Şimdi, sana karşı bir şey söylemiyorum -

benim konumumdaki biri böyle bir şeyi ima etmekle aptallık ederdi, ama..."

"Ama?"

"Bazı şövalyeler, vizör gibi yerleri hedef alarak mümkün olduğunca fazla hasar vermeye çalışırlar. Breckton'a bir şey olursa... Amilia'nın incinmesini istemem. Hiçbir zaman çok şeyi olmadı. Fakir bir aileden geliyor ve hayatı boyunca çok çalıştı. Şimdi bile o adi... Yani, Regent Saldur onu gece gündüz köle gibi çalıştırıyor. Ama yine de, son zamanlarda mutlu ve bunun devam etmesini istiyorum."

Hadrian gözlerini tabağından ayırmadan, ekmek kabuğuyla yumurta sarısını silmeye odaklandı.

"Her neyse, mümkünse Breckton'a biraz daha yumuşak davranırsan çok iyi olur. Yani incinmesin diye. Tabii ki her zaman elinden geleni yapamayacağını biliyorum. Sevgili Maribor, bunu biliyorum. Ama seninle konuşurken senin iyi bir insan olduğunu anladım. Ha! Neden bu konuyu açtım bilmiyorum. Doğru olanı yapacaksın. Biliyorum. Al, sana biraz daha bira getireyim."

Ibis Thinly, Hadrian'ın bardağını ve iştahını da yanına alarak uzaklaştı.

Amilia, Saldur'un onu mutfakta hanımefendi rütbesine yükselttiği gün, birçok yönden Saldur'un dünyaya getirdiği bir çocuk gibi hissediyordu. Şimdi ise, basit görevleri yerine getirmeye çalışırken sık sık hata yapan, henüz yürümeye başlayan bir çocuktan biraz daha fazlasıydı. Kimse bir şey söylemiyordu. Kimse onu işaret edip gülmüyordu, ama anlamlı bakışlar ve kısmen gizlenmiş gülümsemeler vardı. Haritasız bir şekilde saray hayatının sayısız tuzakları ve tehlikeleri arasında yolunu bulmaya çalışırken kendini yabancı hissediyordu.

Şık giyimli bir asilzade ona "*leydim*" diye hitap ettiğinde Amilia rahatsız oldu. Geçerken bir muhafızın dikkatini çekmesi garipti. Özellikle de aynı askerler bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce ona müstehcen bir şekilde sırtmışlardı. Amilia, muhafızların hala sırtıp asilzadelerin hala güldüğünden emindi, ama şimdi bunu kibar bakışların arkasında yapıyorlardı. Sessiz kıkırdamaları ortadan kaldırmanın tek yolunun uyum sağlamak olduğuna inanıyordu. Amilia yürürken tökezlemez, bir kadeh şarap dökmez, çok yüksek sesle konuşmaz, yanlış renk giyinmez, sessiz kalması gereken yerde gülmez veya gülmesi gereken yerde sessiz kalırsa, eskiden onların bulaşıklarını yıkadığını unutabilirlerdi. Amilia

soylularla etkileşime girdiğinde bu onun için bir işkenceydi, ama bunu alışık olmadığı bir ortamda yaptığında hasta oluyordu. Bu nedenle Amilia, şahin avının yapıldığı sabah hiçbir şey yemedi.

Tüm saray, gün boyu sürecekt etkinliğe katıldı. Şövalyeler, soylular, hanımlar ve hizmetkarlar, büyük av için hep birlikte ormana ve tarlalara doğru yola çıktılar. Köpekler de onların peşinden koştular. Amilia daha önce hiç ata binmemişti. Midilliye, katıra, hatta öküzlere bile binmemişti, ama o gün kendini devasa beyaz bir savaş atının üzerinde dengesiz bir şekilde otururken buldu. Lady Genevieve'in ona verdiği güzel beyaz elbiseyi ve ona uyan pelerini giymişti; bu, tesadüf eseri, atının tüylerine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Sağ bacağı eyerin iki boynuzu arasına takılıydı ve sol ayağı bir planşete dayanıyordu. Bu şekilde oturmak, hayvanın sırtında kalmayı zor bir iş haline getiriyordu. Her sarsıntı ve dönüş, kalbini çarptırıyor ve elleri atın örgülü yelesine tutunmaya çalışıyordu. Birkaç kez, neredeyse geriye düşüyordu. Amilia, düşerse, sıkışmış bacağıyla asılı kalacağını, eteği başının üstüne çıkacak ve at gururla zıplayıp duracak diye hayal etti. Bu düşünce onu o kadar korkuttu ki, nefes almakta zorlandı ve gözleri yere sabitlenmiş bir şekilde hareketsiz oturdu. Vahşi doğada iki saat süren yolculuk boyunca Amilia tek kelime etmedi. Avcı, grubun dikkatini çekmek için seslendiğinde ancak o zaman cesaretini toplayıp başını kaldırdı.

Ormanın gölgesinden çıkıp bir tarlanın ışığına çıktılar. Uzun kahverengi sazlıklar kar örtüsünün altından çıkıntı yapıyordu. Sabah güneşinin parıltısı, nehrin manzarayı kestiği yerde akan suda yansıyor. Rüzgâr olmadığı için dünya tuhaf bir şekilde sessizdi. Avcı, onlara ormanın kenarına yayılmalarını ve bataklığa dönmelerini söyledi. Amilia, umduğu varış noktasına ulaştığı için mutluydu ve atını gecikme ya da kaza olmadan yönlendirebildiği için gurur duyuyordu.

Sonunda durduğunda, rahat bir nefes aldı, ancak şahin avcısının yaklaştığını gördü.

"Bugün hangi kuşu kullanacaksınız, hanımefendi?" diye sordu, kırmızı başlığının içinden ona bakarak. Elleri kalın eldivenlerle kaplıydı.

Amilia yutkundu. "Ah... ne önerirsiniz?"

Şahin avcısı şaşırılmış görünüyordu ve Amilia yanlış bir şey yapmış gibi hissetti.

"Şey, hanımefendi, birçok kuş var ama belirli bir kural yok. Geleneklere göre genellikle kral için gerfalcon, prens veya dük için şahin, kont için peregrine, baron için bastard hawk, şövalye için saker,

goshawk asilzadeye, tercel fakir adama, sparrow hawk rahibe, kestrel hizmetçiye ve merlin hanımefendiye ayrılır, ama pratikte bu daha çok bir mesele..."

"O Murderess'i kullanacak," dedi Rochelle Düşesi, yanlarına koşarak gelerek.

"Elbette, Leydim." Şahin avcısı başını eğdi ve eliyle hızlı bir hareket yaptı. Bir hizmetçi, yumruğunda büyük bir başlıklı kuşla koşarak geldi. "Eldiveniniz, leydim," dedi şahin avcısı, kaba geyik derisinden yapılmış bir eldiven uzatarak.

"Onu sol elinize giymelisiniz, canım," dedi düşes, güven verici bir gülümsemeyle ve gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla.

Amilia eldiveni alıp giyerken kalbinin çarpıntısını hissetti.

"Elini kaldır, canım. Yüzünden uzak tut," diye talimat verdi Leydi Genevieve.

Şahin avcısı, hizmetçiden yırtıcı kuşu aldı ve ona doğru taşıdı. Şahin muhteşemdi ve kısa süslü tüyleri olan deri bir başlıkla gözleri kapatılmıştı. Amilia'ya aktarılırken, Murderess kocaman kanatlarını açtı ve güçlü pençeleri eldiveni kavradığında iki kez kanat çırpı. Şahin beklediğinden daha hafifti ve Amilia onu tutmakta hiç zorlanmadı. Yine de Amilia'nın düşme korkusu, kuşa olan korkusuyla yer değiştirdi. Şahin avcısı, şahini bileğine bağlayan jess'i sararken, onu şahine bağlarken dehşetle izledi.

"Güzel kuş," diye bir ses duydu Amilia.

"Evet, öyle," diye cevapladı. Sir Breckton'ın soluna geçtiğini görünce Amilia bayılacağını sandı.

"Bu Rochelle Düşesi'nin kuşu. O..." Amilia döndü. Düşes onu terk ederek uzaklaşmıştı. Panik, midesini bulandırdı. Lady Genevieve ne kadar dostça davranırsa davranırsın, Amilia kadının onu eziyet etmekten zevk aldığından şüphelenmeye başlamıştı.

Amilia, tüm dünyada etkilemek istediği tek adamla karşı karşıya otururken kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bir eliyle kuşu tutarken diğer eliyle atın dizginlerini sıkıca kavrayan Amilia, soğuktan burnunun aktığını fark etti. Günün daha da kötüye gidebileceğini hayal bile edemiyordu. Sonra, sanki tanrılar onun düşüncelerini duymuş gibi, avcının sesiyle cevap verdiler.

"Herkes! İleri sürün!"

Aman Tanrım, Maribor!

Atı, buzla kaplı engebeli zeminde tökezledi ve Amilia dengesini kaybetti. Ani sarsıntı Murderess'i de korkuttu ve kendini kurtarmak için büyük kanatlarını açarak uçmaya başladı. Amilia'nın bileğine bağlı olan şahin, kolunu çekti. Kuş onu geriye doğru çekmeseydi, Amilia eyerde kalabilirdi.

Amilia, atın sırtından düşerken çılglık attı, kabusu gerçeğe dönüşmüştü. Ancak eyerden düşmeden önce durdu. Sir Breckton onu belinden yakalamıştı. Zırh giymemiş olmasına rağmen, kolu çelikten bir bant gibi sağlam ve hareket ettirilemezdi. Nazikçe onu ayağa kaldırdı. Kuş iki kez daha kanat çırpıp, sonra sakinleşti ve Amilia'nın eldivenini tekrar kavradı.

Breckton tek kelime etmedi. Amilia eyerine tekrar oturup ayağını planşete koyana kadar onu sabit tuttu. Dehşete kapılmış ve utançtan kızarmış olan Amilia, ona bakmayı reddetti.

Neden bu onun önünde olmak zorundaydı ki!

Onun yüzünü görmek ve diğerlerinde gördüğü aynı küçümseyici sırtışı görmek istemiyordu. Gözyaşlarına boğulmak üzereyken, çaresizce saraya, mutfığa, tencere temizlemeye geri dönmek istiyordu. O anda, Sir Breckton'ın karşısında aşağılanmaya katlanmaktansa, Edith Mon'la, hatta onun intikam peşindeki hayaleti ile yüzleşmeyi tercih ediyordu. Gözyaşlarının akmaya başladığını hissedince, çenesini sıktı ve onları tutmak için derin bir nefes aldı.

"Bir adı var mı?"

Sir Breckton'ın sözleri o kadar beklenmedikti ki, Amilia soruyu anlamak için iki kez tekrar etti.

"Katil," diye cevapladı, sesinin çatlamadığı için Maribor'a şükrederek. "Bu... uygun görünüyor." Bir süre durakladıktan sonra devam etti.

"Güzel bir gün, değil mi?"

"Evet." Beynine bir şeyler eklemek için emir verdi, ama hiçbir şey bulamadı.

Neden böyle konuşuyor? Neden hava durumunu soruyor?

Şövalye derin bir nefes aldı.

Ona baktığında, sırtmadığını, acı çekiyormuş gibi görüldüğünü fark etti. O, onun yüzünü incelerken, gözleri kazara onun gözleriyle buluştu ve o anında başka yere baktı. Parmakları, eyerin boynuzunda marş ritmi tutuyordu.

"Soğuk," dedi ve hemen ekledi, "Daha sıcak olabilirdi, sence de öyle değil mi?"

"Evet," dedi kız, tek kelimelik cevaplarıyla aptal gibi göründüğünü fark ederek. Daha fazlasını söylemek istiyordu. Esprili ve zeki olmak istiyordu, ama beyni yer kadar donmuştu.

Amilia, onun yine kendisine baktığını fark etti. Bu sefer başını salladı ve bir kez daha iç geçirdi.

"Ne?" diye sordu korkuyla.

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum," dedi.

Gözlerindeki samimi hayranlık onu daha da şaşırttı.

"Sert zeminde bir savaş atına yan oturarak, koluna büyük bir şahin konmuş halde, beni hala bir eskrim maçındaki bir şövalye gibi hissettiriyorsun. Leydim, sen tahmin edilemeyecek kadar muhteşemsin. Hayranlık duyuyorum." Amilia, ona baktığını fark edene kadar ona bakmaya devam etti. Zihninde gözlerine başka yere bakmasını emretti, ama gözleri itaat etmedi. Cevap verecek söz bulamadı, ama bu pek de önemli değildi, çünkü Amilia konuşacak nefes bile alamıyordu. O anda nefes almak önemsiz görünüyordu. Kendini nefes almaya zorlayan Amilia, gülümsediğini fark etti. Bir saniye sonra, Sir Breckton'ın da bunu fark ettiğini anladı, çünkü aniden davul çalmayı bırakıp daha dik oturdu.

"Hanımefendi," dedi şahin avcısının uşağı, "kuşunuzu serbest bırakma zamanı geldi."

Amilia raptora baktı ve bunu nasıl yapacağını merak etti. "May I yardım edebilir miyim?" Sir Breckton sordu. Uzanarak , o çıkardı Katilin başlığını çıkardı ve bağını çözdü.

Hizmetçi kolunu hareket ettirerek kadına elini yukarı kaldırmasını işaret etti. Amilia öyle yaptı ve Murderess büyük kanatlarını açarak aşağı doğru itti ve gökyüzüne yükseldi. Yırtıcı kuş gittikçe yükseldi ama doğrudan başının üzerinde daireler çizmeye devam etti. Amilia şahini izlerken Breckton'ın kendisine baktığını fark etti.

"Senin kuşun yok mu?" diye sordu.

"Hayır. Avlanacağımı beklemiyordum. Doğrusu, yıllardır avlanmamıştım. Bunun keyfini unutmuştum, ta ki şimdiye kadar."

"Yani nasıl yapılacağını biliyorsun?"

"Oh evet. Tabii ki. Çocukken Chadwick'in tarlalarında avlanırdım. Babam, kardeşim Wesley ve ben, haftalarca kuşları yuvalarından, kemirgenleri de yuvalarından kovardık."

"Bunun benim ilk seferim olduğunu söylersem bana kötü gözle bakar mısınız?"

Breckton'ın yüzü ciddileşti, bu da onu korkuttu, ta ki o şöyle diyene kadar: "Hanımefendi, güneşin doğmadığı, nehirlerin akmadığı ve rüzgarların esmediği günü görecektir kadar uzun yaşarsam,

, nehirlerin akmayacağı ve rüzgarların esmeyeceği *günü görecektik kadar uzun* yaşarsam, sizi kötü düşünmeyeceğim."

Bir kez daha gülümsemeyi saklamaya çalıştı. Bir kez daha başaramadı ve bir kez daha Sir Breckton bunu fark etti.

"Belki bana yardım edebilirsiniz, çünkü tüm bunlar kafamı karıştırdı," dedi Amilia, etraflarını işaret ederek.

"Bu çok basit bir şey. Kuşlar *bekliyorlar*, yani başımızın üzerinde uçuyorlar ve saldırıyı bekliyorlar. Tıpkı askerlerin savaşa hazırlanmak için sıraya girip beklemeleri gibi. Düşmanlar kurnaz bir gruptur. Nehir ile aramızdaki arazide bizden önce saklanıyorlar. Atların oluşturduğu sıra ile avcı, avın bu tarafa gelmeyeceğinden emin oldu, ki tabii ki biz burada olmasaydık, ağaçların güvenliğine ulaşmak için bunu denerlerdi."

"Peki bu gizli düşmanları nasıl bulacağız?"

"Onları ortaya çıkarmak, ya da bu durumda ortaya çıkarmak gerekiyor. Gördün mü? Avcı köpekleri topladı."

Amilia, saraydan gelen bir düzine çocuğun önderliğinde, hevesli köpeklerin ilerleyişini izledi. Köpekler serbest bırakıldıktan sonra, çalılıklar arasında kayboldular. Sadece kuyrukları, eğilmiş sazlıkların üzerinde, burada orada görünüyordu. Köpekler, havlamadan ya da ulumadan karlı tarlaya daldılar.

Avcı, mavi bir bayrakla şahin avcısına işaret verdi, o da binicilere el salladı. Nehre doğru yavaşça ilerlemeleri gerektiğini işaret etti. Kuşu gitmiş olan Amilia, atını kontrol etmenin daha kolay olduğunu fark etti ve diğerleriyle birlikte ilerledi. Herkes sessizce ilerlerken, Amilia ne olacağını bilmediği halde heyecanlanmıştı.

Şahin avcısı elini kaldırdı ve biniciler atlarını durdurdu. Amilia başını kaldırıp baktığında, kuşların tarlada onların hareketlerine uyum sağladığını gördü. Şahin avcısı kırmızı bayrağı salladı ve avcı düdüğünü çaldı, bu da köpeklerin fırlamasına neden oldu. Anında, tarlada kuşlar patladı. Bildircinlar saklandıkları yerden çıkıp gökyüzüne doğru koşarken, yüksek sesli çarpma sesleri duyuldu. Korkunç köpeklerden kaçmaya çalışırken, gökyüzünde kendilerini bekleyen ölümü hiç görmediler. Şahinler güneşin altından süzülerek hedeflerine çarptılar ve onları yere indirdiler. Biri avını nehre kadar taşıdı ve şahin de bildircin da suya düştü.

"Bu Murderess'ti!" Amilia dehşet içinde bağırdı. Aklın
Genevieve's prized bird. Without

Lady

düşünmeden atını tekmeledi ve atı ileriye sıçradı. Tarlayı dörtnala geçti ve nehre yaklaşıırken, buz gibi suda yüzen bir köpek gördü. Bir diğeri de hemen ardından onu takip etti. İki kuş yüzeyde çaresizce kanat çırpıyor ve beyaz bir su sıçraması yaratıyordu.

Amilia nehre dalmadan hemen önce, Breckton atının dizginlerini yakaladı ve ikisini de durdurdu.

"Bekle!"

"Ama kuş!" Amilia'nın söyleyebildiği tek şey buydu. Gözleri sıçrayan suya kilitlenmişti.

"Sorun yok," diye onu sakinleştirdi. "İzle."

İlk köpek Murderess'e ulaştı ve tereddüt etmeden şahini ağzına aldı. Şahini havada tutan köpek, daireler çizerek geri yüzdü. Aynı anda, ikinci köpek de düşen avı almak için koşmaya başladı. Bildircin çırpınıyordu, ama Amilia, köpek dişlerini geçirdiğinde şahinin direnmemesine şaşırdı.

"Gördün mü," dedi Breckton, "köpekler ve kuşlar birbirlerine güvenmek ve birbirlerini korumak için eğitilirler. Tıpkı askerler gibi."

Köpek, şahini hala ağzında tutarak sudan çıktı. Köpek kuşu onlara getirirken Amilia ve Breckton attan indiler. Hayvan nazikçe ağzını açtı ve Murderess bir kez daha Amilia'nın yumruğuna atladı. Kanatlarını gerdi ve çırpıtı, su sıçrattı.

"O iyi!" dedi Amilia şaşkınlıkla.

Bir çocuk, ayağına bağlanmış bir ip ile ölü bir kuşu tutarak ona doğru koştu. "Sülünüz, hanımefendi."

Hadrian o günün ilerleyen saatlerinde geri döndüğünde, Ibis Thinly sadece bir tabakla değil, çok daha fazlasıyla onu bekliyordu. Masa, çeşitli etler, peynirler ve ekmeklerle doluydu. Mutfak temizlenmiş, fazla çuvallar kaldırılmış, raflar tozlanmıştı ve yerler silinmişti. Masa taze mumlarla donatılmıştı ve küçük tabure yerine daha büyük, minderli bir sandalye konulmuştu. Hadrian, bunların hepsinin sadece Ibis'in eseri olmadığını tahmin etti. Görünüşe göre, ziyaretinin haberi yayılmıştı. Mutfakta sabahki sayının iki katı kadar hizmetçi vardı ve çoğu boş boş duruyordu.

Ibis bu sefer Hadrian'la konuşmadı. Aşçı, avdan dönen soyluların getirdiği av hayvanlarını işlemekle meşguldü. Hizmetçiler, odanın etrafına çelenk gibi dizilmiş, başları kesilmiş uzun bir sıra halinde duran bıldırcın, sülün ve ördekleri yoluyorlardı. Yapılacak çok iş olduğu için, Ibis bile tavşan ve sincapları yüzüyordu. Aşçı, acil bir işi olmasına rağmen, Amilia geldiğinde hemen çalışmayı bıraktı.

"Ibis! Bak! İki tane yakaladım!" diye bağırdı, kuşları başının üzerinde tutarak. Mutfağa, güzel beyaz bir elbise ve ona uyan kürk bir pelerin giymiş olarak girdi.

"Buraya getir, kızım. Bu hazineleri bir göreyim."

Hadrian, her şöleninde Lady Amilia'yı uzaktan görmüştü, ancak kurye kılığına girdiğinden beri onu ilk kez yakından görüyordu. Hatırladığından daha güzeldi. Kıyafetleri de kesinlikle daha iyiydi. Adımlarındaki canlılık mı, yoksa soğuktan kızaran yanakları mıydı, her neyse, daha canlı görünüyordu.

"Bunlar açıkça en iyileri," dedi Ibis, ganimetlerini inceledikten sonra.

"Zayıf ve küçükler, ama *benim!*" Bu açıklamayı kaygısız, mutlu bir kahkaha izledi.

"Ruh halinden, avı tek başına yapmadığını çıkarabilir miyim?"

Amilia hiçbir şey söylemedi, sadece gülümsedi. Ellerini arkasında birleştirip, eteğini sallayarak mutfakta dolaşmaya başladı.

"Hadi ama kızım. Benimle oyun oynama."

Yine güldü, dönüp, "Neredeyse bütün gün yanımdaydı. *Mükemmel* bir beyefendi, eklemeliyim, ve sanırım..." Tereddüt etti.

"Ne düşünüyorsun? Söyle hadi,
kızım." "Sanırım benden
hoşlanıyor."

"Bah! Tabii ki senden hoşlanıyor. Ama adam ne dedi? Açıkça konuştu mu? Şiir mi okudu? Orada, sahada seni öptü mü?"

"*Öpmek mi?* O böyle bir kabalığa çok uygun biri değil, ama *çok* gergindi... hatta aptaldı. Ve gözlerini benden ayıramıyor gibiydi!"

"Aptal mı? Sir Breckton mu? Ah, kızım, onu kendine bağladın. Bağladın. İyi bir av, söylemeliyim, gerçekten iyi bir av."

Amilia kendini tutamadı ve tekrar güldü, bu sefer başını geriye atarak ve elbisesini döndürerek. Bunu yaparken, Hadrian'ı gördü ve durdu.

Hadrian'ı gördü ve durdu.

"Üzgünüm, geç öğle yemeği yiyorum," dedi. "Bir dakika içinde giderim." "Oh hayır. Gitmen gerekmez. Sadece seni görmedim. buraya gelen tek kişi benim, ya da öyle sanıyordum." "Burası salondan daha rahat," dedi Hadrian. "Günlerimi burada geçiriyorum. şövalyelerle çekişmek istemiyorum. Yemeklerde de onlarla rekabet etmek istemiyorum." Şaşkın bir ifadeyle yanına geldi. "Sen şövalye gibi konuşmuyorsun." "O Sir Hadrian," dedi Ibis, Amilia'ya.

"Oh!" diye haykırdı. "Sör Breckton ve zavallı Nimbus saldırıya uğradıklarında onlara yardım ettin. Çok naziktin. Ayrıca turnuvada miğfer takmadan yarışan da sensin. İlk turda tüm rakiplerini devirip, kalkanında tek bir mızrak kırılmadı. Sen... çok iyisin, değil mi?"

"Ve yarın şampiyonluk için Sör Breckton'a karşı yarışacak," diye hatırlattı Ibis.

"Doğru!" diye haykırdı, elini dudaklarına götürerek. "*Hiç* atından düştün mü?"

Hadrian utangaç bir şekilde omuz silkti. "Şövalye olduğumdan beri olmadım."

"Oh, ben... öyle demek istemedim... Sadece çok acı verici olup olmadığını merak ettim. Sanırım hiç hoş bir his olamaz. Tüm o zırh ve yastıklara rağmen, bir mızrakla dörtlüye giden bir attan düşmek hoş bir şey olamaz." Gözleri endişeyle doldu. "Ama diğer şövalyeler iyi, değil mi? Bugün Sir Murthas ve Sir Elgar'ı şahin avında gördüm. Koşuyor ve gülüyorlardı, bu yüzden kim kazanırsa kazansın her şeyin yoluna gireceğinden eminim.

Yarın final maçı olduğunu ve turnuvayı kazanmanın büyük bir onur olduğunu biliyorum. Seni küçümseyenlere kendini kanıtlama arzusunu çok iyi anlıyorum. Ama Sir Breckton'ın iyi bir adam olduğunu, çok iyi bir adam olduğunu düşünmeni istiyorum. Elinden gelse sana asla zarar vermez. Umarım sen de aynı şekilde düşünürsün." Hadrian'a gülümsemeye çalıştı.

Midesini bulandıran bir hisle yediği ekmeği masaya bıraktı. Hadrian mutfakta yemek yemeyi bırakmak zorunda kaldı.

Akrobatlar hızla insan piramidini oluşturdular. Tek tek havaya sıçrayarak takla attılar ve her biri aşağıdakinin omuzlarına ayakları önde indi.

. Birbiri ardına uçarak, son adam uzanıp büyük salonun tavanına dokunana kadar piramidi oluşturmaya devam ettiler. Heyecan verici gösterinin tehlikesine rağmen, Amilia izlemiyordu. Bu numarayı daha önce seçmelerde ve provalarda görmüştü. Gözleri seyircilerdeydi. Kış mevsimi yaklaşırken, her ziyafetteki eğlenceler daha görkemli ve daha abartılı hale geliyordu.

Amilia, salon alkışlarla çınlayana kadar nefesini tuttu.

Beğenmişlerdi!

Viscount Winslow'u arayan Amilia, onun ellerini başının üzerinde alkışladığını gördü. İkisi birbirlerine geniş gülümsemelerle karşılık verdiler.

"Sonlara doğru stresten öleceğimi sandım," diye fısıldadı Nimbus, Amilia'nın yanındaki koltuktan. Öğretmenin yüzündeki morluklar neredeyse tamamen geçmişti ve sinir bozucu ısıklık sesi nihayet burnundan çıkmıştı.

"Evet, gerçekten mükemmeldi," dedi Dunmore Kralı Roswort.

Her ziyafette Nimbus her zaman Amilia'nın soluna otururdu, kraliçe ve kral ise onun sağına otururdu.

Kral Roswort iri yarı bir adamdı. Rochelle Dükü ve Düşesi onun yanında minyon kalıyordu. Tıknaz, şişman vücudu, kendi ağırlığı altında sarkmış yüzünde de minyatür olarak kendini gösteriyordu. Amilia, Kral Roswort zayıf olsa bile, yaşlı bir binicilik atı gibi sarkacağını hayal etti. Karısı Freda, kendisi de zayıf sayılmazdı ama ona kıyasla zayıftı. Hem görünüşü hem de tavırları kuru ve kırılığandı. Çift, en azından üçüncü kadeh şaraplarını içene kadar, çoğu zaman sessizdi. Amilia o akşam sayıyı kaybetti, ama üçüncü kadehin geldiğini ve belki de çoktan bittiğini varsaydı.

"Akrobatlar sizin arkadaşlarınız mı?" diye sordu kral, karısının yanından eğilerek Amilia ile konuşmak için.

"Benim mi? Hayır, ben sadece onları işe aldım," dedi. "O zaman arkadaşlarınızın arkadaşları mı?"

Amilia başını salladı.

"Ama onları tanıyor musun?" diye kral ısrar etti.

"Onlarla ilk kez seçmelerde tanıştım."

"Rossie," dedi Freda. "Asillerin kapıları ona açıldığına göre, açıkça onlardan uzaklaşmaya çalışıyor. Onu bunun için suçlayamazsınız. Herkes o sefil insanları terk ederdi. Onları sokakta bırakırdı. Onların yeri orası."

"Ama ben..." Amilia, kral onu kesmeden önce söze başladı.

"Ama kraliçem, birçok kişi rütbesini yükseltiyor. Bazı sokak satıcıları artık soylular kadar zengin."

"Korkunç bir durum," dedi Freda, ince, kırmızı boyalı dudaklarından hırlayarak. "Unvanlar eskisi gibi değil artık."

"Katılıyorum, kraliçem. Bazı şövalyelerin soyları bile yok. Onlar kılıçlı köylülerden farksızlar. Bugünlerde herkesin ihtiyacı olan tek şey zırh ve at satın almak için para, ve işte size bir asilzade. Halk bile okumayı öğreniyor. Okumayı biliyor musunuz, Leydi Amilia?"

"Aslında, okuyabiliyorum."

"Gördün mü!" Kral ellerini havaya kaldırdı. "Tabii ki, artık soylular arasındasın, ama sanırım bundan önce okumayı öğrendin? Bu bir trajedi. Dünyanın nereye gittiğini bilmiyorum."

"En azından elflerle durum düzeldi," diye karısı araya girdi. "Ethelred'in onların sayısını azalttığı için ona teşekkür etmelisin. Dunmore'da onlarla başa çıkma çabalarımız pek başarılı olmadı."

"Onlarla başa çıkmak mı?" diye sordu Amilia, ama hükümdarlar kendi momentumlarıyla devam ettiler.

"Eğer biraz akılları olsaydı, kendileri giderlerdi. Onların hoş karşılanmadıkları daha ne kadar açık olabilir ki?" dedi kral. "Loncalar onların herhangi bir işe üye olmalarını yasaklıyor, hiçbir şehirde vatandaşlık alamıyorlar ve kilise onları uzun zaman önce Novron'un kirli düşmanları ilan etti. Köylüler bile onlara karşı önlemler almakta özgürler. Yine de onlar bu imayı anlamıyorlar. Üremek ve gecekonduları doldurmakla devam ediyorlar. Her yıl kilisenin onayladığı Temizlik Günlerinde yüzlerce kişi ölüyor, ama onlar ısrar ediyorlar. Neden taşınmıyorlar? Neden başka bir yere gitmiyorlar?"

Kral nefes nefese kaldığında, kraliçe sözü devraldı. "Onlar her çatlakta üreyen fareler gibidir. Kendi türleri arasında yaşamak bir lanettir. İlk imparatorluğu yıkan da buydu, biliyorsunuz. Onları köle olarak tutmak bile bir hataydı. Ve sözlerimi iyi dinleyin, hepsinden kurtulmazsak, tek bir elf bile medeni bir caddede veya köy yolunda yürümese bile, bu imparatorluk da aynı yıkıma uğrayacaktır."

"Doğru, doğru, eski imparatorlar çok yumuşaktı. Onları düzeltebileceklerini düşündüler

onları düzeltebileceklerini düşündüler..."

"Onları düzeltmek!" diye patladı Freda. "Ne saçma bir fikir. Bir vebayı düzeltemezsin. Sadece ondan kaçabilir ya da onu yok edebilirsin."

"Biliyorum, sevgilim, sana tamamen katılıyorum. Şimdi ikinci bir şansımız var ve Ethelred iyi bir başlangıç yaptı."

Kral ve kraliçenin, kendileri için eskimiş bir çift ayakkabı kadar tanıdık ve rahat bir sohbeti sürdürdüklerini fark eden Amilia, gerçekten dinlemeden kibarca başını salladı. Hayatında sadece bir kez elf görmüştü. Hâlâ Tarin Vale'de yaşarken, üçü köye gelmişti — eğer böyle bir akrabalık kavramları varsa, bir aile. Paçavralar giymekten memnun görünüyorlardı, kirliydi ve küçük, lekeli paketler taşıyorlardı; Amilia bunların sahip oldukları tek şey olduğunu tahmin etti. O kadar zayıftılar ki hasta görünüyorlardı ve başları eğik, omuzları çökmüş bir şekilde yürüyorlardı.

Çocuklar elfleri çağırmış, köylüler de onlara taş atıp gitmeleri için bağırmışlardı. Bir taş kadının kafasına çarptı ve kadın çılgık attı. Amilia taş atmadı, ama aile kanlar içinde kalıp köyden kaçmadan önce yaralandıklarını izledi. O zamanlar onların nasıl bir tehdit oluşturabileceğini anlamıyordu. Ona harfleri öğreten keşiş, elflerin imparatorluğun çöküşünden sorumlu olduğunu açıkladı. Onlar çaresiz görünüyorlardı ve Amilia onlara acımadan edemedi.

Roswort, iki yıl önceki kuraklığın sorumlusu olarak elfleri suçlayarak tiradını sonlandırdı ve Amilia, Nimbus'un gözlerini devirdiğini fark etti.

"Onların görüşlerine katılmıyor musun?" diye fısıldadı.

"Bir kralın sözlerine karşı çıkmak bana düşmez, milady," diye cevapladı saray mensubu kibarca.

"Doğru, ama bazen o peruğunun altında neler olup bittiğini merak ediyorum. İçimden bir ses, orada sadece saray adabından daha fazlası olduğunu söylüyor."

Amilia'nın yanında, Roswort ve Freda ilerlemişlerdi. "Cüceler de pek iyi sayılmazlar, ama en azından yetenekleri var," diyordu kral. "İyi taşıyıcılar ve kuyumcular olduklarını kabul ediyorum, ama hepsi erken karla karşılaşan sonbahar sincapları kadar cimri. Onlara güvenilmez. Herhangi biri, iki bakır para çalmak için boğazını kesebilir. Kendi türlerine bağlı kalırlar ve yasadışı dillerini fısıldayarak konuşurlar. Cücelerle yaşamak, vahşi bir hayvanı evcilleştirmeye çalışmak gibidir, asla gerçekten başarılmaz."

Başka bir gösteri başladığında konuşma kesildi. Bu sefer bir çift sihirbaz kolları içinden elma ve çeşitli eşyalar çıkardı, sonra bunları jonglörük yaptı. Gösteri bittiğinde ve tüm bıçaklar ve kadehler güvenli bir şekilde yakalandığında, Nimbus sordu: "İmparatoriçe sizin krallığınızdan değil mi, Majesteleri?"

"Oh evet." Roswort canlandı ve içkisini neredeyse döküyordu. "Dahlgren'de yaşıyordu. Ne korkunç bir karışıklıktı. Sonrasında, diyakoz

abartılı hikayelerini anlatmaya başladı ama kimse ona inanmadı. Ben de inanmadım. Novron'un varisinin o küçük toz zerresinden çıkacağını kim düşünebilirdi ki?"

"Onu neden hiç görmüyoruz?" diye sordu kraliçe Amilia'ya. "Düğüne katılacak, değil mi?"

"Elbette, Majesteleri. İmparatoriçe gücünü bunun için saklıyor. Hâlâ oldukça zayıf."

"Anlıyorum," diye cevapladı kraliçe soğukkanlılıkla. "Şimdiye kadar misafirleri kabul edecek kadar iyileşmiştir herhalde. Bazı hanımlar, bizi görmezden gelmesinin çok yakışksız olduğunu düşünüyorlar. Törenden önce onunla özel olarak görüşmek isterim."

"Korkarım bu benim karar verebileceğim bir şey değil. Ben sadece onun talimatlarını uyguluyorum."

"Az önce benim önerdiğim bir konuda onun talimatlarını nasıl uygulayabilirsin? Sen akıl okuyucu musun?"

"Sir Hadrian'ın turnuvanın finaline kalacağını kim tahmin edebilirdi?" dedi Nimbus yüksek sesle. "Yarın bir aceminin şampiyonluk için mücadele edeceğini hiç düşünmemiştim. Hem de Sir Breckton'a karşı! Lady Amilia'nın doğru kol ve kalkanı desteklediğini kabul etmelisiniz. Siz kimi destekliyorsunuz, Majesteleri?"

Roswort dudaklarını büzdü. "İkisini de sevmiyorum. Turnuva benim zevkime göre çok sönük geçti. Elgar ve Gilbert'ın teatral hareketlerini tercih ederim. Onlar seyirciyi nasıl coşturacaklarını biliyorlar. Bu yılın finalistleri rahipler kadar ciddi ve ikisi de rakiplerini devirmekten başka bir şey yapmadılar. Bana sorarsan bu kötü bir davranış. Şövalyeler savaş için eğitilir. Sadece güçlendirilmiş bir plakayı kırmak yerine, içgüdüsel olarak öldürmeye çalışmalılar. Bence savaş uçları kullanmaları zorunlu olmalı. Bunu yaparsanız, izlemeye değer bir şey göreceksiniz!"

Son performans bittiğinde, baş uşak pirinç uçlu asasını taş döşemelere vurdu ve Ethelred ayağa kalktı. Konuşmalar kesildi ve ziyafet salonu sessizliğe büründü.

"Dostlarım," Lanis Ethelred en güçlü sesiyle konuşmaya başladı, "Size böyle hitap ediyorum çünkü yakında benim sadık tebaam olacaksınız, ancak sizi her zaman öncelikle dostlarım olarak göreceğimi bilmenizi istiyorum. Birlikte uzun ve zorlu bir mücadeleyi atlattık. Yüzyıllar süren karanlık, zorluklar, barbarlık ve milliyetçilerin tehditleri bizi rahatsız etti. Ancak sadece iki gün sonra, güneş yeni bir çağın şafağını getirecek. Bu Kış Bayramı'nda medeniyetin yeniden doğuşunu, yeni bir dönemin başlangıcını kutluyoruz. Efendimiz

Maribor bana yüce gücün tacını takmaya layık gördüğüne göre, onun planına sadık kalacağıma ve insanlığı adaletin sağlam eli ile yöneteceğime söz veriyorum. Yeni İmparatorluğu dünyayı aydınlatan ve düşmanlarımızın gözünü kamaştıran bir fener haline getirmek için geleneksel değerlere geri döneceğim."

Salon alkışladı.

"Umarım hepiniz şahin avcılığı sayesinde avlanan kuşları beğenmişsinizdir. Yarın, mızrak dövüşü finalistleri en iyi şövalye unvanı için mücadele edecekler. Umarım hepiniz bu iki yetenekli adamın mücadelesini beğenirsiniz. Sör Breckton, Sör Hadrian, neredesiniz? Lütfen ikiniz de ayağa kalkın." İki şövalye tereddütle ayağa kalktı ve seyirciler alkışladı. "Yeni İmparatorluğun seçkinlerine kadeh kaldıralım!"

Ethelred, salondaki herkesle birlikte onların şerefine içti. Naip tekrar oturdu ve Amilia müzisyenlere yerlerini almaları için işaret etti.

Önceki gecelerde olduğu gibi, çiftler dans etmek için açık alana çıktı. Amilia, gümüş tunik giymiş Sir Breckton'ın kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Sir Breckton baş masaya ulaştığında, Amilia'nın önünde eğildi.

"Affedersiniz, hanımefendi. Dans etmek için sizin eşlik etmenizin zevkini yaşayabilir miyim?"

Amilia'nın kalbi bu daveti duyunca hızla çarpmaya başladı ve net düşünemedi. Dans edemediğini hatırlamadan önce ayağa kalktı, masanın etrafından dolaştı ve elini uzattı.

Şövalye elini tuttu ve onu dansçıların sıralar oluşturduğu yere nazikçe götürdü. Böylesine samimi bir ortamda onunla birlikte olmak rüya gibiydi. Müziğin ilk notaları havayı doldurduğunda, bu rüya kabusu dönüştü. Amilia ne yapacağını bilmiyordu. Son birkaç akşam dansları izlemişti ama adımları öğrenmek için değil. Tek hatırlayabildiği, dansın sıralar halinde başladığı ve sıralar halinde bittiği ve ortada bir noktada dansçıların ellerini tutup hızlıca birkaç kez yer değiştirdikleri idi. Diğer tüm detaylar bir sırdı. Amilia bir an için sandalyesinin güvenliğine dönmeyi düşündü, ama bunu yapmak onu utandırır ve Breckton'ı küçük düşürürdü. Başı dönüyordu, bayılmak üzereydi ama Breckton'ın selamına karşılık bir reverans yapmayı başardı.

Hiçbir şey onu yaklaşan felaketten kurtaramazdı. Zihninde, sendelediği, tökezlediği ve düştüğü bir sahne canlanıyordu. Diğer soylular gülüp alay ederken, gözyaşları yanaklarından akacaktı. Onların şöyle dediklerini hayal etti:

Seni bizim gibi olabileceğini düşünmeye neyin sevk etti? Breckton'ın sakın bakışları bile Amilia'yı sakinleştiremiyordu.

Ağırlığını soldan sağa kaydırdı, yarım ölçü içinde bir hareket yapması gerektiğini biliyordu. Hangi ayağını kullanacağını bilseydi, ilk adımı atabilirdi.

Aniden müzik durdu ve tüm topluluk hareketsiz kaldı.

Sessizlik çöktü, konuşmalar kesildi ve yerini dağınık nefes alıp verme sesleri aldı. Herkes ayağa kalktı ve tüm gözler, Büyük Salon'a adımlarını atan Majesteleri İmparatoriçe Modina Novronian'a kilitlendi.

Beşinci kattaki iki muhafız, salonu geçerken onun iki yanında yürüdü. İmparatoriçe, balkonda yaptığı konuşmada giydiği resmi elbiseyi giymişti ve lüks mantosu arkasında sürükleniyordu. Modina'nın saçları, üzerinde imparatorluk tacı bulunan bir ağ başlık altına toplanmıştı. Çenesi yukarıda, omuzları dik, sırtı düz, çarpıcı bir zarafet ve asaletle yürüyordu. Sessiz kalabalığın içinden geçerken, ormandaki ağaçların arasında kayan efsanevi bir yaratık gibi, ruhani bir görünüm sergiliyordu.

Amilia, gördüklerinden emin olamayıp birkaç kez gözlerini kırpı ve diğerleri gibi donakaldı. Modina'nın görünüşünün etkisi şaşırtıcıydı ve odadaki herkesin yüzünde yansımıştı. Kimse kıpırdamadı ve çok azı nefes alıyor gibiydi.

Odanın önüne gelen Modina, ana masanın önünden geçerek önceki geceler boş bırakılan imparatorluk tahtına doğru yürüdü. İmparatoriçe koltuğunun önünde kısa bir süre durdu, narin elini kaldırdı ve sadece "Devam edin" dedi.

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra müzisyenler tekrar çalmaya başladı. Saldur ve Ethelred, Amilia'ya sert bir bakış attılar ve Amilia hemen dans pistinden ayrıldı. Dans pistinden ayrılması artık oldukça anlaşılabilir bir durumdu, ancak bunun artık bir önemi olmadığını biliyordu. Amilia, belki Sir Breckton hariç, kimsenin bunu fark etmediğini veya umursamadığını düşünüyordu.

Ana masaya geri döndü ve Modina'nın arkasında durdu.

"Ekselansları, burada kalacak kadar güçlü olduğunuzdan emin misiniz? Sizi odanıza kadar eşlik etmemi ister misiniz?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Modina Amilia'ya bakmadı. İmparatoriçe'nin gözleri odayı tarayarak eğlenceyi izledi. "Teşekkür ederim canım. Sorduğun için çok naziksin, ama ben iyiyim." Amilia, gergin ve çaresiz görünen Ethelred ve Saldur ile bakışlarını değiştirdi.

"Bence kendinizi bu kadar riske atmamalısınız," dedi Saldur Modina'ya. "Düğününüz için gücünüzü saklamalısınız."

"Her zamanki gibi haklı olduğunuzdan eminim, Majesteleri, ve uzun kalmayacağım. Yine de halkım imparatoriçelerini görmeyi hak ediyor. Maribor, benim varlığımdan şüphe etmelerini engellesin. Eminim çoğu kişi beni bir sütçü kızıdan ayırt edemez. Düğünüm geldiğinde kimse gelini nedimelerden ayırt edemezse, bu gerçekten üzücü olur."

Saldur'un şaşkın bakışları öfke dolu bir bakışla yerini aldı.

Amilia, ne yapacağını bilemeden imparatoriçenin koltuğunun arkasında kaldı. Modina, dansı izlerken parmaklarıyla ritmi tuttu ve müziğin ritmine göre başını salladı. Buna karşılık, Saldur ve Ethelred heykel gibi hareketsiz duruyorlardı.

Şarkı bittiğinde Modina alkışladı ve ayağa kalktı. Ayağa kalktığı anda tüm konuklar bir kez daha durdu ve gözlerini ona dikti.

"Sir Breckton ve Sir Hadrian, lütfen yaklaşın," diye emretti imparatoriçe.

Saldur, Modina'nın sandalyesinin arkasını tutmaktan başka bir şey yapamayan Amilia'ya endişeli bir bakış daha attı.

İki şövalye öne çıkıp imparatoriçenin önünde yan yana durdular. Hadrian, Breckton'ın öncülüğünü takip ederek tek dizinin üzerine çöküp başını eğdi.

"Yarın imparatorluğun şerefi için yarışacaksınız ve Maribor kaderinizin kararını verecek. İkiniz de bu sarayda açıkça sevilirsiniz, ancak Sir Breckton'ın sekreterim Lady Amilia'nın simgesini taktığını görüyorum. Bu ona haksız bir avantaj sağlıyor, ancak ondan böyle bir hediyeyi reddetmesini istemeyeceğim.

Leydi Amilia'dan da geri istemesini istemeyeceğim, çünkü bir kez verilen bir iyilik, kutsal bir güvenin göstergesidir. Bunun yerine, Leydi Amilia'nın jestini taklit ederek Sör Hadrian'a benim simgemi vereceğim. Onun becerisine, karakterine ve kutsal onuruna olan inancımı ilan ediyorum. Onun kalbinin doğru, niyetinin erdemli olduğunu biliyorum." Modina, Amilia'nın geceliğinin bir parçası olduğunu tanıdığı saf beyaz bir kumaş parçası çıkardı ve onu uzattı. beyaz bir kumaş parçası çıkardı ve onu uzattı.

Hadrian kumaşı aldı.

Modina şöyle devam etti: "İkiniz de Maribor'un gözünde şeref bulsun ve *gerçek ve kahraman şövalyeler* olarak yarışın."

İmparatoriçe ellerini çırpı ve salon da onu takip ederek alkışlar ve tezahüratlarla coştı. Bu gürültünün ortasında Modina, Amilia'ya dönerek, "Artık beni odama götürebilirsin," dedi.

İkili masanın uzunluğunu boydan boya yürüdü. Dunmore Kraliçesi'nin yanından geçerken Freda sarsılmış görünüyordu. "Leydi Amilia, az önce söylediğim şey... Ben... Ben

hiçbir şey ifade etmedim, ben sadece..."

"Saygısızlık etmek istemediğimize eminim. Lütfen oturun Majesteleri. Yüzünüz solgun görünüyor," dedi Amilia kraliçeye ve Modina'yı odadan çıkardı. Saldur onların gitmesini izledi ve Amilia onun peşlerinden gitmemesine minnettardı. Sorguya çekileceğini biliyordu, ama Modina'nın davranışını nasıl açıklayacağını bilmiyordu. İmparatoriçe daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.

İki kadın kol kola beşinci kata çıkarken hiçbir şey söylemediler. Modina'nın yatak odasının kapısı korumasızdı. "Gerald nerede?" diye sordu Amilia.

"Kim?" diye sordu imparatoriçe boş bir bakışla.

Amilia kaşlarını çatı. "Kimi olduğunu çok iyi biliyorsun. Gerald. Neden kapını korumuyor? Onu uzaklaştırmak için bir iş mi verdin?"

"Evet, yaptım," imparatoriçe rahat bir şekilde cevap verdi.

Amilia kaşlarını çatı. Yatak odasına girdiler ve Amilia kapıyı kapattı. "Modina, ne düşünüyordun? Neden böyle bir şey yaptın?"

"Ne önemi var?" diye cevapladı imparatoriçe, yatağına yumuşak bir sıçrayışla yerleşerek.

"Vali için önemli."

"Ethelred'in yatak odama gelip beni katedrale götürmesine sadece iki gün kaldı. Ben hiçbir zarar vermedim. Aksine, soylulara benim var olduğumu ve sadece naip tarafından yaratılmış bir efsane olmadığımı kanıtladım. Bana teşekkür etmeleri gerekir."

"Bu yine de nedenini açıklamıyor."

"Sadece birkaç saatim kaldı ve dışarı çıkmak istedim. Bunu bana kıskanabilir misin?"

Amilia'nın öfkesi eridi ve başını salladı. "Hayır."

Ayna Modina'nın odasına geldiğinden beri, ikisi imparatoriçenin Kış Bayramı planları hakkında konuşmaktan kaçınıyorlardı. Amilia aynayı kaldırmayı düşündü, ama bunun bir önemi olmayacağını biliyordu. Modina başka bir yol bulacaktı. Sekreterin tek alternatifi Saldur'a anlatmaktı, ama naip imparatoriçeyi hapse atacaktı. Bu çile Modina'yı bir kez neredeyse mahvetmişti ve Amilia, imparatoriçenin hayatını kurtarmak için bile olsa, ona bunu bir kez daha yaşatmaktan sorumlu olamazdı. Çözüm yok gibiydi. Özellikle de roller tersine dönseydi, Amilia muhtemelen aynı şeyi yapardı. Modina'nın fikrini değiştireceğini

fikrini değiştireceğine kendini inandırmaya çalışmıştı, ama imparatoriçenin sözleri ve Kış Bayramı'nın yaklaştığını hatırlatması onu gerçeğe döndürdü.

Amilia, Modina'nın elbisesini çıkarmasına yardım etti, imparatoriçeyi büyük yatağa yatırdı ve gözyaşlarını saklamaya çalışırken ona sıkıca sarıldı.

Modina, Amilia'nın başını okşadı. "Her şey yoluna girecek. Artık hazırım."

Hadrian, sanki yüz kilo ağırlığında gibi beyaz kumaş parçasını taşıyarak şvallyelerin kanadına geri döndü. Thrace'i görmek bir yükünü hafifletmişti, ama onun sözleri bunun yerine daha da ağır bir yük getirmişti. Birkaç şvallyenin hâlâ takıldığı ortak salondan geçti. Bir şışeyi elden ele dolaştırıp yudumlar alıyorlardı.

"Hadrian!" diye bağırdı Elgar. İri adam salona girerek yolunu kesti. Elgar'ın yüzü kızarmış, burnu kırmızıydı, ama gözleri berrak ve odaklanmıştı. "Bugün şahin avında seni özledik. Gel, bize katıl."

"Beni rahat bırak Elgar, bu gece havamda değilim."

"O zaman gelip bizimle bir içki imen için daha da fazla neden var." İri savaşçı neşeyle sırttı ve Hadrian'ın sırtına bir şaplak attı.

"Uyumaya gidiyorum." Hadrian arkasını döndü.

Elgar onu kolundan tuttu. "Dinle, beni eyerimden dşrdğn için göğsüm hala ağrıyor."

"Bunun için zgnm ama..."

"zgn müsün?" Elgar ona baktı, açıkça kafası karışmıştı. "Yıllardır yediğim en iyi dayak. Bu yüzden Breckton'ı yenebileceğini biliyorum. Bunun zerine para bile yatırdım. İlk geldiğinde seni şaka sanmıştım, ama o uçuş dersinden sonra... şey, eğer şakaysan, pek komik bir şaka değilsin."

"zr m diliyorsun?"

Elgar güldü. "Senin mrn boyunca olmaz! Summersrule sadece altı ay sonra ve ben de aynı şekilde deşmek için bir şans daha yakalayacağım. Ama aramızda kalsın, Sir Shiny'nin toz yemesini sabırsızlıkla bekliyorum. Emin misin, içki içmek istemiyor musun? Seni yatağına göndereyim mi?

Hadrian başını salladı.

"Tamam, git güzelce uyu. Birkaç kafayı ezmek zorunda kalsam bile, çocukları olabildiğince sessiz tutacağım. Yarın iyi şanslar, tamam mı?"

Elgar ortak salona geri döndü. Orada en az iki şövalye "The Old Duke's Daughter" şarkısını söylemeye çalışıyorlardı ve bu konuda çok başarısızdılar. Hadrian odasına doğru ilerledi, kapıyı açtı ve donakaldı.

"İyi akşamlar, Hadrian," diye selamladı Merrick Marius. Pahalı, kırmızı ipek bir garnache giymişti. Boynunda altın bir zincir vardı. Merrick, odadaki küçük masaya kayıtsızca oturdu. Masada, ortak salondaki satranç tahtası duruyordu. Tüm taşlar başlangıç pozisyonlarındaydı, ancak tek bir beyaz piyon iki kare ilerideydi. "İlk hamleyi yapma cüretini gösterdim."

Oda kimsenin saklanamayacağı kadar küçüktü — yalnızdılar. "Ne istiyorsun?" diye sordu Hadrian.

"Bunun açık olduğunu sanıyordum. Bana katılmanı istiyorum. Sıra sende." "Oyun oynamakla ilgilenmiyorum."

"Bunu sadece bir oyun olarak görmek biraz küstahça bence." Merrick'in sesi paradoksal bir şekilde ürpertici ve dostçaydı, Hadrian bu tavrı daha önce Royce'da birçok kez görmüştü.

Merrick'in tavırları onu rahatsız etti. Hadrian, bir adamı ses tonundan, vücut dilinden ve gözlerindeki bakıştan okumayı öğrenmişti, ama Merrick'i anlamak imkansızdı. Tamamen rahat görünüyordu, ama olmamalıydı. Royce'dan daha iri ve ağır olmasına rağmen, Merrick iri bir adam değildi. Bir dövüşçü gibi görünmüyordu ve üzerinde herhangi bir silah da yoktu. Merrick, Royce'un söylediği kadar zeki olsaydı, Hadrian'ın onu öldürebileceğini bilirdi. *Emerald Storm*'da onları nasıl manipüle ettiğini ve bunun Wesley Belstrad'ın ölümüne ve Tur Del Fur'un yok olmasına neden olduğunu düşünürsek, Merrick bunun gerçek bir olasılık olduğunu bilmeliydi, ama adam hiç endişeli görünmüyordu. Bu Hadrian'ı tedirgin etti ve bir şeyi gözden kaçırdığını düşünmesine neden oldu.

Hadrian, Merrick'in karşısındaki koltuğa oturdu ve tahtaya sadece bir an baktıktan sonra bir piyonunu ileriye kaydırды.

Merrick, en sevdiği eğlenceye başlayan küçük bir çocuk gibi heyecanla gülümsedi. Başka bir piyonunu hareket ettirerek onu tehlikeye attı ve Hadrian onu aldı.

"Ah, demek Kraliçe Gambitini kabul ediyorsun," dedi Merrick. "Ha?"

"Açılış hamlelerim. Bunlara Kraliçe Gambiti denir. Nasıl tepki verdiğin, kabul edip etmediğini gösterir. Hamlen, kabul ettiğini gösterdi."

"Ben sadece bir piyon aldım," dedi Hadrian.

"İkisini de yaptın. Satrancın, savaş stratejisini öğretme yeteneği nedeniyle Kralın Oyunu olarak bilindiğini biliyor musun?"

Merrick neredeyse hiç düşünmeden bir başka piyonunu ileri sürdü.

Hadrian tahtaya bakarken cevap vermedi. Babası, Hadrian'ın taktik ve planlama anlayışını güçlendirmek için ona çocukken bu oyunu öğretmişti. Danbury Blackwater, metal hurdalardan bir tahta ve taşlar yapmıştı. Babası köyün en iyi satranç oyuncusuydu. Hadrian'ın sonunda ona mat etmesi yıllar almıştı.

"Tabii ki, oyunun daha geniş anlamları da var," diye devam etti Merrick. "Piskoposların tüm vaazlarını satranç üzerine kurduklarını duydum. Taşların sınıf hiyerarşisini temsil ettiğini ve hareket kurallarının Tanrı'nın belirlediği bireyin görevini yansıttığını gösteren paralellikler kuruyorlar."

Merrick'in üçüncü piyonu tehlike altındaydı ve Hadrian onu da aldı. Merrick, yine duraksamadan filini hareket ettirdi. Adamın oyun stili Hadrian'ı rahatsız etti, çünkü Hadrian iki taşı aldıktan sonra daha fazla düşünmesini bekliyordu.

"Görüyorsunuz, sizin basit ve anlamsız bir oyun olarak gördüğünüz şey, aslında çevremizdeki dünyayı ve içinde nasıl hareket ettiğimizi yansıtan bir aynadır. Örneğin, piyonların başlangıçta her zaman iki kare ilerlemesine izin verilmediğini biliyor muydunuz? Bu gelişme, ilerlemenin ve monarşik gücün zayıflamasının bir sonucuydu. Dahası, tahtanın karşı tarafına ulaştıklarında, piyonlar sadece danışman rütbesine terfi ediyorlardı, ki bu piyonun kendisinden sonra en zayıf ikinci taştır."

"Piyonlardan bahsetmişken... Tur Del Fur'da bizi kullandığın için sana minnettar değiliz," dedi Hadrian.

Merrick elini kaldırdı. "Royce bu konuda beni çoktan azarladı." "Royce mi? Seninle konuştu mu?"

Merrick güldü. "Hâlâ hayatta olduğuma şaşırdın mı? Royce ve benim bir... anlaşmamız var. Onun için ben tahtadaki fil gibiyim. Tam orada duruyorum, kolay bir hedefim, ama bedeli çok yüksek."

"Anlamıyorum."

"Anlamazsın."

"Bizi kandırarak yüzlerce masum insanı katletmemize yardım ettin.

Royce çok daha azı için bile öldürmüştür."

Merrick eğlenmiş görünüyordu. "Doğru, Royce genellikle öldürmemek için bir neden ister. Ama kendini kandırma. O senin gibi değil. Masum insanların ölümü, sayısı ne olursa olsun, onun için anlamsızdır. Sadece kullanılması hoşuna gitmez

kullanılmaktan hoşlanmaz. Hayır, tek bir cinayetin ona pişmanlık duyduğunu söyleyebilirim ve bu yüzden hala hayattayım. Royce aramızdaki dengelerin bozuk olduğunu düşünüyor. Bana hala borçlu olduğunu düşünüyor."

Merrick kendini işaret etti. "Beni mi bekliyordun? Sanırım sıra sende."

Hadrian daha cesur olmaya karar verdi ve Merrick'in kralını tehdit etmek için kraliçesini çıkardı. Merrick anında hamle yaptı ve Hadrian elini çekmeden kralını tehlikeden uzaklaştırdı.

"Nerede kalmıştım?" diye devam etti Merrick. "Ah evet, dünya gibi değişen satrancın evrimi. Yüzyıllar önce rok diye bir şey yoktu ve pat durum, bunu yaratan oyuncunun galibiyeti olarak kabul ediliyordu. Bence en anlamlı olanı, oyundaki kraliçenin değişen rolü."

Hadrian, fili tehdit etmek için bir piyonunu öne çıkardı ve Merrick hemen onu aldı. Hadrian atını hareket ettirdi ve Merrick de aynısını yaptı.

"Başlangıçta, tüm taşlar erkek olduğu için kraliçe hiç yoktu. Bunun yerine, kralın başbakanı olarak adlandırılan bir taş bu pozisyonu elinde tutuyordu. Çok daha sonra, kadın kraliçe bu taşı değiştirdi. O zamanlar kraliçe sadece bir kareye çapraz olarak hareket edebiliyordu, bu da onu oldukça zayıf kılıyordu. Daha sonra tahtanın tüm uzunluğu boyunca herhangi bir yönde hareket etme yeteneği kazandı ve böylece oyundaki en güçlü taş ve yakalamak veya öldürmek için en çok arzu edilen hedef haline geldi."

Hadrian filini hareket ettirmeye başladı, ancak Merrick'in atının kraliçesini tehdit ettiğini fark edince durdu.

"İmparatoriçe ziyafette ilginç bir konuşma yaptı, sence de öyle değil mi?" diye sordu Merrick. "Sence bunu neden yaptı?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı Hadrian, tahtayı inceleyerek.

Merrick ona gülümsedi. "Royce'un seni neden sevdiğini anlıyorum. Konuşmayı pek sevmiyorsun. İkiniz oldukça tuhaf bir ikilisiniz, değil mi? Royce ve ben birbirimize çok daha benziyoruz. İkimiz de dünyaya ve içindekilere ortak bir pragmatik bakış açısına sahibiz, ama sen daha çok idealist ve hayalperestsin. Bana bira içen biri gibi görünüyorsun, Royce ise Montemorcey'i tercih ediyor."

Bir dizi hızlı hamle, Hadrian'ın oyununu yavaşlatmasına ve tahtayı incelemeye başlamasına neden oldu.

"Onu o şarapla tanıştırdığımı biliyor muydun? Yıllar önce, doğum günü için ona bir kasa şarap getirmiştım. Aslında bu tam olarak doğru değil. Royce gerçek doğum tarihini bilmiyor. Yine de öyle olabilirdi, biz de öyleymiş gibi kutladık. Şarabı Vandon

karavandan çaldım ve üç gün boyunca içip, küçük bir tarım köyünü sefahate boğduk. O kasabada şaşırtıcı derecede çok sayıda çekici hizmetçi vardı. O zamana kadar Royce'u hiç sarhoş görmemiştim. Genelde çok ciddi, karamsar ve düşüncelidir, en azından o zamanlar öyleydi. O üç gün boyunca rahatladı ve hayatımızın en güzel günlerini geçirdik."

Hadrian tahtaya odaklandı.

"O zamanlar oldukça iyi bir takımdık. Ben işleri planlardım, o da onları yerine getirirdi. Aramızda oldukça çekişmeli bir rekabet vardı. Çok zor bir görev bulmaya çalışırdım, ama o her zaman beni şaşırtırdı. Becerileri efsanevidir. Tabii o zamanlar ahlakın zincirleri onu ağırlaştırmıyordu. Sanırım bu senin eserindir. Sen o şeytanı evcilleştirdin, ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorsun."

Hadrian, Merrick'in konuşmasını sinir bozucu buldu ve bunun amacının bu olduğunu anladı. Kraliçesini güvenli bir yere taşıdı. Merrick masumca, neredeyse dalgın bir şekilde bir piyonu ileriye kaydırdı.

"Yine de şeytan hala orada, içinde saklanıyor; Royce gibi birinin doğasını değiştiremezsin. Calis'te aslanları evcilleştirmeye çalışıyorlar, biliyor muydun? Onları yavruyken alıp saraylarda prenslerin evcil hayvanları olarak yetiştiriyorlar. Bir gün aile köpekleri ortadan kaybolana kadar onların güvenli olduğunu düşünüyorlar. "Belki de köpekler bunu hak etmiştir," der aşık prens. "Belki de köpekler kediyi saldırmış ya da kıskırtmıştır," der sadık hayvanını okşarken. Ertesi gün prensin cesedini bir ağaçta bulurlar. Hayır dostum, vahşi bir hayvanı evcilleştiremezsin. Eninde sonunda gerçek doğasına dönecektir."

Hadrian, beyaz fili ele geçirmeyi başaran bir dizi hamle yaptı. Merrick'in onunla sadece oyun oynadığını mı, yoksa Hadrian'ın beklediği kadar iyi bir oyuncu olmadığını mı anlayamadı.

"Benden hiç bahsediyor mu?" diye sordu

Merrick. "Terk edilmiş bir metresi gibi konuşuyorsun."

Merrick daha dik oturdu ve tunikasının önünü düzeltti. "Breckton'ın mızrak dövüşünü izleme fırsatın oldu. Onu yenebileceğinden şüphe var mı?"

"Hayır."

"Bu iyi. Ama şimdi önemli soru geliyor... yapacak mısın?" "Bir anlaşma yaptık, değil mi? Sen de oradaydın."

Merrick öne eğildi. "Seni tanıyorum, en azından senin gibileri. Tereddüt ediyorsun. Masum bir adamı öldürmenin doğru olmadığını düşünüyorsun. Breckton'la tanıştın. Etkileyici bir adam. Olmak istediğin türden bir adam."

Ŗu anda kendinden nefret ediyorsun ve bunu ayarlamama yardım ettiđimi dűŖűndűđűn için benden nefret ediyorsun. Ama ben yapmadım. Bu konuda hiçbir payım yok... tabii, sana prensesi teklif etmelerini  nermek dıŖında. Bunun için bana teŖekk r etmek ya da beni  ld rmek istersen, o sırada odadaki herkesi  ld rmekle tehdit ettiđini hatırlatmak isterim."

"Madem bu seni ilgilendirmiyor, neden buradasın?"

"Royce'un benim için baŖka bir iŖ yapmasına ihtiyaım var,  nemli bir iŖ, ve sen  l rsen o bu iŖi yapmaya pek istekli olmayacaktır, ki Breckton'ı  ld rmezsen  leceksin. Ancak, s z n  tutarsan, her Ŗey yolunda gidecektir. Bu y zden, senin zaten bildiğin ve Royce burada olsaydı sana s yleyeceği Ŗeyi teyit etmek için geldim. Breckton'ı  ld rmelisin. Melengar'ın en yetenekli dűŖmanının hayatını, prenses ve milliyetçilerin lideri ile takas edeceğini unutma. Birlikte, direniŖi yeniden canlandırabilirler. Ve mirasını da unutmayalım. Bu, babanın g nahını telafi etmek ve ruhuna huzur getirmek için tek Ŗansın. Hiçbir Ŗey olmasa bile, Danbury'ye en azından bunu borçlu olduğunu dűŖ nm yor musun?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

Merrick sadece g l msedi.

"Sen kendini beđenmiŖ bir pisin, değil mi?" Hadrian ona  fkeyle baktı. "Ama her Ŗeyi bilmiyorsun."

Hadrian hareket etmek için elini uzattı, ama Merrick elini kaldırarak onu durdurdu. "Filinle benim kalemi alacaksın. Ondan sonra da diğerini kralienle. Nasıl yapmazsın? Zavallı kale tamamen savunmasız durumda. O anda kendinden oldukça memnun olacaksın. Bu oyunu beklediğin kadar iyi oynamadığımı dűŖ neceksin. Farkına varmayacağın Ŗey ise, maddi olarak kazanç elde etmiŖ olsan da, sistematik olarak tahtanın kontrol n  kaybetmiŖ olacağın. Daha fazla ordun olacak ama etkili bir saldırı d zenleyemeyeceğini çok geç fark edeceksin. Ben kraliemi feda edeceğim. Onu  ld rmekten baŖka seçeneğin olmayacak. O zamana kadar, kralına ulaŖmak için m kemmел bir konuma gelmiŖ olacağım. Sonunda, bir fil, iki kale ve kraliemi almıŖ olacaksın, ama bunların hiçbirinin  nemi olmayacak. Kalan filimi kralın yedinci karesine taŖıyarak yirmi ikinci turda sana Ŗah mat yapacağım. Merrick ayağa kalktı ve kapıya doğru y r d . "Sen çoktan kaybettin, ama bunu g recek  ng r n yok. Senin sorunun bu. Ben ise bu  zel rahatsızlıktan muzdarip değilim. Kendi iyiliğin için, Royce'un iyiliği için, Arista, Gaunt ve hatta baban için s yl yorum: Sir Breckton'ı  ld rmelisin. İyi geceler, Hadrian."

BÖLÜM 16

DÖVÜŞLE YARGILAMA

Gökyüzü bulutluydu, gün donuk bir gri renkteydi ve rüzgâr tribünlere soğuk bir esinti getiriyordu. Yine de Highcourt'taki kalabalık her zamankinden daha kalabalık ve gürültülüydü. İmparatorluk sarayının tamamı ve kasabanın çoğu bu gösteriyi izlemek için gelmişti. Tribünlerin her santimetrekaresi doluydu ve bir insan denizi çitlere doğru itişip kakışıyordu. Sahada sadece Sir Breckton'ın mavi ve altın rengi çadırı ile Sir Hadrian'ın yeşil ve beyaz çadırı kalmıştı.

Hadrian o sabah Renwick ile birlikte erken gelmişti ve Renwick hemen Malevolent'i besleyip tımarlamaya başlamıştı. Hadrian sarayda kalıp Breckton, Amilia veya Merrick ile karşılaşma riskini almak istemiyordu. Tek istediği yalnız kalmak ve bu günün bir an önce bitmesiydi.

"Hadrian!" diye tanıdık bir ses duyuldu. Çit boyunca, kalabalığın içinde ona el sallayan bir adam gördü, ancak mızraklı bir muhafız onu geri çekiyordu. "Benim, Dahlgren'den Russell Bothwick!"

Renwick'i Malevolent'i giydirmeye devam etmesi için bırakarak, Hadrian daha iyi görebilmek için çitin yanına yürüdü. Bunu yaparken, saraydan gelen gölgeleri ona yaklaştı.

Hadrian, Russell'ın elini sıktı. Karısı Lena ve oğlu Tad, Hadrian'ın eski ev sahibinin yanında duruyordu. Arkalarında, bir zamanlar Hadrian'a bir canavarı uzaklaştırmak için ateş yakmasına yardım eden kasabanın demircisi Dillon McDern vardı.

"Onları geçirin," dedi Hadrian muhafızlara.

"Şu haline bak!" Dillon, Hadrian'ın çadırına katılmak için çitin altından geçerken haykırdı. "Theron'un burada olmaması çok kötü. Gelecek kış şampiyonu olan kişiden eskrim dersleri aldığını övünerek anlatırdı."

"Henüz şampiyon değilim," diye cevapladı Hadrian ciddiyetle.

"Russell öyle demiyor." Dillon arkadaşının sırtını sıvazladı. "Kasabadaki her tavernada, gelecek şampiyonun bir hafta boyunca onun evinde kaldığını övünerek anlatıyor."

"Dört kişi bana bunun için içki ısmarladı," dedi Russell gülerek.

"Seni tekrar görmek çok güzel," dedi Lena, Hadrian'ın elini nazikçe tutup okşayarak. "Hepimiz senin ve arkadaşının ne olduğunu merak ediyorduk."

"Ben iyiyim, Royce da öyle, ama size ne oldu?"

"Vince hepimizi Alburn'a getirdi," diye açıkladı Dillon. "Kayalık topraklarda geçimimizi sağlıyoruz. Dahlgren'deki gibi değil. Oğullarım imparatorluk ordusuna alındı ve yetiştirdiğimiz ürünlerin çoğunu teslim etmek zorundayız. Yine de, daha kötüsü de olabilirdi."

"Tatil için buraya gelmek için tüm paramızı biriktirdik," dedi Russell. "Ama turnuvada *seni* at sürerken göreceğimizi hiç tahmin etmemiştik. Bu gerçekten harika! Söylentilere göre savaş alanında şövalye ilan edilmişsin. Çok etkileyici."

"Düşündüğün kadar değil," diye cevapladı Hadrian.

"Thrace nasıl?" diye sordu Lena, hala elini tutarak.

Ne diyeceğini bilemeden tereddüt etti. "Bilmiyorum. Onu pek göremiyorum. Ama dün gece ziyafete geldi ve gayet iyi görünüyordu."

"Deacon Tomas'ın onu imparatoriçe ilan etmek istediğini duyduğumuzda neredeyse ölecektik."

"Yaşlı adamın gerçekten delirdiğini düşündük," diye ekledi Dillon. "Ama sonra gidip bunu yaptılar! Düşünebiliyor musun? Küçük Thrace'imiz, yani Modina, imparatoriçe! Onun ve Theron'un Novron'un soyundan geldiğini bilmiyorduk. Muhtemelen yaşlı adamın tüm inatçılığı ve onun cesareti buradan geliyor."

"Acaba Regent Ethelred'e aşık mıdır?" diye spekülasyon yaptı Dillon'ın kızı Verna. "Eminim yakışıklıdır. İmparatoriçe olmak ve hizmetçiler ve şövalyelerin elini öptüğü o sarayda yaşamak harika bir şey olmalı." "Onu kızı gibi seven biz

küçük insanları hatırlamış olmasını beklerdin,"

"Rus!" diye azarladı Lena. Gözleri, Highcourt'un çadırlarının üzerinde görünen sarayın yüksek duvarlarına kaydı.

"Rus!" Lena onu azarladı. Gözleri, Highcourt'un çadırlarının üzerinde görünen sarayın yüksek duvarlarına kaydı. "Zavallı kız çok şey yaşadı. Yukarıya bak. Sence, başa çıkması gereken onca sorunla mutlu olabilir mi? Savaşlar ve benzeri şeyler. Sence eski komşularını düşünmeye, hatta bizi bulmaya vakti olabilir mi? Tabii ki olmaz, zavallı kız!"

"Affedersiniz, Lord Hadrian, ama zamanı geldi," dedi Renwick, Malevolent'i getirerek.

Hadrian, tabure yardımıyla, rengarenk süslenmiş ata bindi.

"Bunlar benim arkadaşlarım," dedi Hadrian, şövalyeye. "Onlara benim için iyi bak."

"Emredersiniz, efendim."

"Evet, efendim!" Bunu duydu mu? Dillon uyluğuna vurdu. "Vay canına, şövalye ilan edilmek ve Wintertide turnuvasının final maçında olmak. Şu anda dünyadaki en mutlu adam sen olmalısın."

Hadrian onların yüzlerine baktı ve gülümsemeye çalıştıktan sonra kapıya doğru koştu.

İki şövalye sahaya girdiğinde kalabalık alkışlarla coştı. Gökyüzündeki bulutlar eskisinden daha ağırdı ve bayrakların ve flamaların rengini solmuş gibi görünüyordu. Kapıda yerini alırken içini ve dışını soğuk bir his kapladı.

Karşısında Breckton da aynı şekilde bekliyordu. Atının yelkeni sert rüzgarda dalgalanıyordu. Silahtarı geldi ve mızrakların yanındaki podyumda yerlerini aldılar. Ağır bir palto giymiş ciddi görünümlü bir adam olan haberci platforma çıktı. Trompetçiler törenin başlaması için fanfar çaldığında kalabalık sessizleşti.

Ethelred ve Saldur alayın başında at sürüyorlardı, onları Alburn Kralı Armand ve Kraliçe Adeline, Dunmore Kralı Roswort ve Kraliçe Freda, Galeannon Kralı Fredrick ve Kraliçe Josephine, Rhenydd Kralı Rupert (yakın zamanda taç giymiş ve henüz evlenmemiş) ve Maranon Kralı Vincent ve Kraliçe Regina izliyordu. Monarşilerin ardından prensler ve prensesler, başbakan ve baş uşak, Leydi Amilia ve Nimbus ve her krallığın başpiskoposu geldi. Son olarak şövalyeler geldi ve kendi koltuklarına oturdular.

Trompetçiler bir kez daha çaldı ve haberci kalabalığa yüksek sesle, saygılı bir tonla hitap etti.

"Bu kutsal toprakta, denemelerin sonuçlandığı, cesaret ve erdemlerin ortaya çıktığı ve gerçeğin keşfedildiği bu turnuva alanında, beceri ve cesaret yarışmasını izlemek için bir araya geldik. Bugün, Maribor bu iki adamdan hangisinin Wintertide şampiyonu unvanını kazanacağına karar verecek!"

Kalabalıktan alkışlar yükseldi ve haberci, kalabalığın sakinleşmesini bekleyerek bir süre durakladı.

"Solumda, zafer kazanan Kuzey İmparatorluk Ordusu'nun komutanı, Van Banks Savaşı'nın kahramanı, Chadwick'li Lord Belstrad'ın oğlu ve Tarin Vale'li hanımımız Amilia'nın gözdesi, Chadwick'li Sir Breckton!"

Kalabalık yine alkışladı. Hadrian, tribünde Amilia'yı gördü, diğerleriyle birlikte çılgınca alkışlıyordu.

"Sağımda, şövalye düzeninin en yeni üyesi, Ratibor Savaşı'nın kahramanı ve Majesteleri İmparatoriçe Modina Novronian'ın gözdesi, Sör Hadrian'ı takdim ediyorum!"

Kalabalık o kadar şiddetli bir şekilde bağırdı ki, Hadrian onların haykırışlarının göğüs zırhını titrettiğini hissedebildi. Halkın oluşturduğu denizi seyrederek, babasının yanında heyecanla bekleyen küçük bir çocuğu hayal edebiliyordu.

"Şampiyonluk unvanı, imparatorluğun onuru ve Maribor'un şerefi için bu ikisi savaşıyor. Maribor, daha iyi olan adama zaferi nasip etsin!"

Herald, kalabalığın çığlıkları arasında zar zor duyulan trompet sesleri eşliğinde sahneden indi.

"İyi şanslar, efendim." Gri giysili bir yabancı, Hadrian'ın bulunduğu yerde durmuş, miğferini uzatıyordu.

Hadrian etrafına baktı ama Renwick'i hiçbir yerde göremedi. Miğferi aldı ve başına taktı.

"Şimdi *mızrak*, efendim," dedi adam.

Hadrian mızrağı kaldırdığı anda farkı anladı. Silah aynı görünüyordu, ama ucu ağırdı. Onu tutmak ona daha iyi, daha tanıdık geliyordu. Bununla Breckton'ı öldürebileceğinden hiç şüphesi yoktu. Rakibi iyi bir mızrakçıydı, ama Hadrian daha iyiydi.

Hadrian bir kez daha tribünlere baktı. Amilia ellerini yüzüne bastırmış duruyordu. Arista ve Gaunt'ı düşünmeye çalıştı. Sonra gözleri Ethelred ve Saldur'un arasındaki boşluğu, imparatoriçenin tahtını, Modina'nın boş koltuğunu buldu.

Onun becerisine, karakterine ve kutsal onuruna inancımı ilan ediyorum. Onun kalbinin doğru, niyetinin erdemli olduğunu biliyorum. Maribor'un gözünde onur bulup, gerçek ve kahramanca şövalyeler olarak yarışın.

Bayraklar yükseldi ve o derin bir nefes alarak vizörünü indirdi. Trompetler çaldı, bayraklar düştü ve Hadrian atını mahmuzladı. Breckton aynı anda karşılık verdi ve ikisi birbirlerine doğru koştular.

Hadrian, tarlanın sadece dörtte birini geçtikten sonra dizginleri çekti. Malevolent yavaşlayarak durdu. Mızrak, gökyüzüne doğru işaret eden kılıfında kaldı.

Breckton ona doğru at sürdü. Donmuş zeminde gürleyen altın ve mavi bir şimşek.

Mükemmel bir form.

Hadrian, sanki tribünde güven içinde oturan bir seyirciymiş gibi, uzun zaman önce beyaz korkulukta babasının elini tutan ve nalların çarpışını hisseden o çocuk gibi hissetti. Gözlerini kapattı ve çarpışmaya hazırlandı. "Üzgünüm baba. Üzgünüm Arista," diye mırıldandı miğferinin içinde. Şanslıysa, Breckton'ın darbesi onu öldürebilirdi.

Nal sesleri yaklaşıyordu.

Hiçbir şey olmadı. Hadrian sadece geçen atın esintisini hissetti.

Iskeledi mi? Bu mümkün mü?

Hadrian gözlerini açtı ve Breckton'ın sokağın aşağısına doğru at sürdüğünü gördü. Kalabalık sessizleşti, havada düşük bir mırıldanma yayılırken ayak sesleri duyulmaya başladı. Breckton atını durdurduğunda Hadrian miğferini çıkardı.

Diğer şövalye de miğferini çıkardı ve Hadrian'la buluşmak için

"Neden mızrağını kullanmadın?" diye sordu Breckton.

"Sen iyi bir adamsın. Haince bir şekilde ölmeyi hak etmiyorsun." Hadrian mızrağının ucunu yere bıraktı. Darbeyle birlikte geniş seramik başlık parçalanarak savaş ucunu ortaya çıkardı.

"Sen de hak etmiyorsun," dedi Breckton. Kendi mızrağını yere vurarak onun da metal bir ucu olduğunu gösterdi. "Saldırdığımda ağırlığını hissettim. Görünüşe göre ikimiz de aldatılmanın kurbanlarıyız."

Muhafız çavuşu yirmi kişilik bir asker grubunu sahaya getirdi ve "İkiniz de attan inin! Regentlerin yetkisiyle sizi tutukluyorum." dedi.

"Tutuklamak mı?" diye sordu Breckton, şaşkın bir ifadeyle. "Ne suçlamayla?" "Vatana ihanet."

"Vatana ihanet mi?" Breckton'ın yüzünde bu suçlamaya karşı şok ifadesi belirdi.

"Efendim, hemen attan inin yoksa güç kullanacağız. Kaçmaya çalışırsanız vurulursunuz."

Tarlanın uzak tarafında, bir grup seret düzenli bir şekilde içeri girdi ve atlı askerler çıkışları kapattı.

"Kaçmak mı? Neden kaçayım ki?" Breckton şaşkın bir ses tonuyla konuştu. "Bana yöneltilen bu suçlamanın ayrıntılarını duymak istiyorum."

Cevap verilmedi. Sayıca ve silahça üstün olan seretler, Breckton ve Hadrian'ı attan indirdi. Seretler onları çevreledi ve iki şövalyeyi sahadan uzaklaştırdı. Bu sırada Hadrian, Ethelred ve Saldur'un yanındaki tribünde Luis Guy'ı gördü.

Kalabalık çılgına döndü. Yuhaladılar ve bağıldılar. Yumruklar sallandı ve Highcourt Fields, bulabildikleri her şeyle bombardımana tutuldu. Hadrian, "Neler oluyor?" sorusunu birden fazla kez duydu.

Seret, onları kalabalığın görüş alanından uzaklaştırmak için askerlerin oluşturduğu dar bir koridordan arenadan dışarı itti ve onları kapalı bir vagona bindirip uzaklaştırdı.

"Anlamıyorum," dedi Breckton, beş seretin arasında otururken. "Biri bizi öldürmek için komplo kuruyor ve biz vatana ihanetle suçlanıyoruz? Bu mantıklı değil."

Hadrian, seretlerin sert yüzlerine bir bakış attı ve sonra vagonun zeminine baktı. "Regentler sizi öldürmeye çalışıyordu... ve bunu benim yapmam gerekiyordu. Haklıydınız. Ben şövalye değilim. Lord Dermont beni asla şövalye ilan etmedi. İmparatorluk ordusunda asker bile değildim. Dermont'a *karşı* milliyetçileri yönettim."

"Milliyetçiler mi? Ama Regent Saldur sana kefil oldu. Senin hikayeni doğruladılar. Onlar..."

"Dediğim gibi, senin ölmeni istediler ve bunu yapmam için beni tuttular." "Ama neden?"

"Ethelred'e hizmet etme tekliflerini reddettin. Kuzey İmparatorluk Ordusu'nun komutanı olarak, bu seni bir tehdit haline getiriyor. Bu yüzden bana bir anlaşma teklif ettiler."

"Ne *tür* bir anlaşma?" diye sordu Breckton, sesi soğuktu.

"Prenses Arista ve Degan Gaunt'ın hayatları karşılığında seni öldürecektim."

"Melengar Prensesi ve Milliyetçilerin lideri mi?" Breckton bir kez daha düşüncelere daldı. "Onun hizmetinde misin? Onun mu?"

"İkisine de değil. Gaunt'la hiç tanışmadım, ama prenses bir arkadaşım." Hadrian durakladı. "Onların hayatını kurtarmak için kabul ettim. Çünkü seni öldürmeyi başaramazsam, yarın ölecekler."

İkili bir süre sessizce yol aldılar, karla kaplı parke taşları üzerinde ahşap tekerlekler yuvarlanırken ileri geri sallanıyorlardı. Breckton sonunda Hadrian'a dönerek sordu: "Neden yapmadın? Neden eğilmedin?"

Hadrian başını salladı ve iç geçirdi. "Bu doğru değildi."

"Sadece İmparatorluk Meydanı'nda yüzden fazla isyancı var," diye bildirdi Nimbus. "Ve her dakika daha fazlası geliyor. Ethelred muhafızları geri çekti ve saray kapılarını kapattı."

"Bazı muhafızların öldürüldüğünü duydum. Bu doğru mu?" diye sordu Amilia masasından.

"Sanırım sadece biri. Ama birkaç kişi ağır şekilde dövüldü. Ayaklanmacılar imparatoriçeyi çağırıyorlar."

"Onları duydum. Son bir saattir slogan atıyorlar."

"Turnuvadan beri Ethelred ve Saldur'a güvenmiyorlar. Kalabalık bir açıklama istiyor ve bunu sadece imparatoriçeden kabul edecekler."

"Saldur buraya gelecek, değil mi? Modina'nın bir şeyler söylemesini isteyecek. İmparatoriçe'nin Breckton ve Hadrian'ın tahtı ele geçirmek için komplo kurdukları konusunda bir açıklama yapmasını emredecek."

Nimbus iç geçirdi ve başını salladı. "Öyle olacağını tahmin ediyorum."

"Bunu yapmayacağım," dedi Amilia meydan okurcasına. Ayağa kalktı ve masasına vurdu. "Sir Breckton hain değil, Sir Hadrian da öyle. Onların idamına ortak olmayacağım!"

"Eğer yapmazsan, muhtemelen onların kaderini paylaşırsın," diye uyardı Nimbus. "Yarından sonra, Ethelred imparator olacak. Resmi olarak hüküm sürecek ve Modina'nın dadısına pek ihtiyaç kalmayacak."

"Onu seviyorum, Nimbus." Bu sözleri ilk kez söylüyordu, ilk kez itiraf ediyordu, hem de kendine karşı. "Onun öldürülmesine yardım edemem. Bana ne yapacakları umurumda değil."

Nimbus ona hüzünlü bir gülümsemeyle bakarak masasının yanındaki sandalyeye oturdu. Amilia, onun izni olmadan yanında oturduğunu ilk kez hatırlıyordu. "Sanırım artık öğretmenlere daha da az ihtiyaçları olacak. Hadrian açıkça bir hata yaptı ve muhtemelen suçlu ben olacağım."

Biri ofisin önünden geçti ve ikisi de kapalı kapıya gergin bakışlar attı.

"Sanki tüm dünya sona eriyormuş gibi." Amilia'nın yanaklarından gözyaşları süzüldü. "Bu sabah çok mutluydum. Sanırım hiç olmadığım kadar mutlu bir şekilde uyandım."

Kapının önünden birkaç kişinin daha koştuğunu duyunca endişeyle durdular.

"Modina'yı kontrol etmeli miyim sence?" diye sordu Amilia.

"Bu akıllıca olabilir." Nimbus başını salladı. "İmparatoriçe her zaman o pencerenin yanında oturur. Protestoları mutlaka duymuş olmalı. Neler olduğunu merak ediyor olacaktır."

"Onunla konuşmalıyım. Ziyafetteki davranışlarından sonra, kim bilir ne düşünüyor?" Amilia ayağa kalktı.

İkisi kapıya doğru ilerlerken, kapı birden açıldı ve Saldur içeri fırladı. Naip'in yüzü kızarmış, çenesi sıkılmıştı. Arkasında kapıyı çarptı.

"Al!" Saldur, Amilia'nın yüzüne bir parşömen uzattı. Üzerinde birkaç satır düzensiz yazı vardı. "Modina'ya bunu öğret ve bir saat içinde balkonda *aynen* yazıldığı gibi okumasını sağla!"

Çıkmak için dönerek kapıyı açtı.

"Hayır," dedi Amilia yumuşak bir sesle.

Saldur donakaldı. Yavaşça kapıyı kapattı ve arkasını döndü. Ona öfkeyle baktı. "Ne dedin sen?"

"Modina'dan Sir Breckton hakkında yalan söylemesini istemeyeceğim. Mesele bu, değil mi?" Parşömene baktı ve yüksek sesle okudu: "Sadık tebaam..." Birkaç satır atladı. "... kanıt buldum... Sir Breckton ve Sir Hadrian... imparatorluğa ihanet suçundan suçlu... hem insana hem de tanrıya karşı en iğrenç suçu işlediler ve kötülüklerinin bedelini ödemeliler." Amilia başını kaldırdı. "Ondan bunu okumasını istemeyeceğim."

"Bu ne cüret!" Saldur tüm boyunu dikleştirip ona öfkeyle baktı. "*Bu ne cüret?*" diye karşılık verdi Amilia meydan okurcasına. "Sir Breckton büyük bir adamdır.

Sadık, düşünceli, nazik, onurlu biridir..."

Saldur, Amilia'nın yüzüne sert bir tokat attı ve onu yere düşürdü.

Nimbus ona doğru hareket etmeye başladı ama aniden durdu. Saldur onu görmezden geldi.

"Sen bir mutfak hizmetçisiydin! Yoksa unuttun mu? Seni ben *yarattım*! Bir hanımefendi gibi davranmaktan hoşlandın mı? Güzel elbiseler giyip ava çıkmaktan, şövalyelerin sana hayran hayran bakmasından hoşlandın mı? Eminim hoşlandın, ama Breckton'a olan hislerin kafanı karıştırmасыn. Bu bir oyun değil ve sen bunu çok iyi biliyorsun. Üzgün olduğumu anlıyorum. O adamı sevdiğini anlıyorum. Ama bunların hiçbir önemi yok. Burada bir *imparatorluk* kuruyorum! Gelecek nesillerin kaderi bizim elimizde. Zırhlı bir adamdan hoşlandığın için bunu bir kenara atamazsın. Bir şövalye mi istiyorsun? Krallıktaki herhangi bir şövalyeyi sana ayarlayabilirim. Söz veriyorum. Eğer istersen, veliaht prensle evlenmeni bile ayarlayabilirim. Nasıl? Bu senin için yeterince *muhteşem* mi, Amilia? Kraliçe olmak ister misin? Tamamdır. Şu anda önemli olan, imparatorluğun çökmesini engellemek. Sana güç verdim çünkü kurnazlığını takdir ediyorum. Ama *bu* tartışmaya açık değil. Bu sefer değil.

"Şu anda dışarıda sadece birkaç yüz isyancı olabilir," dedi Saldur, penceresini işaret ederek, "ama haber yayılacak ve bir iki gün içinde iç savaşla karşı karşıya kalabiliriz! Bunu mu istiyorsun? Beni yüzlerce vatandaşı katletmek için orduyu göndermeye mi zorlamak istiyorsun? Şehrin ateşe verilmesini mi istiyorsun? Buna izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun?"

Saldur, tiradını sürdürdükçe daha da öfkelenip heyecanlandı. "Seni seviyorum, Amilia. Bana iyi hizmet ettin. On asilden daha akıllısın ve hizmetlerin karşılığında cömertçe ödüllendirilmeni gerçekten planlıyorum. Seni kraliçe yapma konusunda ciddiylim. İmparatorluk eyaletlerini yönetecek sadık, zeki hükümdarlara ihtiyacım olacak. Bana güvenebileceğimi ve kendi başına düşünebileceğini kanıtladın. Bu niteliklere değer veriyorum. Ruhunu takdir ediyorum, ama *bu* sefer değil. Bana itaat edeceksin Amilia, yoksa Maribor adına, seni diğerleriyle birlikte idam ettireceğim!"

Amilia titredi. Çenesini sıkarken alt dudağı titriyordu. Hâlâ kağıdı sıkıca tutarken, ellerini sıkıca yumruk yapıp derin nefes alarak kendini kontrol etmeye çalıştı. "O zaman ateş için bir kazık daha sipariş etsen iyi olur," dedi ve parşömeni ikiye yırttı.

Ona bir an daha sertçe baktı, sonra kapıyı açtı ve iki seret içeri girdi. "Onu götürün!"

BÖLÜM 17

SON KARANLIK

Jasper geri dönmüştü.

Arista yan yatmış, yüzü taşa yapışmış halde yatıyordu. Karanlıkta bir yerlerde sıçanların koşturduğunu duydu. Bu ses onu ürpertti.

Yerde yatmaktan her yeri ağrıyordu. En kötüsü, ayakları ve elleri artık neredeyse hiç hissizdi. Ara sıra, Arista bacağının hareket ettiğini hissederek uyanıyordu; bu, Jasper'ın ayağını yediğinin tek göstergesiydi. Dehşete kapılan Arista, tekmelemeye çalışıyordu ama çabası bacağını zar zor hareket ettirebiliyordu. Çok zayıftı.

Çok uzun zamandır yemek gelmemiştii ve Arista, kaç gün önce ona yemek vermeyi bıraktıklarını merak ediyordu. O kadar zayıf düşmüştü ki, nefes almak bile büyük bir çaba gerektiriyordu. Yaklaşan alevler artık hoş bir düşünce haline gelmişti. Bu yavaş ölümden, adını söylediği bir fare tarafından canlı canlı yenilmekten daha iyi bir kader olabilirdi.

Korkunç düşünceler, yorgun ve savunmasız zihnini kuşattı.

Tek bir fare beni yemek için ne kadar zaman harcar? Ne kadar süre bilincim yerinde kalır? Ayaklarımın kemirilmesiyle yetinecek mi, yoksa artık direnemeyeceğimi anladığında daha yumuşak etlere mi yönelecek? Gözlerimi yerken hayatta olacak mıyım?

Canlı canlı yanmaktan daha kötü şeyler olduğunu fark edince şok olan Arista, Saldur'un onu unutmadığını umdu. Kendini zorlayarak, muhafızların seslerini dinledi ve Maribor'a onların yakında gelmeleri için dua etti. Gücü olsaydı, Arista seve seve kendi ateşini yakardı.

Yerde tırmalama, çizilme sesleri, minik tırnakların tıklama sesleri duydu. Kalbi bu seslerle çarpmaya başladı. Jasper kafasına doğru ilerliyordu. Bekledi.

Tıkırtı, tıkırtı, tıkırtı... O yaklaşıyordu.

Elini kaldırmaya çalıştı ama elini hareket ettiremedi. Başını kaldırmaya çalıştı ama çok ağırdı.

Tıkır, tıkır, tıkır... daha da yaklaştı.

Arista, Jasper'ın kokladığını, kokladığını duyabiliyordu. Daha önce hiç bu kadar yüzüne yaklaşmamıştı. Bekledi — çaresizce. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Uykuya dalmaya başlayan Arista, kendini uykuya dalmaktan alıkoydu. Jasper bu kadar yakinken bilinçsiz olmak istemiyordu. Onun beslenmesini engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu, ama uyanık olmak, bir şekilde bilmemekten daha iyiydi.

Bir dakika boyunca başka ses gelmeyince, Arista farenin uzaklaşmış olabileceğini düşündü. Keskin dişlerin tıklama sesi, Jasper'ın kulağının hemen yanında olduğunu gösterdi. Yine kokladı ve Arista onun saçlarına dokunduğunu hissetti. Fare saçını çekerken Arista ağlamaya başladı, ama ağlayacak gözyaşı yoktu.

Gürültü.

Arista bu sesi uzun zamandır duymamıştı. Taşların birbirine sürtünme sesi, hapishanenin kapısının açıldığını gösteriyordu.

Kaba sesler ve birkaç çift ayak sesi duyuldu.

Tink-tink!

Gardiyanlar, ama onlarla birlikte başkaları da vardı, daha yumuşak ayakkabılar giyen başkaları... botlar mıydı belki? Biri yürüdü, diğeri sendeledi.

"Onları dört ve beş numaralı hücrelere koyun," diye emretti bir gardiyan.

Daha fazla ayak sesi. Bir hücre kapısı açıldı. Bir arbede oldu ve sonra kapı çarptı. Daha fazla ayak sesi ve taşın üzerinde sürüklenen bir yükün sesi. Gittikçe yaklaştılar ama kapısının hemen önünde durdular.

Başka bir hücre açıldı. Yük düştü — acı dolu bir inilti duyuldu.

Tink-tink.

Gardiyanlar geri çıkıp onları içeri kilitledi. Bu sadece bir teslimat idi. Yiyecek, su, yardım, hatta idamın getireceği kurtuluş bile olmayacaktı.

Arista orada yatmaya devam etti. Gürültü Jasper'ı korkutup kaçırmamıştı. Kafasının yanında nefes aldığını duyabiliyordu. Birkaç saniye sonra, fare yemeğine devam edecekti. Arista tekrar ağlamaya başladı.

"Arista?"

Sesi duydu ama hemen hayal gördüğünü düşündü. Bir an için bunun...

"Arista, ben Hadrian. Orada mısın?"

Gözlerini kırıştırdı ve taş zeminde başını iki yana salladı.

Bu ne? Bir oyun mu? Kendi yarattığım bir iblis mi? Aklım sonunda kendini tüketti mi?

"Arista, beni duyabiliyor

musun?" Ses çok

gerçekçiydi.

"Ha... Hadrian?" diye fısıldadı, sesi o kadar zayıftı ki, onun duyamayacağından korktu.

"Evet!"

"Burada ne yapıyorsun?" Sözleri, neredeyse bir nefes kadar zayıftı.

"Seni kurtarmaya geldim. Ama pek başarılı olamıyorum." Kumaş yırtılma sesi duyuldu.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Tüm rüyalar gibi, bu rüya da hem saçma hem de harikaydı.

"Her şeyi mahvettim. Başaramadım. Özür dilerim."

"Üzülme..." dedi rüyaya, sesi titriyordu. "Senin... herkesin denemiş olması benim için çok önemli."

"Ağlama," dedi.

"İdamıma ne kadar var?" Uzun bir sessizlik oldu.

"Lütfen..." diye yalvardı. "Buna daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Ölmek istiyorum."

"Öyle deme!" Zindan onun sesiyle çınladı. Ani patlama Jasper'ı kaçırdı. "Bir daha asla öyle deme."

Yine uzun bir sessizlik oldu. Hapishane bir kez daha sessizliğe büründü, ama Jasper geri dönmedi.

Kule sallanıyordu. Yatağın altına baktı, ama fırçayı hala bulamadı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? İlk fırça hariç hepsi oradaydı. En önemlisi oydu. Ona sahip olmalıydı.

Ayağa kalkarken, kazara kuğu aynasında kendi yansımasını gördü. Zayıftı, çok zayıftı. Gözleri, pasta hamurundaki misketler gibi göz çukurlarına gömülmüştü. Yanakları çökmüştü ve dudakları kemiklerin üzerinde gergin bir şekilde gerilmiş, çürümüş dişlerini ortaya çıkarmıştı. Saçları kırılğan ve dökülüyordu, soluk beyaz kafatasında geniş kel alanlar bırakıyordu. Annesi arkasında durmuş, üzgün bir yüzle başını sallıyordu.

"Anne, fırçayı bulamıyorum!" diye ağladı.

"Yakında önemi kalmayacak," diye cevapladı annesi nazikçe. "Neredeyse bitti."

"Ama kule yıkılıyor. Her şey parçalanıyor ve onu bulmam gerek. Az önce buradaydı. Öyle olduğunu biliyorum. Esrahaddon onu almam gerektiğini söyledi. Yatağın altında olduğunu söyledi, ama burada yok. Her yere baktım ve zamanım azalıyor. Ah anne, onu zamanında bulamayacağım, değil mi? Çok geç. Çok geç!"

Arista uyandı. Gözlerini açtı, ama bir değişiklik olduğunu gösteren hiçbir ışık yoktu. Hâlâ taşın üzerinde yatıyordu. Kule yoktu. Fırçalar yoktu ve annesi çoktan ölmüştü. Hepsi sadece bir rüyaydı.

"Hadrian... Çok korkuyorum," dedi karanlığa. Cevap yoktu.

O da rüyanın bir parçasıydı. Sessizlik içinde kalbi sıkıştı. "Arista, her şey yoluna girecek." Onun sesini tekrar duydu.

"Sen bir rüyasın."

"Hayır. Ben buradayım."

Sesi gergin geliyordu. "Ne oldu?" diye sordu. "Hiçbir şey."

"Bir sorun var."

"Sadece yorgunum. Geç saatlere kadar ayaktaydım ve..." Acıyla inledi.

"Yaraları sıkıca sar," dedi başka bir adam. Arista onu tanımadı. Bu ses güçlü, derin ve emrediciydi. "Ayağını kaldıraç olarak kullan."

"Yaralar mı?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil. Muhafızlar biraz şakalaştılar," dedi Hadrian.

"Kanaman çok mu fazla?" diye sordu diğer ses.

"Kontrol altına alıyorum... Sanırım... Karanlıkta anlamak zor. Biraz başım dönüyor."

Zindanın girişi tekrar açıldı ve bir kez daha ayak sesleri duyuldu.

"Onu sekize koyun," dedi bir gardiyan.

Arista'nın hücresinin kapısı açıldı ve muhafızın meşalesinin ışığı gözlerini kamaştırdı. Leydi Amilia'nın yüzünü zar zor seçebiliyordu.

"Sekiz dolu," diye bağırdı gardiyan koridordan.

"Evet, sekiz numara yarın boşalacak. Endişelenme, bir geceliğine paylaşabilirler."

Muhafız sekreteri içeri itti ve kapıyı çarparak kapattı, onları karanlığa gömdü.

"Ah, sevgili Novron!" diye ağladı Amilia.

Arista, onun yanında diz çöküp saçlarını okşadığını hissedebiliyordu. "Sevgili Maribor, Ella! Sana ne yaptılar?"

"Amilia?" diye derin bir ses duyuldu.

"Sör Breckton! Evet, benim!"

"Ama... neden?" diye sordu şövalye.

"Modina'nın sizi ihbar etmesini istediler. Ben reddettim."

"O zaman imparatoriçe hiçbir şey bilmiyor muydu? Bu onun isteği değil mi?"

"Tabii ki hayır. Modina böyle bir şeye asla razı olmazdı. Hepsi Saldur ve Ethelred'in işi. Ah, zavallı Ella, çok zayıflamışsın ve yaralanmışsın. Çok üzgünüm."

Arista, parmakların yanağını nazikçe okşadığını hissetti ve Hadrian'ı uzun zamandır duymadığını fark etti. "Hadrian?"

Bekledi. Cevap gelmedi.

"Hadrian?" diye tekrar seslendi, bu sefer korkuyla. "Ella... şey... Arista, sakın ol," dedi Amilia.

Arista, onun sesini duymak, hala hayatta olduğunu bilmek ne kadar önemli olduğunu fark edince midesi sıkıştı. Bir daha konuşmayacağından korkuyordu. "Had..."

"Ben... buradayım," dedi. Sesi zayıf ve zorlanmıştı. "İyi misin?" diye sordu Arista.

"Genelde iyiyim, ama kendime gelip gidiyorum."

"Kanama durdu mu?" diye sordu Breckton.

"Evet... sanırım."

Gece ilerledikçe Modina hala onları duyabiliyordu — öfkeyle bağırان ve öfkeyle ağlayan sesleri. O zamana kadar yüzlerce, belki binlerce kişi olmalıydı. Tüccarlar, çiftçiler, denizciler, kasaplar ve yol tamircileri hep birlikte bağırıyorlardı. Kapıyı dövüyorlardı. Modina, kapının yumruklanma sesini duyabiliyordu. Daha önce Modina, surların hemen dışında duman yükseldiğini görmüştü. Karanlıkta meşalelerin ve şenlik ateşlerinin titremesini görebiliyordu.

Ne yanıyor? Regentlerin kuklaları mı? Kapının kendisi mi? Belki de kamp kurdukları sırada hepsine yemek pişirmek için yakılan ateşlerdir.

M o dina pencerenin önüne oturdu ve soğuk rüzgârın getirdiği feryatları dinledi.

Yatak odasının kapısı birden açıldı. Dönmeden önce orada kimin olduğunu biliyordu.

"Kalk, seni küçük aptal! Halkı sakinleştirmek için bir konuşma yapacaksın."

Regent Saldur, Nimbus'u peşinden sürükleyerek loş odayı geçti. Nimbus'a bir parşömen uzattı.

"Bunu al ve ona okut."

Nimbus yavaşça naibin yanına yaklaştı ve eğildi. "Majesteleri, ben..."

"Aptallıklarla uğraşacak vaktimiz yok!" diye bağırdı Saldur. "Sadece ona okut."

Nimbus aceleyle bir mum yakarken, naip gergin bir şekilde odada volta atıyordu. "Bu kapıda neden muhafız yok?" diye sordu Saldur. "Hiç var mı? Başka biri buraya gelseydi ne olabileceğini biliyor musun? Biz ayrılır ayrılmaz askerleri buraya yerleştirin, yoksa Amilia'nın yerine *başka* birini bulurum.

"Evet, Ekselansları."

Nimbus mumu getirdi ve şöyle dedi: "Majesteleri saygıyla rica ediyor ki..."

"Lanet olsun sana." Saldur, Nimbus'tan parşömeni aldı. Onu Modina'nın yüzüne o kadar yaklaştırdı ki, Modina okumayı bilse bile okuyamazdı. "*Oku!*"

Modina cevap vermedi.

"Amilia için yeterince iyi konuştun. Her zaman *onun* adına konuşuyorsun. O lanet köpekle oynaman için onu tehdit ettiğimde bile ağzını açtın. Peki, bu nasıl, benim küçük imparatoriçem? Oraya çık ve bunu açık ve net bir şekilde oku, yoksa yarın tatlı küçük Amilia'nı diğerleriyle birlikte idam ettireceğim. Yapmayacağımı sanma. Onu zindana gönderdim bile."

Modina heykel gibi hareketsiz kaldı.

Saldur onun yüzüne bir tokat attı. Modina geriye doğru sallandı ama ses çıkarmadı. Kendini korumak için elini kaldırmadı. Gözünü kırpmadı, irkilmedi. Dudaklarından kanlı bir gözyaşı damladı.

"Seni deli küçük sürtük!" Ona tekrar vurdu.

Bir kez daha, kız hiçbir tepki göstermedi, korku ya da acı hissetmedi.

"Onun sizi duyabildiğinden bile emin değilim, Ekselansları," dedi Nimbus. "Eminans, bunaldığında bir tür transa geçtiği bilinir."

Saldur kıza baktı ve iç geçirdi. "Peki öyleyse. Sabaha kadar kalabalık dağılmazsa, katedrale giden yolu açmak için orduyu göndeririz. Ama düğün planlandığı gibi devam edecek ve sonunda ondan kurtulabileceğiz."

Saldur dönüp odadan çıktı.

Nimbus, Modina'nın masasına mumu koymak için durdu. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı ve odadan çıkıp naibi takip etti.

Kapı kapandı.

Yüzüne çarpan serin hava, Saldur'un elinin bıraktığı sıcaklığı yatıştırdı. "Artık çıkabilirsin," dedi Modina.

Mince yatağın altından sürünerek çıktı. Tek bir alevin ışığında yüzü solgundu.

"Saklanmak zorunda kaldığın için üzgünüm, ama başının belaya girmesini istemedim. Onun geleceğini biliyordum."

"Önemli değil. Üşüdün mü? Bornozu ister misin?" diye sordu.

"Evet, çok iyi olur."

Mince yatağın altına geri sürünerek parlak kumaşı çıkardı.

Birkaç kez salladıktan sonra nazikçe omuzlarına örttü.

"Neden bu pencerenin yanında oturuyorsun? Burası çok soğuk ve taşlar sert."

"İstersen yatağa oturabilirsin," dedi.

"Biliyorum, ama neden burada oturuyorsun?"

"Benim yaptığım şey bu. Uzun zamandır yaptığım şey bu."

Bir süre sessizlik oldu.

"O sana vurdu," dedi

Mince. "Evet."

"Neden izin verdin?"

"Önemli değil. Artık hiçbir şeyin önemi yok. Yakında her şey bitecek.

Yarın Kış Bayramı."

Birkaç dakika sessizce oturdular. Gözlerini penceresinin ötesinde titreyen ateşlerin yansıttığı şehre dikti. Arkasında, Mince ara sıra kıpırdanıp yerinde duramıyordu, ama konuşmuyordu.

Sonunda Modina, "Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi.

"Yapacağımı biliyorsun."

"Tekrar şehre dönmeni istiyorum. Bu sefer orada kalmanı istiyorum. Dikkatli ol ve ayaklanmalar bitene kadar güvenli bir yer bul. Ama, ve bu çok önemli, buraya bir daha dönmeni istemiyorum. Bana söz verir misin?"

"Evet, eğer istediğin buysa," dedi Mince.

"Yapmam gereken şeyi görmeni istemiyorum. Ya da bunun yüzünden sonra incinmeni. Son birkaç gündür seninle birlikte olduğum haliyle beni hatırlamanı istiyorum."

Ayağa kalktı, çocuğun yanına gitti ve alnına bir öpücük kondurdu.

"Söylediklerimi unutma ve bana verdiğin sözü tut."

Mince başını salladı.

Modina, Mince odadan çıkıp ayak sesleri koridorda kaybolana kadar bekledi. Mumu söndürdü, şifonyerden su sürahisini aldı ve aynayı parçaladı.

Patates arabasının üzerine örtülmüş brandanın altından Royce avluyu gözetledi. Karanlık köşeleri ve odun yığınının arkasındaki boşluğu özellikle dikkatle inceledi. Sanki şehir yanıyormuş gibi ön kapının ötesinden sarı bir ışık yükseliyordu. Uzaklardan hala bağırışlar geliyordu, sesler giderek yükseliyor ve Hadrian ile Breckton'ın serbest bırakılmasını talep ediyorlardı. Görünmeyen kalabalık, imparatoriçenin ortaya çıkmasını istiyordu. Bu mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı, ama aynı zamanda saraydaki tüm muhafızları alarma geçirdi.

"Girecek miyiz, girmeyecek miyiz?" Magnus, yumruların arasında yarı gömülü halde homurdandı. Royce, dışarı çıkarak cevap verdi. Cüce onu takip etti ve kuyuya doğru ilerlerken, Royce Magnus'un ne kadar sessiz hareket ettiğinden etkilendi. Royce, kapıya bakan muhafızları sürekli kontrol ediyordu. Kimse avluya dikkat etmiyordu.

"Beni aşağı indirmek mi istiyorsun, yoksa önce sen mi gitmek istiyorsun?" Magnus fısıldadı.

"Seni aşağı indirmeme izin verecek hiçbir güç yok."

Magnus güven eksikliğinden bahsederek bir şeyler mırıldandı ve kovaya oturdu, ipi bacaklarının arasında sıkıca tuttu. Royce cücenin yerleşmesini bekledi, sonra Magnus dur işareti verene kadar onu indirdi. Ağırlık kovadan kalktığında, Royce kovayı dibe indirdi, vinç kolunu sabitledi ve ipe tırmandı.

Albert, cüceye düğün ekibinin bir üyesi olarak iç avluya giriş izni sağlamıştı. Magnus'un zindanın yerini belirlemesi sadece beş dakika sürmüştü. Birkaç kez yere vurarak aşağıda boş alanların yerini tespit etmişti. Royce'un gece kuyuya indiği sırada geri kalanı ortaya çıkmıştı. Magnus, küçük hava kanallarıyla dolu kuyunun hapishanenin dış duvarı boyunca uzandığını ve cücenin eski taşın yüzeyine erişmesini sağladığını tahmin etti. Magnus on bir gece boyunca çalışarak bir giriş açtı. Merrick haklıydı, hapishane cüceler tarafından yapılmıştı, ama Royce'un kendi cücesini, özellikle de taş kazma konusunda deneyimli bir cüceyi getireceğini hiç beklemiyordu.

Royce'un kendi cücesini, özellikle de taş kazma konusunda deneyimli bir cüceyi getireceğini hiç beklemiyordu.

Royce aşağı inerken, şaftın yan tarafındaki bir açıklıktan gelen zayıf bir ışık gördü. Eski taşın kalınlığı nedeniyle, delik daha çok bir tünele benziyordu. Yanında taşıdığı, içinde bir kılıç ve fener bulunan bohçayı çıkardı ve delikten cüceye uzattı. Magnus'un tüm becerisine rağmen, geçit dar olduğu için taş kazmak zor olmalıydı. Bir cüce için yeterli olsa da, Royce için oldukça dardı ve Hadrian'ın sığabileceğini umuyordu.

Tünelden çıkan Royce, kendini küçük bir hücrenin içinde buldu. Hücrenin zemininde bir ceset yatıyordu. Rahip cüppesi giymiş ve sıkı bir top haline kıvrılmış olan ceset, korkunç bir koku yayıyordu. Oda çok küçüktü, cesedi zar zor sığdırabilecek kadar. Magnus, duvara yaslanmış, hafif yeşil bir ışık yayılan bir kristal tutuyordu.

Royce taşı işaret etti. "Bu taşı nereden buldun?"

"Çakmaktaşı ve çelikten çok daha iyi, değil mi?" Magnus sırttı ve göz kırptı. "Onu kazdım. Ben bir cüceyim, unuttun mu?"

"Bunu gerçekten unutmaya çalışıyorum," dedi Royce. Kapıya doğru yürüdü, kilidi açtı ve dışarıdaki koridora baktı. Duvarlarda Gutaria Hapishanesi'nde gördüğüyle aynı tür izler vardı: küçük örümcek ağı desenleri. Duvarların zemine birleştiği yeri inceledi.

"Ne bekliyorsun? Hadi devam edelim," dedi Magnus. "Acelen mi var?" diye fısıldadı Royce.

"Hava soğuk. Ayrıca, burada olmaktan çok daha iyi yerler düşünebiliyorum. Lanet olsun, koku bile yeterli bir neden. Bu işi bitirmek istiyorum."

"Ben içeri giriyorum. Sen burada bekle ve arkamızdan gelenleri gözetle, dikkatli ol."

"Royce?" diye sordu Magnus. "İyi iş çıkardım, değil mi? Taş işçiliğinde demek istiyorum." "Tabii. İyi iş çıkardın."

"Bu iş bittikten sonra... bir süre Alverstone'u incelememe izin verir misin? Bilirsin, bir nevi ödül olarak... minnettarlığını göstermek için falan."

"Albert gibi altınla ödeme alacaksın. Bu takıntını aşman gerek."

Royce koridora girdi. Karanlık neredeyse tamdı, tek ışık kaynağı Magnus'un yeşil taşıydı.

Koridorları hızlıca taradı; gardiyan yoktu. Hücreslerin çoğu boştu, ancak dört kapının arkasından hafif hareketler ve nefes sesleri geliyordu. Tek diğer ses, taş duvarlardan yankılanan kuyudan gelen *damla damla damla* sesiydi. Güvenli olduğundan emin olduktan sonra Royce fenerini yaktı, ancak alevi düşük tuttu. Hücreslerden birinin kilidini açtı ve yerde hareketsiz yatan bir adam buldu. Sarışın saçları Royce'un hatırladığından biraz daha uzundu, ama Royce bunun Avempartha kulesinde gördüğü adam olduğundan emindi: Degan Gaunt. Tehlikeli derecede zayıftı ama hala nefes alıyordu. Royce onu salladı ama uyanmadı. Royce kapıyı açık bırakıp yoluna devam etti.

Bir sonraki hücrenin kilidini açtığında, yerde oturan bir adam başını kaldırdı. Benzerlik çok açıktı ve Royce onu hemen tanıdı.

"Kim var orada?" Breckton Belstrad, el fenerinin parlak ışığını engellemek için elini kaldırarak sordu.

"Sohbet edecek vaktimiz yok. Bir dakika burada bekle. Yakında ayrılacağız."

Royce bir sonraki hücreye geçti. İçeride iki kadın uyuyordu. Birini tanımiyordu, diğerini ise neredeyse tanıyamadı. Prenses Arista korkunç derecede zayıftı, paçavra giysiler giymişti ve vücudu ısırık izleriyle kaplıydı. Onları bırakıp son hücreye geçti.

"Dördüncü seferde şansım yaver gidecek," diye fısıldadı son kapıyı açarken.

Hadrian duvara yaslanmış oturuyordu. Üstü çıplaktı. Tuniği şeritler halinde yırtılmış ve bacağına, koluna ve beline bağlanmıştı. Gömleği, yan tarafına sıkıca bastırılmış bir ped haline getirilmişti. Her bir kumaş parçası koyu renkli bir şekilde ıslanmıştı, ama Royce'un ortağı hala nefes alıyordu.

"Uyan dostum," diye fısıldadı Royce, onu dürterek. Hadrian terden sıırılsıklamdı.

"Nihayet geldin. Kaçıp beni terk ettiğini düşünmeye başlamıştım." "Bunu düşündüm, ama Magnus'un sağdıcım olması fikri beni bu konuyu düşünmekten alıkoydu.

. Bu arada saç kesimin güzel olmuş. Sana yakışmış, çok şövalye gibi."

Hadrian gülmeye başladı, ama gülüşü acı dolu inlemelere dönüştü.

"Seni iyice şişlemişler, değil mi?" diye sordu Royce, kumaş şeritleri düzelterek. Ortadaki şeridi daha sıkı çekti.

Hadrian yüzünü buruşturdu. "Hapishane gardiyanları beni pek sevmiyor. Beş turnuvada üst üste bana karşı bahis oynayarak para kaybettiler."

"Oh, peki, bu anlaşılabilir. Ben de seni bıçaklardım." "Arista'yı aldın, değil mi? Peki Gaunt? O hayatta mı?"

"Evet, yan odada uyuyor. Gaunt ise oldukça kötü durumda .
Onu dışarı sürüklemem gerekecek.

Yürüyebilir misin?" "Bilmiyorum."

Royce, Hadrian'ı belinden tuttu ve yavaşça ayağa kaldırdı. Birlikte koridorda zorlukla ilerleyerek kuyu deliğinin bulunduğu son hücreye ulaştılar. Royce kapıyı itti ama kapı yerinden kıpırdamadı. Daha fazla güç uyguladı ama hiçbir şey olmadı.

"Magnus, kapıyı aç," diye fısıldadı Royce.

Cevap gelmedi.

"Magnus, hadi ama. Hadrian yaralandı ve yardımına ihtiyacım var. Kapıyı aç."
Sessizlik.

BÖLÜM 18

KIŞ

Hapishanenin karanlığında, Amilia Breckton'ın kollarında yatarken, anlaşılmaz olanı düşünerek, nasıl aynı anda hem mutluluk hem de korku içinde boğulmanın mümkün olduğunu merak ediyordu.

"Bak," diye fısıldadı Sir Breckton.

Amilia başını kaldırdı ve son hücrenin kapısından sızan zayıf bir ışık gördü. Soluk ışıktaki, hapishanedeki figürler hayalet gibi soluk, tüm renklerinden yoksun görünüyordu. Prenses Arista, Sör Hadrian ve Degan Gaunt, tüm hücrelerden toplanan samandan yapılmış ortak bir yatakta koridorda yatıyordu. Üçü mezarlarını bekleyen cesetler gibi görünüyordu. Sir Hadrian'ın gövdesi, korkutucu kırmızı lekelerle kaplı geçici bandajlarla sarılmıştı. Prenses o kadar zayıflamıştı ki artık kendine benzemiyordu, ama en kötüsü Degan Gaunt'tı. Kemiklerinin üzerine gerilmiş deriden ibaret gibi görünüyordu. Sığ nefes alıp vermesi olmasaydı, birkaç gün önce ölmüş bir ceset olabilirdi.

Gece boyunca, bir adam onları kurtarmak için hapishaneye girmişti. Hücrelerin kapılarını açmıştı, ama kaçış planı başarısız olmuştu. Şimdi adam hapishanede dolaşıyordu.

"Sabah oldu," dedi Sir Breckton. "Kış geldi."

Işığın yeni bir günün başladığını gösterdiğini fark eden Amilia ağlamaya başladı. Breckton nedenini sormadı. Sadece onu kendine çekti. Zaman zaman şövalye, bir gün önce hayal bile edemeyeceği bir şekilde kolunu okşadı ve saçlarını okşadı.

"Her şey yoluna girecek," diye onu şaşırtıcı bir inançla teselli etti. "İmparatoriçe, naiplerin ihanetini fark eder etmez, seni kurtarmak için hiçbir şeyin onu durduramayacağından eminim."

Amilia titrek dudaklarını sıkıca kapattı. Şövalyenin kolunu kavradı ve sıktı.

"Modina da tutsak," dedi Arista.

Amilia, prensesin uyuduğunu sanmıştı. Baktığında, Arista'nın gözlerinin açık olduğunu ve onları görebilecek kadar başını eğdiğini gördü.

"Onu kukla olarak kullanıyorlar. Saldur ve Ethelred her şeyi yönetiyor."

"Yani o tamamen uydurma mı? *Her şey* bir hile miydi? Rufus'un Bane'ini öldürme hikayesi bile mi?" diye sordu Breckton.

"O gerçektir," diye cevapladı Arista. "Oradaydım."

"Oradaydın mı?" diye sordu Amilia.

Arista konuşmaya başladı, sonra öksürdü. Bir an durdu, sonra titrek bir nefes aldı. "Evet. O zamanlar farklıydı, güçlüydü, kararlıydı. Sadece bir kızdı, ama babasını kurtarmaya kararlıydı ve hiçbir şeyden korkmuyordu. Onun, ev büyüklüğünde yenilmez bir canavara karşı silah olarak kullanmak için kırık bir cam parçası aldığını gördüm."

"Sakin olun, hanımefendi," dedi Breckton. "İmparatoriçe bunu yapabiliyorsa, eminim ki..."

"Bizi kurtaramaz!" diye hıçkırdı Amilia. "O öldü!"

Breckton ona şaşkınlıkla baktı.

Kapının altından sızan ışığı işaret etti. "Kış geldi. Modina gün doğarken intihar etti." Yüzünü sildi. "İmparatoriçe odasında, penceresinin önünde, güneşin doğuşunu izlerken öldü."

"Ama... neden?" diye sordu.

"Ethelred ile evlenmek istemiyordu. Yaşamak istemiyordu. Yaşamak için bir nedeni yoktu. O... o..." Duygularına yenik düşen Amilia ayağa kalktı ve koridora doğru yürüdü. Breckton onu takip etti.

Hadrian, Arista'nın öksürük sesiyle uyandı. Oturmak için çabaladı, zayıflığına şaşırdı ve acıdan yüzünü buruşturdu. Prensese başını kaldırıp kendi uyluğuna yaslayacak kadar yaklaştı.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Korkuyorum. Sen nasılsın?" "Harikayım. Dans etmek ister misin?"

"Belki sonra," dedi Arista. Vücudu morluklarla ve çirkin kırmızı izlerle kaplıydı. "Kulağa korkunç geliyor," dedi, "ama burada olduğun için mutluyum."

"Bu aptalca geliyor," diye cevapladı, "ama burada olduğuma sevindim." "Bu aptalca."

"Evet, son zamanlarda aptallıklar yaptım." "Bence hepimiz yaptık."

Hadrian başını salladı. "Benimki gibi değil. Ben Saldur'a gerçekten güvenmiştim. Onunla bir anlaşma yaptım, hem de Luis Guy ile. Sen ve Royce bu hatayı yapmazdınız. Royce, turnuvalar arasındaki zamanı seni kaçırmak için kullanırdı. Sen ise muhtemelen tüm imparatorluğu ele geçirmek için bir yol bulurdun. Hayır, siz ikiniz akıllısınız."

"Beni akıllı mı buluyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Sen mi? Tabii ki. Silahlı çatışmada, askeri eğitim almamış kaç kadın bir şehri ele geçirebilirdi? Ya da kardeşini ve krallığını monarşiyi devirme komplosundan kurtarabilirdi? Ve kaç kişi tek başına imparatorluk sarayına girmeye çalışırdı?"

"Sonuncusundan önce durabilirdin. Fark etmediysen, bu büyük bir başarısızlıktı."

"Üçte ikisi fena sayılmaz." Diye sırtıttı.

"Orada neler oluyor acaba?" dedi Arista bir süre sonra. "Muhtemelen öğlen vakti. Şimdiye kadar gelip bizi kazıklara götürmüş olmaları gerekirdi."

"Belki Ethelred fikrini değiştirmiştir," dedi Hadrian.

"Ya da belki bizi burada aklıktan ölmeye terk etmeye karar vermişlerdir." Hadrian hiçbir şey söylemedi ve Arista uzun süre ona baktı. "Ne var?" diye sordu.

"Senden bir iyilik istiyorum." "Neymiş?"

"İstemek kolay bir iyilik değil," dedi.

Gözlerini kısarak, "Söyle bakalım," dedi.

Arista hala tereddüt ediyordu, sonra derin bir nefes aldı. İlk başta başka yere bakarak, "Beni öldürür müsün?" dedi.

Hadrian nefesinin kesildiğini hissetti.

"Ne?"

Arista ona baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Öyle konuşma."

"Beni boğabilirsin." Elini uzattı, onun elini tutup boynuna koydu. "Sık yeter. Eminim uzun sürmez. Çok acıtacağını sanmıyorum. Lütfen, zaten çok zayıfım ve Royce ne yiyecek ne de su getirdi. Ben... Ben bunun bitmesini istiyorum. Sadece bu kabusun sona ermesini istiyorum..." Ağlamaya başladı.

Hadrian ona baktı, elinde boynunun sıcaklığını hissetti. Dudakları titredi.

"Bir fare var ve o..." Tereddüt etti. "Lütfen, Hadrian.

Oh, lütfen. Lütfen?"

"Kimse canlı canlı yenmeyecek." Hadrian, kadının derisindeki izlere tekrar baktı. "Royce bir çıkış yolu arıyor. Onun işi bu, unuttun mu? Bizim işimiz bu. Biz mucize yaratıcılarız, değil mi? Alric bize öyle demiyor mu? Sadece dayanman gerek."

Hadrian elini kadının boğazından çekti ve sağlam koluyla onu kendine çekti. İçinde ölü gibi hissediyordu ve sadece bıçak yaraları ona bunun aksini hatırlatıyordu. Arista'nın vücudu hıçkırıklarla sarsılırken, Hadrian kadının saçlarını okşadı. Yavaş yavaş sakinleşti ve tekrar uykuya daldı. Hadrian da uykuya daldı.

"Uyanık mısın?" Royce, Hadrian'ın yanına oturarak sordu.

"Şimdi uyanığım. Ne oldu?"

"Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi günlerim de oldu. Ne buldun? Ve iyi bir şey olsa iyi olur, çünkü Arista'ya senin ne kadar zeki olduğunu söyledim bile."

"O nasıl?" diye sordu Royce.

Hadrian, başı hala ona yaslanmış halde uyuyan prensese baktı.

"Benden onu öldürmemi

istedi." "Bu, *iyi olmadığını* gösterir."

"Ee? Ne buldun?" diye sordu Hadrian.

"Durum iyi değil. Bu zindanın her santimetresini üç kez inceledim. Duvarlar sağlam ve kalın. Çatlak ya da aşınmış alan yok. Magnus özel keskiyle kazsa bile, kazmak bir haftadan fazla sürdü. Tüneli kazmak ne kadar sürer, bilemiyorum. Giriş olduğunu düşündüğüm yere çıkan bir merdiven buldum, ama kilit yok. Hatta kapı bile yok. Merdiven taş tavanda son buluyor. Hala ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyorum."

"Bu bir mücevher kilidi. Gutaria gibi. Kuzey kulesindeki bir seret'in kılıcının kabzasında zümrüt var."

"Bu her şeyi açıklıyor. İçeri girdiğim kapı açılmıyor. Kilitli değil, yani bir şekilde sıkışmış olmalı. Muhtemelen dışarı çıkmak için en iyi şansımız bu. Ahşaptan yapılmış, yani yakarak açmayı deneyebiliriz. Ama oldukça kalın, o yüzden

Ve duman, bizi önce öldürmezse, kaçışımızı haber verebilir ve muhafızlar yukarıda bekliyor olabilir."

"Arista ve Gaunt kuyudan tırmanarak çıkamazlar," diye işaret etti Hadrian.

"Evet, ama bu sorunlardan sadece biri. İpin artık orada olmadığına eminim. Magnus'u yakaladılar mı, yoksa o mu sorumlu, emin değilim. Her halükarda, kapıyı çivilemekle uğraşan biri ipi de alırdı."

"Peki bu durumda ne yapacağız?"

Royce omuz silkti. "Aklıma gelen en iyi fikir, karanlık basana kadar bekleyip kapıyı yakmaya çalışmak. Belki kimse dumanı görmez. Belki kapıyı kırmadan önce boğulmayız. Belki fark edilmeden kaçabilirim. Belki muhafızları öldürebilirim. Belki seni kuyudan çıkarmak için bir yol bulabilirim."

"Çok fazla 'belki' var."

"Şaka yapmıyorum. Ama sen sordun." Royce iç geçirdi. "Senin bir fikrin var mı?"

"Arista ne olacak?" Hadrian, sağlam koluyla kucakladığı uyuyan yüzüne tekrar baktı. "Zayıf ama belki..."

Royce başını salladı. "Duvarların her yerinde runeler var. Esrahaddon'un bulunduğu hapishanedekiler gibi. Eğer bir şey yapabilseydi, şimdiye kadar yapardı."

"Albert?"

"Biraz akli varsa, ortalıkta görünmez. Şu anda dikkatleri üzerine çekmekten başka bir şey yapamaz."

"Merrick'in teklif ettiği anlaşma ne olacak?"

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Royce şaşkınlıkla.

"Bana söyledi."

"İkiniz konuştunuz

mu?" "Satranç

oynadık."

Royce omuz silkti. "Anlaşma yok. Benim bilmek istediğim şeyi zaten bana söylemişti."

Bir süre sessizce yan yana oturdular. Sonunda Hadrian, "Bu bir teselli olmaz ama geldiğin için teşekkür ederim. Ben olmasam buraya gelmezdin, biliyorum." dedi.

"Bunu söylemekten hiç bıkmıyor musun?"

"Evet, ama eminim bu son kez olacak. En azından sonunda Gaunt'a ulaştım. Ne kadar da iyi bir korumayım. Neredeyse ölüyordun."

Royce ona bir göz attı. "Demek Novron'un varisi bu, ha? Daha fazlasını bekliyordum, biliyor musun? Yara izleri, belki bir göz bandı... ilginç,

ayırt edici bir şey."

"Evet, belki tahta bacak." "Aynen öyle."

Loş ışıktaki birlikte oturdular. Royce fener yağını idareli kullanıyordu. Sonunda Breckton ve Amilia geri döndüler ve Arista'nın yanına oturdular. Leydi Amilia'nın gözleri kırmızı ve şişmişti. Başını Breckton'ın omzuna koydu ve Breckton Hadrian ve Royce'a selam verdi.

"Royce, bu Sir Breckton," dedi Hadrian, onları tanıştırmak.

"Evet, kapıyı açtığımda onu tanıdım. Bir an için bana bakanın Wesley olduğunu sandım."

"Wesley mi? Kardeşimle tanıştın mı?"

Hadrian, "İkimiz de tanıştık. Ziyafette bir şey söyleyemediğim için üzgünüm. Royce ve ben *Emerald Storm*'da onunla birlikte görev yaptık. Kaptan öldürüldükten sonra kardeşin komutayı devralmıştı. Yıllar boyunca birçok subayı takip ettim, ama dürüstçe söyleyebilirim ki, daha değerli ve onurlu bir adamın emrinde hiç hizmet etmedim. Wesley'in savaştaki cesareti olmasaydı, Royce ve ben Calis'te ölmüş olacaktık. Diğerlerinin yaşaması için kendini feda etti."

Royce onaylayarak başını salladı.

"Beni her zaman şaşırtıyorsunuz, Sör Hadrian. Eğer bu gerçekten doğruysa, size teşekkür ederim. Aramızda kalsın, Wesley her zaman daha iyi bir insandı. Umarım ben de onun yarısı kadar iyi bir sonla karşılaşırım."

Saldur öfkeyle beşinci kata çıkan merdivenlere yöneldi. Öğlen vakti geçmişti ve saatler önce katedrale doğru yola çıkmış olmaları gerekirdi. Patrik bizzat tören için bekliyordu.

Saldur'un hatırlayabildiği kadarıyla, ki bu oldukça uzun bir süreydi, Patrik Ervanon'daki odasından hiç çıkmamıştı. Onu görmek, tavsiyesini veya kutsamasını almak isteyenler, Taç Kulesi'ne gitmek zorundaydı. O zaman bile, nadiren ziyaretçileri kabul ederdi. Patrik, büyük soyluları ve hatta kralları bile reddettiği ile ünlüydü. Kilisenin en üst düzey üyeleri bile onu hiç görmemişti. Saldur, on yıldır Medford piskoposu olmasına rağmen, bu adamla hiç tanışmamıştı. Naibin bildiği kadarıyla, Patrik ile birlikte

Saldur, Patriğin bu hayırlı olay için Taç Kulesi'nden ayrılmış olmasının kişisel bir zafer olduğunu düşünüyordu. Nyphron Kilisesi'nin büyük lideri, ruhani babası ile tanışmayı gerçekten dört gözle bekliyordu.

Patriğin bu hayırlı gün için Taç Kulesi'nden ayrılması, Saldur için kişisel bir zaferdi. Nyphron Kilisesi'nin büyük lideri, ruhani babası ile tanışmayı içtenlikle dört gözle bekliyordu. Düğün, muhteşem ve dokunaklı bir olay, tam bir orkestra ve yüzlerce beyaz güvercinin uçurulmasıyla tamamlanan görkemli bir gösteri olacaktı. Bu gün, Lord Rufus'u imparator ilan etme planının başarısızlıkla sonuçlandığı Dahlgren'deki o kader gecesinden bu yana yıllarca süren dikkatli planlamaların birikimiydi.

O zamanlar, Deacon Tomas deli gibi çılgınca konuşuyordu. Thrace adında genç bir kızın Gilarabrywn'i öldürdüğü mucizeye tanık olduğunu iddia ediyordu. Saldur'un kendisi, sadece *gerçek* Novron'un Varisi'nin bu canavarı öldürebileceğini ilan ettiği için, diyakozun iddiası bir sorun olarak algılandı. Nöbetçi Luis Guy, diyakozu ve kızı öldürerek olayı ortadan kaldırmayı planladı, ancak Saldur başka olasılıklar gördü.

Patrik, Gilarabrywn'in saldırısında ölen Galien'in yerine Saldur'u Gent'in yeni başpiskoposu olarak atamak istemişti. Bu pozisyon, Patrik'in hemen altında, kilise hiyerarşisinde en yüksek mevkiydi. Teklif cazipti, ancak Saldur, Yeni İmparatorluğu şekillendirme görevini üstlenme zamanının geldiğini biliyordu. Kutsal cüppesini terk etti ve siyasetin mantosunu giydi; bu, Patrik Venlin'in zamanından beri hiçbir kilise yetkilisinin yapmadığı bir şeydi.

Saldur, cehalet ve geleneklerle mücadelesinde kralların ve piskoposların kınamalarına göğüs gerdi. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirebilecek güçlü, birleşik bir imparatorluk kurma hedefine ulaşmak için baskı yaptı, ikna etti ve cinayetler işledi. Onun rehberliğinde, Eski İmparatorluğun ihtişamı bir kez daha yükselecekti. Ethelred ve onun gibilerin zayıf zihinlerine göre bu, tek bir tahtta tek bir adam anlamına geliyordu. Saldur için ise *medeniyet* anlamına geliyordu. Eskiden olan her şey yeniden olacaktı. Wintertide, tüm çabalarının ve yıllarca süren mücadelesinin doruk noktasıydı. Bu, son zorlu savaştı ve bir meydan okuma olduğu ortaya çıkıyordu.

Saldur, köylülerin bir gecede yorulacaklarını ummuştı, ama öfkeleri daha da artmış gibiydi. Yıllardır sakin ve düzenli olan şehrin, tam da bu anda isyan çıkarmaya karar vermiş olması onu rahatsız ediyordu. Geçmişte, insanlar krallara ziyafetler vermek için vergilerle fakirleştirilmiş ve aç bırakılmıştı.

Buna rağmen, hiç isyan etmemişlerdi. Şimdi isyan etmeleri garipti, ama daha da önemlisi, utanç vericiydi.

Merrick bile, birdenbire ve her yerden aynı anda gelen bu misillemeden şaşırmıştı. Saldur, bazı hayal kırıklıkları bekliyordu . sonuç sonuç bir bazı mızrak ve beklenen bir birkaç sorun çıkaran kişi olacağını tahmin ediyordu. Şövalyelerden birinin hayatta kalma ihtimali olduğunu ve ölen şampiyonun destekçilerinin öfkelenebileceğini biliyordu. Hesaba katmadığı şey, her iki yarışmacının da hayatta kalmasıydı. Açık bir suç olmadığı için, tutuklamaları haksız görünüyordu. Yine de, tepki ilginç bir şekilde ateşliydi.

İlk başta bunun kolay bir mesele olacağını düşündü ve bir düzine ağır silahlı asker göndererek kışkırtıcıları susturmalarını emretti. Askerler kanlar içinde ve sayıları azalmış olarak geri döndüler. Karşılaştıkları şey bir avuç muhalif değil, şehir çapında bir ayaklanmaydı. Tüm bu olay sinir bozucu olsa da, asıl endişe konusu değildi. Güney Ordusu'nu çağırmıştı ve ordu düzeni sağlamak için yola çıkmıştı. Bu bir gün kadar sürecekti. Bu arada Saldur düğüne devam etti.

Saldur, sabahı katedrale giden arabanın silahlı eskortunu ayarlamak için harcadığı için tören birkaç saat ertelendi. Bu iş yolunda gitti ve şimdi sadece gelin ve damadı taşımak gerekiyordu. Son alayı başlatmak için sabırsızlanıyordu, ama Ethelred Modina ile birlikte dönmemişti. Daha iyi bilmesaydı, Saldur Lanis'in kocalık haklarını biraz erken kullandığını düşünebilirdi. Gecikme ne olursa olsun, beklemekten bıkmıştı.

Saldur imparatoriçenin yatak odasına ulaştığında kapının önünde iki muhafız buldu. En azından Nimbus emirleri yerine getiriyordu. Muhafızlara tek kelime etmeden Saldur kapıyı açtı, içeri girdi ve eşikten hemen sonra durdu. Regent, korkunç manzarayı görünce şok içinde kaldı.

İlk gördüğü şey kandı. Büyük bir kan gölü odanın beyaz mermer zemini üzerinde yayılmıştı. İkincisi ise kırık aynaydı. Parçaları kırmızı denizde parlak adalar gibi dağılmıştı.

"Ne yaptınız!" diye bağırdı, kendini tutamadan.

Modina pencereden dönüp ona baktı, beyaz geceliğinin eteği dizine kadar kırmızıya boyanmıştı. Regent'e hiç çekinmeden ve endişelenmeden baktı.

"O, imparatoriçeye elini sürmeye cüret etti," dedi basitçe. "Buna izin verilemez."

Ethelred'in vücudu bükülmüş bir oyuncak bebek gibi yatıyordu, boynunda hala 20 santimlik bir cam parçası çıkıntı yapıyordu.

"Ama..."

Modina başını bir kuş gibi hafifçe yana eğdi ve Saldur'a merakla baktı.

Elinde başka bir uzun, keskin cam parçası tutuyordu. Kumaşa sarılmış olmasına rağmen, elini o kadar sıkı tutmuştu ki, bileğinden kan damlıyordu.

"Senin gibi zayıf bir yaşlı adamın, sivri bir cam parçasıyla silahlanmış sağlıklı, genç bir çiftçi kızına karşı nasıl başa çıkacağını merak ediyorum."

"Muhafızlar!" diye bağırdı.

İki asker odaya girdi ama önlerindeki manzaraya pek tepki göstermedi.

"Onu tutun," diye emretti Saldur.

İkisi de imparatoriçeye doğru hareket etmedi. Sadece kapının içinde durup, emri dikkate almadılar.

"Onu tutun dedim!"

"Bağırmana gerek yok," dedi Modina. Sesi yumuşak ve sakindi. Modina, su birikintisinin içinden geçerek Saldur'a doğru yürüdü. Ayakları, kanlı izler bırakıyordu.

Saldur'un göğsünde panik yükseldi. Muhafızlara baktı, sonra elinde bıçak gibi keskin camla yaklaşan imparatoriçeye döndü.

"Ne yapıyorsunuz?" diye askerlere sordu. "Onun deli olduğunu görmüyor musunuz? Regent Ethelred'i öldürdü!"

"Affedin, Majesteleri," dedi bir muhafız, "ama *o* imparatoriçe. Novron'un torunu. Tanrının çocuğu." "O *deli*!"

"Hayır," dedi Modina, soğukkanlı ve kendinden emin bir şekilde. "Değilim."

Saldur'un korkusu, yakıcı bir öfkeyle karışmıştı. "Bu muhafızları kandırmış olabilirsin, ama başaramayacaksın. Bana sadık adamlar, tüm Güney İmparatorluk Ordusu, çoktan yola çıktı."

"Biliyorum," dedi ona rahatsız edici derecede soğukkanlı sesiyle. "Her şeyi biliyorum." Muhafıza başını salladı ve ekledi, "Novron'un kızına yakışır şekilde."

Örneğin, Arista'ya yardım ettiği için Edith Mon'u öldürdüğünü biliyorum, ki bu arada o yardım etmedi, ben ettim. Prenses haftalarca bu odada yaşadı. Gaunt'ın yakalanıp hapsedilmesini ayarladığını biliyorum. Esrahaddon'u öldürmesi için Merrick Marius'u tuttuğunu biliyorum. Liman kenti Tur Del Fur'u Ba Ran Ghazel'e teslim eden

Tur Del Fur liman kentini Ba Ran Ghazel'e teslim ettiğini biliyorum. Magnus adında bir cüceyle, bir hançer karşılığında Royce Melborn'u ele vermek için pazarlık yaptığını biliyorum. Hadrian'ı turnuvada Sir Breckton'ı öldürmeye ikna ettiğini biliyorum. Breckton'a bir savaş ipucu verdiğini biliyorum. Ama iki şövalye de birbirini öldürmedi. Bunun benim sayemde olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

"Her şeyi önceden tahmin ettiğini sanıyordun, ama bir isyan çıkacağını beklemiyordun. Şehrin kalabalıklarında dolaşan, turnuvada ihanetinin kanıtı olarak bir ihanet beklemesi gerektiğine dair söylentilerden haberdar değildin. Çünkü kalabalık eğlence için değil, bu söylentinin doğruluğunu görmek için oradaydı.

"Beni öldürmeyi planladığını da biliyorum." Ethelred'in cesedine baktı. "Aslında bu onun fikriydi. O kadınları umursamıyor. Sen ise beni yine o deliğe kapatmak istedin. Beni delirtmek üzere olan o deliğe."

"Bunları nereden biliyorsun?" Saldur gerçek bir korku hissetti. Bu kız, bu çocuk, bu köylü kızı Gilarabrywn'i öldürmüştü. Ethelred'i katletmişti ve şimdi her şeyi biliyordu. Sanki... sanki o gerçekten...

Gülümsedi.

"Sesler bana geldi. Bana her şeyi anlattılar." Onun yüzündeki şoku görünce durakladı. "Hayır, sözler Novron'un değildi. Gerçek bundan daha kötü. Senin hatan, beni seven ve bana değer veren Amilia'yı atamaktı. O beni hücremden kurtardı ve bu odaya getirdi. Karanlık ve soğukta geçirdiğim onca aydan sonra, güneş ışığına açtım. Saatlerce pencerenin yanında oturdum." Arkasını döndü ve arkasındaki duvardaki açıklığa baktı. "Yaşamak için hiçbir nedenim yoktu ve intihar etmeye karar vermişim. Açıklık çok küçüktü, ama oradan geçmeye çalıştığımda sesleri duydum. Ofisinizin penceresi benimkinin hemen altında. Yazın sizi duymak daha kolay, ama pencereniz kapalı olsa bile sözlerinizi duyabiliyorum.

"Buraya ilk geldiğimde, ben sadece aptal bir çiftçi kızdım ve söylenenleri umursamıyordum. Ailem öldükten sonra, hiçbir şeyi umursamıyordum. Zaman geçtikçe, dinledim ve öğrendim. Yine de umursayacak hiçbir şey yoktu, yaşamak için kimse yoktu. Sonra bir gün, küçük bir fare kulağıma her şeyi değiştiren bir sır fısıldadı. Yeni bir ailem olduğunu öğrendim, beni seven bir aile, ve hiçbir canavar onları benden bir daha alamayacak."

"Bundan kurtulamayacaksın! Sen sadece bir... bir..."

"Aradığın kelime *imparatoriçe*."

O sabah Archibald kendini çok kötü hissederek uyandı ve gün ilerledikçe morali daha da bozuldu. Katedrale gitmeye tenezzül etmedi. Ethelred'in elini tuttuğunu görmek ona dayanılmaz geliyordu. Bunun yerine sarayda dolaşarak dışarıda bağırışan köylülerin seslerini dinledi. Şehrin bir yerinden bir ordu borazanı sesi geliyordu. Güney Ordusu gelmiş olmalıydı.

Yazık, diye düşündü.

Eğer isyancılar kapıyı veya surları aşarsa, kalabalığın elinde kötü bir sonla karşılaşacak olsa da, yine de naiplerin daha fazla acı çekeceğini bilmek onu mutlu ediyordu.

Düğün ziyafeti için hazırlık yapan hizmetçiler dışında boş olan büyük salona girdi. Hizmetçiler karıncalar gibi koşturup duruyor, telaşla tabakları taşıyor, sandalyeleri siliyor ve mumları yerleştiriyorlardı. Birkaç hizmetçi, Archibald geçerken selam verip zorunlu "*efendim*" *selamını* sundu. Archibald onları görmezden geldi.

Başka bir koridora ulaştığında, kendini ana merdivene doğru yürürken buldu. Archibald, nereye gittiğini fark etmeden önce ilk merdivenin yarısını çıkmıştı. İmparatoriçe orada olmayacaktı, ama yine de onun odasına çekildi. Modina şimdi sunakta olmalıydı, odası boştu. O artık olmadığına göre, bir daha asla doldurulmayacak boş bir alan... Bunu düşünmeyi reddetti.

Gözünün ucuyla, bazı figürlerin hareketini fark etti. Dönüp baktığında, koridorun sonunda Merrick Marius'un, Archibald'ın tanımadığı biriyle konuştuğunu gördü — pelerinle sarılmış yaşlı bir adam. Onu fark ettiklerinde, ikili aniden köşeyi döndü. Archibald, Merrick'in kiminle konuştuğunu merak etti, çünkü o her zaman kötü şeyler peşindeydi. Tam o sırada, yukarıdan gelen bir gürültü düşüncelerini böldü. Bir adamın çığlığını duyunca merdivenlere koştu.

Dördüncü kata ulaştığında, bir muhafızın cesedini buldu. Kan, mermer basamaklardan küçük nehirler halinde akıyordu. Archibald kılıcını çekti ve tırmanmaya devam etti. Beşinci katta iki muhafızın daha öldürüldüğünü gördü.

Önündeki koridorda Luis Guy başka bir saray muhafızıyla dövüşüyordu. Archibald onlara neredeyse ulaşmışken, nöbetçi hızlı bir hamle yaptı ve muhafız diğerleri gibi öldü.

"Maribor'a şükürler olsun ki geldin!" Guy odaya girdiğinde Saldur'un sesi Modina'nın odasından yankılandı. Naip sarsılmış gibiydi. "Onu öldürmeliyiz

Onu öldürmeliyiz. Bunca zamandır numara yapıp kulak misafiri oluyordu. Her şeyi biliyor!"

"Peki ya düğün?" diye itiraz etti Guy.

"*Düğünü unut!* Ethelred öldü. Onu öldür ve herkese hala hasta olduğunu söyleyelim. Ethelred'in yerine birini bulana kadar ben hüküm süreceğim. Yeni imparatorun onunla özel bir törenle evlendiğini duyuracağız."

"Kimse buna inanmaz."

"Başka seçeneğimiz yok. Şimdi onu öldürün!"

Archibald içeriye baktı. Guy, Saldur ile birlikte elinde kılıcıyla ayakta duruyordu. Onların arkasında, pencerenin yanında, kırmızı lekelerle kaplı geceliğiyle Modina duruyordu. Muhtemelen kan, yerde ölü yatan Ethelred'e aitti. Güneş ışığı, imparatoriçenin elinde sıkıca tuttuğu cam parçasında parıltıyordu.

"İkisini de öldürmekle suçlamayacağınızı nereden bileceğim?"

"Bundan başka bir çıkış yolu görüyor *musun*? Onu yaşatırsak, hepimiz ölürüz. Etrafına bak. Az önce öldürdüğün muhafızlara bak. Herkes onun gerçekten imparatoriçe *olduğuna* inanıyor. Onu öldürmelisin!"

Guy başını salladı ve ona doğru ilerledi.

Modina, elinde hâlâ cam parçasını tutarak bir adım geri attı.

"İyi günler beyler," dedi Chadwick Kontu içeri girerken. "Umarım bu özel bir parti değildir. Biliyorsunuz, sıkılmaya başlamıştım. Bu düğünü beklemek çok sıkıcı."

"Çık buradan, Archie," diye bağırdı Saldur. "Seninle uğraşacak *vaktimiz* yok. *Çık dışarı!*"

"Evet, çok meşgul olduğunuzu görebiliyorum, değil mi? Acele edip imparatoriçeyi öldürmeniz gerekiyor, ama bunu yapmadan önce... belki size yardımcı olabilirim. Alternatif bir önerim var."

"Ne gibi?" diye sordu Saldur.

"Bir süredir Modina ile evlenmek istiyordum ve hala istiyorum. Artık yaşlı herif öldüğüne göre" — Ethelred'in cesedine bakarak alaycı bir gülümseme attı — "neden beni seçmiyorsunuz? Onunla evlenirim ve her şey planlandığı gibi devam eder, sadece tahtta Ethelred yerine ben olurum. Hiçbir şey değişmez. Onun elini kazanmak için onunla düello yaptığımı söyleyebilirsin. Ben kazandım ve o bana aşık oldu."

"Onun odadan çıkmasına izin veremeyiz. Konuşacaktır," dedi Saldur.

Archibald, Saldur'da dolaşırken bunu düşündü. Guy'ın kılıcı sadece birkaç metre uzakta olmasına rağmen meydan okurcasına duran imparatoriçeye baktı.

uzakta olmasına rağmen meydan okurcasına duran imparatori

"Şunu bir düşün. Tören sırasında pelerininin altında sakladığım hançeri onun kaburgalarına dayayacağım. Ya bizim istediğimizi yapar ya da sunakta ölür. Onu tüm taçlıların önünde öldürürsem, ikiniz de sorumlu tutulmayacaksınız. Bu olayda masum olduğunuzu iddia edebilirsiniz. Onun ölümü benim üstüme kalacak, o çılgın deli *Archie* Ballentyne'in."

Saldur bir an düşündü, sonra başını salladı. "Hayır, onu bu odadan çıkarmayı göze alamayız. İnsanlara ulaşırsa, kontrolü ele geçirebilir. Ona bağlı olan çok fazla insan var. Bu iş burada bitmeli. Sonrasını hallederiz. Öldür onu, Guy."

"Bekle!" Archibald hemen dedi. "Eğer ölecekse, bırak ben yapayım. Kulağa garip geldiğini biliyorum, ama ona sahip olamıyorsam, en azından başkalarının da ona sahip olmasını engelleyerek bir parça tatmin olacağım."

"Sen sapık bir pisliksin, değil mi Ballentyne?" dedi Guy tiksiniş bir ifadeyle.

Archibald yaklaştı. Her adımında Modina bir adım geri çekildi, ta ki geri çekilecek yeri kalmayana kadar.

Archibald kılıcını kaldırdı ve gözlerini Modina'dan ayırmadan kılıcı Luis Guy'a doğru savurdu. Nöbetçi saldırıyı fark etmedi, ancak Archibald'ın hilesi isabetli bir vuruş yapmasını engelledi. Savurduğu kılıç hedefi ıskaladı. Guy'ın kalbini delmek yerine, kılıç kaburgasına çarptı ve sadece yan tarafını kesti. Archibald hızla kılıcını geri çekti, döndü ve tekrar vurmaya çalıştı. Guy daha hızlıydı.

Kont, Guy'ın kılıcının göğsüne girdiğini hissetti. Archibald Ballentyne'in ölmeden önce gördüğü son şey, Modina Novronian'ın Saldur'un yanından koşarak geçmesi ve onu durdurmaya çalışırken kolunu kesmesiydi.

Royce'un başı aniden döndü.

"Ne..." Hadrian başladı, ama Royce elini kaldırıncaya durdu.

Tek bir akıcı hareketle ayağa kalkan Royce, tek ayak üzerinde durup dinlemeye başladı. Bir an bekledikten sonra, ışığın sızdığı hücre kapısına hızla doğru ilerledi. Yere uzandı ve kulağını alt kısımdaki çatlağa dayadı.

"Ne oldu?" diye sordu Hadrian.

"Kavga," diye cevapladı sonunda.

"Kavga mı? Kimler?" diye sordu Hadrian.

"Üniformalarının rengini duyamıyorum." Royce sırttı. "Ama askerler. Zırhların üzerinde kılıç sesleri duyuyorum."

Hepsi kapıya baktı. Kısa süre sonra Hadrian da duydu. İlk başta çok zayıftı, sonbaharda yaprakların hışırtısı gibiydi, ama sonra çeliğin çeliğe çarpma sesini ve acı çeken adamların açıkça anlaşılan çığlıklarını ayırt etti. Hapishanenin içinde yeni sesler yükseldi: ana giriş kapısı açıldı, bağırışlar duyuldu ve koridorda ayak sesleri yankılandı.

Royce getirdiği kılıcı aldı ve Hadrian'a uzattı. Hadrian başını salladı.

"Breckton'a ver. Onu tutabileceğimi bile sanmıyorum."

Royce başını salladı, silahı şövalyeye uzattı ve Alverstone'u çekerek koridorda koşmaya başladı.

Breckton, Amilia'nın yanından ayrıldı ve hepsinin önüne geçti.

Hadrian, gelen kişinin geçmek için şövalyeyi öldürmesi gerekeceğini biliyordu.

Sert topuklar ve tabanlar taştan yankılandı. Bir adam dehşet içinde bağırdı. "Mar adına!" Hadrian, Royce'un "Burada ne yapıyorsun?" dediğini duydu.

"O nerede?" diye cevapladı genç bir adamın sesi. Hadrian onu tanıdı ama onun orada olmasını anlayamadı.

Meydanı meşale ışığı doldurdu, ayak sesleri yaklaşırken ışık daha da parlaklaştı. Grup önce karanlık silüetler olarak görüldü, tutsaklar parlak ışığa gözlerini kısarak baktılar. Hadrian gözlerini korumak için kolunu kaldırdı.

"Alric? Mauvin?" diye sordu Hadrian şaşkınlıkla, sonra hemen ekledi,

"Breckton,

dur! Savaşma!"

Melengar Kralı ve en yakın arkadaşı bir grup adamı zindana götürüyorlardı. Renwick, Ibis Thinly ve Hadrian'ın tanımadığı birkaç kişi taş koridoru doldurmuştu. Alric Essendon tutukluları görünce tereddüt etti ve yüzünde mide bulandırıcı bir ifade belirdi.

"Siz ikiniz, geri dönün." Alric maiyetine emir yağdırdı. "Sedye getirin." Kız kardeşinin yanına koştu. "Arista! Tanrım, sana ne yaptılar?" Omzunun üzerinden bağırdı, "Su getirin! Bandaj ve daha fazla ışık getirin!"

"Durumun pek iyi görünmüyor dostum," dedi Mauvin Pickering, Hadrian'ın yanına diz çökerek. Mauvin parlak zırh giymişti, kan lekeli cüppesinin üzerinde Essendon şahininin arması vardı.

"Sana gerçekten kötü davranmışlar, efendim," dedi Renwick, üzgün bir ifadeyle. O da kan lekeli zırh giymişti ve yüzü ve saç

terden kaplıydı.

"Anlamıyorum," dedi Royce. "Son duyduğumuzda, Drondil Fields kuşatma altındaydı ve düşmek üzereydi."

"Öyleydi," diye cevapladı Mauvin. "Sonra çok garip bir şey oldu. Kuzey İmparatorluk Ordusu'nun öncü birliklerinden beyaz bayrak dalgalandı. Bir atlı ilerleyip kapıda konuşmak için izin istedi. Yeni emirlerin geldiğini ve Kral Alric'e özel bir mesaj olduğunu açıkladı. Bu yeterince garip değilmiş gibi, bunları İmparatoriçe Modina'nın özel muhafızları getirmişti."

Amilia'ya su veren saray muhafızına başını salladı. "Adı Gerald. Neyse, mesajda Regents Ethelred ve Saldur'un hain oldukları ve imparatoriçeyi kendi sarayında tutsak tuttukları yazıyordu. Ayrıca Melengar'a karşı savaşın onların kişisel güç arayışı olduğu ve komutanları Sir Breckton'ın ya ihanet sonucu öldürüldüğü ya da haksız yere hapsedilip idam edilmeyi beklediği yazıyordu."

Hadrian konuşmaya başladı, ama Mauvin onu durdurdu. "Bekle... bekle... daha da iyisi var. Emirler, Kuzey Ordusu'nun vekil liderine Melengar'a karşı tüm saldırıları durdurmasını, imparatoriçenin en içten özürlerini Kral Alric'e iletmesini ve aceleyle Aquesta'ya dönmesini emreliyordu. Haberci, Arista'nın Wintertide'da idam edileceğini ve İmparatoriçe Modina'nın Alric'ten elinden gelen her türlü yardımı göndermesini istediğini açıkladı."

"Alric ne dedi?" diye sordu Hadrian Mauvin'e, çünkü kral kız kardeşine yardım etmekle meşguldü.

"Dalga mı geçiyorsun? O bunun bir tuzak olduğunu düşündü. Bizi dışarı çıkarmak için hile. Hepimiz öyle düşündük. Sonra Alric, daha çok şaka olarak, "Doğruyu söylediğini kanıtlamak için silahlarınızı bırakın!" diye bağırды. Komutan, Sir Tibin adında bir adam - tanıdıkça oldukça iyi bir adam - bunu yapana kadar çok güldük. Hepimiz parapetin üzerinde durup, imparatorluk askerlerinin büyük bir mızrak, kılıç ve kalkan yığını oluşturmalarını inanamadan izledik.

Bu Alric'i ikna etti. Onlara sadece yardım göndereceğini değil, bizzat kendisi de müfrezeye komuta edeceğini söyledi. Gece gündüz at sürdük ve şehir surlarını aşmanın zor olacağını düşündük, ama vardığımızda kapılar açıktı. Halk imparatoriçenin adına isyan ediyor ve Ethelred ile Saldur'un kafalarının kesilmesini haykırıyordu. Sarayı bastık ve sadece sembolik bir direnişle karşılaştık, birkaç piyade ve birkaç seret vardı."

"Kılıcında kan var," dedi Hadrian, Mauvin'in kılıcını işaret ederek. "Evet, komik. Bir daha asla çekmeyeceğime kararlıyım, ama savaş başladığında, kılıç kendiliğinden çıktı."

"Modina ne oldu?" diye sordu Amilia. "O... o..." Gerald'ın yüzü ciddiye.

"Ne?" diye yalvardı Amilia.

"Bu sabah yatak odasında talihsiz bir olay oldu," dedi muhafız.

Amilia'nın gözleri yaşlarla doldu. "O..."

"Regent Ethelred'i öldürdü."

"Ne yaptı?"

"Aynasından kopan bir cam parçasıyla onu bıçakladı. Suikast girişiminden kaçarak avluya koştu. Kendisine sadık askerleri topladı. Biz oraya vardığımızda, tecrübeli bir general gibi adamlarına emirler yağdırıyordu. Askerleri sarayın kapılarını bizim için açmayı başardı. Melengaryalılar ve Kuzey Ordusu ile birlikte, kalan seretleri ve naiblere sadık saray muhafızlarını bastırdık."

"Şu anda nerede?" diye sordu Amilia.

"Tahtında oturuyor, hükümdarların, soyluların ve şövalyelerin, düğüne gelen herkesin bağlılık yeminlerini kabul ediyor."

Salona sedye taşıyan adamlar girdi. Amilia, Sir Breckton'a döndü. Gözlerinde yaşlarla, garip bir kahkaha attı ve "Haklıydın. O bizi kurtardı" dedi.

BÖLÜM 19

YENİ BAŞLANGIÇLAR

Modina, şehrin hemen ötesindeki küçük tepede tek başına duruyordu. Bir yıldan fazla bir süredir ilk kez saray kapılarının dışına çıkmıştı. Dört adam, üç günün büyük bir kısmını kazma ve küreklerle donmuş toprağı kazarak mezar için yeterince derin bir çukur açmakla geçirmişti. Kazmak günler süren çukur, birkaç dakika içinde dolduruldu ve beyaz bir alanda koyu renkli bir tümsek kaldı.

Dünya ile yeniden bir araya gelmesi acı tatlıydı, çünkü ilk yaptığı şey bir arkadaşını gömmektir. Mezar kazıcılar, bahara kadar beklemek gelenek olduğunu açıklamaya çalıştılar, ama Modina ısrar etti. Onun defnedildiğini görmek zorundaydı.

On yedi asker tepenin eteğinde bekliyordu. Bazıları at sırtında çevreyi dolaşırken, diğerleri onu ve çevresini dikkatle izliyordu. O kasvetli manzarada sessizce dururken, cüppesi rüzgarda parıltıya uğuyordu.

"Bunu bana sen yaptın," diye önündeki toprak yığınınca suçladı.

Modina, Dahlgren'den beri onu görmemişti. Onu, her şeyi bildiği gibi biliyordu.

Saldur kendi sesinin tınısından hoşlanıyordu, bu da onu mükemmel bir öğretmen yapıyordu. Naip, etrafta kimse yokken bile kendi kendine konuşurdu. Bir şeyi bilmediğinde, her zaman uzmanları, meraklı kulaklardan uzak hissettiği tek yer olan kutsal ofisine çağırırdı. Başlangıçta isimlerin ve yerlerin çoğu anlamsız gelmişti, ama tekrarlandıkça her şey netleşti. Modina, Kral Urith, Kraliçe Amiter ve çocuklarını öldüren Rhenydd'den Androus Billet'i öğrendi. Androus, Percy Braga'nın Melengar'ın kontrolünü ele geçirmeye çalışırken başarısız olduğu yerde başarılı olmuştu. Monsignor Merton'un kiliseye sadık olmasına rağmen, gerçek bir inanan olduğu için bir yük haline geldiğini öğrendi. Dunmore Kralı Roswort'un en büyük varlığının korkaklığı mı yoksa açgözlülüğü mü olduğuna naiplerin karar veremediğini duydu. Naiplerin gerçek bir tehdit olarak gördüğü Cornelius ve Cosmos DeLur'un isimlerini öğrendi.

gerçek bir tehdit olarak gördükleri adamların isimlerini öğrendi. Ticaret üzerindeki etkileri, imparatorluğun istikrarını korumak için çok önemliydi.

Başlangıçta Modina, sözler kulaklarından akıp giderken dinlemeden dinliyordu. Zamanla, onların sürekli varlığı sisin içinden süzülerek zihninde çamur gibi birikti. *Onun* adı geçtiği gün, Modina ilk kez söylenenlere gerçekten kulak verdi.

Naippler, başarıları için ona kadeh kaldırıyorlardı. Başlangıçta Modina, onun Saldur'un çalışma odasında onlarla bir kadeh içki içtiğini sandı, ama sonunda onunla alay ettikleri anlaşıldı. Onun çabaları, onların yükselişinde önemli bir rol oynamıştı, ama ödülden pay almayacaktı. Onlar, onu amacına hizmet etmiş çılgın bir deli olarak tanımladılar. Onu idam etmek yerine, unutmak istedikleri çöpleri sakladıkları gizli hapishaneye, oubliette'ye kilitlediler.

Karanlıkta tek başına öldü. Doktorlar bunun açlıktan kaynaklandığını söylediler, ama Modina gerçeği biliyordu. O karanlıkta mahsur kalan mahkumları ziyaret eden şeytanları çok iyi tanıyordu: pişmanlık, umutsuzluk ve en önemlisi korku. Bu şeytanların nasıl çalıştığını biliyordu: sessizce girerler, boşluğu doldururlar ve ruh dışarı itilene, geriye hiçbir şey kalmayana kadar büyürler. Yaşlı bir ağaç gibi, gövdesi çürürken gövde ayakta kalmaya devam edebilir, ama tüm gücü tükendiğinde, ilk esinti ruhu kırar.

Diz çöktü ve elinde soğuk bir toprak topunun kumlu dokusunu hissetti. Babası toprağı severdi. Kocaman, deri gibi parmaklarıyla toprağı parçalar ve koklardı. Hatta tadına bile bakardı. Tarlalar ve çiftlikler onun tüm dünyasıydı, ama onun dünyası olmayacaktı.

"İyi niyetli olduğumu biliyorum," dedi. "İnandığımı biliyorum. Beni savunduğumu, koruduğumu, kurtardığımı düşündün. Bir bakıma başarılı oldun. Hayatımı kurtarmış olabilirsin, ama *beni* kurtarmadın. Benim davamı savunmamış olsaydın, kaderimiz ne olurdu? Şehit olmamış olsaydın? Dahlgren'de kalsaydık, bize yeni bir ev bulabilirdin. Bothwick ailesi beni kendi kızları gibi yetiştirirdi. Yaralarım olurdu, ama belki yeniden mutluluğu bulurdum. Eninde sonunda. Bir çiftçinin karısı olabilirdim. Yün eğirir, ot yolur, şalgam pişirir, çocuk yetiştirirdim. Ailem için güçlü olurdum. Kurtlarla ve hırsızlarla savaşırdım. Komşular, *"O gücü gençliğindeki zorluklardan aldı"* derlerdi. Küçük, sakın bir hayat yaşayabilirdim. Ama sen her şeyi değiştirdin. Artık masum bir hizmetçi değilim. Beni sertleştirdin ve yeni bir şeye dönüştürdün. Çok şey biliyorum. Çok şey gördüm. Ve şimdi birini öldürdüm.

Modina durakladı ve gökyüzüne baktı. Mavi gökyüzünde sadece birkaç bulut vardı, sadece berrak bir kış gününde görülebilen türden bir masmavi gökyüzüydü.

"Belki de bu iki yol aslında o kadar da farklı değildir. Ethelred sadece insan gibi yürüyen bir kurttu ve imparatorluk artık benim ailem."

Elini mezarın üzerine koyarak, yumuşak bir sesle, "Seni affediyorum," dedi. Sonra Modina ayağa kalktı ve uzaklaştı, Deacon Tomas'ın adının yazılı olduğu mezar taşını geride bırakarak.

Mumlar neredeyse bitmişti ama liste hala bitmemişti. Amilia'nın gözleri kapandı ve başını masaya koyma isteğiyle mücadele etti. Battaniyeye sarılmış, battaniyenin bir kısmını başlığı olarak kullanarak oturdu.

"Burada durup yarın devam etsek mi?" diye umutla sordu.

İmparatoriçe başını salladı. Mince'in ona verdiği cüppeyi giyiyordu. Modina imparatorluğu ele geçirdiğinden beri Amilia onun başka bir şey giydiğini görmemişti. Şahin avı şöleninin olduğu gece dışında, imparatoriçe hiçbir zaman tacını veya cüppesini giymemişti. "Bu son grubu da bu gece bitirmek istiyorum. Bu pozisyonların boş kalmasına izin veremem. Öyle değil mi, Nimbus?"

"En azından kalan valileri atamak en iyisi olur. Açıkça söylemek gerekirse, Ekselansları, tüm görevlilerin üçte birinden fazlasını görevden aldınız. Yeni görevliler yakında atanmazsa, ortaya çıkan boşluk savaş ağalarına otorite kurma ve imparatorluğu parçalama fırsatı verebilir."

"Daha kaç tane kaldı?" diye sordu Modina.

Nimbus parşömenleri karıştırdı. "Ah, hala kırk iki boş pozisyon var."

"Çok fazla. Bunu bitirmeliyiz."

"Keşke *bu kadar* çok kaldırmasaydın," dedi Amilia yorgun bir sesle.

Modina iktidara geldiğinden beri yorulmak bilmeden çalışmış ve yardımcılarında da aynısını talep etmişti. Onun içindeki değişim şaşırtıcıydı. Eskiden her gün pencerenin önünde oturan sessiz, utangaç bir yetim olan Modina, emir veren ve güçlü bir imparatoriçeye dönüşmüştü. Devlet toplantıları düzenledi, sanıkları yargıladı, yeni memurlar atadı ve hatta Nimbus'tan kendisine mektup ve tarih öğretmesini talep etti.

Amilia ona hayranlık duyuyordu ama Modina'nın kendini işine bu kadar adanmış olmasından dolayı üzülüyordu. Kendisinden bu kadar çok şey istenen Amilia, her gün Sir Breckton ile geçirebileceği sadece birkaç dakikaya sahipti. Sekreter, birlikte hapiste geçirdikleri saatleri garip bir şekilde özlüyordu.

Her gün imparatoriçe, Nimbus ve Amilia, Saldur'un eski ofisinde buluşuyorlardı. Modina, orada çok sayıda çizelge, harita ve parşömen bulunduğu için orada çalışmakta ısrar etti. Bu imparatorluk kayıtları titizlikle düzenlenmişti ve krallığın tüm yönleriyle ilgili ayrıntılar içeriyordu. Okuma bilmeyen Modina, belgeleri incelemek ve sorularına cevap bulmak için Nimbus ve Amilia'ya güvenmek zorundaydı. Nimbus, Amilia'dan daha fazla yardımcı oluyordu, ancak Modina yine de Amilia'nın yanında olmasında ısrar etti.

"Keşke bazı soyluları da ortadan kaldırabilseydim," dedi Modina. "Saldur kadar kötü olan birkaç kral ve duk var. Saldur, Reinhold Kralı'nı öldürerek Alburn Kralı Armand'a tahtını kazandı ve böyle bir ihanetin karşılığında ödüllendirilmesinden nefret ediyorum. Onu ortadan kaldıramayacağıma emin misin?"

Nimbus irkildi. "*Teknik olarak* yapabilirsiniz. İmparatoriçe ve Novron'un torunu olarak, yarı tanrısalısınız ve Maribor'u tanrı olarak gören herkes üzerinde mutlak otoriteniz var. Ancak, bu tür kavramlar *teoride* güzel olabilir, ama *gerçeklere* göre hareket etmelisiniz. Bir hükümdarın gücü, soylularının desteği ve sadakatinden gelir. Onları yeterince gücendirdiğinizde, size itaat etmemekle kalmayacak, neredeyse kesin olarak size karşı ordular kuracaklardır. Maribor'un iradesinin gücüyle tek başına yönetmeye hazır değilseniz, mutlu olmasalar da en azından memnun olan soyluları iktidarda tutmamızı öneririm."

Nimbus koltuğunda kıpırdadı. "Ethelred ve Saldur'un birçok destekçisi büyük olasılıkla bir darbe hazırlığı içindedir. Ancak mevcut durum göz önüne alındığında, en iyi nasıl hareket edecekleri konusunda kafalarının karışık olduğundan eminim. Bir yıldan fazla bir süredir, naipiler sizi imparatoriçe ve tanrıça olarak aktif bir şekilde desteklediler; yüce ve yanılmaz olarak. Artık gerçekten iktidarı elinize aldığınıza göre, başkalarını size karşı harekete geçmeye ikna etmek için yaratıcı bir manipülasyon gerekecektir. Müttefik bulmak kolay olmayacak, ama onların bazı avantajları var. Örneğin, sen deneyimsizsin ve onlar senin hata yapmanı bekliyorlar, bu hataları kullanmayı umuyorlar. Önemli olan hata yapmamak."

Modina bir an düşündü ve sonra sordu: "Yani, her şeye gücüm yetse de, soylulara itaat etmek zorundayım?"

"Hayır, sadece onların senden kurtulmak istemelerini engellemelisin. Bunu iki şekilde yapabilirsin. Onlara istediklerini vererek onları yatıştır,

zenginlik, güç ve prestij gibi. Ya da sana karşı çıkmanın, sana boyun eğmekten daha tatsız bir fikir olduğunu göster. Şahsen, ikisini de yapmanı öneririm. Onların egolarını ve kasalarını doldur, ama sadık liderler etrafında bir taban oluştur. Melengar'lı Alric gibi adamlar iyi bir başlangıç olabilir. Kendisini güvenilir olduğunu kanıtladı ve krallığını kurtararak onun minnettarlığını kazandınız bile. Tercihli ticaret anlaşmalarıyla gelir sağlayarak onun konumunu güçlendirin. Yabancılaşmış bir monarşinin tohumunu ekonomik, siyasi ve askeri bir müttefik haline getirin. Güçlü destekçileri olan soylular size saldırmaya o kadar acele etmeyecektir.

"Ama Melengar imparatorluğun içinde bile değil."

"Daha da iyi. İmparatorluk içindekiler kendi aralarında güç için rekabet edecekler. Merdivende olan herkes daha yüksek basamağa çıkmak ister. Alric o merdivende olmadığı için, tercihli statü aldığı anda kimse kendini küçük düşürülmüş hissetmeyecek. İmparatorluk içindeki bir soylunun aynısını yapsaydınız, bu kayırmacılığa karşı kin beslenirdi. Melengar'a yardım etmeyi *ihtiyatlı bir dış politika* olarak ilan edebilirsiniz. Alric'i destekleyerek, kolayca saldırıya uğramayacak bir destekçi kazanmış olursunuz. Ve bunu hakkı olarak görenlerden daha minnettar olacak birini."

"Ama bu pahalı olmaz mı? Parayı nereden bulacağım? Halk zaten ağır vergiler altında eziliyor," dedi imparatoriçe.

"DeLur'larla görüşmenizi öneririm. Genellikle *resmi* kanalların dışında faaliyet gösterirler, ancak onlara meşruiyet sunmak karşılıklı fayda sağlayabilir. Delgos'ta Ba Ran Ghazel ile ilgili son olaylar göz önüne alındığında, özellikle Cornelius DeLur imparatorluk koruması önerisine en açık olan kişi olmalıdır."

"Son zamanlarda Cornelius DeLur hakkında epey düşündüm. Onu ticaret sekreteri olarak atamalı mıyım sence?"

Nimbus gülümsedi, konuşmaya başladı, durakladı ve sonunda şöyle dedi: "Bence bu, sarhoş birini tavernanın başına getirmek gibi biraz fazla olabilir, ama doğru yönde düşünüyorsun. Belki de daha iyi bir seçim, Cornelius DeLur'u Colnora Valisi olarak atamak olabilir. Yakın zamana kadar Colnora, tüccarlar tarafından yönetilen bir şehirdi, bu yüzden bunu resmi olarak kabul etmek, tüccarlarla genel olarak ve DeLurlarla özel olarak iyi ilişkiler kurmak için çok yararlı olacaktır. En iyisi de, sana hiçbir maliyeti olmayacak."

"Cornelius'un vali olması fikrini beğendim," dedi Modina ve Amilia'ya döndü. "Lütfen onu görüşmeye çağır. Fikri sunabilir ve ne diyeceğini görebiliriz." İmparatoriçe dikkatini tekrar Nimbus'a verdi. "Şu anda incelemem gereken başka bir şey var mı?"

"Aquesta'da eğitilmiş, seyahat edip talimatları iletecek onaylı imparatorluk temsilcileri oluşturulmasını öneririm. Onlar, yerel yöneticileri kontrol etmek için sizin gözünüz ve kulağınız olabilirler. Bu temsilcileri manastırlardan seçmeyi düşünebilirsiniz. Rahipler genellikle eğitilmiştir, yoksulluk içinde yaşamaya alışkındır ve Novronian soyunuz nedeniyle özellikle sadık olacaktır. Dini coşku genellikle servetten daha güçlü olabilir, bu da ajanlarınızın rüşvete karşı dirençli olmasını sağlar. Oh, bir şey daha, bir eyalete o bölgeden kimseyi atamamaya dikkat edin ve onları sık sık değiştirin. Bu, yönettikleri kişilere fazla aşına olmalarını önleyecektir."

"Sanki yapacak işim yetmezmiş gibi." Modina iç geçirdi. "En iyi yaklaşım böl ve yönet. Geri kalan valiler için kısa bir listen var mı, Nimbus?"

"Evet." Yığınların içinden bir deste parşömen çıkardı. "En iyi adayları derledim. Onlara bir göz atalım mı?"

"Hayır, senin yargına
güveniyorum." Nimbus hayal
kırıklığına uğramış
görünüyordu.

"Zamandan tasarruf etmek için, en beğendiğin adayları çağır ve kendin mülakat yap. Eğer memnun kalırsan, onları atamanı istiyorum. Sırada ne var?"

"Saldur ne olacak?" diye sordu Nimbus.

Modina bir kez daha iç geçirdi ve sandalyesinde kamburlaştı.

"Diğerlerinin çoğu vatana ihanetten yargılanabilir, ama o farklı," diye açıkladı Nimbus. "O sadece naip değildi. Bir zamanlar Nyphron Kilisesi'nde çok güçlü bir subaydı. İdam edilmesi... şey... *garip* olurdu. Saldur serbest bırakılmayacak kadar tehlikeli, idam edilemeyecek kadar tehlikeli. Sanırım onu süresiz olarak hapiste tutabiliriz."

"Hayır!" Modina aniden dedi. "Bunu yapamam. Onun durumunun benzersiz olduğu konusunda haklısın, ama bu meseleyi bir şekilde çözmeliyiz. Her ne kadar zindanda değil de kulede olsa da, kimsenin sonsuza kadar kilitli kalmasına izin vermeyeceğim. Yeterli yiyecek, su ve ışık olsa bile, asla özgür olamayacağını bilmek insanı içten içe yok eder. Bunu kimseye yapmayacağım, *ona* bile."

"Patrik henüz Ervanon'a gitmedi. Katedralde kalıyor. Onu Saldur'u kınamaya ikna edebilirsek, eski naibi misilleme korkusu olmadan idam etmek mümkün olur. Bir görüşme ayarlayayım mı?"

Modina başını salladı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Amilia. "Yatabilir miyiz?"

"Evet, şimdilik bu kadar yeter," dedi Modina. "İkinize de yardımlarınız için teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız bunu başaramazdım."

"Rica ederiz, Ekselansları," diye cevapladı Nimbus.

"Biliyorsun Nimbus, bu kadar resmi davranmana gerek yok. Sonuçta baş başayız. Bana Modina diyebilirsin."

"Boşuna uğraşma," dedi Amilia. "Onu durduramazsın. Güven bana. Denedim. Neredeyse bir yıldır onu sıkıştırıyorum, ama hala bana milady

diyor." "İkinize olan saygım başka türlü davranmamı engelliyor."

"Dürüst olmak gerekirse, Nimbus," dedi Modina, "sen kalıcı olarak şansölye olmalısın. Zaten perde arkasında bu işi yapıyorsun. Neden resmi olarak bu görevi kabul etmediğini anlamıyorum."

"Şu anda, ihtiyacınız olduğu için hizmet etmekten memnunum, ama gelecekte ne olacağını kim bilebilir?"

Modina kaşlarını çatı.

"Ah, bir şey daha var," dedi Nimbus. "Kuzeyden bazı garip söylentiler geliyor. Bilgi kesin değil, ama bir tür sorun var gibi görünüyor."

"Ne gibi?"

"Tam olarak bilmiyorum. Tek duyduğum, Dunmore'dan gelen yolların güneye kaçan mültecilerle tıkanmış olduğu."

"Neler olduğunu öğrenmek için birini göndermek isteyebilirsin," dedi Modina.

"Zaten gönderdim. Başkomutan Breckton'dan araştırmasını istedim ve o da üç ayrı devriye gönderdi. Aslında, epey bir süre önce."

"Peki?" diye sordu imparatoriçe.

"Hiçbiri geri dönmedi," diye cevapladı Nimbus.

"Buna ne anlam veriyorsunuz?"

Nimbus omuz silkti. "Belki kötü hava koşulları veya sel nedeniyle gecikmelidirler. Ama dürüst olmak gerekirse, en olası cevap salgın hastalık olabilir. Devriyeler veba salgını olan bir şehri ziyaret etmişlerse, hastalığı geri getirmek riskini almaktansa orada kalmayı tercih ederler. Yine de hastalıklar kendi başlarına yayılma eğilimindedir. Bir salgın için hazırlıklı olmak en iyisi olabilir."

Modina iç geçirdi. "Bu hiç bitmeyecek mi?"

"Şu anda pencerene geri dönmeyi diliyorsun, değil mi?" diye sordu Amilia.

Hadrian, Arista Essendon ve Degan Gaunt ile birlikte revirdeydi. İlk üç gün boyunca, uyumaktan başka bir şey yapmadı ve yaralarının dikilip sarılmış olduğunun sadece farkında idi. Ne zaman uyanırsa, Royce yatağın yanında, yüzünü kapatan bir pelerinle sarılmış olarak duruyordu. Ayaklarını sandalyeye dayamış olan hırsız uyuyor gibi görünüyordu, ama Hadrian gerçeği biliyordu.

Hadrian odaklanacak kadar güç topladığında, Royce onu güncel olaylarla eğlendirdi. İyi haber, Modina'nın imparatorlukla ilgili meseleleri iyi idare ediyor gibi görünmesiydi. Kötü haber ise, Merrick Marius ve Luis Guy'ın kaçmayı başarmış olmaları ve Wintertide'dan beri görülmemeleriydi.

Yedinci gün, Hadrian yürümeye yetecek kadar güçlendiğini hissetti ve revirden üçüncü kattaki bir yatak odasına taşındı. Her gün Royce, Albert veya Renwick'e tutunarak koridorda yürüdü. Squire ve viscount sık sık ziyaret ediyorlardı, ancak Hadrian, Rochelle Dükü ve Düşesi'ne yardımları için teşekkür etme fırsatı bulamadan onlar evlerine döndüler. Düğün için bir araya gelen diğer soylular gibi, onlar da ayrılmadan önce Modina'ya sadakat yemini ettiler. Albert, Genny ve Leo'nun süitinde kalmaya devam etti, çünkü viskont, lüks saray konaklamasını manastırdaki sade hücresiyle değiştirmek için acele etmiyordu. Mauvin ve Alric, genellikle Arista'yı ziyaret etmek için geçerken ara sıra uğruyorlardı. Nimbus bile bir iki kez uğradı, ama sırayla onun sadık nöbetçileri olan Royce ve Renwick, Hadrian'a gece gündüz bakıyorlardı.

Prenses iki kapı ötedeki odada dinleniyordu. Hâlâ zayıf ve güçsüz olmasına rağmen, Arista, Hadrian'ın kapısının önünden geçen adımlarının hızına bakılırsa, Hadrian'dan daha hızlı iyileşiyordu. İlk başta Alric veya Mauvin ona eşlik ediyordu, ama son zamanlarda yardımsız geçmeye başlamıştı. Hadrian, Arista'nın odasına hiç gelmemesinden hayal kırıklığına uğramıştı ve o da Arista'nın odasına hiç gitmemişti.

Degan Gaunt, zindandan çıkarıldığında ölümün eşiğindeydi ve çok az kişi onun hayatta kalacağını umuyordu. Hadrian'ın ısrarı üzerine Royce onu kontrol etti ve durumuyla ilgili son gelişmeleri aktardı. Gaunt, ince tavuk suyu verildiğinde bile boğulmuş ve kusmuştu. Bir gece doktorlar Nyphron'un bir rahibini çağırmışlardı, ama Gaunt bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştı. Son raporlara göre Degan artık katı yiyecekler yiyor ve kilo almaya başlamıştı.

"Yine yürüyüşe çıkmaya hazır mısınız?" diye sordu Royce, Hadrian'a bir pelerin uzattı.

Uyanalı henüz bir saat olmuştu, Hadrian hala gözlerini ovuşturuyordu. "Vay canına, acelen var galiba. Önce tuvalete gitsem sorun olur mu? Gwen'e dönmek için biraz sabırsızlanıyor musun?"

"Evet, ve tüm ilgiyi üzerine çekiyorsun. Şimdi kalk."

Royce, Hadrian'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Dikişlerinin gerildiğini hisseden Hadrian, yavaşça ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu.

"Bugün başın nasıl?" diye sordu Royce.

"Çok daha iyi. Hiç başım dönmüyor. Sanırım kendi başıma yürüyebilirim."

"Öyle olabilir, ama yine de bana yaslan. Merdivenlerden düşüp yanını yırtmanı istemem. Eğer düşersen, bir hafta daha burada hemşirelik yapmaya mahkum kalırım."

"Şefkatin çok etkileyici," dedi Hadrian, başının üzerine tunik geçirirken yüzünü buruşturarak.

"Önce seni avluya indirelim. Ondan sonra hala iyi hissediyorsan, kendi başına yürümeyi deneyebilirsin."

"Oh, yapabilir miyim?" diye cevapladı Hadrian.

Royce'u koltuk değneği olarak kullanarak Hadrian koridora doğru topallayarak çıktı.

Arkadaşının kendisini ana merdivene götürmesine izin verdi. Acı çekmeyi bekliyordu ama sadece hafif bir sızı hissetti.

"Biliyorsun, zindanda söylediklerimde ciddiydim. Beni kurtarmaya geldiğin için minnettarım," dedi Hadrian.

Royce güldü. "Gerçekten hiçbir şey *yapmadığımı* biliyorsun, değil mi? Gwen'le Windermere'de kalsaydım da her şey aynı şekilde gelişirdi. O, seni kurtarmak için bana ihtiyaç olduğunu ısrarla söylüyor, ama sen bu aralar oldukça kendine yeten birine benziyorsun. Şu anda değil tabii, ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

Avluya vardılar ve Royce, Hadrian'a merdivenlerden inmesine yardım etti. Sıcak bir hava dalgası gelmişti ve hava alışılmadık derecede hoştu. Hadrian, karların erimesiyle her yerden su damlama sesleri duyuyordu.

"Erken bahar mı?" diye sordu Hadrian.

"Sadece geçici, eminim," diye cevapladı Royce. "Bu kadar güzel bir şey uzun sürmez. Tamam, artık düz zeminde olduğuna göre, kapıya doğru yürümeyi dene. Ben burada bekleyeceğim."

İki hafta geçmesine rağmen avluda hala çatışmanın izleri vardı. Duvarlarda koyu lekeler ve is lekesi, kırık bir araba, eksik bir kapı ve

birkaç kırık pencere, o hapisteyken olanların hikayesini anlatıyordu.

Hadrian, günlük egzersizine çıkan başka bir hasta gördü. Arista basit mavi bir elbise giymişti ve tekrar kendine benzemeye başlayacak kadar kilo almıştı. Kollarını sallayarak koğuşun etrafında dolaşırken temiz havayı derin nefeslerle içine çekiyordu. Saçları açıktı ve rüzgarda dalgalanıyordu.

"Hadrian!" Arista onu görünce bağırdı.

Hadrian dik durmaya çalıştı ve yüzünü buruşturdu.

"Dur, sana yardım edeyim." Diye koşarak yanına geldi.

"Hayır, hayır, bugün tek başıma gitmeye çalışıyorum. Royce, despotça kontrolünü biraz gevşetiyor." Başparmağıyla saray kapısında bekleyen arkadaşını işaret etti. "Alric'in senin tek başına dolaşmana izin vermesine şaşırdım."

Kız güldü ve kısa bir mesafede duran, gözlerini ondan ayırmayan iki iyi silahlanmış muhafızı işaret etti. "O bir anne tavuğa dönüştü. Biraz utanç verici ama şikayet etmeyeceğim. Bizi götördükleri gece ağladığını biliyor muydun? Alric her zaman benden daha çok annemiz gibi olmuştur. Birini ilgilendiği için nasıl kızabilirim ki?"

Birlikte bir bankın yanına yürüdüler. Bankın üzerinde kar yoktu; sıcak güneş onu tamamen kurutmuştu. İkisi oturdular ve Hadrian dinlenebildiği için minnettardı.

"Alric iyi iş çıkardı," dedi. "Medford'dan ayrılıp Drondil Fields'a gitmesi onun için zor olmuştur eminim. Royce bana, pek çok vatandaşı da yanında götürdüğünü söyledi."

Kız başını salladı. "Evet, bu da kuşatmayı zorlaştırdı. Yüzlerce insan koridorlara, salonlara ve avlunun her yerine sıkışmıştı. Beslenecek çok fazla insan olduğu için sadece bir ay sonra yiyecek kıtlığı başladı. Alric'in danışmanları, diğerlerini kurtarmak için hastalara yiyecek vermemesi gerektiğini söylediler, ama o dinlemedi. Zayıf olanlardan bazıları gerçekten öldü. Kont Pickering, Alric'in kurtarabileceği insanları kurtarmak için teslim olması gerektiğini söyledi. Mauvin'den Alric'in tam da bunu yapmayı planladığını duydum. Sadece Kış Bayramı'nın bitmesini bekliyordu. Kardeşimle gurur duyuyorum. Onu öldüreceklerini biliyordu, ama halkı için kendini feda etmeye hazırdı."

"Drondil Fields'da durumlar nasıl?"

"Oh, iyi. Malzemeler tekrar akmaya başladı ve Kont Pickering oradan yönetimi yürütüyor. Bilmiyorum, ama Medford yıkıldı. Alric yeniden inşa edene kadar Drondil Fields başkent olarak işlev görmesi gerekecek. Bu komik, çünkü başlangıçta da aynı işlevi görüyordu."

Hadrian başını salladı ve ikili sessizce avluyu seyrederek oturmaya devam etti. Arista beklenmedik bir şekilde elini tutup sıktı. Aşağıya baktığında, Arista'nın sıcak bir gülümsemeye kendisine baktığını gördü.

"Beni kurtarmaya çalıştığın için teşekkür etmek istiyorum," dedi Arista. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Ben..." Durdu ve uzaklara, görünmeyen bir noktaya bakarak gözlerini kaçırdı. Yüzünde bir gölge belirdi ve dudaklarının titremesine neden olacak kadar uzun süre kaldı. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi daha yumuşak ve daha az kendinden emindi. "Kendimi çok yalnız hissettim. Bir insanın hissedebileceğinden daha fazla."

Arista hafifçe güldü. "Çok naiftim. İlk yakalandığımda, Alric'in yapacağı gibi cesurca ölümle yüzleşebileceğime inanıyordum." Arista tekrar durakladı, nadasa bırakılmış bahçeyi inceledi ve dudaklarını ıslattı. "Sonunda tamamen pes ettiğimi söylemekten utanıyordum. Hiçbir şey umurumda değildi. Sadece korkunun sona ermesini istiyordum. Öyle korkmuştum ki... Ve sonra... sonra senin sesini duydum." Yine hüzünlü bir gülümsemeye devam etti. "İlk başta duyduklarıma inanmadım. Sesin kışın ortasında bir kuş cıvıltısı gibiydi... çok sıcak, çok dostça, çok uygunsuz. Bir uçuruma düşüyordum ve son anda sen uzandın ve beni yakaladın. Sadece sesinle. Sadece sözlerinle. Bunların benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem."

Hadrian başını salladı ve onun elini sıktı. "Yardımcı olabildiğime sevindim, leydim." Hadrian saygıyla başını hafifçe eğdi.

Bir süre yine sessizce oturdular. Sessizlik neredeyse rahatsız edici hale geldiğinde, Hadrian sordu, "Şimdi ne yapacaksın? Alric'le Drondil Fields'a mı gideceksin?"

"Aslında, bununla ilgili seninle konuşmam gereken bir şey var, ama bugün değil. İkimizin de iyileşmesi gerekiyor. Daha güçlü olana kadar bekleyebilir. Esrahaddon'un öldüğünü biliyor muydun?"

"Evet, öğrendik."

"Öldürüldüğü gece bana geldi ve bir şey söyledi. Degan Gaunt ile ilgili bir şey..." Sesi, ana kapıya doğru bakarken azaldı ve yüzünde merak dolu bir ifade belirdi. "O kim?" diye sordu ve parmağıyla işaret etti.

Hadrian onun bakışını takip etti ve at sırtında giren yalnız bir figür gördü. Binici zayıf, küçük ve keşiş cüppesi giymişti. Adam atın boynuna eğilmiş bir şekilde sürüyordu. Sarayın kapısından içeri girer girmez, yüzüstü çamurun içine düştü. Royce en uzaktaydı, ama yine de adama ilk ulaşan oydu. Birkaç hizmetçi hemen arkasındaydı. Hadrian ve

Arista yaklaştı ve onlar oraya vardıklarında Royce adamı çoktan ters çevirmiş ve başlığının önünü çekmişti.

"Myron?" Hadrian inanamadan sordu. Winds Manastırı'ndan tanıdıkları arkadaşlarının yüzüne baktı. Keşiş baygındı, ama üzerinde hiçbir yara izi yoktu.

"Myron?" diye sordu Arista şaşkınlıkla. "Windermere'den Myron Lanaklin mi? Manastırdan hiç ayrılmadığını sanıyordum."

Hadrian başını salladı. "Ayrılmadı."

Küçük keşiş revirdeki bir sedyede yatıyordu. İki oda hizmetçisi ve saray hekimi onunla ilgilenmekle meşguldü. Su getirdiler ve yüzündeki, kollarındaki ve bacaklarındaki çamuru temizleyerek yaraları aradılar. Myron şaşkın bir ifadeyle uyandı, panik içinde etrafına baktı ve tekrar bayıldı. Dudaklarından acınası bir inilti çıktı, ardından "Royce?" dedi.

"Nesi var?" diye sordu Hadrian.

"Anladığım kadarıyla sadece yorgun," diye cevapladı doktor. "Yiyecek ve içecek ihtiyacı var." Tam bu sırada, bir hizmetçi buharlı bir kaseyle içeri girdi.

"Çok üzgünüm," dedi Myron, gözlerini tekrar açıp Royce'a odaklanarak. "Çok üzgünüm. Eminim benim hatamdı. Bir şeyler yapmalıydım... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Yavaş ol," diye tersledi Royce. "Baştan başla ve bana her şeyi anlat."

"Her şeyi mi?" diye sordu Hadrian. "Kiminle konuştuğunu unutma."

"Dört gün önceydi ve ben ve Bayan DeLancy Renian ile konuşuyorduk. Ona yeni bitirdiğim bir kitaptan bahsediyordum. Saat erkendi ve bahçede bizden başka kimse yoktu. Her şey çok sessizdi. Hiçbir şey duymadım. Belki duysaydım..."

"Sadede gel, Myron." Royce'un siniri artmıştı.

"Birdenbire ortaya çıktı. Renian'la konuşuyordum ki onun nefesini kesen bir ses duydum. Döndüğümde, o kadının arkasında durmuş, bıçağı boğazına dayamıştı. Çok korktum. Bayan DeLancy'nin zarar görmesine neden olacak hiçbir şey yapmak istemedim."

"Neye benziyordu? *Kim* bıçağı boğazına dayadı?" Royce dikkatle sordu.

"Bilmiyorum. Adını söylemedi. Sana biraz benziyordu, sadece daha iriydi. Yeni parşömen gibi soluk tenli ve koyu renk gözlüydü, çok koyu. Bana 'Dikkatlice dinle. Duyduğun veya okuduğun her şeyi tam olarak hatırlayabildiğini duydum. *Onun* iyiliği için bunun doğru olmasını umuyorum. Aquesta'daki saraya gidecek, Royce Melborn'u bulacak ve ona bir mesaj ileteceksin. Herhangi bir gecikme veya hata onun hayatına mal olabilir, bu yüzden dikkatli ol.'"

"Mesaj nedir?" diye sordu Royce.

"Çok garipti, ama bana şöyle dedi: 'Siyah vezir, şahı alır. Beyaz kaleler geri çekilir. Siyah vezir, fili alır. Beyaz kale, filin dördüncü karesine gider ve tehdit eder. Şah. Beyaz piyon, veziri ve fili alır. Yeşim mezarı, tam yüz.'"

Royce yıkılmış görünüyordu. He stepped back and actually stumbled.

Nefes nefese, boş bir yatağa oturdu.

"Ne oldu?" Hadrian endişeyle sordu. "Royce?"

Arkadaşı cevap vermedi. Ne ona ne de başka birine bakıyordu. Sadece boş boş bakıyordu. Hadrian bu bakışı daha önce de görmüştü. Royce hesap yapıyordu ve Hadrian, onun yoğun ifadesinden bunun ciddi olduğunu anlayabilirdi.

"Royce, konuş benimle. Bu ne anlama geliyor? Bunun bir şifre olduğunu biliyorum ama ne için?" Royce ayağa kalktı. "Gwen tehlikede. Gitmeliyim."

"Kılıçlarımı alayım."

"Hayır," dedi Royce keskin bir sesle. "Bu işe karışmanı istemiyorum." "Karışmam mı? Neye karışmayayım? Royce, ne zamandan beri..."

Royce'un yüzü sakın bir maskeye dönüştü. "Haline bak, topallayarak dolaşıyorsun. Ben halledebilirim. Sen biraz dinlen. O kadar da kötü değil."

"Bunu yapma. Beni yönetmeye çalışma. Korkunç bir şey oluyor. Merrick, değil mi? O satrancı sever. O mesaj ne anlama geliyordu? Gaunt'ı bulmama yardım etmeni isteyen bendim ve bunun bir bedeli varsa, yardım etmek istiyorum. Merrick neyin peşinde?"

Royce'un yüzü yine değişti. Sakinliği kaybordu ve onun yerine Hadrian'ın ortağının yüzünde daha önce hiç görmediği bir duygu belirdi: dehşet. Konuştuğunda sesi titriyordu. "Gitmem gerek ve senin bu işe karışmamamı istiyorum."

Hadrian, Royce'un ellerinin titrediğini fark etti. Royce da ellerini gördüğünde, onları pelerinin altına çekti.

"Beni takip etme. İyileş ve kendi yoluna git. Bir daha görüşmeyeceğiz. Hoşça kal."

Royce odadan fırladı.

"Bekle!" diye bağırdı Hadrian. Ayağa kalkıp onu takip etmek için çabaladı, ama nafileydi. Royce çoktan gitmişti.

BÖLÜM 20

KRALİÇENİN GAMBİTİ KABUL EDİLDİ

Arista odasının balkonunda yürürken saat geç olmuştu. Önceki geceki fırtına, korkulukları karla kaplamış ve saçaklardan buz sarkıtları sarkıyordu. Neredeyse dolunay olan ayın ışığında her şey masal gibi çok güzeldi. Pelerini sıkıca çekerek, Arista kürk astarlı bir tünelden dışarı bakacak şekilde başlığını kaldırdı. Yine de soğuk ona ulaşıyordu. İçeri dönmeyi düşündü, ama dışarıda olması gerekiyordu. Gökyüzünü görmesi gerekiyordu.

Arista uyuyamıyordu. Huzursuz ve tedirgindi.

Yorgunluğuna rağmen uyumak neredeyse imkansızdı. Yaşadıklarına bakılırsa kabuslar sürpriz değildi. Sık sık karanlıkta ter içinde uyanır, hala zindanda olduğuna emin olur, pencereye çarpan kar seslerinin Jasper adında bir farenin tırmalamaları olduğuna emin olurdu. Sonra, uyanık yatarken Hadrian'ı düşünürdü. O delikte geçirdiği karanlık saatler onu çıplak bırakmış ve gerçekle yüzleşmeye zorlamıştı. Arista'nın en çaresiz anında, düşünceleri ona yönelmişti. Sırf sesini duymak onu kurtarmıştı ve Hadrian'ın zarar gördüğünden korktuğunda kendi ölüm düşünceleri yok olmuştu.

Hadrian'a aşıktı.

Bu gerçek acı vericiydi, çünkü onun aynı şekilde hissetmediği açıktı. O son saatlerde, dudaklarından çıkan tek kelimeler sıradan teselli sözleriydi, herkesin vereceği türden cesaret verici sözler. Onu önemsiyor olabilir, ama sevmiyordu. Bir bakıma, bu onun için bir lütuftu, çünkü onu seven her erkek ölmüştü. Hadrian'ın da ölmesini göze alamazdı. Arkadaş olarak kalacaklarına karar verdi. Yakın arkadaşlar, umuyordu, ama daha fazlasını itiraf ederek bu arkadaşlığı tehlikeye atmayacaktı. Hilfred'in bir yerlerden onu izleyip bu ironiyi gülerek mi izlediğini, yoksa sempatiyle ağlayarak mı izlediğini merak etti.

Yine de, o gece Arista'yı balkonda yürümeye devam ettiren Jasper veya Hadrian'a dair düşünceler değildi. Başka bir hayalet, sorunlu zihnini takip ediyor, anıları fısıldıyordu. Bir şeyler oluyordu. Onu hapishaneden çıkardıklarından beri bunun oluştuğunu hissetmişti. İlk başta bunun açlığın kalıcı etkisi olduğunu, duyularını etkileyen bir tür baş dönmesi olduğunu düşünmüştü. Şimdi bunun daha fazlası olduğunu anladı.

... *Kış mevsiminde Uli Vermar sona erer. Gelecekler... boynuz çalınmazsa herkes ölecek. Şimdi sadece sen biliyorsun... sadece sen kurtarabilirsin...*

Esrahaddon'un sözleri kafasında yankılanıyordu, ama ne anlama geldiğini anlayamıyordu.

Uli Vermar *nedir? Ve kim geliyor?*

Açıkça bir şeyler olmuştu. Wintertide'da dünya bir şekilde değişmişti. Bunu hissedebiliyordu. Tadını alabiliyordu. Hava bu hisle cızırdadı. Dünyanın doğal gücünü nasıl kullanacağını biliyordu, ancak Arista, dünyanın ona tam olarak anlamadığı bir dilde cevap verebildiğini keşfettiğinde şok oldu. Bu, daha önce hayal gücü olarak görmezden gelebileceği ince izlenimler, belirsiz duygular şeklinde geliyordu. Tüm işaretler büyük bir değişimi işaret ediyordu. Doğal dünyayla uyum içinde olan tüm canlılar gibi, o da bu değişimin farkındaydı, sanki şafak söküyormuş gibi. *Bu* Wintertide'da farklı bir şey vardı. Nadir, eski, büyük bir şey olmuştu. Kuzeydoğuya baktı. Oradaydı, onlara doğru hızla yaklaşıyordu.

Geliyorlar.

Bir ses onu irkitti. "Anna burada olduğunu söyledi."

Arista dönüp arkasında duran Modina'yı gördü. Basit bir kirtle elbise giymişti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, soğuktan korunmaya çalışıyordu. Arista'nın Dahlgren'de ilk tanıştığı kızıdan çok bir imparatoriçeye benziyordu.

"Korkutmak istemedim, özür dilerim," dedi Modina.

Arista kendini topladı ve elinden geldiğince reverans yaptı. "Önemli değil, Ekselansları."

Modina iç geçirdi. "Lütfen yapma. Yere öpücük konduran yeterince insan var. Senden bunu kabul etmeyi reddediyorum. Ve ziyaretin bu kadar geciktiği için özür dilerim."

"Siz imparatorosunuz, *gerçek* imparatorosunuz. Eminim zamanınız kısıtlıdır. Ve ben hala Melengar Büyükelçisi olduğum için, size uygun şekilde selamlamalı ve hitap etmeliyim."

Modina kaşlarını çattı. "Belki, ama özel olarak görüşürken formaliteleri atlayamaz mıyız?"

"Eğer bu senin isteğınse."

"Artık resmi olarak müttefik olduğumuzu bilmeni istedim. Bu sabah Alric ile tercihli ticaret anlaşması ve savunma paktı imzaladım."

"Bu harika." Arista gülümsedi. "Ama böyle benim üstümden geçerek beni işsiz bırakıyorsun."

"İçeri girebilir miyiz? Dışarısı çok soğuk." Modina, Arista'nın odasına doğru yol gösterdi.

Loş ışııkta Arista, yatakta düzgünce katlanmış bir şeyin durduğunu fark etti.

"Senin için çok endişelendim," diye fısıldadı Modina, beklenmedik bir şekilde. prensesi sıkıca kucakladı. "Ve bil ki, seni neredeyse her gece ziyaret ettim. Sen sadece uyuyordun."

"Hayatımı, kardeşimi ve krallığımı kurtardın," diye cevapladı Arista, ona sarılarak. "Gerçekten senden kırılabilceğimi mi düşünüyorsun?"

Modina onu bıraktı. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. O... o... yerde kalmak zorunda kaldığın için özür dilerim. Deacon Tomas'ı kurtaramadım, Hilfred'i de kurtaramadım. Belki daha erken harekete geçseydim..."

"Yapma," dedi Arista, imparatoriçenin gözlerinin yaşardığını görünce. "Özür dileycek bir şeyin yok."

Modina gözyaşlarını sildi ve başını salladı. "Sana bir şey vermek istedim... özel bir şey." Yatağa doğru yürüdü ve tanıdık bir cüppe uzattı, cüppe parıldayan bir şelale gibi açıldı.

"Tanıdın mı?" Arista

başını salladı.

"Dünyada böyle iki cüppe daha olduğunu sanmıyorum. Bence o da senin almanı isterdi, ben de öyle düşünüyorum."

Modina, Arista'nın odasından çıkmış ve Degan'ın yarı açık kapısından geçmek üzereyken, Degan, "Dur bir dakika!" diye seslendi.

Kapıyı itip açtı ve eşikte durarak ona baktı.

Uzun boylu ve hala çok zayıf olan Degan, yatakta bir yastık yığınının yaslanmış oturuyordu. "Lazımlığımı boşaltmam lazım, oda kokmaya başladı. İçeri girip halleder misin?"

"Ben oda hizmetçisi değilim," diye cevapladı Modina.

"Öyle mi? Hemşire misin? Çünkü hâlâ kendimi iyi hissetmiyorum. Biraz daha yemek yiyebilirim. Biraz sığır eti iyi olur, belki biftek?"

"Hemşire ya da mutfak hizmetçisi de değilim."

Degan sinirlenmiş görünüyordu. "O zaman ne işe yararsın? Dinle, zindandan yeni çıktım ve beni resmen aç bıraktılar. Biraz sempatiyi hak ediyorum. Daha fazla yemeğe ihtiyacım var."

"İstersen seni mutfağa götürebilirim, orada bir şeyler bulabiliriz."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Az önce söylediklerimi duymadın mı? Hastayım. Güçsüzüm. Bir kemirgen gibi ortalığı karıştırmaya niyetim yok."

"Yatakta oturarak gücünü geri kazanamazsın."

"Hemşire olmadığını söylemiştin sanırım. Dinle, sen getirmeyeceksen, getirecek birini bul. Kim olduğumu bilmiyor musun?"

"Sen Degan Gaunt'sın."

"Evet, ama sen benim *kim* olduğumu biliyor musun?"

Kadın ona şaşkın bir ifadeyle baktı. "Üzgünüm... Bilmiyorum..."

"Sır tutabilir misin?" diye sordu, öne eğilerek ve komplo kurar gibi bir ses tonuyla konuşarak.

Modina başını salladı.

"Meğer ben Novron'un varisiymişim." Modina şaşırmış gibi yaptı ve Gaunt gülümsedi. "Biliyorum, ben de şok oldum. Ben de yeni öğrendim."

"Ama İmparatoriçe Modina'nın varisi olduğunu sanıyordum."

"Duyduğuma göre, eski naip sultanlar herkesin böyle inanmasını istemişler."

"Yani imparatoriçeyi devirmeyi mi planlıyorsun?"

"Gerek yok," dedi göz kırparak. "Genç ve güzel olduğunu duydum, o yüzden onunla evleneceğim. Ayrıca popüler olduğunu da duydum, o yüzden onun sahip olduğu iyi niyetten faydalanabilirim. Ne kadar akıllıca, değil mi?"

"Ya seninle evlenmek istemezse?"

"Hah! Neden evlenmesin ki? Ben Novron'un varisiyim. Bundan daha iyisi olamaz."

Modina, Gaunt'ın onu daha dikkatli bir şekilde süzdüğünü fark etti. Dilini üst dudağına sürerek ileri geri kaydırды. "Sen oldukça güzelsin, biliyor musun?" Onun arkasından koridora doğru baktı. "Kapıyı kapatıp buraya gelmeye ne dersin?" Yorganı okşadı.

"Senin hasta ve güçsüz olduğunu sanıyordum."

"Zayıf olduğumu söyledim, güçsüz değil, ve *o kadar da* zayıf değilim. Bana yiyecek bir şey getirmeyeceksen, en azından yatağımı ısıtmana yardım et."

"Bunun yapabileceğim en az şey olduğunu sanmıyorum. Evet, kesinlikle daha azını yapabileceğimi düşünebilirim."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Biliyorsun, iyileşir iyileşmez imparator olacağım. Bana daha nazik davranmak isteyebilirsin. Düğünden sonra bile bu şeyi sürdürebiliriz. Anladığın üzere, birkaç *nedimem* olacağını tahmin ediyorum. Onlara da iyi bakacağım. Bu, erken girip ilk olmak için bir fırsat."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Oh, bilirsin. Sana iyi bakarım. Sana sarayda bir oda veririm. Sana güzel elbiseler alırım. Bu tür şeyler." "Bunlar zaten bende var."

"Elbette, ama ben devraldıktan sonra olmayabilir. Bu şekilde geleceğinin güvende olmasını sağlayabilirsin. Ee, ne dersin?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, sanırım ben almayacağım."

"Sen bilirsin." Gaunt eliyle onu uzaklaştırdı. "Ama hey, eğer bir hizmetçi görürsen, ona buraya gelip bu çömleği almasını söyle, tamam mı?"

Modina merdivene ulaştığında, yukarı çıkan bir kapı askeriyle karşılaştı.

"Ekselansları." Yaklaştı, eğildi ve bekledi.

"Evet?" diye sordu.

"Saray kapısında bir adam görüşme talep ediyor." "Ne?"

"Şimdi mi?"

"Evet, Ekselansları. Ona bunun mümkün olmadığını söyledim."

"Saat geç oluyor. Sabah saray memuruyla görüşmesini söyle." "Bunu ona söyledim ama kendisi ve ailesinin sabahın ilk ışıklarıyla ayrılmak zorunda olduklarını söylüyor."

. Kış Bayramı için gelmişler ve ayrılmadan önce son bir kez sizi görmek istemiş. Sizin onu tanıyacağınızı söyledi."

"Adını söyledi mi?"

"Evet, Dahlgren'den Russell Bothwick."

Modina'nın yüzü aydınlandı. "Şu anda nerede?"

"Onu kapıda beklettim."

Dahlgren'de yaşarken, Bothwick ailesi onun ailesi kadar yakındı. Annesi öldükten sonra onu evlerine almışlardı ve Modina eski dostlarını göreceği için çok heyecanlanmıştı. Merdivenlerden ana girişe doğru koştu ve muhafızlar onun için büyük çift kapıyı açmak için acele ettiler. Modina karlı avluya koştu ve dışarı çıktığı anda pelerinini getirmediğine pişman oldu. Gece karanlıktı

ve avluyu geçip ön kapıya doğru ilerlerken, bir fener de getirseymiş diye düşündü. Russell ve Lena'yı görmek, gerçek olamayacak kadar güzeldi. Onlara sarayın en güzel süitini verecek ve bütün gece uyanık kalıp eski günleri, daha iyi günleri yad edecekti.

Ahır geçerken, yakınından bir ses duyuldu: "Thrace?"

Dönüp baktığında Royce'u görünce şaşırdı. "Burada ne yapıyorsun? Benimle kapıya gel. Bothwick'ler geldi."

"Bunun için çok üzgün olduğumu bilmeni istiyorum," dedi Royce.

"Neyin için?"

Gözlerinde hüznü bir ifade vardı ve bir eliyle Arista'nın ağzını kapattı. Arista bir an direndi, ama her şey çabucak bitti. Son duyduğu şey, kulağına fısıldayan Royce'un "*Özür dilerim*" sözleriydi.

Şafak sökmeden sarayın zili çaldı. Hadrian ve üçüncü kattaki diğer sakinler koridora çıktılar. Arista, Esrahaddon'un parlak cüppesini giymişti ve Degan Gaunt omuzlarına bir battaniye sararak esnedi.

Amilia ve Breckton bir grup muhafızı koridora götürdü.

"İçinizden imparatoriçeyi gören var mı?"

"Dün gecedan beri yok," dedi Arista.

"Neler oluyor?" diye Gaunt sinirli bir şekilde homurdandı. Hadrian, zindandan bu yana onu ilk kez görüyordu.

"İmparatoriçe kayıp," dedi Breckton. Askerlere işaret etti, onlar da kapıları açıp odalara girdiler.

"Neden bu kadar telaşlanıyorsunuz? En yakışıklı hizmetçinin odasını kontrol edin," dedi Gaunt. "Muhtemelen sonra uykuya dalmıştır."

"Piskopos Saldur da kayıp," dedi Breckton. "Ve kuledeki muhafız ile iki kapı nöbetçisi ölü."

Askerler odaları aramayı bitirip koridora geri döndüler.

"Saldur nasıl kaçmış olabilir?" diye sordu Arista. "Ve neden Modina'yı da yanında götürsün ki?"

Hadrian ona bir bakış attı, sonra yere baktı. "Saldur değildi." "Ama kim olabilir ki..." Arista başladı.

Hadrian onu keserek, "Royce onu kaçırdı. İkisini de kaçırdı. 'Beyazın piyonu, veziri ve fili alır.' Bu, Kraliçe Gambiti ve Royce bunu kabul etti." dedi.

BÖLÜM 21

LANGDON KÖPRÜSÜ

Tam tepede, dolunay bulutların arasından sızarak Bernum Nehri'ni Colnora'nın kalbinden kıvrılarak geçen karanlık, yağlı bir yılan gibi parıltıyordu. Yüksek kıyılarda çok sayıda depo, soğuk kış gecesinde devasa canavarlar gibi uyuyordu. Konut mahallelerinden uzakta, ticaret bölgesi bu saatte ıssızdı. Kuşkonmaz şeklindeki donmuş sokak lambaları Langdon Köprüsü boyunca sıralanmış, her çıkıntıdan ve süslemeden sarkan buz sarkıtlarını aydınlatıyordu. Kar tekrar yağmaya başladı ve sokak lambalarının ışığında yakalanan kabarık kar taneleri, nehir vadisinden yükselen hava akımlarında dönüp duruyordu. Bernum Nehri, sanki devasa, doyumsuz bir canavar gibi derinliklerinden kükrüyordu.

Royce, köprünün kuzey tarafındaki gölgelerde duruyordu. Soğuğa rağmen terden sırılsıklam olmuştu. Arkasında, Saldur ve Modina ellerini arkadan bağlanmış halde sessizce duruyorlardı. Royce ağızlık kullanmamıştı, buna gerek yoktu. Tutuklularına sessiz kalmaları için birkaç neden vermişti.

Saldur'u hapishane kulesinden çıkarmak oldukça kolay olmuştu. Eski naip direnmedi ve fısıldanan her emre hemen ve sessizce itaat etti. Royce, bu esirin davranışını düzeltmek için herhangi bir bahane bulmaya can attığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Modina ise başka bir meseleydi. Onu kaçırdığına içtenlikle pişman olmuştu. Ama başka seçeneği yoktu. Royce, onu acısız bir şekilde bayılttırmak için en az basınçla ve en kısa sürede boynunu sıkıyordu. Modina'nın korkunç bir baş ağrısıyla uyandığından emindi, ama başka bir zararı yoktu.

Royce köprünün diğer tarafındaki depoları inceledi. Birinin yan tarafına dört yapraklı yonca çizilmişti. Burası, Merrick'in sevgilisini yanlışlıkla öldürdüğü yerd. Bu olay, üçü de Kara Elmas hırsızlar loncasına üye suikastçılar oldukları zamanlarda gerçekleşmişti. *Jade'in mezarı.*

Merrick'in bu yeri seçerek verdiği mesajdan endişelendi.

Yine yukarı bakıp ayın konumunu kontrol ettikten sonra, Royce bir fener yaktı ve sokağa çıktı. İki sinir bozucu dakika sonra, köprünün uzak ucundan cevap olarak başka bir ışık belirdi. Merrick oradaydı. Ve Gwen de onunla birlikteydi.

O hayatta!

Royce'un kalbi hızla attı. Rahatlama ve endişe karışmıştı. Çok yakındaydı, ama yeterince yakın değildi. Başka kimse görünmüyordu, Kara Elmaslar dikkat çekici bir şekilde ortada yoktu. Royce, şehre girer girmez hırsızlar loncası üyelerinin ortaya çıkmasını bekliyordu. Ya Merrick güvenli geçiş için düzenleme yapmıştı ya da *bu* işin bir parçası olmak istemediklerine karar vermişlerdi.

"Onlara göster." Merrick'in sesi serin ve keskin havada yankılandı.

Royce işaret etti ve Modina ile Saldur yanındaki gölgelerden çıktı.

"Bunun için ödülünü ikiye katlayacağım Marius," diye bağırdı Saldur. "Melengar Markisi olacaksın. Ben..." Royce, Alverstone'u omuz kemiği boyunca sürüklerken acı içinde bağırdı. Parlak bıçak, naibin cüppesini kesip derisine girdi.

"Anlaşmamızı unuttuk mu?" diye bağırdı Royce.

Royce, sessiz ve hareketsiz duran Modina'ya baktı. İmparatoriçe korku, öfke veya kötülük göstermiyordu. Direnmiyordu. Sadece bekliyordu.

"Onları karşıya gönderin," diye emretti Merrick.

"Koşma, Saldur," dedi Royce. "Gwen'in hızına ayak uydurmalısın. Ben hançer atmada iyiyim ve köprünün ortasına ulaşana kadar menzilimin dışına çıkamazsın. Ondan önce geçersen, bu attığın son adım olur."

Esirler, Gwen ile aynı anda öne çıktılar. Gwen, kendisine ait olmayan ağır bir yün pelerin ve botlar giyyordu. Yanaklarından gözyaşları akıyordu. Elleri arkada bağlı olduğu için, karışık saçlarını düzeltemiyor ve ağzındaki tıkaçtan kurtulamıyordu. Acı verici derecede yavaş bir hızla birbirlerine doğru yürüdüler.

Royce için, köprüdeki üç rehine dışında dünyada hiçbir şeyin önemi yoktu. Esirler köprünün ortasında geçtiler ve sadece kısa bir bakış değiştirdiler. Rüzgâr daha da şiddetlendi, karları ve Gwen'in saçlarını dağıttı. Gwen koşmaya başladığında Royce'un kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Artık diğerlerini umursamıyordu. Saldur, Gwen'i elde edebildiği sürece tüm Elan'ı yönetebilirdi.

Gwen'i elde edebildiği sürece. Avempartha'ya gideceklerdi, o gece ayrılacaklardı. Araba zaten erzakla doluydu ve güçlü bir at takımına bağlıydı. Onu kimsenin ulaşamayacağı bir yere götürecekti. Royce sonunda ev diyebileceği bir yere ve yaşamaya değer bir hayata kavuşacaktı. Her gece Gwen'i kollarında uyutacak ve onu bir daha asla terk etmek zorunda kalmayacağını bilecekti. Royce arkasına bakmak zorunda kalmadan birlikte açık tarlalarda yürüyeceklerdi. Çocukları olacaktı ve Royce onların büyümesini izlemekten büyük keyif alacaktı. Royce, Gwen'in yanında yaşlanmaktan mutlu olacaktı.

Ona doğru koşuyordu. Ayaklarına hareket etmelerini söylediğini hatırlamıyordu, ama ayakları ona doğru koşuyordu. Aralarındaki mesafe kapanırken, Royce kollarını açarak Gwen'i kucaklamak için uzandı. Aniden Gwen'in gözleri şokla büyüdü, sonra acı içinde sıkıca kapandı. Gwen, tatar yayı oku vücudunun önünden çıkarken kaskatı kesildi ve sırtını kavisledi. Royce kanın sıçradığını hissetti.

Gwen yere düştü.

"Gwen!" diye bağırdı.

Dizlerinin üzerine çöktü ve birbirlerini görebilmeleri için onu ters çevirdi. Karanlık kan etrafında birikmiş, karı lekeliyordu. Gwen'i kollarına aldı, kendine doğru çekti ve yüzündeki saçları kenara itti. Royce'un elleri titriyordu, bağlarını keserken. Kanla ıslanmış ağızındaki tıkaçları çıkardı.

Gwen öksürdü. "Roy-Roy-ce." Konuşmakta zorlanıyordu. "Roy-ce... aşkım..."

"Şşş," dedi ona. "Her şey yoluna girecek. Bir doktor bulacağım. Sana bakacağım. Hemen evleneceğiz. Artık beklemek yok. Yemin ederim!"

"Hayır." Kız, Royce'un ellerinde başını salladı. "Ben... doktora ihtiyacım yok."

Royce, ağızındaki kanı sildi ve gözleri odaklanmaya çalışırken başını destekledi.

Elini onun yüzüne doğru kaldırmaya çalışırken eli seğirdi. "Ağlama," dedi.

Royce o ana kadar ağladığının farkında değildi. Gözyaşları yanaklarından akıp kadının yüzüne düştü, ağızının kenarından sızan ince kan çizgisiyle karışarak.

Bu olamaz, diye haykırdı zihni. Birlikte gideceğiz. Araba hazır!

Sanki ikiye bölünecekmiş gibi titredi ve sarsıldı. "Beni terk etme, Gwen. Seni seviyorum. Lütfen beni terk etme." "Sorun yok, R-Royce... Anlamıyor musun?"

"Hayır, hayır, değil. İyi değil! Bu..." Sesi kırıldı. Yutkundu. "Bu nasıl iyi olabilir? Beni yalnız bırakman nasıl iyi olabilir?"

Kollarında birden ırkıldı. Gözleri kapandı ve bir kez daha öksürdü. Gözleri tekrar açıldığında, göğsü nefes almak için inip kalkıyordu. Boğazından kalın bir gırtlaksı ses çıktı.

"Bu, hayat çizgindeki çatallanma," dedi, sesi artık daha zayıftı —sadece kaba bir fısıltı. "O noktaya geldin... En çok sevdiğin kişinin ölümü. Ama yanılmışım... Yanılmışım. Hadrian değildi... Bendim... Başından beri bendim."

"Evet," diye bağırdı, alnını öperek.

"Peki sana bununla ilgili ne demiştim? Ne demiştim? Hatırlıyor musun?"

"Demiştin ki... Eğer bu doğru olsaydı, mutlu bir kadın olarak ölebileceğini demiştin

"

Ona şefkatle baktı, ama gözleri odaklanamadı ve dalmaya başladı. "Seni göremiyorum, Royce. Karanlık. Senin gibi karanlıkta göremiyorum. Korkuyorum."

Elini sıktı. "Buradayım, Gwen. Tam yanında."

"Royce, beni dinle. Dayanmalısın," dedi, sesi birdenbire acil bir hal aldı. "Bırakma. Sakın bırakma. Beni duyuyor musun? Beni dinliyor musun, Royce Melborn? Dayanmalısın, Royce. Lütfen... elini ver bana. Elini ver bana!"

Elini daha sıkı sıktı. "Buradayım, Gwen. Seni tutuyorum. Bırakmayacağım. Asla bırakmayacağım."

"Söz ver bana. Söz vermelisin. Lütfen, Royce." "Söz veriyorum," dedi ona.

"Seni seviyorum, Royce. Unutma... Bırakma..." "Seni seviyorum."

"Bırakma..."

Vücudu tekrar titredi. Nefes almakta zorlandı, kollarında kaskatı kesildi ve sonra yavaşça... yavaş yavaş... gevşedi. Başı geriye doğru eğildi. Onu göğsüne sıkıca sarıp, yüzünü öptü. Gwen gitmişti ve Royce yalnız kalmıştı.

Amilia, Breckton, Hadrian ve Arista otuz atlıyı Colnora'nın kapılarına götürdüler. Süvari birliği Kuzey İmparatorluk Ordusu'ndan seçilmişti ve Breckton'ın en iyi askerlerini içeriyordu. Çoğu, sadece birkaç hafta önce Drondil Fields kuşatmasında yer almıştı. Bunlar kontların ve düklerin oğulları değildi. Süslü zırhlar giymiyorlardı. Kanlı savaşlarda becerilerini geliştirmiş, sert savaşçılardı.

Modina'nın kaçırılmasının ardından Amilia, imparatorluk hizmetkârı gibi gerçeküstü bir konumda buldu kendini. Eskiden mutfak hizmetçisi olan kadın artık imparatorluğu yönetiyordu. Bu konuyu düşünmemeye çalıştı. Modina'nın aksine, o Novron soyundan gelmiyordu ve konumunu koruyacak bir soy ağacına sahip değildi. Gücünün, konumunun ve belki de hayatının ne kadar süreceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ne yapacağını bilmiyordu, ama büyük bir rahatlıkla, Sir Breckton adamlarını seferber etti ve imparatoriçeyi bulmaya yemin etti. Sir Hadrian ve Arista onlara katılmak için gönüllü olduklarında, Amilia da onlarla birlikte gitmeye karar verdi. Sarayda oturup duramazdı. Yönetimi bilmiyordu, bu yüzden geri dönene kadar Nimbus'u sorumlu bıraktı. Modina'yı bulamazsa, geri dönmenin bir anlamı kalmayabilirdi. Onu bulmak zorundaydılar.

"Kapıyı açın!" Sir Breckton, Colnora'daki surların tepesindeki gözetleme kulesine doğru bağırdı.

"Şehrin kapısı şafak vakti açılır," diye cevapladı yukarıdan biri.

"Ben, imparatorluk ordusunun komutanı Sir Breckton, Ekselansları için çok önemli bir görevdeyim. Hemen açmanızı talep ediyorum!"

"Ben de bu kapıyı gün batımından şafağa kadar kapalı tutmakla görevli kapı bekçisiyim. Sabahın ilk ışıklarıyla geri gelin."

"Ne yapacağız?" Amilia, paniğin onu ele geçirmesine engel olamadan sordu.

Durumun absürtlüğü çok ağır basıyordu. İmparatoriçenin hayatı tehlikede idi ve onlar aptal bir adamın ve tahta bir kapının insafına kalmışlardı.

Breckton attan indi. "Ağaç dallarını birbirine bağlayıp merdiven yapabilir ve duvarların üzerinden geçebiliriz. Ya da bir koçbaşı yapabiliriz..."

"Bunun için vaktimiz yok," diye Hadrian sözünü kesti. "Dolunay yükseldi. Royce, Langdon Köprüsü'nde takası yapıyor. İçeri girip o köprüye ulaşmalıyız, hemen!"

"Hepsi senin suçun!" diye bağırdı Amilia ve öfkeyle titredi. "Sen ve arkadaşın. Önce Sir Breckton'ı öldürmeye çalıştınız, şimdi de Modina'yı kaçırdınız."

Breckton uzanıp Amilia'nın elini tuttu. "Sir Hadrian bunu yapacak güce sahip olmasına rağmen beni öldürmedi. Arkadaşının eylemlerinden sorumlu değil. O yardım etmeye çalışıyor."

Amilia gözlerindeki yaşları sildi ve başını salladı. Ne yapacağını bilmiyordu. O bir general değildi. O, soyluların yakında idam edeceği aptal bir köylü kızıydı. Her şey umutsuzdu. Tek üzülmeyen kişi Arista'ydı.

Prenses mırıldanıyordu.

Atından inmiş, gözleri kapalı ve elleri uzanmış halde duruyordu. Parmakları havada nazikçe hareket ediyordu ve boğazının derinliklerinden düşük bir titreşim yankılanıyordu. Ses, herhangi bir melodi ya da şarkı değildi. Ayırt edilebilir bir melodi yoktu ve Arista'nın sesi yükseldikçe hava kalınlaşıp ağırlaşıyor gibiydi. Sonra başka bir uğultu duyuldu. Kapıdan bir yankı yankılandı. Ahşap kirişler soğukta titreyen bir adam gibi hareket ediyordu. Çatırdıyor ve eğiliyorlardı. Büyük menteşeler gıcırdıyordu ve duvarlarla birleştiği yerlerde taş parçaları kırılıyordu. Arista uğultuyu kesti. Kapı titremesini durdurdu. Sonra, tek bir ses patlamasıyla, tanınmaz bir kelime söyledi ve kapı parçalanmış tahta parçaları ve dağılmış karla patladı.

Modina bileklerindeki ipleri denedi, ama bu hareket iplerin daha da derine batmasına neden oldu. Merrick Marius ve tanımadığı iki adam onu köprüden çekip yakındaki bir depoya sürüklemişlerdi. Saldur'un serbestçe yürümesi izin verilmişti. Bina mağara gibiydi, terk edilmişti ve onarıma ihtiyaç duyuyordu. Kırık pencerelerden kar giriyordu ve kar çıplak döşeme tahtalarının üzerinde sürükleniyordu. Yırtık çuvallar ve kırık camlar yere dağılmıştı.

"Harika, evlat. Harika." Saldur, başka bir adam Merrick Marius'un ellerini keserken ona seslendi. "Sana cömert bir ödül vereceğim sözümü tutacağım. Sen..."

"Kapa çeneni!" Merrick sertçe emretti. "İkisini de yukarı çıkar."

Adamlardan biri Modina'yı un çuvalı gibi omzuna attı ve merdivenlerden yukarı taşıdı.

"Anlamıyorum," dedi Saldur, diğer yabancı da onu merdivenlerden yukarı çıkarırken.

"Bu iş bitmedi," diye cevapladı Merrick. "DeLancy öldü. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun. Teraziler dengelendi. İblis serbest kaldı."

Daha fazla konuştu, ama Modina birkaç kat yukarı taşınırken sesi giderek azaldı. Onu taşıyan adam, Modina'yı üçüncü kattaki boş bir odaya bıraktı. Cebinden bir demet ip çıkardı ve Modina'nın ayak bileklerini sıkıca bağladı. İşini bitirince, kırık pencereye gidip dışarıya baktı.

Ay ışığı yüzüne düşüyordu. Kısa boylu, iri yarısı, sert sakallı ve düz burunlu bir adamdı. Kaba yünlü bir cüppe üzerine koyu renkli bir başlık takmıştı, ama Modina'nın gözleri, iki uzun hançerin asılı olduğu deri kemere odaklanmıştı. Tek dizinin üzerine çökmüş, aşağıdaki sokağa bakıyordu.

"Çok sessiz olun bayan," diye mırıldandı, "yoksa boğazınızı kesmek zorunda kalırım."

Royce, titreyen ellerle Gwen'in cansız bedenini köprü'nün kenarına yatırdı. Gözlerini kapattı ve dudaklarına son bir kez öptü. Kollarını göğsünde nazikçe kavuşturdu ve onu yatırır gibi, elinden geldiğince kaba, büyük pelerinle örttü. Yüzünü örtmeye kıyamadı ve uzun bir süre ona baktı, ölümünde bile yüzünde bir gülümseme olduğunu fark etti.

Ondan uzaklaşarak ayağa kalktı ve bilinçli bir düşünce olmadan kendini köprüyü geçerken buldu.

"Dur orada, Royce!" Merrick, Royce köprü'nün diğer tarafına ulaştığında bağırdı.

Sesinin tonu ve geldiği açıdan, Royce, Merrick'in deponun ikinci katında olduğunu anladı.

"Alt katın tüm kapıları ve pencereleri kapatıldı. İmparatoriçenin boğazına hançer dayayan bir adamım var."

Royce onu görmezden geldi. En yakın sokak lambasına ustaca tırmandı, fenerini parçaladı ve alevi söndürdü. Bunu iki kez daha tekrarlayarak, bölgeyi karanlığa gömdü.

"Ciddiyim Royce," diye bağırdı Merrick tekrar. Sesindeki panik tonu, eski ortağının artık onu göremediğini ele veriyordu. "Bu gece başka bir masum kadını öldürme hatasına düşme."

Royce pelerininin altını yırttı ve parçayı sokak lambasının haznesine batırdı. Sonra depoya doğru yürüdü.

"Onu öldürmeden bana ulaşamazsın!" diye Merrick tekrar bağırdı. "Seni görebileceğim bir yere geri dön."

Royce duvarların tabanını yağla kaplamaya başladı.

"Lanet olsun, Royce. Ben yapmadım. Onu ben öldürmedim. Ben değildim."

Royce bir çakmak çaktı, yağlı bezi ateşe verdi ve kapının altından içeri itti. Ahşap eski ve kuruydu, alevler açgözlülükle yayıldı. Sert kış rüzgarı da üzerine düşeni yaptı ve alevleri tahta kaplamalı yanlara yaydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Saldur'un sesi, dehşetle yükselerek. "Marius, bir şey yap. Modina'nın boğazını kesmekle tehdit et, yoksa..."

"Yaptım, seni aptal! İmparatoriçe umurunda değil. Hepimizi öldürecek!" diye bağırdı Marius.

Alevler hızla yayıldı. Royce, ateşi kerestelere çekmek için daha fazla yağ almaya geri döndü. Deponun dışı alevler içinde kaldı ve alevler yukarı doğru hızla yayıldı. Royce geri çekilip binanın yanışını izledi. Yanan bina sokağı aydınlatırken yüzünde sıcaklığı hissetti.

İçeriden, ateşin çıtırtılarının üstüne çıkmaya çalışan bağırışlar geliyordu. Royce bekledi, yonca yaprağı ambleminin yanıp kül olmasını izledi.

Kısa bir süre sonra ilk adam ikinci kattaki pencereden atladı. Yere iyi bir şekilde indi, ama Royce bir anda üzerine atladı. Alverstone ateşin ışığında parıldıyordu. Adam çığlık attı, ama Royce acele etmedi ve zamanını aldı. Adamın bacaklarındaki tendonları keserek kaçmasını imkansız hale getirdi. Sonra, göğsüne oturarak adamın parmaklarını kesti. Royce, Alverstone'u birini parçalamak için kullanmayalı uzun zaman olmuştu. Beyaz hançerin en sert kıkırdakları ve hatta kemikleri bile ne kadar iyi kestiğine hayran kaldı. Royce, bir başkasının atladığını fark edince ilk adamı kanamaya terk etti. Bu adam üçüncü kattaki pencereden atlamıştı. Garip bir şekilde yere indi ve Royce bir kemiğin kırıldığını duydu.

"Hayır!" diye bağırdı adam, Royce'un karanlık silueti ona doğru uçarken sürünerek uzaklaşmaya çalışıyordu. Adam çaresizce karı kazıyordu. Royce yine yavaş ve metodik davrandı. Adam her kesikte çığlık attı. Adam hareket etmeyi bıraktığında Royce kalbini çıkardı. Kanla sıırıslıklam, sağ kolu dirseğine kadar kanla kaplı bir şekilde ayağa kalktı ve adamın atladığı pencereden organı dışarı attı.

"Sıra sende, Saldur," diye alay etti. "Gerçekten bir kalbin olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Cevap gelmedi.

Royce, gözünün ucuyla binanın arkasından hareket eden karanlık bir silüet gördü. Merrick, dans eden gölgelerin arasında kaybolurken neredeyse hiç fark edilmiyordu. Royce, onun Black Diamond'ın hedeflerini pusuya düşürmek için kullandığı Langdon Köprüsü'nün kenarında saklanmayı planladığını tahmin etti. Royce, Saldur'u yanmaya terk etti. Ateş ikinci katı tamamen sarmıştı. Artık sadece zaman meselesi olmuştu. Regent'in tek çıkış yolu atlamaktı, ancak onun yaşındaki bir adamın üç katlı bir binadan donmuş zemine atlaması iyi sonuçlanmayacaktı.

Royce, gizliliğini bırakıp açıkça kaçmaya başlayan Merrick'in peşine düştü. Royce hızla onu yakaladı ve Merrick köprü'nün ortasında pes etti. Dönüp, hançerini çekti, yüzü ter ve isle kaplıydı.

"Onu ben öldürmedim," diye bağırdı.

Royce cevap vermedi. Hızla kalan mesafeyi kapattı ve saldırdı. Beyaz hançer bir yılan gibi saldırdı. Merrick kaçtı. İlk darbeyi atlattı ama Royce geri dönüş vuruşunda onu yakaladı ve göğsünü kesti.

"Dinle beni," dedi Merrick, hala geri çekilmeye çalışarak. "Onu neden öldüreyim ki? Beni *tanıyorsun*! Onun benim korumam olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? *Hiç* bu kadar aptalca bir şey yaptığımı gördün mü? Kendine sor: Neden böyle bir şey yapayım ki? Ne kazanacağım? Düşün Royce, düşün. Onu öldürmek için ne nedenim olabilir ki?"

"Seni öldüreceğim nedenin aynısı: intikam."

Royce atıldı. Merrick kaçmaya çalıştı, ama çok yavaştı. Royce kalbini veya boğazını hedef alsaydı, anında ölürdü. Bunun yerine, Alverstone Merrick'i sağ omzundan vurdu.

Derin bir yara açtı ve Merrick silahını düşürdü.

"*Bu mantıklı değil!*" Merrick ona bağırdı. "Bunun Jade ile hiçbir ilgisi yok. İntikam almak isteseydim, seni yıllar önce öldürebilirdim. Ben sadece Saldur ve imparatoriçeyi istiyordum. Ona asla zarar vermeyecektim. Aramızda barış yaptık, Royce. Tekrar birlikte çalışalım teklifinde ciddiydim. Biz düşman değiliz. Benim yaptığım hatayı yapma. Jade öldüğünde sana tuzak kurulmuştu, ama ben bunu göremedim, görmek istemedim. Şimdi biri bana da aynı şeyi yapıyor. Bana tuzak kuruldu, anlamıyor musun? Tıpkı sana olduğu gibi. Aklını kullan! Eğer bir yayım olsaydı, depoyu yakmana izin verir miydin? Ben yapmadım. Başka biri yaptı!"

Royce etrafına bakındı. "Tuhaf, burada başka kimseyi görmüyorum."

Yine saldırdı. Merrick geri çekildi ve topuğu köprünün kısa bordürüne çarptı.
"Yer kalmadı."

"Lanet olsun Royce, bana inanmalısın. Gwen'i asla öldürmezdim. Yemin ederim, ben yapmadım!"

"Sana inanıyorum," dedi Royce. "Sadece umurumda değil."

Son bir hamle ile Alverstone'u Merrick'in göğsüne sapladı.

Merrick geriye doğru devrildi. Yakalayabileceği tek şeye uzandı ve Royce ile birlikte uçurumdan aşağı düştüler.

Kapı açıldığında Hadrian diğerlerini beklemedi. Bunun yerine atını mahmuzladı ve nehre doğru koştu. Malevolent karda kaydı ve Langdon Köprüsü'nün köşesini dönerken neredeyse düşüyordu. Köprünün uzak tarafında depo dev bir ateş gibi yanıyordu. Köprünün o tarafındaki sokak lambaları sönmüştü. Onun tarafında ise karla kaplı demir kuğular ürkütücü turuncu bir ışıkla parıldıyordu. Uzun sokak lambaları, titrek gölgeler oluşturuyordu — ince, karanlık, dans eden mızraklar gibi titriyor ve saplanıyordu.

Hadrian, kadının köprünün kenarında yattığını gördü.

"Ah, sevgili Maribor, hayır!" Gwen'in yanına koştu. Kar taneleri kapalı gözlerine birikmiş ve koyu kirpiklerine yapışmıştı. Başını göğsüne koydu. Kalp atışı yoktu, ölmüştü.

"*Bu mantıklı değil!*" Hadrian birinin bağırdığını duydu. Köprünün aşağısına baktığında, onları köprünün en üst noktasında gördü. Royce, Merrick'i kenara doğru itmişti. Merrick yaralıydı, silahsızdı ve çığlık atıyordu. Hadrian ayağa fırladı ve kaygan karda botları kayarken ileriye doğru koştu. Sadece birkaç adım ötede, Hadrian Royce'un Merrick'i bıçakladığını gördü ve ikisinin de kenardan aşağıya yuvarlandığını izledi.

Kaydı, kenara tutunarak kendini tuttu ve aşağıya baktı. Kalbi göğsünde çarpıyordu. Aşağıda, Bernum Nehri'nin çalkantılı suları, ay ışığının parladığı kayalara çarpan suyun oluşturduğu karanlık bir çizgi olarak görünüyordu. Hala düşen karanlık bir şey gördü. Bir an sonra, kısa bir beyaz ışıkla yüzeye çarptı.

Arista parmaklarını esnetti ve atına geri bindi. Breckton da atına bindi ve bağıarak kapı muhafızlarıyla konuşmak için ileriye doğru sürdü. Hadrian çoktan dolambaçlı sokaklarda kaybolmuştu.

Kimse patlayan kapıdan bahsetmedi.

Hadrian'ın rehberliği olmadan, Sir Breckton müfrezeyi Colnora'dan geçirdi. Warpole Köprüsü'nü kullanarak Bernum'u geçtiler ve nehrin aşağısındaki bir köprünün yakınında yanan depoyu gördüklerinde, hedeflerine ulaştıklarını anladılar. Breckton geri dönmek yerine Warpole'u geçmeye devam etti ve deponun bulunduğu taraftaki Langdon Köprüsü'ne ulaştı, böylece devasa yangının önünden geçtiler.

Bina cehenneme dönmüştü. Yanan bina Arista'yı büyüledi. Devasa alevler gökyüzüne ulaşıyordu. Dört katın tamamı yanıyor. Kuzey duvarı kabardı ve çatladı. Doğu duvarı kıvrıldı ve kısmen çöktü, kıvılcımlar ve yanan enkaz yağmuru karın üzerine düşerken tıslama sesleri çıkardı. Parçalanmış pencerelerden beyaz dumanlar yükseliyordu ve yakındaki bir meşe ağacı alevler içindeydi, çıplak dalları dev bir meşaleye dönüşmüştü.

Arista bir kadının çığlığını duydu.

"Bu Modina!" diye bağırdı Amilia, atının dizginlerini o kadar sert çekti ki, hayvan başını salladı ve bir adım geri çekildi. "*O içeride!*"

Sir Breckton ve birkaç adamı attan indi ve kapıya koştu. Kilitli kapıyı kırdılar, ama sıcaklık onları geri çekilmeye zorladı. Breckton pelerini başına geçirdi ve içeri girmeye başladı.

"Dur!" diye bağırdı Arista, atından kayarak inerken.

Şövalye tereddüt etti.

"Ona ulaşmadan öleceksin. Ben giderim."

"Ama..." dedi Breckton, sonra durdu. Çenesini ovuşturarak ateşe baktı, sonra tekrar Arista'ya döndü. "Onu kurtarabilir misin?"

Arista başını salladı. "Bilmiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım, ama senden daha fazla şansım var. Sen diğerlerini uzak tut."

Esrahaddon'un cüppesinin kollarını ellerinin üzerine çekti ve başını ve yüzünü kapüşonla örttü, sonra çökmekte olan depoya doğru yaklaştı. Ateşin hareketlerini hissedebildiğini fark etmek heyecan vericiydi. Alevler hareket ediyor ve canlı bir varlık gibi davranıyordu. Sönüyor, çatırdıyor ve aç bir canavar gibi eski odunları yiyordu. Açtı, besin için açlıktan kıvranıyordu, hiç

sonsuz bir istek, sınırsız bir açgözlülük. Ateşe yaklaşırken, onun kendisini fark ettiğini hissetti ve ateş Arista'ya arzu dolu bir bakış attı.

Hayır, dedi ona. Tahtayı ye. Beni görmezden gel.

Ateş tısladı.

Beni rahat bırak yoksa seni yok ederim.

Arista, bir yağmur fırtınası ya da hatta bir kasırğa yaratabileceğini biliyordu, ama yağmur çok uzun sürerdi ve rüzgâr kırılğan binayı yıkardı. Belki de yangını tamamen söndürmenin bir yolu vardı, ama nasıl yapacağını bilmiyordu ve Modina onun bunu bulmasını bekleyemezdi.

Ateş çatırdadı. Elementin gözünün başka yöne döndüğünü hissetti ve Arista kararmış kapıdan içeri girdi. Duman ve ateşin oluşturduğu cehenneme adım attı. Etrafındaki her şey yanıyordu. Sıcak hava akımları binanın içini doldurarak esiyordu. Etrafında ayrılan dumanlı havanın oluşturduğu şiddetli nehirden geçti.

Yanmış ahşap merdivenleri bulduktan sonra dikkatlice tırmanmaya başladı. Ayaklarının altında tahtalar kırıldı, parçalandı ve patladı. Esrahaddon'un cüppesinin korumasıyla, sıcaklık hissetti ama başka bir şey hissetmedi. Kumaşın içinden nefes alan Arista, taze ve serin hava buldu.

"Teşekkürler, Esra," diye mırıldandı ve kalın, dalgalanan dumanın içine doğru ilerledi.

Yukarıdan boğuk bir çığlık duydu ve tırmanmaya devam etti. Üçüncü katta Modina'yı buldu. İmparatoriçe, küçük bir odanın ortasında, elleri ve ayakları bağlıydı. Ateş, odanın uzak köşesindeki ana destek kirişinin daha eski ve kuru ahşabını yakmakla meşguldü ve Modina'nın yattığı daha yeşil döşeme tahtalarını görmezden geliyordu. Kirişler boyunca ilerleyen ateş, kurt gibi bir zevkle destek kirişlerini yiyip bitiriyordu.

"Fazla zamanımız yok," dedi prenses, yukarı bakarak. "Yürüeyebilir misin?" "Evet," diye cevapladı Modina.

Arista, imparatoriçenin ellerini çözmek için parmaklarını zorlarken, hançer takmadığı için kendine lanet etti. Ellerini çözdükten sonra, ayaklarını kurtarmak için uğraştılar.

Modina öksürdü ve öğürdü. Arista cüppeyi çıkardı. Anında yoğun bir sıcaklık onu sardı. Giysiyi battaniye gibi omuzlarına sardı ve bir kolunu ağzına tuttu.

"Cüppeden nefes al," diye bağırarak Modina'ya seslendi.

İki kadın birlikte merdivenlerden aşağı indi. Arista, ateşin niyetine odaklandı ve çok yaklaştığında onu uzaklaştırdı. Başlarının üstünde bir kereste çatladı ve gök gürültüsü gibi bir sesle yere düştü. Bina

darbeyle titredi. Arista'nın altında bir basamak kırıldı ve Modina, prensesi iki katlı bir düşüşten kurtarmak için onu zamanında öne çekti.

"Zindan sayesinde çok ağır olmadığın için şükredebiliriz," dedi Modina, ağzına bastırıldığı koluyla.

Zemin kata ulaştılar ve birlikte dışarı koştular. Modina ortaya çıktığı anda Amilia ona sarıldı.

"Yukarıda başka biri var," diye duyurdu Sir Breckton. "En uçtaki üst pencerede."

"İmdat!" diye bağırdı Saldur. "Biri bana yardım etsin!"

Birkaç kişi Arista'ya baktı, ama o binaya tekrar girmek için hiçbir hareket yapmadı. "*Yardım edin!*" diye bağırdı.

Arista daha iyi görebilmek için geri adım attı. Yaşlı adam gözyaşları içindeydi. Yüzü dehşetle değişmişti.

"Arista!" diye yalvardı, onu fark edince. "Novron adına... yardım et bana, çocuğum."

"Ne yazık," diye bağırdı, sesi ateşin gürültüsünün üstüne çıkarak, "*Hilfred* burada olup seni kurtaramıyor."

Bir başka yüksek çatırtı duyuldu ve Saldur'un gözleri panikle doldu. Pencere pervazını yakaladı ve zeminin altından kayarken ona tutundu. Son bir çılgılık attı, parmakları kaydı ve Nyphron Kilisesi'nin eski piskoposu, Yeni İmparatorluk'un eş hükümdarı ve mimarı Maurice Saldur, alevlerin içinde gözden kayboldu.

Hadrian köprüünün kenarına eğilmiş, aşağıya bakıyordu. Gözleri, cesedin nehre düştüğü uzak noktaya sabitlenmişti. Bir rüzgâr esintisi, köprüünün altından tanıdık bir pelerin sallandığını ortaya çıkardı.

Köprüünün altından geçen gizli bir çıkıntıya tutunan dört parmağı gördüğünde kalbi daha hızlı atmaya başladı. Aceleyle ayaklarını bir lamba direğine doladı ve kendini daha da aşağı indirdi. Royce oradaydı, ama ulaşamayacağı bir mesafede. Sol eliyle Langdon'un altını tutuyordu, ayakları serbestçe sallanıyordu.

"Royce!" diye bağırdı

Hadrian. Ortağı yukarı
bakmadı.

"Royce, lanet olsun, bana bak!"

Royce, rüzgâr siyah pelerinini kırık bir kuş kanadı gibi savururken, köpüklü sulara bakmaya devam etti.

"Royce, sana ulaşamıyorum," diye bağırdı Hadrian, kolunu arkadaşına doğru uzattı. "Bana yardım etmelisin. Diğer elinle bana uzan ki seni yukarı çekebileyim."

Bir sessizlik oldu.

"Merrick öldü," dedi Royce yumuşak bir sesle. "Biliyorum."

"Gwen öldü." Hadrian durakladı. "Evet."

"Ben... Modina'yı diri diri yaktım."

"Royce, lanet olsun! Bunun önemi yok. Lütfen, bana bak."

Royce yavaşça başını kaldırdı. Başlığı düştü ve gözyaşları yanaklarından süzüldü. Hadrian'ın gözlerine bakmayı reddetti.

"Yapma!" diye bağırdı Hadrian.

"Ben... Benim hiçbir şeyim kalmadı," diye mırıldandı Royce, sözleri rüzgâr tarafından neredeyse çalınmıştı. "Ben..."

"Royce, beni dinle. Dayanmalısın. Pes etme. Sakın pes etme. Beni duyuyor musun? Beni dinliyor musun, Royce Melborn? Dayanmalısın, Royce. Lütfen... elini uzat bana. Elini uzat bana!"

Royce başını kaldırdı. Hadrian'a odaklandı ve gözlerinde meraklı bir bakış vardı. "Ne... ne dedin?"

"Sana ulaşamıyorum dedim. Yardımına ihtiyacım var." Hadrian kolunu daha da uzattı.

Royce, Alverstone'u kınına soktu ve vücudunu salladı. İvme, sağ elini yukarı doğru itti. Hadrian onu yakaladı ve kaldırdı.

KİTAP VI

PERCEPLIQ

BÖLÜM 1

COCUK

Miranda, dünyanın sonunun böyle başlayacağından emindi: uyarı olmadan, ama ateşle. Arkalarında, gece gökyüzüne yükselen alevler ve kıvılcımlar gökyüzünü kırmızıya boyuyordu. Sheridan'daki üniversite yanıyordu.

Mercy'nin küçük elini tutan Miranda, karanlıkta kızı kaybedebileceğinden korkuyordu. Saatlerdir koşuyorlardı, körü körüne çam ormanında koşuyor, görünmeyen dalları iterek ilerliyorlardı. Ağır dalların altında kar kalınlığı fazlaydı. Miranda dizlerinden daha yüksek kar yığınlarını aşarak küçük kız ve yaşlı profesör için bir yol açıyordu.

Arkada bir yerde zorlukla ilerleyen Arcadius, "Devam edin, devam edin, beni beklemeyin" diye bağırdı.

Ağır sırt çantasını taşıyıp küçük kızı sürükleyen Miranda, elinden geldiğince hızlı ilerliyordu. Her ses duyduğunda ya da bir gölgenin hareket ettiğini düşündüğünde, Miranda çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu. Panik, yüzeyin hemen altında dolaşıyor, serbest kalmak için tehdit ediyordu. Ölüm peşlerindeydi ve ayakları çapa gibiydi.

Miranda çocuğa acıyordu ve onu sürüklemenin koluna zarar verdiğinden endişeleniyordu. Bir keresinde Miranda çok sert çekmiş ve Mercy'yi karın üzerinde sürüklemişti. Kızın yüzü karın üzerinde kayarken ağlamıştı, ama sızlanmaları kısa sürmüştü. Mercy soru sormayı bırakmış, yorgun olduğundan şikayet etmeyi bırakmıştı. Konuşmayı tamamen bırakmış ve elinden geldiğince Miranda'nın arkasında zorlukla yürüyordu. Cesur bir kızdı.

Yola vardıklarında Miranda diz çöküp çocuğu muayene etti. Burnu akıyordu. Kirpiklerine kar taneleri yapışmıştı. Yanakları kızarmıştı ve siyah saçları alnına terle yapışmıştı. Miranda, Bay Rings onu dikkatle izlerken, bir an durup kızın kulaklarının arkasındaki birkaç saç telini taradı. Rakun, sanki bir kürk şal gibi kızın boynuna dolanmıştı.

Mercy, ayrılmadan önce hayvanları kafeslerinden serbest bırakmakta ısrar etmişti. Serbest bırakıldığında, rakun Mercy'nin koluna tırmanmış ve sıkıca tutunmuştu. Görünüşe göre, Bay Rings de kötü bir şeylerin olacağını hissetmişti.

"Nasılsın?" diye sordu Miranda, kızın başlığını yukarı çekip pelerini tutan broşu sıkıştırarak.

"Ayaklarım üşüyor," dedi. Çocuk, karlara bakarken fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle konuştu.

"Benimkiler de öyle," Miranda, toplayabildiği en neşeli ses tonuyla cevap verdi. "Ah, peki, eğlenceliydi, değil mi?" yaşlı profesör, onlara katılmak için yokuşu tırmanırken dedi.

yamaçtan tırmanarak onlara katıldı. Büyük duman bulutları üfledi ve omzundaki çantayı kaydırды, sakalı ve kaşları kar ve buzla kaplıydı.

"Nasılsınız?" diye sordu Miranda.

"Oh, iyiyim, iyiyim. Yaşlı bir adamın ara sıra biraz egzersize ihtiyacı vardır, ama yolumuza devam etmeliyiz."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Mercy.

"Aquesta," diye cevapladı Arcadius. "Aquesta'nın ne olduğunu biliyorsun, değil mi canım? İmparatoriçe'nin büyük sarayından hüküm sürdüğü yer. Onunla tanışmak isterdin, değil mi?"

"Onları durdurabilecek mi?"

Miranda, küçük kızın bakışlarının yaşlı adamın omzunun üzerinden yanan üniversiteye kaydığını fark etti. Miranda da baktı ve ağaçların tepesinden yükselen parlak ışığı gördü. Artık kilometrelerce uzaktaydılar, ama ışık hala ufku dolduruyordu. Karanlık gölgeler ateşin ışığının üzerinde uçuyordu. Yanan üniversitenin üzerinde dalışlar yapıp daireler çiziyorlardı ve ağızlarından alev seli fişkırıyordu.

"Umut edebiliriz, canım. Umut edebiliriz," dedi Arcadius. "Şimdi yolumuza devam edelim. Yorgun olduğunu biliyorum. Üşüdüğünü biliyorum. Ben de öyle, ama elimizden geldiğince hızlı gitmeliyiz. Daha uzağa gitmeliyiz."

Mercy başını salladı ya da titredi. Hangisi olduğunu anlamak zordu.

Miranda, çocuğun sırtındaki ve bacaklarındaki karları silkeledi, böylece daha fazla ıslanmasını önlemeye çalıştı. Bu hareket, Bay Rings'in dikkatli bir bakışına neden oldu.

"Sence diğer hayvanlar kaçmış mıdır?" diye sordu Mercy.

"Eminim kaçmışlardır," diye Arcadius onu teselli etti. "Onlar akıllıdır, değil mi? Belki Bay Rings kadar akıllı değiller, ama en azından o bir araç bulmayı başardı."

Mercy tekrar başını salladı ve umut dolu bir sesle ekledi: "Teacup'ın kaçtığından eminim. O uçabilir."

Miranda, kızın sırt çantasını ve sonra da kendi çantasını kontrol ederek, hala kapalı ve sıkıca bağlandığından emin oldu. Önlerindeki karanlık yolu aşağıya doğru baktı.

"Bu yol bizi Colnora'dan geçip Aquesta'ya götürecektir," diye açıkladı yaşlı büyücü.

"Oraya varmamız ne kadar sürer?" diye sordu Mercy.

"Birkaç gün, belki bir hafta. Hava kötü olursa daha uzun sürebilir."

Miranda, Mercy'nin gözlerindeki hayal kırıklığını gördü. "Merak etme, biraz daha uzaklaştığımızda durup dinleneceğiz ve yemek yiyeceğiz. Sıcak bir şeyler hazırlayacağım ve sonra biraz uyuyacağız. Ama şimdilik yolumuza devam etmeliyiz. Artık yola çıktığımızı göre, daha kolay olacak."

Miranda küçük kızın elini tuttu ve tekrar yola çıktılar. Çocuğa söylediği şeyin doğru çıktığını görmek onu memnun etti. Arabaların bıraktığı izler, yokuş aşağı olması nedeniyle yolu daha da kolaylaştırıyordu. Hızlı bir tempoda ilerlediler ve kısa süre sonra orman yükselerek arkalarındaki ateşli parıltıyı gizledi. Dünya karanlık ve sessiz hale geldi, sadece soğuk rüzgârın sesi onlara eşlik ediyordu.

Miranda, pelerinini boynuna sıkıca sararak ağır adımlarla yürüyen yaşlı profesöre baktı. Yüzünün derisi kırmızı ve lekeliydi ve nefes almakta zorlanıyordu. "İyi olduğundan emin misin?"

Arcadius ilk başta cevap vermedi. Yaklaştı, zorla gülümsedi ve Miranda'nın kulağına yumuşak bir sesle fısıldadı, "Korkarım bu yolculuğu bensiz bitirmen gerekecek."

"Ne?" Miranda çok yüksek sesle konuştu ve küçük kıza baktı. Mercy başını kaldırmadı. "Yakında duracağız. Yarın dinlenip zamanımızı alacağız. Bugün iyi bir mesafe kat ettik. Ver, çantanı alayım." Elini uzattı.

"Hayır. Ben tutacağım. Bildiğin gibi çok kırılgan ve tehlikeli. Eğer onu taşıırken biri ölecekse, o kişi ben olayım. Dinlenmeye gelince, bunun bir fark yaratacağını sanmıyorum. Bu tür bir yolculuk için yeterince güçlü değilim. İkimiz de bunu biliyoruz."

"Vazgeçemezsin."

"Vazgeçmiyorum. Sorumluluğu sana devrediyorum. Sen halledersin." "Ama ne yapacağımı bilmiyorum. Bana planı hiç anlatmadın."

Arcadius güldü. "Çünkü plan sık sık değişiyor. Regentlerin Mercy'yi Modina'nın varisi olarak kabul etmelerini ummuştum, ama reddettiler."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Modina şu anda tahtta, bu yüzden ikinci bir şansımız var. Yapabileceğın en iyi şey Aquesta'ya gidip onunla görüşmek."

"Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum..."

"Sen bir yolunu bulursun. Mercy'yi imparatoriçeyle tanıştır. Bu doğru yönde atılmış bir adım olacaktır. Yakında gerçeğı bilen tek kişi sen olacaksın. Sana bu yükü yüklemek istemiyorum ama başka seçeneğim yok."

Miranda başını salladı. "Hayır, bu yükü bana yükleyen annemdi. Sen değildin."

"Ölüm döşeginde yapılan itiraf ağır bir şeydir." Yaşlı adam başını salladı. "Ama bunu yapmak onun huzur içinde ölmesini sağladı."

"Öyle mi düşünüyorsun? Yoksa ruhu hâlâ burada mı dolaşıyor? Bazen sanki beni izliyor, takip ediyor gibi hissediyorum. Onun zayıflığı, korkaklığının bedelini ben ödüyorum."

"Annen genç, fakir ve cahildi. Onlarca erkeğın ölümüne, bir anne ve çocuğın katledilmesine tanık oldu ve kıl payı kurtuldu. Bir gün birinin ikizlerin varlığını ve onun birini kurtardığını keşfedeceğinden sürekli korkarak yaşıadı."

"Ama," dedi Miranda acı bir şekilde, "yaptığı şey yanlıştı ve vicdansızcaydı. En kötüsü de, günahını kendisiyle birlikte gömmek istemedi. Bana anlatmak zorunda kaldı. Onun hatalarını düzeltmeyi benim sorumluluğım haline getirdi. O..."

Mercy aniden durdu ve Miranda'nın kolunu çekti.

"Tatlım, bizim..." Kızın yüzünü görünce durdu. Şafak vakti zayıf ışık, Mercy'nin yolun büyük bir taş köprüye doğru eğildiğı yeri izlerken yüzündeki korkuyu ortaya çıkardı.

"İleride bir ışık var," dedi Arcadius. "O...?"
diye sordu Miranda.

Yaşlı öğretmen başını salladı. "Bir kamp ateşi... Görünüşe göre birkaç tane. Sanırım daha fazla mülteci var. Onlara katılabiliriz, böylece yolumuz daha kolay olur. Yanılmıyorsam, Galewyr'in uzak kıyısında kamp kurmuşlar. Bu kadar uzağı geldiğimizi bilmiyordum. Nefes nefese kalmam şaşırtıcı değil."

"İşte," dedi Miranda, kızla birlikte tekrar yola çıkarken. "Gördün mü? Sorunlarımız çoktan bitti. Belki yaşlı bir adamın binebileceğı bir arabaları bile vardır."

Arcadius ona alaycı bir gülümseme attı ama gülümsemeye izin verdi. "Durumlar düzeliyor gibi görünüyor."

"Biz..."

Kız Miranda'nın elini sıktı ve bir kez daha durdu. Yolun yukarısında, at sırtında figürler onlara doğru koşuyordu. Hayvanlar, buzlu yollarda koşarken beyaz sisler püskürtüyordu. Biniciler koyu renkli pelerinlerle örtünmüştü. Başlıklarını çekmiş ve atkılarını sarmışlardı, bu yüzden pek bir şey anlamak zordu, ama bir şey kesindi: onlar sadece erkeklerdi. Miranda üç kişi saydı. Güneyden geliyorlardı, ama kamp ateşlerinin olduğu yönden değil. Bunlar mülteciler değildi.

"Sence kimler?" diye sordu Miranda. "Haydutlar mı?"

Profesör başını salladı.

"Ne yapacağız?"

"Umarım hiçbir şey. Şanslıysak, bize yardım etmeye gelen iyi adamlardır. Değilse..." Çantasını sertçe okşadı. "O kamp ateşlerine gidip barınak ve koruma isteyin. Sonra Mercy'nin Aquesta'ya ulaşmasını sağlayın. Regentleri kaçının ve imparatoriçeye Mercy'nin hikayesini anlatmaya çalışın. Ona gerçeği söyleyin."

"Ama ya..."

Atlar yaklaşıp yavaşladı. "Burada ne var?" diye sordu bir binici.

Miranda kimin konuştuğunu anlayamadı, ama en öndeki olduğunu tahmin etti. Atların derin boğuk nefeslerini dinleyerek, onlar dururken onları inceledi.

"Ne kadar da uygun," dedi ve attan indi. "Dünyadaki onca insan arasından... Ben de tam seni görmeye geliyordum, ihtiyar."

Lider uzun boyluydu ve yan tarafını dikkatlice tutarak sert hareketler yapıyordu. Kapüşonunun altından keskin gözleri parlıyordu, burnu ve ağzı kırmızı bir fularla örtülmüştü.

"Kar fırtınasında erken bir yürüyüşe mi çıktın?" diye sordu, aralarındaki mesafeyi kapatarak.

"Hiç de değil," diye cevapladı Arcadius. "Kaçıyoruz."

"Eminim öyledir. Bir gün bile bekleseydim, seni kaçırırdım ve sen de kaçabilirdin. Saraya gelmek aptalca bir hataydı. Kendini çok fazla ifşa ettin. Peki ne için? Daha akıllı davranmalıydın. Ama yaş, beraberinde bir dereceye kadar çaresizlik getiriyor olmalı." Mercy'ye baktı. "Bu kız mı?"

"Guy," dedi Arcadius, "Sheridan yanıyor. Elfler Nidwalden'i geçtiler. Elfler saldırdı!"

Guy! Miranda onu tanıyordu, en azından ününü. Arcadius ona tüm kilise nöbetçilerinin isimlerini öğretmişti. Profesörün bakış açısına göre,

Luis Guy en tehlikeli olanıydı. Tüm nöbetçiler takıntılıydı, hepsi fanatik ortodoksluğu nedeniyle seçilmişti, ama Guy'ın bir mirası vardı. Annesinin kızlık soyadı Evone'ydi. O, Patriarch Venlin tarafından Eski İmparatorluğun varisini bulmakla görevlendirilen, orijinal Lord Darius Seret'in doğrudan torunu olan Lord Jarred Seret ile evlenen dindar bir kızdı. Varis avcıları arasında Luis Guy, fanatiklerin fanatığıydı.

"Beni aptal yerine koyma. Bu, Saldur ve Ethelred'e bahsettiğin kız çocuğu, değil mi? Bir sonraki imparatoriçe olarak yetiştirmek istediğin kız. Neden böyle bir şey yaptın, ihtiyar? Neden *bu* kızını seçtin? Bu da başka bir hile mi? Yoksa onu bizden gizlice geçirmek mi istiyordun? Hatanı telafi etmek için." Guy, Mercy'nin yüzünü daha iyi görebilmek için çömeldi. "Buraya gel, çocuğum."

"Hayır!" Miranda, Mercy'yi kendine çekerek bağırdı.

Guy yavaşça ayağa kalktı. "Çocuğu bırak," diye emretti.

"Hayır."

"Sentinel Guy!" diye bağırdı Arcadius. "O sadece bir köylü kızı. Aldığım bir yetim."

"Öyle mi?" Kılıcını çekti.

"Mantıklı ol. Ne yaptığının farkında değilsin."

"Oh, sanırım biliyorum. Herkes Esrahaddon'a o kadar odaklanmıştı ki, sen fark edilmeden geçip gittin. Kim senin varisi sadece bir kez değil, iki kez göstereceğini tahmin edebilirdi ki?"

"Varis mi? Novron'un varisi mi? Delirdin mi? Bu yüzden mi regentlerle konuştuğumu düşünüyorsun?"

"Öyle değil mi?"

"Hayır." Başını salladı, yüzünde eğlenceli bir gülümseme vardı. "Onların halefiyet meselesini düşünmediklerini düşündüğüm için geldim ve bir sonraki imparatorluk liderini eğitmeye yardım etmek istedim."

"Ama sen bu kızda ısrar ettin, sadece *bu* kızda. Eğer o gerçekten varis değilse, neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Bu mantıklı değil. Mirasçının kim olduğunu nereden bilebilirim? Ya da mirasçının hala hayatta olup olmadığını?"

"Gerçekten de öyle. Eksik olan parça buydu. Aslında bunu bilen tek kişi sensin. Söylesene Arcadius Latimer, baban ne iş yapıyordu?"

"O bir dokumacıydı, ama ben anlamıyorum..."

"Evet, peki küçük bir köyden gelen fakir bir dokumacının oğlu nasıl Sheridan Üniversitesi'nde bilgi ustası oldu? Babanın okumayı bildiğinden bile şüpheliyim

okumayı bile bilmediğinden şüpheliyim, ama oğlu dünyanın en ünlü akademisyenlerinden biri mi? Bu nasıl olabilir?"

"Gerçekten, Guy, senin gibi birine hırs ve çalışkanlığın faydalarını açıklamam gerektiğini düşünmezdim."

Guy alaycı bir şekilde karşılık verdi. "On yıl ortadan kayboldun ve geri döndüğünde, gittiğin zamankinden çok daha fazla şey biliyordun."

"Sen sadece uyduruyorsun."

Guy alaycı bir şekilde gülümsedi. "Kilise, üniversitesinde herkese öğretim izni vermez."

Kayıt tutmadıklarını mı sandın?"

"Tabii ki tutuyorlar. Sadece senin onları göremeyeceğini düşünmüştüm." Yaşlı adam gülümsedi. "Ben bir nöbetçiyim, seni aptal! Kilisedeki tüm arşivlere erişimim var."

"Evet, ama akademik sınavımın ilgi çekici olacağını düşünmemiştim. Gençliğimde asiydim, yakışıklıydım da. Kayıtlarda bu yazıyor muydu?"

"Yolric'in mezarını bulduğunu yazıyordu. Yolric kimdi?"

"Ben de her şeyi bildiğini sanıyordum."

"Kütüphanelerde vakit geçirecek vaktim yoktu. Seni yakalamak için acele ediyordum." "Ama neden? Neden peşimdesin? Neden kılıcını çekmişsin?"

"Çünkü Novron'un varisi ölmek zorunda."

"O varis değil ki. Neden öyle olduğunu düşünüyorsun? Varisin kim olduğunu nereden bilebilirim ki?"

"Çünkü bu, geri getirdiğin sırlardan biri. Varisin yerini nasıl bulacağını keşfettin."

"Bah! Gerçekten, Guy, hayal gücün çok zengin."

"Başka kayıtlar da vardı. Kilise seni sorgulamak için çağırdı. Edmund Hall gibi Percepliquis'e gitmiş olabileceğini düşündüler. Ve sonra, o toplantıdan sadece birkaç gün sonra, Ratibor şehrinde bir kavga çıktı. Hamile bir anne ve kocası öldürüldü. Linitha ve Naron Brown olarak tanımlanan bu çift ve çocukları Seret Şövalyeleri tarafından idam edildi. Yüzyıllar süren arayışın ardından, kilise seni sorguladıktan sadece birkaç gün sonra selefimin Novron'un varisini bulmayı başarması ilginç geliyor." Guy profesöre sert bir bakış attı. "Kiliseyle bir anlaşma mı yaptın? Özgürlük karşılığında bilgi mi verdin? Eminim sana varisi bulmak istediklerini, onu tekrar kral yapmak istediklerini söylemişlerdir. Onların gerçekte ne yaptığını öğrendiğinde, kendini kullanılmış hissetmiş olmalısın. Suçluluk duygusu korkunç olmalı."

Guy, Arcadius'un cevap vermesi için durakladı ama profesör hiçbir şey söylemedi.

“Ondan sonra herkes soyun sona erdiğini düşündü, değil mi? Patriark bile başka bir varisin hayatta olduğunu bilmiyordu. Sonra Esrahaddon kaçır ve doğruca Degan Gaunt'a gider. Ancak Degan varis değildir. Ben de uzun süre kandırıldım, ama daha önce geçtiği kan testinde başarısız olduğunda ne kadar şok olduğumu tahmin edebilirsiniz. Kuşkusuz bu, Esrahaddon'un Kral Amrath ve Arista'ya kullandığı ve Braga'nın Essendonları şüphelendirmesine neden olan aynı iksirin sonucuydu. Geriye dönüp bakınca, Eski İmparatorluğun bir büyücüsünün aptal olmadığını ve bizi asla gerçek varise götürmeyeceğini tahmin etmeliydik.

"Ama bir başkası daha vardı, değil mi? Ve onu bulmak için ilk seferinde yaptığın numarayı yine yaptın." Guy, Mercy'ye baktı. "O ne? Gayri meşru çocuk mu? Yeğen mi?" Miranda'ya doğru ilerledi. "Onu ver."

"Hayır!" diye bağırdı yaşlı profesör.

Askerlerden biri Miranda'yı yakaladı, diğeri ise kızı ondan uzaklaştırdı.

"Ama emin olalım, olur mu? Aynı hatayı iki kez yapmayacağım." Guy, bileğini ustaca sallayarak Mercy'nin elini kesti. Mercy ılgılık attı ve Bay Rings tısladı.

"Bu gereksiz!" dedi Arcadius.

"Onlara göz kulak olun," dedi Guy adamlarına, atına doğru ilerlerken. "Sessiz ol, benim için cesur bir kız ol," dedi Miranda, Mercy'ye.

Guy kılıcını dikkatlice yere bıraktı, sonra eyer çantasından küçük bir deri kutu çıkardı. Kutudan üç şişe çıkardı. İlk şişenin kapağını açtı, hafifçe eğdi ve parmağıyla hafifçe vurdu, ta ki kılıcının kanlı ucuna biraz toz serpilene kadar.

"Şimdi gitmek istiyorum," diye inledi Mercy, muhafız onu sıkıca tutarken. "Lütfen gidebilir miyiz?"

"İlginç," diye mırıldandı Guy kendi kendine, sonra bir sonraki şişenin içindekini uyguladı. Bu şişede, kılıca değdiğinde tıslayıp köpüren bir sıvı vardı.

"Guy!" Arcadius ona doğru adım atarken bağırdı.

"Çok ilginç," diye devam etti Guy. Son şişenin kapağını açtı.

"Guy, yapma!" diye bağırdı yaşlı adam.

Kılıcın ucuna tek bir damla damlattı.

Pop!

Ses, şarap şişesinin mantarının çıkması gibiydi ve parlama şimşek kadar parlaktı.

Nöbetçi ayağa kalktı, kılıcının ucuna bakarak gülmeye başladı. Bu, deli bir adamın şarkısı gibi garip ve ürkütücü bir sesiydi. "Sonunda. Sonunda Novron'un Varisini buldum. Atalarımın arayışı benim aracılığımla gerçekleşecek."

"Miranda," diye fısıldadı Arcadius, "tek başına daha fazla bir şey yapamazsın." Yaşlı adamın gözleri mülteci kampına doğru kaydı.

Sabah ışığı yükselirken, Miranda birkaç duman sütunu görebiliyordu. Yardım, çok yakın bir mesafedeydi. En fazla birkaç yüz metre uzaklıktaydı.

"Hayatımı hatamı düzeltmeye adadım. Ama şimdi yapılması gerekeni yapmak sana kalmış," dedi Arcadius.

Luis Guy kızı alıp atının üzerine bindirdi. "Onu Patriark'a götüreceğiz."

"Peki ya bu ikisi ne olacak, efendim?" diye sordu kapüşonlu adamlardan biri. "Yaşlı adamı götürün. Kadını öldürün."

Asker kılıcına uzandığında Miranda'nın kalbi bir an durdu.

"Dur!" dedi Arcadius. "Boynuz ne olacak?" Yaşlı profesör çantasını sıkıca tutarak geri çekiliyordu. "Patrik boynuzu da isteyecek, değil mi?"

Guy'ın gözleri Arcadius'un tuttuğu çantaya takıldı. "Onda mı?" diye sordu nöbetçi.

Arcadius Miranda'ya çaresiz bir bakış attı, sonra dönüp yolun aşağısına doğru kaçmaya başladı.

"Çocuğu izle," diye emretti Guy adamlarından birine. Diğerine dönerek el salladı ve birlikte Miranda'nın hayal edebileceğinden çok daha hızlı koşan Arcadius'un peşine düştüler.

En yakın arkadaşı olan Arcadius'un, pelerini arkasında dalgalanarak geldikleri yoldan geri koştuğunu izledi. Arcadius'un çantasında ne olduğunu bilmesaydı, bu manzarayı komik bulabilirdi. Neden kaçtığını, bunun ne anlama geldiğini ve ondan ne yapmasını istediğini biliyordu.

Miranda pelerininin altındaki hançere uzandı. Daha önce hiç kimseyi öldürmemişti, ama başka seçeneği var mıydı? Onunla Mercy'nin arasında duran adam bir askerdi ve muhtemelen bir Seret Şövalyesiydi. Guy'ın atını daha iyi tutabilmek için ona sırtını döndü ve dikkatini Mercy'ye ve ona saldıran tıslayan rakuna verdi.

Miranda, Guy ve diğer adam Arcadius'u yakalamadan önce sadece birkaç saniyesi vardı. Ne olacağını bilmek onu ağlatmak istedi. Birlikte çok yol kat etmişlerdi, çok şey feda etmişlerdi ve tam da hedeflerine ulaşmak üzereyken

hedeflerine çok yaklaşmışken... böyle durdurulmak... yol kenarında öldürülmek... *Trajik* kelimesi bu adaletsizliği ifade etmek için çok zayıftı. Ağlamak için daha sonra zaman olacaktı. Profesör ona güveniyordu ve o da onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. O tek bakış ona her şeyi anlatmıştı. Bu son kumar idi. Mercy'yi Modina'ya gtrebilirlerse, her şey yeniden yoluna girebilirdi.

Hançeri çekti ve ileri atıldı. Miranda tüm gücüyle askerin sırtına bıçağı sapladı. Asker zırh veya deri giymiyordu ve keskin bıçak derin bir şekilde giysileri, deriyi ve kasları delip geçti.

Asker döndü ve onu itti. Yumruğunun arkası Miranda'nın yanağına çarptı ve darbeyle Miranda sendeledi. Hala kanlı sapı tutan hançeriyle karın üzerine düştü.

Atın zerinde Mercy eyere sıkıca tutunarak çığlık attı. Rakun tüyleri diken diken olmuş, ciyaklıyordu.

Asker kılıcını çektiğinde Miranda ayağa kalktı. Asker ağır yaralanmıştı. Kan pantolonunu ıslatmıştı ve asker ona doğru sendeleyerek ilerledi. Miranda kaçmaya çalıştı, Mercy'ye ve ata uzanmaya çalıştı, ama asker daha hızlıydı. Kılıcı, belinin yakınındaki bir yerinden Miranda'nın yan tarafını deldi. Miranda kılıcın içeri girdiğini hissetti. Acı yakıcıydı, ama sonra aniden şmeye başladı. Dizleri büküldü. şiddet ve Mercy'nin çığlıkları yüzünden korkmuş olan at uzaklaşırken, Miranda eyerden sıkıca tutunmayı başardı ve at onu da beraberinde sürükledi.

Arkalarında, asker dizlerinin üzerine çöktü, dudaklarından kan fışkırıyordu.

Miranda kendini kaldırmaya çalıştı, ama bacakları işe yaramıyordu. Bacakları gevşek bir şekilde sarkıyordu ve kollarındaki gücün azaldığını hissetti. "Dizginleri tut, Mercy, ve sıkı tutun."

Yolun aşağısında, Guy ve diğer adam Arcadius'u yakalamışlardı. Kızın çığlıklarını duyunca duran Guy geride kalmıştı, ama diğer asker yaşlı profesörü karın üzerine itti.

"Mercy," dedi Miranda, "binmelisin. Oraya git, kamp ateşlerinin yanına git. Yardım iste. Git."

Son gücünü kullanarak atın yan tarafına vurdu. Hayvan ileriye doğru fırladı. Eyer Miranda'nın ellerinden kaydı ve o bir kez daha karın üzerine düştü. Sırt st yatarken, atın uzaklaşırken çıkardığı sesi dinledi.

"Atına bin..." Guy'ın bağırdığını duydu, ama çok geçti. Arcadius çantayı açmıştı.

Yüzlerce metre uzakta olmasına rağmen Miranda, patlamadan dolayı yerin sallandığını hissetti. Bir saniye sonra, bir rüzgâr esintisi yüzüne acı veren kar taneleri savurdu ve sabah gökyüzünde bir bulut belirdi. Arcadius ve onunla boğuşan adam anında öldü. Guy ayakları üzerinde duramadı. Kalan atlar dağıldı.

Kar bulutu dağılınca, Miranda aydınlanan gökyüzüne, yükselen şafağa baktı. Artık üşümüyordu. Yanındaki ağrı geçiyor, bacakları ve elleri uyuşuyordu. Yanağından bir esinti geçtiğini hissetti ve bacaklarının ve belinin ıslak olduğunu, elbisesinin sıırıslıklam olduğunu fark etti. Dilinde demir tadı vardı. Nefes almak zorlaşmıştı, sanki boğuluyormuş gibi.

Guy hala hayattaydı. Onun yaşlı adama küfrettiğini ve atları itaatsiz köpeklermiş gibi çağırdığını duydu. Karın çıtırtısı, derinin sürtünmesi, sonra da uzaklaşan nalların sesi.

Soğuk kış şafağının sessizliğinde yalnızdı. Her yer sessizdi. Huzurluydu.

"Sevgili Maribor, beni duy," diye parıldayan gökyüzüne yüksek sesle dua etti. "Ey Novron'un babası, insanların yaratıcısı." Son nefesini aldı ve "Tek kızına iyi bak" dedi.

Alenda Lanaklin çadırından çıkıp serin sabah havasına adım attı. En kalın yün elbisesini ve iki kat kürk giymişti, ama yine de titriyordu. Güneş yeni doğuyordu — ağır kış gökyüzünün sisinde soğuk, süt rengi bir pus vardı. Bulutlar bir haftadan fazla süredir gökyüzünde kalmıştı ve Alenda güneşin parlak yüzünü bir daha görebilecek mi diye merak ediyordu.

Alenda sıkışmış karın üzerinde durdu ve çam ormanının kenarlarına kurulmuş düzinelerce çadırı seyretti. Kamp ateşleri kararmış kar çukurlarında yanıyor, rüzgârla sallanan gri dumanlar oluşturuyordu. Aralarında, erkekleri kadınlardan ayırt etmenin zor olacağı kadar başlıklı ve kalın giysili figürler dolaşıyordu. Ancak böyle bir ikilem yoktu, hepsi kadındı. Kamp, kadınların yanı sıra çocuklarla ve yaşlılarla da doluydu. İnsanlar başları eğik, ezilmiş karların üzerinde dikkatlice yürüdüler.

Işıktaki her şey çok farklı, çok sessiz, çok hareketsiz görünüyordu. Önceki gece yangın, çılgınlıklar ve Westfield yolu boyunca kaçıyla dolu bir kabus gibiydi. Yola devam etmeden önce sadece kısa bir süre durup sayım yapmışlardı. Alenda o kadar yorgundu ki, kampın kurulduğunu zar zor hatırlıyordu.

"Günaydın, hanımefendi," Emily, pelerinin üzerine sarılmış battaniyenin altından ona selam verdi. Sözlerinde normal neşesi yoktu. Alenda'nın hizmetçisi sabahları her zaman neşeli ve eğlenceli olurdu. Şimdi ise somurtkan bir titizlikle duruyordu, kızarmış elleri titriyor, çenesi soğuktan titriyordu.

"Öyle mi, Emmy?" Alenda etrafına bir kez daha bakındı. "Nasıl anladın?"

"Sana kahvaltı hazırlayalım. Sıcak bir şeyler seni iyi hissettirir."

"Babam ve kardeşlerim öldü," diye cevapladı Alenda. "Dünya sona eriyor. Kahvaltı neye yarar ki?"

"Bilmiyorum, hanımefendi, ama denemeliyiz. Babanızın istediği buydu, yani sizin hayatta kalmanız. Bu yüzden geride kaldı, değil mi?"

Kuzeyden gök gürültüsü gibi yüksek bir patlama sesi yankılandı. Herkes başını çevirip karlı tarlalara baktı. Herkesin yüzünde, sonun geldiğine dair dehşet vardı.

Kampın ortasına ulaşan Alenda, Belinda Pickering'i, kızı Lenare'yi, Melengar'ın yaşlı baş uşaklığını yapan Julian'ı ve grubun tek koruyucusu Lord Valin'i buldu. Yaşlı şövalye, önceki gece onları kaostan içinden geçirmişti. Aralarında, kraliyet sarayının son kalıntıları, en azından Melengar'da kalanlar vardı. Kral Alric, Aquesta'da kısa süren iç savaşta yardım ediyor ve kız kardeşi Arista'yı idamdan kurtarıyordu. Şimdi ona sığınmak için kaçıyorlardı.

"Hiçbir fikrimiz yok, ama daha fazla kalmak aptallık olur," diyordu Lord Valin.

"Evet, katılıyorum," diye cevapladı Belinda.

Lord Valin genç bir çocuğa döndü. "Herkesi uyandırmak için haber gönder. Hemen kampı toplayacağız."

"Emmy," dedi Alenda, hizmetçisine dönerek. "Geri koş ve eşyalarımızı topla."

"Elbette, hanımefendi." Emily reverans yaptı ve çadırlarına doğru yöneldi.

"O ses neydi?" diye sordu Alenda, Lenare'ye, ama Lenare sadece omuz silkti, yüzünde korku vardı.

Lenare Pickering her zamanki gibi çok güzeldi. Korkunç olaylara, kaçışa ve kampın ilkel koşullarına rağmen, ıslık ıslık parlıyordu. Aceleyle giydiği pelerinle dağınık olsa da, sarı saçları başlığından dökülse de, uyuyan bir bebek her zaman değerli olduğu gibi, o da hala büyüleyiciydi. Bu özelliğini annesinden almıştı. Pickering erkekleri kılıç kullanma becerileriyle ünlüydü, Pickering kadınları da güzellikleriyle ünlüydü. Lenare'nin annesi Belinda da bununla ünlüydü.

Artık hepsi geride kalmıştı. Bir gün önce sabit olan her şey, artık açıkça görülemeyecek kadar geniş bir uçurumun ötesinde kaybolmuştu, ancak Lenare bazen bunu deniyor gibi görünüyordu. Alenda, onun umutsuzluk ve pişmanlık arasında bir ifadeyle kuzeydeki ufka bakarak hayaletleri aradığını sık sık görmüştü.

Lenare, kollarında hala babasının efsanevi kılıcını tutuyordu. Kont, kılıcı ona verirken, onu kardeşi Mauvin'e güvenli bir şekilde ulaştırması için yalvarmıştı. Sonra, Alenda'nın babası ve kardeşlerinin, ordunun geri kalanıyla birlikte beklediği sıraya dönmeden önce, ailesinin her bir üyesini öpmüştü. O günden beri, Lenare bu yükü hiç bırakmamıştı. Kılıcı koyu renkli yün bir battaniyeye sarmış ve ipek bir kurdeleyle bağlamıştı. Zorlu kaçış boyunca, uzun bohçayı göğsüne sıkıca bastırmış, bazen gözyaşlarını silmek için kullanmıştı.

"Bugün çok acele edersek, gün batımına kadar Colnora'ya varabiliriz," dedi Lord Valin. "Hava düzelirse tabii." Yaşlı şövalye, sanki tek düşmanları gökyüzüymüş gibi gökyüzüne öfkeyle baktı.

"Lord Julian," dedi Belinda. "Kutsal emanetler... asa ve mühür..."

"Hepsi güvende, leydim," diye cevapladı yaşlı baş uşak. "Arabalara yüklendi. Krallık, toprakları hariç, zarar görmedi." Yaşlı adam, garip sesin geldiği yöne, Galewyr Nehri kıyısına ve önceki gece geçtikleri köprüye doğru baktı.

"Colnora'da bize yardım edecekler mi?" diye sordu Belinda. "Fazla yiyeceğimiz yok." "Kral Alric'in imparatoriçeyi kurtarmadaki rolünü duymuşlarsa

yardımcı olurlar," dedi Lord Valin. "Haber ulaşmamış olsa bile, Colnora bir ticaret şehridir ve tüccarlar şövalyeliğe değil, kârla ilgilenirler."

"Biraz mücevherim var," diye bilgilendirdi Belinda. "Gerekirse, sahip olduklarımı satabilirsiniz..." Kontes, Julian'ın hala köprüye bakmakta olduğunu fark edince durakladı.

Diğerleri de kısa süre sonra bakışlarını kaldırdı ve sonunda Alenda da başını kaldırıp yaklaşan bir atlıyı gördü.

"Bu...?" diye başladı
Lenare. "Bu bir çocuk," dedi
Belinda.

Alenda onun haklı olduğunu hemen anladı. Küçük bir kız, terden sırılsıklam olmuş atın sırtına tutunarak onlara doğru koşuyordu. Başlığının arkası rüzgârla açılmış, uzun siyah saçları ve pembe yanakları ortaya çıkmıştı. Yaklaşık altı yaşındaydı ve ata tutunduğu anda, bir rakun ona sıkıca sarıldı. Yolda tek başlarına dolaşan tuhaf bir çifttiler, ama Alenda kendine "normal"in artık var olmadığını hatırlattı. Tüylü şapkalı bir ayı tavuk sürerken görse, bu da artık normal olabilirdi.

At kampa girdi ve Lord Valin dizginleri yakaladı, hayvanı ve binicisini durdurdu.

"İyi misin tatlım?" diye sordu Belinda. "Eyerde kan var," dedi Lord Valin.

"Yaralandın mı?" kontes çocuğa sordu. "Ailen nerede?"

Kız titredi ve gözlerini kırpıttı ama hiçbir şey söylemedi. Küçük yumrukları hala atın dizginlerini sıkıca tutuyordu.

"Buz gibi soğuk," dedi Belinda, çocuğun yanağına dokunarak. "Onu indirmeme yardım et."

"Adın ne?" diye sordu Alenda.

Kız sessiz kaldı. Atından mahrum kalan kız, rakunu kucaklamaya başladı.

"Başka bir binici," diye duyurdu Lord Valin.

Alenda başını kaldırıp köprüyü geçip onlara doğru gelen bir adam gördü.

Binici kampa daldı ve başlığını geri attı, uzun siyah saçları, soluk teni ve keskin gözleri ortaya çıktı. Dar bir bıyığı ve ince bir noktaya kadar kesilmiş kısa sakalı vardı. Kızı görene kadar onlara öfkeyle baktı.

"Orada!" dedi, parmağıyla işaret ederek. "Onu hemen bana verin." Çocuk korkuyla ağlayarak başını salladı.

"Hayır!" diye bağırdı Belinda ve kızı Alenda'nın kollarına itti.

"Leydim," dedi Lord Valin. "Eğer çocuk onunsa..."

"Bu çocuk ona ait değil," dedi kontes nefret dolu bir ses tonuyla.

"Ben Nyphron'un Nöbetçisiyim," diye bağırdı adam, herkesin duyabileceği şekilde. "Bu çocuk kiliseye aittir. Onu hemen teslim edeceksiniz. Bana karşı gelen herkes ölecek."

"Kim olduğunu çok iyi biliyorum, Luis Guy," dedi Belinda, öfkeyle. "Sana öldürecek başka çocuk vermeyeceğim."

Nöbetçi ona baktı. "Kontes Pickering?" Kampı yeniden ilgiyle inceledi. "Kocanız nerede? Kaçak oğlunuz nerede?"

"Ben kaçak değilim," dedi Denek öne çıkarken. Belinda'nın en küçüğü kısa süre önce on üç yaşına girmişti ve uzun boylu ve sırık gibi bir çocuktü. Ağabeylerini taklit etmeye başlamıştı bile.

"Mauvin'i kastediyor," diye açıkladı Belinda. "Bu adam Fanen'i öldüren kişi."

"Tekrar soruyorum," diye ısrar etti Guy. "Kocan nerede?" "O

öldü ve Mauvin senin ulaşabileceğin bir yerde değil."

Nöbetçi kalabalığa baktı, sonra Lord Valin'e. "Ve size zayıf bir koruma bırakmış. Şimdi çocuğu teslim edin."

"Vermeyeceğim," dedi Belinda.

Guy attan indi ve Lord Valin'in karşısına çıktı. "Çocuğu teslim et, yoksa onu zorla alacağım."

Yaşlı şövalye, yüzünde hâlâ nefret dolu bir ifade olan Belinda'ya baktı. "Leydim bunu istemiyor ve ben onun kararını savunacağım." Yaşlı adam kılıcını çekti. "Şimdi buradan gideceksin."

Guy kılıcını çekip hamle yaptığıında, Alenda çeliğin sesiyle irkildi. Bir saniyeden az bir sürede Lord Valin kanayan yanını tutarken, kılıç tutan kolu titriyordu. Başını sallayan nöbetçi, yaşlı adamın kılıcını itip boynuna sapladı.

Guy, gözlerinde korkunç bir ateşle kıza doğru ilerledi. Mesafeyi kapatamadan Belinda aralarına girdi.

"Kadınları öldürmeyi alışkanlık haline getirmedim," dedi Guy. "Ama bu ödül den beni hiçbir şey alıkoyamaz."

"Onu ne için istiyorsun?"

"Senin de dediğin gibi, onu öldürmek için. Çocuğu Patriark'a götüreceğim ve sonra o benim ellerimle ölecek."

"Asla."

"Beni durduramazsın. Etrafına bak. Elinde sadece kadınlar ve çocuklar var. Senin için savaşacak kimse yok. Çocuğu bana ver!"

"Anne?" dedi Lenare yumuşak bir sesle. "O haklı. Başka kimse yok. Lütfen."

"Anne, bırak ben yapayım," diye yalvardı Denek.

"Hayır. Sen hala çok küçüksün. Kız kardeşin haklı. Başka kimse yok." Kontes kızına doğru başını salladı.

"Böyle birini gördüğüme sevindim..." Guy, Lenare öne çıktığında durdu. Pelerini çıkardı ve bohçayı çözdü, babasının kılıcını ortaya çıkardı, onu çekip önüne tuttu. Kılıcın bıçağı puslu kış ışığını yakaladı, içine çekti ve keskin bir parlaklıkla geri yansıttı.

Guy şaşkınlıkla bir an ona baktı. "Bu ne?" "Kardeşimi öldürdün," dedi Lenare.

Guy, Belinda'ya baktı. "Ciddi olamazsın."

"Sadece bu seferlik, Lenare," dedi Belinda kızına.

"Kızının bu çocuk için ölmesini mi istiyorsun? Eğer tüm çocuklarını öldürmem gerekirse, yaparım."

Alenda, herkesin Sentinel Guy ve Lenare'nin etrafında bir daire oluşturarak geri çekilmesini dehşetle izledi. Sert bir rüzgar çadırların brandalarını titretti ve Lenare'nin altın sarısı saçlarını geriye attı. Beyaz seyahat kıyafetleri içinde, elinde kılıcıyla karın içinde tek başına duran Lenare, mitolojik bir yaratık, bir peri kraliçesi veya tanrıça gibi görünüyordu; zarafeti ile çok güzeldi.

Luis Guy kaşlarını çatarak saldırdı, ama Lenare şaşırtıcı bir hız ve zarafetle saldırıyı savuşturdu. Babasının kılıcı temasla birlikte şarkı söyledi.

"Daha önce kılıç kullanmışsın," dedi Guy şaşkınlıkla.

"Ben bir Pickering'im."

Ona doğru kılıcını savurdu. Lenare savuşturdu. Guy tekrar kılıcını savurdu. Lenare yine savuşturdu. Sonra Lenare kılıcını salladı ve Guy'ın yanağını kesti.

"*Lenare*," dedi annesi sert bir sesle. "Oyun oynama." Guy, kanayan yüzüne elini koyarak durakladı.

"O Fanen'i öldürdü anne," dedi Lenare soğuk bir sesle. "Acı çekmesi gerek. Örnek olması gerek."

"Hayır," dedi Belinda. "Bu bizim tarzımız değil. Baban bunu onaylamazdı. Bunu biliyorsun. Sadece bitir şunu."

"Bu da ne?" diye sordu Guy, ama sesinde tereddüt vardı. "Sen bir kadınsın."

"Sana söyledim, ben bir Pickering'im ve sen kardeşimi öldürdün." Guy kılıcını kaldırmaya başladı.

Lenare adım attı ve hamle yaptı. İnce kılıç adamın kalbini deldi ve hamlesini tamamlamadan çekildi.

Luis Guy, kanla ıslanmış karın üzerine yüzüstü düşerek öldü.

BÖLÜM 2

KABUSLAR

Arista ıgık atarak uyandı. Vücutu titriyordu; midesi batıyordu — hatırlayamadığı bir rüyanın kalıntıları. Oturdu, sol elini göğsüne götürdü ve kalbinin güm güm attığını hissetti. Kalbi o kadar hızlı ve güçlü atıyordu ki, sanki kaçmak istercesine göğüs kafesine çarpıyordu. Hatırlamaya çalıştı. Sadece kısa parçalar, birbirinden kopuk ve alakasız görünen küçük parçalar hatırlayabiliyordu. Tek sabit olan Esrahaddon'du, sesi o kadar uzak ve zayıftı ki, ne dediğini hiç duyamıyordu.

İnce keten geceliğı terden sıırsıklam olmuş, vücuduna yapışmıştı.

Yatak arşafı, yataktan sıyrılmış, yere dökülmüştü. Bahar içekleri desenleriyle işlenmiş yorgan, odanın diğer tarafında neredeyse yığılmış halde duruyordu. Ancak Esrahaddon'un cüppesi, hafif mavi bir parıltı yayarak, onun yanında düzgünce duruyordu. Giysi, sanki bir hizmetçi sabah giyinmesi için hazırlamış gibi görünüyordu. Arista'nın eli ona dokunuyordu.

Yatağın üzerinde ne arıyordu? Arista gardıroba baktı. Kapattığını hatırladığı kapı açık duruyordu ve Arista'nın içini bir ürperti kapladı. Yalnızdı.

Kapının hafifçe alınması onu irkitti.

"Arista?" Alric'in sesi kapının diğer tarafından geldi.

Omuzlarına bornozunu attı ve hemen daha sıcak, daha güvende hissetti. "Girin," diye seslendi.

Kardeşi kapıyı açtı ve başının biraz üzerinde bir mum tutarak içeriye baktı. Bordo bir cüppe giymişti, beline kalın bir kılıç kemeri takmıştı ve Essendon Kılıcı beline asılıydı. Silah çok büyüktü ve Alric içeri girerken, ucunun yere sürtünmemesi için bir eliyle silahı yukarı doğru kaldırdı. Bu manzara ona babalarının öldürüldüğü geceyi hatırlattı — Alric'in kral olduğı geceyi.

"ıgık attığını duydum. İyi misin?" diye sordu, gözleri odayı taradı ve parlayan cüppede durdu.

"İyiyim, sadece bir kabus gördüm."

"Yine mi?" Alric iç geçirdi. "Biliyor musun, o *şeyin* içinde uyumazsan daha iyi olabilir." Cüppeyi işaret etti. "Ölü bir adamın kıyafetleriyle uyumak... ürpertici... aslında biraz iğrenç. Onun bir büyücü olduğunu unutma. O şey... şey, açıkça söyleyeyim... büyülü *olabilir*. Eminim bunun sorumlusu odur. Rüyandan bahsetmek ister misin?"

"Fazla bir şey hatırlamıyorum. Diğerleri gibi, ben de... Bilmiyorum. Tarif etmesi zor. Çok baskın bir aciliyet hissi var. Bir şeyi bulmam gerektiğini hissediyorum, bulamazsam ölecekmişim gibi. Her zaman dehşet içinde uyanıyorum, sanki bir uçurumdan aşağı yürüyorum da bunu göremiyorum gibi."

"Sana bir şey getireyim mi?" diye sordu. "Su? Çay? Çorba?"

"Çorba mı? Gecenin bir yarısı çorbayı nereden bulacaksın?"

Omuz silkti. "Sadece sormak istedim. Bunun için beni dövmene gerek yok. Çılgınlıklarını duyunca yataktan atlayıp kapına koşuyorum, sana hizmetkarlık yapmayı teklif ediyorum ve karşılığında aldığım teşekkür bu mu?"

"Üzgünüm." Şakacı bir şekilde kaşlarını çattı ama söylediklerinde ciddiydi. Onun orada olması gölgeleri uzaklaştırmış ve aklını gardıroptan uzaklaştırmıştı. Yatağını okşadı. "Otur."

Alric tereddüt etti, sonra mumu komodinin üzerine koydu ve yanına oturdu. "Çarşafılara ve yorgana ne oldu? Güreşmişsiniz gibi görünüyor."

"Belki de öyle. Hatırlamıyorum."

"Berbat görünüyorsun," dedi.

"Teşekkürler

."

Diye iç

geçirdi.

"Üzgünüm. Üzgünüm. Ama sen hala benim küçük kardeşim ve bu yeni koruyucu tavrına alışmak zor. Tamarisk'ten düşüp bileğimi kırdığım zamanı hatırlıyor musun? O kadar acıdı ki, düzgün göremiyordum. Senden yardım istemiştim, ama sen orada durup gülüp beni işaret ediyordun."

"On iki yaşındaydım."

"Sen bir velettin."

Ona kaşlarını çattı.

"Ama artık değilsin." Elini tutup iki eliyle kavradı. "Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim. Kılıcını bile takmışsın."

Alric başını eğdi. "Prensese hangi canavar ya da alçak saldırıyor bilmiyordum. Savaşa hazırlıklı gelmem gerekiyordu."

"O şeyi çekebiliyor musun ki?"

O yine ona kaşlarını çatdı. "Oh, kes şunu, olur mu? Medford Savaşı'nda ustaca savaştığımı söylüyorlar."

"Ustaca mı?"

Gülümsememek için kendini zor tuttu. "Evet, hatta kahramanca savaştığımı söyleyenler bile var. Aslında, bazılarının kahramanca savaştığımı söylediğine inanıyorum."

"O aptal oyunu çok fazla izlemişsin." "İyi bir oyun ve ben sanatı desteklemeyi seviyorum."

"*Sanatları.*" Gözlerini devirdi. "Sadece tüm kızları bayılttığı ve tüm ilgiyi sevdiğin için seviyorsun."

"Şey..." Suçlulukla omuz silkti.

"İnkâr etme! Seni, akbaba gibi etrafında dolaşan bir kalabalıkla gördüm, sen de gülümseyip fuardaki ödüllü boğa gibi ortalıkta dolaşıyordun. Liste mi yapıyorsun? Julian onları saç rengi, boyuna göre mi yoksa sadece alfabetik sırayla mı odana gönderiyor?"

"Öyle değil."

"Biliyorsun, evlenmen gerekiyor ve ne kadar erken olursa o kadar iyi. Koruman gereken bir soyun var. Varis bırakmayan krallar iç savaşlara neden olur."

"Babam gibi konuşuyorsun. Maribor, hayatımda hiç eğlenmeme izin vermiyor. Kral olmak zorundayım, bir de koca ve baba olmamı isteme. Beni kilitleyip bu işi bitirsen daha iyi olur. Ayrıca, daha çok zaman var. Hala gencim. Sanki mezarın eşigindeymişim gibi konuşuyorsun. Peki ya sen? Artık yaşlı kız statüsüne giriyorsun. Uygun soylular aramamız gerekmez mi? Prens Rudolf ve Arista ile senin için bir evlilik ayarladığımı sandığın zamanı hatırlıyor musun? İyi misin?"

Gözlerindeki yaşları silerek arkasını döndü. "İyiyim." "Özür dilerim."

Elini omzunda hissetti.

"Önemli değil," diye cevapladı ve boğazını temizlemek için öksürdü. "Biliyorsun, ben asla..."

"Biliyorum. Gerçekten sorun değil." Burnunu çekip sildi. Birkaç dakika sessizce oturdular; sonra Arista, "Hilfred ile evlenirdim, biliyorsun. Senin ya da konseyin ne diyeceği umurumda değildi." dedi.

Adamın yüzünde şaşkınlık belirdi. "Ne zamandan beri umursuyorsun... Hilfred, ha?" Alaycı bir gülümsemeye başını salladı.

Arista ona sert bir bakış attı.

"Düşündüğün gibi değil," dedi.

"Ne o zaman?" diye sordu kız, onu attan düşerken gülen çocuğun yeniden ortaya çıktığını düşünerek suçlayıcı bir tonla.

"Hilfred'e saygısızlık etmek istemem. Onu severdim. İyi bir adamdı ve seni çok seviyordu."

"Ama o asil değildi," diye sözünü kesti. "Dinle..."

"Bekle." Kardeşi elini kaldırdı. "Bitirmeme izin ver. Soylu olup olmadığı umurumda değil. Gerçek şu ki, belki Breckton hariç, aklıma gelen herkesten daha soyluydu. Hilfred'in her gün senin yanında durup hiçbir şey söylememesi... bu gerçek bir şövalyelikti. O bir şövalye değildi, ama şövalye gibi davranan tek kişi oydu. Hayır, bu onun asilzade olmadığı için değil, harika bir adam olmadığı için de değil. Onu kardeşim olarak görmek isterdim."

"O zaman neden?" diye sordu, bu sefer kafası karışmış bir şekilde.

Alric ona baktı ve gözlerinde, imparatorluk hapishanesinin karanlığında onu bulduğunda gördüğü ifade vardı.

"Onu sevmedin," dedi basitçe.

Bu sözler onu şok etti. Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey söyleyemedi.

"Essendon Kalesi'nde Hilfred'in nasıl hissettiğini bilmeyen kimse yoktu sanırım. Sen neden bilmiyordun?" diye sordu.

Kendini tutamadı. Ağlamaya başladı. "Arista, özür dilerim. Ben sadece..."

Konuşmak için ciğerlerine yeterince hava çekmeye çalışarak başını salladı.

"Hayır

—haklısın—haklısın." Dudaklarının titremesini engelleyemedi. "Ama yine de onunla evlenirdim. Onu mutlu ederdim."

Alric elini uzattı ve onu kendine çekti. Kız, başını onun cüppesinin kalın kıvrımlarına gömdü ve ona sarıldı. Uzun bir süre hiçbir şey söylemediler, sonra Arista doğruldu ve yüzünü sildi.

Nefes aldı. "Peki, ne zamandan beri bu kadar romantik oldun? Ne zamandan beri aşkın evlilikle bir ilgisi var? Seninle vakit geçirdiğin kızların hiçbirini sevmiyorsun."

"İşte bu yüzden evlenmedim." "Gerçekten mi?"

"Şaşırdın mı? Sanırım sadece annemi ve babamı hatırlıyorum, anlarsın ya?"

Arista gözlerini kısarak ona baktı. "Annemle evlendi çünkü annem Ethelred'in yeğeniydi ve Warric'le ticaret savaşında

savaşında Warric'e karşı bir koz elde etmek için annemle evlendi."

"Belki başlangıçta öyleydi, ama sonra birbirlerini sevmeye başladılar. Babam bana, nerede olursa olsun, annem oradaysa orası evimdir derdi. Bunu hep hatırladım. Bana böyle hissettiren başka birini hiç bulamadım. Sen buldun mu?"

Tereddüt etti. Bir an için ona gerçeği söylemeyi düşündü, sonra sadece başını salladı.

Yine sessizce oturdular; sonunda Alric kalktı. "Sana bir şey getireyim mi?"

"Hayır, ama teşekkür ederim. İlgilendiğini bilmek benim için çok önemli."

Alric ayrılmak üzereyken, kapıya ulaştığında kız, "Alric?" dedi.

"Hmm?"

"Sen ve Mauvin'in Percepliquis'e gitmeyi planladığınızı hatırlıyor musun?"

"Evet, inan bana, bu günlerde bunu çok düşünüyorum. Bunu yapabilmek için neler vermezdim..."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Percepliquis mi? Hayır. Kimse bilmiyor. Mauvin ve ben sadece oraya rastlayacağımızı umuyorduk. Ejderha öldürmek ya da Wintertide oyunlarını kazanmak gibi tipik çocukça şeyler. Ama aramak kesinlikle eğlenceli olurdu. Bunun yerine, sanırım eve gidip bir gelin aramam gerekecek. Akşam yemeğinde bana ayakkabı giydirecek, biliyorum."

Alric, kapıyı hafifçe kapatarak odadan çıktı ve onu mavi ışıklı cüppesinin içinde bıraktı. Gözleri açık bir şekilde uzandı ve yatağının üzerindeki taş ve harcı inceledi. Zanaatkarın mala ile kazıdığı yeri gördü, zaman içinde donmuş bir iz bırakmıştı. Cüppenin ışığı nefesleriyle birlikte değişiyor, hareket illüzyonu yaratıyor ve ona sanki tavan kışın bir göletin aydınlık yüzeyiymiş gibi, su altında olduğu hissini veriyordu. Kalın, mavi bir buz tabakasının altında sıkışıp boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Gözlerini kapattı. İşe yaramadı.

Çorba, diye düşündü — sıcak, lezzetli, rahatlatıcı bir çorba. Belki de o kadar da kötü bir fikir değildi. Belki mutfakta biri olurdu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Hava karanlıktı, ama kış da vardı. Yine de, kapısının önünden kale hizmetçilerinin koşuşturması olmadığına göre, saatin erken olması gerekiyordu. Önemli değildi. Artık uykuya dalamayacaktı, o yüzden kalkması daha iyi olurdu. Kimse uyanık değilse, kendi başına idare edebilirdi.

Kendisi için bir şeyler yapma, yararlı olma fikri onu harekete geçirdi. Ayakları soğuk taşa değdiğinde ve terliklerini aradığında aslında heyecanlanmıştı. Bornoz, sanki ihtiyacını hissetmiş gibi daha parlak bir şekilde ışıldıyordu. Karanlık salona girdiğinde, merdivenlerden aşağı inene kadar parlaklığı devam etti. Meşale ışığına girdiğinde, bornoz ateşin ışığını yansıtana kadar parlaklığı azaldı.

Mutfakta birkaç kişinin çalışmaya başladığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Kalın kaşlı ve pembe yanaklı, tıknaz sütçü kız Cora, kapının yanında tereyağı çalkalıyordu. Bir eliyle pistonu sabit bir ritimle pompalarken, diğer eliyle de diğer eliyle değiştiriyordu. Omuzları karla kaplı genç çocuk Nipper, karanlık avludan içeri girerken ayaklarını yere vuruyor, kollarında bir yığın odun taşıyor ve bir köpek gibi başını sallayarak duruyordu. Cora'nın küfürünü çeken bir su sıçraması yaptı. Leif ve Ibis sobaları yakarken, nemli çıra hakkında birbirlerine söyleniyorlardı. Lila, sirk sanatçısı gibi merdivende durmuş, en üst rafta duran sallanan kaseleri indiriyordu. Edith Mon, her ayın başında bunların tozunun alınmasında ısrar ederdi. Ogre kendisi gitmiş olsa da, zulmü devam ediyordu.

Arista, karanlık mutfakta fare gibi yemek arayarak dolaşmayı dört gözle bekliyordu. Şimdi macerası mahvolmuştu ve garip bir karşılaşmadan kaçınmak için yukarı dönmeyi düşünüyordu. Arista, oda hizmetçisi Ella kılığına girdiğinde mutfaktaki tüm hizmetçileri tanımıştı. O bir prenses olabilir, ama aynı zamanda bir yalancı, bir casus ve tabii ki bir cadıydı.

Benden nefret ediyorlar mı? Benden korkuyorlar mı?

Bir zamanlar hizmetçilerin varlığı onu rahatsız etmezdi, onları neredeyse hiç fark etmezdi. Merdivenlerin altında durup, soğuk mutfakta koşturup duran onları izlerken, bilgelik kazanmış mı yoksa masumiyetini kaybetmiş mi olduğunu anlayamıyordu.

Arista, fark edilmeden merdivenlerden yukarı çıkıp odasının güvenli sığınağına kaçmayı umarak döndü, ama o sırada keşişi gördü. Keşiş, lavaboların yanında, tıkanmış bir tıkaçtan dolayı ıslak olan taşın üzerine oturmuştu. Sırtı kostik fiçisine yaslanmıştı. Küçük, zayıf ve Maribor Keşişleri tarikatının geleneksel kırmızımsı cüppesini giymişti. Önünde oturan büyük elk köpeği Red'in tüylü yanlarını okşayarak keyiflenen keşişin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Köpek, mutfakta her zaman bulunan ve düzenli olarak artıkları temizleyen biriydi. Köpeğin gözleri kapalıydı, uzun dili sarkmış ve keşiş onu okşarken vücudu sallanıyordu.

Arista, Myron'u kaleye geldiği günden beri pek görmemişti. O günden bu yana o kadar çok şey olmuştu ki, onun hala orada olduğunu unutmuştu.

İlerlerken cüppesini düzeltti, yakasını düzeltti. Kafalar yukarı kalktı. Cora onu ilk gören oldu. Dalış hızı yavaşladı. Gözleri Arista'nın hareketlerini ilgiyle takip etti. Yükünü bırakmış olan Nipper ayağa kalktı ve karları silkelerken hareketini yarıda kesti.

"Ella... ah, affedin, Majesteleri." Ibis Thinly ilk konuşan oldu. "Aslında, Arista'yı tercih ederim," diye cevapladı. "Uyuyamadım. Belki biraz çorba içebilir miyim diye umuyordum."

biraz çorba içmeyi umuyordum?"

Ibis bilmiş bir şekilde sırıttı. "O kulelerde hava soğuk olabilir, değil mi? Aslında, dün akşamki geyik eti yahnisinden bir tencere ayırdım, karda dondurdum. Sorun olmazsa, Nipper'a getirmesini söylerim. İki saniyede ısıtabilirim. Seni güzelce ısıtır, yanında sıcak elma şarabı ve tarçın da ister misin? Henüz bozulmamış biraz var. Biraz keskin olacak ama yine de iyidir."

"Evet, teşekkürler. Bu harika olur."

"Birine odanıza götürmesini söyleyeceğim. Üçüncü kattasınız, değil mi?"

"Ah, hayır. Aslında, burada yemek yemeyi düşünüyordum, sorun olmazsa?"

Ibis güldü. "Tabii ki sorun değil. Son günlerde herkes öyle yapıyor ve eminim istediğiniz her yerde yemek yiyebilirsiniz, belki imparatoriçenin yatak odası hariç... tabii ki söylentilere göre siz bunu zaten yapmışsınız." Güldü.

"Sadece..." Diğerlerine baktı, hepsi izliyor ve dinliyordu. "Hepinize yalan söyledikten sonra hoş karşılanmayacağımı düşündüm."

Aşçı, küçümseyen bir *pfft* sesi çıkardı. "Unutuyorsun, biz Saldur ve Ethelred için çalışıyorduk. Onlar sadece yalan söylüyorlardı ve bizimle birlikte yerleri silip, lazımlıkları boşaltmıyorlardı. Masaya oturun, Majesteleri. Size o yahniyi getireyim. Nipper, tencereyi ve bir de elma şarabı sürahisini getir!"

Talimatlara uyararak oturdu ve Ibis'in duygularına katılıyor olsunlar ya da olmasınlar, hiçbiri tek kelime etmedi. İşlerine geri döndüler ve ara sıra ona bakıyorlardı. Lila, kaselerle uğraşmaya devam etmeden önce küçük bir gülümseme ve mütevazı bir el sallama bile yaptı.

"Sen Myron Lanaklin'sin, değil mi?" Arista, taburesinde dönerek keşiş ve köpeğe doğru yüzünü çevirdi.

Keşiş şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Evet, evet, benim."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Arista. Kardeşim Alric'i tanıyorsunuz, değil mi?" "Elbette! O nasıl?"

"İyi. Onu görmedin mi? Yukarıda." Keşiş başını salladı.

Artık kaşınmadığı için Red gözlerini açtı ve Myron'a açıkça hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle baktı.

"Harika değil mi?" diye haykırdı Myron. "Hiç bu kadar büyük bir köpek görmemiştim. İlk başta ne olduğunu anlamadım. Manastırda domuz ve tavuk beslediğimiz gibi, mutfakta besledikleri tüylü bir geyik türü olduğunu sandım. Onun gelecekteki bir yemek olmadığını öğrenince çok sevindim. Adı Red. O bir elkhound. Ama sanırım kurt ve yaban domuzu avlama günleri sona erdi. Savaş zamanlarında şövalyeleri atlarından indirebildiklerini biliyor muydun? Avlarını boynunu ısırp omurgasını kırarak öldürürler, ama aslında hiç de vahşi değildir. Onu görmek için her gün buraya geliyorum."

"Her zaman bu kadar erken mi kalkarsın?"

"Oh, bu erken sayılmaz. Manastırda bu tembellik sayılır." "O zaman erken yatıyor olmalısın."

"Aslında, pek uyumam," dedi ve köpeği okşamaya devam etti. "Ben de," diye itiraf etti. "Kötü rüyalar görüyorum."

Myron şaşırmış görünüyordu. Yine Red'i okşamayı bıraktı, Red ise protesto etmek için elini kokladı. Kız, onun bir şey söylemek üzere olduğunu düşündü, ama sonra dikkatini tekrar köpeğe verdi.

"Myron, bana yardım edebilir misin?" diye sordu. "Tabii ki. Kabusların ne hakkında?"

"Hayır, ondan bahsetmiyordum. Sadece kardeşim senin çok okuduğunu söylemişti."

Omuz silkti. "Üçüncü katta küçük bir kütüphane buldum, ama orada sadece yirmi kadar kitap var. Üçüncü kez okuyorum."

"Kütüphanedeki tüm kitapları üç kez okudun mu?"

"Neredeyse. Hartenford'un *Warric Monarchs'ın Soy Kütüğü* kitabında hep zorlanıyorum. Neredeyse tamamı isimlerden oluşuyor ve çoğunu sesli okumak zorundayım. Neyi öğrenmek istiyorsun?"

"Aslında Winds Manastırı'nda okuduğun bilgiler hakkında düşünüyordum. Percepliquis şehrini hiç duydun mu?"

Adam başını salladı. "Novron imparatorluğunun başkentidir." "Evet," dedi kız heyecanla. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Bir an düşündü ve kendi kendine gülümsedi. "Her metinde, diğer her şeye bu şehirden bahsediliyor. Hashton, Percepliquis'in yirmi beş mil güneydoğusundaydı. Fairington, yüz mil kuzeydeydi. Kimse Percepliquis'in nerede olduğunu söylemedi, sanırım herkes zaten bildiği için."

"Sana bir harita bulursam, diğer yerlere yapılan atıfları temel alarak onu bulmak mümkün olur mu?"

"Belki. Edmund Hall'un onu bu şekilde bulduğuna eminim. Gerçi, tek ihtiyacın olan onun günlüğü. Onu hep okumak istemişimdir."

"Günlüğünü okumanın sapkınlık olarak kabul edildiğini sanıyordum. Hall ve günlüğünü bu yüzden Crown Tower'ın tepesine kilitlediler, değil mi?"

"Evet."

"Yine de okumak mı istiyorsun? Alric senin ne kadar asi olduğunu hiç söylememişti."

Myron şaşkın bir ifadeyle baktı, sonra gülümsedi. "Nyphron Kilisesi'nin bir üyesinin onu okuması sapkınlık sayılır."

"Ah, doğru ya. Sen Maribor'un bir keşişisin."

"Neyse ki, okuduğumuz kitaplarda böyle kısıtlamalar yok."

"İnsanı meraklandırıyor, değil mi?" dedi Arista. "Crown Tower'ın tepesinde saklı olabilecek onca şey."

"İçeri girmek istemenize neden oluyor, değil mi?" "Evet, evet, öyle."

O akşam geç saatlerde vardılar, tüm kale bu haberle çalkalanıyordu. Trompetler çaldı, hizmetçiler koşturdu ve Arista giyinmeden önce, iki hizmetçi ile Alric ve Mauvin, kuzeyden gelen, şahin arması ve altın ve yeşil bayrakları taşıyan kervanı Arista'ya haber vermek için uğradılar.

Elbisesinin eteğini kaldırdı ve diğerleriyle birlikte merdivenlerden aşağı koştu. Ön merdivenlerde bir kalabalık oluşmuştu. Hizmetçiler, zanaatkârlar, bürokratlar ve soylular

karışmış ve manzarayı görmek için itişip kakışıyorlardı. Muhafızlar, onun ön tarafa geçebilmesi için bir koridor oluşturdular ve o da Mauvin ve Alric'in yanına geçti. Solunda, Nimbus'un Amilia'nın omuzlarına pelerinini örttüğünü gördü, zayıf adam rüzgarda bir dal gibi görünüyordu. İmparatoriçeyi görmedi.

Rüzgârla sallanan meşaleler ve süt rengi ay, kervan içeri girerken avluyu aydınlatıyordu. Asker yoktu, sadece arabaların arkasında yürüyen yaşlı adamlar vardı. Alayın arkasında, titreyerek yük taşıyan arabalar geliyordu. Kadınlar ve çocuklar, sıkış sıkış bir araya toplanmış, ortak battaniyelerin altında ısınmak için birbirlerine sokulmuşlardı. İlk araba merdivenlerin altına ulaştı ve Belinda ile Lenare Pickering, ardından Alenda Lanaklin arabadan indi. Üç kadın, önlerindeki kalabalığa tereddütle baktılar.

Mauvin annesine sarılmak için koştu.

"Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye heyecanla haykırdı. "Babam nerede, yoksa o..." Arista, Mauvin'in kaskatı kesilip geri çekildiğini gördü.

Bu buluşmada sevinç yoktu. Kadınların yüzleri kederliydi. Soluk, bitkin ve grilerdi, sadece gözleri ve burunları renkliydi — ağlamaktan ve acı rüzgardan kızarmış ve şişmişti. Belinda oğlunu kucaklayarak, yumruklarıyla giysilerini sıkıyordu.

"Baban öldü," diye ağlayarak yüzünü oğlunun göğsüne gömdü.

Diğerlerinden daha yavaş hareket eden Melengar'ın yaşlı saray sorumlusu Julian Tempest, arabadan dikkatlice indi. Arista onu gördüğünde midesi sıkıştı. Julian'ın Melengar'ı terk etmesine neden olabilecek çok az şey düşünebiliyordu ve bunların hiçbirisi iyi değildi.

"Elfler Nidwalden Nehri'ni geçtiler," diye duyurdu Julian kalabalığa. Sesi, bayrakları ve afişleri şiddetle çırpınan rüzgara karşı mücadele ediyordu. Donmuş zemine ayaklarını, sanki altından çekilebilirmiş gibi dikkatlice basarak yürüdü. Yaşlı adamın görkemli cüppesi, sanki canlıymış gibi etrafında çırpınıyor, şapkası uçmak üzereydi. "Dunmore ve Ghent'i işgal edip ele geçirdiler." Bir an durdu, Kral Alric'e baktı, nefes aldı ve "Ve Melengar'ı da" dedi.

"Kuzey düştü mü? Elflerin eline mi? Alric inanamıyormuş gibi seslendi. "Ama nasıl?" "Bunlar *mir* değil, Majesteleri. Onlar bizim melezlerimiz değil. tanıdık. Saldıranlar, Erivan İmparatorluğu'nun safkan elfleridir. Korkunç, vahşi ve acımasız olan bu elfler, doğudan gelerek önlerine çıkan her şeyi yok ettiler." Rüzgâr, yaşlı adamın şapkasını kaparak avluya fırlattı ve ince beyaz saçlarla çevrili kel kafasını ortaya çıkardı.

Elleri boşuna bir çabayla havaya kalktı ve yüz hizasında titreyerek unutuldu. "Essendon Hanesi'ne yazıklar olsun, krallık kaybedildi!"

Alric'in bakışları karavana yöneldi. Uzun vagon sırasını izleyerek, uzunluğunu, vagonlardan çıkan yüzlerin sayısını inceledi ve Arista onun ne düşündüğünü biliyordu.

Hepsi bu mu?

Julian ve hanımlar içeriye alındı. Arista onların içeri girmesini izledi ama merdivenlerde kaldı. Birkaç yüz tanıdı. Biri The Rose and Thorn'da barmenlik yapıyordu. Diğeri ise kalede terzilik yapıyordu. Arista, kızının annesinin artıklardan yaptığı bir oyuncak bebekle hendeğin yanında oynadığını sık sık görürdü. Artık oyuncak bebek yoktu ve Arista merak etti, *Ne oldu ona? Her şeye ne oldu?*

"O kadar da fazla değiller," diyordu Amilia Sebastian'a. Sebastian, kalede yüksek rütbeli bir muhafızdı, ama Amilia onun tam olarak hangi pozisyonda olduğunu hatırlayamıyordu. "Şimdilik galeride onlara yer bul."

Sebastian selam verdi.

"Birini gönder de Ibis'e yemek hazırlamasını söyle, aç görünüyorlar."

Amilia, Arista ile göz göze geldiğinde kale kapılarına doğru döndü. Üzüntülü bir ifadeyle dudağını ısırды. "Üzgünüm," diyebildi ve sonra uzaklaştı.

Arista merdivenlerde kalırken, ahır görevlileri koşum takımlarını söküp arabaları boşaltıyordu. Bir sıra mülteci onun önünden geçip içeri girdi.

"Melissa!" Arista seslendi.

"Majesteleri." Melissa reverans yaptı.

"Boş ver." Kalan basamakları koşarak indi ve kıza sarıldı. "İyi olduğuna çok sevindim."

"Sen imparatoriçe misin?" diye sordu küçük bir kız, Melissa'nın elini tutarak.

Arista bir süredir Melengar'dan uzaktaydı — bir yıldan sadece birkaç ay eksik — ama bu çocuk Melissa'nın çocuğu olamazdı. Kız altı ya da yedi yaşında olmalıydı. Arista'nın hizmetçisinin yanındaki basamakta durmuş, endişeli ayaklarıyla zıplıyor ve boş eliyle göğsüne bir bohça sıkıca sarılıyordu.

"Bu Mercy," dedi Melissa, onu tanıtarak. "Buraya gelirken onu bulduk." Sesini alçaltıp fısıldadı, "O bir yetim."

Küçük kızda tanıdık bir şeyler vardı. Arista onu daha önce gördüğünden emindi. "Hayır, üzgünüm. Ben imparatoriçe değilim. Benim adım Arista."

"İmparatoriçeyi görebilir miyim?"

"Korkarım ki hayır. İmparatoriçe çok meşgul."

Çocuğun hevesli ifadesi hayal kırıklığına dönüştü ve başını eğerek ayaklarına baktı. "Arcadius, Aquesta'ya vardığımızda imparatoriçeyle tanışacağımı söylemişti."

Arista bir an yüzünü inceledi. "Arcadius mu? Evet, seni hatırlıyorum. Geçen yaz tanışmıştık, değil mi?" Arista kalan birkaç mülteciye baktı ama aralarında eski öğretmenini görmedi. Tam o sırada, kucaktaki bohçanın hareket ettiğini fark etti. "Orada ne var?"

Kız cevap veremeden, bir rakun kafası ortaya çıktı. "Adı Bay Rings."

Arista eğildi ve eğilirken cüppe hafifçe parladı — yumuşak pembe bir ışık yaydı. Kızın gözleri heyecanla büyüdü. "Sihir!" diye bağırdı. Elini uzattı, sonra durakladı ve yukarı baktı.

"Dokunabilirsin," dedi Arista.

"Kaygan," dedi, parmakları arasında kumaşı ovuşturarak. "Arcadius da sihir yapabiliirdi."

"Arcadius nerede?" Küçük kız soğuktan titreyerek cevap vermedi. "Oh, üzgünüm, ikiniz de donmuş olmalısınız. İçeri girelim."

Soluk mavi kıştan, ateşle aydınlatılmış karanlık salona adım attılar. Kapılar kapanınca rüzgârın uğultusu sustu ve kapıların gürültüsü tonozlu odada yankılandı. Küçük kız, merdivenleri, taş sütunları ve kemerleri hayranlıkla yukarıya doğru baktı. Battaniyelere sarılmış bir grup mülteci, talimatları beklerken titriyordu.

"Majesteleri," diye fısıldadı Melissa. "Mercy'yi tek başına bir atın üzerinde bulduk."

"Yalnız mı? Peki nerede..." Melissa'nın yere bakan gözlerini görünce tereddüt etti. "Mercy fazla bir şey söylemedi, ama... üzgünüm."

Cüppesinin ışığı söndü ve rengi maviye döndü. "Öldü mü?"

Önce Esrahaddon, şimdi de Arcadius.

"Elfler Ghent'i yaktı," dedi Melissa. "Sheridan ve Ervanon öldü."

"Öldüler mi?"

"Yaktılar."

"Ama Glenmorgan kulesi, Taç Kulesi..."

Melissa başını salladı. "Güney'e kaçan bazı insanlara katıldık. Birkaç kişi onun yıkıldığını gördü. Biri, bir çocuk oyuncağının devrilmesi gibi görüldüğünü söyledi."

Her şey yok oldu." Melissa'nın gözleri parladı. "Onlar... durdurulamazlar."

Arista gözyaşları bekliyordu, ama tek hissettiği uyuşukluktu — bir anda çok fazla kayıp yaşamıştı. Mercy'nin yanağına nazikçe dokundu.

"Bay Rings'in burada oynamasına izin verebilir miyim?" diye sordu Mercy.

"Ne? Oh, sanırım, ona dikkat ettiğin sürece," dedi Arista. "Çok uzağa giderse onu yiyip bitirebilecek bir elk köpeği var."

Rakunu yere bıraktı. Rakun yeri kokladı ve dikkatlice merdivenlerin yanındaki duvara koştu, orada tüm süpürgelikleri sistematik olarak koklamaya başladı. Mercy onu takip etti ve en alt basamağa oturdu.

"Arcadius'un öldüğüne inanamıyorum."

... *Kış mevsiminde Uli Vermar sona erer. Gelecekler... boynuz olmadan herkes ölecek.* Esrahaddon'un sözleri Arista'nın kafasında yankılandı. Uyarı sözleri, henüz tam olarak anlamadığı sözlerle karışmıştı.

Mercy esnedi ve çenesini ellerine dayadı. Bay Rings ise basamak boyunca yavaşça ilerleyerek dünyayı keşfediyordu.

"Yorgun," dedi Arista. "Sanırım büyük salonda çorba dağıtıyorlar. Çorba ister misin, Mercy?"

Kız başını kaldırdı, gülümsedi ve başını salladı. "Bay Rings de aç, değil mi Bay Rings?"

Şehir, Arista'nın şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha güzeldi. En yüksek ağaçtan daha uzun, şimdiye kadar gördüğü tüm binalardan daha yüksek beyaz binalar, gökyüzüne uzanan ince parmaklar gibi yükseliyordu. Yeşil ve mavi renkli bayraklar, rüzgarda çırpınarak ve kristal gibi parıldayarak binaların tepesinden sarkıyordu. Dört arabanın geçebileceği genişlikte, mayıs direği kadar düz ve pürüzsüz taşlarla döşeli bir yol şehre giriyordu. Üzerinde çok sayıda vagon, araba, at arabası, koç ve at arabası hareket ediyordu. Trafiğin akışını engelleyen hiçbir duvar veya kapı yoktu. Hiçbir nöbet kulübesi onları durdurmuyordu. Şehirde kuleler, barbakan ve hendek yoktu. Çıplak ve güzeldi, korkusuz ve gururluydu, ziyaretçileri korkutmak için sadece bir çift heykel aslan vardı. Şehrin genişliği kabul edilmesi zor, inanması zor bir şeydi. Üç tepeyi kaplıyor ve yumuşak bir nehrin aktığı geniş vadiyi dolduruyordu. Çok güzel bir yerdi ve çok tanıdıktı.

Arista, hatırlamalısın.

Acil bir durum hissetti, midesinde bir sıkışma, sırtında bir ürperti. Arista düşünmek zorundaydı; bulmacayı çözmesi gerekiyordu. Çok az zaman kalmıştı, ama böyle bir manzarayı unutmak imkansızdı. Bunu daha önce görmüş olamazdı.

Sen buradaydın.

Orada değildi. Böyle bir yerin var olması bile imkansızdı. Bu bir rüyaydı, bir illüzyondu.

Bana güvenmelisin. Sen buradaydın. Dikkatlice bak.

Arista başını sallıyordu. Bu çok saçmaydı... ama yine de... nehirde, kuzey tepesinin eteklerinde kıvrılan bir şey vardı. Evet, tepe. Tepe tanıdık geliyordu. Ve yol... o kadar geniş değildi. Yabani otlarla kaplı ve gizlenmişti. Karanlıkta onu bulduğunu hatırladı; oraya nasıl geldiğini merak ettiğini hatırladı.

Evet, buradaydın. Tepede, Aguanon'a bak.

Arista anlamadı.

Kuzeydeki tepe, tepenin zirvesindeki tapınağa bak.

Onu gördü. Evet, tanıdık geliyordu, ama hafızasındaki gibi görünmüyordu. Kırılmış, yıkılmış, çoğunlukla gömülmüştü, ama aynıydı. Arista oraya gitmişti ve hatırlamak onu korkutuyordu. Burada başına kötü bir şey gelmişti. Kırık taşların önünde, parçalanmış sütunların ve kırık levhaların arasında, bu tepede neredeyse ölmüştü. Ama ölmemişti. O tepede bir şey yapmıştı, korkunç bir şey, onu çimli çimleri yumruklarıyla koparıp Maribor'dan af dilemeye iten bir şey.

Sonunda Arista nerede olduğunu, ne gördüğünü anladı.

İşte bu. Burası benim evimdi. Oraya git, kaz, mezarı bul, boynuzu çıkar. Yap şunu, Arista! Yapmalısın! Zaman kalmadı! Herkes ölecek! Herkes ölecek! HERKES ÖLECEK...

Arista çığlık atarak uyandı.

BÖLÜM 3

HAPİSHANELER

"Çekil yolumdan!" Hadrian bağırdı, sesi koridorda yankılandı. Ona dik dik bakan, nefesini yüzüne üfleyen muhafızdan sadece birkaç adım uzakta duruyordu. Koridorun sonundan izleyen iki muhafız koşarak geldi. Zincir zırhlarının çınladığını, boş kınlarının uyluklarına çarptığını duydu. İkisi de kılıç mesafesi kadar uzaklıkta durdu.

"Bu Teshlor," diye fısıldayarak uyardı biri.

Kapıyı tıkayan asker yerinde durdu. Hadrian gerginliği, korkuyu, güven eksikliğini hissetti, ama aynı zamanda onu tereddüt ettirmemeyi başaran cesareti ve sadakati de hissetti. Genelde bir erkekte bu özelliklere saygı duyardı, ama bu sefer öyle değildi. Bu adam sadece yoluna çıkıyordu.

Arkasında, bir mandal kaldırıldı ve kapı gıcırdadı. "Neler oluyor?" diye sordu şaşkın bir kadın sesi.

Hadrian baktı. Amilia'ydı. Gözlerini silerek ve cüppesinin bağını düzeltmeye çalışarak öne doğru süründü.

"İmparatoriçeyle konuşmam gerek," diye homurdandı. "Onlara geri çekilmelerini söyle." "Gecenin bir yarısı!" diye fısıldayarak haykırdı. "Onu göremezsin

Eğer isterseniz, sabah bir randevu ayarlamaya çalışırım, ama şunu söylemeliyim ki, Majesteleri çok meşgul. Haberler..."

Hadrian ellerini kaldırdı ve kılıcının kabzasına tutundu. Üç asker gerildi ve kapı muhafızı hariç hepsi bir adım geri attı. Önündeki adam elini yavaşça silahının üzerine koydu ama çekmedi.

Bu muhafız soğukkanlı biri, diye düşündü Hadrian ve burnu neredeyse birbirine değecek kadar yarım adım daha yaklaştı. "Çekil yolumdan."

"Hadrian? Ne yapıyorsun?" Bu sefer koridorda yankılanan Arista'nın sesiydi.

"İmparatoriçe ile görüşmek istiyorum," dişlerini sıkarak söyledi. Bakışlarını kesip, beşinci kat koridorunda koşarak gelen prensesi gördü. Her zamanki gibi, Esrahaddon'un cüppesini giymişti.

donuk mavi renkteydi ve o anda sadece duvardaki apliklerde asılı olan meşalelerin ateşini yansıtıyordu.

"Onu kilit altına aldılar. Onu görmeme bile izin vermiyorlar," dedi Hadrian ona.

"Royce mı?"

"İmparatoriçeyi kaçırmak istememişti, ama Gwen'i geri almak için her şeyi yapardı. Saldur ve Merrick'i öldürdüğü için ona madalya vermeliler." Hadrian iç geçirdi. "Gwen kollarında öldü ve o da aklını kaçırmıştı. Modina'ya zarar vermek istememişti. Kuzey kulesinde tutulduğunu öğrendim. Modina'nın haberi bile yok sanırım. O yüzden ona söyleyeceğim. Beni durdurmaya çalışma."

"Engellemeyeceğim," dedi kadın. "Ben de onu görmeliyim." "Ne için?"

Prenses rahatsız görünüyordu. "Kötü bir rüya gördüm."

"Ne?"

"Bu gece kimse imparatoriçeyi göremez!" diye haykırdı Amilia. Altı muhafız daha gelerek onlara doğru koştu. "Gerekirse tüm kale muhafızlarını çağırırım!"

Hadrian imparatorluk sekreterine baktı. "Sence beni durdurabilirler mi?"

"Kapının iç tarafında sürgü var," dedi kapı muhafızı. "Bizi geçseniz bile bizi geçsen bile, önünüzde 15 santim kalınlığında masif meşe var."

"Bu sorun olmaz," diye Arista onları temin etti. "Ama sizi uyarmalıyım, uçan kıymıklardan kaynaklanan yaralanmalardan sorumlu tutulamam." Cüppesi parlamaya başladı. Yavaşça parlaklaşan puslu gri bir ışık yayarak yüzlerini aydınlattı ve meşalelerin gölgelerini zayıflattı. Hadrian koridorda hafif bir esinti hissetti. Sıcak bir rüzgâr yükseliyor, Arista'nın etrafında küçük bir kasırga gibi dönüyor, cüppesinin eteklerini ve saçlarının uçlarını dalgalandırıyordu.

Amilia dehşetle bakakaldı.

"Kapıyı aç Amilia, yoksa ben açarım."

Amilia çılgılık atacakmış gibi görünüyordu.

"Onları içeri al, Gerald." Ses kapının diğer tarafından geliyordu.

"Ekselansları?"

"Evet, Gerald. Kapı kilitli değil. Onları içeri al."

Kapı muhafızı mandalı kaldırdı ve kapıyı itti. Kapı içe doğru açıldı ve imparatorluk yatak odasının karanlığı ortaya çıktı. Amilia hiçbir şey söylemedi.

Normalden daha hızlı nefes alıyordu, yumrukları yanlarında sıkılıydı. Hadrian önce girdi, Arista arkasında, ikisini Amilia ve Gerald izledi.

Yatak odası soğuktu. Şömine karanlıktı ve tek ışık uzak duvardaki açık pencereden geliyordu. Her iki tarafta, bembeyaz perdeler içe doğru dalgalanıyor, soluk ay ışığında bir çift hayalet gibi dans ediyordu. Sadece geceliği giymiş olan İmparatoriçe Modina, yerde oturmuş yıldızları seyrediyordu. Dizlerinin üzerine çökmüş, elleri kucağında, omuzları soğuktan çekilmişti. Çıplak ayak parmakları, etrafına toplanmış beyaz çarşafların arasından dışarı çıkmıştı. Sarı saçları sırtına karışık bir şekilde dökülmüştü. Hadrian'ın uzun zaman önce Colnora'daki Esnaf Kemerî'nin altında gördüğü kıza çok benziyordu.

"Royce'u tutukladılar," dedi Hadrian. "Onu kuledeki bir hücreye kapattılar."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?" dedi Hadrian inanamayan bir sesle. "Ne zamandır..." "Ben emrettim."

Hadrian ona şaşkınlıkla baktı. "Thrace... Yani, Modina," dedi yumuşak bir sesle. "Anlamıyorsun. O sana zarar vermek istememişti. Sadece yapması gerekeni yaptı. Dünyada en çok sevdiği kişiyi kurtarmaya çalışıyordu. Ona bunu nasıl yapabildin?"

Sonunda kadın döndü. "Hayatında senin için her şey olan tek kişiyi hiç kaybettin mi? Onun ölümünü, bunun senin hatan olduğunu bilerek izledin mi?"

Hadrian hiçbir şey söylemedi.

"Babam öldürüldüğünde," diye devam etti, pencereden dışarı bakarak, "nefes almakta bile zorlandığımı hatırlıyorum. Sadece babamı kaybetmemiştim; sanki bütün dünya ölmüş, ama ben bir şekilde geride kalmıştım, yalnız kalmıştım. Sadece her şeyin bitmesini istiyordum. Yorgundum. Acının sona ermesini istiyordum. Fırsatım olsaydı, beni götürmeselerdi, beni kilitlemeselerdi, kendimi şelaleye atardım." Dönüp Hadrian'a bir kez daha baktı. "İnan bana. Ona iyi bakılıyor, en azından onun izin verdiği kadar. İbis ona güzel yemekler yapıyor ama o yemiyor. Royce için şu anda daha iyi bir yer düşünebiliyor musun?"

Hadrian'ın omuzları çöktü; kolları yanlarına düştü. "En azından onu görebilir miyim?"

Modina bir an düşündü. "Evet, ama sadece sen. Şu anki durumunda, diğerleri için tehlike arz ediyor. Yine de, seni dinleyeceğinden emin değilim. Sabah onu ziyaret edebilirsin."

Sabahleyin." Amilia'yı görebilmek için eğildi. "Onunla görüşmesini sağlayabilir misin?"

"Evet, Ekselansları."

"Güzel," dedi imparatoriçe, sonra Arista'ya baktı. "Şimdi, sabaha kadar bekleyemeyecek olan şey nedir?"

Melengar Prensesi, ayaklarını kaydırarak, ellerini önünde katlayıp tekrar katlayarak, sakın koyu mavi cüppesiyle duruyordu. İmparatoriçeye, sonra Hadrian'a, Amilia'ya ve hatta kapının hemen içinde sert bir şekilde duran Gerald'a baktı. Gözleri bir kez daha Modina'ya döndüğünde, "Sanırım elfleri nasıl durduracağımı biliyorum" dedi.

Hadrian, bağırsıklar kesilince birkaç kişinin odalarına dönmeye başladığı üçüncü kata inmişti. Degan Gaunt'ı gördü. Milliyetçilerin eski lideri geceliğiyle merdivenlere bakıyordu, hem meraklı hem de sinirli bir ifadeyle. Hadrian, ikisi zindandan serbest bırakıldığından beri bu adamı ilk kez görüyordu. Boynu ve burnu dardı, dudakları o kadar inceydi ki neredeyse yok gibiydi. Alnında kırışıklıklar ve gözlerinin çevresinde çizgiler vardı, bunlar zor bir hayat yaşadığını gösteriyordu. Hadrian, adamın duruşundan ve vücut hareketlerinden, kendini garip hissettiğini, kendi cildinde kaybolduğunu anlayabilirdi. Gözleri uzaklara bakıyordu, iki günlük sakalı vardı ve saçları dağınıktı. Hadrian, tahmin etmek zorunda kalsaydı, onu zavallı bir şair olarak tanımlayabilirdi. İmparatorların soyundan gelmiş birine hiç benzemiyordu.

"Orada neler oluyor?" Gaunt, yanından geçen bir hizmetçiye sordu. "İmparatoriçeyi görmek isteyen biri, efendim. Artık bitti."

Gaunt şüpheli görünüyordu.

Hadrian, Gaunt ile bu şekilde tanışmayı planlamamıştı. Hadrian beklemiş, ikisinin de tamamen iyileşmesi için zaman tanımıştı. Sonra da gerginlikten tereddüt etmişti. Tanışmalarının iyi geçmesini, mükemmel olmasını istiyordu. Bu mükemmel değildi, ama artık yüz yüze geldiklerine göre, oradan uzaklaşması da zordu.

"Merhaba, Bay Gaunt, ben Hadrian Blackwater," dedi ve eğilerek kendini tanıttı.

Degan Gaunt, kötü bir koku almış gibi burnunu kırıstırarak onu selamladı. Hadrian'ı eleştirel bir gözle inceledi, sonra kaşlarını çatı. "Daha uzun boylu olacağını sanmıştım."

"Özür dilerim," dedi Hadrian.

"Sen benim hizmetçim olmalısın, değil mi?" diye sordu Gaunt. Hadrian'ın etrafında yavaş ve tembel daireler çizerek yürümeye başladı, yüzünde somurtkan bir ifadeyle.

"Aslında ben senin korumunum."

"Bu ayrıcalık için ne kadar ödemem gerekiyor?" "Para istemiyorum."

"Öyle mi? O zaman ne istiyorsun? Seni dük falan yapmamı mı istiyorsun? Bu yüzden mi buradasın? Para ve güç sahibi olunca insanlar birden ortaya çıkıyor galiba. Seni tanımıyorum bile, ama ben daha imparator olarak taç giymeden sen ayrıcalıklar için yalvarmaya başladın."

"Öyle değil. Sen Novron'un varisisin; ben de babam gibi varisin savunucusuyum. Bu bir... gelenek."

"Uh-huh." Gaunt kambur durdu, bir an dişlerini emdi, sonra küçük parmağını ağzına sokup dişlerinin arasına sıkışan bir şeyle uğraşmaya başladı. Birkaç dakika sonra vazgeçti.

"Tamam, anlamadığım şey şu. Ben varisim. Bu da beni imparatorluğun ve kilisenin başı yapar. Hatta, doğru anladıysam, Maribor'un torununun torunu ya da onun gibi bir şeyim, yani yarı tanrıyım. Madem imparator olacağım ve beni korumak için bir kale dolusu muhafız ve bir orduya sahip olacağım, sana ne ihtiyacım var?"

Hadrian hiçbir şey söylemedi. Ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Gaunt haklıydı. Koruma olarak rolü, varis saklandığı sürece önemliydi.

"Seni korumak, kırmak istemediğim bir tür aile geleneği," dedi sonunda Gaunt'a. Bu sözler ona bile saçma geldi.

"Kılıç kullanmayı biliyor musun?" "Oldukça iyiyim."

Gaunt sakallı çenesini kaşıdı. "Peki, madem hiçbir ücret talep etmiyorsun, seni işe almamak aptallık olur. Tamam, benim hizmetçim olabilirsin."

"Korumam."

"Her neyse." Gaunt, sanki sinir bozucu bir sineği kovuyormuş gibi elini salladı. "Yatağıma geri dönüyorum. Kapımın önünde bekleyip, istersen koruma görevini yapabilirsin."

istersen."

Gaunt odasına geri döndü ve Hadrian dışarıda bekledi, kendini kesinlikle aptal hissediyordu. İşler umduğu kadar iyi gitmemişti. Gaunt'ı etkilemekte başarısız olmuştu ve itiraf etmeliydi ki, Gaunt da onu etkilemek için hiçbir şey yapmamıştı. Tam olarak ne beklediğini bilmiyordu. Belki de Gaunt'ın asil fakirlerin vücut bulmuş hali olacağını düşünmüştü. Sarsıcı bir dürüstlüğe sahip, aydınlanmanın bir simgesi, toprağın tuzundan yetişmiş ve zirveye ulaşmak için mücadele etmiş bir adam. Elbette standartları yüksekti, ama sonuçta Degan'ın yarı tanrı olması gerekiyordu. Bunun yerine, onun yanında olmak Hadrian'ın banyo yapmak istemesine neden oluyordu.

Kapının dışındaki duvara yaslanarak, sessiz koridoru baştan aşağı süzdü.

Bu çok saçma. Ne yapıyorum ben?

Cevap açıktı: hiçbir şey. Ama yapacak bir şey yoktu. Fırsatını kaçırmıştı ve artık işe yaramazdı.

İçeriden bir yerden Gaunt'ın horlamaya başladığını duydu.

Ertesi sabah Hadrian, Royce'u hücrede yerde otururken buldu. Sırtı duvara yaslanmış, bir dizi çadır direği gibi yukarı kaldırılmıştı. Sağ kolu dizinin üzerinde duruyor, eli gevşekçe sarkıyordu. Üzerinde sadece siyah tunik ve pantolon vardı. Kemer ve botları yoktu, ayakları çıplaktı, tabanları kirden kararmıştı. Başını geriye doğru eğmiş, duvara yaslanmış ve çenesini, yanaklarını ve boynunu kaplayan bir haftalık koyu sakalları ortaya çıkarmıştı. Saçları ve giysileri saman parçalarıyla kaplıydı, ama kucağında düzgünce katlanmış, titizlikle temizlenmiş bir fular yatıyordu.

Hadrian hücreye girdiğinde başını kaldırmadı. Uyumuyordu — kimse Royce'a bu kadar yaklaşıp onu uyandırmadan geçemezdi, ama daha da açık olanı, gözleri açıktı. Tavana bakıyordu, ama onu görmüyordu.

"Selam dostum," dedi Hadrian, hücreye girerken.

Gardiyan arkasından kapıyı kapattı. Kilidin yerine oturduğunu duydu. "Çıkmak istediğinde beni çağır," dedi Hadrian'a.

Hücrenin tavanına yakın küçük bir pencere vardı ve bu pencere, duvar ile zeminin birleştiği yere kare şeklinde bir ışık düşürüyordu. Pencerenin içinden, havada asılı kalan saman tozunu görebiliyordu. Bir bardak su, bir kadeh şarap ve bir tabak patates ve

havuçlu güveç vardı. Hiçbiri dokunulmamıştı, güveç kuruyup sert bir tuğla haline gelmişti.

"Kahvaltıyı mı böldüm?" "O

akşam yemeğiydi," dedi Royce.

"O kadar mı kötü?" Hadrian yatağın karşısına oturdu. Yatağın kalın bir şiltesi, yarım düzine sıcak battaniyesi,  yumuşak yastığı ve kaliteli keten çarşafları vardı. Kimse yatmamıştı. "Burası fena değil," dedi, etrafına bakarak. "Daha ktsnde de kaldık, ama biliyorsun, senin burada olacağını hiç düşünmemiştim. Senin ortadan kaybolup, imparatoriçeyi neden kaçırdığını açıklamam için bana zaman tanıman gerektiğini düşünmüştüm. Ne oldu?"

"Kendimi teslim ettim."

Hadrian alaycı bir gülümsemeyle, "Belli ki öyle," dedi.

"Neden buradasın?" diye sordu Royce, gözleri donuk ve boş bakıyordu.

"Peki, artık burada olduğunu bildiğime göre, sana biraz arkadaşlık edebilirim diye düşündüm. Bilirsin, konuşacak biri, sana incirli puding ve ara sıra tavuk budu kaçırabilecek biri. Bir deste kart getirebilirim. Beni yenmeyi ne kadar sevdiğini biliyorsun... Yani, sen sadece beni yenmeyi seviyorsun."

Royce neredeyse gülümsemeye benzeyen bir ifade yaptı. Sol elini uzattı ve bir avuç saman aldı. Yumruğunda ezdi, parmaklarının arasından düşmesine izin verdi ve ışık huzmesinde onları izledi. Son tanesi düştüğünde, avucunu açtı, ona baktı, sanki daha önce hiç görmemiş gibi ters çevirdi ve tekrar döndürdü.

"Sana teşekkür etmek istiyorum, Hadrian," dedi, hala eline bakarak, sesi yumuşak, uzayıp giden, kopuk kopuk.

"ok resmi davranıyorsun, değil mi? Bu sadece bir kart oyunu," dedi Hadrian ve gülümsedi.

Royce elini indirdi ve unutulmuş bir oyuncak gibi yere bıraktı. Dikkatini yine belirsiz bir şekilde tavana çevirdi. "İlk tanıştığımızda senden nefret ediyordum, biliyor muydun? Arcadius'un beni o soygunu yapmaya zorlamasının delilik olduğunu düşünmüştüm."

"O zaman neden gittin?"

"Dürüst olmak gerekirse, senin öldürüleceğini umuyordum; sonra deli büyücüye gidip gülerek, '*Gördün mü? Sana ne demiştim? Beceriksiz aptal öldü*' diyebilecektim. Ama sen lmedin. Crown Tower'ın tepesine kadar çıktın, şikayet etmeden, sızlanmadan."

"O zaman bana saygı duydun mu?"

"Hayır. Senin acemi şansı yaşadığını düşündüm. Ertesi gece, o bize geri koymamızı söylediğinde, dönüş yolunda öleceğini düşündüm."

"Ama yine hayatta kaldım."

"Aslında bu beni biraz kızdırdı. Genelde insanlar hakkında yanılmam, biliyorsun. Ve dostum, sen savaşabiliyordun. Arcadius'un senin hakkında söylediklerinin hepsi saçmalık olduğunu düşünmüştüm. 'Yaşayan en iyi savaşçı' dedi. 'Adil bir dövüşte Hadrian herkesi yenebilir' dedi. Önemli olan kısım buydu: adil bir dövüş. Senin tüm savaşlarının adil olmayacağını biliyordu. Seni arkadan bıçaklama, aldatma ve ihanet dünyasında eğitmemi istedi. Sanırım bu konuda bir şeyler bildiğimi düşündü."

"Ve ben kurtlar tarafından yetiştirilmiş bir adama onur, nezaket ve iyilik öğretmek zorundaydım."

Royce başını yana çevirip ona baktı. "Sana benden bahsetti mi?"

"Her şeyi değil, sadece bazı çirkin kısımları."

"Manzant mı?"

"Sadece orada olduğun, bunun seni neredeyse öldürdüğü ve onun seni oradan çıkardığı."

Royce başını salladı. Yüzü düştü, gözleri tekrar sabitlendi, eli dalgın dalgın bir avuç saman daha alıp ezdi.

Hadrian'ın gözleri hücrede dolaştı. Yüzyıllar boyunca tutsaklar, taşların yarısından biraz daha yüksek kısmına, sel izi gibi koyu bir pürüzsüzlük bırakmıştı. Uzak duvarda, bir yıllık eski çizikler, bir dizi bağlı buğday balyası gibi görünen bir desen oluşturmuştu. Pencerenin yukarısında, bir kuş, pencere pervazının dış köşesine bir yuva yapmıştı. Yuva boştu, karla kaplıydı. Ara sıra, aşağıdaki avluda bir araba, bir at veya insanların sesini duyuyordu, ama çoğunlukla sessizdi, ağır, donuk gri bir sessizlik vardı.

"Hadrian," diye başladı Royce. Samanla oynamayı bırakmış, elleri düz, bakışları duvara odaklanmış, sesi zayıf ve tereddütlüydü. "Sen ve Arcadius... benim tanıdığım tek aileniz. Bu dünyadaki tek iki insan..." Yutkundu, alt dudağını ısırdı ve durakladı.

Hadrian bekledi.

Sonunda devam etti. "Bilmeni istiyorum ki... Bu çok önemli..." Hadrian'dan uzaklaşarak duvara döndü. "Bana destek olduğun, burada olduğun için teşekkür etmek istedim. Kardeşimden daha yakın olduğun için. Sadece... Sadece bunu bilmeni istedim."

Hadrian hiçbir şey söylemedi. Royce'un geri dönüp ona bakmasını bekledi. Birkaç dakika sürdü, ama sessizlik bakışını çekti. Royce döndüğünde, Hadrian ona sert bir bakış attı. "Neden? Neden bunu bilmemi istiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Söyle bana... Hayır, duvara bakma, bana bak. Bunu bilmemin neden bu kadar önemli olduğunu?"

"Öyle işte, tamam mı?" dedi Royce.

"Hayır, *tamam* değil. Bana bu saçmalıkları anlatma Royce. On iki yıldır birlikteyiz. Onlarca kez ölümle yüz yüze geldik. Neden bunu bana şimdi söylüyorsun?"

"Üzgünüm. Kafam karışık. Benden ne istiyorsun?"

Hadrian bakmaya devam etti ama yavaşça başını sallamaya başladı. "Bekliyordun, değil mi? Burada oturmuş, duvara yaslanmış, bekliyordun... benim gelmemi bekliyordun."

"Unuttuysan hatırlatayım, beni tutukladılar. Kilitli bir hücredeyim. Yapabileceğim başka bir şey yok."

Hadrian burnunu

çektirdi. "Ne?"

Hadrian ayağa kalktı. Hareket etmesi gerekiyordu. Fazla yer yoktu ama yine de duvar ile kapı arasında ileri geri yürümeye başladı. Her yönde üç adım. "Peki ne zaman yapacaksın? Ben gider gitmez mi? Bu gece mi? Sabah güzel bir intihar nasıl olur? Ha, Royce? Şiirsel bir şekilde güneşin doğuşuyla aynı anda ya da gece yarısının dramasıyla yapabilirsin, nasıl olur?"

Royce kaşlarını çatı.

"Nasıl yapacaksın? Bileklerinden mi? Boğazından mı? Gardiyan akşam yemeğini getirdiğinde onunla kavga mı edeceksin? Ona hakaretler mi edeceksin? Yoksa daha büyük bir olay mı çıkaracaksın? Modina'nın odasına gidip imparatoriçenin hayatını tekrar tehdit edeceksin. Genç, aptal, iri yarı, egosu büyük birini bulursun. Küçük, çok korkutucu olmayan bir bıçak çıkarırsın. O da kılıcını çeker. Saldırıyormuş gibi yaparsın, ama o senin numara yaptığını anlamaz."

"Böyle davranma."

"*Böyle mi?*" Hadrian durdu ve ona döndü. Sakinleşmek için nefes alması gerekti. "Nasıl olmamı bekliyorsun? Ne olmam gerektiğini düşünüyorsun? Mutlu mu? Bununla sorunum olmayacağını mı sandın? Senin daha güçlü olduğunu sanıyordum. Eğer biri hayatta kalabilirse..."

"İşte sorun da bu, ben istemiyorum! Ben her zaman hayatta kaldım. Hayat, senin ne kadar aşağılanmaya katlanabileceğini görmekten zevk alan bir zorba gibidir."

Çamur yemezsen seni öldürmekle tehdit eder. Değer verdiğin her şeyi alır.
—sadece sahip olduklarını istediği veya ihtiyaç duyduğu için değil. Bunu, senin onu alıp almayacağını görmek için yapıyor. Çocukluğumdan beri onun beni itip kakmasına izin verdim. Hayatta kalmak için onun istediği her şeyi yaptım. Ama yaşlandıkça, bunun sınırları olduğunu fark ettim. Bunu bana sen gösterdin. Yapabileceğim şeyler sınırlı, katlanabileceğim şeyler sınırlı. Artık buna katlanmayacağım. Hayatta kalmak için çamur yemeyeceğim.

"Yani bu benim hatam mı?" Hadrian bir kez daha yatağa çöktü. Bir süre saçlarını elleriyle taradı, sonra şöyle dedi: "Bil ki, onu özleyen tek kişi sen değilsin. Ben de onu seviyordum."

Royce başını kaldırdı.

"Öyle değil. Ne demek istediğimi biliyorsun. En kötüsü de..." Sesi kırıldı. "Bu gerçekten benim hatam ve bu benim üstümde kalacak. Bunu düşündün mü? Sen haklıydın, ben yanıldım. DeWitt'in işini kabul etme dedin, ama ben seni ikna ettim. 'Dahlgren'den gidelim, bu bizim savaşımız değil' dedin, ama ben seni kalmaya ikna ettim. 'Merrick'e karşı kazanamazsın' dedin, ama beni korumak için gittin. Degan Gaunt'ın pisliğin teki olacağını söyledin ve bu konuda da haklıydın. Benim yüzümden doğru olduğunu bildiğin şeyi yapmadın. Ölmüş babamın hatırasını telafi etmeye çalışırken seni de peşime taktım. Gwen benim yüzümden öldü. Sonunda hiçbir anlamı olmayan bir şeyi başarmaya çalışırken, hayatındaki az sayıdaki iyi şeyi mahvettim.

"Ben krallığı kurtaran ve kızı kazanan kahraman değilim. Hayat öyle değil." Hadrian acı bir şekilde güldü. "Sonunda bana bunu öğrettin dostum. Evet. Hayat masal gibi değil. Kahramanlar beyaz atlara binmez ve iyiler her zaman kazanmaz. Ben sadece... Sanırım öyle olmasını *istedim*. Buna inanmanın bir zararı olduğunu düşünmemiştim. Bunun bedelini senin ve Gwen'in ödeyeceğini hiç bilmiyordum."

"Senin suçun değil," dedi Royce.

"Bunu birkaç milyon kez daha söylersen, belki gerçekten inanmaya başlarım. Ama bu olmayacak, değil mi? Bana bunu hatırlatmak için yanımda olmayacaksın, değil mi? Vazgeçeceksin. Beni terk edeceksin ve bu da benim hatam olacak. Lanet olsun, Royce! *Bir seçeneğin var*. Öyle görünmediğini biliyorum ve iyi insanlara iyi şeyler olabileceğine inanan bir aptal olduğumu biliyorum, ama şunu biliyorum. Ya karanlığa ve umutsuzluğa ya da erdeme ve ışığa yönelebilirsin. Seçim senin."

Royce başını kaldırdı ve Hadrian'a baktı, yüzünde şok bir ifade vardı. Şok hızla şüpheye dönüştü.

"Ne?" diye sordu Hadrian endişeyle.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Royce ve Hadrian hücreye girdiğinden beri ilk kez eski Royce'u gördü: soğuk, karanlık ve öfkeli.

"Neyi nasıl yapıyorum?"

"Bu, Gwen'den alıntı yaptığın ikinci sefer, birincisi köprüdeydi, şimdi de —bu. O da bana aynı şeyi söylemişti, aynen bu kelimelerle." "Ha?"

"El falıma baktı ve bir yol ayrımı olduğunu söyledi — bir karar noktası. Karanlığa ve umutsuzluğa mı, yoksa erdeme ve ışığa mı yöneleceğimi seçmem gerekiyordu. Bunun travmatik bir olayla tetikleneceğini söyledi — en çok sevdiğim kişinin ölümüyle."

"Gwen mi?"

O başını salladı. "Ama sen orada değildin. Onun bunu söylediğini duymuş olamazsın. Meclisteki ofisinde yalnızdık. *Bir yıl* önceydi. Hatırlıyorum çünkü o gece Arista The Rose and Thorn'a gelmişti ve sen sarhoş olup parazit olduğun hakkında atıp tutuyordun. Peki nasıl bildin?"

Hadrian omuz silkti. "Bilmiyordum, ama..." Omurgasından bir ürperti geçti. "Ya söylemişse? Ya ben onun sözlerini aktarmıyorsam, ya o benim sözlerimi aktarıyorsa?"

"Ne?"

"Gwen bir kahindi," dedi Hadrian. "Ya senin geleceğini gördüyse, Fan Irlanu'nun Tenkin köyünde yaptığı gibi parçalar halinde?" Şimdi duvara bakıyordu, düşünürken gözleri amaçsızca dolaşıyordu. "Bizi köprüde ve bu hücrede görmüş olabilir. Ne söyleyeceğimi biliyordu ve senin beni dinlemeyeceğini de biliyordu. Köprüde de beni dinlemeyeceğini biliyor olmalı. Bu yüzden o sözleri söyledi." Artık hızlı konuşuyordu, her şeyi gözünün önünde canlandırıyordu. "Senin beni görmezden geleceğini biliyordu, ama onu görmezden gelemezsin. Royce, Gwen senin ölmeni istemiyor. Benimle aynı fikirde. Geçmişte yanılmış olabilirim, ama bu sefer yanılmıyorum. Bu sefer haklıyım ve haklı olduğumu biliyorum çünkü Gwen geleceği gördü ve beni destekliyor." Duvara yaslanarak, zaferle ellerini başının arkasında birleştirdi. "Kendini öldüremezsin," dedi sevinçle, sanki gizli bir bahsi kazanmış gibi. "Onun isteklerine ihanet etmeden bunu yapamazsın!"

Royce şaşkın görünüyordu. "Ama eğer biliyorsa, neden engel olmadı? Neden seninle gitmeme izin verdi? Neden bana söylemedi?"

"Çok açık, değil mi? Gitmemizi istedi ve ya ölümünü engelleyemedi ya da..."

"Ya da ne? Ölmek mi istedi?" dedi alaycı bir şekilde.

"Hayır, demek istediğim, ölmesi gerektiğini biliyordu."

"Neden?"

"Bilmiyorum... Belki de başka bir şey gördü, henüz gerçekleşmemiş bir şey. Köprüde ölmeye değer kadar önemli bir şey, ama her ne ise, senin intiharını içermiyor. Bence bunu oldukça açık bir şekilde ifade etti."

Royce başını taş duvara, duyulabilir bir ses çıkaracak kadar sertçe geriye attı ve gözlerini sıkıca kapattı. "Lanet olsun."

Mauvin Pickering dördüncü katın balkonunda durmuş, sarayın avlusuna bakıyordu. Yine kar yağıyordu, kalın, ıslak kar taneleri. Çamurlu toprağa düşüyor, arabaların bıraktığı derin izleri yavaşça dolduruyorlardı. Kar taneleri birbiri ardına yere düşüp eriyordu, ama bir şekilde üstesinden gelmeyi başardılar. Su birikintileri çekildi, kir kayboldu, dünya yeniden beyaz ve saf hale geldi.

Duvarın ötesinde şehrin çatılarını görebiliyordu. Aquesta, karla kaplı yüzlerce sazdan çatılı tepenin kış fırtınasına karşı birbirine sokulmuş halde, onun altında uzanıyordu. Binalar denize doğru uzanıyor ve kuzeydeki tepeye tırmanıyordu. Bakışları, İmparatorluk Meydanı olduğunu bildiği boşluğa ve daha ilerideki Bingham Meydanı'na kaydı. Oradan, zanaatkarlar bölgesini simgeleyen Esnaf Kulesi'nin tepesini görebiliyordu. Yukarıya bakmaya devam etti, bakışları açık tarla alanlarının ötesindeki ormanlık tepelere uzandı - uzaktaki puslu gri bir çizgi ve ötesinde daha yüksek tepelerin izleri - karla kaplı perdeyle gizlenmiş. Glouston'u ve onun ötesinde, nehrin karşısındaki Melengar'ı, şahin armalı kralların krallığını, doğduğu yeri, evini görebildiğini hayal etti. Drondil Tarlaları karla kaplı, meyve bahçesi donmuş, hendek buz tutmuş olacaktı. Vern, kuyudaki buzu kırmak için dışarı çıkmış, ipin ucuna bağladığı ağır çekiciyi düşürmüş olacaktı. Beş yıl önce olduğu gibi düğümün çözülüp en sevdiği aletin kuyunun dibinde kalmasından korkuyor olacaktı. Alet hâlâ oradaydı, Mauvin.

düşündü, hala suda yatıyor, Vern'in onu almasını bekliyordu, ama artık asla almayacaktı.

"Orada öleceksin," dedi annesi.

Dönüp baktığında, annesini kapının eşiğinde koyu mavi elbisesi ile dururken gördü - siyah renge en yakın rengi. Omuzlarında, Fanen'in üç yıl önce, öldüğü yıl, Kış Bayramı için ona verdiği bordo şal vardı. Bu şal, yıl boyunca giydiği kıyafetlerinin vazgeçilmez bir parçası haline gelmişti. Kışın soğuğu, yazın ise güneşi omuzlarından uzak tuttuğunu söylüyordu. O sabah, annesinin kolyeyi de taktığını fark etti. Büyük kolye ucu ile ağırlaşan kalın zincir, gözden kaçması zordu. Güneşi andırması gerekiyordu. Altın çerçeveye büyük bir zümrüt yerleştirilmişti ve ışınları oluşturan yakut sıraları vardı. Çirkin, gösterişli bir şeydi. Onu daha önce sadece birkaç kez mücevher kutusunun dibinde görmüştü. Babasının hediyesiydi.

Dört çocuk doğurduktan sonra bile Belinda Pickering hala başları döndürüyordu. Hikayeler doğruysa, babasının rahat hissetmesi için çok fazla. Onun onuru için yapılan sayısız düellolar hakkında onlarca yıldır söylentiler dolaşıyordu. Efsaneye göre, bir adamın ona çok uzun süre bakmasıyla başlayan yirmi kadar düello yapılmıştı. Hepsi aynı şekilde, suçlunun Kont Pickering'in *sihirli* kılıcıyla öldürülmesiyle sona ermişti. Efsane böyleydi, ama Mauvin sadece iki gerçek olaydan haberdardı.

İlki, o doğmadan önce gerçekleşmişti. Babası, Tek'chin'in ilk seviyesini tamamladığı on üçüncü doğum gününde ona bu hikayeyi anlatmıştı. Babası, Mauvin'in annesi ile birlikte eve yalnız seyahat ederken haydutlar tarafından yol kesildiğini anlatmıştı. Dört haydut vardı ve babası, sorunsuz bir şekilde kaçmak için atlarını, cüzdanını ve hatta Belinda'nın mücevherlerini vermeye hazırdı. Ancak babası, haydutların Belinda'ya bakışlarını fark etmişti. Haydutlar fısıldaşırken, gözlerinde açlık gördü. Babası ikisini öldürdü, birini yaraladı ve sonuncuyu kaçırdı. Babasına neredeyse 30 santim uzunluğunda bir yara izi bırakmışlardı.

İkincisi, Mauvin henüz on yaşındayken olmuştu. Kış Bayramı için Aquesta'ya gelmişlerdi ve Pickering Kontu kılıç yarışmasına katılmayı reddettiğinde Tremore Kontu öfkelenmişti. Kont, turnuvayı kazansa bile ikinci en iyi olarak kabul edileceğini biliyordu, bu yüzden Pickering'e düello teklif etti. Mauvin'in babası reddetti. Tremore Kontu, tüm saray halkının önünde Belinda'yı yakalayıp öptü. Belinda ona tokat attı ve çekildi. Kont onu yakalamaya çalıştığında, Belinda'nın elbisesinin yakasını yırttı.

elbisesi, onu çıplak bırakmıştı. Yere düşen kadın, ağlayarak kendini örtmeye çalışıyordu. Mauvin, babasının kılıcını çekip annesini odalarına götürmesini söylediğini çok net hatırlıyordu. Tremore Kontu'nu öldürmemişti, ama adam savaşta bir elini kaybetmişti.

Yine de hikayelerin nasıl yayıldığı kolayca anlaşıyordu. O bile annesinin ne kadar güzel olduğunu görebiliyordu. Ancak şimdi, ilk kez, saçındaki grileri ve yüzündeki çizgileri fark etti. Her zaman dik ve uzun boylu dururdu, ama şimdi görünmez bir ağırlık varmış gibi öne eğilmiş, boynunu eğmişti.

"Seni pek görmedim," dedi. "Neredeydin?" "Hiçbir yerde."

Annesinin daha fazla bilgi isteyerek ısrar etmesini bekledi. Bunu bekliyordu, ama annesi sadece başını salladı. Annesi geldiğinden beri böyle davranıyordu ve bu onu tedirgin ediyordu.

"Şansölye Nimbus az önce uğradı. İmparatoriçe'nin bu akşam bir toplantı düzenleyeceğini ve senin de katılman gerektiğini bildirmek istedi."

"Biliyorum. Alric zaten söyledi."

"Konunun ne olacağını söyledi mi?"

"Eminim istila hakkında olacaktır. İmparatoriçe tam ölçekli bir misilleme yapmak isteyecektir. Alric, imparatoriçenin bu krizi Melengar'ın imparatorluğa katılmasını talep etmek için kullanacağını düşünüyor."

"Alric ne yapacak?"

"Ne yapabilir ki? Alric, krallığı olmayan bir kral. Ona katılmayı düşündüğümü sana söylemeliyim. Alric'in elinde kalan adamları toplayıp bir birlik oluşturacağım ve savaşmaya gönüllü olacağım."

Bir kez daha sessiz, itaatkar bir baş sallama.

"Neden böyle yapıyorsun? Neden hiç itiraz etmeden bana boyun eğiyorsun? Bir ay önce savaşa gideceğimi söyleseydim, bununla ilgili şikayetlerini hiç bitiremezdi."

"Bir ay önce sen benim oğlumdun; bugün ise Kont Pickering'sin."

Kadının beyaz parmaklarıyla şalı sıkıca tuttuğunu, ağzını sıkı tuttuğunu, diğer eliyle kapı çerçevesini tuttuğunu izledi.

"Belki hayatta kalmıştır," dedi Mauvin. "Daha önce de zor durumlardan kurtulmuştu. Savaşarak kurtulmuş olabilir. Kılıcıyla kimse onu yenemezdi, Braga bile."

Dudakları titredi; gözleri cam gibi parladı. "Gel," dedi ve kaleye geri döndü. O, odasına giden yolu gösterirken onu takip etti. Odada üç yatak vardı. Tüm mültecilerle birlikte, sarayda yer

sarayda yer kalmamıştı. Saray görevlisi, onları rütbelerine göre yerleştirmek için elinden geleni yapıyordu, ama yapabileceği çok fazla bir şey yoktu. Mauvin, Alric ve şimdi de kardeşi Denek ile birlikte yatıyordu. Mauvin, annesinin odasını kız kardeşi Lenare ve Glouston'lu Leydi Alenda Lanaklin ile paylaştığını biliyordu, ama ikisi de o anda orada değildi.

Oda, evindeki yatak odasının büyüklüğünün sadece bir kısmı kadardı. Yataklar küçük tek kişilik ranzalar. Sade başlıklar, gül desenli yorganlarla süslenmişti. Kurşunlu cam pencereler ışığı içeri alıyordu, ancak beyaz tül perdeler parlaklığı hafif bir sis haline getiriyordu ve bu da ağır ve baskıcı bir his yaratıyordu. Oda cenaze töreni havasındaydı. Şifonyerin üzerinde, eskiden şapelinde bulunan tanınmış Novron heykelciğini gördü. Yarı tanrı tahtında oturmuş, bir elini otorite göstergesi olarak havaya kaldırmıştı. Yanında, hâlâ yanan tek bir salıfan mumu vardı. Önündeki yerde, diz çöktüğü yerde yan yana iki çukur olan yastığı duruyordu.

Annesi gardıroba yürüdü ve uzun bir battaniyeye sarılmış bir bohça çıkardı. Dönüp bohçayı uzattı. Hareketlerinde bir resmiyet, gözlerinde bir ciddiyet vardı. Bohçaya baktı; uzun ve inceydi, yeşil ipek bir kurdeleyle bağlanmıştı, annesi ve Lenare'nin saçlarını bağlamak için kullandıkları türden bir kurdele. İçindeki battaniye, bir cesedin kefenine benziyordu. Mauvin ona dokunmak istemedi.

"Hayır," dedi istemeden ve bir adım geri attı. "Al şunu," dedi annesi.

Kapı aniden açıldı.

"Yalnız gitmek istemiyorum," dedi Alenda Lanaklin, kız kardeşi Lenare ile birlikte içeri girerken. İki kadın da koyu renkli, muhafazakar elbiseler giymişti. Lenare bir tabak yemek, Alenda ise bir fincan taşıyordu. "Bu çok garip. Onu tanımıyorum bile. Oh..." İkisi de durdu.

Mauvin aceleyle annesinden paketi aldı. Pakete bakmadı ve hızla kapıya doğru yürüdü.

"Üzgünüm," dedi Alenda. Yüzünde endişeli bir ifadeyle ona bakıyordu.

"İzninizle, hanımefendiler," diye mırıldandı Mauvin ve yanlarından geçip gitti. Yürürken gözlerini yere dikmişti.

"Mauvin?" Alenda koridordan seslendi.

Arkasında onun adımlarını duydu ve durdu, ama dönmedi. Elini dokunduğunu hissetti. "Özür dilerim."

"Bunu söyledin."

"Bu, sözünü kestiğin için."

Onun kendisine yaslandığını hissetti ve kız yanağına öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim." Alenda'nın yanağından bir damla gözyaşı süzülürken zorla gülümsemeye çalıştığını izledi.

"Annen yemek yemedi. Odasından neredeyse hiç çıkmıyor. Lenare ve ben ona bir şeyler almaya gittik."

"Çok naziksiniz." "İyi
misin?"

"Bunu sana sormam gerekirdi. Ben babamı kaybettim, ama sen babanı ve iki kardeşini de kaybettin."

Kafasını salladı ve burnunu çekti. "Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Çok fazla şey var, çok fazla. Herkes birini kaybetti. Artık insanlar ağlamadan sohbet edemiyorsun." Yarı gülüyor, yarı ağlıyordu. "Gördün mü?"

Elini uzattı ve gözyaşlarını sildi. Yanakları inanılmaz derecede yumuşaktı; ıslaklık onları parlatıyordu.

"Lenare ile ne hakkında konuşuyordunuz?" diye sordu.

"Oh, o mu?" dedi kız, utanmış gibi. "Aptalca gelecek."

"Belki de şu anda aptallığa ihtiyaç vardır." Adam yüzünü buruşturdu ve ona göz kırptı.

Kız bu sefer daha rahat bir şekilde gülümsedi.

"Hadi," dedi, elini tutup onu koridora doğru çekti. "Bana bu korkunç sırrı anlat."

"Sır değil. Sadece kardeşimle buluşurken Lenare'nin benimle gelmesini istedim."

"Myron mu?"

Kız başını salladı. "Biraz gerginim, aslında korkuyorum. Onu hiç görmeye gitmediğimi nasıl açıklayacağım?"

"Neden görmedin?"

Utangaç bir şekilde omuz silkti. "Öyle yapmalıydım. Ben sadece... O bir yabancıydı. Keşke babam beni götürseydi, ama götürmedi. Myron'un varlığını unutmak istiyor gibiydi. Sanırım ondan utanıyordu ve bu utanç bana da bulaştı."

"Peki şimdi?"

"Şimdi

korkuyorum."

"Neden

korkuyorsun?"

"Ondan."

"Myron'dan mı korkuyorsun?" Kıkırdamaya başladı, ama gözlerindeki ciddiyeti görünce aniden durdu.

"Beni aptal sanacağını biliyordum!"

"Sadece Myron'dan bahsediyoruz ve..."

"O artık markız!" diye haykırdı. "O benim evimin reisi. Yasa gereği, onun dediklerini yapmak, onun emrettiği yere gitmek, onun seçtiği kişiyle evlenmek zorundayım. Ya benden nefret ederse? Ya katlandığı zorluklar için beni cezalandırmaya karar verirse? Ben bir kalede, bana giydiren, yemek yediren ve banyo yaptıran hizmetçilerle yaşadım. Ziyafetlere, turnuvalara, galalara ve pikniklere katıldım. İpek, dantel, ince işlemeli elbiseler ve mücevherler giydim. Oysa o..." Durdu. "Myron dört yaşından beri Winds Manastırı'nda tecrit altında yaşıyor. Toprakta çalışmaya zorlandı, kaba yün giysiler giydi, hiçbir yere gitmedi, kimseyi görmedi, ailesini bile. Şimdi benim dışımda hepsi öldü. Tabii ki benden nefret ediyor. Neden nefret etmesin ki? Beni lanetleyecek ve tüm acısı ve hayal kırıklığının hedefi ben olacağım. Tıpkı bizim onu reddettiğimiz gibi o da beni reddedecek. Beni uzaklaştıracak, unvanımı elinden alacak ve beni beş parasız bırakacak. Ve... ve... onu suçlayamıyorum bile."

Mauvin'in yüzüne şaşkınlıkla baktı. "Ne? Ne?"

BÖLÜM 4

DUVARIN YIKILMASI

Royce nasıl?" Arista, masanın ucuna yan yana oturduklarında Hadrian'a sordu. Yer kartları yoktu ve Hadrian nereye oturması gerektiğini bilmiyordu. Prensesin yardımını bekledi, ama prenses sadece omuz silkti.

"Pek iyi değil, ama bu günlerde kim iyi ki?" Arista'nın karşısına oturan Alric'e, sonra da kralının yanında oturan Mauvin'e baktı. "Baban için çok üzüldüm," dedi.

Mauvin neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir baş sallamayla cevap verdi. Arista ayağa kalktı, masanın üzerinden uzanıp Mauvin'in elini tuttu. Tek kelime etmedi, sadece gözlerine bakıp zayıf bir gülümseme gösterdi.

"Görüyorsun, fark bu," dedi Mauvin. "Ben bir kayıp yaşıyorum ve insanlar beni teselli ediyor. Royce bir kayıp yaşıyor ve bütün kasaba tahliye oluyor." Üzgün bir gülümsemeyle ekledi. "Ben iyiyim, gerçekten. Babam iyi bir hayat yaşadı, krallığın en güzel kadınıyla evlendi, dört çocuk yetiştirdi, birini kaybetti ve evini savunurken savaşta öldü. Ben de onun yarısı kadar iyi olmayı ummalıyım."

"Royce'un kabuğunu kırabilecek birinin olduğunu hayal etmek zor," dedi Kral Alric.

Hadrian, Alric ile ilk tanışalı sadece birkaç yıl geçmişti. O, Royce ve daha sonra Myron, Kral Amrath'ın ölümünden hemen sonra prensle birlikte Melengar tepelerinde üç gün geçirdiler. Sanki daha dün gibi gelse de, Alric on yıllar yaşlanmış gibiydi. Gözleri olgunluk gösteriyordu ve çocuksu yüzü, gür sakalının arkasında kaybolmuştu. Artık daha çok babasına benziyordu, düşünceli ve solgun. Alnındaki küçük beyaz yara izi hâlâ oradaydı; yüzü toprağa bastırıldığı ve neredeyse öldüğü o günü hatırlatan hayalet gibi bir iz.

"O olağanüstü bir kadındı," diye açıkladı Hadrian.

"Keşke onu tanıyabilseydim," dedi Arista, tekrar oturdu.

"Gwen'i sevecektin ve onun da seni çok takdir ettiğini biliyorum. O..." Hadrian durakladı, "eşsiz biriydi."

Sarayın en büyük odası olan büyük salonda toplandılar. Dört taş ocak, odayı sıcaklık ve kızıl-turuncu bir ışıkla dolduruyordu. Her bir devasa şöminenin üzerinde, gücün sembolü olarak çelik kalkanlar ve parıldayan kılıçlar sergileniyordu. Avryn'deki tüm soylu ailelerin amblemlerini taşıyan otuz iki sancak, odanın uzunluğu boyunca iki sıra halinde tavandan sarkıyordu. Hadrian en son orada oturduğundan beri beş tane eklenmişti. Glouston'daki Lanaklin Hanesi, Bernum'daki Hestle Hanesi, Exeter Hanesi, Galilin'deki Pickering Hanesi ve Melengar'daki Essendon Hanesi'nin kırmızı zemin üzerine altın taçlı şahin amblemi — hepsi hak ettikleri yerlerine geri getirilmişti.

Bekledikleri masa, odadaki tek masaydı. Salonun ortasına yerleştirilmiş olan masa, The Rose and Thorn'daki bardan daha uzundu ve her iki yanında dokuz sandalye, ucunda da bir sandalye vardı. Burası, Hadrian'ın bir asilzade kılığına girerek ilk ziyafetini verdiği odaydı. Oda, her biri asilzade olan diğer davetlilerle dolduğunda, o zaman olduğu gibi şimdi de kendini buraya ait hissetmiyordu.

İçeri girenlerin çoğunu tanıyordu. Alburn Kralı Armand, masanın başına yakın bir koltuğa oturdu, oğlu Prens Rudolf ise sağ elinde oturdu. Galeannon Kralı Fredrick de ona karşı oturdu. Maranon Kralı Vincent, Fredrick'ten iki koltuk öteye oturdu, bu da Hadrian'ın iki komşu krallık arasında bir sorun olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Herkes kraliyet mensubu değildi. Sir Elgar, Sir Murthas ve Sir Gilbert ile imparatorluk yüksek mareşali olarak yeni görevinin altın kuşağını takan Sir Breckton birlikte içeri girdiler.

Garsonlar şarapları doldurmaya başladılar, masanın başında kimse oturmaya cesaret edemediği yedi koltuk boş kalmıştı. Hadrian önündeki kadehten bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu.

"Doğru," dedi Arista. "Sen şarap içmezsin, değil mi?"

Hadrian kadehi masaya geri koydu ve ona küçümseyerek bakmaya devam etti. "Muhtemelen çok iyidir," dedi. "Bana bozulmuş üzüm suyu gibi geliyor, ama unutma ki ben Armigil'in birasıyla büyüdüm."

Hadrian'ın eski öğretmeni, garip bir şekilde zayıf imparatorluk şansölyesi Nimbus, imparatorluk sekreteri Amilia ile birlikte içeri girdi ve masanın başının hemen soluna ve sağına oturdular. Degan Gaunt kaybolmuş gibi dolaşıyordu. Pahalı bir ceket ve pantolon giymişti.

tokalı ayakkabılar, hiçbiri ona yakışmıyordu. Hadrian, varisi görünce onu Rochelle Düşesi'nin özel dikilmiş yelekler giydirdiği evcil köpeğiyle karşılaştırmaktan kendini alamadı. Gaunt masanın etrafında üç tur attıktan sonra, Mauvin'den iki koltuk yukarıda ve Sir Elgar'dan bir koltuk aşağıda bulunan boş bir koltuğa oturdu. Her ikisini de şüpheyle süzdü.

İki adam daha içeri girdi. İlki, kel kafalı ve sarkık yanaklı, iri yapılı yaşlı bir adamdı. Uzun, gümüş düğmeli, brokar bir ceket ve fırfırlı ipek bir gömlek giymişti. Onu takip eden, ilk adamın daha genç ama daha şişman bir kopyasıydı. Hadrian onu Avryn'in en zengin adamı ve Kara Elmas hırsızlar çetesinin kötü şöhretli lideri Cosmos DeLur olarak tanıdı. Diğer adamın, Delgos Cumhuriyeti'nin eski gayri resmi lideri Cornelius DeLur, yani babası olduğunu tahmin etti.

İki sandalye kaldı.

Birkaç konuşma aynı anda gerçekleşiyordu. Hadrian bunları anlamaya çalıştı. Eğik başlar, anlamlı gülümsemeler, yan bakışlar, mırıldanmalar, fısıltılar. Orada burada sadece birkaç kelime yakalayabiliyordu. Çoğunlukla, imparatoriçe hakkındaki tartışmaları duyuyordu. Masadakilerin çoğu, onu sadece son Kış Bayramı turnuvasından önceki gece, kısa ama dramatik bir şekilde ortaya çıktığında ve ayaklanmadan sonra bir kez daha sadakat yemini ettiklerinde görmüştü. Bu, onunla görüşme fırsatı buldukları ilk seferdi.

Trompetler çaldı.

Tüm konuşmalar kesildi, herkes başını çevirdi ve imparatoriçe salona girerken herkes ayağa kalktı. Modina Novronian Hazretleri kemerli kapıdan geçti, her yönüyle bir tanrının kızı gibi görünüyordu. Renkli ipliklerle muhteşem bir şekilde el işlemesi yapılmış ve elmas, yakut ve safirlerle süslenmiş siyah bir elbise giyyordu. Boynunda, Calian zambağı şeklinde kolalı bir yakalık vardı. Ellerini süsleyen manşetli uzun kollu bir elbise giyyordu. Kulaklarında ışıltılı küpeler sallanıyor, göğsünde ise inci bir kolye duruyordu. Yürürken, imparatorluk armasıyla işlenmiş uzun siyah kadife bir pelerin arkasında sürükleniyordu. Bir memura elbise kumaşı için yalvaran günler çoktan geride kalmıştı.

Hadrian'ın önünde duran kadın, Thrace Wood'un yüzüne sahipti, ama o, bir zamanlar Colnora'daki Capital Street'te bir çukurdan kurtardığı küçük kız değildi. Dik yürüyor, omuzları geriye doğru çekilmiş, bakışları yukarı doğruydı. Kimseye bakmıyor, başını erken çevirmiyor, bakışları

yönüne sabitlenmişti. Acele etmeden, zarif adımlarla yürüdü, masanın başına ulaşmadan önce eteğinin düzelmesini sağlayan bir yay çizdi.

Hadrian, bir zamanlar bir madamın, onu açlıktan kurtarmak için Bawdy Bottom Genelevine katılmasını önerdiğini hatırlayarak kendi kendine gülümsedi. O da kehanet niteliğinde şu sözlerle cevap vermişti: "İçimden bir ses onun fahişe olmadığını söylüyor."

Bir görevli, omuzlarından mantoyu çıkardı ve sandalyeyi arkasına koydu, ama imparatoriçe oturmadı. Hadrian, misafirlerini incelerken duruşunun hafifçe sertleştiğini fark etti. Onun bakışlarını takip etti ve son boş sandalyeyi fark etti.

Nimbus'a seslendi. "Patrik'e çağırdığımı bildirdin mi?" "Bildirdim, Ekselansları."

İçini çekti, sonra tebaasına baktı.

"Lordlar ve leydiler, beni bağışlayın. Geleneksel adetleri bir kenara bırakacağım. Şansölyem, uymam gereken birçok formalite olduğunu söylüyor; ancak bu tür şeyler zaman alır ve zaman, bizim için lüks bir şeydir."

Hadrian, onun devlet başkanlarına sanki çocuklar için çay partisi veriyor gibi sakın bir şekilde hitap etmesini ürkütücü buldu.

"Çoğunuzun bildiği gibi, Avryn işgal edildi. Saldırının bir aydan fazla bir süre önce başladığını düşünüyoruz, ancak çok yakın zamana kadar emin değildik. Bu bilgi, güneye kaçan mültecilerden ve kuzeye gönderdiğim on iki keşif ekibinden geliyor, bunların çoğu geri dönmedi. Sir Breckton, lütfen şu anki durumu açıklayabilir misiniz..."

Sir Breckton ayağa kalktı ve toplantı salonunun önüne geçti. Üzerinde uzun siyah bir pelerin vardı. Tüm gözler ona çevrildi, sadece konuşmak üzere olduğu için değil, Sir Breckton dikkat çeken bir adam olduğu için. Duruşunda bir şey vardı. Diğer adamlardan daha uzun, daha dik ve daha sağlam görünmeyi başarabiliyordu. Breckton imparatoriçeye resmi bir selam verdi, sonra masaya döndü.

"Hiçbir keşif eri, elf ordusunun ana gücünü rapor etmek için öncü birlikleri delip geçmeyi başaramadı, ancak öğrendiklerimiz yeterince tedirgin edici. Artık, Wintertide'ın gece yarısı, Erivan İmparatorluğu'nun unsurlarının yüz binden fazla olduğu tahmin edilen bir kuvvetle Nidwalden Nehri'ni geçtiğine inanıyoruz. Bir haftadan az bir sürede Dunmore krallığını fethettiler ve Glamrendor yok oldu. Kral Roswort, Kraliçe Freda ve tüm saray halkı, muhtemelen Wintertide kutlamalarından dönüş yolunda kayboldu."

Herkes başını sağa sola çevirdi ve Hadrian, aralarında *yüz bin ve bir haftadan az gibi* kelimelerin tekrarlandığını duydu. Breckton bir an durakladıktan sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Elf ordusu batıya doğru ilerlemeye devam etti ve Ghent'e karşı koyan olmadan girdi. Tahminlere göre, Ghent'i sekiz günde fethettiler. Ghent'in direniş gösterip göstermediğini bilmiyoruz. Ancak, Sheridan'daki üniversitenin yakıldığı ve Ervanon'un yıkıldığı doğrulandı."

Masadaki adamlar daha fazla endişeyle kıpırdadılar ama daha az konuştular.

"Sonra Melengar'a girdiler," dedi onlara ve birkaç kişi Alric'e doğru başını çevirdi. "Drondil Fields son bir direniş gösterdi ve kahramanca mümkün olduğunca çok kişinin güneye kaçması için zaman kazandı. Kale bir gün dayanmayı başardı."

"Bir gün mü?" diye haykırdı Kral Vincent. Alric'e baktı, Alric ciddiyetle başını salladı. "Bu nasıl olabilir?"

"Kral Fredrick." İmparatoriçe solunda oturan hükümdara seslendi. "Lütfen bize anlattıklarınızı tekrar edin."

Kral Fredrick ayağa kalktı ve giysilerindeki kırıksıklıkları düzeltti. Kısa boylu, kel bir adamdı ve tunikasının önünü zorlayan yuvarlak bir göbeği vardı.

"Kış Bayramı'ndan kısa bir süre sonra, belki en fazla birkaç gün sonra, yolcular Calis'te sorunlar olduğunu haber verdiler. Ghazel'in kıyıya akın akın geldiğini anlattılar. Buna Sel dediler. Yüzbinlerce melez Gur Em Dal'daki kayalıklara saldırdı."

"Elflerin Ghazel ile ittifak halinde olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Cornelius DeLur.

Kral başını salladı. "Hayır, onlar savaşçı değildi. Yani, bazıları olabilir, ama benim edindiğim izlenim, onların da mülteci olduğu yönündeydi. Kaçıyorlardı ve gidebildikleri yere koşuyorlardı. Calian savaş lordları doğu kıyısında birçok kişiyi katletti, ama sel o kadar büyüktü ki, dalgayı tamamen durduramadılar. Bir hafta içinde, Ghazel çeteleri Galeannon sınırına ulaştı ve Vilan Tepeleri'ne sızdı. Calis ile tüm iletişimimizi kaybettik, artık gelen yolcu yok."

Fredrick koltuğuna oturdu.

"Bu öğleden sonra," dedi Sir Breckton, "*Silver Fin* adlı bir geminin Kilnar limanından beş gün uzaklıkta Wesbaden'in yandığını gördüğü haberini aldık. Kaptan, bunun ötesinde uzakta başka bir duman sütunu gördüğünü ve bunun Dagastan olduğunu tahmin ettiğini söyledi."

"Elfler neden hem Ghazel'e hem de bize saldırırsın? Neden iki cephe açsın?" diye sordu Sir Elgar.

"Muhtemelen ne Ghazel'i ne de bizi ciddi bir tehdit olarak görmüyorlar," dedi Breckton onlara. "Kaynaklar, elf ordusunun yoluna çıkan her şeyi yakan onlarca ejderhanın eşlik ettiğini bildiriyor. Diğer raporlar ise hava durumunu kontrol etme ve şimşek çağırma gibi aynı derecede rahatsız edici yeteneklerden bahsediyor. Yeri sarsan dev canavarlar, yeraltında yaşayan hayvanlar, kör eden ışıklar ve insanları yutan bir sis hakkında hikayeler var."

"Bize inanmamızı istediğin bu masallar mı, Breckton?" diye sordu Murthas. "Devler, canavarlar, sisler ve elfler? Bu keşifçiler kimdi? Yaşlı kadınlar mı?"

Bu, Elgar ve Gilbert'in kıkırdamasına, Rudolf'un ise gülümsemesine neden oldu.

"Onlar iyi adamlardı, Lord Murthas, ve cesur ölümler hakkında kötü konuşmak size yakışmaz."

"Ölen adamların hayatları için üzülüyorum," dedi Kral Armand. "Ama cidden, Breckton, insanları öldüren bir sis mi? Onları tüm kabusların toplamıymış gibi gösteriyorsun, sanki Nidwalden'in karşısındaki ormandan her türlü öcüler, hayaletler ve hortlaklar çıkıyormuş gibi. Sonuçta bunlar sadece elfler. Onları yenilmez tanrılar mı gibi gösteriyorsun..."

*Neredeyse hiç uyarı vermeden
geldiler, binlerce güzel ve korkunç
varlık;
Parlak beyaz atlar üzerinde,
parıldayan altın ve mavi giysiler
giymiş olarak geldiler;
Ejderhalar ve kasırgalar,
taş ve topraktan yapılmış devlerle
geldiler; Geldiler ve onları hiçbir şey
durduramadı.
Hâlâ geliyorlar.*

Ses kapıdan geldi ve tüm kafalar büyük salona giren yaşlı adama döndü. Hadrian'ın gözüne ilk neyin çarptığını söylemek zordu,

çok şaşırtıcıydı. Adamın saçları, kelleşen alnının gerisinde başlayarak dizlerinin arkasına kadar uzanıyordu ve griyi, beyazı aşarak neredeyse mor renkteydi, çürümüş patatesin kenarları gibi. Ağzında dudakları yoktu, gözlerinde kaşları yoktu ve yanakları buruşmuştu. Parlak mor, altın ve kırmızı renkli, zevkle sergilenen cüppeler giymişti ve uzun bir bastonla yürürken kollarını dramatik hareketlerle sallayarak bunları gösterişle sergiliyordu. Parlak mavi gözleri odanın içinde huzursuzca dolaşıyor, hiçbir kişi üzerinde fazla durmuyordu. Açık ağızlı bir gülümsemeyle gergin tutulan çenesi, şaşırtıcı derecede tam bir diş dizisini gösteriyordu ve ifadesi sessiz bir kahkaha gibiydi.

Arkasından, aynı derecede şok edici iki muhafız girdi. Uzun manşetli ve kabarık kollu, dikey kırmızı, mor ve sarı çizgili gömleklerin üzerine parlak altın göğüs zırhları giymişlerdi. Eşleşen pantolonları, dizlerinin hemen altında uzun çizgili çoraplara dönüşüyordu. Göğüslerinin üzerinde, omuzlarından uzanan gümüş örgüler ve onur püskülleri asılıydı. Yüzlerini gizleyen, haberci kanatları olan altın miğferler takıyorlardı. Her biri, her iki ucunda süslü kavisli bıçakları olan uzun halberdler gibi sıra dışı silahlar taşıyordu ve bu silahları bir kolunu aşağıya, diğerini göğsüne doğru uzatarak yanlarına sıkıca tutuyorlardı.

Muhafızlar mükemmel bir uyum içinde durdular ve topuklarını duyulabilir *bir sesle* birbirine vurdular. Yaşlı adam ilerlemeye devam ederek Modina'ya yaklaştı. Onun önünde durdu ve esasının metal ucunu taş zemine vurdu.

"Affedin beni, Ekselansları," dedi yaşlı adam yüksek sesle ve ardından, cüppesinin ihtişamını daha da sergileme fırsatı veren, özenli bir reverans yaptı. "Özürlerim, belirlenen zamanda gelemediğim için duyduğum derin üzüntüyü hafifletmeye yetmez, ama ne yazık ki, geri dönülmez bir şekilde alıkonuldum. Umarım zayıf bir yaşlı adamı affedebilirsiniz."

Modina ona boş bir ifadeyle baktı. Hiçbir şey söylemedi.

Yaşlı adam bekledi, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek başını bir yandan diğer yana eğdi. Modina Nimbus'a bir bakış attı.

"Patrik Nilnev," dedi şansölye yaşlı adama. "Lütfen oturun."

Patrik Nimbus'a baktı, sonra tekrar Modina'ya. Meraklı bir ifadeyle başını salladı, boş sandalyeye doğru yürüdü, her adımında esasını yere vurarak, oturdu.

"Patrik Nilnev," dedi Breckton. "Kral Armand'ın sözlerini neden kesintiye uğrattığınızı açıklayabilir misiniz?"

"Eski bir metinden alıntı yapıyordum: *'Ve işte orman tanrıları insanları avlıyor. Ölümün uğramadığı ve zamanın bozamadığı varlıklar. İlk doğan peri kralları, tartışmasız efendiler, insanlık önünüzde titriyor.* " Bu sözleri saygıyla okudu ve devam etmeden önce bir ara verdi. "Eski yazılar elflerin gücünden açıkça bahsediyor. O kadar çok zaman geçti ki, yıllar o kadar çok tozla kaplandı ki, insanlar efendimiz Novron'un gelişinden önceki dünyayı unuttu. Onun kutsal doğumundan önce, elfler tüm toprakları yönetiyordu. Her güzel yer, her güneşli tepe ve yeşil vadi onların egemenliği altındaydı. Onlar ilk doğanlar, Elan'ın en büyük sakinleriydi. Novron'un mucizesi böyle bir hafıza kaybını mümkün kıldığı için unuttuk. Onun gelmesinden önce elfler yenilmezdi."

"Affedin beni, Kutsal Efendim." Sir Elgar, bir ayının kükremesi gibi sesiyle konuştu. "Ama bu tam bir saçmalık. Elfler kadınlar kadar zayıf ve sığırlardan daha aptal."

"Nidwalden'i geçtiniz mi, Sör Elgar? Erivan İmparatorluğu'nun gerçek bir üyesini gördünüz mü? Yoksa *mir*'den mi bahsediyorsunuz?"

"*Mir* nedir?"

"Bir mir — ya da Calian dilinde *kaz* — Apeladorn'daki şehirlerin sokaklarını sık sık kirleten sefil, iğrenç yaratıklardan biridir. Sivri kulakları ve çekik gözleri olan, insan ve elf kanının karışımından oluşan bu zayıflamış, iğrenç yaratıklar tam birer iğrençlik abidesidir. *Mir*'ler, elflerle sizin altın balıklarla ortak noktanızdan daha az ortak noktası olan, fethedilmiş bir halkın kalıntılarıdır. Elfler ve insanlar bir arada yaşayamazlar. Onlar ilahi takdirle ölümcül düşmanlardır. Kanlarının tek bir bedende karışması, hem Maribor hem de Ferrol için aşağılık bir hakaret yaratmış ve tanrıların gazabı onların üzerine çökmüştür. *Bir mir'e* bakıp bir elfin doğasını tahmin etmeye kalkışmamalısınız."

"Tamam, anladım. Yine de, kılıcın keskin ucundan etkilenmeyen hiçbir canlıyla karşılaşmadım," dedi Elgar.

Bu sözler, masaya yumruklar vurma ve diğer şövalyelerin onaylayan homurtularıyla karşılandı — Breckton hariç hepsi.

"Eski metinler bize, Novron'un gelişinden önce hiçbir elf'in bir insan tarafından öldürülmediğini söylüyor. Dahası, uzun ömürleri nedeniyle hiçbir insan bir elf cesedi görmemişti. Bu da onların ölümsüz tanrılar olduğuna dair inancı doğurdu. *'Yumuşak*

adımları, gök gürültüsü kadar gürültülü, şimşek kadar korkunç, yıldızlardan daha büyük, geliyorlar, geliyorlar, fethetmeye geliyorlar."

"Madem o kadar güçlüydüler, Novron onları nasıl durdurdu?" diye sordu Elgar meydan okurcasına. "O bir tanrının oğluydu," diye cevapladı Patriark basitçe. "Ve"

kısa bir süre durakladı, gülümsemesi genişleyerek dişlerini daha da fazla gösterdi—"Rhelacan'ın yardımını vardı."

"İlahi kılıç mı?" Sir Breckton şüpheyle sordu.

Patrik başını salladı. "Tanrılar tarafından yaratıldı, ama Rhelacan bir kılıç değil; Ferrol'un Trompeti, Ulusların Çağrısı, Novron'un Erivan Ulusunu yenmek için kullandığı *Syord duah Gylindora*. Birçok kişi aynı hatayı yapıyor. Eski Dil'de *syord* kelimesi *boynuz* anlamına gelir, ama dikkatsiz bir çevirmen bunun *kılıç* anlamına geldiğini düşünerek bu bilgi kayboldu. Rhelacan adı, Eski Dil'de sadece *kalıntı* veya *eser* anlamına gelir. Böylece *Syord duah Gylindora*, yani Gylindora'nın Boynuzu, *büyük bir kalıntı olan kılıç*, ya da Novron'un elfler karşı kullandığı silah olan Rhelacan haline geldi."

"Bu boynuz nasıl bir orduyu yenebilir?" diye sordu Sör Breckton.

"Bu boru, onların tanrısı Ferrol'un eliyle yapılmış ve onlar üzerinde hakimiyet kuruyor. Novron'a elfleri yenme gücü verdi."

"Peki bu muhteşem borazan nerede olabilir?" Cornelius DeLur söz aldı. "Sadece soruyorum çünkü şu anki durumumuzda, böylesine değerli bir hazine oldukça yararlı olabilir."

"İşte burada büyük bir soru var. Rhelacan yüzyıllardır kayıp. Gylindora Boynuzu'nun ne olduğu kimse bilmiyor. En iyi rivayetlere göre, şehir yok olmadan hemen önce, eski başkent Percepliquis'teydi."

"Kaybolmuş mu?" diye sordu Cornelius, devasa gövdesi elverdiğince öne eğilerek.

"Evet," dedi Patrik. "O döneme ait tüm kayıtlar, şehrin bir gün var olup ertesi gün yok olduğunu bildiriyor. Percepliquis'in tek bir günde yok olduğu, kaybolduğu söyleniyor." Patrik gözlerini kapattı ve melodik bir ses tonuyla konuştu:

*Novron'un evi, iktidarın merkezi
Beyaz yollar, duvarlar, çatılar ve
kuleler Üç tepenin üzerinde, güzel ve
yüksek
Sonsuza dek yok oldu, duvarlar yıkıldı.*

*Muhteşem kraliçemizin doğum yeri
Mavi ve yeşil bayraklar
Mükemmel konaklar, muhteşem salonlar
Sonsuza dek elveda, duvarlar yıkıldı.*

*Percepliquis şehri
Her zaman aranan, sonsuza dek
özlenen Kaz ve kürek, kaz ve taşı
Sonsuza dek ara, duvar yıkıldı.*

*Gala durdu, şehrin kaderi
Baharın sıcaklığı toz ve kasvetle
soğudu*

*kasvet
Karanlık kapandı, her şeyi örttü
Ölüm üzerlerine çöktü, duvar
yıkıldı.*

*Lee üzerindeki eski taşlar Gittiği
anıların tozlarını görüyoruz
Bir zamanlar merkez, bir
zamanlar her şey Sonsuza dek
kayboldu, duvar yıkıldı.*

"Biliyorum," diye patladı Hadrian ve bunu söylediği anda pişman oldu, çünkü tüm gözler ona çevrilmişti. "Sadece çocukken bunu duyduğumu hatırlıyorum. Tamamını değil, sadece son kısmını. Fall-the-Wall adlı bir oyun oynarken bunu söyledik. Ne anlama geldiğini bilmiyorduk. Bir anlamı olduğunu düşünmüyorduk. Bazı çocuklar bunun Amberton Lee kalıntılarıyla bir ilgisi olduğunu düşünse de."

"Öyle!" Arista araya girdi. "Amberton Lee, Percepliquis'in antik başkentinden geriye kalan tek şeydir."

Hadrian masadaki herkesin inanamayan tepkilerini duydu.

"Bunu nereden biliyorsun?" Sir Murthas sorgulayıcı bir şekilde sordu. "Bilginler ve maceracılar yüzyıllardır aradılar ve bir bilge..." Kendini tuttu. "Bir

*prens*es tesadüfen yerini biliyor mu? Elinde ne kanıt var?" "Ben..." Arista konuşmaya başladı, ama imparatoriçe sözünü kesti.

"Prens Arista, söylediklerinin gerçekten doğru olduğuna dair bana reddedilemez bir kanıt sundu." Modina şövalyeye sert bir bakış attı.

Sir Murthas itiraz edecekmiş gibi göründü, ama yenilgiyi kabul ederek ağzını kapattı.

"Şehrin gömülü olduğuna inanıyorum," diye devam etti Arista. "Edmund Hall'un içeri girmenin bir yolunu bulduğunu düşünüyorum. Keşke günlüğü olsaydı... ama Kraliyet Kulesi, içindeki her şeyle birlikte yok oldu."

"Bir dakika," dedi Hadrian. "Eskimiş kahverengi deri bir defter miydi? Yaklaşık bu kadar büyük müydü?" Elleriyle bir hareket yaptı. "Evet," dedi Patrik.

Arista ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Bunu biliyorum çünkü Kraliyet Kulesi'nde yaşamıştım," dedi Patriark.

"Ya sen?" Arista, tereddüt eden Hadrian'a baktı.

"Ha-ha! Tabii ki, tabii ki. Biliyordum!" Cosmos DeLur güldü ve Hadrian'a gülümseyerek tek bir alkışla ellerini çırpı. "Böylesine harika ve keyifli bir söylenti mutlaka doğru olmalıydı. Bu muhteşem bir başarı."

"Onu çaldın mı?" diye sordu Arista.

"Evet, çaldı," diye açıkladı Patriark.

"Aslında," dedi Hadrian, "Royce ve ben çaldık, ama ertesi gece geri koyduk."

"Riyria'nın ünü boşuna değil," dedi Cosmos.

"Böylesine önemli bir hazineyi bir daha kaybetmek istemedim, o yüzden o günden beri onu hep yanımda tuttum." Patriark küçük, kırmızımsı kahverengi bir deri kitap çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Bu, Edmund Hall'un günlüğü, antik Percepliquis şehrine inişini ve içindekileri anlatan günlük kayıtları."

Herkes bir an sessizce kitaba baktı.

"Prens haklı," diye devam etti Patriark. "Şehir Amberton Lee'nin altında yatıyor ve Hall oraya girmenin bir yolunu buldu. Ayrıca bundan çok daha fazlasını da buldu. Günlükte korkunç bir karanlık kuyudan, geçilmesi gereken bir yeraltı denizinden, aldatıcı derecede karmaşık tünellerden ve dar yarıklar, kana susamış Ba Ran Ghazel kabilelerinden ve Hall'un tam olarak tarif edemediği kadar korkunç bir canavardan bahsediliyor."

"Eski başkent Hintindar'dan sadece üç mil uzakta mı?" diye sordu Hadrian.

"Evet," dedi Modina, "ve bu boynuzu geri almak için bir ekip göndermeyi planlıyorum."

"Hall'un günlüğünü okuduktan sonra," dedi Patriark, "birkaç yetenekli savaşçıya, şehrin tarihi hakkında bilgi sahibi birine, mağara keşfi becerisi olan birine ve denizcilik tecrübesi olan birine ihtiyacınız olacağını düşünüyorum. Bu görev için zaten üç ekip gönderdim. Belki ben..."

"Biliyorum," dedi imparatoriçe. "Hepsi başarısız oldu. Prenses Arista benim ekibimi organize edecek."

"Hall'un günlüğünü ödünç alabilirsek," dedi Arista, "bu çok yardımcı olur. Ekip yola çıkmadan önce geri getireceğime söz veriyorum."

Patrik'in gülümsemesi sarsıldı, ama başını salladı. "Elbette. En azından bunu yapabilirim."

Modina Arista'ya doğru eliyle işaret etti. "Majesteleri, izin verirsiniz..."

Prenses ayağa kalktı ve masaya döndü. Ancak konuşmaya başlamadan önce Sir Elgar ayağa kalktı. "Durun," dedi. "Onlarla savaşmayı bile denemeyeceğimizi mi söylüyorsunuz? Burada oturup, artık var olmayan bir masal kornasını mı bekleyeceğiz? Bence safları oluşturup kuzeye yürüyüşe geçelim ve onlar bize saldırmadan biz onlara saldırmalıyız!"

"Cesaretiniz takdire şayan," dedi Sir Breckton, "ama bu durumda aptalca. Düşmanımızın nerede olduğunu, kuvvetlerinin büyüklüğünü veya gücünü ya da hareket rotalarını bilmiyoruz. Düşmanımız hakkında en ufak bir ipucu bile olmadan, ormanda ayı arayan kör bir adam gibi oluruz. Düşmanımız hakkında bir şeyler öğrenmek için yaptığımız tüm girişimler başarısızlıkla sonuçlandı. Düzinelerce keşif eri gönderdim ve çok azı geri döndü."

"Sadece beklemek yanlış gibi görünüyor."

"Sadece beklemeyeceğiz," dedi imparatoriçe. "Sir Breckton'ın Aquesta'nın savunması için mükemmel planlar hazırladığından emin olabilirsiniz ve hepinizin bu planları destekleyeceğinizi umuyorum. Şehri erzakla doldurmaya ve surları güçlendirmeye başladık bile. Kendimizi kandırmamalıyız: bu savaş, bu fırtına geliyor ve biz de buna hazırlıklı olmalıyız. Sizi temin ederim ki, direneceğiz, savaşacağız ve dua edeceğiz. Yok oluşla karşı karşıya kaldığımda, en ufak bir umut bile olsa ona destek vermekten çekinmem. Bu boynuzu bulmak halkımı, ailemi kurtarabilirse, denemeliyiz. Bizi korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Gerekiirse Uberlin'in kendisiyle bile anlaşma yaparım."

Konuşmasını bitirdiğinde, Arista'ya bir kez daha işaret edene kadar kimse tek kelime etmedi.

Prens nefes aldı. "Bunu imparatoriçeyle zaten konuştum. Ekip küçük olacak, sanırım on ikiden fazla olmayacak. İki kişi gitmek zorunda. Geri kalanlar için, önceden hazırladığımız listeden gönüllüler isteyeceğim. Herkesin kararını gizlilik içinde verebilmesi için listedeki kişilerle tek tek konuşacağım."

"Peki bu iki kişi kim?" diye sordu Murthas. "Gitmesi gerekenler. İsimlerini öğrenebilir miyiz?"

"Evet," dedi Arista. "Degan Gaunt ve ben."

Birkaç kişi aynı anda konuştu. Sör Elgar ve diğer şövalyeler güldü, Alric itiraz etmeye başladı, ama odadaki en yüksek ses Degan Gaunt'tan geldi.

"Delirdin mi sen?" diye bağırarak ayağa fırladı. "Hiçbir yere gitmiyorum! Neden gitmek zorundayım ki? Bu, aristokrasinin beni susturmak için kurduğu bir başka komplo. Bunun gerçekte ne olduğunu göremiyor musun? Elflerin tehdidi bir aldatmaca, sıradan insanları bir kez daha ezmek için bir bahane!"

"Oturun Bay Gaunt," dedi Modina. "Toplantı biter bitmez bunu özel olarak konuşacağız."

Gaunt şüpheyle oturdu ve sandalyesine çöktü.

İmparatoriçe ayağa kalktı ve oda sessizliğe büründü. "Toplantı sona ermiştir. Sir Breckton, bir saat sonra burada bir savaş konseyi toplayarak, şehrin savunmasını sağlamak için gerekli olan birliklerin yeniden düzenlenmesi ve malzeme ve silahların temini konusunda ayrıntılı bilgi verecektir. Percepliquis grubuna katılmak istenmeyenler, o saatte burada toplanmalıdır. Gelecekte, Şansölye Nimbus ve Sekreter Amilia, ek sorularınızı yanıtlamak için ofislerinde hazır bulunacaklar. Maribor hepimizi korusun."

Oda, sandalyelerin sürtünme sesleri ve alçak sesli konuşmalarla doldu. Hadrian ayağa kalktı, ancak Arista'nın elini kolunda hissedince durdu.

"Burada kalacağız," dedi ona.

Krallar ve şövalyeler odadan çıkmaya başladığında, masanın uzunluğuna göz attı. İmparatoriçe, Amilia ve Nimbus da ayrılma niyetinde değildi. Hatta, Hadrian'ın tekrar oturması gerektiğini belirtmek için, zayıf şansölyenin masayı eliyle hafifçe okşadığını bile fark etti.

okşadığını fark etti, bu da Hadrian'ın tekrar oturması gerektiğini ima ediyordu. Alric ve Mauvin ayağa kalktılar ama çıkışa doğru ilerlemediler.

Patrik, korumaları eşliğinde salondan çıktı. Geriye dönüp başını salladı ve gülümsedi, asası taş zeminde tıklıyordu. Salondan çıkan son kişi oydu ve Nimbus'un başını sallamasıyla korumalar kapıları kapattı. Sıkıcı ama

Hadrian'ın hissettiği gibi, kapıların kapanmasıyla birlikte uğursuz bir gürültü yankılandı. "Ben gidiyorum," dedi Alric kız kardeşine.

"Ama..." diye başladı kız kardeşi.

"Ama yok," dedi kararlı bir sesle. "Benim isteğim dışında Gaunt ile görüşmeye gittin. Eve dönmek yerine onu bu zindanlardan kurtarmaya çalıştın. Modina Gilarabrywn'i öldürdüğünde bile orada olmayı başardın. Evde oturup endişelenmekten bıktım. Artık bir krallığım olmayabilir, ama ben hala kralım! Sen gidersen, ben de giderim."

"Ben de," diye araya girdi Mauvin. "Galilin Kontu olarak, ikinizi de güvende tutmak benim görevim. Babam da ısrar ederdi."

"Sen sözümü kesmeden önce, ikinizin de zaten listede olduğunu söyleyecektim," diye başladı Arista. "İkinizi de kabul ettiğiniz için işaretleyeceğim."

"Güzel." Alric zaferle gülümsedi, kollarını göğsünde kavuşturdu, sonra Mauvin'e sırtıttı. "Görünüşe göre Percepliquis'e gidebileceğiz."

"Ve beni lanet listenden çıkarabilirsin!" diye bağırdı Degan Gaunt. Ayağa kalkmıştı. "Ben gitmiyorum!"

"Lütfen otur, Degan," dedi Arista. "Açıklamam gerek."

Degan öfkeli kalmaya devam etti, gözleri fal taşı gibi açılmış, elleri ceketini ve dar yakasını çekiştiriyordu. "Sen!" Hadrian'ı işaret etti. "Orada öylece oturacak mısın? Beni korumakla yükümlü değil misin?"

"Neden?" diye sordu. "Onlar sadece konuşmak istiyorlar."

"Zengin aristokrasinin sıradan insanlara uyguladığı acımasız muameleden!"

"Aslında konuşmamız gereken konu da bu," diye açıkladı Modina. "Novron'un gerçek varisi sensin, ben değilim. Ethelred ve Saldur bu yüzden seni hapsedtiler."

"O zaman neden tanınmadım? Bu muhteşem unvanın bana pek bir faydası olmadı. İmparator ben olmalıyım, tahtta ben oturmalıyım. Neden soyum açıklanmadı? Neden soyum hakkında özel olarak konuşmanın gerekli olduğunu düşünüyorsun? Eğer gerçekten bu varis isem, şu anda taç giyme töreninde oturuyor olmalıydım, intihar görevine çıkmış olmamalıydım. Beni ne kadar aptal sanıyorsun? Eğer gerçekten bu tanrının soyundan geliyorsam

, risk almaya değmeyecek kadar değerli olurdu. Hayır, siz hüküm sürmek için beni ortadan kaldırmak istiyorsunuz! Ben, ortadan kaldırmak için uygun bir yol bulduğunuz bir rahatsızlık kaynağıyım!

"Kendi güvenliğin için soyun açıklanmadı. Eğer..."

Gaunt, Modina'nın sözünü kesti. "Kendi güvenliğim mi? Beni tehdit eden tek kişiler sizlersiniz!"

"Onun sözünü bitirmesine izin verir misin?" dedi Amilia.

Modina elini okşadı ve devam etti. "Varis, Apeladorn'un dört ulusunu tek bir bayrak altında birleştirme yeteneğine sahiptir, ancak ben bunu zaten başardım, daha doğrusu merhum naip Saldur ve Ethelred başardı. Onların gayretli, yanlış yönlendirilmiş çabaları sayesinde, dünya zaten varisin imparatorluk tahtında oturduğuna inanıyor. Şu anda, yenme şansımızın çok az olduğu bir düşmanla savaş halindeyiz. Halkın inancını sarsmanın zamanı değil. Halk, varisin zaten hüküm sürdüğüne dair güçlü ve kendinden emin kalmalı. Düşmanımız karşısında birleşik kalmalıyız. Şimdi gerçeği açıklarsak, bu güven sarsılacak ve gücümüz yok olacak. Hayatta kalmayı başarırız, karların erimesini ve çiçeklerin yeniden açmasını görebilsek, o zaman sen ve ben tahtta kimin oturduğunu konuşabiliriz."

Degan artık daha az ikna olmuş bir şekilde duruyordu. Masaya yaslanarak yakasını çekiştiriyordu. "Hala neden bu çılgın yolculuğa çıkıp gömülü bir şehre gitmem gerektiğini anlamıyorum."

"Krallıkları birleştirebilme yeteneği, varisin değerinin toplamı olarak düşünülüyordu, ama şimdi bunun senin gerçek önemine kıyasla önemsiz olduğuna inanıyoruz."

"Peki o nedir?"

"Gylindora Boynuzu'nu bulma ve kullanma yeteneğin."

"Ama bu boynuz denen şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tam olarak ne yapmam gerekiyor?"

"Bilmiyorum."

"Onu kullanırsam ne olacak?"

"Bilmiyorum."

"O zaman gideceğimi bilmiyorum. Her şey yolunda giderse, imparatorluk tahtına kimin oturacağını konuşacağımızı söyledin, ama ben bu konuyu şimdi konuşalım diyorum. Senin bu görevine katılacağım, ama karşılığında tahtı talep ediyorum. Başarılı olsam da olmasam da, döndüğümde Apeladorn İmparatoru olacağımı senin el yazınla yazılı olarak istiyorum. Ve iki kopya istiyorum, biri kaybolursa *diye* diğerini yanımda götüreceğim."

"Bu çok saçma!" dedi Alric.

"Belki, ama aksi takdirde gitmem."

"Oh, gideceksin," dedi Mauvin sırtarak.

"Tabii, beni bağlayıp sürükleyebilirsin, ama ben gevşekçe sallanacağım, seni yavaşlatacak bir yük gibi. Ve bir noktada benden bir şey yapmamı isteyeceksin, ama sana garanti ederim ki yapmayacağım. Yani benim işbirliğimi istiyorsan, bana tahtı vereceksin."

Modina ona baktı. "Tamam," dedi. "Eğer bedel buysa, ödeyeceğim."

"Ciddi olamazsın!" diye bağırdı Alric. "Bunu kabul edemezsin... bunu

"Dikkatli ol," dedi Gaunt. "Sen bir sonraki imparatorundan bahsediyorsun ve ben bana yapılan hakaretleri unutmam."

"Modina'ya ne olacak?" diye sordu Amilia.

Gaunt dudaklarını büzerek düşündü. "O bir zamanlar çiftçiydi, değil mi?

O işe geri dönebilir."

"İmparatoriçe," diye başladı Alric, "ne yaptığınızı bir düşünün."

"Düşünüyorum." Nimbus'a döndü. "Gaunt'ı götürün. Yazman ne isterse yazsın. İmzalayacağım."

Gaunt geniş bir gülümsemeyle başbakanın ardından salondan çıktı. Sessizlik oldu. Alric birkaç kez konuşmaya başladı ama kendini durdurdu ve sonunda koltuğuna çöktü.

Arista Hadrian'a baktı ve elini tuttu. "Gitmeni istiyorum."

Hadrian kapıya baktı. "Onun koruması olarak, başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum."

Gülümsedi ve ekledi: "Royce'un da gelmesini istiyorum."

Hadrian elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu biraz sorun olabilir." Modina'ya baktı.

"Benim bir itirazım yok," dedi.

"Bir araya getirebileceğim en iyi takıma ihtiyacımız var," diye ekledi Arista.

"Haklısın," dedi Alric. "Mucize takımımın gerekliliği hiç bu kadar hissedilmemişti. Ona, zamanını boşa harcamayacağını söyle. Hâlâ *biraz* servetim var."

Hadrian başını salladı. "Bu sefer mesele para olmayacak." "Ama onunla konuşacak mısınız?" diye sordu Arista.

"Deneyeceğim."

"Hey," dedi Alric Arista'ya, "neden gitmek zorunda hissediyorsun? Daha önce Percepliquis'e hiç ilgi gösterdiğini hatırlamıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, gitmek istemiyorum, ama artık bu benim sorumluluğum."

"Sorumluluk mu?"

"Belki de *kefare*t daha uygun bir kelime. Benim hayaletler tarafından takip edildiğimi söyleyebilirsin." Kardeşi anlamış gibi görünmüyordu, ama o daha fazla açıklamadı. "Hâlâ bir tarihçiye ihtiyacımız var. Keşke Arcadius... ama şimdi..."

"Birini tanıyorum," dedi Hadrian, Hall'un günlüğünü eline alarak. "Kitaplara meraklı ve olağanüstü bir hafızası olan bir arkadaşım."

Arista başını salladı. "Yelkencilik tecrübesi olan biri nasıl olur?"

"Royce ve ben *Emerald Storm*'da bir ay geçirdik. Gemiler hakkında biraz bilgimiz var. Ne yazık ki Wyatt Deminthal'ın nerede olduğunu bilmiyorum. *Storm*'un dümencisiydi ve harika bir denizciydi."

"Bay Deminthal'ı tanıyorum," dedi Modina, Hadrian'ın meraklı bakışlarını üzerine çekerek. "Onu ikna edip gemide çalışmaya ikna edebilir miyim bir bakayım."

"Geriye sadece cüce kaldı," dedi Arista.

"Ne?" Hadrian ona baktı.

"Magnus."

"Onu buldun mu?" diye sordu Alric.

"Modina buldu."

"Bu harika!" diye haykırdı Alric. "Yola çıkmadan önce onu idam edebilir miyiz?"

"O da sizinle geliyor," dedi Modina.

"O benim babamı öldürdü!" diye bağırdı Alric. "O dua ederken onu sırtından bıçakladı!"

"Anladığım kadarıyla, Majesteleri," dedi Hadrian Alric'e, "ama daha acil bir sorun var. Royce'u iki kez öldürmeye kalktı. Magnus'u görürse, cüce ölür."

"O zaman belki de bunu saklaman gereken kişi sensin." Modina beyaz hançeri çıkardı ve masanın üzerine kaydırды, hançer Hadrian'ın önünde hafifçe dönerek durdu. "Magnus'un suçlarını çok iyi biliyorum. Royce'un hançerine olan takıntısı, onu kötü kararlar almaya itti, depodan çalmaya çalışırken tutuklanmasına neden olan karar da dahil. Sen yeraltına ineceksin, belki de çok derinlere. Harita ya da yol levhaları olmayacak ve senin kaybolmanı göze alamam."

"Alric, Modina ve ben bu konuda hemfikiriz," dedi Arista. "Onun benim de babam olduğunu unutma. Irkımızın kaderini belirleyecek bir yolculuğa çıkıyoruz! Elfler bizi topraklarımızdan kovup gecekondu'lara hapsetmek istemiyorlar. Bizi yok etmeyi planlıyorlar. Onlara zarar vermek için ikinci bir şans vermeyecekler. Başarılı olamazsak, her şey biter. Melengar yok,

Warric yok, Avryn yok. Varlığımız sona erecek. Tanıdığım herkesin ve her şeyin güvenliği için bir katili tolere etmek, hatta affetmek zorunda kalırsam... Maribor'un *bu* ödül için belirlediği fiyat bu kadar mütevazıysa, o küçük cüceyle evlenirim bile."

Prenses konuşmayı bitirdikten sonra bir sessizlik oldu.

"Tamam," dedi Alric isteksizce. "Sanırım ona katlanabilirim."

Hadrian uzanıp Alverstone'u aldı. "Bunu kesinlikle saklamam gerekecek."

"Vay canına," dedi Mauvin, Arista'ya bakarak. "Onunla evlenir miydin? Bu gerçekten iğrenç."

"Malzemeler hazırlanıyor," diye açıkladı Modina. "Ibis Thinly tarafından tasarlanan yemek kitleri, fenerler, ipler, koşum takımları, baltalar, kumaşlar, zift, battaniyeler ve ihtiyacınız olabileceğini düşündüğümüz diğer her şey ile birlikte paketleniyor."

"O zaman malzemeler hazır olur olmaz yola çıkacağız," dedi Arista. "Öyleyse karar verilmiştir." Modina ayağa kalktı ve diğerleri de onu takip etti. "Maribor adımlarınızı yönlendirsın."

BÖLÜM 5

GLOUSTON MARKIZI

Myron, ranzasında kıvrılmış, birkaç kat battaniyeye sarılmış oturuyordu. Başlığı takmış, elinde bir mum tutuyordu. Mum, dizlerinin üzerinde açılmış devasa bir kitabın üzerinde duruyordu. Hadrian'ın odasını şövalyelerin yatakhaneğinde paylaşıyordu. Odada pencere ve şömine yoktu, bu yüzden karanlık ve soğuktu. Sadece bir duvarı kaplayan sade yeşil bir perde, bu sıkıcı mekanı bozuyordu. Myron umursamıyordu; odayı seviyordu.

Yemeklerini mutfakta yiyordu. Kahvaltı erken, akşam yemeği geç saatteydi, manastır saatine göre. Her gün elkhound cinsi köpek Red'i ziyaret ediyor ve tek başına dua ediyordu. Birçok yönden, bu ona manastırı hatırlatıyordu. Şimdiye kadar evini özleyeceğini düşünmüştü, ama bu duygu hiç gelmedi. Bu onu ilk başta şaşırttı, ama *evin*, diğer her şey gibi, kişi ile birlikte büyüyen ve gelişen bir fikir olduğunu fark etti. Uzakta olmak, manastırın artık onun evi olmadığını, artık evini yanında taşıdığını ve ailesinin sadece bir avuç keşişten ibaret olmadığını fark etmesini sağladı.

Gözlerini önündeki kitaba odaklamaya zorladı. Gaston Loo'nun Lord Amberlin'i, Primiton Tor Savaşı'nda işgalci Lumbertons'ları yenilgiye uğratan Gast Kontu'nun soyundan geldiğini yeni keşfetmişti. Lord Amberlin'in kim olduğunu ya da Lumbertons'ların kim olabileceğini hiç bilmiyordu, ama yine de bu çok ilginçti. Okuduğu her şey onu hala büyülemişti.

Kapının çalınmasıyla mumunu neredeyse düşürüyordu. Kitabı kaldırıp kapıyı açtığı anda, tanıdık bir sayfa ile karşılaştı.

"Lordum."

Myron gülümsedi. Oğlan ona her zaman böyle seslenirdi ve Myron bunu her seferinde komik bulurdu. "Leydi Alenda, küçük doğu salonunda sizinle görüşmek istiyor. Şu anda orada. Onunla görüşecek misiniz, yoksa ona bir mesaj mı iletmeliyim?"

Myron bir an şaşkınlık içinde kaldı. "Hangi hanımefendi?" "Glouster'dan Alenda hanımefendi."

"Oh," dedi. "Ah, gideceğim, ama... ah, yolu gösterir misin? Doğu salonunun nerede olduğunu bilmiyorum."

"Elbette, lordum."

Sayfa döndü ve yürümeye başladı, Myron ise hızla kapıyı kapatıp onun peşinden koştu. "Lady Alenda nasıl biri?" diye sordu Myron.

Sayfa şaşkınlıkla ona baktı. "O sizin kız kardeşiniz, lordum. En azından öyle söyledi."

"Evet, öyle, ama... Ne istediğini biliyor musun?" "Hayır, efendim. Leydi Alenda söylemedi."

"Kızgın mıydı?" "Hayır, efendim."

Sıcak ateşin sıcak ışığıyla aydınlanan küçük salona vardılar. Oda, birçok yumuşak döşemeli sandalye ve kanepelerle doluydu ve odaya samimi bir hava katıyordu. Av, savaş ve bahar şenliğini tasvir eden zengin duvar halıları duvarları kaplıyordu.

O içeri girer girmez iki kadın ayağa fırladı. Öndeki kadın, yüksek yakalı, birçok düğme, dantel ve süslemelerle bezeli dar bir korsajlı, brokar kumaştan yapılmış güzel bir siyah elbise giymişti. İkincisi ise çok daha sade ama yine de zengin görünümlü, kersey kumaştan yapılmış siyah bir elbise giymişti.

Hayatının neredeyse tamamını uzak bir tepenin üzerindeki bir manastırda geçirmiş olan Myron, çok az insanla tanışmıştı, kadınlarla ise daha da az... Ve bu ikisi gibi hiç kimseyle tanışmamıştı. İkisi de bir çift geyik kadar güzeldi.

Hemen reverans yaptılar ve Myron bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Ben de reverans yapmalı mıyım?

Karar veremeden, içlerinden biri konuştu. "Lordum," en yakınındaki kadın hala eğilmiş haldeyken dedi. "Ben sizin kız kardeşiniz Alenda'yım ve yanımda hizmetçim Emily var."

"Merhaba," dedi Myron, biraz garip bir şekilde. "Ben Myron."

Elini uzattı. Alenda, hala reverans yaparken, kafası karışmış bir şekilde yukarı baktı. Uzatılmış kolunu gördü ve diğer kadına tuhaf bir bakış attıktan sonra elini tuttu. Elinin sırtını öptü.

Myron şok olmuş bir şekilde elini geri çekti. Uzun ve rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"Keşke size ikram edecek kurabiyem olsaydı," dedi sonunda. Yine sessizlik.

"Manastırda misafirler için her zaman kurabiye bulundururduk."

"Sizden af dilemek istiyorum, Lordum," dedi Alenda titrek bir sesle, "daha önce sizinle görüşemediğim için. Bunun yanlış olduğunu ve kızgın olmak için her türlü hakkınız olduğunu biliyorum. Şimdi size merhamet etmenizi rica etmek için geldim."

Myron, karşısındaki kadına şaşkınlıkla baktı. Birkaç kez gözlerini kırptı.

"*Benden* merhamet mi dileniyorsun?"

Alenda dehşetle ona baktı. "Lütfen, lordum, merhamet edin. On dört yaşına kadar sizin yaşadığınızı bile bilmiyordum, sonra bir akşam yemeği sohbetinde sizin hakkınızda sadece üstünkörü bir şeyler duydum. On dokuz yaşına gelene kadar başka bir kardeşim olduğunu ve babamın sizi o korkunç yere mahkum ettiğini tam olarak anlamamıştım. Suçsuz olmadığımı biliyorum. Yaptığım yanlışların farkındayım ve kötü huylarımı tamamen kabul ediyorum. Hayatta olduğunu duyduğumda hemen gelip sana sarılmalıydım, ama yapmadım. Yine de, yurtdışına seyahat etmeye ve yabancı erkekleri ziyaret etmeye alışkın olmadığımı anlamalısın, onlar uzun süredir kayıp olan kardeşim olsa bile. Keşke babam beni sana götürseydi, ama reddetti ve ne yazık ki ben ısrar etmedim."

Myron olduğu yerde donakaldı.

Ona bakarak Alenda, "Bana istediğin cezayı ver, ama lütfen bana daha fazla işkence etme. Kalbim buna dayanamaz" diye haykırdı.

Myron'un ağzı açıldı, ama hiçbir şey çıkmadı. Şaşkın bir şekilde geri adım attı.

Alenda ayakları üzerinde sallanarak duruyordu. Aralarındaki sessizlikte, Myron'un giydiği yıpranmış, kaba yünlü cüppesine baktı ve gözleri yaşlarla doldu. Elleri titreyerek ona doğru adım attı. Elini uzattı, giysisine dokundu, parmakları arasında oynattı ve boğazı düğümlenerek fısıldadı: "Babamın sana davranışından dolayı özür dilerim. Sana nasıl davrandığım için özür dilerim. Bencilliğimiz yüzünden katlanmak zorunda kaldığın her şey için özür dilerim, ama lütfen beni soğuğa atma. Ne istersen yaparım, ama lütfen merhamet et." Alenda onun önünde diz çöküp ellerine gözyaşlarını sildi.

Myron da dizlerinin üzerine çöktü, uzanarak kız kardeşini kollarına aldı ve ona sarıldı. "Lütfen ağlama. Seni incitmek için ne yaptım bilmiyorum, ama çok üzgünüm." Emily'ye baktı ve "Yardım et" diye fısıldadı.

Hizmetçi şok içinde ona bakakaldı.

Alenda başını kaldırdı ve dantelli mendiliyle gözlerindeki yaşları sildi. "Unvanımı elimden almayacaksın, değil mi? Beni topraklarımızdan kovup kendi başımın çaresine bakmaya zorlamayacaksın, değil mi?"

"Oh sevgili Maribor, hayır!" diye haykırdı Myron. "Bunu asla yapamam! Ama..." "Yapmayacak mısın?"

"Tabii ki hayır! Ama..."

"Bana Rilan Vadisi'ni de çeyiz olarak verebilir misin?" dedi ve hemen ardından ekledi: "Bunu soruyorum çünkü hiçbir namuslu erkek yeterli çeyizi olmayan bir kadınla evlenmez. Bu olmadan sana ve malikaneye yük olmaya devam edeceğim. Elbette Rilan çok verimli bir toprak ve ondan ayrılmak istemeyebileceğini anlıyorum, ama babam bana söz vermişti. Yine de, bana vermek istediğiniz her şeyle mutlu olurum."

"Ama sana hiçbir şey veremem. Ben sadece Rüzgarlar Manastırı'nın bir keşişiyim." Göğsünden cüppesinin kumaşını çıkardı. "Sahip olduğum tek şey bu. Sahip olduğum tek şey bu. Ve teknik olarak bunun manastıra ait olduğunu düşünüyorum."

"Ama..." Alenda ona şaşkınlıkla baktı. "Bilmiyor musun?"

Myron bekledi, tekrar gözlerini kırptı.

"Babamız ve kardeşlerimiz hepimiz öldük, elflerle savaşta öldük. Drondil Fields'da öldüler..."

"Bunu duyduğuma çok üzıldüm," dedi Myron. Elini okşadı. "Kaybınız için yas tutuyorum. Kendinizi çok kötü hissediyor olmalısınız."

"Onlar senin de ailenin bir parçasıydı."

"Evet, elbette, ama ben sana kadar onlara yakın değildim. Aslında, babamı sadece bir kez gördüm. Ama bu sana olan sempatimi azaltmıyor. Senin için çok üzgünüm. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Alenda kaşlarını çatarak Emily ile bakışlaştı.

"Anladığımı sanmıyorum. Onların vefatıyla, ailemizin serveti ve unvanı sana geçti. Miraslarını sana bıraktılar. Sen Glouston Markisi oldun. Binlerce dönüm arazi, bir kale, köyler sahibi oldun. Baronlar ve şövalyeler emrinde. Senin emrinle yaşayan ya da ölen yüzlerce erkek ve kadının hayatını kontrol ediyorsun."

Myron titredi ve yüzünü buruşturdu. "Hayır, hayır. Üzgünüm, yanılıyorsunuz. Bunların hiçbirini istemiyorum. Bu işleri halletmek için size zahmet verebilir miyim?"

"Yani Rilan Vadisi benim olabilir mi?"

"Oh hayır... yani, evet... yani, her şeyi. Ben istemiyorum. Hepsini alabilirsin... peki, kitap var mı?"

"Birkaç tane var galiba," dedi Alenda, şaşkın bir şekilde.

"O zaman onları alabilir miyim?" diye sordu. "Okuduktan sonra istersen geri alabilirsin, ama istemiyorsan, onları Windermere kütüphanesine eklemek istiyorum. Sorun olur mu?"

"Glouston'un tüm mülkiyetini devralmamı mı istiyorsun?
Kitaplar hariç her şeyi?"

Myron başını salladı ve Emily'ye baktı. "Bu çok zor gelirse, belki arkadaşın yardım edebilir. Belki o kalelerden ve şövalyelerden bazılarını alabilir, bilirsin, birçok el işleri kolaylaştırır."

Alenda ağzı hala açıkken başını salladı. Myron gülümsedi. "Başka bir şey var mı?" Alenda yavaşça başını salladı.

"Tamam, peki, sizinle tanışmak çok güzeldi." Elini uzattı ve Alenda'nın elini sıktı. "İkinizin de." Emily'nin elini de sıktı. İkisi de tek kelime etmedi.

Kapıdan çıktı ve sırtını duvara yaslayarak, sanki ölümden kaçmış gibi hissetti.

"İşte buradasın," Hadrian, küçük bir not defterini sıkıca tutarak koridorda ona doğru yaklaşırken seslendi. "Sayfa bana burada olduğunu söyledi."

"Çok garip bir şey oldu," dedi Myron, salonun kapısını işaret ederek.

"Anlatma." Defteri uzattı. "Bunu bu gece okumalısın. Hepsini. Yapabilir misin?"

"Sadece bunu mu?"

Hadrian gülümsedi. "Sana güvenebileceğimi biliyordum." "Nedir bu?"

"Edmund Hall'un günlüğü." "Aman Tanrım!"

"Aynen öyle. Yarın yolda bana her şeyi anlatabilirsin. Zaman geçirmek için iyi olur."

"Yolda mı? Yarın mı?" diye sordu Myron. "Manastıra geri mi döneceğim?"

"Daha da iyisi, bir kahraman olacaksın."

BÖLÜM 6

GÖNÜLLÜLER

Hapishane hücreleri söz konusu olduğunda, Wyatt Deminthal çok daha kötülerini görmüştü. Taştan yapılmış olmasına rağmen, şaşırtıcı derecede sıcaktı ve son birkaç haftadır kaldığı tek kişilik hücreye oldukça benziyordu. Oturduğu küçük yatak, kiraladığı çoğu odadan daha güzeldi ve alıştığı gemi hamaklarından çok daha iyiydi. Yüksekte bulunan küçük bir pencere, ışığın uzak duvara vurmasını sağlıyordu. Wyatt, buranın güzel bir oda olduğunu kabul etmek zorundaydı. Kilitli kapı ve ona bakan cüce olmasaydı, burayı rahat bile bulabilirdi.

Wyatt'ı hücreye getirdiklerinde cüce zaten oradaydı ve gardiyanlar tanıştırma zahmetine girmediler. Kahverengi örgülü sakalı ve geniş, düz bir burnu vardı ve mavi deri yelek giymişti, ayaklarında ise büyük siyah botlar vardı. Birkaç saattir oda arkadaşı olmalarına rağmen, ikisi de tek kelime etmemişti. Cüce ara sıra homurdanıyor, pozisyon değiştirirken botlarını sürükliyordu, ama hiçbir şey söylemiyordu. Bunun yerine, bakmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Küçük yuvarlak gözleri, sakalının rengiyle uyumlu, ama düzgünlüğüyle uyumlu olmayan kaşlarının altından dışarı bakıyordu. Wyatt çok az cüce tanıyordu, ama onlar her zaman özenle bakımlı sakallara sahipti.

"Demek sen bir denizcisin," diye mırıldandı cüce.

Şapkasındaki tüy ile oynayarak zaman geçiren Wyatt, başını kaldırıp onayladı. "Sen de bir cücesin."

"İlk ipucun neydi?" Küçük adam sırttı. "Ne yaptın?"

Wyatt bu soruyu kaçınmanın bir anlamı olmadığını düşündü. Yalanlar kişinin geleceğini korumak için söylenirdi ve Wyatt'ın geleceği hakkında hiçbir hayali yoktu. "Tur Del Fur'u yok etmekten ben sorumluyum."

Cüce ilgiyle doğruldu. "Gerçekten mi? Hangi kısmı?"

"Bütün şehir... Aslında, düşünürseniz teknik olarak bütün Delgos. Yani, Drumindor'un koruması olmadan liman kaybedildi ve geri kalanı çaresiz kaldı."

"Bütün bir ülkeyi mi yok ettin?"

"Neredeyse." Wyatt üzgün bir şekilde başını salladı, sonra iç geçirdi.

Cüce, şimdi hayranlıkla ona bakmaya devam etti. "Peki ya sen?" diye sordu Wyatt. "Sen ne yaptın?"

"Bir hançer çalmaya çalıştım."

Şimdi Wyatt'ın bakma sırası gelmişti. "Gerçekten mi?"

"Tabii, ama unutma ki ben bir cüceyim. Muhtemelen hafif bir ceza alacaksın. Sonuçta, sen sadece bir ülkeyi yok ettin. Ben ise muhtemelen vahşi köpekler tarafından parçalanacağım."

Odanın kapısı açıldı ve Wyatt onu daha önce hiç görmemiş olsa da, İmparatoriçe Modina Novronian'ı tanımamak imkansızdı. Muhafızlar ve zayıf, şık bir peruk takmış bir adam eşliğinde içeri girdi.

"İkiniz de suçlusunuz," dedi. "Cezası idamdır."

Wyatt, sesini duyunca şaşırdı. Daha soğuk bir ton, yüksek soyluların ortak özelliği olan keskin bir üstünlük bekliyordu. Garip bir şekilde, sesi genç bir kızın sesine benziyordu.

"Wyatt Deminthal," peruklu sıksa adam resmi bir şekilde dedi. "Delgos'un işgalini ve Tur Del Fur'un Ba Ran Ghazel tarafından yok edilmesini hızlandıran ve mümkün kılan pervasız eylemlerinizi dolaylı, insanlığa ve bu imparatorluğa karşı ağır ihanet suçundan suçlu bulunmuş bulunuyorsunuz. Cezanız, derhal infaz edilecek olan kafa kesme cezasıdır."

İmparatoriçe daha sonra cüceye döndü ve zayıf adam bir kez daha konuştu. "Cüce Magnus, Kral Amrath'ı öldürmekten suçlu bulunduğunuz için, başınız kesilerek idam edileceksiniz ve bu ceza da derhal infaz edilecektir."

"Bir şeyi atladın galiba," dedi Wyatt cüceye, o ise sadece homurdandı.

"İkinizin de hayatı sona erdi," dedi Modina. Sonra: "Bu odadan çıktığımda, cellat sizi avludaki idam sehpasına götürecek ve orada cezalarınız infaz edilecek. Ben çıkmadan önce söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Kızım..." Wyatt başladı, "o masum. Elden de öyle, onunla birlikte olan iri adam. Size yalvarıyorum, lütfen onları cezalandırmayın."

"Onlar güvende ve özgürler. Ama siz öldükten sonra nereye gideceklerini sanıyorsunuz? Yıllardır ikisine de bakıyorsunuz, değil mi? Elden iyi bir bakıcı olabilir, ama pek iyi bir geçim sağlayıcı değil, değil mi?" "Neden böyle söylüyorsunuz?" Wyatt, bu kadar genç bir kızın bu kadar acımasız olabileceğine şaşırmıştı.

"Çünkü size bir teklifte bulunmak istiyorum, Bay Deminthal. İkinize de bir teklifte bulunmak istiyorum. Durumunuzu göz önüne alarak, bunun çok iyi bir teklif olduğunu düşünüyorum. İkinizin benim için bir görev yapmanızı istiyorum. Bu, çok tehlikeli olacağını düşündüğüm zorlu bir yolculuk gerektirecek. Kabul ederseniz, döndüğünüzde ikinizin de suçlarını affedeceğim."

"Ya geri dönmezsem? Elden ve Allie'ye ne olacak?"

"Elden seninle gelecek. Tecrübeli denizcilere ve güce ihtiyacım var. Onun işime yarayacağını düşünüyorum."

"Peki ya Allie? Onu bir hapishaneye ya da yetimhaneye göndermeyeceğim. O da gelebilir mi?"

"Hayır, dediğim gibi, yolculuk tehlikeli olacak, o yüzden benimle kalacak. Sen yokken onun vasisi ben olacağım."

"Ya geri dönmezsem? Ya Elden ya da ben..." "Öyle bir şey olursa, onu şahsen evlat edineceğime söz veriyorum."

"Edecek misiniz?"

"Evet, Bay Deminthal. Başarılı olursanız, işlediğiniz tüm suçlar affedilecek. Başarısız olursanız, kızınızı benim kızım yapacağım. Tabii ki teklifimi reddedebilirsiniz, bu durumda gözlerinizi bağlamamı isteyip istemediğinizi sormam gerekecek. Seçim sizin."

"Peki ya ben?" diye sordu Magnus.

"Sana da aynı şeyi teklif ediyorum. İstediyimi yaparsan, yaşarsın. Hizmetini cezanı yerine getirmiş sayacağım. Ancak senin durumunda, bir ek şart var. Bay Deminthal, kızıyla olan bağının, taahhütlerini yerine getirecek kadar güçlü olduğunu kanıtladı. Sen ise böyle bir bağın yok ve ortadan kaybolma yeteneğin var. Seni bu hücreden, bir güvence olmadan çıkaramam. Sadece bir saç teli kullanarak, herhangi bir yerde, herhangi birini bulabilen bir büyücü tanıyorum ve senin sakalın da çok uzun."

Magnus'un gözleri korkuyla büyüdü.

"Seçim senin, cüce usta, sakalın mı yoksa boynun mu?"

"En azından nereye gittiğimizi ve ne yapacağımızı öğrenebilir miyiz?" diye sordu Wyatt.

"Ne önemi var?"

Wyatt bir an düşündü, sonra başını salladı.

"Bir ekiple birlikte, insanlığı kurtarabilecek çok önemli bir kalıntı bulmak için antik Percepliquis şehrine gideceksin. Eğer başarılı olursan, bence herhangi bir suçun için affedilmeyi hak edersin."

"Bir şey daha var. Royce Melborn ve Hadrian Blackwater sana eşlik edecek. Wyatt, Merrick ile olan bağlantın hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Bu durumun böyle kalmasını öneririm. Merrick öldü ve Tur Del Fur ile olan bağlantını ifşa etmenin hiçbir faydası olmaz."

Wyatt cüceye doğru başını salladı. "Ona zaten söyledim."

"Önemli değil. Magnus Efendi'nin onlarla fazla konuşacağını sanmıyorum. Magnus'un, Riyria ile kendi yanlış anlamaları var, Kral Amrath'ın çocukları da yolculuğa katılacaklar. En iyi davranışını sergileyeceğini sanıyorum, değil mi Magnus?"

Cücenin yüzünde endişe belirdi ama başını salladı.

"Öyleyse beyler, seçim sizin. Benim için hayatınızı riske atıp imparatorluğun kahramanları olma şansını yakalayın ya da reddedip suçlu olarak ölün."

"Bu pek bir seçim sayılmaz," diye homurdandı cüce.

"Hayır, sayılmaz. Ama elinizdeki tek seçenek bu."

Hadrian yavaşça merdivenleri çıktı. Bu sefer merdivenler daha fazla gibi geliyordu. Myron ile konuşmak dışında, Hadrian bütün geceyi ve ertesi günün büyük bir kısmını koridorlarda ve avluda yürüyerek, Royce'u gitmeye ikna edecek bir neden bulmaya çalışarak geçirmişti.

Muhafız onun geldiğini duydu ve ayağa kalktı, elinde anahtar vardı. Sıkılmış görünüyordu. "Onu almaya mı geldin?" diye ilgisizce sordu. "Geldiğin söylenmişti, daha önce gelmeni bekliyordum."

Hadrian sadece başını sallayarak cevap verdi.

"Bu küçük adam için bu kadar yaygara mı? Saraydaki konuşmalara bakılırsa, sanki o Uberlin'in ta kendisiymiş gibi," dedi gardiyan, anahtarı kilide sokarken. "O, bir fareden bile daha sessiz. Birkaç gece önce, onun ağladığını duydum, boğuk hıçkırıklar, biliyor musun? Bana anlatılan şeytan gibi değildi."

Royce hareket etmemişti. Hadrian'ın son ziyaretinden bu yana hücrede hiçbir şey değişmemişti.

"Bana bir dakika müsaade eder misin?" Hadrian arkasında duran gardiyana sordu.

"Ha? Tabii, tabii. İstedığın kadar bekle."

Hadrian açık kapının önünde sessizce durdu. Royce kıpırdamadı. Başı eğik bir şekilde oturmaya devam etti.

Hadrian iç geçirdi. Onca araştırma, düşünme ve dolaşmanın ardından, bulduğu çözüm en iyi ihtimalle zayıf görünüyordu. Her iki tarafın argümanlarını da ele aldığı onlarca zihinsel tartışma yapmıştı, ama Royce'un karşısına oturduğunda söyleyebileceği tek bir şey vardı. "Yardıma ihtiyacım var."

Royce, başı yüz kilo ağırlığında gibi, gözleri kırmızı, yüzü solgun bir şekilde başını kaldırdı. Bekledi.

"Son bir iş," dedi Hadrian, sonra ekledi, "Söz veriyorum."

"Tehlikeli mi?"

"Çok."

"Öldürölme ihtimalim yüksek mi?"

"Kesinlikle öyle."

Royce başını salladı, kucağındaki atkıya baktı ve "Tamam" diye cevap verdi.

BÖLÜM 7

GÜLEN CÜCE

Arista sırt çantasını soğuğa çıkardı. Üç görevli ve bir asker, kapıyı açık tutan koyu sakallı yaşlı bir adam, çantasını taşımayı teklif ettiler. Arista başını salladı ve gülümsedi. Çanta hafifti. Altı ipek elbise, çember etek, korse, kemer ve başlık getirme günleri geride kalmıştı — ne olur ne olmaz diye. Seyahat ederken giydiği kıyafetlerle uyumayı ve neredeyse her şeyden vazgeçmeyi öğrenmeyi planlıyordu. Gerçekten ihtiyacı olan tek şey cüppeydi. Rüzgâr yüzüne kar estiriyor, burnunu donduruyordu. Ayakları soğuğu hissediyordu, ama geri kalanı parıldayan giysinin koruması altında bağışık kalmıştı.

Avluyu geçerken, tek ışık ahırın içinden geliyordu.
ve karları ezerek çıkardığı botlarının çıkardığı en yüksek ses.

"Majesteleri!" Bir çocuk, iki eliyle dikkatlice buharlı bir fincan tutarak onun peşinden koştu. "Ibis Thinly bunu size gönderdi." Hafif yünlü bir giysi giymiş olan çocuk titriyordu.

Kupayı aldı. "Ona teşekkür et."

Çocuk zayıf bir reverans yaptı ve geri koşmak için o kadar hızlı döndü ki ayağı kaydı ve bir dizinin üzerine düştü.

Fincanda çay vardı ve soğuk parmaklarında harika bir sıcaklık hissetti. Yudumlarken buhar yüzünü ısıttı. Ibis herkes için harika bir yemek hazırlamış ve iki masaya yaymıştı. Arista tabaklara sadece bir göz attı. Yemek için henüz çok erkendi. Nadiren kahvaltı yapardı. İşe gitmeden önce midesinin uyanması için zamana ihtiyacı vardı. O sabah yemek düşüncesi ona iğrenç geliyordu. Midesi düğümlenmişti ve şişmişti. Yemeği atladığının bedelini daha sonra ödeyeceğini biliyordu. Yolun bir yerinde bir şey yemediğine pişman olacaktı.

Ahır ıslak saman ve at gübresinin kokusuyla doluydu. Her iki kapı da açıktı ve rüzgârın geçmesine izin veriyordu, bu da koşum takımlarını çınlatıyordu. Rüzgâr fenerleri sallıyor ve duvarların boşluklarından içeri girerek, sanki her birkaç saniyede bir büyük bir serçe sürüsü uçuyormuş gibi yüksek bir çırpınma sesi çıkarıyordu.

"Ben alayım, Majesteleri," dedi bir seyis. Kısa boylu, tıknaz, yaşlı bir adamdı, sert sakalları ve bir tarafa kaymış örgü şapkası vardı. Boynuna iki dizgin asmış, kemerine bir balya kancası takmıştı. Çantasını aldı ve vagona doğru yürüdü. "Burada oturacaksınız," dedi ona. "Sizin için çok rahat bir yer hazırladım. Hizmetçiden yumuşak bir yastık ve üç kalın battaniye aldım. Çok rahat bir yolculuk yapacaksınız."

"Teşekkür ederim, ama bir ata ve yan eyer ihtiyacım olacak."

Sarıpasa, ağzı açık, dudakları kalın ve çatlamış bir şekilde ona boş boş baktı. "Ama... Majesteleri, gittiğiniz yer... buradan oldukça uzak, değil mi? Hava da çok kötü. Atın üstünde olmak istemezsiniz."

Ona gülümsedi, sonra dönüp ahırların arasındaki koridordan yürüdü. Koridor tuğladan, ahırlar topraktan yapılmıştı ve her yer saman parçalarıyla kaplıydı. Bir düzine atın kışları ona dönüktü, kuyruklarını sallıyor ve ağırlıklarını bir toynaktan diğerine aktarıyorlardı. Köşelerde örümcek ağları toplanmış, samanları yakalayıp kırışlerde bile karışık yuvalar oluşturmuştu. Duvarların hepsinde, altından bir fit yükseklikte bir leke vardı; yüksek gübre izi olduğunu tahmin etti. Düşünmeden bir ahırın önünde durdu. Burası Hilfred ile bir gece geçirdiği, onun onu kucakladığı, saçlarını okşadığı ve öptüğü yerdı. Şimdi orada hoş görünümlü gri bir kısraak vardı. At başını çevirdi ve Arista beyaz bir burun ve koyu renk gözler gördü. "Buna ne diyorsun?"

Ahır görevlisi atın kışını sevgiyle okşadı. "Bu kızın adı Prenses."

Arista gülümsedi. "Onu benim için eyerle."

Arista Prenses'i avluya çıkardı. At bakıcısı arabayla hemen arkasından geldi. Atlar sabah havasına büyük bulutlar püskürtüyordu. Karanlık pelerinlere sarılmış, başları kapüşonlarla örtülü bir kalabalık sarayın merdivenlerine çıktı. Yumuşak seslerle ve fısıltılarla konuşuyor, küçük gruplar halinde toplanıyorlardı; bazıları ağlıyordu. Bu topluluk Arista'ya bir cenazeyi hatırlattı.

İsimlerini bilmesede, yüzlerin çoğunu tanıyordu.

Alenda Lanaklin, Denek, Lenare ve Belinda Pickering'in yanında durmuş, Mauvin ve Alric'e veda ediyorlardı. Mauvin başını geriye atmış, bir şeye gülüyordu. Bu ses yanlış geliyordu — çok yüksek, çok zorlanarak çıkıyordu. Belinda sol eliyle gözlerini bir bezle sildi; sağ eliyle Mauvin' in kolunu beyaz parmaklarıyla Alenda kalabalığa bakarak

Myron'un dikkatini çekmeyi başardı. Ona el salladı. Keşiş, arabaya bağlı kahverengi kısırakların burunlarını okşamaya çalışırken durakladı. Gülümsedi ve tereddütle el sallayarak karşılık verdi.

Çok uzak olmayan bir yerde, Arista'nın tanımadığı iki adam imparatoriçeyle konuşuyordu. Biri tüylü bir şapka, kırmızı ve siyah bir ceket, yüksek deri çizme ve ağır bir denizci şapkası giyyordu. Diğer adam ise orada bulunan herkesten daha uzundu. Kafası Arista'ya bir fıçı gibi geldi, üstü ve altı geniş ve düzdü, üstünde tahta çıtaları andıran dikey çizgiler vardı. Çoğunlukla keldi, bir kulağı yoktu ve birkaç çirkin yara izi vardı, biri alt dudağını ikiye ayırıyordu. Kalın, dikilmemiş bir pelerin onu bir çadır gibi örtüyordu. Arista, kalın bir battaniyeye bir delik açıp kafasını içinden geçirdiğini tahmin etti. Yanında, kaba bir ham deri parçasına asılı, büyük, kaba bir balta vardı.

Arista, denizcinin "İmparatoriçe ne derse onu yap" dediğini duydu. "Ben geri dönene kadar sana o bakacak."

Birkaç metre ötede Hadrian, Melengar'dan gelen bir mülteciyle konuşuyordu. O bir vikonttu, ama Arista onun adını bilmiyordu. Çekici bir genç kadın koşarak geldi, parmak uçlarına yükseldi ve Hadrian'ı öptü. Vikont ona Emerald dedi.

Bu ne biçim bir isim?

Hadrian onu kucaklayarak Emerald'ı yerden kaldırdı. Emerald kıkırdadı. Sol bacağı dizinden bükülmüştü. Çok sevimliydi; Arista'dan daha kısa, daha zayıf ve daha gençti. Prenses, Hadrian'ın Avryn'de bu türden düzinelerce kadını olup olmadığını ya da Emerald'ın özel biri olup olmadığını merak etti. Onları birlikte izlerken, Hadrian'ın kollarını kızın omuzlarına doladığını, öpüşüklerini görünce, içinde bir boşluk hissetti, sanki içinde bir delik varmış gibi. Göğsüne baskı yapan bir ağırlık gibi bir acı hissetti ve kendine başka yere bakmasını söyledi. Bir dakika sonra, gerçekten başka yere baktı.

On iki binicilik atı ve iki tane de arabaya bağlı, toplam on dört hayvan karın içinde bekliyordu. Dört atın üzerinde, Hadrian'ın hizmetçi ve hayvanlara bakıcı olarak işe aldığı beş genç çocuk oturuyordu. Arista onların sadece isimlerini biliyordu: Renwick, Elbright, Brand, Kine ve Mince. Son çocuk o kadar küçüktü ki, Kine ile birlikte binmişti. Dik oturup ciddi ve yetişkin gibi görünmeye çalışarak bekliyorlardı.

Erzaklarla dolu ve ağır bir branda ile örtülü olan at arabasının tekerlekleri sökülmüş ve kar kızakları takılmıştı. Ön koltukta kıvrılmış, ara sıra kalabalığa bakıp, tiksinti ve öfke dolu bir ifadeyle başlığını düzeltten cüce vardı.

Kalın kaşlarının, büyük burnunun ve çatık kaşlı ağzının altında, uzun örgülü sakalı kısa süre önce kesilmişti. Cüce, dilinin eksik bir dişin bıraktığı boşluğu oynadığı gibi, dalgın dalgın sakalını oynuyordu. O homurdanıyor ve alaycı gülümsüyordu, ama kız ona hiç sempati duymuyordu. Magnus'u, babasını öldürdükten bir haftadan az bir süre sonra, kapıyı yüzüne çarptığı günden beri ilk kez görüyordu.

Royce Melborn karın içinde tek başına duruyordu. Kapının yanındaki avluda sessizce bekliyordu, koyu renkli pelerini rüzgârla hafifçe dalgalanıyordu, duvarın yanında küçük bir gölge gibi duruyordu. Onu fark eden kimse yoktu, sadece dikkatli gözleriyle onu izleyen Hadrian ve sinirli bir şekilde ona bakıp duran Magnus. Royce hiçbirine bakmadı. Başı kapıya, şehre ve ötesindeki yola dönüktü.

Amilia, kalın yünlü bir giysiye sarınmış olarak saraydan çıktı. Kalabalığı yarararak avluyu geçip Arista'nın yanına geldi. Kollarının altında buruşuk ve kırışık bir parşömen vardı. Elinde ise kısa bir kırbaç gibi görünen bir şey tutuyordu.

"Bu senin için," dedi ve Arista'nın cücenin kesilmiş sakalının hala düzgünce örülmüş yarısı olduğunu fark ettiği şeyi uzattı. "Magnus'un ortadan kaybolma eğilimini bilen Modina, senin için önlem olarak biraz saçını kesmiş."

Arista başını salladı. "Ona teşekkürlerimi ilet. Gaunt nerede, biliyor musun?" "Geliyor."

Kale kapıları bir kez daha açıldı ve Degan Gaunt dışarı çıktı. Kemerli, kürklü bir houppelande giymişti ve başına tam bir bourrelet sarılmış, yere kadar uzanan uzun bir cornette ile bir chaperon şapka takmıştı. Özenle işlenmiş houppelande, yere kadar uzanan büyük çan kollu ve uzun bir kuyrukluydu ve arkasında karları yumuşak bir şekilde düzleştiriyordu.

"Gelecekteki imparator geldi," diye fısıldadı Amilia ve sonra ekledi, "Kıyafetlerinin gelecekteki statüsünü yansıtmayı gerektiğini düşündü ve üşümek istemedi."

"Bununla at binebilir mi?"

Sekreter cevap veremedi, bir sayfa Gaunt'ın önüne koşarak iki büyük ipek yastık ve bir battaniye getirdi. Bunları arabanın koltuğuna serdi. Cüce, yanındaki yastıklara başka bir alaycı bakışla bakarken sakalını unuttu.

"Bir cücenin yanında binmem. O cüceyi oradan indirin," dedi Gaunt. "Hadrian arabayı sürecektir." Kimse kıpırdamayınca, "Duydunuz mu?" diye ekledi.

Arista, Princess'in sırtına tırmandı, bacağıyla yan eyerin boynuzuna attı ve hızla Gaunt'a doğru koştu. Gaunt'a birkaç adım kala hayvanı durdurdu ve Gaunt'ın geri adım atmasına neden oldu. Ona öfkeyle baktı. "Magnus, atlara binemeyecek kadar kısa olduğu için vagona yolculuk yapıyor ve vagonu sürmek için gayet yetenekli, değil mi?"

Cüce başını salladı.

"Güzel."

"Ama onunla seyahat etmek istemiyorum." "O zaman ata binebilirsin."

Gaunt iç geçirdi. "Bunun uzun bir yolculuk olacağı söylendi ve ben bu yolculuğu at sırtında geçirmek istemiyorum."

"O zaman Magnus'un yanına oturabilirsin. Her iki durumda da fark etmez."

"Az önce cücenin yanına oturmak istemediğimi söyledim." Gaunt, Magnus'a somurtarak baktı. "Ve senin bu tavrını hiç beğenmedim."

"Ben de senin inatçılığını beğenmedim. Magnus'un yanına oturabilir, ata binebilir ya da yürüyebilirsin, umurumda değil. Ama ne olursa olsun, gidiyoruz." Başını kaldırdı ve sesini yükseltti. "Atlara binin!"

Onun emriyle, hepsi atlarını bulup bindiler. Gaunt, öfkeli bir ifadeyle prensese bakıyordu.

Arista dizginleri çekti ve kısırağını Allie'nin elini tutan Modina'ya doğru çevirdi. Bu, Gaunt'ın kısırağının arkasına bakmasına neden oldu.

"Yemin ederim, boynuzu bulmak ve mümkün olan en kısa sürede geri getirmek için elimden geleni yapacağım."

"Biliyorum," diye cevapladı Modina. "Maribor yolunu aydınlatsın."

Alric ve Mauvin grubun başında at sürüyorlardı, ancak kral nereye gittiklerini bilmiyordu. Birçok haritayı incelemişti, ancak Melengar'dan sadece üç kez dışarı çıkmıştı. Alric hiç bu kadar güneye seyahat etmemişti ve toplantıdan önce Amberton Lee'yi hiç duymamıştı. Ne zaman dönmesi gerektiğini birinin ona söyleyeceğine güveniyordu, büyük olasılıkla Arista.

Alric'in haritalardan bildiği kadarıyla Delgos'un güney ucundaki Tur Del Fur'a kadar uzanan Eski Güney Yolu'ndan seyahat ettiler. Adendal Durat'tan geçerken, yol Warric platosundan Rhenydd ovasına doğru inen kayalık dağları kesen sırtta bir yarık gibiydi. Geçitte kar o kadar çok birikmişti ki, zaman zaman atlarından inip atları çekerek geçmeleri gerekiyordu, ancak yol geçilebilir durumdaydı. Aylarca süren güneşli günlerin ardından gelen soğuk geceler, atların nalları altında çıtırdayan bir kabuk bırakmış ve kayalık uçurumların yüzeyinde donmuş şelaleler gibi kalın buz sarkıtları oluşturmuştu. Kışın en soğuk günleri geçmişti, günler uzamaya başlamıştı ve dünya karla kaplı olsa da, eskisi kadar derin değildi.

Sabah boyunca kimse fazla konuşmadı. Gaunt ve Magnus özellikle sessizdi, ne bir kelime ettiler ne de birbirlerine baktılar. Degan, uzun treniyle vücudunu ve başını sararak sadece burnunu açıkta bırakmış şekilde oturuyordu. Magnus, çıplak kırmızı ellerle arabayı sürerken soğuğun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Nefesi bıyığını ve sakalının kalan kısmını buzla kapladı ve ona sinirli bir ızdırap dolu donmuş bir ifade bıraktı. Alric, onun rahatsızlığını görünce kendini daha iyi hissetti.

Royce ve Hadrian grubun arkasında at sürüyorlardı ve Alric ikisinin de konuştuğunu hiç fark etmedi. Royce dalgın dalgın at sürüyordu, başlığı takılı, başı eğik, sanki uyuyormuş gibi sallanıyordu. Beş çocuk da onlarla birlikteydi. Hizmetkarların yaptığı gibi ara sıra aralarında fısıldaşıyorlardı. Wyatt adını verdikleri denizci, dev arkadaşının yanında at sürüyordu. Alric daha önce o büyüklükte bir adam görmemişti. Ona bir çekici at vermişlerdi ama ayakları yine de yere neredeyse değiyordu, üzengiler sallanıyordu. Wyatt başlangıçta dev adama birkaç kelime fısıldamıştı ama Elden hiç konuşmadı.

Karın uğultulu çıtırtıları ve hayvanların nefes nefese soluklamaları dışında tek konuşma, tek ara, Myron ve Arista'ninkiydi. Rahip, ona bir çeyrek saat bile geçmeden bir merak konusu göstermeden duramıyordu. Alric, Myron'un her şeye olan ilgisini unutmuştu — ne kadar önemsiz olursa olsun. Myron, uçurumun kenarından sarkan yirmi fitlik buz sarkıtlarını bir mucize olarak görüyordu. Ayrıca kaya oluşumlarında bulduğu desenleri de gösterdi; bir tanesinin sakallı bir adamın yüzüne benzediğine yemin etti. Arista nazikçe gülümsedi ve hatta ara sıra güldü. Kızın gülüşü tiz ve hafifti, doğal ve yükten kurtulmuş gibiydi. Alric bu kadar açıkça gülmekten utanırdı. Kız kardeşi etrafındakilerin ne düşündüğünü umursamıyor gibiydi.

Alric, yola çıkarken kız kardeşinin kontrolü ele geçirmesinden nefret ediyordu. Kız kardeşi avluda Gaunt'a bağırırken onun yüzündeki ifadeyi görmekten çok hoşlanmış olsa da, kız kardeşinin cesur tavırlarından hoşlanmıyordu. Keşke ona hareket etmek için zaman verseydi. Ne de olsa kral oydu. İmparatoriçe, Arista'ya keşif gezisini *organize etme* yetkisi vermiş olabilir, ama bu yetki gezinin liderliğini yapmaya kadar uzanmıyordu. Zaten neden onunla birlikte geldiğini hiç tatmin edici bir şekilde açıklamamıştı. Kız kardeşinin arabada sessizce yolculuk yapıp seferin komutasını ona bırakacağını düşünmüştü, ama daha iyi bilmesi gerekirdi. Avludaki teatral davranışlarına bakılırsa, hala yan eyerle biniyor olması ve pantolon giymeye başlamaması şaşırtıcıydı. Sabah bulutları nihayet dünyayı sıkı tutuşundan vazgeçtiğinde, öğleden önce dar geçitten kaçtılar. Önlerinde arazi alçaldı ve güneyde muhteşem bir manzara ortaya çıktı. Alric, uzaktaki vadide Ratibor'u gördü. Bütün şehir, başparmağı kadar büyük görünüyordu ve o mesafeden, orman ve tarlalarla çevrili bir vadi gibi çok güzel görünüyordu.

"Orada," dedi Hadrian arkadan, doğudaki parlak nehri işaret ederek. "Amberton Lee'yi görebilirsin, sayılır. Bernum Nehri'nin kıvrıldığı yerde, aşağıda. Bak, arazi nasıl üç tepeye yükseliyor."

"Evet, öyle," diye onayladı Arista. "Hatırlıyorum." Gökyüzüne baktı. "Bugün yetişemeyeceğiz."

"Ratibor'da geceyi geçirebiliriz," diye önerdi Hadrian. "Sadece birkaç mil uzaklıkta. Akşam karanlığı çökmeden varabiliriz."

"Şey, ben..." Arista başladı.

"Ratibor'a gideceğiz," dedi Alric hızlıca, Arista'nın ona şaşkınlıkla bakmasına neden oldu.

"Ben de tam şunu söyleyecektim," diye devam etti, "eğer şimdi doğuya saparsak, sabaha kadar çok daha fazla yol kat etmiş oluruz."

"Ama yol yok," dedi Alric. "Karlı tarlalarda dolaşamayız."

"Neden olmasın?"

"Karin derinliği ve altında ne olduğu kim bilir?"

"Royce bize bir yol bulabilir, o bu konuda iyidir," dedi Hadrian. "Ben de öyle düşünüyordum," diye onayladı Arista.

"Hayır, Ratibor çok daha iyi bir seçim," dedi Alric yüksek sesle. "Gece iyi bir dinlenme alalım, sonra şafak sökünce yola çıkalım ve öğlene kadar oraya varalım."

"Ama Alric..."

"Kararımı duydunuz!" Atını tekmeledi ve yol boyunca koştu, arkasında onların bakışlarını hissederek.

Arkasında nalların sesi duyuldu. Kız kardeşinin geldiğini düşündü ve tartışmadan korktu, ama geri adım atmayacaktı. Alric öfkeyle döndü, ama saçları rüzgarda uçuşan Mauvin'i gördü. Grubun geri kalanı yirmi metre gerideydi, ama onun yönüne doğru ilerliyorlardı. Atını yavaşlatarak yürümeye başladı.

"O da neydi öyle?" Mauvin, iki atın doğal olarak aynı hıza geldiği yerde yanına yaklaşarak sordu.

"Oh, hiçbir şey." Diye iç geçirdi. "Sadece ona kimin kral olduğunu hatırlatmaya çalışıyordum. Unutuyor, biliyorsun."

"Yıllar geçti, ama pek bir şey değişmedi," dedi Mauvin yumuşak bir sesle, gözlerinden saçlarını çekerek.

"Bu ne anlama geliyor?"

Mauvin sadece gülümsedi. "Şahsen ben senin fikrini tercih ederim. Yatak varken kim karda uyumak ister ki? Ayrıca Ratibor'u görmek istiyorum. Listemizdeydi, hatırladın mı?"

Alric başını salladı. "Tur Del Fur'a da gitmemiz gerekiyordu."

"Evet, ama orası yeni yönetim altında olduğu için bunu başka bir zamana saklayalım," dedi Mauvin. "Hâlâ Percepliquis'e gittiğimize inanamıyorum. Bu her zaman büyük ödül, hayaldi."

"Hâlâ Teshlor Kodlarını bulmayı umuyor musun?"

Mauvin güldü. "Doğru. Teshlor Şövalyelerinin gizli tekniklerini keşfedecektim. Hatırladın mı? Bin yıldır bu bilgiye sahip olan ilk kişi olacaktım. Bu bilgiyi kıskançlıkla koruyacak ve yaşayan en büyük savaşçı olacaktım." Mauvin arkasına baktı. "Artık bunun pek şansı yok. Onları bulsam bile, Hadrian'a asla yetişemezdim. O bu bilgiyle büyümüş ve bir ustadan öğrenmişti. Zaten aptalca bir hayaldi. Bir çocuğun fantezisi. B i r çocuk, kılıçta kan görmeden önce böyle şeyler düşünür. Gençken her şeyi yapabileceğini sanırsın, değil mi? Ve sonra..." Diye iç geçirdi ve arkasını döndü. Alric, elinin kısa bir süre yüzüne gittiğini, sonra da kılıcının kabzasına yerleştiğini fark etti, ama o Mauvin'in kılıcı değildi.

"Daha önce fark etmemiştim," dedi Alric, Mauvin'in yanına doğru başını sallayarak.

"Bunu ilk kez takıyorum." Utangaç bir şekilde elini çekti. "Onu çok uzun zamandır istiyordum. Babamın onu kullandığını görürdüm, çok güzel, çok zarıftı. Bazen onu hayal ederdim. Tek istediğim onu tutmak, sallamak ve havada benim için şarkı söylemesini duymaktı."

Alric başını salladı.

"Peki ya sen?" diye sordu Mauvin. "Hâlâ Novron'un tacını bulmakla ilgileniyor musun?"

Kral homurdandı ve bu sözler bu kadar ironik olmasaydı gülebilirdi. "Benim zaten bir tacım var."

"Evet," dedi Mauvin üzgün bir şekilde.

Alric, Mauvin'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle konuştu. "Bazen hayallerin bedeli, onları gerçekleştirmektir."

Ratibor'a vardıklarında, şehir kapısı gece için kapanmak üzereydi. Arista, muhafızı tanımadı. Muhafız, kaba dikişli ham deri bir ceket giymiş, iri yarı, kel bir adamdı ve sabırsızca onlara içeri girmeleri için el sallıyordu.

"Gece kalacak iyi bir yer neresi, dostum?" diye sordu Alric, nöbetçi şehir kapısını kilitlerken atını nöbetçinin etrafında döndürdü.

"Aquesta. Ha!" Adam güldü.

"Burayı kastettim."

"Ne demek istediğini anladım," dedi huysuzca. "Gnome'da boş odalar var, sanırım."

"Gnome mu?"

"Bir taverna," diye açıkladı Arista. "The Laughing Gnome—King's Street ve Lore."

Muhafız ona merakla baktı.

"Teşekkürler," dedi Arista, atını hızla sürerek. "Bu taraftan."

Arista'nın Ratibor'un belirgin kokusu olarak hatırladığı gübre ve idrarın ağır kokusu, odun dumanının yoğun kokusuyla yer değiştirmişti. Bunun dışında, şehir son ziyaretinden bu yana pek değişmemişti. Sokaklar garip çizgiler halinde uzanıyordu ve bitişik binaları ortaya çıkan boşluklara uymaya zorluyordu, bu da genellikle tuhaf sonuçlar doğuruyordu, örneğin peynir dilimi şeklindeki dükkanlar gibi. Eskiden çamur nehirlerini köprüleyen tahta plakalar, kalın bir kar tabakasının altında gömülüydü. Kış, ağaçların yapraklarını çalmış ve rüzgâr boş sokakları silip süpürmüştü. Kar dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Arista, kışın burayı aydınlatıp pisliği gömeceğini ummuştu, ama bunun yerine kasabayı kasvetli ve çorak buldu.

Artık önde gidiyordu. Arkasında Alric'in homurdandığını duyabiliyordu. Sesini duyamayacak kadar alçak sesle konuşuyordu, ama tonu netti. Ondan yine memnun değildi. Başka bir zaman olsa, geri çekilip, yaptığı hatayı özür dileyip, onu rahatlatmaya çalışırdı. Ama üşüyor, acıkmış ve yorgundu. Tavernaya varmak istiyordu. En azından işleri halledene kadar onun duyguları incinebilirdi.

Merkez Meydanı'na yaklaşırken, gözlerini aşağıda tutup Prens'in yürüdüğü karlara odaklanmaya çalıştı, ama dayanamadı. Meydanın tam ortasına geldiklerinde, gözleri iradesini görmezden gelip yukarı baktı. Direkt hala oradaydı, ama ipler yok olmuştu. Karanlık ve ince, neredeyse arka plana karışan direk, olabilecekleri fiziksel olarak hatırlatıyordu.

Karın altında kan var, diye düşündü.

Nefesi kısaldı ve dudağı titremeye başladı. Sonra yanında birinin sürdüğünü fark etti. Arista onun yaklaştığını duyup duymadığını ya da sadece varlığını hissettiğini bilmiyordu, ama birdenbire Hadrian bir kol mesafesi uzaklıktaydı. Ona bakmadı ya da konuşmadı. Sadece sessizce yanında sürdü. Bu, yola çıktıklarından beri Royce'un yanından ilk kez ayrılmasıydı ve Arista onu buraya getiren şeyin ne olduğunu merak etti. Arista, onun nasıl hissettiğini bildiği için ona katıldığına inanmak istedi. Bu aptalcaydı, ama böyle düşünmek onu daha iyi hissettiriyordu.

Hancının kapısının üzerindeki tabela karla kaplıydı ama yine de her zamanki gibi ürkütücüydü. Adını taşıyan cücenin müstehcen derecede büyük açık ağzı, tüylü sivri kulakları ve kısık gözleri onlara dik dik bakıyordu.

Arista durdu, atından indi ve tahta kaldırıma adım attı. "Hadrian ve ben hazırlıkları yaparken, geri kalanınız burada beklemelisiniz."

Alric öksürdü ve Arista onun kendisine dik dik baktığını fark etti.

"Hadrian ve ben bu şehri biliyoruz. Biz gidersek daha hızlı olur," dedi ona. "Buraya gelmek isteyen sendin."

Alric kaşlarını çatı ve Arista iç geçirdi. Hadrian'a onu takip etmesi için el salladı ve The Laughing Gnome tabelasının altından geçti. Titreyen sarı bir ışık ve yağ ve duman kokan sıcak hava onları karşıladı. Tüylü, benekli bir köpek koşarak yanlarına geldi ve ellerini yalamaya çalıştı. Hadrian, köpek ona atladığında onu yakaladı. Köpeğin ön ayaklarını bacaklarına koydu ve kulaklarının arkasını ovuşturdu, bu da hayvanın dilini sarkıtmasına neden oldu.

Ortak salon, şöminenin yanında birbirine sokulmuş iki kişi dışında boştu — ilk geldiği zamankinden çok farklıydı. Bir zamanlar ateş saçlı genç bir adamın tüm salonu büyülediği salonun ortasındaki bir noktaya bakakaldı.

Burasıydı. Emery'yi ilk kez burada görmüştüm.

Daha önce hiç düşünmemişti, ama bu keşif odayı onun için kutsal hale getirdi. Omzunda bir el hissetti. Hadrian ona nazikçe sıktı.

Barın arkasında, bardakları silen Ayers'ı gördü. Aynı önlüğü giyiyordu ve önlükte aynı lekeler vardı. Hancı bir iki gündür tıraş olmamıştı, saçları dağınıktı ve yüzü nemliydi.

"Ne yapabilirim?" diye sordu onlar yaklaşırken, köpek arkalarından gelerek Hadrian'a daha fazla ilgi görmek için patilerini uzatıyordu.

"Oda istiyoruz." Arista parmaklarını saydı. "Grubumuzda on beş kişi var, yani dört oda olabilir mi? Odalarınız dört kişi kalabilir mi?"

"Olur, ama genellikle çift kişilik ücret alırım."

"Oh, tamam, o zaman yedi oda varsa, sanırım... çocuklar hep birlikte bir odada yatabilirler. Boş odanız var mı?"

"Oh, var. Burada farelerden başka kimse yok. Wintertide'dan gelenler haftalar önce geçtiler. Bu mevsimde kimse seyahat etmez. Gerek yok..." Arista'ya dikkatle bakarken sözünü kesip durdu. Dar gözleri genişlemeye başladı. "Neden, sen... Yani, sen... Değil misin? Nerelerdeydin?"

Utanarak Hadrian'a baktı. Bundan kaçınmayı umuyordu. "Sadece oda istiyoruz."

"Mar adına! Sensin!" dedi, ateşin yanındaki ikisinin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle. "Herkes senin öldüğünü söylüyordu."

"Neredeyse. Ama gerçekten, soğukta bekleyen insanlar var. Oda alabilir miyiz? Ayrıca atlarımız da var..."

"Jimmy! Jimmy! Çabuk buraya gel, evlat!"

Çilli yüzlü, Black Diamond üyesi kadar zayıf bir çocuk, mutfaktan koşarak çıktı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle kapıdan içeri girdi.

"Dışarıdaki atların ahıra konulması gerekiyor. Hemen hallet."

Çocuk başını salladı ve Ayers'ın yanından geçerken, işletme sahibi kulağına bir şey fısıldadı. Çocuk Arista'ya baktı ve ağzı sanki ağırlık kazanmış gibi açıldı. Bir an sonra koşmaya başladı.

"Yorgun olduğumuzu anlıyorsunuz, değil mi?" dedi Arista, han sahibine. "Uzun bir günün ardından atla yolculuk yaptık ve sabah erkenden yola çıkmamız gerekiyor. Sadece sakın bir gece geçirmek istiyoruz."

"Tabii ki! Ama akşam yemeği isteyeceksiniz, değil mi?"

Arista, başını sallayan Hadrian'a baktı. "Evet, tabii ki."

"Harika. Size özel bir şeyler hazırlayacağım."

"Gerek yok. Biz herhangi bir şey yapmak istemiyoruz..."

"Saçmalık," dedi Ayers. "Rusty!" diye bağırdı, kadının başının üzerinden, şöminenin başında duran ve tereddütle yaklaşan iki kişiye doğru. "Koş ve Engles'a domuz etini istediğimi söyle."

"Domuz eti mi?" diye cevapladı adam. "Ona fûme domuz eti servis edemezsin! Benjamin Braddock, bütün kış boyunca hayatta tuttuğu, bebek gibi beslediği ödüllü bir kuzu var."

"Evet, çok tatlı bir hayvan," dedi diğer adam.

"Tamam, tamam, ona Engles'a götürmesini ve kesmesini söyle."

"Ne kadar ödemek istersin?"

"Sadece kimin için olduğunu söyle ve eğer gelip *ondan* para istemek isterse, bırak istesin."

"Lütfen, buna gerek yok," dedi Arista.

"O kuzuyu özel bir gün için saklıyor," dedi Rusty ve gülümsedi. "Daha iyisini nasıl bekleyebilir ki?"

Kapı açıldı ve partinin geri kalanı içeri girdi, başlarından ve omuzlarından kolları silkelediler ve ayaklarını yere vurdular. İçeri girince Gaunt trenini bıraktı ve titreyerek başlığını geri attı. Ellerini uzatarak doğrudan ateşin yanına yürüdü ve Arista'nın zihninde dev bir tavus kuşu görüntüsü canlandı.

Rusty arkadaşına dirsek attı. "Bu Degan Gaunt."

"Tanrım," dedi Ayers, başını sallayarak. "Bir damla yağarsa, sel olur.

Şu kral gibi giyinmiş haline bak. O da senin grubundan mı?" Arista başını salladı.

"Vay canına," dedi Rusty, Hadrian'a bakarak. "Bu adamı daha önce de görmüştüm

—sadece birkaç hafta önce. O turnuva şampiyonu. Breckton hariç herkesi attan düşürdü ve onu öldürmek istemediği için ıskaladı." Hadrian'a hayranlıkla baktı. "Fırsatın olsaydı onu yere sererdin. Biliyorum."

"Başka kimler var seninle?" diye sordu Ayers, şaşkın bir ifadeyle. "Novron'un varisi mi?"

Arista ve Hadrian birbirlerine baktılar.

"Odalarımız nerede?" diye sordu Alric, başlığındaki suyu silkelerken onlara katıldı.

"Ben... ah... size göstereyim." Ayers bir anahtar kutusu aldı ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Arista merdivenleri çıkarken aşağıdaki boş alana baktı ve orada uyumak için kırk beş gümüş harcadıklarını hatırladı. "Odalar ne kadar?"

Ayers durdu, döndü ve güldü.

Merdivenlerin tepesine vardıklarında kollarını açtı. "İşte buradasınız."

"Hangi odalar?"

Ayers sırttı. "Bütün katı alın." "Ne kadar?" diye sordu Alric.

Ayers güldü. "Sizden para almayacağım, alamam. Asılırdım. Yerleşin, akşam yemeği hazır olunca sizi çağırırım."

Alric sırttı. "Gördün mü? Gelmeye değer demiştim. Burada insanlar çok dost canlısı."

"Onun için," dedi Ayers, Arista'nın yönüne doğru başını sallayarak, "bu şehirde hiçbir şeyin bir bedeli yoktur."

Alric kaşlarını çatı.

"Bu çok nazik," dedi ona. "Ama durumumuzu göz önüne alırsak, beş oda yine de en iyisi olacaktır."

"Ne? Neden?" dedi Alric.

"Magnus ve Gaunt'ı gözetimsiz bırakmak istemeyiz, değil mi?" Hadrian, Royce, Myron, ve Gaunt bir oda aldı. Wyatt, Elden, Magnus ve Mauvin ikinci odayı, çocuklar ise üçüncü odayı aldı. Alric kendi odasında kalmakta ısrar etti, bu da Arista'yı da yalnız bıraktı.

"İstedığınız kadar dinlenin," dedi Ayers onlara. "Aşağı inip şöminenin keyfini çıkarın. En iyi fiçimi çıkaracağım ve en kaliteli şişelerimi açacağım. Uyumayı tercih ederseniz, yemek hazır olur olmaz Jimmy'yi kapılarınızı çalması için göndereceğim. Ve şunu söylemek istiyorum, sizi burada ağırlamak büyük bir onur." Son cümleyi Arista'ya bakarak söyledi.

Alric'in iç çektiğini duydu.

Yine kınama sesi. "Bah! Benim soyumdan değil. Bu kılıç elflerin kılıcı ve çok da iyi bir kılıç, yoksa ben sakal bırakmamışım demektir."

Mauvin ona şüpheyle baktı.

"Havada uçarken şarkı söyler mi? Etrafındaki ışığı yakalar ve kılıcında hapseder mi? Kürek ya da balta olarak kullanılsa bile asla körelmez mi? Çelik keser mi? Diğer kılıçları keser mi?"

Mauvin'in yüzü cüceye cevap verdi. Kont yavaşça kılıcı çekti. Kılıç, lamba ışığında cam gibi parıltıyordu.

"Evet, o bir elf kılıcı, evlat. Taş ve metalden yapılmış, dünyanın sıcağında şekillendirilmiş ve İlkler, Ferrol'un Çocukları tarafından saf suyla sertleştirilmiş. Bir tanesi hariç, daha güzel bir kılıç görmedim."

Mauvin kılıcı geri koydu ve kaşlarını çatı. "Sakın dokunma, tamam mı?"

Wyatt, cücenin sakalının kesilmesiyle ilgili bir şeyler mırıldandığını duydu; sonra Magnus odanın diğer tarafındaki yatağa geçti, Wyatt'ın duyamayacağı kadar uzağa. Mauvin hala kılıcı tutuyordu, parmaklarını kılıcın kabzasına sürüyordu; gözleri uzaklara dalmıştı.

Wyatt için onlar yabancıydı. Mauvin'in Melengar kontu ve Kral Alric'in yakın arkadaşı olduğunu biliyordu. Ayrıca iyi bir kılıç ustası olduğunu da duymuştu. Küçük kardeşi birkaç yıl önce bir kılıç dövüşünde öldürülmüştü. Babası da kısa süre önce elfler tarafından öldürülmüştü. İyi birine benziyordu. Belki biraz huysuzdu, ama sorun değildi. Yine de, o bir soyluydu ve Wyatt onlarla pek fazla ilişkisi olmamıştı, bu yüzden temkinli ve sessiz olmaya karar verdi.

Cüceyi daha yakından izledi ve imparatoriçenin bahsettiği "yanlış anlaşılmalara" hakkında meraklandı.

Nasıl oluyor da sürekli bu tür durumlara düşüyorum?

Zavallı Elden. Wyatt tüm bu olanları nasıl yorumlaması gerektiğini bilmiyordu. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu

Wyatt.

Elden omuz silkti.

"Yemeğe inmek ister misin, yoksa sana bir tabak getirmemi ister misin?"

Yine omuz silkti.

"Konuşuyor mu?" diye sordu Mauvin.

"İstediginde konuşur," diye cevapladı

Wyatt. "Siz denizcisiniz, değil mi?"

Wyatt başını salladı.

"Ben Mauvin Pickering," dedi ve elini uzattı. Wyatt elini sıktı. "Wyatt Deminthal, bu da Elden."

Kont, Elden'ı baştan aşağı süzdü. "Gemide ne işi var?"

"Ne isterse onu yapıyor, sanırım," diye mırıldandı Magnus. Bu, cüce de dahil olmak üzere herkesin dudaklarına isteksiz bir gülümseme getirdi. Cüce, bunu şaka olarak söylememişti, ama yine de pes etti.

şaka yapmak istememiş olsa da aynı şekilde gülümsedi.

"Nerelisin Magnus, değil mi?" diye sordu Wyatt. "Cücelerin yaşadığı bir ülke var mı?"

Cücenin gülümsemesi kayboldu. "Artık yok." Konuyu burada kapatmak istediği belliydi, ama Wyatt bakmaya devam etti ve şimdi Mauvin ve Elden de aynısını yapıyordu. "Kuzeyden, Trent dağlarından."

"Orası güzel mi?"

"Orası bir getto... Kirli, dar ve umutsuz, cücelerin yaşamasına izin verdikleri her yer gibi. Memnun musun?"

Wyatt bir şey söylediği için pişman oldu. Kapının çalınması ve neşeli bir sesin "Yemek hazır!" diye bağırmasıyla gerginlik bozulana kadar garip bir sessizlik devam etti.

Kapı çalındığında akşam yemeği vakti geldiğini anlayan Hadrian ve Myron hemen ayağa kalktılar. Pencerenin köşesindeki sert ahşap sandalyede oturan Royce ise kıpırdamadı. Sırtını onlara dönmüş, karanlığa bakıyordu. Belki elf gözleri camın karanlığından daha fazlasını görebiliyordu, belki aşağıda hareket eden insanları ya da caddenin karşısındaki dükkanların vitrinlerini izliyordu, ama Hadrian onun pencerenin varlığından bile haberdar olduğunu sanmıyordu.

Royce, Aquesta'dan ayrıldıklarından beri tek kelime etmemişti. Konuşmak istediğinde, başını sallayarak iletişim kuruyordu. Royce her zaman sessizdi, ama bu onun için bile alışılmadık bir durumdu. Sessizliğinden daha rahatsız edici olan ise gözleriydi. Royce her zaman yolu, ormanın kenarlarını, ufku izler, her zaman bakarak, sorun olup olmadığını tarardı, ama o gün öyle değildi. Hırsız dokuz saatten fazla bir süre hiç başını kaldırmadan sürdü. Hadrian, onun eyere mi yoksa yere mi baktığını anlayamadı. Royce uyuyor olabilirdi, ancak elleri sürekli dizginlerin uçlarıyla oynuyor, onları o kadar kuvvetle büküyordu ki Hadrian derinin çığlığını duyabiliyordu.

"Hadrian, aşağıda ne dağıtıyorlarsa bana bir tabak getir," dedi Degan, yatağına uzanmış tavana bakarken.

Odaya ilk girdiğinde, Gaunt hemen şöminenin yanındaki yatağı kapmış .
He had cast off his houpelande and chaperon,

onları yere attı. Sonra kendini yatağa attı, orada uzanarak ağrıları hakkında sızlanmaya başladı.

"Ve yağsız olmasına dikkat et," diye devam etti Gaunt. "Yağlı şeyler istemiyorum. İyi şeyler istiyorum. Ve varsa koyu renkli ekmek alacağım, ne kadar koyu olursa o kadar iyi. Ve bir kadeh şarap... Hayır, bir şişe olsun ve iyi şarap olmasına dikkat et, değil..."

"Belki de aşağı inip istediğini kendin seçmelisin. Böylece hata olmaz."

"Sadece getirin. Ben rahatım, burada rahat olduğumu görmüyor musun? Buradaki maymunlarla karışmak istemiyorum. Bir imparatorun mahremiyetine ihtiyacı vardır. Ve Novron aşkına, kıyafetlerimi al! Onları düzgünce kurutmak için asman gerekiyor." Şaşkın bir ifadeyle baktı. "Hmm... Sanırım bu, *atalarımın hatırı için* olmalı, değil mi? Belki de *benim* hatırım için." Bu düşünceyle gülümsedi.

Hadrian gözlerini devirdi. "Başka bir deyişle, kendi yemeğini kendin bul yoksa aç kal."

Gaunt somurtarak yatağına vurdu, Royce bile ona baktı. "Benim için hiçbir şey yapmıyorsan, kişisel hizmetkarımın ne faydası var ki?"

"Ben senin uşağın değilim, ben senin... korumunum," dedi isteksizce, kelimenin tadı ağzında bayat kalmıştı. "Peki ya sen, Royce? Sana bir şey getireyim mi?"

Royce başını sallamaya bile tenezzül etmedi. Hadrian iç geçirdi ve kapıya yöneldi.

Merdivenlerden indiğinde, Hadrian The Laughing Gnome'un duvarlarına kadar dolu olduğunu gördü. İnsanlar ortak salonu doldurmuştu. Sayıları göz önüne alındığında, kalabalık dikkat çekici bir şekilde sessizdi. Konuşma ve kahkaha sesleriyle dolu olmak yerine, oda fısıltıların düşük uğultusuyla zar zor vızıldıyordu. O ve Myron merdivenlerden çıktıklarında tüm kafalar beklentiyle döndü. Bunu hemen hayal kırıklığı belirtileri izledi.

"Bu taraftan beyler," diye seslendi Ayers, ileri doğru iterek. "Yolu açın! Yolu açın!"

Hadrian, Ayers onları merdivenlerin altından özel bir odada bulunan büyük bir masaya götürürken, birkaç kişinin fısıldayarak *sahte şövalye* ve *mızrak dövüşü şampiyonu* yorumları yaptığını duydu.

"Huzur içinde yemek yiyebilmeniz için onları dışarıda tutuyorum," dedi Ayers onlara. "Ama onları hanın dışına tamamen atamam. Bu kasabada yaşamak zorundayım ve

bunun sonu gelmez."

Wyatt, Mauvin, Magnus ve Alric, önlerinde boş tabaklarla masada oturuyorlardı. Jimmy, lekeli bir önlük giymiş, aceleyle bardakları dolduruyordu. Her iki elinde birer sürahi tutmuş, karnaval hokkabazı gibi masanın etrafında dans ediyordu. Oda, mutfığa bitişik küçük bir alandı. Duvarın yarısı ve köşedeki şömine taştan yapılmıştı. Üst kısım ise kalın işlenmiş kereste ve sıvadan oluşuyordu. Odanın üç penceresi kapalı ve sürgülüydü.

"Hepsi *bizi* görmeye mi geldi?" diye sordu Myron. Kapıda durup kalabalığa baktı ve onların hayranlık dolu ifadelerini yansıtan bir ifadeyle karşılık verdi.

Hadrian henüz oturduğunda, kapalı kapının ardındaki ortak salondan bir alkış patlaması duyuldu. Alric bardağını boşalttı ve Jimmy'ye doğru kaldırarak salladı.

"İyi misin? Nerelerdeydin?" sesleri, ahşap kapıdan boğuk bir şekilde ortak salondan geldi. "Kaçırıldın mı? Görevine devam edecek misin? Seni özledik. İmparatorluğu tekrar yok edecek misin?"

"Affedin beni, sevgili dostlar, ama bugün uzun bir yolculuk yaptım," dedi Arista diğer odadan. "Çok yorgunum ve tüm sorularınızı cevaplayamayacağım. Şunu bilin yeter: Bir zamanlar imparatorluğu kontrol eden zorbalar artık yok. İmparatoriçe şimdi, ilk kez, hüküm sürüyor ve o iyi ve bilge biridir."

"Onunla tanıştın mı?"

"Evet. Bir süre onunla yaşadım ve Aquesta'dan yeni geldim. Kötü adamlar onu kendi sarayında tutsak ettiler ve onun adına hüküm sürdüler. Ama... o, kendisini esir alanlara karşı ayaklandı. Hayatımı kurtardı. Dünyayı sahte bir imparatorluktan kurtardı. Şimdi Novron İmparatorluğu'nun gerçek halefini kurma sürecinde. Ona bana gösterdiğiniz güveni gösterin, sizi hayal kırıklığına uğratmayacağına söz veriyorum. Şimdi, izin verirsiniz, çok acıktım."

Alkışlar.

Kapı açıldı ve Arista içeri girdi, ardından kapıyı arkasında kapattı ve sanki vücuduyla barikat kuruyormuş gibi kapıya yaslandı. "Hepsi nereden geldi?"

"Haber yayıldı," diye cevapladı Ayers, utangaç bir şekilde. "Bara geri dönmem lazım. Kalabalığı çok uzun süre içecek olmadan bırakamam."

Ayers çıkarken, Hadrian Mince'i diğer çocuklarla birlikte kapının hemen dışında dururken gördü. Hadrian onlara içeri gelmeleri için el salladı. Beş kişi de yemek odasına girdi.

tek sıra halinde odaya girdiler ve içeri girer girmez durdular — daha ileri gitmeye korkuyorlardı.

"Odamıza gelip burada yemek olduğunu söylediler, efendim," dedi Renwick Hadrian'a. "Ama nereye gideceğimizi bilmiyoruz."

"Masaya oturun," diye cevapladı Hadrian.

Tüm çocuklar aynı şoklu ifadeyle tepki verdiler, korku ve merakın karışımı bir ifadeyle.

"Oh, hizmetçilerin bizimle birlikte yemek yemelerini istemiyoruz," dedi Alric, çocukları durdurarak.

"Yeterince sandalye var," diye işaret etti Arista.

"Ama dürüst olmak gerekirse, ahır çocukları mı? Onlara bir bakın. Onlar sadece hizmetkar değil, çocuklar. Yemek yiyebilecekleri başka bir yer olmalı."

"Aslında, izin verirseniz..." Hadrian yüksek sesle konuştu, ayağa kalktı ve odadan çıkmaya çalışan Mince'i yakaladı. "Buradaki gençler," dedi Hadrian, Elbright, Kine ve Brand'ı işaret ederek, "Aquesta halkını, size ve ordunuza kapıları açmaları için harekete geçirmekte yardımcı oldular. Ve Renwick," dedi Hadrian en yaşlı olanı işaret ederek, "ben şövalye gibi davrandığım süre boyunca, benim silahtarım olarak bana çok büyük yardımda bulundu."

"Hâlâ öyleyim efendim. Ne dedikleri umurumda değil."

Hadrian ona gülümsedi. "O da saray avlusunda savaştı ve hatırlarsan, zindana ilk girenlerden biriydi. Ve buradaki genç adam," dedi, kıvranan çocuğu iki eliyle tutarak, "Mince. Bu *çocuk*, senin deyimimle, Ethelred ve Saldur'un devrilmesinde önemli rol oynadığı için imparatoriçe tarafından seçildi. Onlar olmasaydı, kız kardeşin Royce, ben ve hatta imparatoriçe bile muhtemelen ölmüş olurduk. Tabii, sen ve Mauvin de. Bir ahır çocuğu için fena değil. Yaptıkları onca şeyden sonra, bizim masamızda bir yer hak etmediklerini mi düşünüyorsun?"

"Evet, evet, tabii ki, tabii ki," dedi Alric biraz utanmış bir şekilde. "Oturun," dedi Hadrian ve hepsi de yüzlerinde gülümsemelerle

Kısa, dağınık saçlı ve yanakları torba gibi şişkin, tombul bir kadın mutfaktan odaya girdi, elinde şişte pişirilmiş kuzu eti dolu derin bir tepsi vardı. Gri yünlü bir elbise ve yine yağ lekeli bir önlük giyiyordu.

Masaya yaklaştı ve aniden durdu, hayal kırıklığına uğramış, hatta sinirli bir ifadeyle yemek yiyenlere baktı. "Üç kişi eksik," dedi, tiz sesi Hadrian'a gıcırdayan bir kapıyı hatırlattı.

"Royce için bir tabak getireceğim. O... kendini iyi hissetmiyor," diye açıkladı Hadrian.

Arista ona baktı. "Onu yalnız bırakmak uygun mu?"

Hadrian başını salladı. "Sanırım. Ayrıca, bir şey yapmak isterse, onu kim durduracak ki?"

"Elden de odasında kalacak," dedi Wyatt. "Kalabalıktan hoşlanmaz."

Aşçı başını salladı. Önlüğün çizdiği büyük göğüsleri, tavanın kenarından sarkarak buharlı kuzu etini itecekmiş gibi görünüyordu. Kimse konuşmadı. Sonunda aşçı, "Peki o alçak Degan Gaunt nerede? Onun bedava yemeği reddedebileceğini hayal edemiyorum," diye sordu.

"Alçak mı?" Hadrian şaşkınlıkla sordu. "Ratibor'da bir kahraman olduğunu sanıyordum."

"Kahraman mı?"

O başını salladı. "Evet, bilirsin. Şansını denemek için evden ayrılan, korsan olan ve kurtuluş hareketine liderlik etmek için geri dönen yerel çocuk."

Aşçı güldü, ama daha çok yuvarlak boğazından çıkan bir kahkaha gibiydi. Tepsiyi yere koydu ve eti kesmeye başladı.

Masadaki herkes birbirine bakıştı.

Wyatt omuz silkti. "Onun geçmişini bilmiyorum, ama Gaunt korsan değildi. Bunu biliyorum."

Aşçı yine kıkırdadı ve bu sefer elini dudaklarına götürdü, bu da kahkahasını içe doğru çevirdi ve omuzları ile göğsünün sallanmasına neden oldu.

"Bize şakanın sırrını söyleyecek misin?" diye sordu Alric.

"Oh, şey, dedikoduları yaymak bana düşmez, değil mi?" dedi ve bu sözün ardından alt dudağını ısırarak gösteriş yaptı. Elleri işlerinde yavaşladı ve sonra durdu. Başını kaldırdı ve kocaman bir gülümseme eyer çantalarını birbirinden ayırdı.

"Tamam, şöyle," dedi, sesini alçaltarak. "Gaunt'tan sadece birkaç kapı ötede büyüdüm, tam Degan Caddesi'nde. Annesi ona Degan adını verdiğini biliyor muydun? Çünkü yıllardır cadde tabelasını gördüğü için yazmayı bildiği tek kelime buydu."

Artık ağzı çalışmaya başladığına göre elleri de çalışmaya başladı ve yağ izlerini umursamadan porsiyonları kesip tabaklara koydu. "Her neyse, annemle onun annesi yakındı ve ben onun kız kardeşi Miranda ile en iyi arkadaştık. O neşe kaynağı biriydi, ama Degan... O, çocukken bile bir şeytandı. Mümkün olduğunca ondan uzak dururduk. O zavallı küçük bir çocuktü."

Sefil herif. Onlarca kez hırsızlık yaparken yakalandı, ve bunu ihtiyaçtan yapmıyordu. Yani, hırsızlığı onaylamıyorum, ama yaşlı adam arkasını döndüğünde Briklin'in Fırını'ndan bir somun ekmek çalmak, kış bayramında annene sürpriz yapmak için, başka bir şey. Bunun doğru olduğunu söylemiyorum, ama böyle bir şeyi görmezden gelirim.

"Degan ise, gözüne kestirdiği porselen tavşanı alabilmek için antika dükkanının camını kırmak gibi işlere kalkışır. Mesele şu ki, herkes onun işe yaramaz olduğunu bilir. Dükkan sahiplerinin onu izleme şekillerinden veya kapıdan kovmalarından bunu anlayabilirsiniz. Onun gibileri bir kilometre öteden tanırırlar."

Tam o sırada Ayers içeri daldı. "Jimmy, mahzene git ve başka bir fiçı getir. Daha önce çıkardığımızı çoktan bitirdiler." Çocuk sürahilerini bırakıp mutfığa koştu. Ayers aşçıya baktı. "Bu insanları rahatsız etmiyorsun, değil mi Bella? O da sizi rahatsız ediyor mu?"

"Hiç de değil," diye cevapladı Arista ve masadaki herkes onaylayarak başını salladı.

"Öyleyse öyle devam et. O çok geveze biridir." Bella masumca gözlerini kırptı.

Jimmy mutfaktan bir fiçı yuvarlayarak ortaya çıktı.

"Kaç tane kaldı?" diye sordu hancı. "Dört."

Ayers kaşlarını çatı. "Daha fazla sipariş etmeliydim, ama kim bilebilirdi ki..." Yemek yiyenleri işaret etti ve omuz silkti. Ayers fiçiyi aldı ve tavernaya geri döndü. Bella bir an bekledi, kapıya bakarak. Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi ve devam etti.

"Şimdi, Degan'ın durumunun ne kadar kötüye gittiğini anlamanız için, BD'den bir ziyaretçi bile geldi ve ona bunu kesmesini söyledi. Tabii ki kesmedi ve bir şekilde cezadan kurtulmayı başardı. Miranda ve ben o çocuğun nasıl bu kadar şanslı olduğunu konuşurduk. Ama annesinin ölümünden sonra, başı *gerçekten* belaya girdi. Ben orada değildim, ama söylentilere göre - ve bu aptalın yapacağı türden bir şey gibi görünüyordu - sarhoş olup mum yapımcısının kızı Clara'ya tecavüz etmiş. Kızın babasının bağlantıları vardı. Kraliyet hazinedarının en sevdiği tüccar olmakla kalmayıp, yeğeni de BD'deydi."

"BD mi?" diye sordu Myron. "Anlamadım."

"BD, Black Diamond," diye açıkladı Mauvin.

Myron hala şaşkın görünüyordu.

"Onlar hakkında pek fazla kaynak yok," dedi Hadrian. "Kara Elmas çok güçlü bir hırsızlar loncasıdır. Bir çömlekçi loncası çömlek pazarını kontrol ettiği gibi, onlar da bir şehirdeki tüm yasadışı faaliyetleri kontrol ederler."

Keşiş başını salladı. Aşçı yine hareketsiz duruyordu, yağlı, kısa parmakları arasında bir kuzu pirzolası tutuyordu, sanki ağzı hareket etmedikçe vücudu hareket edemiyormuş gibi bekliyordu.

"Özür dilerim, lütfen devam edin," dedi Myron. "Bu harika bir hikaye."

"Peki," diye devam etti kadın, pirzolayı Myron'un tabağına o kadar sert ve ortadan kaydırarak attı ki, tabağı neredeyse devriliyordu. "Onu aramak için sokakları tarayan devriyeler olduğunu hatırlıyorum. Onlar da kızgındı, onu asacaklarını bağıryorlardı, ama yaşlı Degan'ı hiç bulamadılar. Meğer o gece liman yakınlarında bir zorla askere alma ekibi onu yakalamış. Kim olduğunu bilmiyorlardı. Sadece gemiye eleman lazımdı ve onu denize götürdüler. Dediğim gibi, adam çekici biridir.

"Tamam, sonraki kısmı güvenilir kişilerden öğrendim. Birkaç yıl sonra, bulunduğu gemi korsanlar tarafından saldırıya uğradı. Korsanlar tüm mürettebatı öldürdü ama Degan bir şekilde hayatta kaldı. Bunu nasıl başardı kim bilir? Muhtemelen korsanlara bir hazinenin yerini bildiğini falan söyledi. Her neyse, kaçmayı başardı. Bazıları, bir fırtına korsan gemisini batırdığını ve yine tek kurtulanın o olduğunu söylüyor. Bu, herhangi biri için biraz şanslı gibi görünebilir, ama Degan için o kadar da garip değil. Sonunda Delgos'a varır ve yine başını belaya sokar. Eski numaralarına geri döner, bu sefer sınır köylerindeki tüccar ailelerden hırsızlık yapar. Bu sefer kesin idam edilecektir, ama sonra en büyük hikayesini uydurur.

"Sadece, sıradan insanları aristokrasinin boyunduruğundan kurtarma hayalini finanse etmek için para çaldığını söyler. İnanabiliyor musunuz? Degan Gaunt, halkın adamı mı? Eh, bu tür konuşmalar o bölgede çok iyi işliyor. Yarımada'daki insanlar monarşileri nefret ediyorlar. Onlar da bunu yutuyorlar ve ne olduysa, onu serbest bırakmakla kalmıyorlar, davası için ona para da veriyorlar! Eh, bu Degan'ı çok eğlendiriyor, tahmin edebileceğiniz gibi, ve o da bu işi sürdürmeye karar veriyor. Her yeri dolaşıyor, konuşmalar yapıyor ve bağışlar topluyor. Bir keresinde Colnora'da vaazını dinlemiştim. Aslında bu konuda oldukça iyiydi — özgürlük ve hürriyet için haykırıyor, podyuma yumruğunu vuruyor ve terliyordu. Sonra tabii ki şapkasını dolaştırıyordu. Ama sonra..." Sorunlu bir kuzu pirzolası diğerlerinden ayırmaya çalışırken konuşmayı kesti.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Alric.

"Oh, pardon," dedi. "Bir şekilde bu gezgin şovmenlikten, gerçek bir orduyu yönetmeye geçiyor — ve hem de başarılı bir ordu! Bu çok garip. Bir şey olmak..."

Kapının dışındaki kalabalık alkışlamaya başladı ve bir an sonra yemek odasının kapısı açıldı ve Degan içeri girdi. Yüzünde onaylamayan bir alaycı gülümseme vardı.

"Beni beklemeden servise mi başladınız?"

Kimse cevap vermedi ve aşçı dudaklarını büzerek sessizce yemeği servis etmeye devam etti. Degan oturdu ve sabırsızlıkla tabağını bekledi. Herkes ona bakarken, o da sinirli bir şekilde onlara bakarak karşılık verdi. "Ne var?"

"Bu çok güzel." Wyatt, tabağındaki kuzu etini işaret ederek konuştu.

"Teşekkür ederim," diye cevapladı aşçı.

"Öyleyse, bu yer ilk kez yenilebilir bir şey servis etmiş olacak," diye mırıldandı Gaunt. "Acele et kadın!"

Arkasında duran aşçı, "*Ne demek istediğimi anladın mı?*" der gibi bir ifadeyle tabağına bir pizola bıraktı.

"Ne zaman kalkacaksınız?" diye sordu aşçı. "Kahvaltı isteyeceksiniz, değil mi?"

"Erken ayrılacağız," dedi Arista. Kardeşinin bakışını yakaladı. "Öyle değil mi, Alric?" diye ekledi.

"Evet, evet, ah... şafak vakti, sanırım," dedi. "Kahvaltı ondan önce olmalı. Umarım sıcak bir şeyler olur."

"Ona getirdiğiniz işi görünce, yaşlı Ayers isterseniz geyik eti kaçırmak için para öder. Tabii yarın ayrılacağınız için pek memnun olmayacaktır. Eminim en az bir hafta burada kalmanızı umuyordur."

"Acelemiz var," diye açıkladı Arista.

Bella daha fazla konuşacakmış gibi görüldüğünde, ortak salonun kapısı tekrar açıldı. "Bella, onları rahatsız etmeyi bırak. Sana sohbet etmen için para vermiyorum. Yemek siparişim var. Beş güveç ve bir çiftçi yemeği istiyorum."

"Tamam, tamam!" diye bağırdı. Yemek yiyenlere döndü ve garip bir reverans yaptıktan sonra mutfağa koştu.

Oda, pencereden giren ay ışığı ve şöminedeki sıcak kömürlerin parıltısı dışında karanlıktı. Dışarıda rüzgâr, karı binaya doğru sürüklüyordu. Royce, herkes akşam yemeğini yerken döşeme tahtalarından yükselen boğuk sesleri duyabiliyordu. Mobilyaların yer değiştirmesi, bardakların tıkırdaması... Bunların hepsini daha önce de duymuştu.

Royce'un gözleri dışarıdaki sokak köşesine odaklandı. Ingersol'un Deri Dükkanı ile bir gümüşçü arasındaki sokağın başlangıcını görebiliyordu. Tam oradaydı — tam o köşede, tam o noktada.

"Ben oradan geldim." Royce boş odaya seslendi, sözleri pencere camında yoğunlaşarak küçük bir sis oluşturdurdu.

Böyle geceleri hatırlıyordu — uyumak zor olan soğuk, rüzgarlı geceleri. Çoğu gece samanla dolu bir fıçıda uyurdu, ama gerçekten soğuk olduğunda — öldürücü soğuklarda — ahırlara tırmanır, koyunlar ve sığırların arasına sıkışırdı. Bunu yapmak tehlikeliydi. Çiftçiler hayvanlarını dinlerdi ve izinsiz girenleri fark ettiklerinde, hırsızlık yaptıklarını düşünürlerdi.

Royce sadece sekiz, belki on yaşındaydı. Donuyordu, ayakları ve elleri uyuşmuştu, yanakları yanıyordu. Saat geç olmuştu ve Legends Caddesi'ndeki ahıra sürünerek girmişti. Arka bölme, dört koyun için geçici bir yemlik olarak ayrılmıştı. Koyunlar, tek bir büyük yünlü yatak gibi kıvrılmış yatıyorlardı, yanları nefes alan yastıklar gibi inip kalkıyordu. Royce dikkatlice ortasına sürünerek girdi, vücut ısılarını ve yumuşak yünlerini hissetti. Koyunlar onun izinsiz girişine melediler, ama bölmenin büyüklüğü nedeniyle onun varlığını kabullendiler. Birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Çatalı olan bir çiftçi tarafından uyandırıldı. Çiftçi çatalı sapladı ve Royce'un midesine saplamak üzereydi. Royce yuvarlandı ve çatal omzuna saplandı. Çığlık attı ve koyunları dağıttı, koyunlar duvarlara çarptı. Karışıklıkta Royce karın içine kaçtı. Saat geç olmuştu. Hala karanlıktı ve kolundan kan akıyordu. Henüz kanalizasyonları keşfetmemişti ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Köşedeki fıçıya geri döndü, içine tırmandı ve üzerine olabildiğince çok saman çekti.

Royce, Gnome'un içinden kemanla çalınan "Ladies of Engenall" şarkısını duyduğunu hatırladı. Bütün gece onları dinledi: şarkı söyleyen, gülen, kadeh tokuşturan insanlar... Hepsi sıcak, güvende ve mutluydu, oysa dışarıda titriyor ve ağlıyordu. Omuzu acıdan çığlık atıyordu. Giydiği paçavralar kanın donmasıyla sertleşmişti. Sonra kar yağmaya başladı. Yüzünde kar tanelerini hissetti ve o gece öleceğini düşündü. O kadar emindi ki dua etti ve bu

bu, tanrılardan yardım istediği ilk ve son seferdi. Anısı o kadar canlıydı ki, saman kokusunu neredeyse alabiliyordu. Titreyerek orada yattığını, gözlerini sıkıca kapatıp Novron'a yüksek sesle fısıldayarak kurtarılmasını istediğini hatırladı. Tanrıyı, kendisinin sadece bir çocuk, bir erkek çocuk olduğunu hatırlatarak yalvardı, ama bunun bir yalan olduğunu sadece kendisi biliyordu. O bir erkek çocuk değildi, erkek çocuklar insandı.

Royce insan değildi, tamamen değil. O bir *mir*, bir melez, bir köpekti.

Novron'un ona yardım etmeyeceğini biliyordu. Novron ve babası Maribor, insanların tanrılarıydı. Kendi ailesi tarafından çöp gibi atılmış, nefret edilen bir elfin sözlerini neden dinlesinlerdi ki? Yine de, hayatı için yalvardı. Genç Royce, elf gibi görünmediği için Novron'un fark etmeyeceğini düşündü.

Tam orada, o köşede, Royce yaşamak için yalvarmıştı.

Parmağıyla pencerede bir daire çizdi.

O geceyi hayatının en kötü gecesi olarak hatırlıyordu; yalnızdı, korkmuştu, ölmek üzereydi. Ertesi sabah hala hayatta olduğu için çok mutluydu. Aç, soğuktan titriyor, top gibi uyuduğu için kaskatı kesilmiş, omuzu ağrıyordu, ama bir insanın olabileceği kadar mutluydu.

Şimdi buradayım, The Laughing Gnome'da sıcak ve rahatım, ama o fiçide olmak için her şeyi verirdim.

Bir tahta gıcırdadı ve Myron sessizce içeri girdi. Kapıda tereddüt etti, sonra yavaşça odayı geçerek Royce'a doğru yürüdü ve yanındaki yatağa oturdu.

"Ben de saatlerce oturdum," dedi keşiş, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek, yumuşak bir tonda. "Eskiden bazı şeyleri hatırlardım... zamanları ve yerleri, hem iyi hem de kötü olanları. Geçmişimi hatırlatan bir şey görürdüm ve geri dönebilmek isterdim. Acı çekmek anlamına gelse bile, eskisi gibi olabilmeyi dilerdim. Ama duvarın etrafından geçmenin bir yolunu asla bulamadım. *Duvar* derken ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Royce cevap vermeyi reddetti. Myron umursamıyor gibiydi.

"Manastırın yanmasından sonra, bir daha asla tam olarak kendimi bulamadım. Yarım kalmıştım, kaybolmuştum, yarıdan fazlası. Geriye kalanlar da kaybolmuştu, sanki nerede olduğumu ya da nasıl geri döneceğimi bilmiyormuşum gibi."

Royce ona bakakaldı. Nedenini bilmeden nefes alış hızlanmıştı.

"Devam etmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Hayatımın izlerini tanıdık bir şekilde görebiliyordum, ama arkamda hep bir duvar vardı. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Önce tırmanmaya çalışırsın, hiçbir şey olmamış gibi davranırsın, ama duvar çok yüksektir. Sonra etrafından dolaşmaya çalışırsın, düzeltebileceğini düşünürsün, ama çok uzaktır. Sonra,

Hayal kırıklığı, ellerinle ona vurursun, ama hiçbir şey olmaz, bu yüzden yorulur ve oturur, sadece ona bakarsın. Bakarsın çünkü uzaklaşmaya cesaret edemezsin.

Uzaklaşmak, vazgeçmek, onları terk etmek anlamına gelir. "Geri dönüş yok.

Sadece ileriye gitmek var. İlerlemek için herhangi bir neden olduğunu hayal etmek imkansız, ama vazgeçmenin gerçek nedeni bu değil.

Gerçek korku, sizi yerinde tutan dehşet, yanılıyor olabileceğinizdir."

Royce sarsıldı. Sanki Myron onun kalbini didik didik ediyor, kapalı dolapları açıyor ve kilitli çekmeceleri araştırıyormuş gibiydi. Royce, Myron'a sert bir bakış attı. Bir köpek olsaydı, Royce hırıldardı, ama Myron bunu fark etmemiş gibiydi.

Küçük keşiş devam etti.

"Tutku yerine pişmanlık duyuyorsun. Çaba yerine, anılara saplanıp kalıyorsun. Hiçlikte batıp gidiyorsun ve kalbin umutsuzlukta boğuluyor. Bazen —genellikle geceleri—bu keskin ve sönük bir fiziksel acıdır. Bu ıstırap dayanılmazdır."

Royce uzanıp Myron'un bileğini tuttu. Onun durmasını istiyordu, durması gerekiyordu.

"Hiçbir seçeneğin olmadığını hissediyorsun. Kaybettiğin kişilere olan sevgin, onların anılarına ve kaybettiklerinin acısına sıkı sıkı tutunmanı sağlıyor. Başka bir şey yapmanın onlara sadakatsizlik olacağını hissediyorsun," diye devam etti Myron, boş elini Royce'un elinin üzerine koyup nazıkçe okşayarak.

"Gitme fikri ilk başta düşünülemez olsa da, sorman gereken soru şu: Onlar, senin onlar yüzünden kendine işkence ettiğini bilseler ne hissederlerdi? Onlar bunu ister miydi? Durum tersine olsaydı, sen onların bunu yapmasını ister miydin? Onları seviyorsan, acını bırakıp hayatını yaşamalısın. Aksi takdirde, bu bencilce bir zulüm olur."

Hadrian kapıyı açtı ve kuzu eti tabağını neredeyse düşürüyordu. Tereddütle içeri girdi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Onu benden uzaklaştır, yoksa onu öldüreceğim," diye Royce dişlerini sıkarak, titrek bir sesle ve sert bir bakışla homurdandı.

"Myron'u öldüremezsin Royce," dedi Hadrian, sanki vahşi bir ayı ile oynayan bir çocuk bulmuş gibi keşişi hızla uzaklaştırdı. "Bu bir köpek yavrusunu öldürmek gibi olur."

Royce, Myron'u öldürmek istemiyordu. Onun durmasını istemesi dışında, ne istediğini gerçekten bilmiyordu. Keşişin söylediği her şey canını yakıyordu, çünkü

Hepsi doğruydu. Keşişin sözleri yakın değildi. Endişe verici derecede doğruydu. Sanki Royce'un zihnini okuyup en iteki düşüncelerini yüksek sesle söylüyormuş gibi, söyledikleri tam isabetliydi; onun korkularını gün ışığına çıkarıp ortaya koyuyordu.

"İyi misin Royce?" diye sordu Hadrian, Myron'u hala sıkıca tutarken. Sesi temkinli ve gergindi.

"O iyi olacak," diye Myron onun yerine cevap verdi.

Beş ocuk ve Myron yemek masasından kalktılar, kısa süre sonra Hadrian ve Wyatt da Royce ve Elden'e tabaklarını götürdüler. Karnını doyuran Alric kemerini gevşetti ama kalkmak için harekete geçmedi. Ayers başka bir şişe şarap getirip masanın önüne koyarken, o arkalarına yaslanıp gülümsedi. Bu yolculuğa başladıklarından beri ilk kez Alric kendini iyi hissediyordu. Bu daha çok hoşuna gidiyordu. Aynı ifadeyi Mauvin'in gözlerinde de görebiliyordu. Bu, genliklerinin hayaliydi: at sürmek, keşfetmek, garip yeni manzaralar görmek ve akşamları yerel bir handa kalarak güzel bir yemek yiyip, içki içip, gülüp, şarkı söylemek. Sonunda, bir zamanlar çalınan çocukluğunun kaygısız günleri geri dönmüştü. Bu, nihayet bir maceraydı. Bu, bir erkeğin arzusu, hayatı dolu dolu yaşama şansıydı.

"En iyi stokum," dedi Ayers gururla.

"ok naziksiniz," dedi Arista. "Ama yarın erken kalkmamız gerekiyor."

"Bir ev sahibini böyle aşağılamak hoş bir davranış değil, Arista," dedi Alric, ellerinin rüyasını boğmaya çalıştığını hissederek.

"Ben yle demedim... Alric, bütün gece içip sabaha kadar ayakta kalıp sabah erken kalkmayı bekleyemezsin."

Ona kaşlarını çattı. Bu yüzden onu ve Mauvin'in planlarına hiç dahil etmemişti. "Adam bizi onurlandırmak istiyor, tamam mı? Yorgunsan yat ve bizi rahat bırak."

Arista yüksek sesle homurdandı ve masaya peçetesini fırlatıp dışarı ıktı. "Kız kardeşin senden memnun değil," dedi Gaunt.

"Bunu şimdi mi fark ettin?" diye cevapladı Alric.

"Aayım mı?" diye sordu Ayers.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Alric.

"Söylediklerini yapman en iyisi," dedi Gaunt. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece onun sorumlu olduğunu kastettim. Dikkat çekmek istemezsin. Ondan neden korktuğunu anlıyorum ve sana hak veriyorum, inan bana. Ayrılırken bana nasıl davrandığını gördün, ama ne yapabiliriz? Tüm güç onun elinde."

"Yetkili olan o değil," diye homurdandı Alric. "Benim." Ayers'a baktı. "Şu şişeyi aç, dostum, ve bolca dök."

Gaunt gülümsedi. "Sanırım sizi yanlış değerlendirdim, Majesteleri. Aslında bunu çok fazla yapıyorum. Örneğin Magnus'u ele alalım."

Alric bunu yapmak istemedi. Babasının katiliyle yemek yemiş ve aynı masada içki içmek üzere olduğu düşüncesi onu mide bulandırıyordu.

"Bir cüceyle birlikte yolculuk yapmak zorunda kaldığım için kırılmıştım, ama meğer o kadar da kötü bir yol arkadaşı değilmiş. Doğru, pek konuşkan biri değil, ama yine de ilginç birisi. Onu burada sakalının kıllarıyla tuttuğunu biliyor muydun? O da kız kardeşinin kontrol ettiği ve emirlerini yerine getirmeye zorladığı özel kulübümüzün bir başka üyesi."

"Kız kardeşim beni kontrol etmiyor," diye tersledi Alric.

"Dilini tutsan iyi olur dostum," diye uyardı Mauvin, Gaunt'a. "Tehlikeli bir zeminde yürüyorsun."

"Özür dilerim. Belki de yanıliyorum. Lütfen beni affedin. Sadece daha önce böyle bir görevi bir kadının yönettiğini görmemiştim. Bu benim için şok edici, ama siz kuzeyden geliyorsunuz, ben ise güneyden, kadınların erkekler savaşımaya giderken geride kalması beklenen bir yerden. İzin verin ona kadeh kaldırayım." Kadehini kaldırdı. "Sevgili liderimiz Prenses Arista'ya."

"Sana söyledim, komuta onda değil. Komuta bende," dedi Alric daha sert bir sesle.

Gaunt gülümsedi ve savunmacı bir şekilde diğer elini kaldırdı. "Alınma." Kadehini tekrar kaldırdı. "O halde sana, bu görevin gerçek lideri Kral Alric'e."

"Şerefe! Şerefe!" Alric ona katıldı ve içti.

BÖLÜM 8

AMBERTON LEE

İnsanlar sokaklarda şarkı söylüyorlardı. Dans ediyorlardı ve kiminle dans ettikleri önemli değildi. Havada konfeti uçuşuyordu ve ışık patlamaları gökyüzünü sihirli bir şekilde aydınlatıyordu. Müzik grupları çalıyordu ve herkesin yüzünde neşe yansıyor. Tüm dükkanların kapıları açıktı ve ürünleri sokaktaki insanlara ücretsiz olarak dağıtılıyor: ücretsiz ekmek, ücretsiz kek, ücretsiz et, ücretsiz içecekler. İnsanlar istediklerini alıyorlardı ve dükkan sahipleri gülümsüyor ve el sallıyorlardı.

"İyi kuruluş!" diye bağııyorlardı birbirlerine. "Sana da iyi kuruluş! Novron evini ve halkını kutsasın!"

Buna rağmen, nedenini bilmeden rahatsız hissetti. Bir şeyler ters gidiyordu. Yüzlere baktı. Onlar bilmiyorlardı.

Neyi bilmiyorlardı? diye merak etti. Acele etmesi gerekiyordu. Zaman azalıyordu. Bitmek mi? Ne olacak?

Harekete geçmeliydi, ama çok hızlı olmamalıydı. Onlara şüphe uyandırmamak önemliydi. Buluşma yerine gitmeliydi. Elindeki kolyeleri sıktı. Büyüyü yapmak bütün gece sürmüştü. Elinya'ya veda edecek zamanı bile olmamıştı ve bu onun kalbini kırmıştı.

Aceleyle ilerlerken, Elinya'yı bir daha asla göremeyeceğini biliyordu. Grand Mar'a döndüğünde, imparatorluk muhafızlarının saçaklarda beklediğini gördü. Her grup bir Teshlor şövalyesi tarafından yönetiliyordu. Şövalyelerin taşıdığı üç kılıç, imparatorluk zırhları kadar onları açıkça tanımlıyordu. Krallığın kahramanları, imparatorun koruyucuları... hepsi suikastçılar.

Nevrik ve Jerish'i bulması gerekiyordu.

Destone Sütunu'nda durup geri döndü. Saray tam önündeydi, yarım mil bile uzaklıkta değildi. Büyük altın kubbeyi görebiliyordu. İmparator Nareion ve ailesi oradaydı. Kalbi çarpıyor, nefesi kesik kesik geliyordu. Gidebilirdi. Onlarla yüzleşebilirdi. Savaşabilirdi. Onlar bunu beklemeyeceklerdi ve o da ilk büyüü yapabilirdi. Bütün o sefil sarayı havaya uçurup

cam ve taşların kanayan piçleri parçalamasına izin verecekti. Ama bunun yeterli olmayacağını biliyordu. Bu onları durdurmayacaktı, ama birkaçını öldürüp diğerlerini yaralayacaktı. Ancak Venlin'i ve Yolric'i değil. Onlar onu öldürecekti — Yolric belki öldürmezdi, ama Venlin kesinlikle öldürecekti. Venlin tereddüt etmeyecekti. O ölecek, imparatorluk ailesi de onun peşinden gidecek ve Nevrik ile Jerish kaybolacaktı.

Hayır, oğlu için babasını feda etmesi gerekiyordu. Bu imparatorun isteği idi, emriydi. Soy, ne pahasına olursa olsun devam etmeliydi. Soy hayatta kalmalıydı.

Dönüp Ebonydale'e doğru koştu, parmaklarını hareket ettirerek hareketlerini gizledi. Onlara kolyeleri ulaştırması gerekiyordu. O zaman saklanabilirlerdi. İmparatorluk güvende olacaktı, en azından küçük bir parçası. Tılsımlar boyunlarına güvenli bir şekilde takıldıktan ve yola çıktıktan sonra geri dönecekti. Ve Maribor o zaman hainlere yardım etsin, çünkü o artık saklanmaktan bıkmıştı. Cenzar'ın fermanlarla kısıtlanmayan gücünü göreceklerdi. Gerekirse tüm şehri yok edecekti. Her şeyi harabeye çevirecekti. Onu toprağın derinliklerine gömecek ve sonsuza kadar enkazın arasında dolaşmalarına izin verecekti.

Ancak şimdilik acele etmesi gerekiyordu. Gitme zamanı gelmişti. Gitme zamanı.

Gitme zamanı...

Arista uyandı.

Karanlıktı, ama her zamanki gibi cüppe hafifçe parlıyordu ve küçük, boş odayı aydınlatıyordu. Bir dünyadan diğerine düşmüş gibi hissediyordu. Aceleyle bir şey yapması gerekiyordu, ama bu sadece bir rüyaydı. Pencereden, sabahın ilk ışıklarını görebiliyordu. Yavaş yavaş Ratibor'daki The Laughing Gnome'da olduğunu hatırladı. Battaniyeleri tekmeledi ve ayak parmaklarıyla botlarını aradı. Ateş sönmüştü ve oda soğuktu. Döşeme tahtalarına dokunmak buz üzerinde durmak gibiydi.

Birkaç dakika içinde koridorda ilerliyor, kapıları çalıyor ve kapıların arkasından insanların inlemelerini duyuyordu. Aşağıda, önceki geceden kalan kalabalık gitmişti; ortak salon sanki bir fırtına geçmişti gibi görünüyordu. Bella uyanmıştı ve Arista, kalan kuzu eti ve soğan kokusunu aldı. Diğerleri sersemlemiş bir şekilde aşağı indiler, gözlerini silerken sendeliyorlardı. Mauvin'in saçları her zamankinden daha kötüydü, bir tarafında birkaç tutam dik duruyordu. Magnus esnemekten kendini alamıyordu ve Alric, sanki bir peçe çıkarmaya çalışır gibi ellerini yüzünde gezdirip duruyordu. Sadece Myron uyanık görünüyordu, sanki bir süredir ayaktaymış gibi.

Onlar yemek yerken, Ayers Jimmy'ye soğukta hayvanları eyerlemesini emretti. Hadrian ve Mauvin çocuğa acıdılar ve diğer çocuklarla birlikte ona yardım etmek için dışarı çıktılar. Güneş ufukta belirene kadar, yola çıkmaya hazırldılar.

"Arista?" Alric, kapıya doğru yönelen onu durdurdu. Ortak salonda yalnızdılar, bir düzine kupa bayat bira kokan barın yanında duruyorlardı. "Benim huzurumda emir verirken biraz daha yavaş olursan sevinirim. Ne de olsa ben kralım."

"Ne yaptım ki... Herkesi uyandırdığım için mi kızgınsın?"

"Evet, dürüst olmak gerekirse, kızdım. O ve yaptığın diğer her şey için. Sürekli otoritemi zedeliyorsun. Beni... beni zayıf gösteriyorsun ve bunu kesmeni istiyorum."

"Tek yaptığım, erken başlayabilmemiz için insanları yataklarından kaldırmak oldu. Sen kapıları yumruklayarak uyandırsaydın, benim yapmam gerekmezdi. Geç saatlere kadar uyanık kalmanın iyi bir fikir olmadığını söylemiştim, ama dinlemedin. Yoksa öğlene kadar beklememizi mi tercih ederdin?"

"Tabii ki hayır, herkesi uyandırdığına sevindim, ama..." "Ama ne?"

"Sadece sen hep böyle yapıyorsun, hep komuta ediyorsun."

"Bana öyle geliyor ki, dün Amberton Lee'ye gitmek istedim, ama sen buraya gelmemizi emrettin. Ben itiraz ettim mi?"

"Tartışmaya başladın. Ben yola çıkmasaydım, hâlâ tartışıyor olurduk."

Arista gözlerini devirdi. "Ne yapmamı istiyorsun Alric, artık konuşmamam mı? Kızaktaki diğer malzemelerle birlikte sürünerek gelip, burada değilmişim gibi davranmamı mı istiyorsun?"

"Aynen öyle. Sen... sen her şeye karışıyorsun. Burada olmamalısın. Burası bir kadın için uygun bir yer değil."

"Sen kral olabilirsin, ama bu *benim* görevim. Modina bu görevi bana vermedi. Nereye gittiğimi açıklamak için ona gittim. Bu benim fikrimdi, benim sorumluluğumdu. Kimse gitmeseydi bile, Modina yasaklasa bile giderdim. Ve unutmama ki, başaramazsak, sen hiçbir şeyin kralı olamazsın."

Alric'in yüzü kızarmış, yanakları şişmiş, gözleri öfkeyle doluydu.

"Aşıkların kavgası mı?" Mauvin gülümseyerek içeri girerken sordu. İkisi de cevap vermediğinde, gülümsemesini bıraktı. "Tamam, boş verin. Eldivenlerimi unutmuşum, ama... atlar hazır." Eldivenleri masadan aldı ve hızla dışarı çıktı.

"Dinle," dedi Arista daha sakın bir ses tonuyla. "Özür dilerim, tamam mı? İstersen daha *hanımefendi gibi* davranmaya çalışacağım ve liderliği sana bırakacağım." Dışarıyı işaret etti. "Zaten muhtemelen bir erkekten emir almayı tercih ederler."

Uzun bir sessizlik oldu ve Arista, "Hâlâ benden nefret ediyor musun?" dedi.

Alric'in yüzünde kötü bir ifade vardı, ama fırtına geçmişti. "Gidelim. İnsanlar bekliyor."

Onun yanından geçip gitti ve Arista iç çekerek onu takip etti.

Sabahın ortasında, eski yolu buldular. Royce daha iyi görünüyordu ve Hadrian ile birlikte kolun başında at sürüyor, dar patikalarda, yollarda ve hatta donmuş nehirlerde onlara rehberlik ediyordu. Alric hemen arkalarında yerini aldı. Arista geride kaldı. Bir kez daha Myron ile birlikte at sürdü, bu sefer vagonun hemen arkasında. Tarım alanlarını terk edip, kimsenin sahip çıkmadığı, tarlalar ve çalılıklarla kaplı bir vahşi doğaya girdiler. Ormana ulaştıktan kısa bir süre sonra, geniş bir caddeye çıktılar. Arista'nın Etcher ile birlikte bu caddede at sürdüğü zamanki haliyle aynı görünmüyordu. Kar, kaldırım taşlarını ve yabani otları gizlemişti. Arista, Princess'i caddede durdurdu ve caddenin uzunluğunu baştan sona süzdü. "Mayıs direği kadar düz," diye mırıldandı.

Keşiş ona baktı.

"İşte bu," dedi ona. "Percepliquis'e giden yol. Bu karın altında, binlerce yıl önce Novron'un emriyle yerleştirilmiş taşlar var."

Myron aşağıya baktı. "Güzel," diye cevapladı kibarca.

Önlerindeki kızağın bıraktığı izleri takip ettiler. Ağaçların arasından geçerken sessizlik hakimdi. Burada kar yumuşak bir toz gibiydi ve her şeyi susturuyordu, atların ve kızağın sesi fısıltıya dönüşmüştü.

Bir kez daha, fazla konuşmadan yol aldılar. Yola çıktıktan kısa bir süre sonra Magnus öğle yemeği konusunu açtı ve Alric, Lee'ye vardıklarında yemek yiyeceklerini söyleyince Arista memnun oldu. Güneş tepeyi geçmişti ve ağaçların diğer tarafında gölgeler oluşmaya başlamıştı ki, dik bir tepeye tırmanmaya başladılar. Ormanın gri parmaklarını aştıklarında, Arista önlerinde karla kaplı zirveyi gördü. Zirvede, kesilmiş taşların kırık şekilleri, yüzeyden yukarı doğru uzanan büyük bir şehrin kalıntıları vardı. Artık toprak ve karla kaplı eski duvarlar, kışın sonlarında bir öğleden sonrasının soluk ışığını yansıtıyordu.

Bu bir mezar, diye düşündü ve bunu daha önce nasıl gözden kaçırmış olabileceğini merak etti. Gördüğü şeyi anladığında, höyüklerden bir hüznün ve kayıp hissi yayılıyordu. Sütunlar yamaçta yarı gömülü duruyordu, devlerin mezarlığının mamut mezar taşları gibi; kırık mermer basamaklar ve taş duvarlar yıkılmıştı. Tepede tek bir ağaç duruyordu, ölü gibi görünüyordu ama diğer kalıntılar gibi, zamanı geçtikten sonra da hala ayakta duruyordu. Garip şekiller topraktan yükseliyor, mavi gölgeler düşürüyordu. Manzara güzeldi, güzel ama hüznüldü, tıpkı donmuş bir gölün hala güzel olabileceği gibi.

Royce, açık tepenin eteğine vardıklarında durmaları için elini kaldırdı. Atından indi ve yürüyerek ilerledi. Hepsi bekledi, atlar kesintiden memnun olmadıkları için başlarını sallarken dizginlerin çıkardığı sesi dinlediler.

Geri döndüğünde, Hadrian ve Alric ile kısa bir konuşma yaptı. Arista'nın kardeşi, sanki bir şey söyleyecekmiş ya da ona danışmak için çağıracaktı gibi ona bir bakış attı. Gözlerini kaçırdı ve grup tekrar yola devam etti. Arista, öne koşup neler olduğunu sormak için duyduğu dürtüyle mücadele etti. Karanlıkta oturmak, yaramaz bir çocuk gibi köşeye gönderilmek sinir bozucuydu, ama Alric'in dizginleri elinde tutması önemliydi. Ellerini yumruk yaptı. Kardeşini seviyordu, ama doğru kararları vereceğine güvenmiyordu.

Hadrian da onunla birlikte yukarıda, diye düşündü. *Ona aptalca bir şey yapmasına izin vermez.* Hadrian'ın yanında olduğu için Maribor'a şükretti. Partide güvенеbileceğini hissettiği tek kişi oydu, kırılma veya kırılma korkusu olmadan güvenebileceği tek kişi oydu. Atının üzerinde zıplarken sırtına bakmak bile rahatlatıcıydı.

Zirveye tırmandılar ve attan indiler.

"Öğle yemeği yiyeceğiz," dedi Alric. "Myron, buraya gelir misin?"

Royce, Alric ve Myron birkaç dakika konuştular, Arista ise bir taşın üzerine oturmuş, dalgın dalgın fûme dana eti şeritlerini yiyor ve çenesini yoruyordu. Ibis tam bir öğün göndermişti, ama Arista'nın hiç havası yoktu. Çiğnemek, oraya yürümekten başka bir şey yapmasını sağlıyordu.

Arista, Elden'in kendisine baktığını fark etti. Elden utangaç bir şekilde başka yere baktı ve sırt çantasını karıştırıyormuş gibi yaptı.

"Onu takmayın, hanımefendi," dedi Wyatt. "Yoksa size Majesteleri mi demeliyim?"

"Bana Arista diyebilirsin," dedi ve gözlerinin büyüdüğünü gördü.

"Ciddi misin?"

Kafasını salladı. "Tabii ki."

Omuz silkti. "Tamam o zaman, *Arista*." Bu kelimeyi dikkatlice söyledi. "Elden pek dışarı çıkmaz, çıktığında da kadınların olmadığı gemilerde olur. Sanırım sen, onu tanıdığımdan beri yakından gördüğü ilk kadınsın. Ve eminim ki gördüğü tek soylu kadın da sensin."

Kadın, keçeleşmiş saçlarına ve önlük gibi üzerine asılı duran cüppesine dokundu. "Korkarım ki pek iyi bir örnek değilim. Lady Lenare Pickering gibi değilim, değil mi? Buradaki en güzel prenses bile değilim. O unvanı atım alıyor. Adı Princess." Gülümsedi.

Wyatt ona şaşkınlıkla baktı. "Kesinlikle bir soylu kadın gibi konuşmuyorsun. Yani, konuşuyorsun ama konuşmuyorsun."

"Bu çok tutarlı, Bay Deminthal."

"Gördün mü? İşte bunlar bir prensesin sözleri; beni zarafet ve incelikle yerime oturtuyor."

"Öyle de olmalı," dedi Hadrian, kadının yanına gelerek. "Sana göz kulak olmam mı gerekiyor?" diye sordu Wyatt'a.

"*Onun* koruması olduğunu sanıyordum." Cüceyle birlikte vagonda kalan Gaunt'ı işaret etti, öğle yemekleri aralarındaki bankta duruyordu.

"Öyle düşünürsün, değil mi?" "Royce ne buldu?" diye sordu Arista. "İzler, ama eski izler."

"Ne tür izler?"

"Ghazel... Muhtemelen bir keşif ekibi. Görünüşe göre Kral Fredrick *sel* konusunda haklıymış. Ama Vilan Tepeleri'ne hala uzaktayız. Bu kadar uzağa keşif yapmalarına şaşırdım."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Alric, Myron ve Royce'a girişi bulmalarını mı söyledi?"

"Evet, bir nehir arıyorlar. Hall'un kitabında bir deliğe akan bir nehirden bahsediliyor."

"Peki ya izler?" "Onlar ne olmuş?"

"Onları takip ettin mi?"

"Tehdit oluşturacak kadar eski değiller. Royce, bir haftadan daha önce bırakıldıklarını tahmin ediyor."

"Belki de Vilan Tepeleri'nden değiller. Patriark, Ghazel'in Percepliquis'te olduğunu söyledi. İzleri takip et... Girişe götürebilirler. Ve Magnus'u vagondan indir. Yeraltı geçitlerini bulma konusunda uzman olması gerekmiyor mu?"

Hadrian ona aptalca baktı. "Kesinlikle haklısın." Diğerlerinin yanına dönmeye başladı.

"Hadrian?" Kız onu durdurdu.

"Evet?"

"Alric'e benim söylediğimi söyleme. Senin fikrinmiş gibi söyle."

Bir saniye şaşkın göründü, sonra "Oh, tamam" dedi. Anlayışla başını salladı. Hadrian tepeye tırmanmaya başladı, sonra Wyatt'a el salladı. "Hadi, denizci, sen de aramaya yardım edebilirsin."

"Ama ben hala..."

Hadrian ona sırtarak baktı.

"Tamam, tamam. Affedersiniz, hanımefendi... ah... Arista."

İkisi tepenin zirvesine tırmandılar ve tepenin ardında kayboldular. Elden yanına gelip oturdu. Cebinden küçük bir tahta parçası çıkardı ve kocaman avucunda tuttu. Kadın şekline ustaca oyulmuş bir heykelcikti. Onu aldı ve yakından incelediğinde, kendisinin olduğunu fark etti. Dağınık saçları ve Esrahaddon'un cüppesi dahil, detaylar mükemmeldi.

"Senin için," diye fısıldadığını duydu.

"Çok güzel, teşekkür ederim."

Elden başını salladı; sonra yavaşça ayağa kalkıp tek başına oturmak için uzaklaştı.

Arista heykelciği parmaklarında tuttu ve onu ne zaman yapmaya vakit bulduğunu merak etti. Onu eyerde mi oyduğunu yoksa önceki gece diğerleri akşam yemeği yerken mi oyduğunu anlamaya çalıştı.

Myron tepenin üstünden ayrıldı ve Arista ona el salladı.

"Peki, Bay Hall içeri nasıl girdiğini ne diyor?"

Myron komik bir şekilde gülümsedi. "Çok yardımcı olacak bir şey yok. Ama kalıntıları gösteren güzel çizimler vardı, yani doğru yerdeyiz. İçeri girme konusunda ise, tek söylediği bir deliğe girdiğiydi. Anlattıklarına göre, delik çok derindi. Aşağı inmeye başladı ve düştü. Sesinden de anlaşıldığı kadarıyla kötü bir düşüş olmuş. Sonrasında el yazısı titriyordu ve sadece kısa cümleler yazmaya zahmet etti: *Bir deliğe düştüm. Çıkış yok. Yığın! Her şeyi yiyorlar! Karanlığın kasırgası. Akan nehir. Yıldızlar. Milyonlarca. Sürünen, sürünen, sürünen. Her şeyi yiyorlar.*"

Arista alaycı bir şekilde güldü. "Hiç de hoş bir şey gibi gelmiyor, değil mi?"

"Daha da kötüsü var," dedi. "Yeraltı denizinin yakınlarında, şehre ulaşmadan hemen önce, Ba Ran Ghazel ile karşılaştı, ama en kötüsü bu değildi. Aslında büyük kütüphaneye ulaştığında..."

Bir ıslık sesi duyuldu.

"Buldum!" diye bağırdı

Alric.

Delik tepenin zirvesinde değildi.

Hadrian, Magnus ve Royce'un farklı yönlerden gelerek geçidi bulmalarını izlemişti. Royce, Ghazel'in izlerini takip etmiş, Magnus ise yeraltındaki bir oyuğun sesini takip etmişti. İki kişi, eğimin dik ve tehlikeli hale geldiği yamacın arka tarafında bir araya geldiler. Bir grup ağaç ve kalın dikenli çalılar, küçük bir çukur gibi görünen yeri çevreliyordu. Orada daha fazlasının gizlendiğine dair tek ipucu, düşen suyun zayıf yankısıydı.

"Kaygan görünüyor," dedi Mauvin, hepsi buzlu sırtın üzerinde toplandıklarında. "Kim ilk gidecek?"

Kimse cevap veremedi, Royce ağır bir ip yumağıyla ortaya çıktı, tırmanma kemerini takmış ve el pençelerini giymişti — avuç içlerinden dışarı çıkan keskin kancalı pirinç sargılar. Hadrian ona yerleşmesine yardım etti; sonra Royce karnının üstüne yatıp yavaşça ilerledi, sırttan inerken yumuşak karda bir iz bıraktı.

Yamaçtan aşağı inmeye başladığında Royce kaymaya başladı. Tutunmaya çalıştı, ama elleri ve pençeleri sadece kar buldu. Bir kızak gibi hızlandı ve Hadrian ipin gevşekliğini gidermeye çalıştı. Sonra Royce çalılıklara çarptı ve gözden kayboldu. Mauvin, artık yay gibi gergin olan ipe Hadrian'a katıldı.

"Ucunu al," diye emretti Hadrian. "Şu ağaca bağla."

Magnus ipi tutmak için harekete geçti.

"Hayır, sen değil!" diye bağırdı Hadrian ve cüce kaşlarını çatı. Hadrian en yakınındaki kişiye baktı. "Wyatt, ucu sen bağlar mısın?"

Denizci ipin ucunu yakaladı ve küçük huş ağacının dibine doğru sürükledi.

"Nasıl gidiyor, Royce?" diye seslendi Hadrian.

"Sallanıyorum," diye cevapladı Royce. "Yukarısı oldukça kaygan. Biraz gevşek bırak."

Herkes güvenli bir mesafede durarak bir daire oluşturdu ve parmak uçlarında durarak aşağıya bakmaya çalıştı. Yukarıda, kış bulutları saati anlamayı zorlaştırıyordu. Güneş yoktu, sadece gökyüzünü kaplayan belirsiz bir gri ışık vardı ve her şeyi bulanık ve renksiz bırakıyordu. Hadrian, sadece dört saatlik gün ışığı kaldığını tahmin etti.

Mauvin ve Hadrian, ip ağaca sarkana kadar bıraktılar, ancak Hadrian yine de ipi tutmaya devam etti. Royce'u göremiyordu ve bunun yerine ince ipi izliyordu. İp de çoğunlukla kar altında kaybolmuştu, sadece belirgin bir iz bırakmıştı.

"Aşağıya ulaşabilir misin?"

"Ne kadar ipimiz var?" Royce'un sesi kuyunun dibinden yankı gibi geri geldi.

Hadrian, Arista'ya baktı.

"Her biri elli fit uzunluğunda on bobin," diye cevapladı. "Toplamda beş yüz fit uzunluğunda olmalı," diye bağırdı, sanki sesini deliğe doğru fırlatır gibi başını biraz yukarı kaldırarak.

"Yeterli değil," diye cevapladı Royce. "Bu çok derin bir delik," dedi Hadrian.

Halat kenarda kaydı ve büküldü. "Ne yapıyorsun dostum?"

"Bir şey deniyorum." "Aptalca bir şey mi?"

"Belki." Nefesi kesilmiş gibiydi.

Halat hareket etmeyi bıraktı ve gevşedi.

"Royce?" diye seslendi Hadrian.

Cevap yoktu.

"Royce?"

"Sakin ol," diye cevap verdi. "Bu işe yarayabilir. Sanırım hepimiz için yeterince büyük bir çıkıntıya çıktım. Buzlu ama yapılabilir. Buraya da bağlanabiliriz. Görünüşe göre tek tek ilerlememiz gerekecek. Ekipmanları aşağı göndermeye başlayabiliriz."

Arabayı yukarı çıkardılar ve malzemeleri aşağı indirmeye başladılar, her paket çalıların arasındaki açıklıktan kayboluyordu.

"Ben ilk gideceğim," dedi Alric, araba boşaldığında.

Hadrian ve Mauvin, güvenlik halatını beline ve bacaklarına bağladılar. Bağlandıktan sonra, kral kılavuz halatını tuttu ve karın üzerine oturarak

ileri doğru kaydı. Mauvin ve Hadrian bu sefer ipi yavaşça bırakmaya özen gösterdiler ve kısa süre sonra Alric çalılıklara ulaştı ve içini gözetledi.

"Ah, sevgili Maribor!" diye haykırdı Alric. "Beni tutuyorsunuz, değil mi?" diye onlara bağırdı.

"Sen istemedikçe hiçbir yere gitmeyeceksin," diye cevapladı

Mauvin. "Aman Tanrım," diye birkaç kez tekrarladı.

Royce önerilerde bulunuyordu, ama Hadrian'ın tam olarak ne dediğini duyamayacak kadar zayıf bir sesle.

"Tamam, tamam, başlıyorum," dedi Alric. Kendini ters çevirdi ve karnı üzerinde yatarak, kılavuz ipi sıkıca tutarak deliğe doğru geriye doğru kaymaya başladı. Mauvin ve Hadrian ipi gevşetirken, "Yavaş olun," diye uyardı ve santim santim kenardan kayarak gözden kayboldu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdığını duydular. "İyi misin?" diye sordu Hadrian.

"Delirdin mi? Tabii ki değilim! Bu delilik." "Onu indirin," diye bağırdı Royce.

Hadrian, Royce'un Alric'i çıkıntıya çektiğini tahmin ettiği bir çekiş hissedene kadar ipi gevşettiler. İp gevşedi, Royce her şeyin yolunda olduğunu bağırdı ve boş koşum takımını sardılar. İpi tutacak yeterli sayıda insan kalması için onu erken göndermek en iyisi olduğunu düşünerek, sıradaki Elden'ı gönderdiler. O da sessizce kenara geçti, ancak gözleri Alric'inkine benzer bir hikaye anlatıyordu.

"Degan, sıra sende," dedi Hadrian.

"Şaka yapıyorsun," diye cevapladı Gaunt. "Oraya inmemi beklemiyorsun, değil mi?" "Buraya gelme sebebin bu."

"Bu delilik. Ya ip koparsa? Ya dibe ulaşamazsak? Ya geri çıkamazsak? Bunu yapmayacağım. Bu... bu saçmalık!"

Hadrian, koşum takımını tutarak ona bakakaldı.

"Yapmayacağım."

"Yapmak zorundasın," dedi Arista. "Nedenini bilmiyorum, ama bu yolculuğun başarılı olması için Novron'un Varisinin bize eşlik etmesi gerektiğini biliyorum. Sen olmadan hiçbirimizin gitmesine gerek yok."

"O zaman tamam, hiç kimse gitmesin!"

"Gitmezsek elfler herkesi öldürecek."

Ona ve sonra diğerlerine umutsuz, yalvaran bir yüzle baktı. "Bunu nereden biliyorsun? Yani, benim gelmem gerektiğini nereden biliyorsun?"

"Esrahaddon söyledi."

"O deli mi?"

"O bir büyücüydü."

"O öldü. Eğer o kadar her şeyi bilen biriye, nasıl öldü? Ha?"

"Aşağıda bekliyor," diye bağırdı Alric.

"Gitmelisin," dedi Arista. "Ya reddedersem?"

"İmparator olamazsın."

"Ölmüşsem imparator olmanın ne faydası var?"

Kimse konuşmadı; hepsi sadece ona baktı.

Degan omuzlarını düşürdü ve yüzünü buruşturdu. "Bu lanet şeyi nasıl giyiniyorlar?"

"Ayaklarını halkalardan geçir ve beline bağla," diye açıkladı Hadrian.

Gaunt ve Arista aşağı indikten sonra, Wyatt Hadrian'ın ipteki yerini aldı ve Hadrian'ın Renwick ile konuşması için ona zaman kazandı. "Bir hafta yetecek kadar erzakınız var, tasarruf ederseniz belki daha da fazla," diye ona ve etrafında toplanan diğer çocuklara söyledi. "Atlara iyi bakın ve tepenin zirvesinden uzak durun. O çukurda kamp kurun. Kendi güvenliğiniz için, gündüz vakti ateş yakmaktan kaçın. Duman uzaktan görülebilir. Davetsiz misafirleri çekmemek en iyisi olur."

"Biz kendimizi koruyabiliriz," dedi Brand.

"Eminim halledebilirsiniz, ama yine de dolaşmamak ve fark edilmeden kalmaya çalışmak en iyisi olur."

"Ben de sizinle gelmek istiyorum," dedi

Renwick. "Ben de," diye ekledi Mince.

Hadrian gülümsedi. "Hepiniz çok cesursunuz."

"Ben değil," dedi Elbright. "Bir erkeğin böyle bir şeye kalkışması için tam bir aptal olması gerekir."

"Demek sen mantıklı olanımsın," dedi Hadrian. "Yine de, hepinizin burada işinizi yapmanız gerekiyor. Kampı koruyun ve atlara bakın. Bir hafta içinde dönmezsek, geri dönemeyeceğiz ve döndüğümüzde de muhtemelen çok geç olacak. Kuzeyde veya batıda yangın görürseniz, bu muhtemelen elflerin Aquesta veya Ratibor'u ele geçirdiği anlamına gelir. En iyisi güneye gitmenizdir. Belki Westerlins'e giden bir gemiye binmeyi deneyebilirsiniz. Orada ne bulacağınızı bilmiyorum ama."

"Geri döneceksin," dedi Renwick kendinden emin bir şekilde.

Hadrian çocuğu kucakladı, sonra her zamanki gibi atların yanında duran keşişe döndü. "Hadi Myron, sıra neredeyse sende."

Myron başını salladı, hayvanını son bir kez okşadı ve ona fısıldadı. Hadrian, Wyatt ve Mauvin'in Magnus'u indirmekte oldukları sırta doğru yürürken kolunu onun omzuna attı.

"Dün gece Royce'a ne söyledin?" diye sordu Hadrian keşişe. "Onunla kayıp ve bununla başa çıkma konusunda kısaca konuştum."

"Okuduğun bir şey mi?"

"Maalesef hayır."

Hadrian daha fazlasını bekledi, ama keşiş sessiz kaldı. "Her neyse, işe yaramış. O... bilmiyorum... yeniden canlanmış. Tabii ki şarkı söyleyip dans etmiyor. Öyle yapsaydı, endişelenirdim herhalde. Ama bilirsin, Royce tarzında, normal sayılır."

"Değil," diye cevapladı Myron. "Ve bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Her zaman bir yara izi kalır."

"Sadece aradaki farkın yaz ve kış gibi olduğunu söylüyorum. Royce asla söylemese de sana teşekkür etmelisin. Onunla böyle yüzleşecek çok fazla kişi yok. Aslanın pençesinden diken çıkarmak gibi bir şey. Royce'u seviyorum, ama o tehlikeli. Yaşadığı hayat, ona doğruyu ve yanlışı doğru bir şekilde anlamasını engelledi. Seni öldürebilirdi derken şaka yapıyordu."

"Biliyorum."

"Gerçekten mi?"

Myron başını salladı. "Tabii ki."

"Hiç endişeli görünmüyordun. Dünyaya hayranlıkla bakan benim küçük, naif, içine kapanık çocuğuma ne oldu? Bütün bu bilgelik nereden geldi?"

Myron ona şaşkın bir şekilde baktı. "Ben bir keşişim."

Hadrian deliğe en son giren kiři oldu, ellerini kullanarak kendini aşağı indirdi, karnı üzerinde kayarak kenara ulaştı ve sonunda aşağıya bakarak Alric ve diğerlerinin gördüklerini gördü. Altında bir uçurum açılmıştı. Čanaęın kenarından bakıldığında açıklık küçük görünüyordu, ama bu bir yanılsamaydı. Açıklık çok büyüktü, düzensiz kayalardan oluşan neredeyse mükemmel bir daireydi, dev bir tavşanın yuvası gibiydi ve dümdüz aşağıya iniyordu. Geçitte olduğu gibi, uzun

buz sarkıtları süslüyordu ve kar, yarıkların üzerine serpilmişti.

Dibini göremiyordu. Batan güneş, açıklığın üzerine ve uzak duvara eğik bir ışık düşürüyordu, derinlikler karanlıkta kaybolmuştu. Çok aşağıda, ok atmaya cesaret edemeyeceği kadar uzakta, kırlangıçlar uçuyordu, minik bedenleri böcek gibi görünüyordu, güneş ışığıyla parıldıyor ve siyah çukurda dönüp dururken parlak bir görüntü oluşturuyorlardı.

Biraz başı dönen Hadrian, ayaklarının altındaki boşluğa baktı. Midesi hafifledi ve nefes almak için bilinçli bir çaba sarf etmesi gerekti. İpi sıkıca tuttu, kenardan kaydı ve havada sallanmaya başladı. Bu his rahatsız ediciydi. Onu sonsuzluktan ayıran tek şey ince bir ip idi.

"Harika gidiyorsun," dedi Arista, sanki artık eski bir profesyonelmış gibi, sesi boşlukta yankılanarak şaftın ağzına kadar ulaştı. Royce'un onu yana doğru çektiğini hissetti. Aşağıya baktığında, hepsinin buzla kaplı dar bir çıkıntıya çömelmiş, ekipmanlarını bir ucuna yığmış olduklarını gördü.

Ayağını yere koydu ve belinden onu duvarın güvenli tarafına çeken eller hissetti.

"Çok eğlenceliydi," diye şaka yaptı, ancak o anda kalbinin ne kadar hızlı attığını fark etti.

"Evet, bunu her zaman yapmalıyız," dedi Mauvin ve ardından gergin bir kahkaha attı.

"Halatı bırakalım mı, yoksa çözelim mi?" diye Renwick aşağıya seslendi.

"Bıraktır," dedi Royce. "Aksi takdirde o çıkıntı sorun olur. Bundan sonra en son ben geleceğim ve ipi yanımda getireceğim. Wyatt, tırmanma konusunda en deneyimli sensin. Bir sonraki çıkıntıyı bulmaya ne dersin?"

Hadrian, denizcilerin yüzlerinde gerginlik olduğunu görebiliyordu.

Delğin içi, birçok tutunma yeri olan bir taş duvardı. Hadrian, buz ve yerden yüzlerce metre yükseklikte olduğu bilgisi olmasaydı, kendisinin bile korkmadan tırmanabileceğini tahmin etti.

Wyatt, biraz aşağıda yeni bir çıkıntı buldu ve tekrar hareket etmeye başladılar. Bir sonraki çıkıntı daha dar ve daha kısıydı. Herkes için yeterli yer yoktu ve Wyatt, hepsi aşağı inmeden önce ilerlemek zorunda kaldı. Royce arkada kaldı, ipi çözdü, vücuduna doladı ve sadece pençelerini kullanarak ipsiz olarak aşağı indi.

Hadrian sonraki iki seviyeyi çıkıntı olarak görmedi. Bunlar sadece üç kişinin durabileceği bir dizi el ve ayak tutamağıydı.

halatlar olmadan kayaya tutunmak zorunda kaldıklarından, ekipmanları sallanmaya bırakılmıştı.

Bir sonraki çıkıntı, bir köy yolu genişliğinde olan en geniş çıkıntıydı ve oraya ulaştıklarında, birkaç kişi yere yığıldı, sırt üstü uzandı, göğüsleri inip kalkıyor, ter damlıyordu. Hadrian da onlara katıldı, kulaklarındaki artan basıncı hafifletmek için esnedi. Gözlerini açtığında, uzattığı kolunun ucunda, başparmağı kadar büyük bir beyaz ışık çemberi gördü. Soluk gri bir sütun gibi, sağlam görünen bir ışık huzmesi deliğin içine doğru parlıyordu. Bu ışıklı sütunun içinden, kırlangıçlar göz hizasında süzülerek yükselip alçalıyor, ışık huzmesi içinde dans ediyorlardı. Uzak duvar hâlâ o kadar uzaktaydı ki, bu ruhani ışıktaki bulanık görünüyordu.

"Kanlı örümcekler gibiler," dedi Alric.

"Dünyanın hükümdarı olmanın bile tüm bunlara değdiğinden emin değilim," diye sızlandı Degan.

"Edmund Hall'un nasıl düştüğünü şimdi anlayabiliyorum, ama hayatta kalmak için çok uzun bir yol kat etmiş olmalı," dedi Arista. "Bunu tek başına yapmayı hayal edebiliyor musun?"

"Yalnız değildi," dedi Myron. "İki arkadaşı ve birkaç hizmetçisi vardı."

"Onlara ne oldu? Onlar da hapsedildi mi?" "Hayır," diye cevapladı Myron.

"Hayatta kalamadılar, değil mi?"

"Korkarım ki hayır."

Hadrian oturdu. Giysileri ıslaktı. Etrafında damlalar düşüyor, duvarlardan aşağı akıyordu. Şaftın karşısına baktığında, parlak buz ve kar ile çok daha koyu renkli nemli taş arasında net bir ayrım görebiliyordu. "Burası daha sıcak," dedi.

"Devam etmeliyiz," dedi Royce. "Işık azalıyor. Kimse elinde meşaleyle devam etmek ister mi?"

"Daha kalın çıkıntılar bulmaya çalış," dedi Alric

Wyatt'a. "Bulabildiğimi buluyorum."

Ne kadar aşağı inerlerse, gün ışığına rağmen ortam o kadar karanlıklaşıyordu ve Hadrian'ın üzüntüsüne, gün ışığı hızla kayboluyordu. Dört çıkıntı daha aşağı indiler. Tekrarlamalarla verimlilikleri arttı, ancak ilerlemeleri azalan ışık nedeniyle engelleniyordu. Duvarlar siyahtı, başlarının üstündeki açıklık ise parlak griden solgun sarıya dönüşmüştü ve güneş batmaya başladıkça bir tarafı pembe-mor bir renge bürünmüştü.

Arista ipe tutunmuş aşağı iniyordu ki, onun çığlığını duydu. Hadrian'ın kalbi durdu. İpi tutuyordu, beline dolamıştı, ama onun ağırlığıyla birden sarsıldı.

"Arista!" diye bağırdı.

"Ben iyiyim," diye bağırdı kız.

"Kaydın mı?" diye Alric daha aşağıdan bağırdı.

"Elimi bir yarasaya koydum," dedi kız.

"Herkes sessiz olsun," diye emretti Royce.

Hadrian da duyabiliyordu, hafif bir gıcırta, ama çok daha büyük bir uğultu şeklinde. Bunu bir uğultu izledi, şaftın içinde yankılanan bir titreşim, giderek gök gürültüsüne dönüştü. Hava gizemli bir rüzgârla hareket etti, dönerek ve eserek.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Arista, artan gürültünün arkasında sesi zor duyuluyordu.

"Dayan!" diye bağırdı Hadrian.

Dünya sonsuz kanat çırpışları ve tiz çığlıklarla dolarken, aşağıdan gelen bir patlama gibi hızlı bir hareket hissettiler. Arista bir kez daha çığlık attığında Hadrian kendini hazırladı ve ipe sıkıca tutundu. Şaft, bir kasırganın gücüyle dönen yarasa bulutuyla doldu.

Başını eğen Hadrian, ipi sıkıca kavrayarak ön koluna sardı. Mauvin ve Royce onu tuttu. Arista hiçbir yere gitmiyordu.

Bir dakikadan az bir sürede yarasa kasırgası geçti.

"Beni aşağı indirin!" diye bağırdı Arista. "Başka bir şey olmadan önce."

Onun dokunuşunu hissetti ve koşum takımını toplarken Hadrian yukarı baktı. Küçük mor gökyüzü parçası karanlık bir girdap çizgisiyle doluydu. Bir yarasa bulutu yılan kuyruğu gibi kıvrılıyor, dönüyor, döngü yapıyor, daireler çiziyordu. Sihirli bir duman bulutu gibi, izlemesi büyüleyiciydi. Hadrian milyonlarca yarasa olduğunu tahmin etti.

Aşağıya baktığında, aşağıda bir ışık olduğunu fark etti, şaftı dolduran parlak bir ışık, parıldayan duvarları ortaya çıkarıyordu.

"Aşağıda neler oluyor?" diye bağırdı.

"Göremediğim için bıktım," diye bağırdı Arista. "Cüppesi parlıyor," dedi Alric rahatsız bir şekilde.

Hadrian aşağı indiğinde, prensesin bir kaya çıkıntısının üzerine tünediğini gördü. Bacakları kenardan sarkmış, havada makas gibi açılıp kapanıyordu, cüppesi

beyaz bir ışık saçıyordu. Her hareket ettiğinde gölgeler de değişiyordu. Herkes, bakmak kabalık olurmuş gibi, tekrar tekrar gizlice bakıyordu. Gaunt ise böyle bir çekingenlik göstermedi ve açıkça dehşete kapılmış bir şekilde ağzı açık bakakaldı.

Aynı sırayı takip ederek ilerlediler, hepsi ritmik bir şekilde işlerini yapıyordu. Gerekli olan "aşağı" ve "temiz" sesleri dışında sessizce ilerlediler. Beş iniş daha yaptıktan sonra Wyatt'ın "Dur! Aşağıdayım!" diye bağırdığını duydu.

"Hâlâ ipin üzerinde duruyorsun," diye Hadrian şaşkınlıkla bağırdı. "Henüz yere basmadın mı? Daha fazla gevşeklik mi lazım?"

"Hayır! Gevşeklik istemiyorum! Yere değmemeyi tercih ederim." "Nehir?" diye sordu Arista.

"Hayır, ama hareket ediyor."

"Ne hareket ediyor?"

"Tam olarak söyleyemem. Burası çok karanlık. İniş yeri bulmam için bana bir dakika verin."

Zamanla, hepsi mağaranın tabanından yukarı doğru çıkıntı yapan bir kaya adasına indiler. Arista yanında olsa bile, Hadrian etraflarını net olarak göremeyecek kadar karanlıktı. Tek bildiği, karanlık bir hareketin içindeki bir adada durduklarıydı. Kötü bir koku aldı ve yerden gelen yumuşak bir cıvıltı duydu. Koku, eski bir tavuk kümesine çok benziyordu. "Ne oldu, Royce?"

"Bunu kendi gözlerinle görmem gerektiğini düşünüyorum," diye cevapladı Royce. "Arista, sesi biraz açabilir misin?"

Cümlesini bitirmeden önce, Esrahaddon'un cüppesi parlaklığını artırdı ve fosforlu bir ışık şaftın tüm tabanını aydınlattı. Gördükleri şey onları şaşkına çevirdi. Aslında en altta değillerdi. Yükselen bir kayanın ucunda duruyorlardı, bu kaya, tek parça bir yarasa dışkısı yığınının yüzeyini aşacak kadar yüksekti. Koni şeklindeki guano yığını kolaylıkla üç yüz fit yüksekliğindeydi. Yüzbinlerce hamamböceği yüzeyinde koştururken, yığının her santimetresi hareket ediyordu.

"Mar adına!" diye haykırdı

Mauvin. "Bu iğrenç," dedi Alric.

Orada hamamböceklerinden daha fazlası vardı. Hadrian, yüzeyde beyaz ve örümcek gibi bir şeyin koştuğunu gördü — bir yengeçti ve sadece bir tane değil, yüzlerce yengeç koşturuyordu. Aşağıdan hafif bir ciyıklama duyuldu ve bir fare gördü. Kemirgen, bir böcek sürüsü üzerine üşüşürken yığından kaçmak için çabalıyordu. The rat toppled and was pulled onto its back, where it

yumuşak gübre içinde çırpınıyordu. Tekrar ciyakladı. Ayakları, kuyruğu ve başı yüzeyin üzerinde titriyor ve çırpınıyordu, sonsuz bir böcek sürüsü onu aşağı çekiyordu, ta ki sadece titreyen, tüysüz kuyruğu görünür kalana kadar, sonra o da kayboldu.

" 'Sürüyor, sürüyor, sürüyor. Her şeyi yiyorlar,' " diye alıntı yaptı Myron.

"Biri oradan geçmeyi denemek ister mi?" diye sordu Royce.

Wyatt rahatsız edici bir kahkaha ile cevap verdi, sonra "Hayır, cidden, nasıl aşağı iniyoruz?" dedi.

"Atlayıp çok hızlı koşarsak ne olur?" diye önerdi

Mauvin. Bu fikir birkaç kişinin yüzünü buruşturmasına neden oldu.

"Ya sağlam değilse? Su gibi yumuşak olduğunu ve içine battığını hayal edebiliyor musun?" Magnus mırıldandı.

"Bir şey düşünüyorsun," dedi Hadrian Royce'a. "Bunu yukarıdan gördün. Bir planın olmasaydı aşağı inmezdi." Başını salladı. "Ben değil, ama onun yapmasını umuyordum." Arista'yı işaret etti.

Arista'yı işaret etti.

Tüm gözler prensese çevrildi ve o da şaşkınlık ve kendinden şüphe duyma ifadesiyle bakışlara karşılık verdi.

"Bize bir yol ya da başka bir şey sağlamalısın," dedi Royce. "Bu yığının eğiminden aşağı inmenin bir yolu. Şurada bir açıklık var, duvarda bir çatlak... Görüyor musun?" Diye işaret etti. "Dar olacak, ama geçebileceğimizi düşünüyorum. Tabii ki sürünmemiz, hatta kazmamız gerekecek. Yani, etçil böceklerin dikkatini dağıtmak için yapabileceğiniz her şey iyi olur."

Kız başını salladı ve iç geçirdi. "Bu konuda pek tecrübem yok." "Elinden geleni yap," dedi Hadrian.

"Tek alternatif Mauvin'in fikri: koşup tamamen yenilmeden çıkmayı ummak."

Arista yüzünü buruşturdu ve tekrar başını salladı. "Herkes arkamda durmalı. Ne olacağını tam olarak bilmiyorum."

"Ne yapacak?" diye sordu Gaunt. "Neler oluyor?"

"Söylediklerini yapın," dedi Royce.

Prenses kayanın kenarında pozisyon aldı ve höyüğe döndü. Diğerleri onun arkasında toplandı, düşmemek için ayaklarını kaydırarak. Arista kollarını yanlarına indirip avuçlarını höyüğe doğru çevirdi ve yavaşça, yumuşakça mırıldanmaya başladı. Sonra cüppesinin ışığı söndü.

Karanlık onları yuttu.

Tek referans noktaları, başlarının üzerinde kalan yıldızlarla aydınlatılmış küçük bir daireydi ve görüşün olmadığı bu ortamda, milyonlarca hamamböceğinin cıvıltıları yankılanıyordu. Hepsi birbirine yakın durarak karanlığa karşı birbirine sokulmuştu ki, küçük ışıklar belirmeye başladı. İğne ucu kadar küçük ışıklar önlerinde parlayıp söndü. Kıvılcımlar yaşarken, dönen hava akımlarıyla birlikte dönüp sürüklendiler. Daha fazlası belirdi, ta ki Hadrian dev bir kamp ateşinin tepesini gördüğünü hissedene kadar. Alev yoktu, sadece havaya yükselen kıvılcımlar vardı, sanki şaft dev bir baca gibi onları yukarı taşıyordu.

Kıvılcımların yanı sıra ısı da vardı. Hadrian, babasının demirci dükkanının önünde duruyormuş gibi hissetti. Giysilerinin piştiğini ve cildinin kızardığını hissedebiliyordu. Isıyla birlikte yeni bir koku geldi; küflü amonyak kokusundan çok daha kötü, yoğun ve dayanılmaz bir koku... Yanık saç kokusu. Onlar izlerken, önlerindeki yığın ışık yaymaya başladı, ihmal edilmiş bir şöminedeki köz gibi soluk kırmızı bir parıltı. Sonra aniden alevler tutuştu, burada orada parlayarak duvarlarda dans eden uzun şeytani gölgeler oluşturdu.

"Tamam! Tamam!" diye bağırdı Alric. "Yeter! Yeter! Yüzümü yakıyorsun!"

Alevler söndü, kırmızı parıltı soldu ve yükselen kıvılcımlar söndü. Arista'nın cüppesi bir kez daha parladı, ama daha soluk ve mavimsi bir tonla. Omuzları çöktü ve bacakları titredi. Hadrian onu dirseğinden ve belinden tuttu.

"İyi misin?"

"İşe yaradı mı? Yaralanan var mı?" diye sordu, dönüp bakarak. "Belki biraz yanık var," dedi.

Royce cesaretini toplayıp yığının üzerine bir adım attı. Sanki yumurta kabukları üzerinde yürüyormuş gibi, duyulabilir bir çıtırtı sesi geldi. Yığının yüzeyi karanlık ve camsı görünüyordu. Artık hiçbir şey hareket etmiyordu.

Royce iki adım attı, sonra hemen adaya geri döndü. "Hâlâ biraz sıcak. Biraz beklesek iyi olur."

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Degan şaşkınlıkla, aynı zamanda küçük çıkıntıya sığabildiği kadar ondan uzaklaşarak.

"O bir cadı," dedi Magnus.

"O cadı değil!" Sessiz mağarada, kendi sesinin yüksekliği Hadrian'ı utandırdı. Sesi iki kez yankılandı. Alric'in kendisine şaşkınlıkla baktığını fark etti ve aniden kalabalık hissetti. Adım attı ve yürümeye başladı.

Ağırlığı altında yığının yüzeyinin çatırdandığını, botlarının altında sanki güneşte kavrulmuş kumların üzerinde yürür gibi bir sıcaklık hissetti. Yığının kenarından aşağı doğru sürünerek, kavrulmuş yengeç kalıntılarını kenara itti. Arkasında ışıklar sallanıyordu ve en azından Arista'nın onu takip ettiğini biliyordu. Çatlağa ulaştılar. Uzaktan görüldüğünden daha büyüktü ve eğilmeden geçebildi.

BÖLÜM 9

SAVAŞ HABERLERİ

İki kız, karanlık kışlık pelerinleri arkalarında dalgalanarak, parapet boyunca koştular. Mercy aniden durdu ve Allie neredeyse ona çarpıyordu. Çarpıştılar ve ikisi de soğuk rüzgarda kıkırdadılar. Gökyüzü, üzerinde durdukları kale duvarları kadar griydi, yanakları soğuktan parlak kırmızıya dönmüştü, ama onlar böyle şeyleri umursamıyorlardı.

Mercy ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve merlonların arasından sürünerek aşağıya baktı. Düzensiz renkli devasa taş bloklar, yirmi fit yüksekliğinde bir duvar oluşturuyordu ve kareler uzaklaştıkça boyutları küçülüyor gibi görünüyordu. Aşağıda, düzinelerce insanın yürüdüğü, at sürdüğü veya el arabası ittiği bir sokak uzanıyordu. Bu manzara Mercy'nin midesini bulandırdı ve elleri o kadar zayıflamıştı ki, herhangi bir şeyi sıkmak gıdıklanma hissine neden oluyordu. Yine de, dünyayı bu kadar yüksekte görmek, evlerin çatılarını ve sokakların oluşturduğu desenleri görmek harikaydı. Karla birlikte neredeyse her şey beyazdı, ama renkli lekeler de vardı: uzaktaki bir tepede kırmızı bir ahırın yanı, gök mavisi boyalı üç katlı bina, trafiğin ısısı nedeniyle karın eridiği yolun bronz renkli kısımları. Mercy daha önce hiç şehir görmemişti, hele bu yükseklikten hiç. Sarayın surlarında olmak, ona dünyanın imparatoriçesiymiş gibi, ya da en azından uçan bir kuşmuş gibi hissettiriyordu; ikisi de onun zihninde eşit derecede zevk vericiydi.

"O aşağıda değil!" diye bağırdı Allie, sesi rüzgârla boğuklaşmış, sözleri Mercy'ye kilometrelerce uzaktan geliyormuş gibi geliyordu. "Onun kanatları yok!"

Mercy taş blokların arasından sürünerek çıktı ve sırtını siperlere dayayarak nefesini toplamak için durakladı.

Allie önünde duruyordu — çılginca sırtıyor, başlığı çıkmış, koyu saçları rüzgarda uçuşuyordu. Mercy, Allie'nin kulaklarını ya da gözlerinin tuhaf bir şekilde kısılmasını artık neredeyse fark etmiyordu. Mercy, yemek salonunda tanıştıkları ilk gün ondan çok etkilenmişti. Allie, tuhaf elf kızını daha yakından görmek için

Pickerings'in masasından uzaklaşıp tuhaf elf kızı daha yakından görmek istemişti. Allie de Bay Rings'e aynı derecede ilgi duymuştu ve o günden sonra ikisi ayrılmaz bir ikili olmuştu. Allie onun en iyi arkadaşıydı, Bay Rings'ten bile daha iyiydi, çünkü Mercy her ikisine de tüm sırlarını açsa da, Allie onu anlayabiliyordu.

Allie, Mercy ona Arcadius'un üniversite yakınlarındaki ormanlarda dolaşmasına izin vermediğini söylediğinde ona sempati duydu. O da benzer zorluklar yaşamıştı, örneğin babası onun memleketleri Colnora'da dolaşmasına izin vermemişti. İki kız, mum ışığında uzun geceler geçirerek, macera yoksunu çocukluklarının korku hikayelerini paylaştılar. Bu durum, kurbağa yavruları bulmanın veya tenekeci tarafından atılan bükülmüş metalleri toplamanın gerekliliğini görmeyi reddeden aşırı koruyucu velilerinden kaynaklanıyordu.

Birbirlerinin kıyafetlerini denediler. Allie'nin gardırobunda çoğunlukla tunikler ve pantolonlar gibi erkekçe kıyafetler vardı, hepsi solmuş ve yıpranmıştı, dizlerinde ve dirseklerinde delikler vardı, ama Mercy bunları harika buldu. Ağaçlara tırmanırken elbiselerden çok daha kolay giyilebiliyorlardı. Allie'nin kıyafetleri, Mercy'nin üniversitede sahip olduğu birçok elbise, cüppe ve pelerine kıyasla çok azdı, ama tabii ki, Mercy'nin elinde artık sadece Sheridan'dan kaçtıkları gün Miranda'nın ona giydirdiği tek kıyafet vardı. Sonunda, tek yapabildikleri pelerinlerini takas etmek oldu. Mercy'ninki daha kalın ve sıcaktı, ama Allie'nin eski, yırtık pırtık şalının onu vahşi bir kahraman gibi havalı gösterdiğini seviyordu.

Allie, babasının ona verdiği yedek sekstantla Mercy'nin oynamasına izin verdi ve ona yıldızlara bakarak konumlarını nasıl belirleyeceğini gösterdi. Karşılığında Mercy, Allie'nin Bay Rings ile oynamasına izin verdi, ancak Rings artık kendi omzuna değil, Allie'nin omzuna daha sık tırmanmaya başladığı için bu kararından pişman olmaya başladı. Gece geç saatlerde rakuna sadakatsizliği için azarlardı, ama o sadece cıvıldayarak cevap verirdi. Sorunun ciddiyetini anladığından hiç emin değildi.

"Orada!" diye bağırdı Allie, parapetin daha yukarısını işaret ederek. Mercy, köşeden onlara bakan rakunun küçük yüzünü gördü. İkisi onun peşinden koştular. Yüz kayboldu, halkalı kuyruk parladı ve ortadan kayboldu.

İkisi köşeyi dönerken karda kaydı. Artık sarayın önündeydi, büyük kapıların üzerindeydiler. Dışarıda büyük bir meydan vardı, satıcılar arabalarından mallarını satıyor, bağırarak en iyi deri, en yavaş yanan mumlar ve balın uygun fiyatını duyuruyorlardı. İçeride kale avlusu ve onun ötesinde, çok sayıda penceresi olan heybetli bir kule gibi yükselen uzun ve görkemli kale kulesi vardı.

Rakun ortalarda görünmüyordu.

"Daha fazla iz!" Mercy dramatik bir şekilde bağırdı. "Aptal, iz bırakıyor!"

Karın üzerinde kalan küçük el izlerini takip ederek bir kez daha koşmaya başladılar.

"Kule merdivenlerinden aşağı indi, kızlar," diye haber verdi kule muhafızı, onlar koşarak geçerken. Mercy ona sadece bir bakış attı. Tüm muhafızlar gibi iri yarıydı, gümüş miğferi ve koyu renkli yünlü giysileri vardı, elinde bir mızrak tutuyordu. Ona gülümsedi, o da gülümsedi.

"Orada!" diye bağırdı Allie, avlunun karşısındaki teslimat arabasının altına atlayan koyu gölgeyi işaret ederek.

Merdivenlerden aşağı koştular, aşağıya indiler ve koğuşun karşısına geçtiler. Eski bahçeye yaklaştığında onu yakaladılar. İkisi avlarını kovalayan avcılar gibi ayrıldılar. Allie, Bay Rings'in yolunu keserek onu yaklaşan Mercy'ye doğru itti. Son anda, Bay Rings mutfağın dışındaki odun yığınınına doğru kaçtı. İstiflenmiş odunları kolayca tırmandı ve dumanı çıkarmak için açık bırakılmış bir pencereden içeri girdi.

"Kurnaz kötü adam!" diye küfretti Allie.

"Kaçamazsın!" diye bağırdı Mercy.

Mercy ve Allie mutfağın bahçe kapısından girdiler ve bulaşık odasından koşarak geçtiler, hizmetçileri korkuttular, içlerinden biri büyük bir tavayı düşürdü, tavada gong gibi bir ses çıktı. Onlar merdivenleri hızla çıkarken, çamaşır odasını geçip büyük salona girerken arkalarında bağırışlar ve küfürler yankılandı. Mercy sonunda muhteşem bir dalışla Bay Rings'i arka ayağından yakaladı. Küçük pençeleri cilalı zeminde kaydı, ama nafile. Mercy onu daha iyi kavradı ve kendine doğru çekti.

"Yakaladım!" diye bağırdı, sırt üstü yatarak rakunu kucaklayıp nefes nefese kalarak. "Senin için darağacı var!"

"A-hem."

Mercy sesi duydu ve anında başının belada olduğunu anladı.

Yuvarlanarak başını kaldırdı ve kollarını kavuşturmuş, yüzünde sert bir ifadeyle ona bakan bir kadın gördü. Kadın, yıldızlar gibi parıldayan değerli taşlarla süslenmiş parlak siyah bir elbise giyyordu. Yakındaki masada, başka bir kadın ve sekiz erkek, somurtkan yüzlerle onlara bakıyordu.

"Sizi bu toplantıya davet ettiğimi hatırlamıyorum," dedi kadın Mercy'ye. "Ya da seni," dedi Mercy'nin arkasında yuvarlanan Allie'ye. Sonra Bay Rings'e odaklandı. "Ve seni davet etmediğimi biliyorum."

"Bizi bağışlayın, Ekselansları," dedi iki kapı muhafızı neredeyse aynı anda, öne atılırken, öndeki Allie'yi sertçe yakaladı. İkinci muhafız, korkmuş bir şekilde ayağı kalkan Mercy'yi yakaladı.

Kadın narin elini kaldırdı, bileğini hafifçe bükerek, ve gardiyan anında durdu.

"Seni affediyorum," dedi ona. "Onu bırak."

Allie'yi tutan muhafız itaat etti ve küçük kız bir adım geri çekilerek ona ihtiyatla baktı.

"Siz imparatoriçe misiniz?" diye sordu Mercy.

"Evet," diye cevapladı kadın. "Adım Modina."

"Ben Mercy."

"Biliyorum. Allie bana senden bahsetti. Ve bu da Bay Rings, değil mi?" diye sordu imparatoriçe, elini uzatıp rakunun kafasını okşayarak. Bay Rings, Mercy'nin göğsüne garip bir şekilde tutunmuş, karnı açıkta kalmış halde, utangaç bir hareketle burnunu aşağı eğdi. "Bütün bu sorunları çıkaran o mu?"

"Onun suçu değil," diye patladı Mercy. "Sadece oyun oynuyorduk. Bay Rings, kraliyet mücevherlerini çalan aşağılık bir hırsızdı ve ben ve Allie onu yakalayıp cellatın adaletiyle yüzleştirmek için peşine düşmüştük. Bay Rings gerçekten çok iyi bir hırsız."

"Anlıyorum, ama ne yazık ki, hırsızlar, baltacılar veya küçük kızların dahil olmadığı çok önemli bir toplantının ortasındayız." Sanki sadece ona konuşuyormuş gibi, Bay Rings'e odaklandı. "Ve rakunlar, ne kadar sevimli olurlarsa olsunlar, içeri giremezler. İkiniz onu mutfağa geri götürür ve Bay Thinly'den ona bir tabak yemek hazırlamasını rica ederseniz, belki bu onu yaramazlıktan uzak tutar. İkiniz için de tatlı bir şeyler bulabilir mi diye bakın —karamela falan? O size bu kadar nazik davranırken, siz de ona yapabileceğiniz bir iş olup olmadığını sorarak iyiliğine karşılık verebilirsiniz."

Mercy, o daha cümlesini bitirmeden başını sallamıştı.

"Gidin bakalım," dedi ve ikisi geldikleri yoldan koşarak geri döndüler, gözleri fal taşı gibi açılmış bir rahatlama ifadesiyle birbirlerine baktılar.

Modina onların koşarak uzaklaşmasını izledi, sonra konseye geri döndü. Koltuğuna oturmada, yavaş adımlarla yürüyerek bakanlarının ve şövalyelerinin beklediği uzun masanın etrafında dolaşmayı tercih etti. Odadaki tek ses, ateşin çıtırtıları ve ayakkabılarının tıklamalarıydı. İhtiyaçtan çok etki yaratmak için yürüyordu. İmparatoriçe olarak, görünüşün gücünü ve gerekliliğini keşfetmişti.

Elbise bunun dışa vuran bir ifadesiydi. Sert, dar, kısıtlayıcı, gürültülü ve genel olarak rahatsız edici olmasına rağmen, yine de etkileyiciydi. Onu gören herkesin gözlerindeki hayranlık ifadesini fark etti. Hayranlık saygı doğurdu; saygı güven doğurdu; güven cesaret doğurdu ve halkının cesur olmasına ihtiyacı vardı. Korkunç bir gölgenin büyüdüğü bir ortamda bile şüphelerini bir kenara bırakmalarına ihtiyacı vardı. Yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kaldıklarında bile genç bir kadının bilgeliğine inanmalarına ihtiyacı vardı.

Masadaki adamlar aptal değildi. Eğer öyle olsalardı, orada olmazlardı. Onlar pratik, net düşünen, savaşta sertleşmiş liderlerdi. Novron'un kızının yanılmazlığı gibi romantik fikirler onları etkilemiyordu. Mızrakların sayısı ve hesaplanmış bir plan daha çok hoşlarına gidiyordu. Yine de, bu tür çabaların boşuna olduğunu biliyordu. Savaş alanındaki savaşçılar ve yarı tanrı bir imparatoriçeye olan inanç, onları kurtarmak için eşit şansa sahipti. Tek bir umutları vardı ve tanrıça ya da düşünceli bir hükümdar olarak, zaman kazanmak için gereken bedeli ödemek için onların körü körüne kabulüne ihtiyacı vardı. Bu yüzden başı eğik, parmakları düşünceli bir şekilde alt dudağını tıklatarak yürüdü ve kılıç ve kalkanların sayısını, dar geçitlerdeki konumlarını, kırılacak nehir barajlarını, yıkılacak köprüleri, süvari birimlerini, yedek taburların hazırlık durumunu hesapladığını izlenimi verdi. Her şeyden çok, bu yaşlı adamların gözünde, üstlendiği sorumluluğun ağırlığını anlamayan uçarı bir kız olarak görünmek istemiyordu.

Ateşe bakarak durakladı ve masaya sırtını döndü. "Emin misiniz?" diye sordu.

"Evet, Ekselansları," diye cevapladı Sör Breckton. "Bir işaret ateşi yanıyor." "Ama sadece bir tane mi?"

"Elflerin hızlı ve gizli hareket edebildiklerini biliyoruz. Bu yüzden bu kadar çok sinyal devriyesi kurduk."

"Yine de, sadece bir tane mi?" "Bu bir tesadüf değil."

"Hayır, elbette değil," dedi, topuklarını döndürerek mantosunun zarifçe etrafında dalgalanmasını sağladı. "Şu anda bundan şüphem yok, ama bu onların yeteneklerini gösteriyor. Yirmi dört kişiden sadece birinin yağlanmış odun yığınının meşale tutacak kadar zamanı vardı." Diye iç geçirdi. "O halde Galewyr'i geçtiler. Trent düştü. Pekala, kırsal bölgeleri boşaltın, kasaba ve köyleri tahliye edin, barajları ve köprüleri yıkın."

dünyanın geri kalanından izole edin, güney geçidi hariç. Onu prenses için açık bırakın. Teşekkürler beyler."

Toplantı sona erdi ve konsey ayağa kalktı. Breckton Modina'ya döndü. "Colnora'daki köprüleri yıkmakla şahsen ilgilenmek için hemen yola çıkacağım."

Modina başını salladı ve Amilia'nın sözlerine tepki verdiğini fark etti. "Sör Breckton, umarım gücenmezsiniz, ama sekreterimin size eşlik etmesini istiyorum, böylece bana rapor verebilir. Sırf beni bilgilendirmek için sizi görevlerinizden alıkoymak istemem."

İkisi de şok olmuş görünüyordu. "Ama Ekselansları, kuzeye doğru at sürerek gideceğim
—risk var—"

"O zaman ona bırakacağım. Amilia? Gidecek misin?"

Kız başını salladı. "İmparatoriçem ne derse o olur," dedi ciddiyetle, sanki bu imparatorluk uğruna katlanacağı korkunç bir zorlukmuş gibi. Ancak Amilia pek iyi bir oyuncu değildi.

"Tarin Vale'den geçeceksin, Amilia'nın ailesini kontrol et ve onların buraya, saraya gönderilmelerini sağla." Bu kez Amilia gerçek bir şaşkınlıkla parladı.

"Emriniz başım üstüne," dedi Sir Breckton eğilerek.

Amilia hiçbir şey söylemedi, ancak Modina'nın yanından geçerken elini uzattı ve sıktı.

"Bir şey daha var," dedi Modina. "Ateşi yakan adamın bir tür takdir almasını sağla. Ödüllendirilmesi gerekir."

"Elbette, Ekselansları."

Hizmetçiler tabakları taşıyarak salona girdiler, ama suçlu bakışlarla durdular.

"Hayır, hayır, içeri gelin." Onları içeri davet etti. "Şansölye, siz ve ben ofisimde devam edelim, bu insanlar akşam yemeği için hazırlık yapınlar."

Büyük salonun dışında, koridorlar ve ortak odalar yürüyen, çalışan ya da sadece sohbet etmek için bir araya gelen düzinelerce insanla doluydu. O bu durumu seviyordu; kale canlı hissettiriyordu. Uzun zamandır soğuk, boş bir kabuk içinde yaşıyordu — bir mozole içindeki hayalet gibi. Ama şimdi, misafirlerle dolu, herkes lavabolara ve masalardaki koltuklara ulaşmak için mücadele ediyor, horlama ve battaniye çalma konusunda tartışıyorlardı, burası bir ev gibi geliyordu. Bazen, hepsinin büyük bir partiye misafir olarak gelen akrabalar olduğunu ya da belki de

hüzünlü havayı düşünürsek, bir cenazeye gelmiş akrabalar gibi hayal edebiliyordu. Gördüklerinin çoğunu hiç tanııyordu, ama artık hepsi ailesiydi. Artık hepsi ailesiydi.

Muhafızlar onları koridordan geçip merkezi merdivenlerden yukarı çıkardılar. Breckton'ın dediğı gibi Royce Olayı'ndan beri, her zaman korumaları olmasını ısrarla istiyordu. Sert bir sesle insanlara geri çekilmelerini emrettiler. "İmparatoriçe!" diye bağırırlardı ve kalabalık nefesini tutar, gergin bir şekilde etrafına bakır, ayrılır ve eğilirdi. Geçerken gülümsemek ve el sallamak hoşuna giderdi, ama merdivenlerde elbisesinin eteğini tutmak zorundaydı. Elbise, tüm pahalılığına rağmen, sorunların sonu gelmiyordu ve günün bitmesini, odasına çekilip keten geceliğini giyebilmeyi iple çekiyordu.

Şimdi oraya gitmeyi yarı yarıya düşündü. Nimbus aldırılmazdı. Onu yüzlerce kez o kıyafetle görmüştü ve kendisi protokolün parlak bir örneğı olmasına rağmen, onun yaptığı hatalara sessiz kalıyordu. Modina merdivenleri çıkarken, onun önünde kıyafetlerini değiştirmekten, Red veya Amilia'nın önünde değiştirmekten daha fazla çekinmeyeceğı, sanki o bir doktor veya rahipmiş gibi, aklına geldi.

Eskiden Saldur'un ofisi olan odaya girdiler. Kilise eşyalarının ve kişisel eşyalarının çoğunu odadan kaldırmıştı. Oda daha iyi koktuğuna göre, oda hizmetçileri odayı temizlemiş olabilirdi.

Pencerenin dışında güneş batıyordu, son ışıklar hızla kayboluyordu.

"Ne kadar zaman geçti?" diye sordu Nimbus'a, o ofisin kapısını kapatırken.

"Sadece iki gün, Ekselansları," diye cevapladı Nimbus.

"Çok daha uzunmuş gibi geliyor. Şimdiye kadar Amberton Lee'ye varmış olmalılar, değil mi?"

"Evet, öyle düşünüyorum."

"Onlarla birlikte haberci göndermeliydim. Bu beklemeyi sevmiyorum. Onlardan haber beklemek, istila borazanının çalmasını beklemek." Sönmekte olan ışığa baktı. "Kuzey geçidini kapatıp Colnora'daki köprüleri yok ettiklerinde, bu şehre girip çıkmanın tek yolu deniz veya güney kapısı olacak. Su yoluyla istilaya karşı korunmak için daha fazla gemi göndermeli miyim sence? Bu konuda savunmasızız."

"Bu mümkün, ama olası değil. Elflerin denizci olduklarını hiç duymadım. Dunmore'u geçerken yanlarında gemiler getirdiklerini sanmıyorum. Breckton, Melengar filosunu yok etti ve..."

"Peki ya Trent? Gemiler için oraya gitmiş olabilirler."

İnce yapılı adam, pudralı perukla kaplı başını salladı. "O zaman için böyle bir ihtiyaç yoktu. Adamlarınız yolları kapatana kadar da böyle bir ihtiyaç olmayacak. Genelde kimse mecbur kalmadıkça büyük çaba sarf etmez ve şu ana kadar..."

"Bizi öldürmek onlar için kolay oldu. Burada işleri daha mı zor olacak?"

"Sanırım," dedi Nimbus. "Diğerlerinden farklı olarak, hazırlık yapmak için zamanımız oldu."

"Ama bu yeterli olacak mı?"

"Herhangi bir insan ordusuna karşı yenilmez olurduk, ama..."

Modina masasının kenarına oturdu, elbisesinin etekleri havalandı. "Raporlara göre Gilarabrywn sürüsü varmış. Sen hiç görmedin Nimbus, ama ben gördüm. Onlar devasa, acımasız, korkunç uçan canavarlar. Sadece biri evimi yok etti, küle çevirdi. Onları durdurmak imkansız."

"Yine de sen onu durdurdun."

"Ben bir tanesini öldürdüm, adam sürüden bahsediyordu! Şehri gökyüzünden yakacaklar."

"Sığınaklar neredeyse tamamlandı. Binalar yok olacak, ama halk güvende olacak. Gilarabrywn şehri ele geçiremeyecek. Sen bunu sağladın."

"Peki ya yiyecek?"

"O konuda şanslıydık. İyi bir yıld. Kış sonu için normalden daha fazla stokumuz var. Balıkçılar gece gündüz çalışarak avlanıyor, tuzluyor ve tütüslüyorlar. Tüm et ve tahıllar karneye bağlandı ve yeraltına depolandı. Burada, kalede bile stokların çoğu eski zindanda."

"Bu onları yavaşlatır, değil mi?" "Sanırım öyle," dedi.

Kadın pencereden dışarıya, karla kaplı çatıları seyretti. "Ya Arista ve diğerleri başlarına bir şey gelirse? Ya hırsızlar saldırırsa? Şehre ulaşmadan ölebilirler."

"Hırsızlar mı?" diye sordu Nimbus, gülmesini zorlukla bastırarak. "O gruba saldırma talihsizliğini yaşayan herhangi bir *hırsız* çetesine acımam gerektiğini söyleyebilirim. Amberton Lee'ye güvenle girdiklerinden eminim."

Kız ona döndü. Ses tonu o kadar kendinden emin ve emindi ki, kızı rahatlattı. "Evet, sanırım haklısın. Sadece başarılı olmalarını umut etmeliyiz. Lee'nin altında karşılaştıkları engeller, bir hırsız çetesinden kesinlikle daha zorlu olacaktır."

BÖLÜM 10

RÜZGARIN ALTINDA

Arista saatin kaç olduğunu ya da şaftın dibine ulaştıklarından beri ne kadar yürüdüklerini bilmiyordu. Ağrıyan ve ağırlaşan ayakları kayıyor ve kayaların üzerinde tökezliyordu. Sürekli esniyordu ve midesi gurulduyordu, ama durmak yoktu, en azından şimdilik.

O kadar küçük ve dar bir dizi yarık izlediler ki, sık sık emeklemeleri gerekti ve Elden'in durumunda, karnını içeri çekmesi ve ara sıra halat çekmece oynaması gerekti. Bazen korkutucu derecede klostrofobikti. Burnu karşı tarafa birkaç santim uzaklıkta geçen dar yarıkların içinden yanlamasına ilerledi. Bu süre boyunca, Arista'nın cüppesi tek ışık kaynağıydı. Bazen ışığın kısıldığını veya kısa süreliğine titrediğini fark etti, bu da onu endişelendirdi. Gerginleşti ve anında ışık sabitlendi, çoğu zaman daha parlak hale geldi, ancak gece ilerledikçe ışık beyazdan koyu mavi tonlara doğru giderek kaydı.

Geçit genişliyor ve daralıyordu, ama Royce genellikle ilerlemenin bir yolunu buluyordu. Birkaç kez yanıldığı oldu ve geri dönüp başka bir yol bulmaları gerekti. Böyle zamanlarda Arista, Magnus'un mırıldandığını duyuyordu. Royce de onu duymuş olmalıydı, ama hırsız hiç konuşmadı ve onun yönüne bakmadı. Tünellerde suda yüzen balık gibi hareket eden cüce, mırıldanmalarını açıklamadı. Genelde sessiz kalır ve grubun arkasında veya ortasında yürürdü, ancak bazen Royce bir yarığa girdiğinde Magnus onaylamayan bir sesle öksürürdü. Royce onu görmezden gelir ve her zaman somurtarak geri dönerdi. Birkaç yanlış adımdan sonra, Royce Magnus ses çıkardığı anda çekici bir yoldan uzaklaşmaya başladı, sanki aklına yeni bir fikir gelmiş gibi. Sessizce üzerinde anlaşılan ve kabul edilen bu sistem, ikisi için de yeterince iyi işliyordu.

Partinin geri kalanı, sadece kendi ayaklarına odaklanarak, düşünmeden onu takip etti. İlk saatin ardından, yürüyüşe ara sıra

bariz talimatlar verip sorular sorarak yürüyüşe başlayan Alric, bir tür eylemi onaylar gibi başını salladıktan sonra, bu numara yapmayı tamamen bıraktı. Kısa süre sonra, Magnus ve Royce'un önderlik ettiği yere körü körüne takip ederek, diğerleri gibi kendini sürüklemeye başladı.

"Mmm," Arista, Magnus'un sanki harika bir şey tatmış gibi, ileride bir yerden mırıldandığını duydu.

Prenses, uzun ve dar bir yarıktan ilerlerken, eğilip bükülerek ilerlemeye çalışıyordu. Cüppesinin mavi ışığı, kayayı parıltatıyor gibiydi.

"Harika," diye mırıldandı cüce.

"Ne harika?"

"Görürsün."

Gittikçe daralan yarıktan yavaşça ilerlediler. Prenses ayaklarıyla önünü yoklayarak, gevşek taşları tekmeleyerek ayak basacak yer arıyordu.

"Vay canına." Royce'un sesini önünden duydu, alışılmadık bir hayranlıkla bu kelimeyi yavaşça söylüyordu. Öne bakmaya çalıştı, ama dar geçitte önündeki Mauvin ve Alric görüşünü engelliyordu.

Alric kısa süre sonra, "Mar adına! Bu nasıl mümkün olabilir?" diye haykırdı. "Ne oluyor?" Degan arkasında seslendi.

"Hiçbir fikrim yok, henüz oraya gelmedim," diye cevapladı. "Mauvin'in koca kafası görüşümü engelliyor."

"Hey!" diye karşılık verdi Alric. "Benim suçum değil. Burası çok daralıyor... Aman Tanrım!"

Arista öne doğru itti.

Mauvin haklıydı, yol gerçekten çok daralıyordu ve eğilip, sıkışıp, adım atmak zorunda kaldı. Omuzları taşlara sürtündü, saçları sivri kayalara takıldı ve ağırlığını kaydırırken ayağı neredeyse sıkışıyordu. Nefesini tuttu ve vücudunu en dar boşluktan geçirdi.

Karşı tarafa geçtikten sonra, ilk fark ettiği şey, saatlerce bir solucan gibi sürünerek geçtikten sonra, büyük bir mağarada durduğu idi. Unutulmuş bir nehrin etkisiyle duvarlar oyulmuş ve pürüzsüz, dalgalı bir yüzeye kavuşmuştu. Zemini kaplayan uzun su birikintileri, pürüzsüz kaya çıkıntıları ile birbirinden ayrılmış aynalar gibi parlıyordu.

İkinci fark ettiği şey *yıldızlardı*.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı başını kaldırıp baktığında. Mağaranın tavanı tıpkı gece gökyüzü gibiydi. Binlerce küçük ışık noktası parlak bir şekilde parlıyordu. Kapalı alanda hapsolmuş bu ışıklar, tüm odayı aydınlatıyordu. "Yıldızlar."

"Ateşböcekleri," Magnus onun önünden yürürken düzeltti. "Tavan taşına yapışıyorlar."

"Çok güzeller," dedi.

"Drome, tüm ihtişamını Elan'ın dışına yansıtmadı. Kaleleriniz, kuleleriniz, hepsi üzücü küçük oyuncaklar. İşte bizim biriktirdiğimiz gerçek hazineler. Dışarıdan bize cimri diyorlar, ama hiçbir şey bilmiyorlar. Altın, gümüş ve elmas peşinde koşuyorlar, ama ayaklarının altında yatan gerçek mücevherleri hiç görmüyorlar. Drome'un evine hoş geldiniz, şu anda onun verandasında duruyorsunuz."

"Yukarıda düz bir kaya masası var," dedi Royce, hafif bir açıyla duran devasa bir taş levhayı işaret ederek. "Kamp kuracağız, biraz yemek yiyeceğiz ve uyuyacağız."

"Evet, evet, kulağa harika geliyor," diye onayladı Alric, heyecanla başını sallayarak. Yıldız ışığının yansıdığı havuzların etrafında dolaştılar. Myron ve Elden, gözlerini uzaktaki tavana dikmişlerdi ve birkaç kez ayağı kayarak ayaklarını ıslattılar, ama ikisi de umursamadı. Sarayın büyük salonunun zemini kadar büyük olan masa kayasının yüzeyine tırmandılar. Kayalık, belirsiz bir üçgen şeklindeydi ve uzun ucu dalgaları aşan bir geminin pruvası gibi mağaranın ortasında duruyordu.

Odun ve çadır gereksinimi olmadığından, kamp kurmak sadece sırt çantalarını yere bırakıp oturmaktan ibaretti. Arista, sadece kendi yiyecek, yatak ve su malzemelerini taşıyan en hafif sırt çantasına sahipti, ama yine de omuzları ağrıyordu ve yükünü yere bıraktığında bu ağrı daha da belirgin hale geldi. Kendini pruvaya oturtup bacaklarını kenardan sarkıtarak ellerine yaslandı ve başını salladı. Boynundaki ağrıyı hissetti ve sahte gece gökyüzüne baktı. Elden ona ilk katılan oldu; o da yerleşip onun hareketlerini aynen taklit etti. Arista'nın ona baktığını fark edince utangaç bir şekilde gülümsedi. İri adamın alnında ve sol yanağında çirkin çizikler vardı ve tuniği göğsünden ve sağ omzundan yırtılmıştı. Onun bu kadar yol katetmiş olması bir mucizeydi.

Sırt çantasından, düzgünce dikilmiş bir torba içindeki yemeklerden birini çıkardı. Torbayı yırttı ve içinde tuzlu balık, yeşilimsi bir görünümü olan konserve yumurta, biraz sert ekmek, ceviz ve turşu buldu. Hadrian ve Royce'un, onlarla seyahat etmeye başladığı ilk gece ona verdikleri domuz yahnisi

bu yemeği de aynı şekilde yedi ve bitirdiğinde çantada kalan kırıntıları aradı. Ne yazık ki, çantanın dibinde sadece iki ceviz bulabildi. Başka bir çantayı açmayı düşündü, ama mantığı bu fikre karşı çıktı. Kısmen doyduğu için açlığı azaldı ve pes etti.

Grubun çoğu rafın kenarında yer buldu ve it üzerindeki kuşlar gibi sıralandı, bacakları farklı hızlarda sallanıyordu. Royce en son yerleşti. Geçmişte olduğu gibi, bir süre önünü keşfedip arkasını kontrol etti. Degan ve Magnus diğerlerinden biraz uzakta oturup sessizce konuşuyorlardı.

"Tanrı Maribor'u korusun, açlıktan ölüyorum!" Mauvin kendi poşetini açarken haykırdı. Yüzündeki ifade hayal kırıklığını gösteriyordu, ama cesareti kırılmamıştı. İçeriği tattıktan sonra gülümsemesi geri geldi. "Ibis bir dahi. Bu balık harika!"

"Ben... domuz eti aldım," dedi Alric, ağızındaki yiyecekleri çıkarmaya çalışarak. "Güzel."

"Sanki tekrar gemiye dönmüşüm gibi hissediyorum," dedi Wyatt, ama nedenini açıklamak için durmadan ekmeğini dişleriyle kopardı.

Myron, Elden ile cevizler için bir takas yaptı; bu tartışma sözsüz olarak gerçekleşti. Küçük keşiş yorgun görünüyordu, ancak el hareketleri ve baş sallamalarla tartışırken dev adama sıcak bir gülümseme göstermeyi başardı. Elden de bu oyundan hoşnut olarak gülümsedi.

Yemeği bitirdikten sonra Arista uyuyacak bir yer aradı. Bu, kök ve taşların olmadığı düz bir alan aradığınız ormanda yatmak gibi değildi. Burada her şey kayaydı. Bir yer diğerinden daha iyi değildi ve hiçbirisi rahatlık açısından pek bir şey sunmuyordu. Sırt çantasını eline alıp, en azından yuvarlanmak istemediğini düşünerek, rafın ortasına doğru yürüdü. Hadrian'ı kayanın aşağısında gördü. Sırt üstü yatmış, dizlerini yukarı çekmiş, başını battaniyesine koymuştu. Battaniyeyi yastık olarak kullanıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, dikkatlice yaklaşarak.

Hadrian yanına döndü ve yukarı baktı. "Hmm? Hayır."

"Hayır mı?" Yanına diz çöktü. "Neden buraya kadar geldin?"

Hadrian omuz silkti. "Sadece biraz yalnız kalmak

istedim." "Oh, o zaman muhtemelen seni rahatsız

ediyorum." Ayağa kalktı.

"Hayır, değilsin." Onu durdurdu. "Yani..." Diye iç geçirdi. "Boş ver."

Sesi üzgün, hayal kırıklığına uğramış, hatta belki de kızgın geliyordu. Ne yapacağını bilemeyen bir şekilde onun üzerinde durdu. Bir şey söylemesini ya da en azından ona gülümsemesini umuyordu. Bunun yerine, ona bakmayı reddetti. Gözleri mağaranın karşısındaki karanlığa odaklanmıştı. *Umurunda değil* kelimesinin acınası, acı sesi kafasında yankılanıyordu.

"Ben uyuyacağım," dedi sonunda.

"İyi fikir," diye cevapladı adam, hala ona bakmaya tenezzül etmeden.

Yavaşça masanın ortasına geri yürüdü, omzunun üzerinden ona baktı. Adam hiçbir şeye bakmadan yatmaya devam etti. Bu onu rahatsız etti. Royce olsaydı, bunu ikinci kez düşünmezdi, ama bu onun yapacağı bir şey değildi. Battaniyesini serdi ve uzandı, aniden kendini çok kötü hissetti, sanki değerli bir şeyi kaybetmiş gibi. Ne olduğunu tam olarak bilmiyordu.

Cüppesi koyu renkti. O ana kadar fark etmemişti ve ne zaman solduğunu hatırlayamıyordu. Hepsı yorgundu, cüppe bile. Ateşböceklerine baktı. Yıldızlara benziyorlardı. Yüzbinlerce olmalıydı.

Çocuk solgun, hayalet gibiydi, gözleri sarımsıydı. Ağzı, sanki sürekli bir soru sormak üzereymiş gibi hafifçe açık kalmıştı, ancak artık kelimeleri bir araya getiremiyordu. Çığlık atmamak için tüm zihinsel kapasitesini kullandığını tahmin etti. Jerish onun yanında duruyordu. Savaşçı, köşeye sıkışmış bir anne ayı gibi görünen bir bakışla çocuğun üzerinde yükseliyordu. İkisi de sıradan giysiler giymişti, zırhları ve amblemleri sarayda bırakılmıştı. Sırtına asılı uzun kılıç ve sol omzunun üzerinde nöbet tutar gibi yükselen kılıç kabzası dışında, fakir bir tüccar ya da esnaf gibi görünüyordu.

"Grinder," dedi çocuk, istasyona girerken.

"Nary," diye selamladı ve eğilmemek için kendini zor tuttu. Babasına çok benziyordu; aynı çizgiler, aynı berrak gözler, aynı ağız şekli... İmparatorun soyu çok belliydi.

"Takip edildin mi?" diye sordu Jerish.

Kız sırttı.

"Bir Cenzar takip edilemez mi?"

"Hayır," dedi açıkça. "Herkes hala benim davaya sadık olduğumu düşünüyor. Şimdi acele etmeliyiz. Al." Kolyeleri uzattı. "Bu senin için

senin için, Nary, bu da Jerish'in. Takın ve asla çıkarmayın. Anladınız mı? Asla çıkarmayın. Sizi büyülü gözlerden saklayacak, büyülerden koruyacak, güvenli olduğunda sizi bulmamı sağlayacak ve hatta size biraz şans getirecek."

"Onlarla savaşmayı mı düşünüyorsun?"

"Elimden geleni yapacağım." Oğlana baktı. Artık çabaları onun için olmalıydı, onun güvenliği ve dönüşü için.

"Nareion'u kurtaramazsın," dedi Jerish açıkça. Oğlana baktı ve dudaklarının titrediğini gördü.

"Onun için daha değerli olanı, oğlunu ve imparatorluğunu kurtaracağım. Bu zaman alabilir

—belki de uzun zaman—ama hayatıma mal olsa bile imparatorluğun yeniden kurulmasını sağlayacağıma yemin ederim." Onlar kolyeleri takarken izledi. "Onu iyi saklayın. Onu kırsal bölgeye götürün, sıradan bir vatandaş gibi yaşayın. Dikkat çekecek hiçbir şey yapmayın ve benim çağrımı bekleyin."

"Bunlar bizi gerçekten senin ortaklarından koruyacak mı?" "Bugünden sonra benim hiçbir ortağım kalmayacak."

"Yaşlı Yolric bile mi?"

Kadın tereddüt etti. "Yolric çok güçlüdür, ama bilgedir."

"Madem bu kadar bilge, neden onlarla birlikte? İmparatorluğu korumak ve imparatora sadakat göstermek bilgelik değil mi?"

"Yolric'in onlarla birlikte olduğundan emin değilim. O her zaman bir ada gibi kalmıştır. İmparatorlar bile onu etkilemez. Yolric istediğini yapar. Ne yapacağını söyleyemem. Umarım bana katılır, ama Venlin'in tarafına geçerse..." Üzüntüyle başını salladı. "Umut etmeliyiz."

Jerish başını salladı. "Bizi koruyacağına güveniyorum. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, bir Cenzar'a... sana."

"Ben de sana imparatorluğun geleceğini ve nihayetinde insanlığın kaderini emanet ediyorum. Sana bunu söyleyeceğimi hiç beklemiyordum."

Jerish eldivenini çıkardı ve elini uzattı. "Hoşça kal, kardeşim."

O da onun elini tuttu. Bu, bir daha kimsenin elini sıkmayacağı son andı.

Bunu nereden biliyorum?

"Hoşça kal, Nary," dedi çocuğa. Sesini duyan Nevrik koşarak ona sarıldı. O da ona sarıldı.

"Korkuyorum," dedi.

"Cesur olmalısın. Unutma, sen Apeladorn imparatoru Nareion'un oğlu, ırkımızın kurtarıcısı Novron'un torunusun. Şunu bil ki

Novron'un kanından gelen birinin bizi tekrar koruması gereken zamanın geleceğini bil, o kişi senin soyundan gelen Nary. Bugün ortaya çıkan kötülüğü yenmem yıllar alabilir, bu yüzden beklememelisin. Kalbini gülümseten bir kız bulursan, onu karın yap. Unutma, Persephone sadece bir çiftçinin kızıydı ve bir imparatorlar soyunun annesi oldu. Böyle bir kız bulmalı ve bir aile kurmalısın. Çocuğuna kolyenizi verin ve güvende kalın. Jerish'in dediklerini yapın. Bu günden sonra, ondan daha büyük bir savaşçı olmayacak. Ben de bunun için gerekli önlemleri alacağım." Jerish'in yüzünde karanlık bir ifade belirmediğini fark etti. "Bu gerekli," dedi ona, kendi sesindeki soğukluğa şaşırarak.

Jerish mutsuz bir şekilde başını salladı.

"Tam olarak ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Ben bunu yaparken şehirde olmadığından emin ol." Tink!

Tink! Tink!

Arista soğuk ve kafası karışık bir şekilde uyandı. Aciliyet hissi, korku ve endişe hala devam ediyordu. Sırtı ağrıyordu. Sert, nemli taş gergin kaslarını işkence ediyor, onu sakat bırakıyordu. Acı içinde inleyerek yanına döndü.

Tink! Tink! Tink! Taşın taş çarpma sesi yankılandı.

Yukarı baktı ama hiçbir şey görmedi. Her şey kararmıştı. Solucanlar ya gitmişti ya da artık ışık yaymıyorlardı.

Tink!

Beyaz bir ışık parladı ve o kısa parlamada, Magnus'u, birkaç metre ötesinde bir kaya yığınının üzerinde eğilmiş olarak gördü.

Tink!

"Ba, durum hiben!" diye homurdandı. Pozisyonunu değiştirdiğini duydu. "Ne kadar zamandır uyuyordum?" diye sordu.

"Altı saat," diye cevapladı cüce.

Tink! Bir başka parlama, bir başka anlaşılmasız homurtu.

"Ne yapıyorsun?"

"Sinir bozucu ve utanç verici bir şey." "Ne?"

"Çok uzun zaman oldu, ama bu bir mazeret değil. Kendimi Brundenlin olarak adlandıramam eğer..."

Tink! Bir başka parlama daha – bu sefer sönmedi. Kıvılcım şaşırtıcı derecede parlak bir şekilde kalıcı görünüyordu. Magnus anında eğildi ve onun üflediğini duyabiliyordu. Her üflemeyle kıvılcım daha da parlaklaşıyordu. Kısa süre sonra cücenin yüzünü net bir şekilde görebiliyordu – yanaklarının çıkıntıları, burnunun ucu,

kısa kesilmiş sakalı, hepsi titreyen ışıkla vurgulanmıştı. Koyu renkli gözleri parıltıyordu, ona hayat veren alevi hevesle izliyordu.

"Odunumuz yok," dedi şaşkınlıkla, otururken. "Oduna gerek yok."

Küçük alevin üzerine yumruk büyüklüğünde taşlar yığmasını izledi. Tekrar üflledi ve ateş büyüdü. Taş yanıyordu.

"Büyü mü?"

"Beceri," diye cevapladı. "Sence ateş sadece dışarıda mı var? Drome ilk olarak cücelere öğretti. Derinlerde, Elan'ın kanı kaynıyor. Kızıl ve sarı, kalın ve sıcak akan yanan taş nehirleri var. Elfler'e ateşin sırrını öğrettik, ne yazık ki."

"Kaç yaşındasın?" diye sordu. Elflerin insanlardan daha uzun, çok daha uzun yaşadıkları bilinen bir gerçektir, ama cüceler hakkında hiçbir fikri yoktu.

Magnus gözlerini kısarak ona baktı ve sanki acı bir şey tatmış gibi dudaklarını büzdü. "Bu kibar bir soru değil, o yüzden ben de aynı şekilde kaba davranıp görmezden geleceğim. Hâlâ bana ihtiyacın olduğunu düşündüğüne göre, bunun için beni küle çevirmeyeceğine inanıyorum."

Arista geriye doğru sallandı. "Asla böyle bir şey yapmam. Belki de benim rastgele cinayet işleyen biri olmadığımı unutmuşsun."

"Öyle mi? Benim hatam. Görünüşe göre sen sadece kölelikten memnunsun." Kısa sakalını çekiştirdi.

"İmparatoriçe sadece isteseydi gelir miydin?"

"Hayır. Elfler seni ortadan kaldırsa ne fark eder ki? Bu, dünyayı eski haline getirir. İnsanlar her zaman bir bela olmuştur, tıpkı Ba Ran Ghazel gibi, ancak Ghazel'de en azından nerede durduğunu bilirsin. Bir şey istedikleri zaman seni kabul ediyormuş gibi davranıp, işleri bittiğinde seni soğukta bırakmazlar. Hayır, Ghazel'lerin nefreti açık ve dürüsttür, insanların yalanları gibi değildir."

"Onu dinleyin, Prenses. O, ihanetler konusunda uzmandır."

Alçak ve tehditkar ses karanlıktan geldi ve Magnus sıçrayarak, sanki korunmak istercesine ona doğru koştu. Bir an sonra Royce ateşin ışığının kenarında belirdi.

"Sadece hançeri istedim," diye cevapladı Magnus, sesinde normalden bir oktav daha yüksek bir çaresizlik tonu vardı.

"Anlıyorum ve bu iş biter bitmez sana onu hediye edeceğime söz veriyorum," dedi Royce, gözlerinde aç bir bakışla

bu bakış Arista'nın kalbini bile durdurdu. "Onun yararlılığı konusunda beni bilgilendirmeye devam edin, olur mu, Majesteleri?"

"Aslında şu ana kadar çok yardımcı oluyor," diye cevapladı.

"Çok yazık," dedi Royce. "Yine de, bunun değişeceğinden eminim. Değil mi, Magnus?" Bir cevap beklermişçesine birkaç dakika boyunca cüceye sert bir bakış attı; sonra hırsız ona baktı. "Herkesi uyandırsan iyi olur. Harekete geçme vaktimiz geldi."

Royce arkasını dönüp sessizce mağaranın karanlığına kayboldu. Cüceye geri döndüğünde, Magnus ona şaşkın, neredeyse şok olmuş bir ifadeyle bakıyordu, sanki onda birdenbire onu şaşırtan bir şey varmış gibi. Magnus arkasını dönüp, Arista'nın duyamadığı bir şeyler mırıldandıktan sonra yanan taş yığınının geri döndü.

Magnus'un kamp ateşi, kalkıp kahvaltı yapma sürecini neredeyse neşeli hale getirdi ve tuhaf çevrelerine bir normallik hissi kattı. Parlak sarı ışık, Arista'ya Royce ve Hadrian ile seyahat ettiği günleri ve Aquesta'ya yaptığı geziyi hatırlattı. O günleri daha iyi zamanlar olarak düşünmek şok ediciydi. Babasının ölümünden bu yana hayatı, onu giderek daha büyük sorunların içine sürükleyen uzun bir düşüş olmuştu.

Şu anda karşı karşıya olduğu durumdan daha umutsuz bir durum hayal edemiyordu. İnsanlığın yok oluşundan daha kötü bir şey olamazdı. Ancak, işlerin o noktaya gelmeyeceğinden emindi. Elfler galip gelse bile, insanları yok etmeye çalışsalar bile, hayatta kalanlar olacağını tahmin ediyordu. Bu, dünyadaki tüm fareleri öldürmeye çalışmak gibi bir şey olurdu. Her zaman birkaç tanesi hayatta kalırdı. Günün yolculuğu için saçlarını bağlarken mağaranın etrafına baktı. Yüzlerce, belki binlerce kişi sadece orada yaşayabilirdi. Babası gibi o da aşırı dindar bir insan değildi, ama yine de Maribor'un halkının Elan'ın yüzünden yok olmasına izin vereceğine inanamıyordu. Onları daha önce kurtarmıştı. Novron'u onları uçurumun kenarından kurtarmak için göndermişti ve o da bunu tekrar yapacağını düşünüyordu.

Myron, akşam yemeğinde olduğu gibi Elden ile kahvaltı yaptı. Wyatt battaniyeleri toplarken ikisi sessizce iletişim kurdu. Wyatt'ı nasıl değerlendireceğini bilmiyordu. O ve Elden çoğunlukla kendilerine saklanıyor, nadiren konuşuyor ve genellikle sadece birbirleriyle konuşuyorlardı. Gaunt gibi kötü tipler gibi görünmüyorlardı. Degan ise derisinin içine batmış bir kıymık gibi onu rahatsız ediyordu. Onun nasıl Novron'un torunu olabildiğini anlamak zordu ve Esrahaddon'un yanılmış olabileceğini ilk kez düşünmüyordu.

Kamp ateşinin sönmekte olan alevlerinden fenerleri yaktılar ve toparlandıktan sonra Royce mağarada dolaşmaya başladı, ara sıra gözden kayboluyordu. Sadece fenerinin ışığı onun yerini gösteriyordu.

"Yanlış yol," diye Magnus'un mırıldandığını duydu, kollarını kavuşturmuş, ayağıyla taşı tıklatıyordu. "Daha iyi... daha iyi... şimdi yukarı... yukarı... evet!"

Mağaranın diğer ucundan Royce'un fenerini salladığını görebiliyorlardı ve ilerlemeye devam ettiler. Dik bir kayalığı tırmanarak kayadaki bir çatlağa ulaştılar ve başka bir odaya geçtiler. Sonra başka bir uzun geçide inerek başka bir oyuğa ulaştılar. Her biri öncekilerle aynı görünüyordu, pürüzsüz duvarlar ve ıslak, su birikintileriyle dolu zeminler.

"Mağaralarda tavandan sarkan uzun koni şeklindeki taşlar olması gerektiğini sanıyordum," dedi Alric, başka bir odaya girerken.

"Yeterince eski değil," dedi

Magnus. "O nedir?" diye sordu kral.

"Bu mağaralar, damlataşların oluşması için yeterince eski değiller. Bunun için on binlerce yıl gerekir. Bunlar..." Etrafına bakındı, tombul dudaklarını büzerek. "Bu tüneller genç. Birkaç bin yıldan fazla süredir var olduklarını sanmıyorum ve bu süre boyunca çoğu zaman güçlü bir nehrin suları altında kalmışlar. Duvarları oyup kayaları yuvarlayan da bu nehir. Ayrıca kireçtaşı da gerekir ve bu tür bir mağara değil. Aslında..." Durdu, sonra bir kaya almak için eğildi. Elinde tartarken, yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Mauvin.

"Buradaki kayalar yüzeyden geliyor." Omuz silkti. "Belki de nehir onları buraya taşımıştır." Birkaç saniye boyunca bakmaya devam etti, dişlerini yaladı, sonra taşı bırakıp yoluna devam etti.

Başka bir dar alana girdiler, ama önceki kadar dar değildi. Burası, tipik bir ikinci kat kale koridoru büyüklüğünde düzensiz bir geçitti. Alçak tavanlar onları eğilmeye zorladı ve pürüzlü çıkıntılar yüzünden etrafından dolaşmak zorunda kaldılar, ama yol daha önce karşılaştıklarından çok daha kolay ve rahattı. Geçit sürekli alçalıp, her adımda daha belirgin hale geliyordu. Royce'un fenerinin ışığını takip ettiler ve Hadrian'ın fenerinin sallanışıyla arkalarındaki grubu takip ettiler. Önceki gün olduğu gibi, Arista ortada yürüyordu, cüppesi yumuşak bir ışık yayıyordu.

Sanki uzaktaki biri davul alıyor gibi bir ses duydular. Ses yankılanıyordu ve nereden geldiğini anlamak zordu. Hepsi durup gergin bir şekilde etraflarına baktılar. Arista hafif bir esinti hissetti ve neyin geldiğini anladı. Aynı anda, dışarıda güneşin yeni doğduğunu fark etti.

"Geliyorlar," diye bağırdı Hadrian.

Arista çömeldi ve cüppesinin başlığını başına çekti, çünkü koridordan önceki akşam onu korkutan aynı yarasa sürüsü geçiyordu. Etrafı ciyaklamalar ve kanat çırpma sesleriyle doldu; sonra rüzgâr geçti ve ses uzaklaştı. Ayağa kalktı ve dışarıya baktı, diğerlerinin de kollarını indirdiğini gördü. Birkaç yavaş uçan yarasa geçmeye devam ederken, Myron'un yakınından biri havada yakalandı. Keşiş nefes nefese geriye doğru sendeledi ve Elden'in önüne düştü. Elden, keşisi bir oyuncak bebekmiş gibi kaldırdı.

"Yılan," dedi Wyatt. "Koca bir siyah yılan."

"Onlardan düzinelerce var," diye açıkladı Royce.

"Nerede?" diye sordu Alric.

"Çoğu arkandaki duvarlarda."

"Ne?" diye hayretle sordu kral. "Neden bir şey söylemedin?" "Bilmek sadece yolculuğu yavaşlatırdı."

"Zehirli mi?" diye sordu Mauvin.

Herkes, uzak duvardaki Royce'un gölgesinin omuzlarının silüetini omuz silkmesini görebiliyordu.

"Bundan sonra bu tür şeyleri bana bildirmeni istiyorum!" diye ilan etti Alric. "O zaman dev kırkayakları da bilmek ister misin?"

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Royce şaka yapmaz," dedi Arista, endişeyle kendine sarılırken etrafına bakındı. Hemen cüppesi parladı ve duvarlarda iki yılan gördü, ama güvenli bir mesafedeydiler.

"Şaka yapıyor olmalı," diye mırıldandı Alric sessizce. "Ben hiç görmüyorum." "Yukarıya bakmıyorsun," dedi hırsız.

Arista istemiyordu. Bir içgüdü, küçük bir ses, ona bu dürtüyle savaşmasını söyledi, ama sonunda kendini tutamadı. Cüppenin parlak ışığıyla aydınlatılan alçak tavanda, sayısız kıl benzeri ayakları olan solucan benzeri böcekler sürünüyordu. Her biri yaklaşık 12 cm uzunluğunda ve bir erkek parmağı kadar genişliğindeydi. O kadar çoklardı ki, tavanın kayadan mı yoksa böceklerden mi oluştuğunu ayırt etmek zordu.

Arista sırtından bir ürperti hissetti. Dişlerini sıktı, gözlerini yere dikti ve olabildiğince hızlı ilerlemeye odaklandı.

Alric ve Mauvin'i, ikisi de normalden daha hızlı hareket ederken, hemen geçti. Koridorun dışında, daha büyük bir geçidin girişinde bir kayanın üzerinde duran Royce'a ulaştı.

"Sanırım yanılmışım. Size daha önce söylemeliydim," dedi Royce, onların koşarak ilerlemelerini izlerken.

"Orada...?" diye sordu, bakmadan yukarıyı işaret ederek. Royce yukarı baktı ve başını salladı.

"İyi," diye cevapladı. "Ve lütfen, Alric bunları bilmek istiyorsa, sorun değil, ama bana söyleme. Onların orada olduğunu bilmeden hayatımın geri kalanını geçirebilirdim." Titredi.

Myron hariç herkes koridordan hızla çıktı. Myron ise kalakaldı, tavana bakarak hayranlıkla gülümsüyordu. "Milyonlarca var."

Başka bir odaya girdiler, yukarı ve dışarı doğru uzanan dramatik kayaların bulunduğu daha küçük bir mağara. Arista, bunların bir devin üzerine basmış olduğu bir evin kirişleri gibi göründüğünü düşündü. İçeri girer girmez, uzak duvarda bir gizemle karşılaştılar. Orada üç karanlık geçit bekliyordu, biri büyük, biri küçük ve biri dar. Royce her birine kısa bir süreliğine girip çıktığında, grup bekledi. Geri döndüğünde, memnun görünmüyordu.

"Cüce!" diye bağırdı. "Hangisi?"

Magnus öne çıktı ve kafasını her birine soktu. Ellerini taşın üzerine koydu ve sanki kör bir adammış gibi yüzeyi yokladı. Kulağını kayaya dayadı, her bir açıklıktan havayı kokladı ve şaşkın bir ifadeyle geri çekildi. "Hepsi derinlere iniyor, ama farklı yönler."

Royce ona bakmaya devam etti.

"Taş nereye gitmek istediğimizi bilmiyor, bu yüzden bana söyleyemez." "Yanlış yolu seçmeyi göze alamayız," dedi Arista.

"En büyüğü seçelim," dedi Alric kendinden emin bir şekilde. "Bu en mantıklı olanı olmaz mı?"

"Neden mantıklı olsun?" diye sordu Arista.

"Çünkü en büyüğü, bu yüzden en uzağa gider ve bizi oraya götürür."

"En büyüğü öyle kalmayabilir," diye cevapladı Magnus. "Kayadaki çatlaklar nehirler gibi değildir. Eşit şekilde daralmazlar."

Alric sinirlenmiş görünüyordu. "Peki ya sen?" diye Arista'ya sordu. "Doğru olanı bulmak için bir şey yapabilir misin?"

"Ne gibi?"

"Açıkça söylemem mi gerekiyor? Mesela..." Ellerini havada gizemli bir şekilde salladı, bu hareket onu aptal gibi gösterdiğini düşündü. "Büyü."

"Ne demek istediğini anladım, ama tam olarak benden ne yapmamı bekliyorsun? Novron'un hayaleti çağırıp bize doğru yolu göstermesini mi?"

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu kral, hem etkilenmiş hem de endişeli bir ses tonuyla.

"Hayır!"

Alric kaşlarını çattı ve sanki onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını göstermek istercesine ellerini uyluklarına vurdu. Herkesin yeteneğinden bu kadar tiksinişi onu rahatsız ediyordu, ama yeteneğinin yetersiz olduğunu gördüklerinde daha da sinirleniyorlardı.

"Myron?" Hadrian, sessizce durup geçitlere bakan keşişe yumuşak bir sesle seslendi.

"Üç çıkış var. Ne yapmalı?" Myron ürkütücü bir sesle dedi.

"Myron, evet!" Alric gülümsedi. "Söyle bize, Hall hangi yöne gitti?"

"Sana okuduğum şey bu," diye cevapladı, küçük bir gülümsemeyi saklamaya çalışarak. "Üç seçenek. Ne yapmalı? Bir saat oturdum, sonra mantık yürütmeyi bırakıp rastgele seçtim. En yakın olanı seçtim."

Myron durdu ve daha fazla bir şey söylemeyince Alric konuştu. "En yakın olanı mı? Bu ne anlama geliyor? Neye en yakın olanı?"

"Hall'un yazdığı tek şey bu mu?" diye sordu Arista. "Sonra ne oldu?"

Herkes küçük adamın etrafına toplandı, o da boğazını temizledi.

"Aşağı, aşağı, aşağı, hep aşağı, asla yukarı. Yine koridorda uyudum. Berbat bir geceydi. Yiyecekler azalıyor. Büyük gözlü balıklar her geçen gün daha çekici geliyor. Bu umutsuz bir durum. Burada öleceğim. Sadie'yi özlüyorum. Ebot ve Dram'ı özlüyorum. Asla gelmemeliydim. Bu bir hataydı. Kendimi kendi mezarıma gömdüm. Ayaklarım hep ıslak. Uyumak istiyorum ama suda yatmak istemiyorum.

"Bir gümbürtü. İleride bir gümbürtü. Belki bir çıkış yolu!"

"Gümbürtü durdu. Dışarıdan geldiğini sanmıyorum. Bence burada başka biri var, başka bir şey. Onları duyuyorum, insan değiller.

"‘Ba Ran Ghazel. Deniz goblinleri. Bütün bir devriye. Neredeyse beni buldular. Ayakkabımı kaybettim.

"‘Ekmek küflenmiş, tuzlu jambon neredeyse bitmiş. En azından su var. Tadı kötü, tuzlu. Yine kötü uyudum. Kötü rüyalar gördüm.

"Buldum."

"Ayakkabı mı?" diye sordu Wyatt.

"Hayır," diye cevapladı Myron gülümseyerek, "şehir."

"İlginç," dedi Gaunt. "Ama bu, pasajlar konusunda bize yardımcı olmuyor, değil mi? Anlaşılan o ki, günlerce seyahat etmiş ve hiçbir yer ismi vermemiş. Bu anlamsız."

"Ayrılabiliriz," dedi Alric düşünerek. "İki grup üçer kişilik, bir grup dört kişilik. Bir grup mutlaka Percepliquis'e ulaşacaktır."

Arista başını salladı. "Bu, Bay Gaunt'ı üç parçaya bölebilirsek işe yarar. Şehre ulaşması gereken kişi o."

"Bunu bana sürekli hatırlatıyorsun," dedi Gaunt. "Ama benden tam olarak ne yapmamı beklediğini söylemeyi reddediyorsun. Ben çok yetenekli bir adam değilim. Bu gruptaki başkalarının yapamayacağı hiçbir şey yapamam. Umarım Maribor, benden o Gilly-bran şeylerinden birini öldürmemi beklemiyorsundur. Ben pek savaşçı sayılmam."

"Sanırım sen... bilmiyorum... kornayı çalman gerekecek."

"Sen onunla geri döndükten sonra ben de yapamaz mıyım?"

Arista iç geçirdi. "Başka bir şey daha var. Ne olduğunu bilmiyorum. Sadece burada olman gerektiğini biliyorum."

"Ama *buranın* neresi olduğunu bilmiyoruz," dedi öfkeyle.

Arista iç geçirdi ve bir kayanın üzerine oturarak girişlere bakmaya başladı. O bunu yaparken, Alric ona bakıyordu.

"Ne?" diye sordu.

Alric gülümsedi ve geçitlere tekrar baktı. "Yanılmışım. Hall sağdaki dar geçide girmiş."

O kadar emin konuşmuştu ki herkes ona baktı. "Bunu nasıl bildiğini bize söyler misin?" diye sordu Arista.

Kendinden çok memnun olduğu belli olan Alric sırttı. "Tabii, ama önce bana neden orada oturduğunu söylemelisin," dedi Arista'ya.

"Bilmiyorum. Ayakta durmaktan yoruldum ve bu biraz zaman alabilir."

"Aynen öyle," dedi Alric. "Ne dedin, Myron? Hall'un hangi geçidi seçeceğine karar vermesi bir saat sürdü."

"Yaklaştın. 'Bir saat oturdum, sonra mantık yürütmeyi bırakıp rastgele seçtim,'" dedi keşiş düzelterek.

"Karar vermek için bir saat oturdu," diye cevapladı Alric. "Tam senin oturduğun yerde oturdu."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Gaunt. "Onun *o kayanın* üzerinde olduğunu nereden biliyorsun kayada olduğunu, başka bir yerde olmadığını nereden biliyorsun?"

"Arista'ya sor," diye cevapladı kral. "Neden başka bir yerde değil de orada oturdun?"

Omuz silkti ve etrafına baktı. "Gerçekten düşünmedim. Sadece oturdum. Sanırım en rahat yer gibi görüldüğü için."

"Tabii ki öyle. Etrafına bir bak. O kaya oturmak için mükemmel. Diğerlerinin hepsi ya üstleri keskin ya da dik açılı ya da çok büyük ya da çok küçük. O geçitleri izlemek için oturmak için mükemmel bir kaya! Hall da aynı nedenle o yeri seçti ve en yakın geçit dar olanı. Hall oraya girdi. Eminim."

Arista, Hadrian'a bakan Royce'a baktı, Hadrian omuz silkti. "Sanırım haklı olabilir."

"Bana da öyle geliyor," dedi Royce.

Arista başını salladı. "Ben de öyle düşünüyorum."

Gaunt hariç herkes memnun görünüyordu, Gaunt kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi.

Alric sırt çantasını düzeltti ve Royce'dan fenerini alarak hemen öncü oldu.

"O delikanlı henüz bir şey başarabilir," dedi Mauvin, kralını takip ederken gülerek.

BÖLÜM 11

PATRİK

Monsenyör Merton, karanlık karlı yolda, siyah başlığını takmış, donmuş parmaklarıyla cüppesinin yakasını sıkıca tutarak yavaşça yürüyordu. Hissedemediği buzda düşme korkusuyla yavaşça yürüyordu. Burnunun ucu ve yanaklarının üst kısımları soğuktan rahatsız edici bir yanma hissine dönüşmüştü.

Belki donmuşum, diye düşündü. Burnum olmadan ne hale geleceğim?

Bu düşünce onu pek rahatsız etmiyordu; onsuz da gayet iyi idare edebilirdi.

Saat geç olmuştu. Dükkanların vitrinleri karanlıktı, donuk, kör gözler onun görüntüsünü yansıtıyordu. Saraydan ayrıldığından beri bir düzineden az insanla karşılaşmıştı ve hepsi de askerdı. Sokakları koruyan adamlara acıyordu. Vergi topladıklarında dükkan sahipleri şikayet ediyor, onları kovduklarında serseriler ağlıyor, suçlular da onlara küfrediyordu. Yarı traşlı, burunları küt, gürültücüydüler ve her zaman zorbalar olarak görülüyorlardı, ama böyle gecelerde kimse onları görmüyordu. Dükkan sahipleri yataklarında uyuyor, serseriler ve hırsızlar deliklerine saklanıyorlardı, ama imparatoriçenin askerleri hala oradaydı. Soğuğu hissediyor, rüzgardan acı çekiyor ve yorgunluğa katlanıyorlardı, ama yüklerini sessizce taşıyorlardı. Merton, sürünerek ilerlerken, Novron'a onlara güç vermesi ve gece devriyelerini kolaylaştırması için sessizce dua etti. Bunu yaparken kendini aptal hissetti. *Novron kendi halkının durumunu elbette biliyordu. Benim ona hatırlatmama gerek yoktu. Ne kadar sinir bozucu, ne kadar rahatsız edici biriyim. Burnumu kaybetmem hiç de şaşırtıcı değil. Belki de iki ayağımı da kaybetmeliyim.*

"Ayaklarım olmadan, Tanrım, nasıl hizmet edeceğim?" Yumuşak bir sesle konuştu. Sesi, yürürken etrafta dolaşan bulutlar gibi yayıldı. "Çünkü bu günlerde mesaj taşımaktan başka bir şeye uygun değilim."

Durdu. Dinledi. Cevap yoktu.

Sonra başını salladı. "Anlıyorum, anlıyorum. Aptalca davranmayı bırakıp daha hızlı yürürsem ayaklarım kalacak. Çok akıllıca, efendim."

Yürüyerek ilerledi ve tepenin zirvesine ulaştığında Majestic Caddesi'nden saparak Kilise Meydanı'na girdi. Karanlık boşluğun ortasında, büyük katedral olan Aquesta İmparatorluk Bazilikası'nın clerestory ışıkları parlıyordu. Ervanon artık yoktu — elf ordusu tarafından ezilmiş ve kirletilmişti — burası Nyphron Kilisesi'nin iktidar merkeziydi. Burada imparatorlar taç giyiyor, evleniyor ve toprağa veriliyordu. Burada Kış Bayramı ayinleri yapılıyor. Burada Patrik ve piskoposları Maribor'un çocuklarına hizmet ediyordu. Ervanon Bazilikası'nın ihtişamına yaklaşılamasa da, Ervanon'da hiç olmayan bir şeye sahipti: Novron'un Varis'i, dünyevi tanrıları geri dönmüştü. Merton'a göre bu çok geç kalınmış bir şeydi, ama tanrılar dramatik zamanlamaya yetenekliydi. Kendisini böylesine muhteşem bir zamanda yaşamaya layık görüldüğü için şanslı sayıyordu. Vaatlerin yerine getirilmesine ve Novron İmparatorluğu'nun geri dönüşüne canlı bir tanık olacaktı ve küçük de olsa buna katkıda bulunmasına izin verilebilirdi.

Devasa kapının merdivenlerini tırmandı ve halkayı çekti. Kilitliydi. Novron'un evinin neden mühürlenmiş olması gerektiği Merton'u her zaman şaşırtmıştı. Donmuş yumruğuyla meşe ağacına vurdu.

Rüzgâr uluyordu; soğuk, ince yünlü giysilerini acımasızca delip geçiyordu. Yukarı baktı, gökyüzünde yıldızları görememekten hayal kırıklığına uğradı. Yıldızları severdi, özellikle soğuk gecelerde, sanki uzanıp birini koparabilecekmiş gibi görünmelerini. Çocukken, onları toplayıp cebine koyabileceğini hayal ederdi. Yıldızlarla bir şey yapmayı hiç düşünmemişti; sadece parmak uçlarıyla kum taneleri gibi okşardı onları.

Kapı kapalı kaldı.

Tekrar kapıyı çaldı. Eli, ağır ahşap kapıya zayıf, etli bir ses çıkardı.

"Burada, merdivenlerinde donarak ölmemi mi istiyorsun?" diye sordu Novron'a. "Hizmetçinin cesedinin burada bulunmasının iyi bir görüntü olmayacağını düşünüyorum. İnsanlar yanlış bir fikre kapılabilir."

Bir mandalın kaydırıldığını duydu.

"Teşekkür ederim, lordum, sabırsızlığımı bağışlayın. Ben sadece bir insanım."

"Monsenyör Merton!" Piskopos DeLunden, bir fener kaldırarak haykırdı

"Böyle bir gecede bu saatte dışarıda ne yapıyorsunuz?" "Tanrı'nın isteği."

"Elbette, ama efendimiz sabaha kadar bekleyebilirdi. Bu yüzden her gün yenilerini yaratıyor." DeLunden, Patrik'in yerleşik hale gelmesiyle birlikte, artık piskoposundan çok kilisenin

, piskoposluktan çok kilisenin küratörü gibiydi. O, amirali taşıyan bir geminin kaptanı gibiydi.

Piskopos DeLunden, bir Calian için bile alışılmadık derecede koyu tenliydi, bu da kısa beyaz saçlarının kel kafasında daha da öne çıkmasını sağlıyordu. Kafasının üst kısmı krem rengi üzerine koyu zeytin rengi bir leke gibi görünüyordu. Piskopos, geceleri hayalet gibi koridorlarda dolaşma alışkanlığı vardı. Merton, piskoposun katedralde dolaşırken tam olarak ne yaptığını bilmiyordu, ama bu gece onun gececi alışkanlıklarına minnettardı. "Seni böyle bir gecede dışarı gönderen Novron değildi, Patrik Nilnev'di." Büyük kapıyı kapattı ve sürgüyü çekti. "Yine saraydan mı döndün?"

"Bu zor zamanlarda, o da bilgilendirilmeli. Ayrıca, benim dolaşmalarım olmasa, kim efendimizin gecelerinin güzelliğini övgüyle anardı?"

"Daha güneyde olanlar, sanırım," diye sertçe karşılık verdi DeLunden. "Ellerini fenerin üzerine koy. Düşmesinler diye ısıt onları."

"Ne kadar şefkatli," dedi Merton. "Ve benim gibi bir Ervanonlu için."

"Bütün Ervanonitler kötü
değildir." "Biz sadece
dördümüz varız."

"Evet, ve dördümüzden senin iyi, dindar ve nazik bir adam olduğunu söyleyebilirim."

"Peki ya diğerleri?"

"Onlar hakkında hiç konuşmuyorum. Diğerlerinin hepsi yok olurken, sadece o ve muhafızlarının Ervanon'un yıkımından kaçmayı başarmış olmasını hâlâ çok garip buluyorum."

"Ben buradayım."

"Novron seni seviyor. Efendimiz doğum gününde seni işaret etti ve babasına seni koruması gerektiğini söyledi."

"Çok nazıksınız, Novron herkesi sever, özellikle de kilisesinin liderini."

"Ama Patrik öyle değil... Artık değil." Piskopos, giriş salonundan iç mekana doğru baktı. "Sana davranışından hoşlanmıyorum."

Patrik geldiğinden beri, Piskopos DeLunden, Patrik'in herkese ve daha da önemlisi katedraline nasıl davrandığı konusunda çok açık sözlüydü. Bu bir kıskançlık meselesiydi, ama Merton asla bir şey söylemezdi. Novron piskoposun bu dersi almasını isterse, ona açıklamak için ondan daha layık bir araç bulurdu.

"Kutsal mihrapta, sanki Novron'un ta kendisiymiş gibi hüküm sürmesini de sevmiyorum. Altar daha fazla saygıyı hak ediyor. Orayı sadece imparatoriçe işgal etmelidir, sadece Novron'un kanı, ama o sanki imparatormuş gibi orada oturuyor."

"Şu anda orada mı?"

"Tabii ki orada, o ve muhafızları. Zaten neden muhafızlara ihtiyacı var ki? Benim muhafızım yok ve her gün düzinelerce insanla görüşüyorum. O kimseyle görüşmüyor ama onlardan hiç ayrılmıyor, hem de ne tuhaf adamlar. Sadece onunla konuşuyorlar ve hep fısıldayarak. Neden böyle? Beni sinirlendiriyor. Diyakozken onunla hiç tanışmadığım için mutluyum, yoksa hayatımı Novron'a adamazdım."

"Bu hepimiz için büyük bir kayıp olurdu," diye onu teselli etti Merton. "Şimdi, sakıncası yoksa, Patrikle konuşmam gerek."

"Patrik! Bu da başka bir konu. Adamın bir adı var – tıpkı hepimiz gibi o da bir isimle doğdu – ama kimse bu ismi kullanmıyor. Lordlarımıza Novron ve Maribor diye hitap ediyoruz, ama Ervanonlu Nilnev'e, kilisenin başı olarak saygıdan dolayı *Patrik* diye hitap etmek zorundayız, ama dediğim gibi, o artık baş değil. Novron'un çocuğu bize geri döndü, ama o hala orada oturuyor. Hala hüküm sürüyor. Bundan hoşlanmıyorum, hiç hoşlanmıyorum ve imparatoriçe de onaylamıyor sanırım. Eğer onaylamıyorsa, efendimiz Novron'un da pek memnun olmadığını söyleyebiliriz."

"Endişelerini ona iletmemi ister misin?" DeLunden kaşlarını çattı. "Oh, o biliyor. İnan bana, biliyor."

Merton piskoposu nartheks'te bırakarak nef'e girdi. Kısa bir süre durup, büyük bir geminin omurgası şeklindeki muhteşem kemerli tavanı ile uzun, mağara gibi odaya baktı. Merton, nef kelimesinin eski *navis* kelimesinden türediğini ve *gemi* anlamına geldiğini öğrenmişti. Birbirine bağlanmış saz demetleri gibi yükselen, yüzlerce fit yüksekliğindeki nervürlü sütun sıraları, tepesinde yayılıp tonozlu tavanı oluşturuyordu. Her iki yanında, nef'i çevreleyen daha alçak yan koridorlar, tekrarlanan kemerler ve sütunlardan oluşan kemerli galerilerle çevriliydi. Bunların üzerinde, normalde zemini ışıkla dolduran uzun dört yapraklı pencerelerle delinmiş, ikinci kat olan clerestory bulunuyordu. Bu gece, mumların ateşini yansıtarak siyah ve yağlı kalmışlardı. Aynı şey, katedralin uzak ucundaki devasa bir göz gibi görünen büyük gül penceresi için de geçerliydi. Merton bunu sık sık onları izleyen tanrının gözü olarak düşünürdü, ama clerestory ışıkları karanlık olduğu gibi, büyük göz de kapalı kalmıştı.

Merton, sunağa ulaştığında Maribor ve Novron'un alabaster heykellerini gördü. Gençliğinin baharında, güçlü ve yakışıklı bir adam olarak tasvir edilen Novron, elinde kılıcıyla diz çökmüş durumdaydı. Uzun sakalı ve dalgalı cüppesi ile güçlü, gerçek hayattan daha büyük bir figür olarak yontulmuş tanrı Maribor, Novron'un üzerinde yükseliyor ve genç adamın başına bir taç takıyordu. Heykeller her kilise ve şapelde aynıydı; sadece malzemeler, cemaatçilerin imkânlarına göre farklılık gösteriyordu.

"Öne çıkın, Monsenyör," diye Patriğin sesini duydu. Sesi, sunaktan yankılanarak geliyordu. Katedral o kadar büyüktü ki, bulunduğu yerden, mihrapta duranlar uzaklık ve tavanın yüksekliği ile duvarların genişliği nedeniyle küçücük görünüyorlardı.

Merton, taş zeminde ayakkabılarının çıkardığı sesleri dinleyerek uzun yolu yürüdü.

DeLunden'in tarif ettiği gibi, Patrik altın ve mor cüppesi yere kadar uzanan bir sandalyede, sunakta oturuyordu. Söylentilere göre bu, Ervanon'da kullandığı ve büyük bir çaba sarf ederek yanına getirttiği sandalyenin aynısıydı. Merton, Ervanon'da kaldığı süre boyunca Hiçbir zaman Kutsal Efendiyle görüşmemişti, bu yüzden bu söylentinin doğru olup olmadığını bilmiyordu. Çok az kişi bilebilirdi, çünkü Kutsal Efendimiz, Crown Tower'da inzivaya çekildiği günlerinde nadiren kimseyi görürdü. Yaşlıların yaptığı gibi, nerede olursa olsun uyuyor olabilirdi. Her iki yanında, renk ve giyim tarzı ile görevlilerine mükemmel şekilde uyan muhafızlar duruyordu. DeLunden haklıydı, en azından muhafızlar konusunda: onlar tuhaf tuhaf bir Onlar aynı heykeller gibi heykeller gibi ifadesiz, ve bir an için onların gözlerinin ona pencerelerin.

Patrik'in yanına vardığında Merton diz çöküp yüzüğünü öptü, sonra tekrar ayağa kalktı. Patrik başını salladı. Muhafızlar kıpırdamadı, gözlerini bile kırpmadılar.

"Haberleriniz var," dedi Nilnev.

"Evet, Ekselansları. Az önce Ekselansları ve ekibiyle bir toplantıdan geldim."

"Öyleyse söyle bana, imparatoriçe bizi korumak için ne yapıyor?"

"Çok şey yaptı. Uygun bir karne sistemi uygulayarak, şehre yaklaşık iki yıl yetecek kadar erzak depoladı. Ayrıca, bahar geldiğinde Highcourt Fields arazisi çiftçilere açılacak. Bu ve şehrin diğer bölgelerinde depolanan tohumlardan tahıl ve sebze üretilecek. Gübre olarak kullanılacak gübre şimdiden teslim ediliyor. Balıklar

24 saat boyunca ağlarla avlanıyor ve tuz evleri morinayı toplu olarak saklıyor. Limanların yakınında, tırmıklama için tavalar sağlamak üzere bir tuz fabrikası inşa edildi. Bu önlemler, şehre ve halkına yıllarca yetecek kadar yiyecek sağlayabilir.

—belki de balıkçı filosu denizde serbestçe avlanabilseydi, süresiz olarak.

“Tüm depolar, Dahlgren'de görüldüğü gibi havadan saldırı olması durumunda halk tarafından kazılan yer altı sığınaklarında tutuluyor. Çoğu durumda, bu sadece mevcut bir zindanın genişletilmesi veya uyarlanmasıdır. Tatlı suya erişim sağlayan bir dizi tünel zaten inşa edildi. Tuvaletlerden çıkan atıklar, yeni inşa edilen kanalizasyonlardan tahliye ediliyor. Donmuş zemin nedeniyle ilerleme yavaş, ancak nüfusu kurtarmak için yeterli alanın zaten mevcut olduğuna inanılıyor — ancak bu çok rahatsız edici olacak. Yeraltındaki genişlemeyi sürdürme planları iki veya üç ay daha sürebilir. İmparatoriçe, bu işin tamamlanmamış olmasının, halka yapacak bir şey verdiği için faydalı olduğunu düşünüyor.”

"Yani toprak altında saklanan bir köstebek şehri olmayı mı planlıyor?"

"Evet ve hayır, Majesteleri. O, şehrin savunmasını da güçlendirdi. Dış surların çevresinde çeşitli aşamalarda inşaatı devam eden bir dizi mancınık var ve askerler Mareşal Breckton tarafından atanan subaylar tarafından eğitiliyor. Mareşal, her türlü acil durum için bir dizi yedek prosedür tasarladı ve yüksek kulelerden borazan, davul ve bayraklarla komutlar verilmesini sağladı. Okçular binlerce ok stokladı ve henüz istihdam edilmemiş tüm sağlıklı vatandaşlar daha fazla ok yapmak için odun toplamaya çalışıyor. Çocuklar bile orman zeminlerini tarıyor. Yağ ve katran fiçileri hazırlandı ve tüm kapılarda bol miktarda stoklandı.

"Elfler görüldüğü anda yakılacak sinyal ateşleri yerleştirildi. Bir tanesi yakıldı ve imparatoriçe, güney kapısı hariç şehre giden tüm yolların tahrip edilmesini emretti. Önlemek için tüm köprüler ve barajlar yıkılacak..."

"Yıkılsın mı?" Patriark sözünü kesti. "Bu emri ne zaman verdi?" "Dün gece."

"Dün gece mi?" Patrik endişeli görünüyordu. "Başka bir şey var mı?"

"İmparatoriçe, sizin ne tür önlemler alacağınızı sormamı istedi." "Bu onu ilgilendirmez," diye cevapladı.

Merton şok oldu. "Affedersiniz, Majesteleri, ama o hem imparatoriçe hem de kilisenin başı. Sürüsünü güvence altına almak için ne tür çabalar gösterdiğinizi bilmek onun işi değil mi?"

"

Patrik bir anlığına ona sert bir bakış attı, sonra yüzündeki ifade yumuşadı. "Sen kilisenin iyi ve dindar bir üyesisin, Gentli Merton, ve efendimiz seni imparatoriçeyle irtibat görevlisi olarak atamayı uygun gördüğüne göre, belki de bazı gerçekleri öğrenmenin zamanı gelmiştir."

"Kutsal Efendim?"

"İmparatoriçe Modina bu kilisenin başı değildir," dedi Patrik basitçe.

"Ama o Novron'un varisi..."

"Sorun da tam olarak bu, o değil." Patrik, olmayan dudaklarını yaladı ve devam etti. "Piskopos Saldur ve Başpiskopos Galien, Dahlgren'de görevlerini aştılar. Kızı meshedilmiş varis ilan etmek için kendi başlarına karar verdiler. Bu, iyi niyetli bir hataydı. Novron'un yolu göstermesini beklemek için çok sabırsızdılar, bu yüzden yapay olarak yeni bir imparatorluk yaratmaya çalıştılar. Nidwalden'deki beklenmedik olayları kanıt olarak kullanarak bu kızı rastgele seçtiler. Ancak orada olanlar hiçbir şeyin kanıtı değildi. Gilarabrywn'in sadece Novron'un kanıyla öldürülebileceği uydurma bir şey. Kitlelerin cehaletini kullanarak bu sahte imparatorluğu kurdular."

"Neden bunu engellemedin?"

"Ne yapabilirdim ki? Hayatımı inzivada yaşamayı ben mi *seçtim* sanıyorsun?"

Merton, bir an için Patriark'a şaşkınlıkla baktı; sonra gerçeği anladı. "Sen bir tutsaktın?"

"Yoksa neden bunca yıldır Crown Tower'ın tepesinde kilitli kalayım, kimseyi görmeden?"

"Bu muhafızlar mı?"

"Bana gerçekten sadık olduğunu bildiğim tek iki kişi. Bir keresinde beni kurtarmaya çalıştılar. Konuştular ve Galien onların dillerini kestirdi. Ancak şimdi, Saldur ve diğerleri öldü, Ervanon yok oldu, ben de özgürce konuşabiliyorum."

"Buna inanamıyorum," dedi monsenyör. "Başpiskopos ve Saldur da mı? Ama ikisi de çok nazik görünüyorlardı."

"Onların acımasızlıklarını bilmiyorsunuz. Şimdi, onların eylemlerinin sonucu olarak, sahte bir tanrı efendimizin tahtına oturdu ve kaderimiz tehlike altında."

"Ama şimdi bu konuda bir şeyler yapabilirsin, değil mi?"

"Ne yapabilirim ki? Yaşlı Piskopos DeLunden'in mırıldanmalarını bile duydunuz. Gerçeği söylemeye çalışırsam dünyanın ne düşüneceğini bir düşünün."

Kıskanç, kayıp gücüne tutunan yaşlı bir adam olarak damgalanırım. Kimse bana inanmaz. İmparatoriçe, Ethelred ve Saldur'u yoluna çıkan engeller olarak ortadan kaldırdığı gibi, beni de öldürttürür. Hayır, henüz açıkça harekete geçemem."

"O zaman ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Daha büyük bir sorun söz konusu. Sadece imparatorluğun yok oluşuyla değil, insanlığın yok oluşuyla da karşı karşıyayız. Modina ve onun eylemleri hepimizi mahvedecek."

"Şehri savunmak için yaptığı hazırlıklar kesinlikle..." "Onun çabaları boşuna, ama ben bundan bahsetmiyorum."

"Percepliquis'e yapılan görevi mi kastediyorsun?"

"Evet! Bu yüzden herkesi tehlikeye atıyor."

"Ama toplantıya sen de katıldın. Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü bu görev gerekli. Boynuzun bulunması şart. Tehlike, onu *kimin* bulacağına bağlı. O boynuz inanılmaz güce sahip bir silah. Modina'nın bilmediği, hatta Saldur ve Ethelred'in bile bilmediği şey

—onların onu aramaları için kandırıldıklarıdır. Düşman da bizim kadar onu ele geçirmek istiyor. Onu kullanan kişi her şeyi kontrol eder. Onlar ona itaat ederler. Onlar her zaman onun piyonu olmuşlardır. Yüzyıllardır bunu planlamıştır, her hareketi gölgelerin içinde gizlenerek, görünmeyen güçleri manipüle ederek yönlendirmiştir. Onlar onun gittiğini, öldüğünü sanıyorlar, ama öyle değil. O zeki ve kurnazdır, büyüğü hayal edilemeyecek kadar güçlüdür ve intikam peşindedir. Bin yıllık hazırlık bu ana kadar sürdü ve boynuzu isteyen ve onunla tüm insanlığı kendisine boyun eğdirecek olan odur. Elfler bile bin yıl önce işledikleri suçların bedelini ödeyecekler. Boynuzu ona teslim edecekler, çünkü onunla seyahat etmenin tehlikesini görmüyorlar.

"Şu anda, bu dünyanın derinliklerinde, on kişi geçmişini araştırıyor ve asla bilinmemesi gereken şeyleri keşfediyorlar. Bu bilgiyle dünya yok olacak, tabii ki..."

Merton bekledi ve Patriark başka bir şey söylemeyince, "Yoksa ne olur?" diye sordu.

Kırık kaşları ve mavimsi saçları olan yaşlı adam, korkunç bir kabustan uyanmış gibi geriye baktı. "Elimden geleni yaptım. İmparatoriçe'nin ekibinden biriyle anlaşma yapmayı başardım. Doğru zamanda, ajanım onları ele verecek."

"Kim?"

"Söylemeyeceğim. Sen Novron'un iyi bir hizmetkarısın, ama bu kadar büyük bir risk varken, onun kimliğini sana bile ifşa etme riskini göze alamam."

"En azından bu kötü adamın kim olduğunu söyleyebilir misin? Bin yıllık bir süreyi kapsayan bu işi kim yapabilir?"

"İyice düşünün Monsenyör, o zaman anlayacaksınız, ama şimdilik dua edin, ajanın görevini başarıyla yerine getirmesi için Novron'a dua edin."

"Edeceğim, Ekselansları. Edeceğim."

"Güzel, valizini hafif tut." "Bir yere mi gidiyorum?"

"İkimiz de gidiyoruz."

BÖLÜM 12

HIRSIZLARIN SONU

Royce fısıltılar duydu.

Şafak sökmeden bir saat önce olduğunu tahmin etti. Kesin olarak emin olmasa da, tahmininin çok yanlış olması onu şaşırtardı. Royce, yeraltında zamanı takip etme konusunda deneyimliydi. Manzant'ta hapis yattığı süre boyunca şaşırtıcı derecede doğru bir yöntem geliştirmişti. O günlerde, dakikaları takip etmek zihnini odaklamış ve daha acı verici düşüncelerden uzak tutmuştu. Yıllar sonra ilk kez o günleri hatırlamasına izin verdi. Onları dikkatlice kilitlemiş, zihninin arka köşesine koymuş ve üzerine karanlık bir battaniye örtmüştü, yanlışlıkla o tarafa bakarsa diye. Ancak şimdi bu anıları kabul ediyordu. Onların neden olduğu acı, Manzant'ta zamanı takip etmekle aynı şekilde, parmağını ısırarak ya da tırnakları avucuna yarım ay şeklinde izler bırakana kadar yumruğunu sıkarak aynı şekilde çalışıyordu. Onlar, çok daha taze ve çok daha yıkıcı olan kayıp düşüncelerinden dikkatini dağıtıyordu.

Black Diamond'ın birinci subayı ona ihanet ettiğinden, Jade'i trajik bir şekilde öldürdüğünden ve bunun sonucunda en iyi arkadaşı tarafından Manzant Hapishanesi'ne gönderildiğinden bu yana on yıldan fazla zaman geçmişti. Manzant, cüceler tarafından inşa edilmiş bir hapishane ve tuz madeniydi. Beyaz çizgiler ve kabuklu deniz hayvanlarının fosilleriyle kaplı karanlık kayalar hâlâ hatırlanıyordu. Duvarlar keresteye desteklenmişti. Cüceler asla ahşap kullanmazlardı. İnsanlar yıllar sonra daha derine kazdıkça, kaya tuzu parçalarını sepetlerle asansöre taşıırken ahşap eklemişlerdi. Tavanın yüksekliğinden insan yapımı bölümleri cüce yapımı bölümlerden ayırt etmek kolaydı. Cezalandırılanlar cüce tünellerinde çalışıyordu ve Royce sık sık kendini orada buluyordu.

Taşın üzerine çekiçlerin sürekli vurma sesini ve sualtı göllerinden tuzlu suyu kaynatmak için yakılan ateşin sıcaklığını hatırladı. Kabarcıklar ve tıslama sesleri çıkaran devasa tavalar, bayat havayı buharla dolduruyordu. Gözlerini kapattığında, kova taşıyan adamların sırasını ve boyunlarından devasa çarklara zincirlenmiş yürüyen adamları görebiliyordu.

Ayrıca, yorgunluktan çöküp fırın çukuruna düşen adamları da görebiliyordu.

Su bol olduğu için çalışanlar suya ulaşabiliyordu, ancak hapishane madeninin sahibi Ambrose Moor, kârını yiyeceğe harcamıyordu. Günde tek bir küçük öğün yemek alabildikleri için şanslıydılar, bu yemek genellikle sözleşmeli denizcilerin yemediği bozuk yemek artıklarıydı. Bu, Ambrose'un işletme maliyetlerini en aza indirmek için yaptığı birçok anlaşmadan sadece biriydi. Royce, Ambrose'u öldürme hayalleriyle uykuya dalardı ve bu düşünceler gün boyu aklından çıkmazdı. Manzant'ta geçirdiği iki buçuk yıl boyunca, Ambrose'u beş yüz otuz yedi kez öldürdü; hiçbirini birbirine benzemiyordu. Manzant'ta birçok insanı öldürdü ve bunların hepsi hayali değildi. Onları asla insan olarak görmedi. Hepsi hayvanlardı, canavarlardı. Bir insanın sahip olduğu insanlık, tuz, acı ve umutsuzlukla yok olmuştu. Hepsi çürümüş yemek, uyuyacak bir yer, bir bardak su için savaşıyordu. Hafif uyumayı ve uyumuyorken uyuyormuş gibi görünmeyi öğrendi.

Gün ışığını hiç görmemek, temiz hava solumamak, her gün yorgunluktan bitap düşene kadar çalıştırılmak ve sırf eğlence olsun diye dövülmek, birçok kişinin ölümüne ve diğerlerinin deliye dönmesine neden olmuştu. Royce için Manzant, hapishanesinin sadece bir parçası, en son haliydi. Asıl duvarları yıllardır tuğla tuğla kendisi inşa etmişti. Manzant'tan kaçmak imkansızdı, ama sonuçta kendi yarattığı hapishaneden kaçmaktan daha kolaydı.

Nim onu bu yola sokmuştu, daha sonra Arcadius ve Hadrian ona rehberlik etmişti, ama sonunda hücre kapısını açan Gwen olmuştu. Kapıyı iterek açmış ve dışarıda durup ona güvenli olduğunu söylemişti. Temiz havanın kokusunu alabiliyor ve güneşin parlaklığını görebiliyordu. Neredeyse başarmıştı, neredeyse çıkmıştı... neredeyse.

Fısıltılar havuzun yakınından geliyordu.

Herkesin uyuduğunu sanıyordu. O gün zorlu bir arazide uzun bir yol kat etmişlerdi. Kimse ona durması için seslenmemişti, ama onların tökezlediğini görmüştü — cüce hariç hepsi. Küçük sıçan hiç yorulmamış gibi görünüyordu ve koşmaya devam ediyordu. Royce, bıyığının ve sakalının kalıntılarının arkasında birden fazla kez küçük bir gülümseme görmüştü.

The Laughing Gnome'da geçirdikleri ilk gece Magnus'u neredeyse öldürüyordu. Bu düşünce alaycı bir şekilde zihninde dans ediyordu. Bu, Myron akşam yemeğinden dönüp konuşkanlaşmadan önceydi. Royce bunu kimseye itiraf etmezdi, ama cüce yararlıydı ve şaşırtıcı derecede iyi

davranıyordu, bu da daha da iyi bir sağduyu gösterdiğini gösteriyordu. Dahası, artık o arzuyu duymadığını fark etti. Her şey gibi, cücenin suçu da Gwen'in ölümüyle önemsiz hale gelmişti. Hem sevgi hem de nefret ondan uzaklaşmıştı. O, tüm tutkularından arınmış bir çöldü. Çoğunlukla yorgundu. Yapması gereken son bir işi vardı ve bunu imparatorluk için değil, Hadrian için bile değil, Gwen için yapacaktı.

Meraktan çok endişeden sessizce ayağa kalktı. Fısıltılar kesinlikle partiden geliyordu, bir davetsiz misafirden değil. Prensesin yan yatmış, kıvrılmış battaniyelere sarılmış olduğunu gördü. Yine titriyor ve çırpınıyordu, o ürkütücü cüppe farklı renklerde parlıyor, sönüyor ve yeniden parlıyordu. Cüppenin onun bu kadar şiddetli rüyalar görmesine neden olup olmadığını ya da rüyalarının cüppenin tepkisini tetikleyip tetiklemediğini bilmiyordu. Bunun onu ilgilendirdiğini düşünmedi ve yoluna devam etti.

İlk başta, Magnus ve Gaunt'ın fısıldaştığını sandı. Diğerleri duyamayacak kadar uzaktayken, sık sık onların birlikte seyahat edip konuştuklarını görürdü. Yaklaşınca kaynağı keşfetti: Elden'dı. Battaniyenin altında, dirseğiyle kendini destekleyen devasa bir siluet görebiliyordu. Komplocu arkadaşı uzak tarafta duruyordu ve görüşünü engelliyordu. Wyatt kısa bir mesafede yatıyordu. O da uyanıktı ve izliyordu.

"Neler oluyor?" Royce denizciye fısıldadı. "Elden kiminle konuşuyor?"

"Keşiş."

"Myron mu?"

Wyatt başını

salladı.

"Yabancılarla böyle konuşması normal mi?"

Wyatt ona baktı. "Son üç gün içinde o küçük keşişle, son on yılda benimle konuştuğundan daha fazla konuştu. Dün gece de bunu yapıyorlardı ve yemin ederim Elden'in ağladığını duydum. Bir keresinde bir gemi cerrahının onun uyluğundaki yaraya kızgın demir çubuk soktuğunu görmüştüm. Elden sesini çıkarmamıştı, ama dün gece o küçük keşiş onu o kadar ağlattı ki, ertesi sabah gözleri kızarmıştı."

Royce hiçbir şey söylemedi.

"Komik olan şey, gülümsüyordu. Bütün gün boyunca Elden'in kulaklarından kulaklarına kadar sırtışını gördüm. Bu hiç ona göre bir şey değil."

"En iyisi uyumaya devam et," dedi Royce. "Bir saat sonra herkesi uyandıracağım."

Royce yine durdu.

Hadrian, arkadaki konumundan diğerlerinin başlarının üzerinden onu görebiliyordu. Bu sefer Royce diz çöktü, fenerini yanına yere koydu ve toprağı kazıdı. Alric yaklaşıp biraz yana çekildi.

Grup, önceki gün olduğu gibi, o günün çoğunu dar koridorda tek sıra halinde yürüyerek geçirdi. Tepelerinden su damlıyor, başlarını ve omuzlarını ıslatıyordu; aynı şekilde, ayak bileklerine kadar suya batarak yürüdükleri için ayakları da sanki turşuya batırılmış gibi hissediyorlardı.

"Bu sefer ne var?" diye Degan'ın küçümseyerek mırıldandığını duydu. "Şimdi her yirmi adımda bir duruyor. Monarşilerin ve feodal sistemin sorunu da bu zaten. Alric, sadece doğuştan gelen bir ayrıcalıkla bu görevi üstleniyor ve açıkça yetersiz. Bir yıl içinde kendi krallığını iki kez kaybetti ve şimdi bizim başımıza mı geçiyor? Soyuna değil, yeteneklerine göre seçilen bir liderimiz olmalı. En yetenekli, en becerikli biri olmalı, ama hayır, bizim Alric var. Ve tüm o minik bilgeliğiyle kral, bize rehberlik etmesi için Royce'u seçti. Ben yetkili olsaydım, Magnus'u öne çıkarırdım. O açıkça çok daha yetenekli. Sürekli Royce'un hatalarını düzeltiyor. Şu anda olduğumuzdan iki kat daha hızlı ilerlerdik. İnsanların sana saygı duyduğunu gözlemledim."

Hadrian, Gaunt'ın kendisine baktığını fark etti. O ana kadar Gaunt'ın kime konuştuğunu bilmiyordu.

"Kimse söylemiyor, kimse eğilmiyor ya da başka bir şey yapmıyor, ama senin çok saygı gördüğünü söyleyebilirim, Alric'ten daha fazla, bu kesin. Beni desteklersen, diğerlerini bu grubun komutasını kabul etmeye ikna edebileceğimizi düşünüyorum. Magnus'un kabul edeceğini biliyorum."

"Neden sen?" diye sordu

Hadrian. "Ha?"

"Neden sen sorumlu olmalısın?"

"Şey, birincisi, ben Novron'un torunuyum ve imparator olacağım. İkincisi, o ahmak Alric'ten çok daha zekiyim."

"Sen, soy değil, liyakate dayalı bir sistem istediğini söylemiştin."

"Öyle dedim, ama dediğim gibi, bu göreve ondan çok daha uygunum. Ayrıca, liderlik etmek için değilse neden buradayım ki?"

"Alric adamları savaşa götürdü ve *götürdü* derken, bunu gerçekten kast ediyorum. O, herkesin, hatta korumalarının bile önünde, ok yağmuru altında Medford kapılarına bizzat saldırdı."

"Aynen, adam aptalın teki."

"Tamam, en akıllıca seçim olmayabilir, ama cesaretini ve başkalarını tehlikeye atarken kendisi güvenli bir yerde oturmak istemediğini gösterdi. Bu da benim gözümde ona değer kazandırıyor. Ama tamam, ne demek istediğini anlıyorum. En akıllı lider olmayabilir. Eğer zeki ve liyakatli birini istiyorsan, Prenses Arista açık ara en iyi seçimdir."

Degan, Hadrian'ın somurtkan yüzünü görünce, yorumlarını şaka olarak algıladığı anlaşılan bir şekilde güldü. "Ciddi olamazsın? O bir kadın, sinir bozucu, manipülatif, otoriter bir kadın. Bu yolculuğa çıkmamalıydı bile. Alric'i parmağında oynatıyor ve bu hepimizin ölümüne neden olacak. Beni o zindandan tek başına kurtarmaya çalıştığını biliyor muydun? Feci bir şekilde başarısız oldu, kendisi yakalandı ve koruması öldürüldü. O böyle yapar, biliyorsun. İnsanları öldürür. O bir tehdit. Üstelik zeki de..."

Degan başının arkasıyla duvara çarptı, sekip dizlerinin üzerine çöktü. Hadrian parmak eklemlerinde acı hissetti ve ancak o zaman ona vurduğunu fark etti.

Gaunt, gözleri yaşlı, elleriyle yüzünü kapayarak yukarıya doğru baktı. "Çılgın aptal! Delirdin mi sen?"

"Neler oluyor?" Arista, sıra boyunca geriye doğru seslendi.

"Bu aptal az önce yüzüme yumruk attı! Burnum kanıyor!"

"*Hadrian* mı yaptı?" diye şaşkın bir şekilde sordu prenses.

"Bu... bir kazaydı," diye cevapladı Hadrian, bunun zayıf bir cevap olduğunu biliyordu, ama yaptığını başka nasıl tarif edeceğini bilmiyordu. Gaunt'a vurmak istememişti; öylece olmuştu.

"*Yanlışlıkla* mı yumruk attın?" Wyatt, gülmesini zorlukla bastırarak sordu. "Bodyguard olmanın ne demek olduğunu tam olarak anladığını sanmıyorum."

"Hadrian!" diye bağırdı Royce.

"Ne?" diye bağırdı, Royce'un bile bu utanç verici ana katılacağına sinirlenerek.

"Buraya gel. Bir şeye bakmanı istiyorum."

Degan hala dizlerinin üzerinde, su birikintisinin içindeydi. "Şey... özür dilerim." "Benden uzak dur!"

Hadrian sıraya doğru ilerlerken Wyatt, Elden ve Myron onu geçmesi için duvarlara yaslandılar ve her biri onu merakla izledi.

"Ne yaptı?" Arista, ona ulaştığında fısıldadı. "Hiçbir şey, gerçekten."

Kız kaşlarını kaldırdı. "Sebepsiz yere ona yumruk attın mı?"

"Şey, hayır, ama... durum biraz karmaşık. Ben bile tam olarak anlamadım. Sanırım bir tür refleks gibiydi."

"Refleks mi?" dedi. "Ona özür diledim."

"Bugün herhangi bir zaman olur," dedi Royce.

Arista kenara çekildi ve Royce geçerken ona şüpheyle baktı. "O neydi öyle?" diye sordu Alric yaklaşırken.

"Ben, ah... Gaunt'ın yüzüne yumruk attım." "Aferin sana," dedi Alric.

"Birinin bunu yapmasının zamanı gelmişti," dedi Mauvin. "Sadece benden önce davrandığın için üzgünüm."

"Buna ne diyorsun?" diye sordu Royce, hala dizlerinin üzerinde durarak fenerinin yanındaki yerde bir şeyi işaret ederek.

Hadrian eğildi. Bir dizi taş boncuk, tüy ve tavuk kemiği gibi görünen şeylerin geçirildiği deri bir ip vardı.

"Bu bir Trajan ayak bileziği," dedi onlara. "Ghazel'in Ankor kabilesinin savaşçıları tarafından şans getirmesi için takılır."

"Uçları yırtılmamış," dedi Royce. "Ama nasıl bükülüp kıvrılmışlara bakın. Sanırım az önce çözülmüş. Ve kısmen toprağın altında gömülü, bu yüzden bir süredir burada olduğunu düşünüyorum. Her neyse, onların mahallesindeyiz, bu yüzden biraz daha dikkatli hareket etmeye başlasak iyi olur. Konuşmayı en aza indirmeye çalışın."

Hadrian bileziğe baktı ve Royce tekrar ilerlemeye hazırlanırken kolundan tuttu.

"Al," dedi, vücudunu grubun geri kalanının görüşünü engelleyecek şekilde konumlandırarak. Alverstone'u Royce'un eline koydu.

"Nereye gittiğini merak ediyordum."

"Sanırım kedinin pençelerini yeniden kesme zamanı geldi," dedi Hadrian. "Uslu dur, tamam mı?"

"Bak kim konuşuyor."

Grup tekrar ilerlemeye başladı. Hadrian arkaya dönmedi. Ghazel ile önden karşılaşma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünüyordu ve Gaunt'a geri dönme fikri de hoşuna gitmiyordu.

Koridor genişledi, üç kişi yan yana yürüyebilecek kadar. Sonra aniden geçit sona erdi. Uzak tarafı bir çatlaktan ibaret olan küçük bir odada durdu. Ortada sadece büyük bir kaya yığını vardı.

Gaunt tiksintiyle başını salladı. "Sana onun beceriksiz olduğunu söylemiştim," dedi Alric'i işaret ederek. "Bunun doğru geçit olduğundan o kadar emindi ki, birkaç gün sonra kendimizi bir çıkmazda bulduk."

"Benim beceriksiz olduğumu mu söyledin?" diye sordu kral, sonra Hadrian'a baktı. "Onu dövmene şaşmamalı. Teşekkürler."

"Peki ya biz?" diye sordu Gaunt. "Kaç günlük yiyeceğimiz var? Ne kadar zaman kaybettik? Ne kadar zamandır buradayız? Üç gün mü? Aquesta'dan buraya gelmemiz iki gün sürdü. Toplam beş gün. Geri dönmek için beş gün daha ekleyin, şu anda yola çıksak bile on gün geçmiş olacak! Elfler Aquesta'ya ulaşana kadar ne kadar zamanımız var sence? İki hafta mı? Bu sürenin çoğunu geri dönmekle harcayacağız." "Başka bir seçenek önerdiğini duymadım," dedi Arista.

"Alric elinden gelenin en iyisini yaptı ve bence buradaki hiç kimse daha iyisini yapamazdı."

daha iyi."

"Ne kadar şaşırtıcı, kız kardeşi onu savunuyor."

Mauvin Gaunt'a doğru adım attı ve kılıcını çekti. Kılıç, aynalı yüzeyinde fenerlerin ışığını yansıtarak parladı ve Mauvin kılıcın ucunu Gaunt'ın boynuna dayadı. "Seni daha önce uyarmıştım. Benim huzurumda kralım hakkında saygısızca konuşma."

"Mauvin, dur!" diye emretti Arista.

"Onu öldürmeyeceğim," diye güvence verdi. "Sadece yüzüne baş harflerimi kazıyacağım."

"Alric." Kardeşine döndü. "Ona durmasını söyle."

"Bunu yapmam gerektiğinden emin değilim."

"Gördün mü! Bahsettiğim baskı bu!" diye bağırdı Gaunt. "Kalıtsal otoritenin kötülükleri."

"Biri onu sustursun," diye bağırdı Royce.

"Mauvin," dedi Hadrian.

"Ne?" Mauvin ona şaşkın bir şekilde baktı. "Sen ona yumruk attın!"

"Evet, ama o geçmişte kaldı."

"Kılıcını indir, Mauvin," dedi Alric, yumuşayarak. "Onurum, bu iş bitene kadar bekleyebilir."

Mauvin silahını kınına koydu ve Gaunt duvardan uzaklaşarak ağır ağır nefes aldı. "Beni tehdit etmek durumu değiştirmez. Hâlâ çıkmazdayız ve bu..."

"Bu bir çıkmaz sokak değil," dedi Magnus. Botuyla iki kez yere vurdu, dizlerinin üzerine çöktü ve kulağını yere dayadı. Sonra başını kaldırıp kaya yığınının sert bir bakış attı. Ayağa kalktı ve kayaları bir kenara atmaya başladı. Altında birkaç tahta parçası ve onların altında bir delik vardı.

"Bu kasten gizlenmiş," dedi Wyatt.

"Bu, doğru geçitte olduğumuz anlamına gelmez," diye itiraz etti Gaunt. "Keşişin bir deliğe girmekten bahsettiğini hatırlamıyorum. Bunun doğru yol olduğunu söylemenin bir yolu yok."

"Doğru yol," diye cevapladı Myron.

Gaunt küçük keşişe döndü. "Demek bizden bilgi saklıyorsun, öyle mi? Yoksa sadece beceriksizsin ve günlüğün bu kısmını bize söylemeyi unuttun mu?"

"Hayır," dedi alçakgönüllü bir şekilde. "Günlükte bununla ilgili hiçbir şey yazmıyor."

"O zaman sandığımdan daha dindarsın, çünkü Maribor sana bizden sakladığı bilgileri veriyor olmalı."

"Belki," diye cevapladı Myron. "Tek bildiğim, bunun Edmund Hall'un işareti olduğu." Parmakla işaret etti. "Bakın, taşa oyulmuş."

Royce ilk olarak oraya gitti ve ışığını zemine tutarak oyulmuş yazıyı ortaya çıkardı:

EH

"E.H.," diye okudu Gaunt. "Bunun Edmund Hall'un kısaltması olduğunu nereden biliyoruz?"

"Sence bu baş harfleri taşıyan bir sürü insan buradan geçiyor mu?" diye sordu Royce.

"Günlüğüne tam olarak bu şekilde baş harflerini yazmış," diye açıkladı Myron.

"Peki ya bunlar, Myron?" diye sordu Royce, daha fazla kayayı iterek daha fazla kazımayı ortaya çıkardı. Bunlar *EH*'den çok daha parlak ve daha tazeydi.

Myron onlara sadece bir an baktı ve "Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum" dedi.

Hadrian öne çıktı, tozu üfleyerek temizledi. Sonra Arista ve Alric'e döndü.

"Patrik başka ekipler gönderdiğini söylememiş miydi?"

"Evet, öyle yaptı," diye onayladı Alric. "Sanırım üçü."

"İmparatoriçeye göre hepsi başarısız oldu," diye ekledi Arista.

Hadrian Royce'a baktı. "Sanırım gönderdiği üçüncü grubu biliyoruz, ama onlar buraya gelmediler. Yine de, bunların birinci veya ikinci ekibin baş harfleri olduğunu tahmin ediyorum." Royce'a tekrar baktı. "Buraya gelecek bir grubu özenle seçecek olsaydın ve istediğin kişiyi seçebilseydin, böyle bir grubu yönetmesi için kimi seçerdin?"

"Breckton olabilir," diye cevapladı Royce. "Ya da Delgos'tan Gravin Dent."

"Breckton'ı seçmediklerini biliyoruz, ilk baş harflere bak, GD. Peki, Gravin en son ne zaman görüldü? Bu yıl Wintertide oyunlarında yoktu."

"Geçen yıl da yoktu," dedi Alric.

"Dahlgren'deydi," dedi Mauvin.

"Evet, oradaydı!" diye onayladı Arista. "Fanen'in onu gösterip ne kadar büyük bir maceracı olduğunu ve çoğunlukla Nyphron Kilisesi için çalıştığını söylediğini hatırlıyorum. Ona bir şey demişti... bir... bir..."

"Quester?" diye sordu

Mauvin. "Evet, aynen

öyle!"

"Şimdi bir düşünelim," dedi Hadrian. "Bir akademisyene, bir tarihçiye ihtiyaçları vardı. Dent Dahlgren'deydi. Başka biri daha yok muydu? Mancınlık komik adam, adı neydi?"

"Tobis Rentinual mı?" diye sordu Mauvin. "O gerçek bir deliydi."

"Evet, ama Novron'un karısının adını mancınığa verdiğini, çünkü antik imparatorluk tarihi üzerine çok araştırma yaptığını söylediğini hatırlıyor musun?"

"Evet. Bir dil öğrenmek zorunda olduğu falan gibi bir şey söylemişti, değil mi? Bununla övünüyordu, hatırladın mı?"

"Doğru." Hadrian başını salladı. "İkinci baş harflerine bak, TR."

"Tobis Rentinual," dedi Mauvin. "Hatta onun harfleri yazış şekline benziyor."

"Diğerleri ne peki?" diye sordu Alric.

Hadrian omuz silkti. "Sadece ilk ikisini tahmin ediyorum. Diğerleri hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ben biliyorum," dedi Magnus. "En azından bir tanesini. HM, bu Herclor Math."

"Kim?" diye sordu Hadrian ve etrafına baktı, ama herkes omuz silkti.

"Tabii ki hiçbiriniz onu tanımazsınız. O bir duvarcı, bir *cüce* duvarcı. —ve iyi bir yazı. Onun yazısını her yerde tanırım. Math ailesi eski bir ailedir. Math ailesi Drumindor'un tasarım ekibinde bile çalışmıştır. Klanının geçmişi çok eskilere dayanır.

"Neden taş baş harflerini yazdılar?" diye sordu Wyatt.

"Belki de takip edenlere bu kadar ilerlediklerini bildirmek için," diye cevapladı Magnus.

"Neden lanet olası üç seçenekli geçidi işaretlemediler?" diye sordu Mauvin.

"Belki de planlamışlardır," dedi Arista. "Belki de bizim gibi doğru olanı seçip seçmediklerini bilmiyorlardı, ama çıkarken işaretlemeyi planladılar, sadece... sadece hiç çıkamadılar."

"Belki biz de baş harflerimizi kazımalıyız," diye önerdi Mauvin. "Böylece diğerleri bizim burada olduğumuzu bilir."

"Hayır," dedi Arista. "Eğer geri dönemezsek, bizi takip edecek başkaları olmayacak."

Her ikisi de endişeyle deliğe baktı.

"Her neyse," dedi Royce, "burası aradığımız yer gibi görünüyor. İpi kim taşıyor?"

Üç ip parçasını birbirine bağladılar ve Hadrian ipi tutarken Royce içeri girdi. İpin üçte ikisini uzattılar, sonra Hadrian ipin durduğunu ve Royce'un ağırlığının kalktığını hissetti.

Bekledi.

Hepsi bekledi. Bazıları bulabildikleri düz yerlere oturdular. Elden ayakta kaldı. Deliğe bakarken yüzünde hoş olmayan bir ifade vardı. Arista'nın yorumlarına rağmen, cüce taş hepsinin baş harflerini oymakla meşguldü.

"Ona seslenmek ister misin?" diye sordu Alric. "Bir süredir orada."

"Sabırlı olmak daha iyi," diye cevapladı. "Royce, aşağı inmemizi istediğinde ya seslenir ya da ipi çeker."

"Ya düşerse?" diye sordu Mauvin.

"Düşmedi. Öte yandan, daha olası olan şey, Ghazel'in devriyesi var ve onların geçmesini bekliyor olması. Sinirlenip aşağıya bağırmaya başlarsan, onu öldürür ya da kızdırırsın. Her iki durumda da iyi bir fikir değil."

Mauvin ve Alric ciddiyetle başlarını salladılar. Hadrian, ikisinin Ervanon'a yaptığı ilk yolculukta bu dersi zor yoldan öğrenmişti. Royce'a güvenmeyi öğrenmek

, karanlıkta, yalnızken ve dünya o kadar sessizken kendi nefesini duyabileceğin bir ortamda güvenmeyi öğrenmek bir gecede olacak bir şey değildi.

Hadrian, Crown Tower'a tırmanırken rüzgârın onları kamçılıdığını hatırladı. O kule *çok yüksekti*. O zamandan beri Royce ile birlikte yüzlerce kule tırmanmış olmalıydı, ama Drumindor dışında, o kule en yüksek ve ilk tırmandığı kuleleydi. Küçük hırsızın, sadece el pençeleriyle sinek gibi dik duvarı tırmanabilmesine hayret etmişti. Hadrian'a bir çift vermiş ve o bunları kullanmaya çalışırken sırtarak oturmuştu.

"Umutsuz vaka," dedi ve pençeleri geri aldı. "En azından ipe tırmanabilir misin?"

Hadrian, Calis'in arenalarında geçirdiği günlerden yeni dönmüştü. Orada, Mandalin Kaplanı olarak haykırışlarla alkışlanan ve saygı gören biriydi. Bu cılız adamın onu köyün delisiymiş gibi davranmasından hiç hoşnut değildi. Royce'un kendini beğenmiş tavrına o kadar sinirlenmişti ki, Hadrian onu bayılana kadar dövmek istemişti, ancak Arcadius ona sabırlı olmasını söylemişti. "O, sahip olduğu her efendi tarafından kötü bir şekilde dövülmüş, ünlü bir av köpeğinin yavrusu gibidir," demişti yaşlı büyücü. "O, biraz emek harcamaya değer bir mücevherdir, ama seni sınayacak, hem de çok sınayacak. Royce kolay kolay arkadaş edinmez ve onunla arkadaş olmak kolay değildir. Sinirlenme. O da bunu istiyor. Bunu bekliyor. Seni uzaklaştırmaya çalışacak, ama sen onu kandıracaksın. Onu dinle. Ona güven. Bu, onun beklemeyeceği bir şey. Kolay olmayacak. Çok sabırlı olman gerekecek. Ama bunu yaparsan, ömür boyu dost olacaksın, ona istersen silahsız bir şekilde ejderhanın ağzına girecek türden bir dost."

Hadrian ipin hafifçe çekildiğini hissetti. "Her şey yolunda mı dostum?" diye yumuşak bir sesle seslendi. "Buldum," diye cevapladı Royce.

"Aşağı gel."

Bir maden kuyusu gibiydi, dar ve derindi. Hadrian kısa bir mesafe indiğinde, gözleri aşağıda zayıf bir ışık fark etti. Soluk mavi-yeşil ışık, kuyunun tabanına sızıyor gibiydi ve Hadrian, kuyunun derinliğinin yüz fitten fazla olmadığını tahmin edebiliyordu. Dibe ulaştığında, güçlü bir esinti hissetti ve bir ses duydu. Çok uygunsuz bir ses — dalgaların çarpması.

O kadar geniş bir mağarada duruyordu ki, karşı duvarı göremiyordu. Ayaklarının dibinde deniz kabukları ve siyah kum vardı, önünde ise beyaz ve köpüklü dalgaların vurduğu büyük bir su kütlesi uzanıyordu. Kumsal boyunca, parlak yeşil renkte parlayan yosun ve alg kümeleri gördü ve okyanus

z m r t rengi bir      yayıyordu ve tavan bu        yle bir   ekilde yansıtıyordu ki, sanki yeraltında de  illermi   gibi g  r n yordu. Sanki bulutlu, ama ye  il bir g  ky z n n altında, gece sahilde duruyormu   gibi hissetti. Burnu tuz, balık ve deniz yosununun keskin kokusuyla doldu. Sa   tarafta sonsuz su uzanıyordu, ama d md z ileride, ufukta, binaların, s t nların, kulelerin ve duvarların sil etleri g  r n yordu.

Denizin kar  sında Percepliquis   ehri uzanıyordu.

Royce sahilde durup denizin   tesine bakarken, Hadrian ini   yapt  ında omzunun   zerinden arkasına baktı. "Her g  n g  rebilece  in bir manzara de  il, de  il mi?"

"Vay canına," diye cevapladı.

Kısa bir s re sonra hepsi siyah kumların   zerinde durmu  , denizi ve   tesindeki   ehri seyrediyorlardı. Myron   ok ge  irmi   gibi g  r n yordu. Hadrian, ke  i  in daha   nce hi   okyanus g  rmedi  ini, hele parlak ye  il renkte bir okyanus g  rmedi  ini fark etti.

"Edmund Hall yeraltı denizinden bahsetmi  ti," dedi Myron sonunda. "Ama Bay Hall a  ıklamalarda pek iyi de  ildir. *Bu...* bu ger  ekten inanılmaz. Kendimi hi  bir   ekilde b  y  k g  rmedim, ama burada dururken kendimi bir   akıl ta  ı kadar k    k hissediyorum."

"Okyanusunu kaybeden var mı?     nk  sanırım biz onu bulduk," dedi Mauvin.

"  ok g  zel," dedi Arista. "Vay

canına," diye mırıldandı

Wyatt.

"Burayı nasıl ge  ece  iz?" diye sordu Gaunt.

Hepsi Myron'a baktı. "Ah, do  ru, pardon. Edmund Hall, sahilde buldu   malzemelerle bir sal yaptı.   ok fazla malzeme oldu  unu s yledi. Yanında bulunan bir ip ile tahtaları birbirine ba  ladı ve eski bir sandı  ın bir tarafından bir d men yaptı. Yelkeni, dikilmi     uvallardan olu  an bir yamalı boh aydı, dire  i ise uzun bir dalgaların s r kledi  i k t kten yapılmı  tı."

"Ne kadar s rd ?" diye sordu Gaunt. "     hafta."

"Mar adına!" diye haykırdı.

Alric ona ka  larını   attı. "Biz on ki  iyiz ve aramızda uzman bir denizci ve daha iyi ekipmanlarımız var. Hadi hammaddemizi aramaya ba  layalım."

Hep birlikte, g  zel bir yaz g  n nde deniz kabukları ve denizyıldızları arayan bir grup sahil avcısı gibi da  ıldılar.

Kıyıda çok sayıda enkaz vardı. Eski şişeler ve kırık kasalar, direkler ve ağlar, hepsi bin yıldır orada olduklarına rağmen şaşırtıcı derecede iyi korunmuştu. Hadrian, bir tarafında yazı olan bir sürahi aldı. Dikkatlice ters çevirdi ve sadece yaşı nedeniyle çok değerli bir eser tuttuğunu fark etti. Yazıyı okuyabileceğini ummuyordu. Percepliquis'in antik döneminden kalma her şey Eski Dil'de yazılmış olacaktı. Yazılı olanlara baktı ve onları anlayabildiğini fark edince şaşkına döndü: BRIG'S RUM DISTILLERY. DAGASTAN, CALIS.

Gözlerini kırptı.

"Myron nerede?" Hadrian'ın dikkatini sürahidenden uzaklaştıran, sorudan çok sesiydi.

Elden konuşmuştu. İri adam kumların üzerinde dalga kırıcı gibi duruyordu, başını çevirip etrafı arıyordu. "Onu göremiyorum."

Hadrian sahili baştan aşağı süzdü. Elden haklıydı, keşiş gitmişti.

"Onu bulacağım," dedi Royce sinirli bir şekilde ve koşarak uzaklaştı.

"Elden?" diye seslendi Wyatt. "Bana yardım eder misin?" dedi, kumun içine gömülmüş büyük, yıpranmış bir tahtayı çekmeye çalışırken. "Bunu omurga olarak kullanabiliriz, sanırım."

Alric ve Mauvin, tahta bir sandığın kenarı gibi görünen bir şeyi sürüklüyorlardı. "Bunun başka bir tarafı da var, şuradaki kayaların arasında," diye bilgilendirdi kral Wyatt'ı.

"Harika, ama şu anda ikiniz bu kirişi çıkarmamıza yardım edebilir misiniz?"

Gaunt, sanki bir kayanın altında gizlenmiş bir direk bulacakmış gibi, isteksizce sahilde dolaşp kayaları tekmeliyordu. Magnus ise sudan belirgin bir şekilde uzak duruyor, yüksek sahil bölgesinde kalıyor ve sanki sürekli zincirli olduklarından emin olması gereken havlayan köpeklermiş gibi omzunun üzerinden dalgalara bakıyordu.

Arista, dördünün kumdan kirişi çıkardıkları yere koşarak geldi. "Kocaman bir kanvas parçası buldum!" dedi ve küçük bir dans yaptı.

Hadrian, ayaklarının çıplak olduğunu fark etti. Ayakkabılarını elinde tutuyor, topuklarından sallıyor, cüppesi dalgalanıyordu. O anda ona baktığında, tavernalarda veya küçük kasabalarda tanıdığı herhangi bir kız gibi görünüyordu, hiç de bir prenses gibi değil.

"Kutlama dansımı beğenmedin mi?" diye sordu ona.

"Öyle mi?"

Gözlerini devirdi. "Hadi gel, kanvasları almama yardım et. Mükemmel bir yelken olacak."

Kumsala doğru koştu ve Hadrian onu takip etti. Durdu, eğildi ve gömülü bir kanvas parçasının köşesini çekti. "Onu kazıp çıkarmamız gerekecek, ama eminim büyüktür. Sanırım..." Royce ve Myron'un onlara doğru yürüdüğünü görünce durdu.

"İşte buradasınız," dedi Hadrian azarlayıcı bir tonla. "Elden endişelendi, genç adam."

"Bir yengeç gördüm," dedi Myron utanarak. "Kocaman kıskaçları var ve yanlara doğru koşuyorlar, çok hızlı hareket ediyorlar, büyük örümcekler gibi. Onu sahilde kovaladım ama iyice bakamadan bir deliğe kayboldu. Hiç yengeç gördün mü?"

"Evet, Myron. Daha önce yengeç görmüştüm."

"Oh, demek ne kadar büyüleyici olduklarını biliyorsun! Ben resmen kendimden geçtim... Yani, resmen değil. Yani, yengeç beni resmen taşıdı değil, daha çok cezbetti diyebiliriz."

"Royce, bulduğum tuvali bak!" dedi Arista, onun için küçük dansını tekrarlayarak.

"Çok güzel," diye cevapladı hırsız.

"Yeterince etkilenmiş görünmüyorsun. Bu bizim yelkenimiz olacak," dedi gururla. "Belki de salın en iyi parçasını bulan kişi için bir yarışma düzenlemeliyiz." Bunu açgözlü bir gülümsemeyle ekledi.

"Bunu yapabiliriz," dedi Royce başını sallayarak. "Ama senin kazanacağını sanmıyorum." "Öyle mi? Daha iyi bir şey mi buldun?"

"Myron buldu."

"Yengeçten daha mı iyi?" diye sordu Hadrian.

"Öyle de denebilir." Royce onlara onu takip etmelerini işaret etti.

Denize doğru uzanan kayalık duvarın etrafından dolaştılar ve bu yüzden kısa bir süre ayak bileklerine kadar suya girerek yürümek zorunda kaldılar. Uzak tarafta, sahilden yaklaşık yarım mil aşağıda kumların üzerinde, omurgası yana yatmış küçük, tek direkli bir tekne duruyordu. İki siyah yelkeni direklerden sarkmış, deniz melteminde zayıfça çırpınıyordu.

"Mar adına!" Hadrian ve Arista aynı anda söylediler.

Teknenin güvertesindeki gevşek bir tahta Hadrian'ın ağırlığı altında gıcırdadı ve Royce ona öfkeyle baktı. On iki yıldır birlikte çalışıyorlardı, ama Royce hala Hadrian'ın yüzemediğini anlayamıyordu. Sorun, Royce'un yüzebiliyor olmasıydı. O bunu çok kolaymış gibi gösteriyordu. Hadrian, bir hırsızın karikatürü gibi yürüyordu: parmak uçlarında, dengesi için kollarını açmış, sanki ip üzerindeymiş gibi yukarı aşağı sallanarak. Royce ise sanki şehir caddesinde dolaşıyormuş gibi rahatça yürüyordu. İşlerinde her zaman olduğu gibi, yüz ifadeleri ve el hareketleriyle iletişim kuruyorlardı. Royce, lonca eğitiminin bir parçası olarak işaret dilini öğrenmişti, ancak Hadrian'a birkaç işaretten fazlasını öğretmeye hiç zahmet etmemişti. Royce, işaret ederek, parmaklarıyla sayarak veya düz avucunu makas gibi açıp kapatarak, yerde yürüyen bacakları taklit ederek basit ve açık işaretler yaparak her zaman ihtiyaç duyduğu şeyi iletebiliyordu. Sessiz diyaloglarının çoğunu şu anda yaptığı gibi ifade ediyordu: gözlerini devirerek, sert bakışlarla ve acınası bir şekilde başını sallayarak. Sık sık sinirli görüldüğü düşünülürse, Hadrian'a neden katlandığı bir muammaydı. Crown Tower'a yaptıkları ilk geziden sonra, ikisi de Arcadius'un onları bir araya getirmesinin delilik olduğuna ikna oldular. Royce ondan nefret ediyordu ve bu duygu karşılıklıydı. Royce'un kısa süre önce doğruladığı gibi, birlikte geri dönmelerinin tek nedeni kin beslemeleriydi; ortak nefretleri onları buna zorluyordu. Royce, Hadrian'ın pes etmesini ya da ölmesini istiyordu, Hadrian ise ona bu tatmini yaşatmayı reddediyordu. Tabii ki, sonunda ikisinin de beklemediği bir şey oldu: yakalandılar.

Royce avucunu yukarı doğru uzattı ve Hadrian hareket etmeyi bıraktı, sanki çocuk oyunu oynuyormuş gibi olduğu yerde donakaldı. Royce'un dinlemeye çalışan bir köpek gibi başını eğdiğini görebiliyordu. Başını salladı ve ona tekrar kendisini takip etmesini işaret etti.

İkili, gemiyi keşfetmek için partinin geri kalanını Arista'nın kanvas bulduğu yere yakın, güvenli bir şekilde sahilde bırakmıştı. Gemi terk edilmiş görünüyordu, ancak Royce riske girmeyi reddetti. Güvertede buldukları şeyler, geminin terk edilmiş olduğunu daha da doğruluyordu. Ahşap pürüzlü ve aşınmıştı, boyası dökülüyordu ve yengeçler sanki uzun süredir orada yaşıyormuş gibi koşturuyorlardı. Pruva plakasında geminin adı yazıyordu: *Harbinger*. Yine de, son bir gizem daha araştırılmalıydı. Küçük gemi, *Emerald Storm*'a kıyasla çok küçüktü, güverte altı kabini destekleyecek kadar büyüktü ve içinde ne olduğunu görmeleri gerekiyordu.

Kapı kapalıydı ve Royce, sanki saldırmaya hazır bir engerek gibi yavaşça kapıya yaklaştı. Kabine ulaştığında, Hadrian'a baktı. Hadrian,

kılıçlarını. Royce mandalı dikkatlice çevirdi. Aşınmış metal sıkışmıştı ve onu çıkarmak için uğraştı. Sonra kapı bir gıcırta ile içeriye doğru düştü ve iç duvara çarptı. Hadrian her ihtimale karşı öne atıldı. Kabinin boş olmasını bekliyordu, ama sürpriz bir şekilde, kapı aralığından sızan zayıf ışık bir adamı ortaya çıkardı.

Adam, küçük kabindeki küçük bir yatakta yatıyordu. Ölmüş, yüzü çürümüş, gözleri ve dudakları yok olmuş ve vücudunun büyük bir kısmı, muhtemelen yengeçler tarafından yenilmişti. Hadrian, adamın çok uzun zaman önce ölmediğini, kesinlikle bir yıldan az, belki de sadece altı ay önce öldüğünü tahmin etti. Adam denizci kıyafetleri giymişti ve boynunda beyaz bir fular vardı.

Hadrian fısıldadı, "Tanrım, bu..." Royce

başını salladı. "Bu Bernie."

Hadrian, Bernie'yi *Emerald Storm'un* zayıf yapılı üst güverte adamı olarak hatırladı. Royce'un öldürdüğü Staul, Dr. Levy ve tarihçi Antun Bulard ile birlikte Sentinel Thranic için çalışmıştı. Onlar, Patriark'ın boynuzu ele geçirmek için gönderdiği üçüncü ve son ekipti. Hadrian onları en son Dört Rüzgar Sarayı'nın altındaki zindanlarda görmüştü.

"Yatakta ve yerde kan var gibi görünüyor," dedi Royce.

"Sözüne inanıyorum, ben sadece bir gölge görüyorum, ama karnının etrafındaki şey ne?"

"Keten - kan lekeli. Görünüşe göre midesine aldığı bıçak darbesi nedeniyle ölmüş, ama yavaş yavaş." Royce kabinde çıktı ve geminin etrafına bakındı, güverteyi ve halatları incelemek için eğildi.

"Ne arıyorsun?"

"Kan," diye cevapladı. "Her yer kanla kaplı, güvertede lekeler, halatlarda ve dümeninde el izleri var. Sanırım yaralı halde denize açılmış."

"Gemide saldırıya uğramış olabilir."

"Olabilir, ama sanmıyorum. Yaralanmasına neden olan kavgadan başlangıçta sağ kurtulmuş gibi görünüyor, bu da diğer adamın daha ağır yaralanmış olması gerektiği anlamına gelir, ama başka ceset yok."

"Denize atmış olabilir."

"Olabilir, ama yine de kavga izleri ve kan kalırdı, çok fazla kan . Ben sadece damlalar ve lekeler görüyorum. Hayır, bence yaralandı, gemiyi hazırladı ve denize açıldı..." Royce dümenlere koştu, sonra da kık tarafına. "Evet, dümen bağlı. Gemiyi hazırladı, dümeni bağladı; sonra, kendini zayıf hissedince, aşağıya uzandı ve yavaş yavaş kan kaybından öldü."

"Peki onu kim bıçakladı?"

Royce omuz silkti. "Ghazel mi?"

Hadrian başını salladı. "Ne kadar oldu? Üç, dört ay mı? O bileziği gördün. Ghazel buradan geçti. Bu gemiyi gördüler ama dokunmadılar. Onu öldürselerdi, gemiyi alırlardı. Hayır, Thranic'in Ghazel ile bir anlaşması vardı, hatırladın mı? Rehber ve güvenli geçiş hakkında bir şeyler söylemişti."

"Yani Merrick ya da Patriark, Ghazel ile bir anlaşma yapıp onların buraya gelmesine izin verdi mi?"

"Öyle görünüyor."

Hadrian diğerlerine el salladı ve bir ip merdiveni geminin yan tarafına indirdi. "Herkes sağ salım, değil mi?" Alric gemiye çıkarken sordu.

"Güvendeyiz," dedi Hadrian. "Sağlamlık konusunda ise, denizcilik konusunda uzman olan arkadaşımıza danışmak istiyorum."

Wyatt geminin ortasında durdu ve ayaklarını güverteye sertçe vurdu. Sonra bir ipi yakaladı ve direğin tepesine tırmandı, halatları ve yelkenleri inceledi. Son olarak, aşağı indi. Geri döndüğünde, "Biraz yıpranmış ve bakımsız, ama Tenkin doggerları arasında iyi bir gemi," dedi.

"Tenkin mi?" diye sordu Mauvin.

Wyatt başını salladı. "Kabin içindeki Bernie, değil mi?"

"Eminim," diye cevapladı Hadrian.

"O zaman bu sadece bir yeraltı tuz gölü değil." "Ne demek istiyorsun?"

"Bu tekne Dört Rüzgar Sarayı'ndan buraya yelken açmış. Burası Goblin Denizi'ne açılıyor olmalı, Ba Ran Ghazel'in keşfettiği, yeraltına inen ve Alburn'un altından buraya kadar seyredilebilen bir koy olmalı."

"Ghazel'lar bu şekilde Amberton Lee'ye girip keşif grupları gönderiyorlar," dedi Hadrian.

"Her ne kadar güzel olsa da," diye başladı Alric, "bu gemiyi suya nasıl indireceğiz?"

"Koymayacağız," dedi Wyatt. "Yaklaşık altı saat içinde kendi kendine suya inecek."

"Ha?"

"Bu gemi altı saat sonra denize atlayacak mı?" Mauvin inanamayan bir şekilde sordu.

"O gelgitten bahsediyor," dedi Arista.

"Şu anda gelgit düşük, ya da ona yakın. Sanırım gelgit yükseldiğinde su seviyesi kayalıkların kenarına kadar çıkacak. Burada plaj bile kalmayacak. Tabii ki, gemi yine de dibe değebilir. Yelken açıp rüzgârın bizi çekmesini umacağız. Eğer çekmezse, demir atmak zorunda kalacağız."

"Çekmek mi?" diye sordu Mauvin ve bu sefer omuz silken Arista'ya baktı.

"Geminin demirini alıp, bir sandala koyarsın, kürek çekerek açılırsın, suya atarsın ve sonra ırgatla gemiyi demire doğru çekersin. Bu eğlenceli bir iş değildir. Bazen demir tutmaz, bazen de çok iyi tutar. Her iki durumda da ırgatı çevirmek hiç hoş değildir. Tek söyleyebileceğim, Elden'e sahip olduğumuz için Maribor'a şükretmeliyiz.

"Tabii ki, bu büyüklükteki bir gemide sandal yoktur, bu yüzden çapayı suya indirmek için bir şey yapmamız gerekecek. Altı saatimiz var, bunu yapabiliriz. Royce, Hadrian ve Elden'ın gemiyi düzenlememe yardım etmelerine ihtiyacım var, bu yüzden Majesteleri kalan birkaç kişiyi alıp bir sal yapabilir mi?"

"Emredersiniz, Kaptan," dedi Alric.

"Korkarım ki yaşlı Bernie'yi de ortadan kaldırmamız gerekecek," dedi Wyatt. "Onu denize atmak cazip gelse de, muhtemelen onu gömmemiz gerekecek."

"Bana bakmayın," dedi Gaunt. "O adamı tanımıyordum bile."

"Ben yaparım," dedi Myron. "Biri onu sahile taşımama yardım edebilir mi?"

"Güzel, o zaman her şey yolunda," dedi Wyatt. "Altı saat sonra yelken açacağız, umarım."

BÖLÜM 13

HARBINGER'IN YOLCULUĞU

Gelgit gelmişti ve Arista kıyının çoğunun kaybolduğunu fark etti. Dalgalar uçurumun kenarına çarparak duvarı dövüyordu. Deniz suyu, geldikleri şaftın içine girip çıkıyordu ve her dalga ile birlikte belirsiz bir emme sesi çıkarıyordu. Gemi dik duruyordu, güverte düzdü ve her yeni dalga ile birlikte tüm gemi sallanıyor ve kış kısmı havaya kalkıyordu.

Myron, *Harbinger'in* güvertesinde durmuş, Royce halatlarla uçarak destekleri bağlarken gözlerini yelkenlere dikmişti. Kemiklerine kadar ıslanan keşiş, durduğu yerde bir su birikintisi oluşturmuştu. Cüppesi cildine yapışmış, omzunda parlayan bir deniz yosunu vardı ve saçlarında ve yanaklarında siyah kumlar vardı.

"Hepsi bitti mi?" diye sordu Hadrian, Royce'un ona attığı halatlardan birinin ucunu bağlarken.

Myron başını salladı. "Evet, çoğunlukla, ama düşündüm ki..." Bir kez daha yukarı baktı. "Royce onu en iyi tanıyan kişi olduğu için birkaç söz söylemek isteyebilir diye düşündüm."

"Royce biraz meşgul," diye cevapladı Hadrian.

Myron'un omuzları çöktü.

"Ben gelmeye ne dersin? Ben de onu tanıyordum."

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu Arista. Güvertede halatları sarıyor ve genel olarak dağınıklığı temizliyordu. Kimse ona bunu yapmasını istememişti. Kimse ona hiçbir şey yapmasını istememişti. Kadınların gemide olması beklenmedik bir durumdu ve Wyatt'ın onunla ne yapacağını bilmediğini düşünüyordu. Alric'e çapa için sal yapımında yardım etmeye çalışmıştı, ama bu kötü sonuçlanmıştı. Kardeşi, Mauvin, Degan veya Magnus'a bir şey önerdiğinde her seferinde belirgin bir şekilde yüzünü buruşturuyordu. Sadece bir saat sonra, kendini iyi hissetmediğini söyleyerek izin isteyip gemiye geri döndü. Wyatt'ın ona bir iş vereceğini umuyordu, ama Wyatt sadece gülümsedi ve geçerken kibarca başını salladı.

"Tabii ki," dedi Myron heyecanla, yüzünde parlak bir gülümsemeyle.

Arista ayağa fırladı ve garip bir şekilde rahatlamış hissetti. Nedense Myron'un onu da dışlayacağını düşünmüştü. Gönüllü olmaktan pişman oldu, çünkü gemiden inmek için göğüs hizasına kadar suya girmesi gerekiyordu. Su çok soğuktu ve nefesini kesti. Aşağıdaki zeminde tutunmaya çalışırken cüppesi etrafında dalgalandı.

Arkadan gelen güçlü bir dalga onu vurdu ve yüzüstü düşmeye başladı. Hadrian onu dirseğinden yakaladı ve tuttu.

"Teşekkürler. Orada yüzmeye gideceğimi sanıyordum," dedi ona.

"Dalğanın davranışı çok kötüydü, arkandan gizlice yaklaşıp sana saldırmak."

"Çok centilmence değildi, değil mi?" "Hiç de değil, ben şikayet ederdim."

Myron onların önüne geçti ve suyun sadece birkaç santim derin olduğu yüksek bir noktaya doğru sıçrayarak ilerledi. "O burada, en azından eskiden buradaydı." Myron endişeli bir şekilde etrafına baktı.

"Eminim hala oradadır," dedi Hadrian.

"O kaçmadan önce başlasak iyi olur," dedi Arista, dalğanın çekilmesiyle ayakları kuma gömüldüğünde. "Sen başla, Myron."

"Sevgili Maribor, ebedi babamız, kardeşimiz Bernie'ye veda etmek için burada toplandık. Adı bu, değil mi?" diye fısıldadı Myron.

Hadrian başını salladı.

"Onu hatırlamanı ve nehrin karşısındaki şafak ülkesine geçmesini sağla." Hadrian'a baktı ve eliyle konuşması için işaret etti.

"Ah..." Hadrian bir an düşündü. "Bernie tam olarak iyi bir adam değildi. O bir hırsızdı, mezar soyguncusuydu ve bir keresinde Royce'u bıçaklamaya çalışmıştı..." Myron'un ifadesini gören Arista, Hadrian'a dirsek attı.

"Ama, şey... aslında hiçbirimizi öldürmeye çalışmadı. Sanırım sadece işini yapıyordu. Sanırım bu işte oldukça iyiydi." Hadrian burada durdu ve garip bir ifadeyle baktı.

"Bir şey söylemek ister *misin*?" diye sordu Myron, Arista'ya. "Onu tanı mıyordum."

"Bu noktada, onun için sorun olmayacağını düşünüyorum," dedi Myron.

"Tamam. Sanırım." Bir saniye düşündü, sonra şöyle dedi: "Hiçbirimiz onu iyi tanı mıyorduk, ama eminim ki Bay Bernie de bizim gibi hem iyi yanları hem de kötü yanları vardı. Muhtemelen insanlara yardım etti ya da başkaları yapamayacakken zorluklar karşısında cesaret gösterdi. İçinde iyi yanları olmalı;

aksi takdirde Maribor, onun uygun bir şekilde vefat etmesini sağlamak için en şefkatli ve düşünceli hizmetkarlarından birini buraya göndermezdi."

"Vay canına, bu benimkinden çok daha iyiydi," diye fısıldadı

Hadrian. "Şşş," dedi Arista.

"Ve böylece, Lord," Myron başını eğerek sözlerini bitirdi, "Bernie'ye veda ediyoruz. Yeni bir şafağın ışığı ruhuna doğsun." Sonra Myron hafif bir sesle şarkı söyledi:

*Maribor, sana yalvarıyorum Seni
Tanrı'nın ellerine teslim ediyorum
Ona huzur ver, sana yalvarıyorum
Ona huzur ver, sana yalvarıyorum
İnsanların tanrısı yolculuğunu
korusun.*

"Bu kadar mı?" diye sordu Hadrian.

"Evet, bu kadar," diye cevapladı Myron. "Gelip soğuk suda beklediğiniz için ikinize de teşekkür ederim."

"Geri dönelim. Ayaklarım uyuşuyor," dedi Arista, dalgaların arasında zıplayarak.

"Majesteleri?" diye sordu Myron, onu takip ederek. "Sormadan edemem. Bahsettiğiniz Maribor'un hizmetkarı kim?"

Arista ona şaşkınlıkla baktı. "Tabii ki siz." "Oh."

Geri döndüklerinde, Alric ve diğerleri geçici salı *Harbinger'in* yanına bağlamaktaydılar. Arista etkilenmişti. Sal, sekiz fit kare büyüklüğündeydi, sıkıca bağlanmış ve ziftle kalafatlanmıştı.

Gemide, Wyatt ve Elden hareket ettirilebilecek her şeyi pruvadan kış tarafına itiyorlardı. Geminin arkası ciddi şekilde sallanmaya başladı, ayakta durmak zorlaşmıştı.

Herkes gemiye bindikten sonra, Wyatt sanki gökyüzüne bakıyormuş gibi yukarı baktı ve "Üst yelkeni açın!" diye bağırdı.

Royce bir halatı çektiğinde Arista nefesini tuttu, sonra tereddüt etmeden direğin diğer tarafına koştu ve bir halat daha çekti. Üst yelken açıldı ve Royce direğin tepesine atladı, ana yelken direğinin üstünden koşarak yelken halatlarını bağladı.

"Ana yelkeni açın!" diye bağırdı Wyatt ve Royce büyük yelkeni açtı. "Herkes halatlara!"

Geminin zıt taraflarında bulunan Hadrian ve Elden, yelkenin alt köşelerine bağlı halatları çekerek yelkeni gergin bir şekilde uzattılar.

"Herkes brace'lere! Tüm yelkenleri geri çekin!"

Elden ve Hadrian, direklerin uçlarına bağlı halatları tutup çektiler, rüzgarı açılı bir şekilde yakalayacak şekilde halatları döndürdüler ve gemiyi denize doğru geriye doğru ittiler. Wyatt'a baktılar, Wyatt doğru açıyı yakalayana kadar onlara el salladı; sonra destekleri bağladılar.

"Herkes kış tarafına!" diye bağırdı Wyatt ve herkes geminin arkasına geçti. Rüzgâr ve dalgalar gemiyi sallıyordu ve bazen sanki havalanacakmış gibi görünüyordu, ama gemi hareket etmiyordu.

"Omurga saplanmış," dedi Wyatt ve iç geçirdi. "Çekmemiz gerekecek. Elden ve Hadrian, çapayı salın üzerine çekin ve sıkıca bağlayın. Alric, affedin Majesteleri, ama sizi bir gemici gibi kullanmam gerekecek ve formaliteleri bir kenara bırakacağım. Umarım anlayışla karşılırsınız. Lütfen Mauvin'i al ve çapa salıya bağlanır bağlanmaz salı suya indir. Şimdi şunu unutma: geminin *hemen* arkasından kürek çek. Herhangi bir aç çekiş gücümüzü azaltır. Gemiye omurgası ile mükemmel bir çizgide çekmek istiyoruz. Zincir tamamen uzadığında, çapayı indir ve sonra olabildiğince çabuk gemiye dön."

Alric başını salladı ve Mauvin'in peşinden geminin yan tarafına tırmandılar. Hadrian ve Elden, ana direğe bağlı kasnakları kullanarak, dalgalarda sallanan ve zıplayan salın üzerine çapayı kaldırdılar. Alric ve Mauvin çapaya bindi ve çapayı güverteye sıkıca bağladı; ikisi de çarpan dalgalar tarafından ıslandı ve sırlıslam oldu. Hadrian kürekleri aşağıya uzattı ve her iki tarafta birer tane olmak üzere ikisi, ağır tekneyi dalgaların üzerinden itmek için çalıştı.

Wyatt, kış tarafında durup ilerlemelerini dikkatle izlerken zinciri kendi elleriyle çözdü. Zincir gerildiğinde Alric ve Mauvin, varil kapağındaki iki fare gibi görünüyordular. Arista, Mauvin'in kılıcının parladığını gördü ve çapa suya düştü, sal neredeyse devriliyordu.

"Herkes vinçlere!" diye bağırdı Wyatt. "Tabii ki siz hariç, Majesteleri."

Arista iç geçirdi, ama kış tarafındaki korkulukta durup geri kürek çeken Alric ve Mauvin'i izlemekten de aynı derecede mutluydu. Dalgaların itmesiyle artık çok daha hızlı ilerliyorlardı.

Geminin ortasında, büyük çarkın deliklerinden sııklar geçirildi ve herkes ağırlığını kullanarak ırgatı çevirmeye başladı. Arista, sarkıtları toplayan mandalların hızlı *çınlama sesini* duyabiliyordu. Sonra ses yavaşladı, çınlamalar arasındaki süre uzadı.

Wyatt dahil, Arista dışında herkes ırgatı çekiyordu. Elden'inki hariç, her sırıkta iki kişi vardı. Dev, kendi sıığını çekiyordu ve yüzü gerginlikten kızarıyordu. Arista, çapa ve gemi birbiriyle mücadele ederken korkutucu bir gıcırta duydu.

"Bize dalgaları göster, Arista!" Wyatt ona seslendi. "Kollarını kaldır ve dalga gemiye çarpmadan hemen önce indir!"

Arista başını salladı ve denize baktı. Alric ve Mauvin çoktan yanlarına gelmişti. Dalgalara baktı. Dalgalar sakinleşmişti, ama uzaktan üç tane, yılanların sırtları gibi kıvrılarak onlara doğru gelen dalga görebiliyordu.

"Bir dakika sürer," diye bağırdı.

"Herkes dinlensin," dedi Wyatt. "Kollarını indirdiğini gördüğünüzde, tüm gücünüzle saldırın."

Mauvin ve Alric, sıılsıklam ve bitkin bir halde geminin yan tarafına tırmandılar. Kendilerini güverteye attılar.

"Dinlenmeye zaman yok!" diye bağırdı Wyatt. "Direklerde bir yer bulun." Dalgalar yaklaşıyordu ve Arista kollarını kaldırdı. "Hazır olun!"

Hepsi kendilerini hazırladılar ve derin nefes aldılar.

İlk dalga geldi ve Arista kollarını indirdi, ama çok geç kalmıştı.

Sallandılar. Bir gıcırta hissedildi; sonra durdu ve adamlar yorgunluktan direklerle asılı kalarak düştüler.

"Zamanlamayı yanlış yaptım," diye bağırdı Arista. "Çok geç kaldım. Bir tane daha geliyor." Kollarını kaldırdı ve hepsi tekrar hazırlandı, Mauvin ve Alric direklerde yerlerini buldular.

Arista dalganın kendisine doğru geldiğini izledi. Bu sefer dalga hala birkaç metre uzaktayken kollarını indirdi. Adamlar kendilerini zorlayana kadar geminin arkası yükseliyordu. Belirgin bir sallantı ve daha fazla gıcırta duyuldu. Bu sefer ahşabın sürtünme sesini duydu ve hareket hissetti.

"Bir tane daha!" diye bağırdı, kollarını kaldırdı ve kaldırır kaldırmaz hemen indirdi.

Adamlar bir kez daha itti, zincir gerildi ve tekne yükseldi. Bu sefer bir rüzgâr esintisi üst yelkeni yakaladı ve gemi dramatik bir şekilde sallandı

dramatik bir şekilde sallandı. Alt kısmı çamuru sıyırdı ve çamurdan çıktı. Düzgün ve serbest bir şekilde sallanarak geriye doğru sürüklendiler.

Bir sevinç çılgılığı yükseldi ve herkes gülümsüyordu. Wyatt, Arista'nın yanındaki kış tarafına koştu ve dümeni tuttu. "Şanslıydık," dedi, alnından ter damlıyordu. "Bu arada, harika iş çıkardın."

"Teşekkürler."

"Çevirmeye devam edin! Çapayı kurtarabilecek miyiz bakalım."

Adamlar artık ırgatı kolayca çeviriyorlardı. Alric ve Mauvin'in kürek çektiği mesafeyi hızla kat ettiler ve geçtiler. Arista, halatın altlarında sallandığını izledi. Aniden bir sarsıntı oldu ve Arista sendeledi; sonra çapa çekilirken mandalların hızlıca çınladığını duydu.

"Braçları hazırlayın!" diye bağırdı Wyatt. "Dönüşe hazır olun!"

Wyatt dalgalara baktı ve dümeni sertçe çevirdi. Gemi döndü. "Yardları çevirin, sancak tarafına!"

Hadrian, Elden ve Royce direkleri çevirip bağlamaya başladıklarında diğer herkes yolundan çekildi. Gemi burnunu denize çevirdi ve rüzgar yelkenleri doldurarak gemiyi bir tarafa itti. "Yelkenleri ve halatları, rüzgarı yakalayın!"

Arista, geminin ani hızlanması ve güvertenin rahatsız edici eğiminden korkarak korkuluğa tutundu. Geminin alabora olacağından endişelenerek, direğin eğilmesini ve geminin yan yatmasını endişeyle izledi.

"İşte gidiyor!" Wyatt dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle haykırdı. "Uç, *Harbinger*, uç!" Sanki gemi onu duymuş gibi, pruva bir dalganın tepesini aştı, öne doğru daldı ve su yüzeyini aşarak sıçrayarak suya düştü. "Aferin kızım!"

Arista sıcak fincanı zorlukla taşıdı. İki eliyle tuttu, ama güverte uzun süre sabit kalmadı ve onun sendelemesine neden oldu. Direğin dibine sırtını dayayarak titreyerek oturan Myron'a yaklaştı.

"Al," dedi, diz çöküp buhar çıkan fincanı uzattı.

"Benim için mi?" diye sordu adam ve kız başını salladı. Fincanı aldı ve kokladı. "Çay mı?" dedi, sanki içecek bir tür mucizeymiş gibi. "Sıcak çay."

"Sıcak bir içecek iyi gelir gibi göründün."

Myron ona o kadar minnettar bir ifadeyle baktı ki, bir an ağlayacak sandı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Sadece çay, Myron. Çok da zor bir şey değildi."

"Ocağı yakman gerekti, bu zor olmuş olmalı. Gemide bunu nasıl yapacağımı bilemezdim."

"Ben... ah, ocağı kullanmadım."

"Ama suyu kaynatman gerekiyordu... Oh," dedi, sesini alçaltarak.

"Evet, küçük bir numara kullandım." Parmaklarını oynattı.

O da fincana baktı.

"İstemiyorsan sorun değil. Ben sadece düşündüm ki..."

Kupayı kaldırdı ve gürültülü bir yudum aldı. "Harika. Sihirle yaratılmış ve kraliyet prensesi tarafından benim için yapılmış. Bu şimdiye kadar içtiğim en iyi çay. Teşekkür ederim."

Kız biraz güldü ve geminin sallanması onu deviremeden önce oturdu. "Son zamanlarda bazen prenses olduğumu unutuyorum. Uzun zamandır kendimi öyle görmüyordum."

"Yine de, bu inanılmaz derecede düşünceli bir davranış."

"Elimden gelen bu," dedi. "Son zamanlarda kendimi işe yaramaz hissediyorum. En azından yemek yapabilirim. Sorun şu ki, nasıl yapılacağını gerçekten bilmiyorum. Ama su kaynatmakta kimseye kapamıyorum. Royce'a bir fincan çay yapmak istiyorum. Hadrian deniz tuttuğunu söylüyor ve ben her zaman çayın mideyi rahatlattığını düşünmüşümdür, ama o halatlarda yukarıda. Yine de, şu anki hızımızla, karaya varmamız çok uzun sürmez diye düşünüyorum."

Myron bardağı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. "Tadı harika. Harika bir iş çıkarmışsın."

Kız ona sıırttı. "Tadı berbat olsa bile böyle derdin. Sana bulaşık suyunu servis etsem bile çok mutluymuş gibi davranırsın sanki."

Adam başını salladı. "Bu doğru, ama ben rol yapmazdım."

Kadın itiraz etmek için ağzını açtı, sonra durdu. "Bunu gerçekten mi düşünüyorsun?"

O başını salladı ve bir yudum daha aldı.

"Seni memnun etmek çok zor değil, değil mi Myron?"

"Antun Bulard bir keresinde şöyle yazmıştı: 'Dünyadan hiçbir şey beklemediğinde — güneşin ışığını, suyun ıslaklığını, soluduğun havayı — her şey bir mucize ve her an bir armağandır.

"Ve dünyadan hiçbir şey beklemiyor musun?"

O, şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Ben bir keşişim."

Kadın gülümsedi ve başını salladı. "Bana keşiş olmayı öğretmelisin. Çok fazla şey bekliyorum. Çok fazla şey istiyorum... sahip olamayacağım şeyler."

"Arzu acı verici olabilir, ama pişmanlık da öyle." "O benim en çok sahip olduğum şey."

"Yelken aç!" Royce yukarıdan bağırdı. "Nereye?" Wyatt dümen başında seslendi.

"Sancak baş tarafında, bir dakika sonra görebileceksin."

Arista ve Myron ayağa kalktılar ve korkuluğa doğru yürüdüler. *Harbinger'in* karanlık pruvası, parlak yeşil dalgaların arasında beyaz bir iz bırakıyordu. İleride, şehir çok daha yakındı. Arista binalardaki bazı ayrıntıları görebiliyordu: pencereler, kapılar, merdivenler ve kubbeler.

"Sancak tarafı hangisi?" diye sordu.

"Sağ taraf," diye cevapladı Myron. "*Sancak*, eskiden dümen olarak adlandırılan sterobord kelimesinden türemiştir. Dümen, çoğu insanın sağ elini kullandığı için geminin her zaman sağ tarafındadır. Sonuç olarak, limana yanaşırken, gemiyi yönlendiren kişi her zaman geminin karşı tarafını iskelele yaklaşır, böylece kürek çekmesini veya dümeni engellemez. Ve tabii ki o taraf, sol taraf, iskele tarafıydı. En azından Hill McDavin, *Kilnar Birliği Deniz Ticaret ve Ticaret Uygulamaları Kronikleri'nde* böyle açıklamıştı."

"Hadrian böyle şeyler yapabileceğini söylemişti, ama görmeden inanmak zor. Bu kadar çok şeyi hatırlayabilmen inanılmaz."

"Herkesin yetenekleri vardır. Sanırım bu sihir gibi bir şey."

"Evet," dedi, yavaşça başını sallayarak. "Sanırım öyle." "Bak," dedi Myron, işaret ederek.

Karanlık ışığın içinden çıkan koyu renkli yelkenleri gördü. Onlarınkinden çok daha büyüktüler — üzerlerinde beyaz bir işaret bulunan büyük, geniş üçgen şeklinde siyah kanvaslar. Desen, belli belirsiz bir kafatasına benzeyen çizgilerden oluşuyordu.

"Herkes yere yatın!" diye bağırdı Wyatt. "Royce, rotalarını bize doğru değiştirirlerse bana haber ver!"

Arista ve Myron güverteye uzandılar ama yaklaşan gemiye bakmaya devam ettiler. Gövde, yeşil bir sisin içinden çıkmış gibi göründü. O da siyahtı ve okyanusun sıçrayan dalgalarıyla parıldıyordu, fûme cam gibi görünüyordu. Alt kısmı denizin uğursuz parıltısını yansıtan gemi, uğursuz görünüyordu. Sanki onların dünyasına ait olmayan bir şey gibi görünüyordu.

Direklerin tepesinden bir ışık parladı. "Bize sinyal gönderiyorlar," diye bağırdı Royce.

"Lanet olsun," dedi Wyatt. "Bu sorun olacak." "Rotasını bize doğru değiştiriyor."

"Herkes kemere!" diye bağırdı Wyatt, dümeni çevirirken ve *Harbinger* yaklaşan gemiden uzaklaştı. "Şimdi peşimizde."

Arista, suyun ötesinden gelen zayıf bir ılık duydu ve hareketler gördü; küçük, karanlık figürler güverte üzerinde koşuşturuyordu. Onları gördüğünde, içini bir ürperti kapladı. Herkes gibi o da Ba Ran Ghazel'in, yani deniz goblinlerinin hikâyelerini duymuştu. Onlar efsanelerin kahramanlarıydı. Arista'nın dadısı Nora, yatmadan önce ona masallar anlatırdı. Çoğu zaman bu masallar, şımarık prensesleri kaçıran açgözlü cücelerle ilgiliydi ve sonunda prensesler her zaman yakışıklı bir prens tarafından kurtarılırdı. Ama bazen Ghazel'den de bahsederdi. Hiçbir prens, ne kadar yakışıklı olursa olsun, prensesleri onlardan kurtaramazdı. Ghazel'ler, karanlığın iğrenç yaratıkları, insanlık dışı canavarlar, kötü niyetli bir tanrının çocuklarıydı. Nora'nın Ghazel hikayelerinde her zaman yakılan köyler, öldürülen savaşçılar ve kaçırılan çocuklar vardı; fidye için değil, yem olmak için. Ghazel'ler kurbanlarını her zaman yerlerdi.

Arista yatağında otururken, battaniyelere sarılmış, yastıklarla çevrili, çıtır çıtır yanan şöminenin sıcaklığı ve ışığında güvendeneyken, Nora'nın hikâyeleri eğlenceliydi. Cüceleri her zaman kötü küçük adamlar, perileri ise minik kanatlı kızlar olarak hayal ederdi, ama Ghazel'i hiçbir zaman tam olarak hayal edemezdi, çocukça zihninin engin hayal gücünde bile. Onlar her zaman şu anda göründükleri gibiydi: uzak, tehditkar gölgeler, hiçbir insanın yapamayacağı hızlı, sarsıntılı hareketler sergiliyorlardı. Nora hikayelerine her zaman aynı şekilde başlardı: "Bu hikayenin tamamı gerçek değil, ama yeterince gerçek..." Gemiye ve güvertede duran karanlık silüetlere bakan Arista, Nora'nın bunların ne kadar gerçek olduğunu fark edip etmediğini merak etti.

Harbinger, Wyatt'ın ustaca elleriyle sola doğru döndü. Arista ve Myron, Ghazel gemisini gözden kaybetti. Kıç tarafına koştular, Wyatt tek eliyle dümeni tutarken omzunun üzerinden geriye bakıyordu. Ghazel gemisi de aynı rotayı izlemiş ve kıç taraflarına yaklaşmıştı.

"Herkes rüzgâr altı tarafına!"

"Oh, o taraf hangisi?" diye sordu Arista, Myron'a.

"Rüzgârın tersi, ah—şu anda sancak tarafı." "Maribor adına, *sol* ve *sağın* nesi yanlış ki?"

Sancak tarafına ulaşır ulaşmaz, Wyatt'ın neden oraya gitmelerini emrettiğini anladı. O dümeni çevirirken, rüzgar *Harbinger'in* yelkenlerine baskı uyguladı ve gemiyi yan yatırarak tehlikeli bir şekilde alabora olmaya zorladı. Sancak tarafı gittikçe yükseldi.

Arista kaymamak için kollarıyla korkuluğa sarıldı ve Myron da aynısını yaptı. Güvertede daha yukarıda, Magnus yan tarafı tutarken dehşete kapılmış görünüyordu, ayakları ıslak tahtalarda kayıyor ve kayıyordu. Gemi daha önce uçmuşsa, şimdi duyulmamış bir şey yapıyordu. Artık dalgalanıp yükselmiyorlardı, ama bir sabun kalıbının çamaşır tahtası üzerinde kayması gibi, ilerlerken dalgaların tepesine vuruyorlardı. Gemi, gölün üzerinde sıçrayan bir taş gibi hissediliyordu.

"Ha-ha!" Wyatt alaycı bir şekilde bağırdı, rüzgar sözlerini ağzından koparıyordu, bu yüzden onu zar zor duyabiliyordu. "Aşırı kilolu trow'unla buna bir bak!"

Wyatt'ı izledi, ayakları yerinde, kolları dümeni tutuyor, onu sevgilisi gibi göğsüne sarıyor, saçları rüzgarda uçuşuyor, su sıçramaları onu ıslatıyordu. Yüzünde bir gülümseme vardı ve Arista mutlu mu yoksa endişeli mi olması gerektiğini bilemiyordu. Diğerleri, yarış onları parlak denizin üzerinde ilerlerken çaresizce tutunuyorlardı.

Arista kolundaki ağrının azaldığını, geminin dengelendiğini ve hızlarının düştüğünü fark etti. Wyatt'a baktı ve endişeli bir ifade gördü.

"Rüzgârımızı çalıyorlar," diye homurdandı.

"Bunu nasıl yapıyorlar?" diye sordu Alric.

"Bizi rüzgâr gölgelerine sokuyorlar, gemilerini bizimkiyle aynı hizaya getirip rüzgârımızı engelliyorlar. Ellerinizi brace'lere! Sancak tarafına dönün!"

Gemi artık neredeyse düz bir pozisyondaydı, bu da Hadrian ve Elden'ın koşmasına olanak sağladı. Halatları çözdüler ve yelkeni tekrar çektiler, Wyatt gemiyi diğer taraftan rüzgarı yakalamak için döndürdüğünde büyük yelken çırpındı. Yukarıda, Royce üst halatlar arasında hareket ederek üst yelkeni çalıştırıyordu.

"O yelkenleri çekin!" Rüzgarı bir kez daha yakaladılar ve gemi tekrar yola çıktı. "Herkes iskeleye!"

Arista onun önündeydi, güverteyi koşarak geçip korkuluğa yeniden tutunmuştu. Bu sefer ne olacağını biliyordu ve geminin yan tarafı yükselmeden önce ayaklarını sağlam bir şekilde yere bastırdı. Kıç tarafının ötesinde, takip eden geminin de onların hareketlerini taklit etmek için dönmeye başladığını görebiliyordu, kafatası benzeri sembollerin bulunduğu büyük siyah yelkenler, dönerek gevşekçe dalgalanıyordu. Artık çok daha yakındılar. Güverte üzerinde sürünen, iplere tırmanan yaratıkları açıkça görebiliyordu. Onlarca yaratık pruvaya yakın bir yerde toplanmıştı. Onların hareketlerini görmek onu korkuttu. Dört ayakları üzerinde

—bir gemi dolusu devasa siyah tarantulalar—hareket etmek için birbirlerinin üzerine tırmanacak kadar sıkışık bir şekilde.

Harbinger dalgaları tekrar atlayarak doğrudan şehre doğru ilerledi, ama işe yaramadı. Daha büyük yelkenleri olan takip eden gemi, aralarındaki mesafeyi hala kapatıyordu ve rüzgarı tekrar kesmek için harekete geçti.

"Elden, Hadrian!" diye bağırdı Wyatt. "Yön değiştireceğim, ama bunu yaptığımda fikrimi değiştirip önceki rotama geri döneceğim, anladınız mı? Sinyalimi aldığınız anda, flock yelkenini iskeleye çekin."

Hadrian, başını sallayan Elden'e baktı. "Ona göster, Elden. Bu iş mükemmel gitmeli, yoksa batarız. Ayrıca Alric ve Mauvin'i de halatlara çağır. Daha fazla el, işi kolaylaştırır. Yola çıktığımız anda, flock yelkenini indirin. Mürettebatlarının ne kadar iyi olduğunu görelim. Daha fazla yelken avantajı var, bunu aleyhlerine çevirelim. O kadar yelkenle, toparlanmaları daha uzun sürecek ve zamanında geri çekilmezlerse, dururlar."

"Majesteleri," dedi Arista'ya hitaben, "Bunu doğru zamanlamam için öne dönmem gerekecek, bu yüzden siz benim gözlerim olmalısınız. Ghazel gemisini izlemenizi ve dönmeye başladıklarını gördüğünüz anda bana haber vermenizi istiyorum, anladınız mı?"

"Evet," diye cevapladı, zayıf sesinin rüzgarda kaybolmaması için başını sallayarak. "O zaman öne geç ve sıkı tutun."

Arista tekrar başını salladı ve elini parmaklarına dolayarak geminin ön tarafına doğru sürünmeye başladı.

"Dönmeye hazır olun!" diye bağırdı Wyatt.

Bekledi. Ghazel gemisinin bir kez daha yanlarına yaklaşıp, rüzgârlarını engelleyerek hizaya girdiğini izledi. Wyatt, dümenin üzerindeki parmaklarını büktü ve derin bir nefes aldı. Bir anlığına gözlerini bile kapattı, belki de sessizce dua ediyordu; sonra sırtını dikleştirdi ve dümeni sertçe çevirdi.

Gemi limana doğru geri döndü. "Tack ve yelkenler!"

Elden ve Hadrian bir kez daha işe koyuldu, Mauvin ve Alric de onların talimatlarını izleyerek yelkenleri çektiler. Arista, arkalarındaki Ghazel gemisine bakışlarını odakladı. *Harbinger*'in hareket ettiğini hissedebiliyordu, rüzgarı kaybetmeye başladıkça geminin altında yavaşladığını hissediyordu.

Ghazel'in döndüğünü görünce "Dönüyorlar!" diye bağırdı. Küçük örümcekler aniden öfkeyle güverteye dağıldılar. Sadece dönüşlerini eşitlemeye çalışmıyorlardı, onları geçmeye çalışıyorlardı.

Wyatt hiçbir şey yapmadı.

"Dönüyorlar," diye tekrar bağırdı.

"Seni duydum," dedi. "Onların tamamen karar vermelerini beklemeliyiz."

Arista, geminin giderek yavaşladığını hissederek gergin ellerle korkuluğa tutundu.

"Durun!" diye bağırdı sonunda. "Tüm destekleri geri çekin! Flok yelkenini kaldırın!"

Gemi hala biraz rüzgar alıyordu, hala biraz ileriye doğru hareket ediyordu ve

Wyatt dümeni çevirdiğinde gemi buna yanıt verdi. Öndeki flok doğru açıda duruyordu ve kalan rüzgarı yakalayıp pruvayı döndürdü. Bir dalga onları tam ortasından yakaladı ve kırıldı, güverteyi yıkadı, ama gemi sabit kaldı. Yelkenler rüzgarı yakaladı ve doldu. Elden floku indirdi ve *Harbinger* bir kez daha uçtu.

Arkalarında, Ghazel hatalarını fark etti ama çok geçti. Dönüşü taklit etmeye çalıştılar ve Elden yelkenlerinin gevşediğini izledi.

Wyatt arkasına baktı. "Kayboldular, rüzgârın gözündeki takıldılar," dedi gülümseyerek, göğsü heyecandan inip kalkıyordu. "Tekrar yakalamaları birkaç dakika sürer. O zamana kadar biz..."

"Yelken aç!" diye bağırdı Royce. "Sancak başı!"

Wyatt başını çevirince gülümsemesi kayboldu. Önlerinde, arkalarındakine neredeyse tıpatıp benzeyen bir gemi belirdi. Gemi bir ışık yaktı ve arkalarındaki diğer Ghazel gemisi de cevap verdi.

Wyatt pruvaya ve kıç tarafına baktı ve yüzündeki korku dolu ifadeden durumu açıkça anlayabildi. Büyük bir beceri ve biraz da şans sayesinde, bir gemiyi zar zor atlatmışlardı. İki gemiye karşı başa çıkamazlardı.

"Yelken! İskele başı!" diye bağırdı Royce ve Wyatt'ın sanki arkadan vurulmuş gibi dümenin üzerine çöktüğünü görebiliyordu.

Wyatt dümeni bıraktı ve geminin hızını kesip dengelenmesini sağladı. Yaklaşmalarını aceleye getirmelerine gerek yoktu. Gemideki herkes ona baktı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Alric, kıç tarafına gelerek.

Wyatt cevap vermedi. Sadece başını çevirip gemilere bakıp durdu. Alrı terlemişti. Dudaklarını ısırды ve Arista sol elinin titremeye başladığını fark etti.

"Seçeneklerimiz tükendi, değil mi?" diye sordu Alric.

"Bu gemide, gemiyi ele geçirmek isteyenleri engelleyecek ağılar bile yok," diye cevapladı Wyatt. "Nasıl saldıracaklar?" diye sordu Hadrian. "Gemiye çıkacaklar mı?" "Sonunda, evet, ama önce güverteyi oklarla temizleyecekler."

"Ateş mi?"

"Hayır," diye cevapladı Wyatt. "Bizi ele geçirdiler. Etrafımız sarıldı, sayıca üstünler. Gemiye isteyecekler."

"Teslim olmak zorunda mıyız?" diye sordu Alric.

"Ghazel esir almaz," dedi Hadrian. "Onların dilinde *teslim olmak* için bir kelime bile yok."

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu kral.

"Pek fazla seçeneğimiz yok, Majesteleri," dedi Wyatt. "O gemilerde her birinde altmış, belki de yüz kadar Ghazel var ve bizim karşılık verecek silahımız bile yok. Okçuları bizi kabine sürükleyecek, sonra da gemimize tırmanıp hiç direnişle karşılaşmadan girecekler. O noktada bizi kilitleyip kendi limanlarına götürebilirler."

"Ve öyle yapacaklar," diye ekledi Hadrian. "Sonra bizi bir ringe sürükleyecekler ve... şey, anladınız siz. Sürprizi bozmanın anlamı yok."

"Gemilerden nefret ediyorum!" Magnus homurdandı. "Lanet olası şeyler. Kaçacak yer yok."

Saklanacak yer yok."

"Ölecek miyiz?" diye sordu Gaunt, şaşkın bir şekilde. "Ben... ben ölemem. İmparator olacağım."

"Evet, hepimizin planları vardı, değil mi?" dedi Hadrian.

"Benim yoktu," dedi Royce, donanımdan aşağı inerken. Arista, dudaklarında mütevazı bir gülümseme fark etti. "Sanırım kabine sizinle gelmeyeceğim. Ok kaçma oyunu oynamak hoşuma gider."

"Aslında sadece Arista ve Myron kabine girmeli," dedi Hadrian. "Geri kalanımız güvertede kalacağız. Kalkanlara ihtiyacımız olacak, yaklaşık bir inç kalınlığında herhangi bir tahta veya daha ince metal iş görür. Trilonların delme gücü fazla değildir. Ayrıca direği de siper olarak kullanabiliriz."

Arista, onları durdurmak için açılı olarak yaklaşan gemilere baktı. Ba Ran Ghazel geliyordu ve yakışıklı bir prensin kurtarması olmayacaktı — *Ghazel her zaman kurbanlarını yedi*.

"Bu sefer olmaz," diye kendi kendine söyledi ve korkuluğu bırakarak ilerledi. Dümenin başında duran Wyatt'ın yanından geçip, ortada duran erkek grubunun arasından geçti.

"Arista?" diye seslendi Hadrian. "Kabin'e girmelisin."

Suya baktı.

"Bay Deminthal," diye bağırdı, "dümene tutunun. Diğer herkes... bir şeye tutunun."

Arista nefes aldı, kendini sakinleştirdi ve karanlığa uzandı — etraflarını, üstlerini ve altlarını saran enerjiye. Okyanusun derinliklerini

, suyun ağırlığını, deniz tabanını, balıkları, deniz yosunlarını, parlayan algleri hissedebiliyordu. Esintiyi hissetti ve ona sıkıca tutundu.

Şafttan çıkıp sahile çıktıklarından beri sürekli esen rüzgâr aniden kesildi. Yelkenler sarktı; makaraların ve halatların aralıksız titremesi ve çınlaması durdu. Nefes bile kalmadı ve dünya sessizliğe büründü. Dalgalar bile yok oldu. Deniz küvet kadar sakinleşince gemiler durdu. Sessizlik kulakları sağır ediyordu.

Sonra suyun ötesinden Ghazel sesleri sessizliği bozdu. Onları köpeklerin havlamaları ve ulumaları gibi duyabiliyordu. Onları da hissediyordu. Her şeyi hissediyor ve hepsini elinde tutuyordu.

Elini kaldırdı, parmak uçlarını hafifçe tuttu.

Ateş mi? diye düşündü. O notayı daha önce çalmıştı. Nasıl yapılacağını çok iyi biliyordu. Ama suya karşı üç alevli ateşin düşüncesi ne kadar cazip olsa da, ılık kıyayı uyarmaktı.

Rüzgâr mı? O akoru hissedebiliyordu. Güçlüydü. Gemileri parçalayabilirdi. *Hayır.* Çok hantal, eldivenle bozuk para almaya çalışmak gibi.

Su? Evet! Her yerdeydi. Üç parmağını havada çevirdi ve dünya hareketle yanıt verdi.

Deniz girdaplandı.

Akıntılar oluştu, çalkalandı, yükseldi, döndü ve savruldu. Üç Ghazel gemisi dönmeye başladı, sanki parmağıyla bir küvetteki oyuncak tekneler gibi dönüyorlardı.

Girdaplar oluştu.

Goblin gemilerinin altında, büyük dönen su hortumları şeklinde daireler belirdi. Gittikçe hızlandılar, merkezleri yerini bıraktı, dönüş hızı arttıkça daha da aşağıya indiler. Genişlediler, yayıldılar ve güçlendiler. Maelstromlar tüm denizin gücünü çekmeye başladığında, *Harbinger* bile belirgin bir şekilde sallanmaya başladı.

Gemiler dönmeye devam ederken Ghazel'in havlamaları çığlıklara ve haykırıışlara dönüştü. Bir direk kırılınca suda bir *çatlak* oluştu. Sonra bir tane daha, bir tane daha, ağaç gövdesi büyüklüğündeki direkler dal gibi patladı. Ghazel çığlık attı ve ağladı, sesleri tek bir nota halinde birbirine karıştı, Arista da aynı sesi çıkardı.

Kullandığı gücün büyüklüğü inanılmazdı. Her şey çok kolaydı ve tamamen onun emrindeydi. Her şey — her damla, her nefes, her kalp atışı — hepsi onundu. Onları hissetti, onlara dokundu, onlarla oynadı.

korkunç bir kaşıntıyı kaşımak gibi, karşı konulmazdı. Gücü serbest bıraktı. O kadar büyük, o kadar güçlüydü ki. Gücü sadece kontrol etmekle kalmadı, o gücü ve o gücü temsil ediyordu. Döndü, köpürdü ve koşmak, dönmek ve büyümek istedi. Bir tepeden atılan top gibi, ivme kazandığını hissetti. Bu onu heyecanlandırdı ve bu hareketi, *özgürlüğü* sevdi! Kendini bırakıp, kendini ona teslim ettiğini, yayıldığını ve çaldığı senfoninin bir parçası olduğunu hissetti - çok görkemli, çok güzel. Tek istediği bütünle bütünleşmek, bir olmak

Durdur şunu!

Bu fikir bir uyumsuzluktu. Bir yanlış nota. Kopuk bir iplik.

Dur! Geri çekil!

Uzak bir ses ona seslendi, çaldığı müziğin gürültüsünün üstesinden gelmeye çalışarak.

Kontrolü yeniden ele geçir!

Dinlemek istemiyordu; sesi hoşuna gitmiyordu. Melodiyle uyumsuzdu.

Onları öldürüyorsun!

Tabii ki onları öldürüyorum. Bütün mesele bu zaten.

Ghazel yok oldu. Öldürdüğün onlar değil! Dur!

Hayır. Yapamam.

Yapabilirsin!

Yapmayacağım. Yapmak istemiyorum. Bu çok harika, çok inanılmaz bir şey. Devam etmeliyim. Bunu çok seviyorum...

Arista şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı. Ağrı o kadar şiddetliydi ki, gözlerini açarken bile acı duyuyordu. Kulübede, Bernie'yi buldukları yatakta yatıyordu. Tavandaki bir kancaya asılı olan fener ileri geri sallanıyor, bir duvardan diğerine sıçrayan gölgeler oluşturunuyordu.

Başını çevirdiğinde gözlerinin arkasında bir ağrı hissetti. "Ah," diye fısıldadı.

Arista elini kaldırdı ve başına sarılmış bir bandaj gördü. Bandajın saçını çektiği başının arkasında bir sertlik vardı. Elini çekince parmak uçlarında kan gördü.

"İyi misin?" diye sordu Myron. Küçük bir tabureye yanına oturdu ve elini tuttu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Başım çok ağrıyor."

"Bir dakika izin verin," dedi keşiş ve güverteye açılan kapıyı açtı. "Uyandı," diye seslendi.

Hemen ardından Hadrian ve Alric içeri girdi, eğilerek fenerden kaçındılar. "İyi misin?"

"Neden herkes bana bunu sorup duruyor? Evet, iyiyim... çoğunlukla. Ama başım ağrıyor." Yavaşça oturdu.

Hadrian acı çekmiş gibi görünüyordu. "Bunun için üzgünüm."

Gözlerini kısarak ona baktı, bu da başını daha da ağrıttıyordu. "Bana vurdun mu?"

Adam başını
salladı.

"Neden?"

"Zorundaydı," diye araya girdi Alric, yüzünde ciddi bir ifadeyle. "Sen... kontrolünü kaybettin, ya da öyle bir şey."

"Ne demek istiyorsun?"

Arista, onun kapıya doğru baktığını gördü. "Ne oldu? Ne oldu?"

Ayağa kalktı, biraz sendeledi, başı hala iyi değildi ve sersemleyecek kadar yorgun hissediyordu. Hadrian elini uzattı ve onu dengeledi. Başını kapı çerçevesine çarpmamak için dikkatlice eğdi ve güverteye çıktı.

"Aman Tanrım Maribor!" diye haykırdı.

Harbinger harap bir haldeydi. Direk yok olmuştu; geriye sadece parçalanmış bir kütük kalmıştı. Güverte kirişleri eğilmişti. Bir tahta parçalanacak kadar çatlamıştı ve sancak tarafında pruvaya yakın bir yerde, altındaki gövdeyi ortaya çıkaran kocaman bir delik vardı. Üst yelken ve üst yelken direği yok olmuştu, ancak ana yelken yırtık pırtık bir halde pruvaya uzanıyordu. İskele tarafındaki korkuluk da kesilip kopmuştu.

"Bunu *ben mi* yaptım?" diye sordu şok içinde. "Aman Tanrım, kimse var mı..." Etrafına bakındı, yüzleri aradı: Gaunt, Magnus, Mauvin, Alric, Hadrian... "Royce, Wyatt ve Elden nerede?"

"Onlar iyi. Gemide çalışıyorlar. Herkes iyi," dedi Alric. "Hadrian sayesinde. Seninle konuşmaya çalıştık, seni salladık. Wyatt kafana su bile döktü. Sen sadece orada durup mırıldanıp parmaklarınla oynuyordun, gemi parçalanırken."

Mauvin ona gülümsüyor ve başını sallıyordu. Alnında derin bir kesik vardı ve yanağı kırmızı ve lekeli.

"Bunu ben mi yaptım?"

"Aslında bunu uçan bir makara yaptı. Ben sadece eğilemeyecek kadar aptaldım." Hâlâ ona gülümsüyordu, ama gülümsemesinin arkasında bir şey vardı, korkunç bir şey, Mauvin'in yüzünde daha önce hiç görmediği bir şey: korku, ondan korkuyordu.

Orada oturdu, bacaklarındaki gücün kaybolduğunu hissetti. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

"Önemli değil," dedi kardeşi, yine sesinde endişeyle.

Onun etrafında bir daire oluşturdular, ama kimse yaklaşmadı.

"Özür dilerim," diye tekrarladı. Gözleri yaşlarla doldu ve gözyaşlarının yanaklarından akmasına izin verdi. "Sadece istedim..." Sesi kesildi ve ağlamaya başladı.

"Üzülecek bir şey yok," dedi Hadrian. Öne çıkıp kızın yanına diz çöktü. "Bizi kurtardın. Ghazel'ler yok oldu."

"Evet," dedi Mauvin. "Hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi. Sanki... Esrahaddon'un yapabileceği söylenen şey gibiydi, ama o hiç yapmadı. O..."

"Bu bizim ihtiyacımız olan şeydi," diye Hadrian sözünü kesti. "Eğer o yapmasaydı, şimdi hepimiz ölmüş olurduk ve inan bana, çok tatsız bir ölüm olurdu. Teşekkür ederim, Majesteleri."

Hadrian'a baktı. Gözleri yaşlı olduğu için görüntüsü bulanıktı. Gülümsüyordu. Yüzünü sildi ve ona tekrar dikkatle baktı. Gözlerini inceledi.

"Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi.

Hadrian elini uzattı ve kızın yanaklarını silerek kuruladı. "Ne?" diye tekrar sordu.

"Ben... ben istemiyorum..." Tereddüt etti ve nefes aldı. "Sadece insanların benden korkmasını istemiyorum."

"O ok çoktan fırladı," dedi Degan Gaunt. "Kapa çeneni, Gaunt," diye bağırdı Alric.

"Bana bak," dedi Hadrian ve elini kızın çenesinin altına koyarak nazikçe kaldırdı. Kızın ellerini kendi ellerine aldı. "Korkmuş gibi mi görünüyorum?"

"Hayır," dedi kız. "Ama... belki de korkmalısın."

"Yorgunsun."

"Öyleyim, gerçekten çok yorgunum."

"Bir süre burada sürükleneceğiz, neden uzanıp biraz dinlenmiyorsun? Uyandığında her şey daha iyi görünecek, eminim."

Kız başını salladı, başı omuzlarında sallanan bir kaya gibi geliyordu.

"Hadi," dedi ve onu ayağa kaldırdı. Kız sendeledi, o da kolunu beline doladı ve onu Myron'un yatağı hazırladığı kabine götürdü.

Hadrian, Arista'ya battaniyeleri sıkıca örterken, "Myron sana göz kulak olacak," diye güvence verdi. "Biraz uyu."

"Teşekkür ederim."

Islak saçlarını gözlerinden çekip aldı. "Kahramanım için en azından bunu yapabilirim," dedi.

Çiçekli ağaçların sıralandığı geniş cadde Grand Mar'da hızla yürüdü. Gül rengi yapraklar uçuşup dönerek yere serpilmiş, havayı kokulandırmış ve baharda bir kar fırtınası yaratmıştı.

Festival günüydü ve her yerde mavi ve yeşil bayraklar dalgalanıyordu. Evlerin üzerinde dalgalanıyor, yoldan geçenlerin ellerinde sallanıyorlardı. Sokaklar insanlarla doluydu. Gezgin ozanlar havayı müzik ve şarkılarla dolduruyordu. Davullar başka bir geçit törenini duyuruyordu, bu seferki fil sürüsünün ardından arabalar, sıçrayan atlar, dans eden kadınlar ve gururlu askerlerin oluşturduğu bir geçit töreniydi. Tezgah sahipleri kalabalığa seslenerek kek, fındık, şekerlemeler ve ağaçların tatlı çiçeklerinden yapılan Trembles adlı fermente içecekler dağıttılar. Genç kızlar kapı kapı dolaşarak imparatorluk renklerinde küçük çiçek buketleri dağıttılar. Savaş arabalarındaki soylular parlak renkli tunikler giymişlerdi; altın bilezikler öğleden sonra güneşinde parıldıyordu. Yaşlı kadınlar balkonlarda durup renkli eşarplar sallıyor ve duyulması imkansız sözler haykırıyorlardı. Kalabalığın arasından sıyrılıp kayan çocuklar sepetler taşıyor ve biblolar satıyorlardı. Üç pith karşılığında üç bakır iğne, bir keng karşılığında beş iğne alabilirdiniz. Gün bitmeden en fazla çeşit iğneyi toplayan yarışması her zaman yapılırdı.

Güzel bir gündü.

Kalabalığın arasından aceleyle geçerek İmparatorluk Meydanı'na ulaştı. Sağında Cenzarium'un taş rotundas, solunda ise daha kaba sütunlu cephesi ile kapalı Teshlor Salonu duruyordu. Önünde, bulvarın sonunda, büyük altın kubbeli imparatorluk sarayı yükseliyordu — imparatorluğun merkezi.

dünyanın imparatoru. Ulurium Çeşmesi'nin önünden geçip, Anıt Parkı'nı aşarak sarayın merdivenlerine kadar yürüdü — görev başında tek bir muhafız bile yoktu. Kimse fark etmedi. Herkes kutlamalarla meşguldü. Bu, Venlin'in iyi hazırladığı planın bir parçasıydı.

Mermerden yapılmış, serin, zarif ve tropikal ağaçları ve dağ zirvelerini hatırlatan tütsü kokulu salona girdi. Saray muhteşemdi, büyük, güzel ve o kadar sağladı ki, onun bildiği şeylerin gerçekleştiğini hayal etmek zordu.

Uzun galeriye, hikayeli sütunların oluşturduğu kemerli geçide ulaştı. Her sütunun tepesinde, asil bir şekilde oturan üç aslan, oradan geçen herkese yukarıdan bakıyordu.

Yolric onu bekliyordu.

Yaşlı adam bastonuna ağır ağır yaslanıyordu. Uzun beyaz sakalı keçeleşmiş bir karmaşaydı. "Demek geldin," diye selamladı onu. "Ama geleceğini biliyordum. Birinin geleceğini biliyordum. Senin geleceğini tahmin edebilirdim."

"Bu yanlış. Bunu en iyi senin anlaman gerekirdi!"

Yolric başını salladı. "Yanlış, doğru... Bu kelimeler insanların zihninde dışında hiçbir anlam ifade etmez. Onlar sadece illüzyondur. Sadece olan ve olmayan, olan ve olacak olan vardır."

"Ben bu değeri senin için tanımlamak için buradayım."

"Biliyorum. Bunu tahmin edebilirdim. Görünüşe göre şüphelerim haklı çıktı. Bu ikinci kez oluyor. Bulmak uzun zaman aldı, ama dünyada bir düzen var. Sarsarsan düzeler, ki bu imkansız olmalı; kaos kaos doğurmalı. Düzen tek bir olasılık olmalı ve diğer tüm permütasyonlar tarafından boğulmalı. Ama eğer tekrar düzelerse, düzen hakim olursa, o zaman tek bir cevap olabilir. Başka bir güç iş başında — görünmez bir el — ve sanırım bu gücün ne olduğunu biliyorum."

"Senin bu teorini tekrar tartışacak vaktim yok."

"Benim de sana ihtiyacım yok. Dediğim gibi, sonunda çözdüm. Gördüğün gibi, efsaneler doğru."

Ona sinirlenmişti; yolunu kesmişti ama saldırmıyordu. Sadece önemsiz teoriler hakkında gevezelik ediyordu. Varlığın doğası, kaos ve düzen, iyilik ve kötülük gibi metafizik tartışmalar için uygun bir zaman değildi. Onu geçmesi gerekiyordu, ama Yolric yenemeyeceği tek kişiydi. Kaçınılabilirse bir savaş başlatma riskini göze alamazdı. "Venlin'in tarafında mısın, değil misin?"

"Piskoposun tarafında mıyım? Hayır."

Büyük bir rahatlama hissetti.

"Bana yardım eder misin? Birlikte onu durdurabiliriz. Birlikte imparatoru kurtarabiliriz. İmparatorluğu kurtarabiliriz."

"Bunun için senin yardımına ihtiyacım yok."

"Yani bunun olmasına izin mi vereceksin?"

"Elbette."

"Neden?"

"Kararsızlığa ihtiyacım var. Tek bir örnek bir model oluşturmaz. Tekrar düzelecek mi, belki de nasıl düzelecek, bunu görmem gerekiyor. Parmak izini, kaynağına kadar izleyebileceğim izleri bulmalıyım. Efsaneler doğru, bunu artık biliyorum, ama yine de onun yüzünü görmek istiyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum!"

"Bilmediğini biliyorum. Bilemezsin."

"Beni durdurmaya çalışacak mısın, çalışmayacak mısın?"

"Sallanma, evlat. Bir kez başlattım mı asla dokunmam. Git, yapman gerekeni yap. Ben sadece izlemek için buradayım. Görünmez elin arkasındaki yüzü görebilecek miyim diye bakmak için."

Yolric'in kayıtsız tavrından şaşkın ve kafası karışmıştı, ama önemli değildi; önemli olan, onun müdahale etmeyecek olmasıydı. En büyük engeli ortadan kalkmıştı. Artık sadece o ve Venlin kalmıştı.

"Hoşça kal o zaman, eski usta, çünkü seni bir daha göremeyeceğimden korkuyorum."

"Hayır, görmeyeceksin. Sana şans dilerim, ama şansın var olduğuna inanmıyorum. Yine de, şansın dışında daha iyi bir şeyin olduğunu düşünüyorum: görünmez elin var."

BÖLÜM 14

SOĞUK

Büyük imparatorluk taht odasının tavanı, yumuşak bir yaz gününün gökyüzünü taklit etmek için boyanmış bir kubbeydi ve Modina hala onu güzel buluyordu. Yine resmi elbisesini giyen Modina, kanatları geniş bir yarım daire şeklinde yayılmış, sandalyenin arkasını oluşturan gösterişli yırtıcı kuş tahtına oturdu. Taht, on iki basamaklı bir podyumun üzerine yerleştirilmişti. Onun önünde pratik yapmaya zorlandıkları günleri hatırlamadan edemedi.

"Elbiseme dikilmesini istediğin tahtayı hatırlıyor musun?" diye sordu Nimbus'a, ki o birden rahatsız göründü.

"İşe yaradı," diye
cevapladı. "Sıradaki
kim?"

Nimbus elindeki parşömeni inceledi. "Bernard Green, Alburn'dan bir mum yapımcısı."

"Onu içeri gönder ve ateşe bir odun daha at. Burası çok soğuk."

Büyük salonun aksine, taht odası nadiren kullanılıyordu, en azından şimdiye kadar öyleydi. İmparatoriçe efsanevi bir yaratıkken, oda mühürlenmişti. Artık gerçek bir varlık olarak var olduğu için oda yeniden açılmıştı, ama yıllarca ihmal edildikten sonra ısınması zaman alacakmış gibi, her zaman soğuktu.

Nimbus memura el salladı ve bir dakika sonra kısa boylu, yumuşak görünümlü bir adam içeri girdi. Gözleri küçüktü, burnu dar ve sivriydi. Modina hemen bir sincap akla geldi ve isimlerini öğrenmeden önce Ethelred'in sarayını benzer çağrışımlarla hatırladığını hatırladı.

"Büyük İmparatorluk Ekselansları," dedi titrek bir sesle ve alnı yere degecek kadar derin bir reverans yaptı.

Herkes bekledi. Adam kıpırdamadı.

"Ah, lütfen ayağa kalkın," dedi ona. Adam çocuk oyuncağı gibi birdenbire ayağa kalktı, ama ona bakmayı reddetti. Hepsi öyle yapıyordu. Bu onu rahatsız ediyordu, ama

bunun bir gelenek olduğunu ve bunu değiştirmeye çalışmanın onlar için daha da sinir bozucu olacağını anladı. "Konuş."

"Ah... Büyük İmparatorluk Ekselansları... Ben, ah... yani... ah... Alburn'danım ve ben... mum yapımcısıyım."

"Evet, bunu biliyorum, ama sorunuz nedir?"

"Şey, Büyük İmparatorluk Ekselansları, ferman çıkmasından sonra ailemi buraya taşındım, ama... görüyorsunuz... mum yapmaktan başka becerim ve imkânım yok, ama tüccar loncasının bana iş ruhsatı vermeyi reddediyor. Vatandaş olmadığım için ruhsat alamayacağımı söylüyorlar."

"Elbette," dedi Nimbus. "Vatandaşlık, bir loncaya başvurmak için ön koşuldur ve sadece lonca üyeleri şehir içinde ticaret yapabilir."

"Vatandaşlık nasıl alınır?" diye sordu Modina.

"Genellikle miras yoluyla, ancak olağanüstü hizmetlerin karşılığı olarak bireylere veya ailelere de verilebilir. Her halükarda, vatandaşlık almak için bir loncaya üye olmak gerekir."

"Ama vatandaşlık başvurusunda bulunmak için lonca üyesi olmak gerekiyorsa ve lonca üyesi olmak için vatandaş olmak gerekiyorsa, bu vatandaş olmayı olağanüstü zorlaştırmaz mı?"

"Sanırım mesele de bu, Ekselansları. Şehirler, yerleşik tüccarların düzenini bozabilecek ve mevcut işletmelerin kârlılığını azaltabilecek dış tüccarların istilasına karşı korunuyor."

"Kaç vatandaş var?"

"Şu anda, şehir nüfusunun yaklaşık yüzde on ila on beşinin vatandaş olduğunu düşünüyorum."

"Bu saçma."

"Evet, Ekselansları. Bu durum hazineyi de zorluyor, çünkü sadece vatandaşlar vergi ödemekle yükümlüdür. Ayrıca, sadece vatandaşlar mahkemede yargılanma hakkına sahiptir veya saldırı durumunda şehir surlarını korumakla yükümlüdür."

Modina ona baktı.

"Yarın, şehir tüccar konseyini çağırıp, lonca politikasını gözden geçirmek için bir toplantı düzenlememi ister misiniz?" diye sordu Nimbus.

"Lütfen yapın." Bernard Green'e tekrar baktı. "Bu konuyu derhal ele alacağımdan emin olabilirsiniz ve bunu bana bildirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Tanrı sizi korusun, Majesteleri, Tanrı sizi korusun." Başını yere eğerek bir kez daha selamladı.

Modina elini salladı ve silah ustası onu dışarıya kadar eşlik etti. "Selamlamayı pek umursamıyorum, aslında hoşuma gidiyor. Dayanamadığım şey, yalakalık."

"Sen sadece imparatoriçe değilsin," dedi Nimbus. "Sen bir yarı tanrıçasın. Biraz yalakalık beklemelisin."

"Sıradaki kim?"

"Tope Entwistle adında bir adam, kuzeyden gelen bir keşif eri," diye cevapladı.

"Bir keşif eri mi? Keşif eri mum yapımcısını mı takip ediyor?"

"Sadece bir durum raporu var, acil bir şey yok," dedi Nimbus. "Ve mum yapıcı üç gündür bekliyordu."

Tıknaz bir adam, göğsünde meşale şeklinde küçük bir bakır iğne bulunan kalın yünlü bir tunik giymiş olarak içeri girdi. Ayrıca deri şeritlerle sarılmış yünlü pantolonlar giyyordu. Yüzü lekeliydi, cildi kırmızımsı deri gibiydi. Burnunun ucu kırmızıdan da öte, rahatsız edici bir mor renkteydi. Parmak eklemleri ve parmak uçları da benzer bir renkteydi. Ayakları ağrıyormuş gibi, alışılmadık bir yürüyüşle, topallayarak yürüyordu.

"İmparatorluk Ekselansları." Adam eğildi ve burnunu çekti. "Marshal Breckton haber gönderdi. İlk geçişten bu yana elflerin hareketinde herhangi bir değişiklik olmadığını bildiriyor. Ayrıca, tüm köprülerin ve yolların kapatıldığını da bildiriyor. Elflerin hareket etmemesi konusunda, onun tahminine göre elfler kışlık karargahlarına çekilmiş olabilirler. Ayrıca birkaç levazım listesi ve ayrıntılı bir rapor gönderdi, hepsi bu çantada."

"Bunları memura verebilirsin," dedi Nimbus.

Çantayı çıkardı ve çantayı uzatırken hapşırıldı. "Colnora'da durumlar nasıl?"

"Affedersiniz, Majesteleri." Parmağını kulağına sokup kıpırdatarak, "Bir aydır soğuk algınlığıyla mücadele ediyorum ve kafam o kadar tıkanmış ki neredeyse hiçbir şey duyamıyorum," dedi.

"Colnora'da durumlar nasıl diye sordum," dedi daha yüksek sesle.

"Colnora'da her şey yolunda. Yol biraz soğuk oluyor. Tabii şikayet edemem. Vahşi doğada sınırda görev yapıyorum ve orası her yerden daha soğuk. Elflerin konumumuzu öğrenmemesi için uygun bir ateş bile yakmamıza izin verilmiyor."

"İhtiyacın olan bir şey var mı?"

"Ben mi? Oh, pek bir şeye ihtiyacım yok. Zaten sıcak bir yemek yedim ve ocak başında oturdum. İhtiyacım olan tek şey bu. Tabii geri dönmekten önce biraz uyuyabileceğim yumuşak ve sıcak bir yer de çok iyi olurdu."

Modina, Nimbus'a baktı.

"Oda görevlisine haber vereceğim," dedi.

"Teşekkür ederim, Ekselansları," dedi keşif eri ve ayrılmadan önce tekrar selam verdi.

"Onların dışarıda beklerken nasıl hissettiklerini hiç düşünmemiştim," dedi Modina.

"Sırada şehir yöneticisi Abner Gallsworth var," dedi Nimbus ve uzun, zayıf bir adam içeri girdi. O sabah oradakiler arasında en iyi giyinen oydu, yere kadar uzanan uzun, ağır yeşil ve altın rengi cüppeler giyyordu. Başında, bir av köpeğinin kulakları gibi yanlara sarkan kanatları olan uzun bir şapka vardı. Yüzü uzun ve dardı, yaşlılığın getirdiği sarkıklık bu özelliklerini daha da belirgin hale getiriyordu.

"İmparatorluk Ekselansları." O da selam verdi, ama şimdiye kadar diğerlerinden daha sığ bir selamdı ve yere sürünerek selamlamadı. "Emrettiğiniz tüm erzak tedarikinin tamamlandığını ve şehrin yüksek verimlilikle işlediğini bildirmekten memnuniyet duymakla birlikte, ne yazık ki bir sorun olduğunu da belirtmek zorundayım. Aşırı kalabalıklaşıyoruz. Çevredeki kasaba ve köylerden mülteciler gelmeye devam ediyor, hatta askerlerin yolları ve geçitleri kapattığı haberi kırsal bölgelere sızdığından beri bu durum daha da artıyor.

"Şu anda sokaklarda yaşayan birkaç yüz insan var ve kışın soğuğuyla birlikte, her gün masama, imha edilmesi gereken donmuş cesetlerle ilgili raporlar geliyor. Şu anda cesetleri surların dışına taşıyor ve baharda gömülmek üzere nadasa bırakılmış bir tarlada istifliyoruz. Ancak bu çözüm, vahşi hayvanları çekiyor. Kurt sürülerinin görüldüğü bildirildi ve şehir surlarının dışında kalanlar şikayet ediyor. Cesetleri denizde bertaraf etmek için izin talep etmek istiyorum. Bunun için bir mavnaya ihtiyacım var. Tüm gemiler şu anda imparatorluk emri altında olduğundan, talebim defalarca reddedildi. Bu nedenle buradayım, sizden yardım istiyorum."

"Anlıyorum," dedi Modina. "Peki, gelecekte daha fazla mültecinin ölmesini önlemek için ne gibi önlemler aldınız?"

"Önlemler mi?" diye sordu.

"Evet, köylülerin donarak ölmesini önlemek için ne yaptınız?"

"Neden... hiçbir şey. Köylüler barınacak yerleri olmadığı için ölüyorlar. Barınacak yerleri yok çünkü bunu karşılayamıyorlar ya da bulamıyorlar. Ben ne para yaratabilirim ne de konut inşa edebilirim. Bu nedenle, sorunuzu anlamıyorum."

"Cesetleri ortadan kaldırmak için gemileri de el koyamazsınız, ama yine de karşımda durup bunu talep ediyorsunuz."

"Doğru, ama bir mavna ulaşılabilir bir hedef. Gelecekteki köylülerin ölümünü önlemek ise değil. Şehir haftalardır aşırı kalabalık ve bu sabah Alburn'dan başka bir büyük grup daha geldi. Yaklaşık elli aile var. Eğer uygulanabilir bir çözüm istiyorsanız, daha fazla mültecinin şehre girmesini engelleme öneririm. Şehri kapatın ve bu işi bitirin. Buraya yardım istemeye gelenler, kendileri için kendileri bakmaları gerektiğini öğrensinler. Onların girişine izin vermek sadece ölüm oranının artmasına neden olacaktır."

"Sanırım haklısın," dedi Modina. "Ayrıca, kilitli kapımızın diğer tarafında sen ve ailen olsaydı, çok farklı hissederdin diye düşünüyorum. Ben tüm halkın imparatoriçesiyim. Onları güvende tutmak benim sorumluluğum, tersi değil."

"O zaman lütfen bana ne yapmamı istediğini söyle, çünkü bu soruna bir çözüm göremiyorum. Bütün bu insanları barındıracak yer yok."

Modina etrafına, boyalı kubbeye ve emrettiği yeni odunu yakan büyük taş ocağa baktı.

"Şansölye?" dedi.

"Evet, Ekselansları?" diye cevapladı Nimbus.

"Bu salona kaç kişi sığabilir?"

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, sonra dudaklarını büzdü. "Sıkışmak sorun olmazsa belki yüz kişi."

"Bence donarak ölmekle karşı karşıya kalırlarsa, bunu umursamayacaklardır."

"Taht odasını halka açacak mısınız?" diye sordu Gallsworth şaşkınlıkla. "İmparatorluğun işlerini nasıl yürüteceksiniz?"

"Bu imparatorluğun işi ve hayır, taht odasını halka açmayacağım." Nimbus'a baktı. "Tüm sarayı açacağım. Kapıların hemen açılmasını istiyorum. Salonları, koridorları, hatta şapeli bile. Her santimetrekareyi kullanmak istiyorum. Boş yer olduğu sürece, soğukta kalan tek bir erkek, kadın veya çocuk kalmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle, Ekselansları."

"Ayrıca," dedi, Gallsworth'a dönerek, "kullanılabilecek başka barınak kaynaklarını bulmak için şehirde bir araştırma yapılmasını istiyorum. Ne kadar kutsal veya ayrıcalıklı olduğu umurumda değil. Bu bir acil durum ve tüm alan kullanılmalıdır."

"Ciddi misiniz?" dedi şaşkınlıkla.

"Halkımın kapımın önünde ölmesine izin vermeyeceğim!" diye sorusuna yer bırakmayacak şekilde yüksek sesle ilan etti.

Muhafızlar, onun alışılmadık patlamasından endişeyle başlarını kaldırdılar. Hizmetçiler gergin görünüyordu ve birkaçı belirgin bir şekilde çekindi. Şehir yöneticisi ise öyle değildi. Dik durdu, gözleri kadının gözlerine odaklandı. Bir an hiçbir şey söylemedi; sonra dudakları sanki bir şeyi emiyormuş gibi hareket etmeye başladı ve sonunda başını sallamaya başladı.

"Peki," dedi. "Bu konuyu araştırmaya başlayacağım, ama şimdiden size büyük bir boş alanın nerede olduğunu söyleyebilirim. Aquesta İmparatorluk Bazilikası bin kişiye kadar kapasiteye sahip, ancak şu anda sekiz kişiden fazla kimse yaşamıyor."

"Bunu biliyordun, neden daha önce söylemedin?"

"Tanrı'nın evini fakir, pis köylülerle doldurmayı asla düşünmezdim."

"O zaman Maribor adına bu yer ne için var?" "Patrik bundan hoşnut olmayacaktır."

"Patrik'i lanet olsun!" diye bağırdı Modina.

"Nimbus..." "Hemen, Ekselansları."

"Neden ikiniz de uyumuyorsunuz?" Modina, yatak odasına girip Mercy ve Allie'yi uyanık bulduğunda sordu.

Modina, mümkün olduğunca fazla yer açmak için Allie'nin odasında kalmasında ısrar etmişti. Allie, Mercy'nin de onlara katılmasını istediğinde Modina reddedememişti. Şimdi iki kız da gecelikleriyle, battaniyelere sarılmış, karanlık, buzla kaplı pencereye bakıyorlardı. Modina'nın sorusuna kızlar ona baktılar ve sonra hızla yanaklarını sildiler.

"Çok soğuk," diye cevapladı Mercy ikna edici olmayan bir şekilde ve burnunu çekti.

"Hava çok soğuk," diye Allie de aynı fikirdeydi. "Bugün dışarıda oynayamadık bile."

"Bay Rings bile dışarı adımını atmıyor." Mercy, ateşin yanında kıvrılmış duran rakuna baktı.

"Çok soğuk, değil mi?" Modina, pencereden yıldızlı gökyüzüne bakarak dedi. Hava çok soğuk olduğunda gece her zaman açıktı.

"Gözlerindeki suyu donduruyor!"

"Kulaklarımı ağrıtıyor."

Modina, daha önce saatlerce diz çöküp baktığı aynı pencerenin buzlu camına elini koydu. Dokunduğunda buz gibi geldi. "Evet, soğuk rahatsız edici, ama belki de ihtiyacımız olan mucize budur."

"Soğuk olması mı gerekiyor?" diye sordu Allie.

"Eğer Bay Rings dışarı çıkmazsa, başka kimsenin de dışarı çıkmak isteyeceğini sanmıyorum."

"Elfleri mi kastediyorsun?" diye sordu Mercy.

"Evet," diye cevapladı. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

"Neden bizi öldürmek istiyorlar? Allie bir elf, ama o bizi öldürmek istemiyor, değil mi?"

Allie başını salladı.

"Nedenini bilmiyorum," dedi Modina. "Kimsenin bildiğinden emin değilim. Sebep muhtemelen çok eskidir, kimsenin hatırlayamayacağı kadar eskidir."

"Hava ısındığında bizi öldürecekler mi?" diye sordu Allie.

"Buna izin vermeyeceğim. Baban da izin vermeyecek. Bu yüzden mi ağlıyordun? Onu özölüyorsun, değil mi?"

Kız başını salladı.

"Ya sen?" Modina, Mercy'ye baktı.

"Arcadius ve Miranda'yı özölüyorum. O beni geceleri yatırırdı, uyuyamadığımda da babam bana hikayeler anlatırdı."

"Sanırım bu konuda yardımcı olabilirim. Bir hikaye biliyorum, çok üzgün olduğum bir zamanda sevgili bir arkadaşımın bana anlattığı bir hikaye. O kadar üzgündüm ki, yemek bile yiyemiyordum. Ateş için biraz daha odun toptasak, benim büyük yatağıma kıvrılsak ve ben size bu hikayeyi anlatsam nasıl olur?"

Çıplak ayakla dolaşan ikisini izledi, kollarında odun parçaları topluyorlardı.

İmparatoriçe gülümsedi.

Herkes, onları evine kabul edip özel odalarını paylaştığı için ne kadar zarif olduğunu söyledi. Ancak, bunun siyasi bir taktik olduğunu düşünenler de vardı; onun cömertliğinin, hiçbir dükün böyle bir onursuzluğu kendisine yakışmayacağını söylemesini imkansız hale getirmek için sergilendiğini düşünüyorlardı. Bu

sebepe değildi, sadece uygun bir ikincil faydaydı. Modina bunu Wyatt'a Allie'ye bakacağına söz verdiği için yaptı ve bu yemini yerine getirmek niyetindeydi. İki kızı ayıramayacağı için Modina ikizleri miras aldı. Bunu yaptıktan sonra, Wyatt o gece geri dönse, kış yazın yerini alsa ve krallığındaki tüm sorunlar bir mucizeyle ortadan kalksa bile, çocukların kendisiyle yaşamalarını isteyeceğini fark etti. Modina, uzun zamandır kaygısız kahkahalar duymamıştı. Somurtkan yüzü erkeklerin gri dünyasından kaçmak için penceresinden masmavi gökyüzüne bakmıştı. Şimdi o gökyüzünün bir parçası odasına girmişti. Onlar, çok erken ölen çocukluk arkadaşları Maria ve Jessie Caswell'i hatırlattı.

Kızları yatırdı ve Allie'nin yanına uzanarak saçlarını okşadı.

"Bunun adı *Kile ve Beyaz Tüy*. Tanrıların babası Erebus'un üç oğlu vardı: Ferrol, Drome ve Maribor. Onlar elflerin, cücelerin ve insanların tanrılarıydı. Ayrıca, şimdiye kadar yaratılmış en güzel varlık olan Muriel adında bir kızı da vardı. O, tüm bitki ve hayvanlar üzerinde hakimiyet kurmuştu. Bir gece Erebus sarhoş oldu ve... kendi kızına zarar verdi. Kızın öfkeli kardeşleri babalarına saldırdı ve onu öldürmeye çalıştı, ama elbette tanrılar ölemez.

"Suçluluk ve kederle dolu olan Erebus, Muriel'in yanına dönerek ondan af diledi. Babasının pişmanlığı onu etkilemişti, ancak yine de ona bakmaya dayanamıyordu. Erebus, ona bir ceza belirlemesini rica ederek yalvardı. Onun affını kazanmak için her şeyi yapacaktı. Muriel, korku ve acının geçmesi için zamana ihtiyaç duyuyordu, bu yüzden ona, "Elan'a gidip orada yaşa. Tanrı olarak değil, alçakgönüllülüğü öğrenmek için bir insan olarak" dedi. Kötülüklerinin kefareti olarak, ona iyilik yapmasını emretti. Erebus onun isteğini yerine getirdi ve Kile adını aldı. Günümüzde hâlâ insanların dünyasında dolaşarak mucizeler yarattığı söylenir. Muriel, onu memnun eden her eylem için, muhteşem çüppesinden beyaz bir tüy verir ve o da bu tüyü sonsuza kadar yanında taşıdığı bir kese içinde saklar. Muriel, tüm tüyler verildiğinde, babasını eve çağıracağını ve onu affedeceğini ilan etti. Tüm tanrılar yeniden bir araya geldiğinde, her şey yoluna girecek ve dünya bir cennete dönüşecek denir.

"İmparatoriçe?" dedi Mercy.

"Evet?"

"Öldüğünüzde, ölen diğer insanlarla karşılaşır mısınız?"

"Bilmiyorum. Kimle karşılaşmak istiyorsunuz?"

"Annemi özlüyorum."

"Oh, o farklı," dedi ona. "Kızlar ve anneler *her zaman* yeniden bir araya gelirler, bundan eminim."

"Gerçekten mi?"

"Elbette."

"Annem çok güzeldi. Benim de güzel olduğumu söylerdi." "Öylesin."

"Bir gün büyüyünce peri prensesi olacağımı söylerdi, ama artık öyle olacağımı sanmıyorum. Hiç büyüyeceğimi sanmıyorum."

"Öyle konuşma. Annen senin bir peri prensesi olacağını söylediye, ona güvenmelisin. Anneler bu tür şeyleri bilir." Kızı kucakladı ve yanağına öptü. Mercy çok küçük, çok narin hissediyordu. "Artık geç oldu, uyku vaktin geldi."

Parlak bir ay yükseliyordu.

Modina, karlı bir yamaçta, onun emriyle soğukta kalmaya zorlanan elli sekiz adamı düşündü. Bazıları parmaklarını, bazıları ayak parmaklarını, burunlarını veya kulaklarını kaybedecek, bazıları ise tıpkı babasının kar fırtınası gecesi neredeyse kaybettiği gibi, o anda ölmek üzere olacaktı. Karın içinden kazdıkları sığ ve donmuş bir çukura sıkışmış, sadece ince bir yün battaniye ve birkaç kat giysi ile acımasız rüzgarlardan korunmaya çalışıyor, boşuna ısınmaya çalışıyor olabilirdi. Kontrolsüz bir şekilde titriyor, dişleri takırdıyor, kasları gergin bir şekilde top gibi kıvrılıyor, sakallarına ve kirpiklerine kar ve buz tutuyordu. Şanssız olanlar derin ve sıcak bir uykuya dalacak ve bir daha asla uyanmayacaktı.

Kadın adamları düşündü, acılarını ve korkularını hayal etti ve suçluluk duydu. Onlar onun emriyle ölüyorlardı, ama onların orada olmaları gerekiyordu. Onlar için daha iyi olmasını ne kadar istese de, daha sıcak bir hava için dua etmeyi ne kadar istese de, parıldayan yıldızlara bakarak fısıldadı: "Lütfen, Maribor, senin kızın olmadığımı biliyorum. Ben burada olmaması gereken fakir bir köylü kızıyım, ama lütfen, lütfen soğuk kalmasını sağla."

Uyuyakaldı ve birkaç saat sonra uyandı. Oda karanlıktı, yeni odunlar yanmış ve battaniyenin dışındaki her şey soğuktu.

Onu uyandıran Mercy'ydi. Mercy, gözleri hala kapalıyken battaniyenin içinde tekmeliyor ve kıvrılıyordu. Kollarını seğirterek, gözlerini kapaklarının altında endişeyle hareket ettirerek mücadele ediyordu. Ağzından, ağzı tıkanmış birinin korku çığlıkları gibi korku dolu sesler çıkıyordu.

"Ona ne oldu?" Allie uykulu bir yüzle ve dağınık saçlarla sordu.

"Kötü bir rüya gördü galiba." Modina, Mercy'nin omzunu tuttu ve hafifçe sıktı. "Mercy?" dedi. "Mercy, uyan."

Küçük kız bir kez daha tekmeledi, sonra hareketsiz kaldı. Gözleri açıldı ve sonra sinirli bir şekilde sağa sola kayd.

"Sorun yok. Sadece kötü bir rüyaydı." Mercy titreyerek Modina'ya sarıldı. "Sorun yok, artık her şey yolunda."

"Hayır," dedi küçük kız titrek bir sesle. "Değil. Onları gördüm. Elflerin şehre geldiğini gördüm. Onları durduran hiçbir şey yoktu."

Modina kızın başını okşadı. "Sadece bir rüyaydı, sen uykuya dalmadan önce konuştuklarımız yüzünden gördüğün bir kabustu. Sana onların bize zarar vermesine izin vermeyeceğimi söylemiştim."

"Ama onları durduramadın, kimse durduramadı. Surlar yıkıldı ve uçan canavarlar evleri yaktı. Sis içinde erkeklerin çığlıklarını duydum. Yıldırımlar çaktı, yer yarıldı ve surlar yıkıldı. Hepsi altın ve mavi giysiler giymiş, beyaz atlara binmiş olarak içeri akın ettiler."

"Altın ve mavi mi?" diye sordu

Modina. Kız başını salladı.

Modina'nın kalbi bir an durmuş gibi hissetti. "Üniversiteden kaçarken elfleri gördün mü?"

"Hayır, sadece uçan canavarları gördüm. Çok korkutuculardı." "Altın ve mavi giyindiklerini nereden biliyorsun?" "Rüyamda gördüm."

"Başka ne gördün? Hangi yönden geldiler?"

"Bilmiyorum."

"Atların üzerinde olduklarını söyledin. Buraya atlarla mı geldiler, yoksa tekneyle mi?"

"Bilmiyorum. Sadece şehre atlarla geldiklerini gördüm." "Hangi kapıdan geldiklerini biliyor musun?"

Modina ona sorular sorarken, kadın daha da korkmuş bir şekilde başını salladı. İmparatoriçe sakinleşmeye çalıştı, gülümsemeye çalıştı, ama başaramadı. Bunun yerine ayağa kalktı. Zemin soğuktu, ama bunu neredeyse fark etmedi. Düşünerek odada volta atmaya başladı.

Bir çocuğun rüyasında geleceği görmesi mümkün değil, değil mi? Ama Patrik toplantıda alıntı yaparken böyle demişti. "Parlak beyaz atlara binmişlerdi, üzerlerinde parlak altın ve ışıltılı mavi giysiler vardı." Yine de, bu eski anlatı bu elfler için geçerli olmayabilir.

"Onları kapıdan girerken gördüğün yeri hatırlıyor musun?"

Mercy bir an düşündü. "Allie ve ben Bay Rings ile oynadığımız avlunun önündeki duvardaydık."

"Gündüz müydü, gece mi?"

"Sabah."

"Güneşi görebiliyor muydun?"

Kız başını salladı ve Modina iç geçirdi. Keşke o...

"Hava bulutluydu," dedi Mercy.

"Kapıya bakarken denizin hangi tarafta olduğunu anlayabiliyor muydun?"

"Ah... bu tarafta, sanırım," dedi, sağ elini yorganın altından çıkarıp ona doğru salladı.

"Emin misin?" Kız

başını salladı.

"*Güney* kapısına bakıyordun," dedi Modina.

"Siz ikiniz uyumaya devam edin," dedi kızlara ve onları bakakaldırarak yatak odasından çıkıp bornozunu giydi. Dışarıdaki muhafız şaşkınlıkla arkasını döndü.

"Şansölyeyi uyandır ve ona Entwistle adlı keşifçiyi hemen görmek istediğimi söyle. Onlarla şansölyenin ofisinde buluşacağım. Git."

Kapıyı kapattı ve giyinmeye bile zahmet etmeden dördüncü kata çıkan merdivenlerden aşağı koştu.

"Sen, oradaki!" Bir muhafızın esnediğini gördü. Muhafız hemen dikkatini topladı. "Şansölyenin ofisini aydınlat."

Nimbus ve keşif eri geldiğinde, rafta duran Warric krallığının haritasını alıp masanın üzerine sermişti.

"Neler oluyor?" diye sordu şansölye.

"Sen güneyden geliyorsun, değil mi Nimbus?"

"Ben Vernes'tenim, Ekselansları."

"Burun nehrinin ağzında, buradaki yer mi?" "Evet."

"Colnora'nın güneyinde Bernum Nehri'ni geçebileceğimiz bir yer biliyor musun?" "Hayır, Ekselansları."

Bir an haritaya baktı ve iki adam sabırla bekledi. "Yani elfler, denize elverişli gemileri olmadıkça batıdan bize ulaşamazlar ve dağlar nedeniyle kuzeyden de yaklaşamazlar, öyle mi?"

Bu kez keşife baktı.

"Evet, Ekselansları, Glouston yolunda bir çığ başlattık ve yol ilkbaharın sonlarına kadar açılmayacak. Colnora'daki köprüler de yıkıldı."

"Bernum yüzünden doğudan veya güneyden de bize ulaşamazlar. Peki ya Rilana Vadisi? Oradan geçemezler mi?"

"Hayır, tarlalarda kar çok derin. Bir elf uygun ayakkabılarla üzerinde yürüyebilir, ama atları veya arabaları getiremez. Getirebilseler bile, yine de Farendel Durat'ı geçmeleri gerekir ve o geçitler kapalı."

Haritaya tekrar baktı ve üzerindeki küçük çizgileri inceledi.

"Elf ordusu güney kapımızdan bize saldırmak isterse, buraya en iyi nasıl ulaşabilirler?"

"Gelemezler," dedi keşif eri. "Bernum Nehri vadisini geçen tek köprüler Colnora'daydı ve onlar da yıkıldı."

"Ya Colnora'yı *dolaşırlarsa*? Ya Bernum'u oranın güneyinden geçerlerse?"

"Colnora'nın güneyindeki nehir geniş ve derindir. Colnora'dakiler dışında geçit ya da köprü yoktur, ama onlar da artık yoktur."

Modina masaya parmaklarıyla ritim tutarak haritaya bakıyordu.

"Ne oldu, Ekselansları?" diye sordu Nimbus.

"Bilmiyorum," dedi. "Ama bir şeyi gözden kaçırıyoruz. Onların ilerleyişini yavaşlatan soğuk hava değil. Belki de bizim öyle düşünmemizi istiyorlar, ama eminim ki etrafımızı sarıyorlar. Bence güneydoğudan saldıracaklar."

"Ama bu mümkün değil," dedi keşif eri.

"Onlar elfler. Onlar için neyin mümkün olduğunu gerçekten biliyor muyuz? Eğer karşıya geçebilirlerse, bu ne anlama gelir?"

"Bu, nereden geçtiklerine bağlı. Bu, bizi doğudaki Breckton'ın kuvvetlerinden ayırabilir ya da güneyden karşı koymadan içeri girebilirler."

"Ekselansları, Bernum'un her santimini biliyorum. Çocukken kardeşimle birlikte Colnora'dan Vernes'e malzeme taşırdık. Yıl boyunca çalışırdık. Geçilecek bir yer yok. Göl kadar geniş ve derin ve ölümcül bir akıntısı var. Yazın bile, tekne olmadan bir insan karşıya geçemez. Kışın ise bu intihar olur."

Karar çok önemliydi, bir çocuğun kabusuna dayanarak verilmesi mümkün değildi, her ne kadar kalbi ona haklı olduğunu söylese de. Gözleri, Tope Entwistle'ın göğsünde meşale şeklinde duran küçük bakır iğneye takıldı.

"Söylesene," dedi. "Göğsünde taktığın şey nedir?"

Adam aşağıya baktı ve utangaç bir gülümsemeyle cevap verdi. "Sir Breckton, elflerin Galewyr'ı geçtiklerini haber veren ateşi başarıyla yakmamın ödülü olarak bana verdi."

"Yani elf ordusunu gerçekten gördün?"

"Evet, Ekselansları."

"Söylesene, elflerin üniformaları ne renk?"

Soruya şaşırmış gibi göründü ve sonra cevap verdi: "Mavi ve altın rengi."

"Teşekkürler, gidebilirsin. Uyumaya devam et. Biraz dinlen."

Keşif eri başını salladı, selam verdi ve ofisten çıktı.

"Ne düşünüyorsunuz, Ekselansları?" diye sordu şansölye.

"Colnora'ya Breckton ve askerlerini geri çağırması için haber gönderilmesini istiyorum," dedi. "Hayatta kalamayacağız, Nimbus. Yaptığımız onca şeye rağmen. Savunmamızı aşacaklar, surlarımızı yıkacaklar ve bu saraya girecekler."

Nimbus hiçbir şey söylemedi. Dik ve sakın kaldı. "Bunu zaten biliyordun, değil mi?"

"Ben pek hayal kurmam, Ekselansları."

"Ailemin katledilmesine izin vermeyeceğim, bir daha olmaz."

"Hâlâ umut var," dedi ona. "Bunu sen de gördün. Tek yapabileceğimiz beklemek."

"Ve dua etmek."

"Eğer bunun yardımcı olacağını düşünüyorsan."

"Tanrılara inanmıyor musun, Nimbus?"

O alaycı bir gülümsemeyle, "Oh, elbette inanıyorum, Ekselansları. Sadece onların bana inanmadığını düşünüyorum," dedi.

BÖLÜM 15

PERCEPLIQUIS

Harbinger, pek de onurlu olmayan bir şekilde kıyıya sürünerek ulaştı. Wyatt, geriye kalan parçalardan küçük bir yelken yapmayı başardı ve onu eski direğin kütüğüne bağladığı bir direğe dikti. Artık dalgaların üzerinde uçmuyorlardı; zar zor sürükleniyorlardı, ama uzak kıyıya ulaşmak için bu yeterliydi. Kıyıdan biraz daha ileride Royce, bir rıhtım gibi görünen bir yer gördü, ama oradan uzak durdular ve bunun yerine korunaklı bir koyda demir attılar. Burada kumsal, her biri bir insanın boyunun yarısı kadar olan büyük kırık taş bloklarla çevrili küçük bir kara parçasıydı. Taşlar, öfke nöbeti geçiren dev bir çocuğun oyuncakları gibi dağınık ve karışık bir şekilde duruyordu. Taşlar deniz suyunun sıçramasıyla parıldıyordu ve suya en yakın olanlar, uzun ipliksi yosun gibi parlak sakallara sahipti.

"Beni rahatsız eden şey martıların olmaması," dedi Wyatt, pruva halatını kumdan dev bir parmak gibi yükselen bir kayaya bağlarken. "Sadece tanrının terk ettiği bir kumsalda martılar olmaz."

"Gerçekten mi?" diye sordu Hadrian. "Martılar mı? Parlak yeşil su seni daha çok endişelendireceğini düşünürdüm."

"O da var."

Magnus tekmeden ilk inenlerden biriydi. Kuma ayak basar basmaz, yokuş yukarı koşarak taş bloklara ulaştı ve sanki onların gerçek olduklarından emin olmak istercesine ellerini üzerlerine koydu. Royce ondan sonra indi. Yüzü kendine özgü bir yeşil renk almaya başlamıştı. Elf kökenli olması onu deniz tutmasına yatkın hale getiriyordu ve Hadrian, arkadaşının *Emerald Storm* gemisinde geçirdiği sefil günleri hatırladı. Royce büyük, sağlam bir kayanın tepesine tırmandı ve uzandı. Alric ve Mauvin, gözleri fal taşı gibi açılmış, yıkık taşlara hayranlıkla bakarak sahile vardılar. Arista, elini tutan Myron'un eşliğinde gemiden en son inen kişi oldu. İki saatten fazla uyumuştular ve gözlerinin altında hala derin gölgeler vardı. Sahile vardığında, *Harbinger'a* bakmak için arkasını döndü ve alnında pişmanlık ifadesi belirdi.

"Geri dönüş yolculuğu için pek uygun durumda değil," dedi Wyatt, prensese bakarak. "Elden ve ben burada kalıp onu tamir etsek, sizler de boynuzu bulsanız iyi olur diye düşündüm. Bu kayalara birkaç makara takabilirim ve Elden'ın yardımıyla, kullanabileceğimiz bir şey bulabilirsek yeni bir direk dikebilirim. En azından, bir flock halatı çekip elimizdeki direği güçlendirebilirim. Ayrıca dümenin de biraz tamire ihtiyacı olduğunu düşünüyorum ve açılan sızıntıları durdurmam gerekiyor, yoksa dönüş yolunda batacak. Bunun için gerekli malzemem var; sadece ateş yakıp gövdeyi sudan çıkarmam gerekiyor, gelgit de buna yardımcı olacaktır."

"Peki ya Ghazel sizi fark ederse?" diye sordu Arista.

"Bunu önlemek için elimden geleni yapacağım, ama eğer gelirlerse, kayaların arasında saklanabiliriz. Umarım bugünden sonra bir süre onları görmeyiz. Belki başka bir gemi gelene kadar en azından birkaç günümüz vardır."

"Mesele şu ki, ben bu yolculuğa yelkencilik becerilerim için çıktım, değil mi? Pickering veya Hadrian kadar kılıç kullanamıyorum ve zaten bu yüzden buraya getirilmedim. Elden de öyle. Ayrıca, fazla ekipmanı burada bırakıp daha hafif seyahat edebilirsiniz."

Arista başını salladı. Tartışacak kadar güçlü görünmüyordu.

Arista kuma oturduğunda Hadrian ona, "Seni bu kadar sert vurmak istememiştim," dedi.

"Ne?" diye sordu Arista halsizce. "Hayır, başım değil. Sadece uyuduktan sonra bile kendimi çok yorgun hissediyorum. Sanki kilometrelerce yürümüş ve haftalardır uyanık kalmışım gibi hissediyorum. Sen benden daha iyi bilirsin, bu başıma vurmaktan mı kaynaklanıyor?"

"Hayır, pek sayılmaz," diye cevapladı. "Genelde bir süre zonkluyor ve sonra ağrıyor."

"Senin soğuk algınlığı olduğunda hissettiğin gibi hissediyorum, zayıf ve yorgun. Aklım dağınık ve odaklanamıyorum. Uyuduğumda rüya görmem de durumu daha da kötüleştiriyor."

"Ne tür rüyalar?"

"Deli olduğumu düşüneceksin," dedi utanarak.

"İlk tanıştığımızdan beri öyle düşünüyorum."

Ona sırıttı. "Rüyalarımda ben ben değilim, aslında Esrahaddon olduğumu düşünüyorum, sadece yıllar önce, bu şehir yok edilmeden önce, imparator öldürülmeden önce, hapsedilmeden önce."

"O cüppeyi giydiğin için böyle oluyor."

Başını eğdi. "Gerçekten çok güzel bir cüppe, çok sıcak tutuyor. Hiç ılık saan bir cüppe gördün mü?"

"Biraz ürkütücü."

"Belki."

Bir dakika sessizce oturdular. Elden ve Wyatt geminin etrafında dolaşarak gövdeye bakıyorlardı. Hasarı değerlendirmek için hiç zaman kaybetmiyorlardı. Alric ve Mauvin kayalıklara tırmanarak çocuklar gibi keşfe çıkmışlardı. Myron birkaç metre ötede oturmuş onları izliyor gibiydi.

Hadrian, ayaklarının hemen ötesinde sıçrayan dalgaları izledi. Yakında yola çıkacaklardı, ama şimdilik sağlam zeminde oturmak iyiydi. Birazdan Royce'u dürtenekti, ama ona birkaç dakika zaman vermek istiyordu. O andan itibaren tehlikelerin daha büyük olacağını tahmin ediyordu ve Royce'un en iyi formunda olmasını tercih ediyordu.

"Sana teşekkür etmeliyim," dedi Arista, gözlerini yere indirip, sanki bir itirafta bulunuyormuş gibi sessiz bir sesle.

O, ona merakla baktı. "Ne için?"

"Kafamdaki çatlak için," diye cevapladı ve elini kaldırıp o yeri ovuşturdu. Bandajı çıkardı. "Alric haklıydı. Kontrolümü kaybetmişim." Saçları yüzüne düştü; kızıl kahverengi bir perde, burnunun ucunu hariç her şeyi gizliyordu. "Bu hissi, bu gücü açıklamak zor... Sanki her şeyi yapabilirmişim gibi. *Her şeyi* yapabileceğini bilmek nasıl bir şey, hayal edebiliyor musun? Heyecan verici, çekici... Seni içine çekiyor ve açlık gibi onu istiyorsun. Kendini daha büyük bir şeyin parçası haline geldiğini, ona katıldığını, onunla birlikte çalıştığını hissediyorsun. Her damla suyu, her çim yaprağını hissediyorsun ve onlar haline geliyorsun... her şey... hava ve yıldızlar. Ne kadar uzağa gidebileceğini, sınırların nerede olduğunu görmek istiyorsun, ama sadece bir parçanı biliyor ki... sınır yok.

"Daha önce hiç bu kadar büyük bir şey yapmamıştım. Kendimi çok fazla yaydım. Ona çok fazla bağlandım. Sanırım kendimi kaybediyordum. Dünya bana sanki benim bir parçamış gibi ya da ben onun bir parçasıymışım gibi tepki veriyordu, bu çok şaşırtıcıydı. Bilmiyorum, artık düşünmüyordum. Sadece hissediyordum ve sen yapmasaydın ne olabileceğini bilmiyorum..."

"Seni

dövseydim?"

"Evet."

"Kızmadığın için mutluyum," dedi ve bunu içtenlikle söyledi. "Vurduğum çoğu insan, uyandığında biraz farklı bir tavır sergiler."

"Sanırım öyle olur." Saçlarını geri çekip başını ona doğru eğdi. Yüzünde utangaç bir gülümseme vardı. "Ayrıca sana başka bir şey için de teşekkür etmek istiyorum."

başka bir şey için de teşekkür etmek istiyorum."

Ona bir kez daha baktı, kafası karışık ve biraz endişeli.

"Benden korkmadığın için teşekkür etmek istiyorum."

Saçları karışmıştı, yüzü bitkin ve yorgundu. Gözleri sarkmış, dudakları ince ve solgundu. Burnunun ucunda bir tutam kum vardı. Alnında endişenin izleri olan ince çizgiler vardı.

Onun gibi biri daha var mı?

Burnundaki kumu silme isteğiyle mücadele etti.

"Kim demiş senden korkmadığımı?" diye sordu.

Kadının bu yorumu kafasında tarttığını gördü ve aptalca bir şey söylemeden önce konuşmayı bitirmenin en iyisi olacağını düşündü. Ayağa kalktı, üzerindeki kumu silkeledi ve sırt çantasını aramaya gitti. Wyatt'ın bir ip sardığı gemiye yeni ulaşmıştı ki, iki keşif eri geri döndü.

"O yolda bir geçit var," dedi Mauvin gülümseyerek.

Geminin yanına geldiler, sırt çantalarını buldular, su torbalarını çıkardılar, başlarını geriye atıp susuzluklarını gidermek için su içtiler.

"İnanılmaz," dedi Alric, sakalındaki suyu silerek. "Kocaman aslan heykelleri var, pençeleri benden daha uzun! Burası gerçekten Percepliquis. İçeri girmek istiyorum. Gidelim artık."

"Wyatt ve Elden burada kalmayı planlıyorlar," dedi Hadrian.

"Neden?" diye sordu, endişeli ve belki biraz da sinirli bir şekilde.

"Biz yokken gemiyi tamir edip, döndüğümüzde hazır hale getirmek istiyorlar."

"Oh, tamam, mantıklı... çok mantıklı. Harika. Hadi eşyalarımızı alıp gidelim. Hayatım boyunca bunu görmek için bekledim." Alric ve Mauvin, geri kalan eşyalarını almak için *Harbinger'a* koşular.

"Kral," dedi Hadrian, Wyatt'a omuz silkerek.

"Dikkatli olun," dedi Wyatt. "Ve Gaunt'a göz kulak olun."

"Gaunt mu?"

"Sen çok güveniyorsun," dedi Wyatt. Gaunt'ın cücenin yanında büyük bir taş levhanın üzerinde oturduğu yere doğru başını salladı. "Magnus'la çok zaman geçiriyor ve bana ve Elden'e alışılmadık bir şekilde dostça davranıyor, sanki partinin seçilmiş üyeleriyle arkadaşlık kurup muhalif bir grup oluşturmaya çalışıyor gibi. *Emerald Storm*'da sana söylediğimi hatırlıyor musun? Her mürettebatta mutlaka bir isyan çıkarmak isteyen bir üye vardır."

"Ve o bizim tek umudumuz," dedi Hadrian, sesinde alaycı bir tonla. "Sen de dikkatli olsan iyi olur. Bildiğin gibi, Ghazel şakaya gelmez. Gözünü dört aç. Gemide uyuma. Ateş yakma."

"İnan bana, Dört Rüzgar Sarayı'ndaki arenayı hatırlıyorum. Onlarla ikinci kez kılıçları çaprazlamak istemiyorum."

"Bu iyi, çünkü burası bir arena değil ve kurallar yok. Burada karıncalar gibi üstüne üşüşecekler."

"İyi şanslar."

"Sana da. Geri döndüğümüzde bu geminin denize açılmaya hazır olduğundan emin ol. Royce ile yeterince iş yaptım, başlangıç yavaş olsa da, dönüş genellikle bir yarış olduğunu biliyorum."

Şehrin kalıntıları su kenarında başlıyordu, ancak bu, kumdan ayrılıp daha geniş bir perspektife sahip oldukları iç kesimlere geçene kadar tam olarak anlaşılmıyordu. Büyük taş bloklar, bir zamanlar yüz fit yüksekliğinde duran beyaz mermer sütunların yıkık temellerinin bir parçasıydı. Bunu, hala ayakta duran üç sütunu keşfederek anladılar, ancak bloklar tehlikeli bir şekilde kaymış olduğu için, bu sütunların nasıl bu şekilde kalabildikleri şaşırtıcıydı.

Alric ve Mauvin'in keşfettiği geçidi buldular. Geçit, taştan oyulmuş iki dev aslanın ayaklarının dibinde başlıyordu. Her biri kolaylıkla 60 metre yüksekliğindeydi, ancak birinin başı düşmüş ve kaybolmuştu. Kalan aslan, dişlerini gösteren vahşi bir yüz ve dolgun, dalgalı bir yeleye sahipti.

"İmparatorluk Aslanları," diye mırıldandı Myron, onların gölgesinden geçerken ve Royce, fenerini yakmak için durdu.

"Bunları daha önce görmüştüm," diye fısıldadı Arista, başını geriye atarak heykellere bakarken. "Rüyalarımda."

"Bu yer hakkında ne biliyorsun, Myron?" Royce, el fenerini kaldırıp, çökmüş taşlar ve silüetleri görünen harabelerden oluşan geniş labirente doğru bakarak sordu.

"Hangi yazarın görüşlerini duymak istersiniz? Antun Bulard, eski metinler üzerinde harika bir çalışma yaptı ve ayrıca..."

"Özetle lütfen."

"Tamam, peki, efsaneye göre burası bir zamanlar küçük bir tarım köyüymüş ve Persephone adında bir çiftçinin kızının eviymiş. Yakındaki köyleri yakıp erkek, kadın ve çocuk demeden tüm sakinlerini katlettiği söylenen elflerden korkarak yaşıyorlarmış. Persephone'nin

köyü sıradaki hedefi, ancak Novron adında bir adam köye geldi. Persephone'ye aşık oldu ve onu kurtarmaya yemin etti. Ona köyü terk etmesi için yalvardı, ancak Persephone reddetti, bu yüzden Novron kalmaya karar verdi ve onu korumaya yemin etti.

"O, sorumluluğu üstlendi ve erkekleri topladı. Saldırı geldiğinde, elflerin güçlerini yenerek köyü kurtardı. Kendisinin, Maribor'un oğlu Novron olduğunu ve Ferrol'un Çocukları'nın açgözlülüğünden çocuklarını korumak için gönderildiğini açıkladı.

"Birçok savaştan sonra, Novron Avempartha Savaşı'nda elfleri yendi ve elflerle barış dönemi başladı. Novron, büyük imparatorluğu için bir başkent ve karısı için bir yuva inşa etmek istiyordu. Her ne kadar geniş toprakları yönetiyor olsa da, Persephone köyünden başka bir yerde yaşamayı reddetti. Böylece Novron başkentini buraya kurdu ve ona *Persephone'nin şehri anlamına gelen Percepliquis* adını verdi.

"Yıllar içinde burası dünyanın en büyük ve en gelişmiş şehri haline geldi. Şehrin çapının beş mil olduğu ve ünlü bir üniversite ile kütüphanenin bulunduğu bir yer olduğu kayıtlarda geçmektedir. İmparatorluğun dört bir yanından akademisyenler buraya eğitim almaya gelirdi. Büyük İmparatorluk Sarayı burada inşa edildi ve burası tapınaklar, bahçeler ve parklarla dolu bir yerdi. Kayıtlara göre, şehirde halka açık temiz su çeşmeleri ve vatandaşların ısıtmalı havuzlarda dinlenebilecekleri hamamlar vardı.

Percepliquis aynı zamanda imparatorluk bürokrasisinin de merkeziydi; imparatorluğu yöneten, ekonomisini ve sosyal ve siyasi kurumlarını kontrol eden geniş bir büro sistemi. Potansiyel muhalifleri, şüpheli suçluları ve yozlaşmış memurları ortadan kaldırmaktan sorumlu ajanlar vardı. Ve tabii ki, imparatorluğa danışmanlık yapan ve onu koruyan imparatorluk şövalyeleri ve büyücüler koleji olan Teshlor Loncası ve Cenzar Konseyi de buradaydı.

"İmparator, bürokrasisi aracılığıyla ormanlardan madenlere, çiftliklere, tahıl ambarlarına, tersanelere ve kumaş fabrikalarına kadar her şeyi kontrol ediyordu. Her departmana birden fazla başkan atanarak ve sık sık rotasyon yapılarak yolsuzluk kontrol altında tutuluyordu. Yönetilenlerle bağlantıları olabilecek yerel kişileri asla atamıyorlardı. Hatta fahişelik bile imparatorluk tarafından düzenleniyordu.

"Percepliquis çok zengin bir yerdi. Apeladorn'un tamamını kapsayan ve egzotik Westerlins'e ve kuzeyde Estrendor'a kadar uzanan imparatorluğun ticaret merkezi, zengin giyimli tüccarlarla dolup taşıyordu ve yolları efsaneviydi. Bu yollar, her yöne kilometrelerce uzanan, mükemmel düzlükte, iyi döşenmiş taştan yapılmış devasa, geniş caddelerdir.

gölge sağlamak için her iki tarafına dikilmişti ve iyi bakımlıydılar ve kilometre taşlarıyla işaretlenmişti. Yolcuların rahatı için düzenli aralıklarla kuyular ve barınaklar yerleştirilmişti.

"Kıtlık, suç, hastalık veya salgın yoktu. Kuraklık, sel, hatta şiddetli donlar bile hiç kaydedilmemişti. Yiyecek her zaman boldu ve kimse fakir değildi."

"İmparatorlukçuların bu ideali geri kazanmak istemesinin nedenini anlayabiliyorum," dedi Alric.

"Bu da insanların ne kadar aptal olabileceğini gösteriyor," dedi Gaunt. "Kıtlık yok, kuraklık yok, hastalık yok, yoksul yok mu? Bunun gerçekleşme ihtimali, senin imparator olman kadar..."

"Senin imparator olman kadar mı?" diye sordu

Royce. Gaunt kaşlarını çatı.

"Peki neyi aramalıyız?" diye sordu Royce.

Myron başını salladı. "Bilmiyorum," diye cevapladı ve Arista'ya baktı.

"Novron'un mezarı," dedi prenses.

"Oh." Myron'un yüzü aydınlandı. "O, şehrin merkezindeki sarayın altında olmalı."

"Onu tanımlayacak bir yol var mı?"

"Altın kubbeli devasa beyaz bir bina," diye cevapladı Arista onun yerine ve birkaç şaşkın bakış aldı. Omuz silktiler. "Tahmin ediyorum."

Myron başını salladı. "İyi tahmin."

Royce önde, her zamanki gibi hızlı adımlarla, ışığı sallanarak gölgeleri ve yarıkları araştırarak, önceki gibi ilerlediler. Alric ve Mauvin, Hadrian'a tilki avını hatırlatan bir şekilde uzaktan takip ediyorlardı. Arista ve Myron birlikte yürüyor, ikisi de büyük bir ilgiyle çevrelerine bakıyorlardı. Gaunt ve Magnus onları takip ediyor, ara sıra fısıldayarak konuşuyorlardı. Hadrian yine en arkada yürüyor, sürekli omzunun üzerinden bakınıyordu. Wyatt ve Elden'ı şimdiden özlemişti.

Çökmüş kaya parçaları arasında kıvrılan bir geçidi takip ettiler ve sonunda, her biri altıgen şeklinde kesilmiş ve şaşırtıcı bir hassasiyetle yerleştirilmiş, düzgün bir şekilde döşenmiş taşlardan oluşan bir sokağa ulaştılar. Burada, sonunda, moloz yığınları yerini bıraktı ve etraflarında yükselen, bir zamanlar muhteşem olan şehrin yıkık kalıntılarını görmelerine izin verdi.

Yaşlanmanın etkisiyle matlaşmış ve enkazla örtülmüş pembe veya beyaz taştan yapılmış büyük binalar, güzelliklerinden hiçbir şey kaybetmemişti. Hadrian'ın dikkatini hemen çeken şey, bu binaların ne kadar yüksek olduğuydu. Sütunlar ve kemerler yüzlerce metre yükseklikte

yükselmiş, muhteşem bir şekilde süslenmiş entablaturaları ve alınlıkları destekliyordu. Cilalı bronz ve taşla kaplı, çapı yüz fitten fazla olan büyük kubbeler, onun daha önce gördüğü her şeyden çok daha büyüktü. Bir dizi kemeri destekleyen sütun sıraları, sadece dekorasyon amaçlı olarak yüzlerce metre boyunca uzanıyor ve yük taşıyan duvarların önünde göze çarpıyordu. Kimliği bilinmeyen adamların heykelleri, her an hareket edecekmiş gibi zarif bir şekilde oyulmuştu. Bu heykeller, sessiz çeşmeleri, kaideleri ve bina cephelerini süslüyordu.

Şehrin ihtişamı, sarsılmış hali kadar çarpıcıydı. Her bina, her sütun, her taş sanki büyük bir yükten düşmüş gibi görünüyordu. Taş bloklar eğri büğrü duruyor ve yerlerinden kaymıştı. Bazıları hayal gücünün ötesinde sallanıyor, gevşek, bükülmüş ve yanlış hizalanmış durumdaydı, sanki bir serçenin ağırlığı bin tonluk bir yapıyı devirebilecekmiş gibi görünüyordu. Yıkım eşit veya öngörülebilir değildi. Bazı binaların duvarları tamamen yok olmuştu. Çoğunun çatısı kalmamıştı, bazıları ise sadece birkaç taşın yerinden kaymış olduğunu gösteriyordu. Bu kargaşaya rağmen, şehrin diğer yönleri şaşırtıcı bir şekilde korunmuştu. Bir satıcı pazarı hiç dokunulmamış gibiydi; süpürgeler ayakta duruyor, sergilenmek üzere istiflenmişti. Bir çömlek tezgahında birkaç mükemmel kil çömlek sergileniyordu, parlak kırmızı ve sarı seramik sırları sadece ince bir toz tabakasıyla örtülmüştü. Sokağın sol tarafında, dağınık dört katlı bir konutun önünde, üç iskelet yatıyordu, giysileri hâlâ üzerlerindeydi ama neredeyse toza dönüşecek kadar çürümüştü.

"Buraya ne oldu?" diye sordu Gaunt.

"Kimse tam olarak bilmiyor," diye cevapladı Myron, "ancak birçok teori var. Theodor Brindle, bunun Maribor'un kanının dökülmesine duyduğu öfke olduğunu iddia etti. Deco Amos the Stout, buranın Cenzar, özellikle de büyücü Esrahaddon tarafından yok edildiğine dair kanıtlar buldu. İzini sürdüğümüz Profesör Edmund Hall ise bunun doğal bir felaket olduğunu düşünüyordu. Tuzlu denizi geçip şehrin durumunu gördükten sonra, günlüğünde antik şehrin bir tuz mağarasının üzerinde kurulduğunu ve ani bir su akıntısı ile mağaranın çözülerek yukarıdaki şehrin çökmesine neden olduğunu yazdı. İblisler gibi daha şüpheli birkaç açıklama daha var, hatta cücelerin kininden dolayı şehri yıkmış olduklarına dair bir söylenti bile var."

"Bah!" Magnus alaycı bir şekilde güldü. "İnsanlar her zaman cüceleri suçlar. Bir bebek kaybolur ve onu çalan bir cücedir. Bir prenses kralın ikinci oğluyla kaçır ve onu derin bir zindana çeken bir cücedir. Ve onu prensle birlikte bulduklarında, işte, kurtarılmıştır!"

"Bir kral kendi şapelinde sırtından bıçaklanır ve bir prensesin kulesi ölüm tuzağına dönüştürülür," diye bağırdı Royce onlara. "Arkadaşlar ihanete uğrar ve zindana hapsedilir... Evet, şaşkınlığınızı anlayabiliyorum. Bu fikirleri nereden alıyorlar?"

"Lanet olsun onun elf kulaklarına," dedi Magnus.

"Ne?" diye sordu Gaunt şok olmuş bir şekilde. "Royce bir elf mi?"

"Hayır, değil," dedi Alric. Omzunun üzerinden geriye baktı. "Öyle mi?"

"Neden ona sormuyorsun?" diye cevapladı Arista.

"Royce?"

Sallanan ışık durdu. "Bunun benim soyumu tartışmak için uygun bir zaman ve yer olduğunu sanmıyorum."

"Gaunt konuyu açtı. Ben sadece soruyordum. Elf gibi görünmüyorsun."

"Çünkü ben *bir mir'im*. Sadece kısmen elfim ve ailemi hiç tanımadığım için daha fazlasını söyleyemem."

"Yarı elf misin?" dedi Myron. "Ne kadar harika. Sanırım hiç elf görmedim. Ama seni gördüm, belki de başkalarını da görmüşümdür ve farkında değilimdir. Yine de çok heyecan verici, değil mi?"

"Bu bir sorun olacak mı?" Royce krala sordu. "Sadakatimi sorgulamayı mı planlıyorsun?"

"Hayır, hayır, öyle bir niyetim yoktu," dedi Alric. "Sen her zaman sadık bir hizmetkar oldun..."

Hadrian, Royce'un hançerini çok erken geri vermiş olabileceğini düşünerek ilerlemeye başladı.

"Hizmetkar mı? Sadık mı?" diye sordu Royce, sesi giderek alçaldı ve yumuşadı.

Bu hiç iyiye işaret değil, diye düşündü Hadrian. "Royce, yolumuza devam etmeliyiz, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi, Alric'e doğrudan bakarak.

"Ne dedim ben?" diye sordu kral, Royce ilerlemeye devam ettikten sonra. "Ben sadece..."

"Dur," dedi Hadrian. "Affedin Majesteleri, ama durun. O sizi hala duyabiliyor ve siz sadece durumu daha da kötüleştireceksiniz."

Alric tekrar konuşacakmış gibi göründü, ama sonra kaşlarını çattı ve yoluna devam etti. Arista, kardeşinin yanından geçerken ona anlayışlı bir bakış attı.

Sessizce ilerlemeye devam ettiler, ışığı takip ederek. Ara sıra Royce onlara beklemelerini fısıldadı ve onlar gergin ve endişeli bir şekilde sessizce oturdular. Hadrian ellerini kılıçlarının kabzalarında tutarak, izliyor ve dinliyordu. Sonra Royce geri döner ve tekrar yola çıkarlardı.

Çok daha geniş bir bulvara çıktılar. Binalar daha ayrıntılı, daha yüksek ve genellikle yontulmuş sütunlardan oluşan cephelere sahipti. Caddeyi, ayrıntılı oymalar, yazıtlar ve erkek, kadın ve hayvan figürlerinin resimleriyle kaplı uzun monolitler süslüyordu. Çok büyük bir bina tamamen yıkılmıştı, bu da onları bir moloz dağı üzerinden tırmanmaya zorladı. Yürümek tehlikeliydi, ev büyüklüğünde kırık kaya parçaları, ağırlıklarıyla yerinden oynayacak kadar gevşekti. Çıkıntılar boyunca yavaşça ilerlemek ve karanlık deliklerden sürünmek zorunda kalan hepsi, karşı tarafta dinlenmeyi memnuniyetle karşıladılar.

Bir zamanlar büyük bir mermer merdiven olan, artık hiçbir yere çıkmayan ve şehrin ana caddesine bakan merdivenlere oturdular. Her bina yüksekti ve genellikle beyaz mermer veya gül rengi granitten yapılmış, ince oyulmuş taşlardan oluşuyordu. Geniş cadde boyunca aralıklı olarak çeşmeler vardı ve Hadrian, çocukların sokaklarda koştuğu, havuzlarda su sıçrattığı ve bir heykelin uzattığı mızrak kolunda sallandığı zamanları hayal edebiliyordu. Neredeyse renkli tenteleri, pazarları, kalabalığı görebiliyordu. Müzik ve egzotik yemeklerin kokuları havayı dolduruyordu, tıpkı Dagastan'da olduğu gibi, ancak burada sokaklar temizdi, hava serindi. Ne harika bir yer olmalıydı, ne harika bir zamanda yaşamış olmalılar.

"Bir kütüphane," diye fısıldadı Myron otururken, gözleri küçük bir kubbesi ve onu çevreleyen sütunlu bir galeri olan yüksek, dairesel bir binaya sabitlenmişti.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Arista.

"Öyle yazıyor," diye cevapladı. "En üstte: IMPERIAL REPOSITORY OF TOMES AND KNOWLEDGE, en azından kabaca çevirisi bu. Sanırım ben..." Sesi kesildi, gözleri umutla parlıyordu.

"Oraya girersen, seni oradan asla çıkaramayabiliriz," dedi Hadrian.

"Kamp kurmamız gerekiyor ve boynuz hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyoruz," dedi Arista. "Myron bir şey bulabilirse..."

"Bir bakayım," dedi Royce. "Hadrian, benimle gel. Diğerleri burada beklesin."

Sanki bir görevdeymiş gibi, Royce kütüphaneyi iki kez dolaştı, giriş ve çıkışları dikkatlice inceledi, sonra iki büyük bronz kapıya doğru ilerledi. Kapılar, büyük bir savaşın ardından bir adamın genç bir adama bir parşömen ve defne dalı uzattığı sahneyi tasvir eden süslü kabartmalarla süslenmişti. Hadrian, sağ üst köşede bir nehir ve şelalenin kenarında tanıdık gelen bir kule fark etti. Kapılar, büyük bir keskin olmayan çekiçe vurulmuş izler taşıyan, çukurlaşmış ve eğrilmiş, kötü bir şekilde hasar görmüştü.

Hadrian yavaşça ve sessizce kılıcını çekti. Royce feneri yere koyup kapağını kapattı, sonra kapıları açarak içeri girdi. Hadrian'ın en başından beri öğrendiği birçok kuraldan biri, Royce'u asla bir odaya takip etmemektir.

Ervanon'da her şeyin bu kadar kötü gitmesinin sebebi buydu.

Royce, bir pencereden içeri giren bir güve kadar nazıkçe Crown Tower'a girmişti. Ancak önceki geceden farklı olarak, oda boş değildi. Küçük dış odada bir rahip oturuyordu. Royce'u görmemiş veya duymamış olduğu için sorun yoktu, ama sonra Hadrian içeri daldı. Adam çılgılık attı. Koştular — Royce bir yöne, Hadrian diğer yöne. Hadrian kazandı. Muhafızlar Royce'un bulunduğu taraftan kuleye geldiler. Onlar Royce'u kovalayıp yakalamakla meşgulken, Hadrian ipe geri döndü. Güvendeydi. Tek yapması gereken aşağı inip, çalılıklardan atını almak ve uzaklaşmaktır. Royce'un ondan beklediği de tam olarak buydu, Royce onun yerinde olsa da aynısını yapardı, ama o zamanlar Royce onu tanııyordu.

Hadrian kütüphanenin içinden gelen üç vuruşu duydu ve fenerini kaparak içeri süzüldü. İçerisi karanlıktı ve korkunç bir koku karışımıyla karşılaştı. Baskın koku yoğun bir yanık odun kokusuydu, ama daha keskin bir çürümüş et kokusu da hissediliyordu. Karanlıktan Royce'un "Temiz, yak şunu" dediğini duydu.

Hadrian fenerin kapağını kaldırdı ve yanmış bir salon ortaya çıktı. Siyah yanmış ve kül yığınlarıyla dolu olan oda, Hadrian'ın şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha güzeldi. Dört kat yüksekliğindeki duvarlar, onu çevreleyen muhteşem işçiliğe sahip mermer kemerli galerilerden oluşuyordu. Yükselen sütunlar, kasetli kubbeyi çevreliyor ve galerileri birbirine bağlayan büyük kemerleri destekliyordu. Kenarlarında, beyaz mermer sütunlar, her biri en az altı metre yüksekliğinde olan on iki adamın gerçekçi bronz heykelleriyle süslenmişti. Yerden bakıldığında, heykeller gerçek boyutlarında görünüyordu. Çevresinde büyük altın avizeler asılıydı. Siyah, çatlamış masa kalıntıları, ortasında büyük bir ofis bulunan dairesel bir masa düzeni oluşturuyordu. Kubbenin alt kısmını çeşitli manzaraların harika sahnelerini gösteren bir fresk resmi oluştururken, camdan yapılmış büyük kısmı şimdi güzel mozaik zemine dağılmış parçalar halinde yatıyordu.

Odanın ortasında, ofis masasının yanında, odanın tek sakini yatıyordu. Birkaç yanmış kitap, kağıt, tüy kalem, üç fener ve bir yağ tenekesi ile çevrili, yaşlı bir adamın kalıntıları yatıyordu. Sırt üstü yatıyordu, başı bir sırt çantasına yaslanmış, bacakları bir battaniyeye sarılmıştı. Bernie gibi, bu adam da ölmüştü ve Hadrian, Bernie'yi tanıdığı gibi onu da tanıdı.

"Antun Bulard," dedi ve Calis'te arkadaş olduğu yaşı adamın cesedinin yanına diz çöktü. Bernie kadar ölümün tahribatına uğramamıştı, burada deniz yengeçleri yoktu. Hayattayken hep solgun olan Bulard, şimdi mavimsi gri renkteydi, teni mum gibiydi. Beyaz saçları kırılığandı ve gözlükleri hala burnunun ucunda duruyordu.

"Bernie haklıydı," dedi Hadrian Bulard'a. "Yolculuktan sağ çıkamadın, ama o da çıkamadı."

Hadrian, yaşı adamın battaniyesini onu sarmak için kullandı ve birlikte cesedini dışarı taşıdılar ve bir kaya yığınının altına bıraktılar. Koku hala duruyordu, ama eskisi kadar keskin değildi.

Diğerleri geldiğinde, hayal kırıklığıyla baktılar, en çok da Myron. Yorgunluk galip geldi ve Royce kapıyı tekrar kilitlerken, onlar da sırt çantalarını yere attılar.

Myron başını kaldırdı, gözleri bir zamanlar kitapların durduğu rafları ve sayısız koridorları taradı, ama şimdi orada sadece kül yığınları vardı ve Hadrian, keşişin ellerinin titrediğini fark etti.

"Burada birkaç saat dinleneceğiz," dedi Royce.

"Burada mı?" diye sordu Gaunt. "Kokusu berbat, kömür ve başka bir şey... Bu iğrenç şey de ne?" diye sordu Gaunt.

"Bir ceset bulduk," dedi Hadrian. "Patriark'ın gönderdiği son ekibin bir başka üyesi, Bernie ile aynı gruptan, Harbinger'dan... ve bir arkadaşı. Onun kalıntılarını çıkardık."

"Yanmış mıydı?" diye sordu Myron korkuyla.

"Hayır." Hadrian elini omzuna koydu. "Yangın çıktığında burada kimse yoktu sanırım."

"Ama yakın zamanda yanmış," dedi keşiş. "Bin yıl sonra hala böyle kokmazdı."

"Belki de bizim büyücü bu koku konusunda bir şeyler yapabilir?" diye sordu Gaunt.

Bu, Hadrian, Alric ve Mauvin'in sert bakışlarına neden oldu.

"Ne?" diye sordu Degan. "Bunu daha fazla gizlemeye devam mı edeceğiz? O bir büyücü, bir sihirbaz, bir cadı, bir büyücü, bir büyücü kadın... İstedığın terimi seç. İstersen beni döv, ama küçük tekne gezintimizden sonra bu gerçeğin tartışmaya yeri yok."

Alric, tehditkar bir bakışla ve elini kılıcına koyarak Gaunt'a doğru yürüdü.

"Hayır." Arista onu durdurdu. "O haklı. Bunu saklamanın veya numara yapmanın bir anlamı yok. Sanırım ben bir... *Büyücü mü* dedin? Bu fena değil." Bunu söylerken, cüppesi bir kez daha parladı ve mistik beyaz bir ışık, sanki aralarında ay yükselmiş gibi, odayı muhteşem bir parlaklıkla doldurdu. "Sorun değil, açıkça söylemek en iyisi, hepimiz söyleyebilmemiz en iyisi. Royce bir elf, Hadrian bir Teshlor, Mauvin bir kont ve Tek'chin kılıç ustası, Alric bir kral, Myron silinmez bir zihne sahip bir keşiş, Magnus bir cüce tuzak ustası, Degan Novron'un varisi ve ben... ben bir büyücüyüm. Ama bana bir daha cadı dersin, bu yolculuğu cebimdeki bir kurbağa olarak bitireceğine söz veriyorum. Anlaşıldı mı?"

Gaunt başını salladı.

"Güzel. Şimdi, çok yorgunum, bu yüzden kokuyla yaşamak zorunda kalacaksın."

Bunun üzerine Arista kendini yere attı, battaniyesine sarıldı ve gözlerini kapattı. O bunu yaparken, cüppe karardı ve soldu, sonunda tamamen karardı. Diğerleri de onun izinden gitti. Bazıları bir avuç yiyecek veya bir yudum su içtikten sonra yere yığıldı, ama kimse konuşmadı. Hadrian başka bir paketlenmiş yemeği açtı, kalanların bu kadar az olmasına şaşırdı. Boynuzu bir an önce bulsalar iyi olurdu, yoksa hepsi Bulard gibi sonlanabilirdi.

Ona ne olmuştu?

Bu soru, uykuya dalarken aklında kalan soruydu.

Hadrian bir dürtme hissetti ve gözlerini açtığına Mauvin'in yüzünü ve üzerine sarkan dağınık saçlarını gördü.

"Royce seni uyandırmamı söyledi. Nöbetin başladı."

Hadrian uykulu bir şekilde oturdu. "Ne kadar süre ve kimi uyandıracağım?" "Sen sonuncusun."

"Son mu? Ama daha yeni uykuya dalmıştım."

"Saatlerdir horluyorsun. Bana biraz uyku fırsatı ver."

Hadrian gözlerini sildi, bir saatin uzunluğunu en iyi nasıl tahmin edebileceğini merak etti ve titredi. Uyandığında, kan dolaşımı düzgün çalışmaya başlamadan önce her zaman üşürdü. Soğuk yeraltı havası da buna yardımcı olmuyordu. Battaniyesini omuzlarına sardı ve ayağa kalktı.

Parti üyeleri, battaniyeye sarılmış cesetler gibi, yerde koyu renkli yığınlar halinde yatıyorlardı. Her biri kırık camları süpürmüş ve camlar

kampın sınırını belirleyen bir halka halinde toplanmıştı. Fener hala yanıyordu ve bir tarafta, Bulard'ın cesedini bulduğu yerin yakınında, kapüşonlu cüppesi ve battaniyesine sarılmış, top gibi kıvrılmış halde Myron oturuyordu.

"Bana gece boyunca kitap okuyarak uyanık kaldığını söyleme," diye fısıldadı, Myron'un düzgünce istiflediği kağıt ve kitap yığınlarının arasına, onun yanına oturarak.

"Hayır," diye cevapladı. "Alric onu nöbet için uyandırdığında Mauvin'in yanındaydım. Burada uyuyamadım. Bu kağıtlar," dedi, bir avuç dolusu kağıt alıp. "Ünlü tarihçi Antun Bulard tarafından yazılmışlar. Dağınık halde buldum. O buradaydı. Sanırım ölen kişi o."

"Yazmadıkça hiçbir şeyi hatırlayamadığını söylerdi." "Antun Bulard mı?" Myron şaşkın görünüyordu. "Onunla tanışmışsın!"

"Calis'te onunla kısa bir süre seyahat ettim. Hoş bir yaşlı adamdı ve birçok yönden sana çok benziyordu."

"*Apeladorn Tarihi'ni* yazdı, inanılmaz bir eser. Beni Winds Manastırı'nda bulduğun gece yazdığım kitaptı." Myron parşömenleri kaldırıp Hadrian'a gösterdi. "Bacakları kırılmıştı. Onu burada biraz yiyecek, su ve ışık için fenerle bırakmışlar. Notları dağınık, satırlar birbirinin üzerine yazılmış. Sanırım okumak için yağı tasarruf etmek için karanlıkta yazmıştı, ama çoğunu okuyabiliyorum. Üç kişi daha vardı, Dr. Levy, Bernie — onu toprağa verdik — ve Sentinel Thranic, anladığım kadarıyla onların lideriydi. Antun ondan pek hoşlanmıyordu. Staul adında bir adam da vardı, ama onlar denize açılmadan önce öldü."

"Evet, biz de onları tanıyorduk. Ne oldu?"

"Görünüşe göre, *Harbinger'i* Er An Dabon adında bir tür savaş lordundan satın almışlar. Ayrıca bir Ghazel rehberi ayarlayarak onları şehre götürmüş. Her şey, biraz gergin olsa da, bu kütüphaneye varana kadar yolunda gitmiş. Burada, önceki ekibin son direnişinin burada gerçekleştiğine dair kanıtlar bulmuşlar ve Sir Gravin Dent, Rentinual, Math ve Bowls isimlerinden bahsetmiş."

"Demek onlarmış."

"Görünüşe göre kendilerini içeride barikatlamışlar, ama kapılar zorla açılmış. Bulard'ın grubu onların ekipmanlarını, kan lekelerini ve çok sayıda Ghazel okunu bulmuş

buldu, ama cesetleri yoktu."

"Hayır, bırakmazlardı."

"Antun, onlar boynuzu aramaya devam ederken, onun oturup kitap okumasına izin vermelerini önerdi."

"Yani kütüphane..."

"Antun Bulard'ın sözleriyle ifade etmek gerekirse, her şey *mükemmeldi*; binlerce kitapla doluydu. Bulard şöyle yazmıştı: 'Kuşlar hakkında, sadece kuşlar hakkında belki yüzlerce kitap var ve bunların üzerinde, imparatorluk deniz ticaret endüstrisi hakkında bir yüz kitap daha var. Bir koridoru takip ederek, tavan arası gibi başka bir kata çıkan burgu şeklinde bir pirinç merdivene ulaştım ve bu kat, doğumlar, ölümler, arazi tapuları ve devirler gibi şehrin kayıtlarıyla tavana kadar doluydu — inanılmazdı!'"

"Ne oldu?"

"Thranic yaktı," dedi Myron. "Antun'u zapt etmek zorunda kaldılar. Ondan sonra, daha ileri gitmeyi reddetti. Thranic, şehirden kaçmasını önlemek için iki bacağını da kırdı ve cevaplaması gereken bir soru olması ihtimaline karşı onu burada bıraktı.

"Antun bunları küllerden kurtardı." Beş kitaptan oluşan küçük yığını işaret etti. "Neredeyse üç ay yaşadı. Sonunda, yağı bittiğinde, parmak uçlarıyla sayfadaki kelimeleri hissetmeye çalışıyordu."

"Diğerlerine ne olduğu hakkında bir şey yok mu?"

"Hayır, ama çok önemli bir şeyin farkına varmış gibi görünüyordu. Bu konuda ciddi bir şekilde yazmaya başladı, ama bu, yağ bittikten sonra olmalı ve açlığın etkisini göstermeye başladığını düşünüyorum. Kalemle yazdığı şeyler berbat durumdaydı. Bir ihanet, bir cinayet ve Büyük Yalan olarak adlandırdığı bir şey hakkında bir şeyler yazdı, ama açıkça yazdığı tek şey, iki kez altı çizili olan *Miralyith'in Mawyndulë* cümlesiydi. Geri kalanı okunaksız, ancak on sayfa daha devam ediyor ve birçok ünlem işareti var. Sadece son satır tamamen okunabilir. Şöyle yazıyor: 'Ne kadar aptalmışım, hepimiz ne kadar aptalız.

"Mirrorleaf'in Maw-drool-eh'i ne *olabilir*?"

"Maw-in-due-lay ve Meer-ah-leeth," diye düzeltti. "Miralyith, elflerin yedi kabilesinden biridir, ya da öyleydi."

"Yedi kabile mi?"

"Evet, aslında Bulard yıllar önce ilk kitabında onlardan bahsetmişti. Onları kuran atalarından adını alan yedi elf kabilesi vardı. Avcılar olarak bilinen Asendwayr; çiftçiler Gwydry; inşaatçılar Eilywin; büyücüler Miralyith; savaşçılar Instarya; zanaatkârlar Nilyndd ve Ferrol'un rahipleri Umalyn. Herkes Ferrol'un elfleri ilk yarattığını bilir ve binlerce yıl boyunca Elan'da sadece onlar ve Muriel'in yarattıkları vardı. Bulard,

başından beri sürtüşmeler olduğunu keşfetti. Elfler bir zamanlar elflerle, klanlar klanlarla savaşmıştı. Instarya ve Miralyith arasında bir düşmanlık vardı ve bu..."

Arista uykusunda titredi ve boğuk bir çığlık attı. "Bütün gece böyleydi," dedi Myron.

Hadrian başını salladı. "Bana kabuslar gördüğünü söyledi, ama bence bunlar rüyadan daha fazlası." Hadrian onu izledi. Bunu yaparken, Myron'un elini elinde hissetti. Başını kaldırıp baktığında, keşişin ona hüzünlü bir gülümseme sunduğunu gördü.

Hadrian elini çekti. "Sanırım insanları uyandırmaya başlasam iyi olacak."

Myron, Hadrian'ın söylemek istediğinden fazlasını anlamış gibi başını salladı.

BÖLÜM 16

BEYAZ NEHİR

Mince, on uzun yılının (yakında on bir yıl olacak) büyük çoğunluğunu donmuş ayaklarla geçirdiğine emindi. İmparatoriçenin kalın yün mantolar, şapkalar, eldivenler, botlar ve atkılarla yaptığı hediyeler bile keskin rüzgarlara karşı koyamıyordu. Parmakları sürekli uyuşuyordu ve kan dolaşımını sağlamak için yumruklarını sıkma zorunda kalıyordu.

Bu, dünyanın gördüğü en soğuk kış olmalıydı. Gözlerimdeki su donarsa, göz kırpmayacak mıyım?

Mince elinde bir kova ile durdu ve taş gibi donmuş ayaklarıyla nehrin üzerinde tepindi. Ne çatlama sesi ne de yüzeyin altında sıvının gürültüsü duyuluyordu. Yine su olmayacaktı, bu da tuniklerinin altında karla dolu bardakları ısıtarak geçirecekleri başka bir sefil gün anlamına geliyordu. Hadrian ateş yakmamalarını emretmişti ve Renwick bu emre uymakta kararlıydı. Görev hoş değildi, ama idare edebilirdiler. Mince, atların daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

Su eksikliği atların tek sorunu değildi. Çocuklar onları sıkı bir şekilde bağlamış ve çam dalları ve çalılklardan rüzgâr kırıcı yapmış olsalar da, hayvanlar yine de soğuktan muzdaripti. Sırtlarında buz oluşmuş, burunlarından buz sarkıtları sarkıyordu ve o sabah Mince ikisinin yerde yattığını görmüştü. Biri korkutucu derecede uzun aralıklarla küçük beyaz sis bulutları ürettiyordu. Diğeri ise hiç nefes almıyor gibi görünüyordu. Yerde yatanlar, grubun en dışındaki, rüzgara en çok maruz kalan atlardı.

Kine'nin adlandırdığı Büyük Donma, üç gün önce başlamış ve bir gecede üzerlerine çökmüştü. Önceki gün, atkısız ve şapkasız olarak sıcak güneşin altında koşup kovalamaca oynamışlardı; sonra gökyüzü grileşmiş ve soğuk bir rüzgâr esmeye başlamıştı. O sabah Elbright su almaya gittiği yerden dönerek nehrin ortasından sadece dar bir akarsu aktığını bildirmişti. Ertesi gün nehir tamamen yok olmuştu — yerine pürüzsüz

beyaz bir alanla yer değiştirmişti. O öğleden sonra kar yağmaya başladığında, kar taneleri kum taneleri kadar küçüktü.

Beş çocuk, çobanpüskülü ağacının saçağının altındaki kar mağarasında yaşıyordu ve don geldiğinde, barınaklarını daha derine kazdılar ve açıklığı çam dallarıyla kaplayarak rüzgardan korunacak bir bariyer yaptılar.

Büyük Soğuk'tan sonra zaman yavaşça geçiyordu. Hava çok soğuk olduğu için, tuvalet ihtiyaçlarını gidermek dışında dışarı çıkmıyorlardı. Tek eğlenceleri, Brand'ın *bir numara* keşfetmesiydi. Brand, titreyerek ve küfrederek mutsuz bir şekilde kalktı ve sinirinden tükürdü. Hava o kadar soğuktu ki, sıvı havada çatladı. Sonraki birkaç saati, kimin en yüksek sesli çatırtıyı çıkarabileceğini görmek için geçirdiler. Kine en iyisiydi, ama o her zaman en iyi tükürücü olmuştu. Tükürüğü çatlatmak eğlenceli olsa da, sıkıntıyı sadece geçici olarak gideriyordu ve oyundan sıkıldılar. Soğuk rüzgar esiyor ve sıcaklık düşmeye devam ediyordu, Mince ne kadar süre kalacaklarını merak etmekten kendini alamıyordu.

Hovel'a, kar mağarasına dönmesi gerekirdi, ama bunun yerine kuzeyden güneye uzanan, parlak bir kristal yol gibi geniş beyaz izi taradı. Mince, bir kısmının açık olup olmadığını görmeye çalışıyordu. Belki de akıntı buz oluşumunu engellediği bir yer vardı. Renk değişikliği aradı, ama sonsuz bir beyazlık dışında hiçbir şey yoktu. Yine de, bir şey dikkatini çekti. Uzak kuzeyde bir hareket gördü.

Uzun, gri bir çizgi nehri geçiyordu. Uzun ve ince, aynı pelerinleri giyen insanlar vardı. Bu manzaraya hayretle baktı ve belki de hayaletler olduklarını düşündü, çünkü kış sabahının sessizliğinde onların geçiş sesini duymamıştı. Mince bakakaldı, ancak zırhın parıltısını görene kadar aslında ne gördüğünü anlayamadı. Bu keşif, sanki sabah havasında donmuş gibi onu anında dondurdu.

Elfler!

O hayalet gibi geçit törenini izlerken, onlar loş ışıkta üçlü sıralar halinde yürüyerek sırtta hayaletler gibi geçtiler. Mince'in uzaktan bile insanların yetiştirdiği herhangi bir cinsi aştığını anlayabileceği atlara biniyorlardı. Geniş göğüsleri, uzun kulakları, gururlu kavisli boyunları ve yürümekten çok sıçrayan toynakları ile bu hayvanlar ruhaniydi. Dizginleri ve binici elbiseleri altın ve ipekle süslenmişti, sanki bu hayvanlar

Her binici altın bir miğfer takmış ve havada dalgalanan gümüş bir bayrağı olan bir mızrak taşıyordu.

Mince'in kulaklarına müzik sesi ulaştı — vahşi, kaprisli ama güzel bir uyum, ruhunu ele geçirdi ve istemeden bir adım öne çıkmasına neden oldu. Sese, harika bir ses tonu eşlik ediyordu. Hafif ve havadardı ve Mince'e flüt ve harpların birbirleriyle konuşmasını hatırlattı. Mince'in anlayamadığı bir dilde şarkı söylüyorlardı, ama anlamasına gerek yoktu. Melodi ve sesin hüzünlü güzelliği onu içine çekti. Sıcak ve mutlu hissetti ve bir adım daha attı. Kısa süre sonra müzik, nehri geçip tepenin eteklerinde kaybolan onların görüntüsü gibi, yavaş yavaş kayboldu.

"Mince!" Elbright'ın sesini duydu ve ellerin onu salladığını hissetti. "Burada! Küçük aptal buzun üzerinde uyuyakalmış. Uyan, seni aptal!"

"Burada ne yapıyor? Kovayı yarım mil geride buldum." Kine'nin sesi daha uzaktaydı ve nefesi kesilmişti.

"Neredeyse karanlık oldu. Onu geri götürmeliyiz. Onu ben taşıyım. Sen önden koş ve Renwick'e ateş yakmasını söyle."

"Ne diyeceğini biliyorsun."

"Umurumda değil! Onu ısıtmazsak ölecek."

Karda ayak sesleri, aciliyet ve korku dolu sesler duyuluyordu, ama Mince umursamadı. Sıcak ve güvendeydi ve hala kafasında yankılanan, onu çağıran müziği hatırlıyordu.

Kine kampa döndüğünde, orada sadece Brand vardı — Kendisine "Cesur Brand" demeyi seven Brand. On üç yaşındaki bir çocuk için cesurca bir övünmeydi, ama kimse bunu sorgulamadı. Brand bir bıçaklı kavgadan sağ kurtulmuştu ve bu, hiçbirinin başaramayacağı bir şeydi.

"Ateş yakmamız lazım," dedi Kine, kulübeye dönerken. "Mince'i bulduk ve soğuktan ölmek üzere."

"Ben odun getireyim," dedi Brand ve karın içine koştu.

Kine, dokunmadıkları malzemelerden çakmaktaşı kutusunu aldı ve barınağın ön tarafında bir alan açtı. Brand birkaç dakika içinde bir huş ağacı kabuğu, bir avuç kahverengi ot, küçük kuru dallar ve hatta biraz tavşan kürküyü geri döndü. Hazinelerini bıraktı ve tekrar dışarı çıktı. O bunu yaparken, Kine

Elbright'ı sırtında Mince'i taşıırken gördü. Her adımda çocuğun başı sallanıyordu. Bu ona avcıların getirdiği geyiklerin halini hatırlattı.

Elbright, "Bir yatak yap, bolca iğne yapraklı dal koy, üst üste yığın, onu kardan uzak tutmak istiyoruz," dedi.

Kine başını salladı ve barınaktan koşarak atların yanından geçti — iki tanesi daha yatıyordu. Ladin ağaçlarının olduğu bir koruya girdi, orada dalları gövdelerden kopardı, eldivenleri özsuyla yapış yapış oldu. Dört kez gidip geldi ve işini bitirdiğinde, Mince'in yatabileceği kalın bir yatak hazırды.

Elbright, huş ağacı yaprağı üzerinde küçük, narin bir alev yakmıştı. Eldivenleri yanındaki karda duruyordu. Çıplak parmakları kırmızıydı ve sık sık onlara üfleyip, karda çömelmiş haldeyken uyluğuna vuruyordu. "Parmaklar saniyeler içinde uyuşuyor."

"Ne yapıyorsun?" Renwick, güneyden yokuş yukarı çıkarken sordu. Mince su almaya gittikten sonra geri dönmeyince, hepsi farklı yönlerle dağılmak suretiyle onu aramaya başladılar. Renwick güney nehir kıyısını takip etti ve geri döndü.

sadeceşimdi dönmüşdü dön gökyüzü karanlık karanlık
ve sıcaklık sıcaklık

düşüyordu.

Renwick de yetim olmasına rağmen, onların çetesinden değildi. Babasının eskiden hizmetçi olduğu sarayda yaşıyordu. Aslında bir sayfa olmaktan öteye geçmeyen bu çocuk, Kış Bayramı sırasında Sör Hadrian'ın silahşörü olarak hizmet etmişti. Tüm çocuklar, Hadrian'ın oyunlardaki muhteşem başarısından etkilenmişlerdi ve bu hayranlık Renwick'e de sıçramıştı. Çocuk ayrıca daha büyüktü, belki Elbright'tan bir ya da iki yaş büyüktü. Diğerlerinden farklı olarak, Renwick'in kıyafetleri ona tam uyuyordu ve renkleri bile uyumluydu.

"Ateşi yakmalıyız," dedi Elbright, alevlere küçük çubuklar atarken. "Mince'i buzun üzerinde bulduk. Donarak ölüyor."

"Ateş yakamayız. Hadrian..." "Onun ölmesini mi istiyorsun?"

Renwick büyüyen ateşe ve ondan çıkan beyaz dumanlara baktı, sonra ladin yatağında yatan Mince'e. Kine, içindeki tartışmayı görebiliyordu.

"O benim en iyi arkadaşım," dedi Kine. "Lütfen."

Renwick başını salladı. "Hava kararıyor. Duman görünmeyecek, ama ışığı olabildiğince sınırlamamız gerekiyor. Kar duvarlarını daha yüksek yapalım. Kahretsin, çok soğuk."

Brand daha fazla odun, daha büyük dallar ve hatta birkaç kırık kütükle geri döndü. Yanakları ve burnu kızarmıştı, burnu ve ağzının çevresinde buz kristalleri oluşmuştu.

"Onu uyanık tutmalısın," dedi Elbright, ateşi sanki canlı bir varlıkmiş gibi beslerken. "Uyuyakaldığı takdirde ölecek."

Kine, Mince'i salladı ve hatta yüzüne tokat attı, ama çocuk farkında değil gibiydi. Bu sırada Renwick ve Brand, ışığı engellemekle kalmayıp ısıyı da yansıtan rüzgâr kırıcı duvarı güçlendirdiler. Elbright ateşi sakinleştirdi, sanki dünyaya getirdiği bir çocukmuş gibi ona şefkatle seslendi. "Hadi bebeğim, şu dalı ye. Ye, işte böyle, aferin. Tadı güzel, değil mi? Hepsini ye. Seni güçlü yapar."

Elbright'ın bebeği tam anlamıyla bir ateş haline geldi ve kısa sürede dondurucu soğuk geri çekildi. Günlerdir ilk kez gerçek sıcaklığı hissediyorlardı. Kine'nin ayakları ve parmakları ağrımaya başladı, yanakları ve burnunun ucu ısınırken yanıyordu.

Kar mağarasının ağzının ötesinde, ateşin parlak ışığıyla daha da derinleşen karanlık çöktü. Renwick malzemelerden bir tencere aldı, karla doldurdu ve erimesi için ateşin yanına koydu. Elbright, onu ateşine koymasına izin vermedi. Sessizce oturup, alevlerin dostça sesini dinlediler.

Kısa süre sonra barınak o kadar ısındı ki Elbright şapkasını ve hatta pelerinini çıkardı. Diğerleri de onun izinden gitti, Kine pelerinini Mince'in üzerine örttü.

"Artık yemek yiyebilir miyiz?" diye sordu Brand.

Renwick, yiyeceklerini paylaşmalarını ve kimsenin payından fazlasını yememesi için hep birlikte yemek yemeleri konusunda katı bir kural koymuştu. Su bardakları gibi, yemeklerini de gömleklerinin içinde, tenlerine yakın tutuyorlardı, çünkü yiyeceklerin donmasını önlemenin tek yolu buydu.

"Sanırım," dedi Renwick pasif bir şekilde, ama diğerleri kadar aç görünüyordu.

Brand tuzlu domuz eti çubuğunu çıkardı ve ateşin yanına koydu. "Bu gece sıcak yemek yiyeceğim."

Diğerleri de onu taklit etti ve kısa süre sonra sıcak et kokusu mağarayı doldurdu. Hepsi Brand'in ne kadar dayanabileceğini görmek için bekledi. Çok geçmeden herkes domuz etini yemeye başladı ve abartılı bir şekilde zevkle yiyorlardı.

Eğlencenin ortasında Mince oturdu. "Akşam yemeği mi?"

"Hayattasın!" diye bağırdı Kine.

"Benim payımı yemiyorsun, değil mi?"

"Yemeliyiz!" Elbright ona bağırdı. "Seni küçük aptal. Neden buz üzerinde uykuya dalmaya karar verdin?"

"Uyuyakalmış mıyım?" Mince şaşkınlıkla sordu.

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu Kine. "Seni nehirde kıvrılmış, horlayarak bulduk."

"Hayatın için Maribor'a teşekkür etmelisin," diye ekledi Elbright. "Peki bu kadar kuzeyde ne yapıyordun?"

"Elfleri izliyordum."

"Elfleri mi?" diye sordu Renwick. "Ne elfleri?"

"Elf ordusunun nehri geçtiğini gördüm, hepsi bir sıra halindeydi."

"Elf falan yoktu," dedi Elbright. "Rüya gördün."

"Hayır, onları at sırtında gördüm ve çok güzel bir müzik çalıyorlardı. Dinlemeye başladım ve..."

"Ve ne oldu?"

"Bilmiyorum."

"Uyuyakaldın işte," dedi Elbright. "Ve senin horladığını duymasaydım, şimdiye kadar ölmüş olurdun."

"Öyle yapardı, değil mi?" Renwick karanlığa bakarak mırıldandı. "Elfler... Hepsi at sırtındaydı demiştin? Yürüyen yok mu? Peki ya arabalar?"

"Hayır, araba yoktu, sadece at sırtında elfler vardı, güzel atlar." "Ne oldu?" diye sordu Elbright.

"O elf ordusunu görmedi."

"Biliyorum," diye Elbright gülerek cevapladı. "Bu bir rüyaydı." "Hayır, hayır, değildi," diye Renwick düzeltti. "O elfleri gördü, ama bu sadece öncüydü, öncü devriye. Şövalyelerin konuşmalarını duydum, elf ordusu geceleri seyahat ediyor, ama neredeyse hiç kimse onları görmemiş ve kimse nedenini bilmiyor, ama ben biliyorum, şimdi biliyorum."

Hepsi Mince'e baktı.

"O ölmüş olurdu," dedi Elbright, başını sallayarak. "Ama bu, ordunun... Gece oldu!"

Hepsi ateşe baktılar, ateş karın içine yarım fit kadar erimiş ve kendi küçük çukurunda yanıyordu. Elbright ateşi söndüren kişiydi. Kar alevleri yutarken, ateş ölürken tıslama sesi çıkardı. Hepsi

külleri, çöp ve otların çıktığı küçük, kirli kahverengi bir tepecik haline gelene kadar gömmek için uğraştılar.

Kimse bir şey söylemedi, zayıf ışıpta pelerinlerini ve eldivenlerini ararken. Sessizlik havada asılı kalmıştı. Kış olduğu için kuşların veya kurbağaların seslerini beklemiyorlardı, ama şimdi rüzgâr bile esmiyordu. Çıplak dalların sürekli hışırtısı yoktu, rastgele çatırtı ve kırılma sesleri de yoktu.

Kafalarını mağaradan dışarı çıkardılar, dikkatle perdenin üstüne ve çam dallarının etrafına kaldırdılar. Hiçbir şey göremiyorlardı.

"Oradalar," diye fısıldadı Renwick. "Donmuş nehri geçiyorlar ve güneyden Aquesta'ya gizlice yaklaşıyorlar. Onları uyarmalıyız."

"Oraya gitmemizi mi istiyorsun?" diye sordu Elbright inanamayan bir şekilde. "*Onlar* nerede nerede?"

"Denemeliyiz."

"Burada kalıp atları gözetlememiz gerektiğini sanıyordum."

"Evet, ama şehri de uyarmalıyız. Ben giderim. Geri kalanlarınız burada kalın. Elbright, sen sorumlu olacaksın. Hadrian'a neden gittiğimi sen açıklayabilirsin." Konuşurken, ekipmanların yanına gidip malzemeleri toplamaya başladı. "Ateşi söndürmeyin. İçeride kalın ve..." Bir an durdu, sonra "Müzik duyarsanız kulaklarınızı kapatın" dedi.

O dışarı çıkarken kimse tek kelime etmedi. Hepsi onun gergin bir şekilde atlara doğru ilerlemesini izledi. Grubun ortasına en yakın olanı seçti ve ona eyerledi. O gittikten sonra geriye sadece soğuk bir kış gecesinin derin sessizliği kaldı.

BÖLÜM 17

BÜYÜK MAR

Grup yine durmuştu. Kütüphaneden ayrıldıklarından beri, Royce sık sık durduğu için antik kentte ilerlemeleri çok yavaştı. Bazen öncü olarak keşif yaparken, diğerlerini molozların arasında oturarak saatlerce beklemlerine zorluyordu. Bu sefer, her iki yanında yüksek binaların yükseldiği bir sokak ortasında onları bırakmıştı. Arista içini çekip bir duvara yaslandı. Önünde birisi bir kumaş parçasına basmıştı, bot izi soluk mavi ve yeşil renkleri ortaya çıkarmıştı. Eğilip kalın bir toz ve kir tabakasının altından küçük bir bayrak aldı. Bu, insanların kutlamalarda salladıkları türden, elde tutulan bir bayraktır. Başını kaldırıp baktığında bir pencere gördü ve pencereden eski ve soluk bir afiş sarkıyordu. Afişte "FESTIVIOUS FOUNDEREIONUS!" yazıyordu.

"Ne yazıyor?" diye Myron'a sordu, ama cevabı zaten bildiğinden emindi.

"Mutlu Kurucular Günü," diye cevapladı keşif.

Bayrağı bulduğu yerin yanında küçük bir nesne fark etti. Elini uzattığında, *P* harfi şeklinde bakır bir iğne buldu. Şimdi, önceki gece gördüğü rüyayı hatırlayabilmeyi her zamankinden daha çok istiyordu, ama ne kadar hatırlamaya çalışsa da, rüya o kadar uzaklaşıyordu.

Royce geri döndü, onlara gelmelerini işaret etti ve sonra onları bir daire çizerek bulvara geri götürdü. Burada iskeletler görmeye başladılar. İkişer üçer gruplar halinde, sanki ayakta durdukları yerde ölmüş gibi yere yığılmışlardı. Kaç tane olduklarını anlamının tek yolu, yığınlardaki kafataslarının sayısından geçiyordu. İlerledikçe kemik sayısı arttı. İskeletler yolun her iki yanında sıralanmış, kafataslarının sayısı ondu.

Küçük bir meydana girdiler. Meydanın bir kısmı su basmıştı, zemin çatlamış ve dramatik bir açıyla çökmüştü. Denizi aydınlatan aynı yeşil ışık, meydana da aydınlatıyordu ve üzerinde yükselen bir platformu ortaya çıkarıyordu.

yirmi fit boyunda, güçlü ve genç bir fiziğe sahip bir adamın büyük bir heykeli vardı. Sağ elinde bir kılıç, diğer elinde bir asa vardı. Arista, şehirde birkaç kez benzer heykeller görmüştü ve her seferinde başları kayıptı, boyunlarından kırılmış ve parçalanmıştı.

Royce tekrar durdu.

"Saraya yaklaştığımızı biliyor musun?" diye sordu Myron'a bakarak.

"Sadece merkezin yakınında olduğunu biliyorum," diye cevapladı keşiş.

"Saray Grand Mar'ın sonunda," dedi Arista. "Şu anda bulunduğumuz bulvarın eski adı buydu. Yani hemen ileride."

"Grand Mar mı?" dedi Myron, daha çok kendine seslenircesine, sonra başını salladı. "Marchway."

"Ne saçmalıyorsun?" diye sordu Alric.

"Percepliquis'te Grand Imperial Marchway adında büyük bir cadde olduğu söylenirdi, bu isim ona sık sık geçit törenlerinin yapıldığı yer olması nedeniyle verilmişti. Eski kaynaklarda, caddenin on iki askerin yan yana yürüyebileceği kadar geniş olduğu ve bir sıra ağaçla ayrılmış iki şeritten oluştuğu belirtiliyordu. İmparatorluk askerleri sağ taraftan saraya doğru yürür, imparator balkonundan onları teftiş eder, sonra da diğer taraftan geri dönerlerdi."

"Onlar meyve ağaçlarıydı," dedi Arista. "Grand Mar'ın ortasında yetişen ağaçlar... ilkbaharda çiçek açan meyve ağaçları. Çiçeklerinden fermente bir içecek yaparlardı, adı... Trembles."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Myron.

Ona baktı ve şaşırmış gibi yaptı. "Ben bir büyücüyüm."

Ana bulvarın kenarındaki etkileyici bir binanın merdivenlerinde kısa bir yemek molası verdiler. Şehrin girişini koruyanlara benzer taş aslanlar, binanın iki yanında duruyordu. Kavşağın ortasındaki caddede bir çeşme vardı. Su artık fişkırmıyordu ve havuz siyah bir sıvıyla doluydu.

"Orada ne kitaplar var?" Alric, Myron'un çantasını karıştırıp Bulard'ın kurtardığı beş kitaptan birini çıkarmasını görünce sordu.

"Bu kitap Dubrion Ash'in *Unutulmuş Irk* adlı eseri. Çoğunlukla cücelerin tarihini anlatıyor."

"O ne?" Magnus, sayfalara daha yakından bakmak için eğilerek sordu.

"Buna göre, insanlık aslında Calis'e aitmiş, ilginç değil mi? Cüceler ise bizim Delgos olarak bildiğimiz yerde ortaya çıkmış. Elfler elbette Erivan'dan geliyor, ama kısa sürede Avryn'i işgal etmişler."

"Ghazel ne olacak?" diye sordu Hadrian.

"Komik bir soru," dedi ve birkaç sayfa geriye döndü. "Ben de tam onu okuyordum. *Urintanyth un Dorin* sırasında Calis'te erkekler ortaya çıktı ve..."

"Ha?" diye sordu Mauvin.

"Bu, *Drome'un Çocukları ile Büyük Mücadele* anlamına geliyor. Görüyorsun, cüceler elflerle yüzyıllar boyunca, aslında neredeyse altı yüz yıl boyunca savaştılar, ta ki 1705'te Drumindor'un düşüşüne kadar - tabii ki bu imparatorluk öncesi bir tarih - Novron bu şehri inşa etmeden yaklaşık iki bin yıl önce. Cüceler bundan sonra yeraltına çekildiler. Sonuç olarak, ilk insan kabileleri, onlarla ticaret yapan sürgün edilmiş cücelerle temas kurmamış olsalardı, başarısız olurlar, yok olurlarmış."

"Aha!" dedi cüce. "Peki şimdi bizim iyiliğimize karşılık bize nasıl davranıyorlar? Gettolar, vatandaşlık reddi, cüce loncalarının yasaklanması, özel vergiler, zulüm... Ne üzücü bir ödül."

"Sessiz olun!" Royce aniden herkese seslendi ve ayağa kalktı. Sola, sonra sağa baktı. "Harekete geçmeye hazır olun," dedi ve feneri bırakarak merdivenlerden aşağı indi, geldikleri yöne doğru ilerledi.

"Onu duydunuz," dedi Hadrian.

"Ama daha yeni oturduk," diye şikayet etti Alric.

"Royce hareket etmeye hazır olun diyorsa ve yüzünde o ifade varsa, yaşamak istiyorsanız onun dediğini yaparsınız."

Eşyalarını çantalarına topladılar. Arista, tuzlu domuz etinden bir lokma daha aldı ve bir yudum su içtikten sonra geri kalanını çantasına koydu. Tam omuzlarına askıları geçirirken Royce tekrar ortaya çıktı.

"Takip ediyoruz," diye fısıldayarak söyledi. "Kaç kişi?" diye sordu Hadrian.

"Beş."

"Bir avcı grubu." Hadrian kılıçlarını çekti. "Herkes harekete geçsin. Royce ve ben size yetişiriz."

"Ama onlar sadece beş kişi," diye itiraz etti Arista. "Onlardan kaçınamaz mıyız?"

"Benim endişelendiğim beş kişi değil," dedi Hadrian. "Şimdi git. Caddeyi takip etmeye devam et."

O ve Royce koşarak yolun aşağısına doğru ilerlediler. Arista, midesinde bir sıkıntı hissederek onların gidişini izledi. Alric onları koşarak ileriye doğru yönlendirdi, çeşmeyi geçip Grand Mar'a doğru ilerlediler.

Şehrin bu kısmı ona tanıdıktı. Bu yol, bu binalar... Bunları daha önce görmüştü. Parlak beyaz alabaster duvarlar ve rengarenk boyanmış kapılar artık yoktu. Artık kirli ve kahverengiydiler, çatlamış, kırılmış, parçalanmış ve her şey gibi bir kir tabakasıyla kaplıydılar. Şehrin geri kalanında olduğu gibi, sütunlu salonlar da yanlış hizalanmış taşların üzerinde duruyordu.

Alric, başı boynundan kopmuş ve yan yatmış, yüz hatları ezilmiş ve kırılmış devasa bir heykelin etrafından geçmelerini sağladı. Sonra devrilmiş bir sütunun üzerinden atladılar ve Arista, sütunu geçtikten hemen sonra durdu. Bu sütunu tanıyordu; Destone Sütunu'ydu. Sola döndü ve dar Ebonydale yolunu gördü. Esrahaddon, Jerish ve Nevrik ile buluşmak için bu yoldan gitmişti. Mar'ın aşağısına baktı. Kubbeyi görebilmesi gerekirdi, ama orada değildi. Önünde sadece molozlar vardı.

"Arista!" Alric'in onu çağırdığını duydu ve bir kez daha koşmaya başladı.

Royce ve Hadrian, başsız heykelin yanında durdular. Sudaki yosunlar, her şeyin altına ürkütücü yeşil bir parıltı yayıyordu. Royce, iki parmağını açarak bir çiftin caddenin bir tarafından, diğer ikisinin de diğer tarafından geldiğini işaret etti. İki çift Hadrian'a sadece gölge gibi görünürken, beşincisi oldukça belirgindi. Maymun gibi kamburunu eğip üç uzuvuyla yürüyen bu kişi, bulvarın ortasından koşarak geliyordu. Devasa pençeleri, diğerlerine sinyal vermek için kasıtlı olarak taşlara vuruyordu. Birkaç adımda bir durup başını kaldırıyor ve kanca şeklinde, halkalı burnuyla havayı kokluyordu. Konumunun bir göstergesi olan, kaplan köpekbalığının kararmış yüzgecinden yapılmış bir başlık takıyordu; bu, pençelerinden başka hiçbir şey olmadan denizde tek başına elde ettiği bir simgeydi. Avcı grubunun en büyük ve en acımasız savaşçısıydı ve diğerleri ona yön için bakıyordu. Hepsi geleneksel sachel bıçakları taşıyordu: kavisli kılıçlar, kabzası dar ve ucu geniş, yarım ay şeklinde bir çukurla çift kenarlı bir uç oluşturan bıçaklar. Tüm Ghazel'ler gibi, o da omzuna bir ok kılıfı asılı küçük bir trilon yayı taşıyordu.

Royce, Alverstone'u çekti ve karanlığa kayarken Hadrian'a başını salladı. Hadrian ona bir dakika verdi; sonra nefesini aldı ve o da ilerledi. Heykeli kendisiyle Ghazel arasında tutarak mesafeyi kapattı. Sürpriz bir şekilde, savaşçı onu fark edip beklenen ulumayı çıkarmadan platforma ulaşabildi. Hemen oklar ıslık çalıp taştan sekti.

Savaşçı ona doğru koştu, kılıcı havayı yararak ilerledi. Ghazel ile savaşmak, insanlarla savaşmaktan her zaman farklıydı, ama iki kılıç birbirine değdiği anda, Hadrian artık düşünmeye gerek duymadı. Vücudu kendi kendine hareket etti, bir adım, bir hamle. Yüzgeçli savaşçı, Hadrian'ın istediği gibi tepki verdi. Hadrian, kısa kılıcıyla savaşçının bir sonraki darbesini yakaladı ve bastard kılıcıyla Ghazel'in kolunu dirsekten kopardığında, Ghazel'in gözlerinde anlık bir şok gördü. Kısa bir dönüşle Hadrian, savaşçının kafasını, yüzgeciyle birlikte kopardı.

Yüksek tiz bir çığlık, iki Ghazel'in daha saldırdığını haber verdi. Hadrian, saldırılarını bu şekilde haber vermelerini her zaman takdir etmişti. Artık sığınağından çıkabilirdi, ok yağmuru sona ermişti.

İkisi sivri dişlerini ve siyah diş etlerini göstererek kıkırdadılar.

Hadrian, en yakındaki Ghazel'in karnına kısa kılıcını sapladı. Yaradan koyu kırmızı kan fişkırdı. Kalan Ghazel'in tepkisini görmeye gerek duymadan, diğer kılıcını arkasına savurdu ve kılıcın ete saplandığını hissetti.

Hadrian hızlı adımlar duydu ve başını kaldırdı. Açık meydanın karşısında Royce, bir Ghazel yayı ve ok kılıfı ile ona doğru koşuyordu. Hırsız gizlenmeye çalışmıyordu, pelerini arkasında dalgalanıyordu.

"Ne haber? Diğerlerini aldın mı?"

"Evet," dedi. Koşarken, yay ve ok kılıfını Hadrian'a attı ve "Bunlara ihtiyacın olabilir," diye ekledi.

Hadrian, Grand Mar'a geri koşarken onun peşinden gitti. "Acelen ne?"

"Yalnız değillerdi."

Hadrian omzunun üzerinden geriye baktı ama hiçbir şey görmedi. "Kaç kişi?" "Çok."

"Çok kaç demek?"

"Saymak için durup bakamayacak kadar çok."

Grup, Arista'nın rüyasında hatırladığına hiç benzeyen bulvarın sonuna ulaştı. Köpüklü sulardan fırlayan dört atın bulunduğu Ulurium Çeşmesi, devasa taşlar tarafından ezilmişti. Sağda, Cenzarium'un rotundası hâlâ ayakta idi, ancak eski halinden çok farklı, soluk ve kırık bir hali vardı, kubbesi yok olmuş, duvarları kararmıştı. Solda, Teshlor Salonu'nun sütunlu cephesi sağlam kalmıştı. Yıllara daha iyi dayanmış olsa da, bina diğerleri gibi kirle kaplıydı. En önemlisi, muhteşem sarayın büyük altın kubbesi, aslında tüm saray, yok olmuştu. Önünde, sadece umutsuz bir moloz yığını kalmıştı. Çevresindeki her santimetrekare, ölülerin kemikleriyle kaplıydı.

Yolun sonuna gelen Alric, arkasını döndü ve fenerini yüksekte tuttu. "Arista! Hangi yöne?"

Kız başını salladı ve omuz silkti. "Saray... hemen önümüzde olmalı. Sanırım... sanırım yıkılmış."

"Harika!" Gaunt bağırdı. "Şimdi ne yapacağız?" "Kapa çeneni!"

Mauvin ona bağırdı.

"Hall buraya kadar mı geldi?" Alric, Myron'a sordu.

"Hayır," diye cevapladı keşiş. "Saraya girdiğini yazmış." "Nasıl?"

"Bir yarık bulmuş." "Yarık mı?"

Nerede?"

"Karanlıkta davul seslerinden korktum ve açık alanda uyumaya cesaret edemedim, bir kaya yığınının sığındım. İçinden geçebileceğim kadar büyük bir yarık buldum. Uyuyacak bir yer bulmayı umarken, gömülü bir koridor keşfettiğimde çok sevindim. Çıkarken, buraya tekrar gelirim bulabilmek için dikkatlice işaretledim."

Aramaya başladılar, kayaların ve kırık taşların arasında sürünerek ilerlediler. Binanın çökmesi, geniş bulvarın tamamını yüzlerce çatlak içeren yıkık taşlarla kaplamıştı ve her bir çatlak bir girişi gizliyor olabilirdi. Aramaya yeni başlamışlardı ki Royce ve Hadrian geri döndüler, silahları hala çekili ve koyu kırmızı kanla kaplıydı.

Hadrian yığını gördüğü anda "Bu iyi değil" dediğini duydu. "İçeriye giden bir yarık var" dedi Arista.

"Hemen arkamızda bir Ghazel ordusu var," dedi Royce.

"Herkes soldaki binanın içine girsin," diye bağırdı Hadrian.

Meydanı geçtiler, Teshlor Salonu'na giden yolu ve merdivenleri kaplayan kemik ve kaya yığınlarının üzerinden zorlukla geçtiler. Arkalarında çığlıklar ve haykırışlar yükseldi. Arista arkasına baktığında, taşların üzerinde kayan ve avlanan köpekler gibi pençelerini tırmalayan goblinleri gördü. Gözleri karanlıkta içlerinden gelen bir ışıkla parlıyordu, oval göz bebeklerinin arkasında hastalıklı sarı bir parıltı yükseliyordu. Kasları, kambur sırtları ve bir erkeğin uyluğunu andıran kalın kolları boyunca dalgalanıyordu. Ağızları, sanki ağızlarında onları barındıracak yer yokmuş gibi, iğne gibi dişlerle dolu sıralar halinde yanlara taşıyordu.

"Bakma, koş!" diye bağırdı Hadrian, kolunu tutup onu gevşek kemik yığınlarının üzerinden çekerek.

Alric ve Mauvin merdivenleri hızla çıktılar ve aynı anda büyük kapılara doğru kendilerini attılar.

Hadrian, Arista'yı yere attı ve Arista, dizini sıyırıp yanağını morartarak yere düştü.

"Ne..." Etraflarına yağmur gibi yağın oklar taşlara çarparak ses çıkardığında, Arista'nın itirazı sustu. Hadrian onu bir kez daha ayağa kaldırdı ve ileri itti.

"Git!" diye emretti Hadrian.

Elinden geldiğince hızlı koşarak merdivenleri tırmandı. Büyük çift kapıdan içeri girmiş olan Myron ve Magnus, ona acele etmesi için el salladılar. Arkasına baktı. Gaunt merdivenlerin dibine yeni ulaşmıştı.

Oklar yine uçtu.

Arista ıslık sesini duydu ve Hadrian onu sütunların arkasına çekti, ama Gaunt'ın böyle bir koruması yoktu. Bir ok bacağına isabet etti ve o düşerek kayarak durdu.

Sırt üstü yuvarlandı ve ilk goblin ona ulaştığında çığlık attı. "Degan!" diye bağırdı Arista.

Beyaz bir hançer Ghazel'in boğazını kesti ve prenses, Royce'un düşen Gaunt'ın üzerine atladığını gördü. Üç Ghazel daha ileri atıldı. Hadrian Royce'a katılarak her iki kılıcıyla birer tane öldürünce ikisi neredeyse anında öldü. Dikkatini dağıtan üçüncü goblin, Royce arkasına adım attığında yeni tehlide doğru döndü ve goblin düştü.

"Kalk ayağa, aptal!" Royce, Gaunt'a bağırarak onu pelerininin tutup ayağa kaldırdı. "Şimdi koş!"

"Bacağımda ok var!" Gaunt dişlerini sıkarak ancak bunu söyleyebildi.

"Dikkat et!" Arista, bir düzine kadar Ghazel daha saldırırken bağırdı.

Hadrian, kendini savaşın ortasına atarken kılıçları parladı. Royce ortadan kayboldu, sonra tekrar ortaya çıktı ve tekrar kayboldu, beyaz hançeri gece gökyüzünde parlayan bir yıldız gibi parıldıyordu.

"Deliklerinize geri dönün, sizi canavarlar!" Alric, bir elinde fener, diğeri elinde kılıcıyla aniden dışarı koşarken bağırdı. Mauvin, Alric korkusuzca kavgaya atılırken kralının peşinden koştu ve en yakınındaki goblini kesti. Kardeşi rakibinin kolunu kopardı ve sonra onu bıçakladı. Alric, başka bir Ghazel'in kafasına yandan salladığı kılıcı görmediğinde Arista'nın kalbi durdu. Mauvin bunu gördü. Yıldırım hızıyla kılıcını sallayarak saldırıyı engelledi, kılıcı kesti ve goblini tek vuruşta öldürdü.

Gaunt ayağ a kalktı ve topallayarak ilerledi.

Arista cüppesini yukarı çekti ve merdivenlerden aşağı koşarak ona doğru gitti. "Kolunu bana dolaş!" diye bağırdı ve yaralı tarafına doğru ilerledi.

Gaunt ağırlığını ona verdi. Arkalarından daha fazla goblin meydana girdi. Yirmi, belki de otuz kadar goblin çığlık atarak ve uluyarak koştu, pençeleri taşlara vuruyordu ve onlardan bir arı sürüsü gibi bir vızıltı geliyordu.

"Gitme zamanı!" diye bağırdı Hadrian. Alric'e ulaştığında, kralın elinden feneri aldı ve saldıran Ghazel'in önündeki taşa çarptı. Bir alev patlaması, daha fazla çığlık ve çığlıklarla birlikte yükseldi.

"Onu yakaladım!" Hadrian ona söyledi. "Koş!"

Hepsi Magnus ve Myron'un açık tuttuğı kapılara doğru koştular. İçeri girer girmez, keşiş ve cüce kapıları kapattılar. Royce mandalı kaydıldı.

"Kapının önüne o taş bankı getirin!" diye bağırdı Royce.

"Hangi bank?" diye sordu Mauvin. "Burası zifiri karanlık!"

Arista hiç düşünmeden, cüppesi soğuk mavi bir ışıkla parlayarak giriş salonunu aydınlattı. Küf kokulu ve bayat kokulu salon, örümcek ağları ve tozla kaplı kütüphaneye çok benziyordu. Siyah-beyaz kareli zemin çatlamış ve düzensizdi. Tavandan sarkan bir avize zeminin ortasında duruyordu. Mangallar devrilmiş, taş pervazlar dağılmış ve sıva parçaları yere saçılmıştı. Büyük duvar halıları hala her iki duvara da asılıydı. Soluk ve kirli olsalar da, duvarları kaplayan uzun perdeler gibi, başka bir hasar görmemişlerdi. Merdivenler ön kapının her iki yanından yukarı çıkıyor ve meydana bakan iki uzun, dar pencerenin önünden geçiyordu. O anda

Arista, Teshlor Loncası'nın ne kadar küçük bir kale-hisar gibi olduğunu fark etti.

Güm! Güm! Goblinler kapıya vurarak duvarların üzerindeki tozu salladılar.

Gaunt'ı odanın ortasına yatırdıktan sonra Hadrian, omzundan goblin yayını çıkardı ve merdivenleri koşarak çıktı. Ok deliklerini kullanarak dışarıdaki goblinlere ateş etti. Küçük yayın her yay sesinde bir çığlık duyuldu ve kısa süre sonra vurma sesleri kesildi.

"Gittiler," dedi Hadrian, duvara ağır ağır yaslanarak. "En azından yay menzilinın dışına çıktılar, ama artık misafirleri olduğunu bildiklerine göre, bizi rahat bırakmayacaklar."

Royce etrafına bakındı, merdivenleri, tavanı ve duvarları inceledi. "Soru şu ki... buraya başka bir giriş yolu var mı? Ve belki daha da önemlisi, başka bir çıkış yolu var mı?" Myron'un sırt çantasından kalan fenerleri çıkardı ve yakmaya başladı.

Arista, Gaunt'ın yanına gitti. Kısa, çirkin görünümlü ok, her iki ucu dışarıda kalacak şekilde baldırını delmişti. "Neden koşmakta bu kadar zorlandığını anlıyorum," dedi ona, hançerini çekip pantolonunun paçasını kesmeye başlarken.

"En azından biri bana değer veriyor," diye homurdandı.

"Şanslısınız Bay Gaunt," dedi Hadrian, merdivenlerden inip onlara yaklaşılarak. İlk yanan feneri aldı ve onun yanına diz çöktü. "Uç hala bacağınızın içinde olsaydı, bir sonraki işlem çok daha fazla acıtacaktı."

"Sonraki işlem mi?"

Hadrian eğildi ve Arista ile Gaunt ne olduğunu anlamadan okun ucunu kopardı. Gaunt acı içinde bağırdı.

"Bantları hazırla," dedi Arista'ya. Myron çoktan iki rulo bantla yanına gelmişti. "Bu biraz acıtacak."

"Bu mu?" diye sordu Gaunt inanamadan. "Az önce yaptığın şey..."

Hadrian bacağından okun sapını çekti. Gaunt çığlık attı.

Bacağın her iki yanındaki yaralardan kan akıyordu ve Hadrian hızla bandajı sararak çekmeye başladı.

"Ellerini diğer tarafa koy ve sıkıca, çok sıkı sık," dedi Arista'ya. Kan beyaz keten kumaşı ıslatarak kırmızıya çevirdi.

"Daha sıkı sık!" diye bağırdı ve ikinci bir bez parçası açtı.

Arista bunu yaparken, Gaunt tekrar ıgık attı ve başını geriye attı. Gözleri bir an için büyüdü, sonra sıkıca kapandı.

"Üzgünüm," dedi ona.

Gaunt dişlerini sıkarak inledi.

Kan parmaklarının arasından sızıyordu. Kan sıcaktı ve beklediğinden daha kaygandı, neredeyse yağ gibiydi. Elleri kanla kaplı olduğunu ilk kez görmüyordu. Ratibor meydanında, Emery'yi kollarında tutarken çok daha fazla kan vardı, ama o zaman fark etmemişti.

"Tamam, bırak," dedi Hadrian ve yarayı yeniden sardı. Yine, işini bitirir bitirmez kadına bandajı sıkmasını söyledi. Bandajlar yine kanla ıslandı, ama bu sefer lekeler dağınıktı ve tüm keten bezi kaplamıyordu.

Hadrian bir parça daha sardı ve bağladı. "İşte," dedi, ellerini silerek. "Şimdi sadece o mızrakta kötü bir şey olmamış olmasını ummalısın."

Royce ona bir fener uzattı. "Diğer girişleri aramalıyız." "Mauvin, Alric?

Pencereleri gözetleyin, geri dönerse bağırın."

"Suya ihtiyacım var," dedi Gaunt, yüzü terden sırlıklam. Arista başının altına bir yastık koydu ve su kesesini aldı. Su, ağzına girmekten çok çenesinden aşağı damlıyor gibiydi.

"Dinlen," dedi Arista ve alnındaki saçları geriye doğru

taradı. Gaunt ona şüpheli bir bakış attı.

"Merak etme, seni büyülemeyeceğim," dedi.

İçeri girdiğinde, cüppesi büyük salonu soğuk mavi bir ışıkla aydınlattı. Ortada büyük bir taş masa duruyordu ve etrafında düzinelerce uzun sandalye vardı. Birkaç sandalye yan yatmıştı, masanın üzerinde duran yarım düzine metal kadeh de öyle. Oda dört kat yüksekliğindeydi, yüksek galeriyi çevreleyen büyük pencereler ve tavanda çatı pencereleri vardı. Bir zamanlar bu odayı güneş ışığının muhteşem parlaklığıyla doldurduğunu hayal etti. Duvarların üst kısımlarına ve tavanın bazı bölümlerine şaşırtıcı savaş sahneleri resmedilmişti. Şövalyeler uzun direklerden sarkan flamalarla at sürerken, geniş vadiler binlerce askerle doluydu ve okçular tarafından savunulan kale kapıları savaş makineleriyle saldırıya uğruyordu. Bir sahnede, üç adam bir tepenin üzerinde üç Gilarabrywn'e karşı savaşıyordu. Aynı adamlar

başka resimlerde de görölüyordu ve birinde tahtın bulunduğu bir salonda, biri taç takmış otururken diğer ikisi onun iki yanında duruyordu. Resimlerin altında, odayı çeşitli silahlar süslüyordu: kılıçlar, mızraklar, kalkanlar, yaylar, mızraklar ve topuzlar. Hepsinin ortak bir özelliği vardı: bin yıl geçmesine rağmen hâlâ parıldıyorlardı.

Odayı çevreleyen bir şeritte ve girintili plakalarda kelimeler kazınmıştı, ancak Arista'nın Eski Dil eğitimi sözlüydü, yazılı değildi. Anlamalarını çözemesi de, *Techylor* ve *Cenzlyor* kelimelerini fark etti.

Görkemli bir merdiven üst kattaki galeriye çıkıyordu ve o da merdiveni tırmandı. En üstte bir dizi kapı vardı. Bazı odalar açıktı ve küçük odalar, yatak, raflar ve dolapların bulunduğu yaşam alanları gördü. Birinden fener ışığı sızıyordu.

Hadrian'ı yatağın yanında durmuş, sanki transa geçmiş gibi karşı duvara bakarken buldu. Bir zırh, bir kalkan ve bir dizi silaha bakıyordu. Zırh, tipik şövalye kıyafetlerindeki geleneksel ağır göğüs zırhları, omuz zırhları, kol zırhları ve kalça zırhlarına hiç benzemiyordu. Tek parça olan bu zırh, uzun bir resmi ceket gibi görünüyordu, ancak altın rengi metal yapraklarından yapılmıştı. Üstünde kartal başı gibi büyük tüylü bir miğfer bulunan bir sergide asılı duruyordu.

"Buraya taşınmayı mı planlıyorsun?" diye sordu kız. "Geri dönmediğinde biraz endişelendim."

"Üzgünüm," dedi utanarak. "Hiç ses duymadım. Her şey yolunda mı?"

"Gaunt uyuyor, Myron kitap okuyor, Magnus Alric ile tartışıyor, Royce hala dönmedi ve Mauvin ortadan kayboldu. Sen ne yapıyorsun?"

Yatağa oturdu, yatak onun ağırlığı altında hemen çöktü ve bir toz bulutu yükseldi.

"İyi misin?" diye sordu, ona yardım ederek.

"Evet," dedi, öksürerek ve yüzünün önünden elini sallayarak. "Sanırım ahşap yıllar içinde çürümüş."

"İşte bu," dedi.

"Ne?" Elbisesi üzerindeki tozu silkeledi.

"Burası Jerish'in odası, Jerish Grelad, imparatorun oğluyla birlikte saklanan Teshlor Şövalyesi."

"Nereden biliyorsun?"

"Kalkan," dedi ve odanın karşısındaki duvarda asılı olan ısıtıcı kalkanını işaret etti. Üzerinde hilal ayın desteklediği bir yıldızın etrafında kıvrılmış ve düğümlemiş asmaların amblemi vardı. Hadrian geriye uzandı ve uzun spadone kılıcını çıkardı. Kılıcın ortasındaki, kalkanın üzerindeki ile aynı olan küçük oyma işçiliğini görebilmesi için kılıcı yukarı kaldırdı. Sonra ayağa kalktı ve odayı geçti. O bunu yaparken, kız ilk kez zırhın kılıcı olmadığını, ancak altın ve gümüşten bir kın olduğunu fark etti. Hadrian kılıcın ucunu kınına soktu ve büyük kılıcı yerine kaydırıldı. "Uzun zamandır ayrılmışsınız."

"Artık pek uymuyor," dedi Arista, kılıcın mat bir yüzeye dönüştüğünü fark ederek.

"Bin yıldır kullanılıyor," dedi Hadrian, kılıcı savunarak. Zırha tekrar baktı. "Sadece kılıcı aldı. Parlak altın zırhla giyinmişken çok iyi saklanamayacağını düşünmüş olmalı." Parmakları metalin parlak yüzeyinde dolaştı.

"Uygun gibi görünüyor," dedi Arista.

O sırttı. "Onunla ne yapacağım ki?"

Kadın omuz silkti. "Yine de, sende olması gerekir gibi görünüyor. En azından kılıçla uyumlu."

"Öyle, değil mi?"

Ceketi kaldırdı. "Çok hafif," dedi şaşkınlıkla.

Arista yatağa tekrar baktı ve o sırada küçük bir nesne fark etti —dumanlı kuvarsdan oyulmuş bir heykelcik. Onu aldı ve temizlemek için ovuşturdu. Üç kişiden oluşan bir heykelcikti, iki adamın arasında duran bir çocuk, biri yaprak zırhlı, diğeri cüppeli. Esrahaddon'a olan benzerliği dikkat çekiciydi, ancak bu figürün elleri vardı. Sanatçı her kimse, nadir bir yeteneğe sahipti.

"Onun neye benzediğini merak ediyor musun?" dedi ve heykelciği uzattı.

"Gençmiş," diye cevapladı Hadrian, heykelciği alıp elinde çevirerek. "Ama yüzü güzelmiş." Sonra gözleri kaydı ve gülümsedi, Esrahaddon'a baktığını anladı. "Demek bu Nevrik, varis. Gaunt'a benzemiyor, değil mi?"

"Bin yılda kaç nesil var?" diye sordu. "Bunu bırakması komik. O kadar güzel ki, onu yanında götüreceğini ya da en azından..." Durdu ve odaya göz gezdirdi. Bin yıllık beklenen çamur dışında, oda temiz ve düzenliydi, yatak

düzgün, çekmeceler ve dolaplar kapalıydı, yatak ayak ucunda yan yana duran bir çift bot vardı.

"Burayı hiç... düzenledin mi?" diye sordu.

Ona merakla baktı ve gülmek üzereymiş gibi göründü. "Hayır," dedi ona.

"Sadece çok düzenli olduğu için."

"Ne, şövalye olduğu için mi... Tamam, Elgar var ama o daha çok bir istisna. Kimse onun kadar dağınık değil ama..."

"Demek istediğim o değil. Sadece Jerish gittikten sonra... Nevrik'i alıp kaçtıktan sonra... Bu odayı arayacaklarını, ipuçları bulmak için her şeyi alt üst edeceklerini düşünürdüm, ama hiçbir şey yerinden oynamamış gibi görünüyor. Ve bu heykelcik... Onu almazlar mıydı sence? Neden odayı didik didik aramadılar? Bin yıl geçti. Şimdiye kadar bunu yapmış olmaları gerekirdi, tabii... belki de hiç fırsat bulamamışlardır."

"Ne demek istiyorsun..."

Guildhall'ın dışından gelen bir kornanın sesi onlara ulaştı, ardından uzaktan davul sesleri geldi.

"Ne oluyor?" diye sordu Hadrian, Arista ile birlikte salonun önüne döndü, Alric yine pencerenin önündeydi. Zırhı bir bohça halinde, kalkanı sırtında taşıyordu.

Alric omuz silkti. "Bilmiyorum. Dışarıyı göremiyorum. Bir çıkış buldun mu?"

"Hayır, her şey molozlarla kaplı. Yani bir yandan güvendeyiz, ama diğer yandan da kapana kısılmış durumdayız."

"Sanırım dışarıya daha fazlası geliyor," dedi Alric.

"Okla vurulmadan önce kafanı pencereden çek," dedi Royce, Arista'nın gitmediği yan koridordan geri dönerek.

Gaunt'ın yanına diz çöküp yarasına baktı. Kanama sonunda durmuştu, ama havanın soğukluğuna rağmen yüzü hala nemliydi.

"Bir şey var mı?" diye sordu Hadrian.

Royce başını salladı, sonra endişeli bir şekilde etrafına baktı. "Myron ve Mauvin nerede?"

"Burası Teshlor Loncası," dedi Alric. "Mauvin on yaşından beri burayı keşfetmek istiyordu."

"Peki Myron?"

Alric, acı içinde gözlerini kırpıştırarak yukarı bakan Gaunt'a bir bakış attı. Sonra hepsi Magnus'a döndü.

"Bana öyle bakmayın. Nereye gittiğini bilmiyorum. Kayboldu."

"Onu arayacağım," dedi Royce.

"Bekle." Alric onu durdurdu. "Buradan nasıl çıkacağız?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Royce.

Alric, yüzünde mutsuz bir ifadeyle ön duvara yaslandı. "Ciddi değil, değil mi?"

"Kral sensin," dedi Gaunt. "Sen söyle bize. Yetkili olmak istemiştin. Aile mirasın ve asil kanın şimdi ne diyor? Biz sıradan insanların göremediği ne gibi bir içgörü sağladı sana?"

"Kapa çeneni, Gaunt," diye emretti Mauvin, merdivenlerden aşağı koşarak. "İşte buradasın," dedi Royce.

"Sadece onun kral olduğunu söylüyorum," diye devam etti Gaunt. "O sorumlu. Şimdiye kadar tek başardığı şey beni kan kaybından öldürmek ve hepimizi tuzağa düşürmek oldu. Bu, onun parlaması ve değerini kanıtlaması için mükemmel bir fırsat. Buraya gelen diğer tüm takımların onları yönetecek asil bir kralı yoktu. Elbette bizi onların kaderine terk etmeyecektir. Öyle değil mi, Majesteleri?"

"Kapa çeneni dedim," diye tekrarladı Mauvin daha alçak ve tehditkar bir sesle. "Senin hayatını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attığını unuttun mu?"

Alric, dört fenerin titrek ışığında giriş salonunda oturan herkese baktı. Her fener, her şeyin dört ayrı gölgesini yansıtıyordu.

"Bilmiyorum," dedi. Pencereden dışarıya tekrar baktı. "Kornayı ve davulları duydunuz. Şu anda dışarıda düzinelerce goblin olabilir."

"Bundan şüpheliyim," diye cevapladı Hadrian, Alric ise umutla ona baktı. "Şu ana kadar yüzlerce kişi toplandığını söyleyebilirim. Ghazel, dengesiz savaşları tercih eder, tek taraflı olanlar, kendi lehlerine olduğu sürece daha iyidir. O kornalar ve davullar, duyma mesafesindeki tüm goblinleri çağırıyor. Evet, en azından birkaç yüz kişi toplandığını söyleyebilirim."

Alric şok olmuş bir şekilde ona baktı. "Ama... o zaman buradan nasıl çıkacağız?" Kimse cevap vermedi.

Gaunt bile alay etmeyi bırakıp tekrar uzandı. "Ve ben imparator olacaktım."

"İmparatorluk avları çok büyük çaplıydı." Royce onu geri götürürken Myron'un sesi yankılandı. "O duvar halısından da anlaşılıyor. Yüzlerce kişi katılmış, binlerce hayvan öldürülmüş olmalı, arabaları gördünüz mü?"

"O sanata bakıyordu," dedi Royce onlara.

"Onlar usta bronz ustalarıydı, gördünüz mü?" diye sordu keşiş. "Ve bu bina, burası lonca binası, şövalyelerin lonca binası. Burası, yüzlerce kitapta bahsedilen, genellikle efsane olduğu düşünülen yer, Techylor Salonu, ve bu çok şaşırtıcı, Teshlor değil.

"Gerçekten şaşırtıcı, Eski İmparatorluk hakkında yıllarca okuduğum halde bununla ilgili hiçbir şey bulamadım, ama açıkça doğrudur. Techylor, Cenzlyor'un mistik sanatlar disiplini olmadığı gibi, bir savaş disiplini veya dövüş sanatı da değil. Bunlar sadece isimler. İsimler! Techylor ve Cenzlyor, Büyük Elf Savaşı'nın ilk savaşında Novron'un yanında olan kişilerin isimleriydi. Teshlor Şövalyeleri, kelimenin tam anlamıyla Teshlor, ya da aslında Techylor tarafından eğitilmiş şövalyelerdi."

"Şu anda tarih çalışmanın sırası değil!" diye bağırdı Alric. "Onlar içeri girmeden önce bir çıkış yolu bulmalıyız!"

"Bir ışık görüyorum," dedi Mauvin. "Bir ateş, ya da bir meşale, ya da bir şey... Oh oh."

"Ne?" diye sordu Gaunt.

"Aslında iki şey var," diye başladı genç kont Pickering. "Hadrian haklıydı. Sadece silüetleri görebiliyorum ama... evet, şu anda orada çok fazla şey var... çok fazla."

"İkincisi?" diye sordu Hadrian.

"İkincisi, ateşli oklar için hazırlık yapıyorlar gibi görünüyor."

"Bunun ne faydası var?" diye sordu Alric. "Burası taştan yapılmış. Yakacak hiçbir şey yok."

"Duman," diye cevapladı Hadrian. "Bizi dumanla dışarı çıkaracaklar." "Bu hiç iyiye işaret değil," dedi Gaunt.

"Bir başka kilitli oda," dedi Hadrian Royce'a. "Bu kaçınıcı oldu? Sayısını unuttum."

"Gerçekten çok fazla."

"Fikrin var mı?"

"Tek bir tane," dedi hırsız ve sonra doğrudan Arista'ya baktı.

Arista, Hadrian'ın başını salladığını gördü.

"Hayır," dedi anında. Ayağa kalktı ve onlardan uzaklaştı. "Yapamam."

"Yapmak zorundasın," dedi Royce.

Kafasını sallıyordu, saçları yüzüne çarpıyordu, nefesi kısa ve hızlıydı, midesi sıkışmış ve bulanmaya başlamıştı. "Yapamam," diye ısrar etti.

Hadrian, sanki ürkek bir atı yakalamaya çalışır gibi yavaşça ona doğru ilerledi.

Elleri titremeye başlamıştı. "Gördün... geçen sefer ne olduğunu biliyorsun. Kontrol edemiyorum."

"Belki," dedi Hadrian, "ama o kapının dışında, tahminimce elli ila birkaç yüz Ba Ran Ghazel var. Tüm yatmadan önce anlatılan hikâyeler, efsaneler ve masallar doğru. Bunu ilk elden biliyorum ve aslında, bunların yarısı bile anlatılmıyor, kimse çocuklara gerçek hikâyeleri anlatmaya cesaret edemez."

"Calis'te birkaç yıl paralı asker olarak hizmet ettim. Gur Em Dal'da, yarımadanın doğu ucundaki, goblinlerin geri aldıkları ormanda savaş ağaları için savaştım. Orada olanları hiç anlatmadım ve şimdi de anlatmayacağım - dürüst olmak gerekirse, bunu düşünmemek için çok uğraşıyorum. Ormanda yaşadığım günler bir kabustu."

"Ghazeller erkeklerden daha güçlüdür, daha hızlıdır ve karanlıkta görebilirler. Keskin dişleri vardır ve fırsat bulurlarsa sizi yere yatırıp boğazınızı veya midenizi parçalarlar. Ghazeller insan eti yemekten daha çok istedikleri bir şey yoktur. Bizler onlar için sadece bir lezzet değil, aynı zamanda dini törenlerinin bir parçasıyız. Bizi öldürmeyi bir ritüel haline getirirler, mümkünse bizi canlı yakalarlar ve hala nefes alırken yerler. Biz çılgın atarken, siyah gurlin bog bardaklarını içerler ve tulun yapraklarını içerler."

"O kapı buradan çıkabilmemizin tek yolu. Gizlice kaçamayız, dikkatlerini dağıtıp hazırlıksız yakalamayı umut edemeyiz, kurtarılmayı umut edemeyiz. Ya bir şey yaparsın ya da hepimiz ölürüz. Bu kadar basit."

"Benden ne yapmamı istediğini bilmiyorsun. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Kontrol edemiyorum. Ne olacağını bilmiyorum. Güç...

—nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum, ama herkesi öldürebilirim. Kontrolden çıkıyor, kaçıyor."

"Bunu
halledebilirsin."

"Yapamam."

"Yapamam."

"Yapabilirsin. Daha önce hazırlıksız yakalandın. Artık ne bekleyeceğini biliyorsun."

"Hadrian, eğer çok ileri gidersem..." Hayal etmeye çalıştı ve bunu istemediğini fark etti. Güç düşüncesi heyecan vericiydi, uçuşunun kenarında durmak ya da keskin bir bıçakla oynamak gibi bir heyecan; bu coşku riskten, çok ileri gidebileceğine dair çok gerçek bir korkudan geliyordu. Derin bir gölün durgun güzelliği gibi onu cezbediyordu. Bunu söylerken bile, o hissi, arzuyu, açlığı hatırladı. Onu çağırıyordu. "Eğer ötesine geçersem, çok ileri gidersem, geri dönemeyebilirim." Hadrian'a baktı. "Ne olacağından korkuyorum. Artık insan olamayacağımı düşünüyorum. Sonsuza kadar kaybolacağım."

Hadrian ellerini tuttu. Ona dokunana kadar titrediğinin farkında değildi. Elleri sıcak ve güçlüydü. "Yapabilirsin," dedi kararlı bir sesle. Gözlerine baktı ve o da bakmaktan kendini alamadı. Gözlerinde huzur vardı, artık ona tanıdık gelen, rahatlatıcı, güven verici bir anlayış.

Bunu nasıl yapıyor?

Kadının elleri titremeyi kesti.

Bir ok Mauvin'in penceresinden vızıldayarak geçti, onu kıl payı ıskaladı. Kükürt kokan kalın, koyu bir duman bıraktı. Uzak duvara çarptı ve taştan sekerek, yanmaya ve duman çıkarmaya devam etti. İki ok daha dar aralıklardan içeri girmeyi başardı, dışarıda ise sanki yağmur yağıyormuş gibi sesler geliyordu. Sonra kapının çatlaklarından bir duman çizgisi sızmaya başladı.

"Denemelisin," dedi Hadrian.

O başını salladı. "Ama seninle birlikte olmak istiyorum. Beni terk etme... ne olursa olsun."

"Seni terk etmeyeceğime yemin ederim." Sesi ve gözlerindeki bakış çok samimi ve kararlıydı.

Degan öksürmeye başladı, Mauvin ve Alric merdivenlerden aşağı indi.

"Herkes toplansın," dedi onlara yumuşak bir sesle, gözlerini Hadrian'dan ayırmamaya çalışarak. "Tam olarak ne olacağını bilmiyorum. Sadece mümkün olduğunca yakınımda kalmaya çalışın ve beni bırakma, Hadrian."

BÖLÜM 18

TOZ VE TAŞ

Duman yoğunlaşıyordu ve nefes almak zorlaşıyordu. Arista ise gözleri kapalı, elleri titreyerek, mırıldanarak hareketsiz duruyordu.

"Bir şey yapacak mı?" diye sordu Gaunt ve ardından bir dizi öksürük geldi.

"Ona biraz zaman ver," dedi Hadrian.

Sanki cevap verircesine, odada hafif bir esinti hissedildi. Hadrian esintinin nereden geldiğini anlayamadı, ama odanın içinde dolaşarak dumanı savurup uzaklaştırdı. Rüzgâr güçlendi ve kısa sürede pelerinlerinin kenarlarını dalgalandırdı, başlıklarını çırpı ve tozu küçük kasırgalar halinde döndürerek dans ettirdi. Birdenbire fenerlerin alevleri söndü ve rüzgâr durdu. Bir an için her şey ölümcül bir sessizliğe büründü.

Sonra lonca salonunun ön duvarı patladı.

Arista'nın cüppesi parlak bir şekilde alev aldı ve Hadrian, yok olan duvarın ötesinden, milyonlarca ciyaklayan fare gibi goblinlerin çığlıklarını duydu. Bin yıldır karanlıkta kalan meydan, sanki güneş Grand Mar'a geri dönmüş gibi aydınlandı. Sonunda, bir zamanlar var olan güzelliği, Novron şehrini, Percepliquis şehrini, ışık şehrini görebildiler.

"Eşyalarınızı toplayın," diye bağırdı Arista, gözlerini açarak, ama Hadrian onun tam olarak kendinde olmadığını anlayabilirdi. Derin ve yavaş nefes alıyordu, gözleri hiç odaklanmıyordu, sanki etrafındakileri görmüyordu. Artık gözleriyle görmüyordu.

Mauvin ve Alric, Gaunt'ı aralarında kaldırdılar. Gaunt homurdandı ama sağlam bacağıyla zıplarken hiçbir şey söylemedi.

"Gelin," dedi onlara ve bir zamanlar saray olan yıkık yığının üzerine doğru yürümeye başladı.

"Harika gidiyorsun," dedi Hadrian. Onu duyduğuna dair hiçbir işaret göstermedi.

Goblinler geride kaldılar. Hadrian, onların taşların patlamasından, sert ışıktan mı, yoksa Arista'nın ortaya çıkardığı görünmez bir büyüden mi çekindiklerini bilmiyordu, tek bildiği yaklaşmayı reddettikleriydi.

Grup, Arista'nın etrafında toplanarak yürüdü.

"Bu delilik," dedi Gaunt, sesi titriyordu. "Bizi öldürecekler."

"Gruptan ayrılmayın," dedi Hadrian onlara.

"Okları takıyorlar," dedi Mauvin. "Birlikte kalın."

Yaylarını gererken gözlerini korumak için çabalayan Ghazeller, ok yağmuruna tuttu. Arista dışında tüm grup irkildi. Yüzlerce karanlık ok havaya uçtu, alev aldı ve duman izleri halinde kayboldu. Ghazellerin saflarından daha fazla uluma yükseldi, ancak başka ok uçmadı ve goblinler hiç olmadığı kadar ilerleme isteği göstermiyordu.

"Açıklığı bulun!" diye bağırdı, nefesi kesilmiş, sesi sabırsızdı, sanki ağır bir mobilyayı kaldırmaya çalışan biri gibi.

"Magnus, boş koridoru bulmaya çalış," diye bağırdı Hadrian.

"Solda, yukarıda, bir boşluk var. Daha ileri gitme, orada!"

Royce hemen harekete geçti ve taşları geri attı. "O haklı, burada bir açıklık var."

"Tabii ki haklıyım!" diye bağırdı Magnus.

"Bir şey..." dedi Arista rüya gibi.

"Ne dedin, Arista?" diye sordu Hadrian. Arista mırıldandı ve Hadrian son birkaç kelimeyi duyamadı. Ellerini Arista'nın omuzlarında tuttu ve hafifçe sıktı, ancak bunu yaparak Arista'yı mı yoksa kendini mi rahatlattığını bilmiyordu.

"Bir şey... Bir şey hissediyorum... Bir şey benimle savaşıyor."

Hadrian başını kaldırıp Grand Mar'ın ötesindeki goblin kolonisine baktı. Goblinler, sinsi bir şekilde bükülmüş bedenlerden oluşan kıvrımlı bir kitleydiler, dişleri sırlıslılandı ve parlak pençeleri mızrakların ve kılıçların üzerinde şingirdayarak dolaşıyordu. Onların ötesinde, Ulurium Çeşmesi'nin etrafında daire şeklinde hareket eden aradığı şeyi gördü. Etek ve tüylerden yapılmış başlık giymiş, tulan esasını sallayan ve metodik adımlarla dans eden oberdaza'nın küçük, ince figürü. İlkine iki tane daha katıldığını gördü.

"Hemen içeri girmeliyiz!" diye bağırdı Hadrian.

Royce, Myron'u ve bir fenerini karanlık deliğin içine attı, ardından Magnus'u da onun peşinden itti ve sonra da onların peşinden içeri girdi. Gaunt, Mauvin ve Alric de onları takip etti.

"Gitmeliyiz," dedi Hadrian Arista'ya.

Meydanın diğer ucunda, iki büyücü doktor daha dansa katılırken ilahiler duyuluyordu.

"Bir şey," diye mırıldandı Arista yine. "Bir şey şekilleniyor, bir şey büyüyor."

"Bu yüzden harekete geçmeliyiz."

Meydanın ortasında bir ışık belirdi. Bir mum alevi kadar küçük olan ışık, havada sallanarak durdu; sonra büyümeye başladı. Işık dönerek parladı, patladı ve bir elma büyüklüğüne ulaştı. Ghazel ordusunun komutanı, havada duran ateş topu büyümeye ve şekillenmeye devam ederken, üç oberdaza'nın ilahisine katıldı. Hadrian, solan ateşten uzuvlar ve bir kafa gibi görünen şeyler çıkmaya başladığını fark etti.

"Tamam, *gerçekten* gitmeliyiz," dedi Hadrian ve prensesi tuttu. O anda prenses şok ve korkmuş bir ifadeyle geriye doğru sendeledi. Cüppesinin parıltısı söndü.

"Ne oluyor?" diye sordu Arista.

Hadrian cevap vermedi, sadece Arista'nın bileğini sıkıca tutup onu enkazın üzerinden açıklığa çekti ve başını deliğe soktu. Arkasında yüzlerce okun havada vızıldadığını duydu ve Arista'nın peşinden deliğe daldı.

"Git! Sürün!" diye Arista'ya bağırdı ve elinden geldiğince açıklığı kayalarla kapatmaya çalıştı. Arista onu dinledi ve karanlığın içinde bir yerlerden onun çığlığını duydu.

"Arista!" Dönüp ileri doğru koştu, ama düştü.

Üç metre düşerek kızın yanına indi ve ikisi, Myron'un elindeki fenerin aydınlattığı bir koridorda yatarken buldular kendilerini.

"İkiniz iyi misiniz?" diye sordu Royce. "Bu düşüş biraz sürpriz oldu."

"Üzgünüm," dedi Arista, sırtını ovuşturarak. "Onları tutamadım. Bana karşı koyan bir şey vardı, daha önce hiç hissetmediğim bir şey, başka bir güç."

"Sorun değil," dedi Hadrian. "Harika iş çıkardın. İçeri

girdik." "Girdik mi?" diye sordu prenses, şaşkınlıkla

etrafına bakarak. "Peki ya geri çıkmak?" diye sordu Gaunt.

"Şu anda daha çok bizi takip etmelerinden endişelenirdim," dedi Hadrian. "Dar geçit ilerlemelerini yavaşlatacak, ama gelecekler."

"Yürürken konuş," dedi Royce. "Ya da yapabiliyorsan koş. Fenerini bana ver, Myron. Bir daha çukura düşmek istemiyorum."

"Belki de geride kalıp, aşağı inerken onları öldürmeliyiz," dedi Mauvin Hadrian'a.

"Onların goblinleri bitmeden senin gücün bitecek," dedi Hadrian. "Ve bir de oberdazaların yaptığı o şey var."

"Şey mi?" diye sordu Arista.

Royce önlerinde fenerini yüksekte tutarak koridorda koştular. Her iki tarafta beyaz mermer duvarlar vardı ve bunların altında, güzel mozaik desenli koyu renkli cilalı bir zemin vardı.

"Bu yerin haritasını görmedin herhalde," dedi Royce, Myron'a. "Aslında gördüm, ama çok eskiydi ve bazı kısımları eksikti."

"Hiç yoktan iyidir. Nerede olduğumuzu biliyor musun?" "Henüz değil."

Hadrian ilk başta bir odaya girdiklerini sandı — büyüklüğüne bakılırsa büyük bir salon — ama kısa süre sonra bunun bir koridor olduğu, ancak Hadrian'ın daha önce gördüklerinden çok daha büyük olduğu anlaşıldı. Her iki tarafta da Jerish'in odasında bulunduğu benzer zırhlar duruyordu. Duvarlarda erkeklerin, savaş sahnelerinin, anma sahnelerinin kabartma resimleri vardı; grup hızla geçerken, bu resimler kare kare yanıp sönüyordu.

Hadrian, arka planda şehir manzarası ile taç giyen bir dizi adam gördü; her birinde şehir daha küçüktü ve taç giyme töreni daha az görkemliydi. Koşarken iki şey dikkatini çekti. Birincisi, her durumda taç giyen adamın başının kasıtlı olarak kazınmış olmasıydı. İkincisi, her resimde kalabalık her zaman farklı görünse de, Hadrian sanatçının her sahnede ön planda görünen aynı modeli, uzun boylu, ince bir adamı kullandığını yemin edebilirdi. Loş, titrek fener ışığında bunu anlamak zor olsa da, Hadrian bu adamı daha önce gördüğünden emindi.

Dört yönlü bir kavşağa geldiler. Sol tarafta, beş kat yüksekliğinde, tamamen altından yapılmış ve her biri hayranlık uyandıran muhteşem geometrik desenlerle süslenmiş inanılmaz bir kapı vardı.

"İmparatorluk taht odası," dedi Myron. "Bir zamanlar dünyanın hükümdarı burada otururdu."

"O zaman nerede olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu Royce.

Myron duvarları inceleyerek başını salladı. "Evet...

Sanırım biliyorum." "Mezarlar hangi tarafta?"

Keşiş tereddüt etti ve bir saniye gözlerini kapattı. "Bu taraftan." İleriye doğru işaret etti. "İki kapı aşağı, sonra soldaki merdivenlerden aşağı iniyoruz."

Hızla merdivene ulaştılar ve Royce onları aşağıya götürdü. Gaunt homurdandı, bir kolunu Myron'un omuzlarına dolayarak topallayarak yürüdü, yumruğu keşişin ip kemerine tutunmuştu.

"Oberdaza?" Arista, Hadrian'a, sıranın sonunu kovalarken dedi. "Hintindar'dayken onlardan bahsetmiştin, değil mi? Ghazel büyüü kullanan büyücüler olduklarını söylemiştin."

"Korkunç küçük yaratıklar."

"Ne yapıyorlarmış?" "Hiçbir fikrim yok, ama alevler içindeydi ve büyüyordu."

"Bir şey hissedebiliyordum, ritmi bozan, düzenimi, bağlantımı bozan bir şey. Daha önce böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Ne yapacağımı bilemedim."

"Bence harika bir iş çıkardın," dedi ona. "Sen de çok iyi kontrol ettin, bu sefer seni kaybetmeye hiç yaklaşmadım."

Loş ışıkta, kızın yüzünde küçük bir gülümseme yakaladı. "Daha iyi kontrol ettim, değil mi? Sen de yardım ettin. Yanımda olduğunu hissedebiliyordum, tutunabileceğim sıcak bir ışık, beni yerde tutan bir çapa."

"Muhtemelen sana tekrar vurmamdan korkuyordun." Arkalarında, koridorun sonunda, muazzam bir *gürültü* yankılandı! Yer altlarında sallandı ve duvarlardan tozlar uçtu. "Uh-oh."

Başka bir merdivene ulaştılar.

"Aşağıya devam ediyoruz, değil mi?" diye Royce'un sorduğunu duydu. "Bu mezar şeyi en altta mı?"

"Evet," diye cevapladı Myron. "İmparatorluk mezarı en alt katta. Saray aslında Novron'un mezarının üzerine, onun anısını yüceltmek için bir tapınak olarak inşa edildi. Uzun zaman sonra bir yönetim sarayı haline geldi."

Başka bir merdivene geldiler ve aşağı koştular, Magnus her adımda homurdanıyordu. En altta daha küçük ve dar koridorlar vardı, tavanları da daha kısaydı. Artık tek sıra halinde ilerliyorlardı, Gaunt zorlanarak, zıplayarak. Üç yönlü bir kavşak onları durdurdu. Önlerinde kalkan tutan uzun sakallı üç heykel duruyordu, onlara bakıyorlardı.

"Ee?" Royce keşişe sordu.

"Harita burada yırtılmış," diye cevapladı keşiş özür dilercesine. "Gerisi sadece boşluk."

"Harika," dedi Royce.

"Ama çok uzak olamayız. Fazla yer kalmamıştı, yani mutlaka... Bak!" Keşiş, sağ koridordaki duvara işaret etti. Orada bir *EH*

izilmişti.

"Ghazel'in okuma bilmediğini umalım," dedi Royce, ilerlemeye devam ederek. "Okumalarına gerek yok; koklayabilirler," diye açıkladı Hadrian.

Elinden geldiğince koştular, sallanan fenerin peşinden. Arkalarında, Ghazel onlara yaklaşırken takip sesleri giderek yükseldi. Koridorun her iki yanındaki kapıları geçtiler, Royce koşarken onları görmezden geldi. Bazıları kısmen açıktı. Hadrian içeriye bakmaya çalıştı, ama ileri çok karanlıktı, hiçbir şey görünmüyordu.

Davul sesleri yankılandı ve taş koridorlarda bir boru sesi çınladı. Gaunt yine kanıyordu. Hadrian, arkalarındaki zeminde koyu renkli damlalar görebiliyordu. Ghazel daha önce onları takip etmekte zorluk çekmiş olsaydı, artık ekmeyecekti.

Yine durdular, bu sefer ortasında büyük bir taş kapı ve yanında bir taş masa bulunan bir T kavşağında. Hepsi, kemerin üzerine derin bir şekilde oyulmuş harfleri gördüler.

"Myron, evir," diye emretti Royce.

"İşte bu," dedi heyecanla. *"Bu salonlara girenler, korku ve saygıyla hafif adımlarla yürüyün, çünkü burası Elan imparatorlarının, dünyanın hükümdarlarının ebedi istirahatgahıdır."*

Myron okumayı bitirmeden, Hadrian taşa pençelerin tüyler ürpertici sesini duydu. "Geliyorlar!"

Royce kapıyı çekip zorladı. Hadrian ve Mauvin ileri doğru itti. Birlikte kenarını tuttular ve ağır taşın gıcırdaması eşliğinde çektiler.

Yüzlerce üç inçlik çivinin keskin tıkırtıları, arkalarında ateş kırmızısı bir ışıık belirip büyüdükçe daha da yüksek sesle duyulmaya başladı. Hepsi açıklıktan geçtiler ve birlikte kapıyı kapattılar. Kapı kapanırken Hadrian, kapanan aralıktan dışarı baktı ve koridorda onlara doğru yürüyen, alevlerden oluşan devasa, kambur bir figür gördü.

"Kilitlemek imkansız!" diye bağırdı Alric.

"ekil önümden!" Cüce dizlerinin üzerine çöktü ve çekicini çekerek menteşelere vurdu. Hemen bir çatlak oluştu. "Bu onları yavaşlatır."

İleride başka bir çok dar, aşağıya inen merdiven vardı. Buradaki taş farklıydı. Mavimsi bir renk tonu vardı ve akıcı, kıvrımlı çizgilerle oyulmuştu.

Güm!

Ghazel kapıya ulaştı ve sertçe vurdu.

"Koş!" Hadrian ileriye doğru bağırdı ve Royce saniyeler içinde merdivenlerin altına ulaştı, diğerlerinin ona katılmasını bekledi.

Güm!

Hadrian omzunun üzerinden bakarak Myron'un Gaunt'a yardım ettiğini gördü. Kapının öbür tarafında iğrenç bir tıkırtı duyuldu ve o, tüm o pençelerin kapıyı tırmaladığını hayal etti. Magnus dizlerinin üzerinde kalarak kırık taş parçalarını topladı ve kapıyı sıkıca tutmak için çatlaklara çekiçle çaktı.

Güm!

Kırmızı bir parıltı görünüyordu, kenarlardan sızıyordu. Alevler, uzanan, arayan uzun parmaklar gibi kıvrılıyordu.

"Kapı onları durduramaz," dedi Arista. O da kapının önünde, merdiven sahanlığında duruyordu ve Hadrian yüzündeki gerginliği görebiliyordu. "Ve kaçmaya devam edemeyiz. Eninde sonunda bizi yakalayacaklar. Onları durdurmam gerek. Sen devam et."

"Bunu denedin," dedi Hadrian sert bir sesle.

"O zaman anlamamıştım. Bu sefer daha iyisini yapacağım." Küçük vücudu hızlı hızlı nefes alırken, gözlerini kapıdan ayırmadan bakıyordu, elleri sıkılıp açılıyordu.

"Onlar üç kişi, sen tek başınasın, bir de bu ateş meselesi var. Sen..."

"Git!" diye bağırdı. "Tek çare bu!"

Güm!

Kapının yüzeyinde çatlaklar belirdi. Taş parçaları koparak cücenin kafasına düştü.

"Devam edin, hepiniz!" Gözlerini kapattı ve mırıldanmaya başladı. Myron ve Gaunt sonunda en alta ulaştılar. Magnus hızla onları takip etti ve merdivenlerden aşağı atladı. Mauvin ve Alric yarı yolda tereddüt ettiler, ama Hadrian onu bırakmaya isteksizdi.

Güm!

Kapı parçalandı, alevlerin elleri etrafını sardı, sıkıca tuttu, taşı parçaladı.

Arista'nın cüppesinden parlak beyaz bir ışık fişkırdı, merdivenler o kadar şiddetli bir şekilde aydınlandı ki herkes gözlerini korudu.

Güm!

Kapı eğildi.

"Hayır, yapamazsın!" Arista taşların gürültüsünün üstüne bağırdı.

Beyaz ışık kapıya doğru koştu, etrafını sardı ve kırmızı ateşi geri püskürterek boşlukları doldurdu. Alevli parmaklar geri çekildi ve savaştı. Kıvrılıp bükülerek, ikisi buluştuğu yerde kıvılcımlar patladı. Uzak taraftan, taşın içini sarsan doğal olmayan bir acı çığlığı duyuldu. Yüksek bir çatırtı duvarları titretti ve sanki bir mum üflenmiş gibi, ateşli ışık bir anda söndü.

Arista, yüzü terden sırlıslıkla, kolları havada, parmakları görünmez bir arp çalıyormuş gibi havada dans ederken, merdiven sahanlığında durdu. Kapıların taşları mavi bir ışıkla parlıyordu, parlak bir kalp atışı gibi parlayıp sönüyordu. Hareketleri hızlandı, elleri titriyordu. Sanki alarm veriyormuş gibi homurdandı ve bağırdı.

"Hayır!" diye bağırdı.

Etrafını rüzgar doldurdu; Arista'nın saçları dönüp çırpındı, cüppesi rüzgarda dalgalandı, kabardı, ay ışığıyla aydınlanan bir gölün yüzeyi gibi parıldadı.

"Arista?" diye seslendi ona.

"Onlar... onlar..." Açıkça bir şeyle mücadele ediyor, savaşıyordu. Kapıdaki titreyen ışık hızlandı, gittikçe daha da hızlandı. Çığlık attı ve bu sefer başı bir yana kaydı. Bir adım geri attı ve bir homurtuyla ağırlığını öne doğru atmaya çalıştı. "Onlar benimle savaşıyor!"

Yine çığlık attı ve Hadrian kapıdan güçlü bir rüzgâr estiğini hissetti. İkisinin de dengesi bozuldu. Hadrian düşmemek için elini duvara koydu.

"Üçten fazla!" dedi. "Ah, sevgili Maribor! Yapamıyorum..."

Yüzü gerilmiş, çenesi sıkılmıştı; gözleri yaşardı ve gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Onları tutamıyorum. Koş! Koş!"

Kapı patladı. Taş parçaları duvarların üzerinde çatırdayarak uçtu, parçalandı ve vızıldadı. Toz bulutu yükseldi. Arista geriye doğru uçtu, yere yığıldı — ışığı neredeyse sönmüştü. Cüppesi sadece titrek mor bir parıltı yayıyordu. "Hayır!" diye bağırdı Hadrian. Onu yakaladı ve kapıdan içeriye doğru kapıdan goblin ordusu saldırıya geçti.

Dişlerini gıcırdatarak ve gözleri parlayarak toz bulutunu yarıp geçtiler. Yüksekte tuttukları çuvallarla saldırdılar, dişli ağızlarından küfürler saçarak ve beklentiyle dolup taşarak.

Alric, Tolin Essendon'un kılıcını çekti. "Novron ve Maribor adına!" diye bağırdı şiddetle ve Mauvin'in hemen arkasında merdivenleri tırmanmaya başladı.

. Kont Pickering'in parıldayan kılıcı kınından çıktı. "Geri çekilin!" diye bağırdı kral. "Oberlin'e geri dönün, sizi uyuz canavarlar!"

Hadrian, prensesi göğsüne sıkıca sarılarak merdivenlerden aşağı koştu. Arkasında, Alric'in goblinlere küfürlerini, kılıçların çınlamasını ve Ghazellerin çığlıklarını hâlâ duyabiliyordu.

Hadrian merdivenlerin altına ulaştığında, Arista hareketleniyordu, gözleri açılıyordu. Onu Myron'a uzattı. "Onu güvende tut!"

Arkasını döndü, kılıçlarını çekti ve Royce'un hemen arkasında merdivenleri tekrar koşarak çıktı. Yukarıda, Mauvin ve Alric savaşıırken, koyu renkli kan duvarlara sıçırıyor ve merdivenlerden aşağı akıyordu. Merdiven sahanlığında zaten bir ceset yığını yatıyordu. Alric çığlık atıp düştüğünde, Hadrian hala üç basamak uzaktaydı.

"Alric!" diye bağırdı Mauvin. Düşen kralına döndüğü anda, bir sachel bıçağı saplandı.

Mauvin acı içinde bağırdı ama goblinin kafasını omuzlarından ayırmayı başardı.

"Geri çekil, Mauvin!" diye bağırdı Hadrian, Alric'in üzerinden atlayarak.

Omuz omuza duran ikili, koridorun genişliğini doldurmuş, dört kollu tek bir adam gibi savaşıyordu. Kılıçlarının dönüşü korkutucuydu ve üç denemeden sonra goblinler tereddüt etti. Goblinler saldırılarını durdurdu ve kırık kapının arkasında durarak Ghazel cesetlerinin yığınının üzerinden onlara bakakaldı.

"Mauvin, Alric'i al ve git!" Hadrian, nefes nefese emir verdi. "Onları tek başına tutamazsın," diye cevapladı Mauvin.

"Sen kan kaybediyorsun ve ben onları yeterince uzun süre tutabilirim. Kralını uzaklaştır." Mauvin karşısındaki sırttan dişlere öfkeyle baktı.

Hadrian, taş masanın üzerinde yüzüstü yatan en az iki oberdaza gördü ve "*O da aldığı kadarını verdi*" diye düşündü.

"Onu götür, Mauvin. Senin görevin ona karşı. Alric hala yaşıyor olabilir. Onu Arista'ya götür."

Mauvin kılıcını kınına soktu, eğilerek Alric'i kaldırdı ve merdivenlerden aşağı indi. Goblinler bir adım öne çıktılar, sonra Royce Hadrian'ın yanında belirdiğinde bir kez daha tereddüt ettiler.

"Çirkin küçük pislikler." Eşiğin karşısındaki yüzleri değerlendirdi.

Arkadan gelen baskı, goblinleri isteksizce ileriye doğru itiyordu.

"Yayları olduğunu hatırlamaları ne kadar sürer?" diye fısıldadı Royce.

"Özellikle korktuklarında pek zeki sayılmazlar," diye açıkladı Hadrian.

"Birçok açıdan sürü hayvanları gibidirler. Biri paniğe kapılırsa, hepsi

aynı şeyi yapar, ama evet, sonunda anlayacaklar. Sanırım bir iki dakikamız var. Görünüşe göre, sonuçta şarap üreticisi olmalıydık, ha?"

"Oh, şimdi bunu mu düşünüyorsun?" diye azarladı Royce.

"Şu anda sıcak bir ateşin etrafında kulübemizde olurduk. Sen ürünlerimizi dener ve yeterince iyi olmadıklarından şikayet ederdin. Ben de bahar için listeler yapardım."

"Hayır," dedi Royce. "Saat sabahın beşi. Ben hala Gwen'le yatakta olurdum. O kıvrılmış yatardı, ben de onun uyumasını izler, saçlarının yanağına Maribor'un benim için öyle yerleştirmiş gibi uzandığını hayranlıkla seyrederdim. Beşikte oğlum Elias ve kızım Mercedes uyanıyor ol u r d u." Hadrian, Gwen'in ölümünden bu yana ilk kez gülümsediğini gördü.

"Neden diğerleriyle birlikte aşağı inip beni burada bırakmıyorsun?" dedi Royce. "Biraz daha ilerleyebilirsin, mezara biraz daha yaklaşabilirsin. Belki başka bir kapı vardır, kilitli bir kapı. Zaten benimle yeterince zaman geçirdin."

"Seni burada bırakmayacağım," dedi Hadrian.

"Neden?"

"Ölmek için daha iyi yollar var."

"Belki de bu benim kaderimdir, yaşadığım hayatın karşılığıdır. Keşke o gece o köprüde bu piçler olsaydı, ya da en azından Merrick daha iyi savışsaydı. Şimdi pişmanım, onu öldürdüğüm için. Doğruyu söylüyordu. Gwen'i o öldürmedi. Sanırım bunu hayatımın diğer pişmanlıklarına ekleyeceğim. Gidin. Beni bırakın."

"Royce! Hadrian!" Myron aşağıdan onlara seslendi. "Koşun!"

"Yapamayız..." Hadrian, altlarında beyaz bir ışığın büyüdüğünü fark edip rüzgârın şiddetini hissettiğinde böyle dedi. "Oh, lanet olsun!"

Merdivenler titredi ve kaya çatladı. Taş parçaları parçalanıp her yöne uçtu, onları arı sokması gibi vurdu. Hadrian Royce'u yakaladı ve merdivenlerden aşağı atladı. Goblinler çığlık attı ve tavan çöktü, üstlerinden yüksek bir gürültü geldi.

"Hadrian!" diye bağırdı Arista. Cüppesi parladı ve Myron fenerini yüksekte tuttu, ama toz bulutunun içinden göremiyordu. Ayakları üzerinde sendeledi

ayakları titriyordu, başı dönüyor ve sersemlemişti. Bacakları güçsüzdü ve düşünceleri bulanıktı. Dengede kalmak için kollarını uzatarak sallanırken, kalbi çarparak dönen tozun karanlığına bakıyordu. "Tanrım, lütfen ölmesinler!"

"Biraz tehlikeli oldu, değil mi?" Hadrian'ın sesi karanlıktan duyuldu.

Savaşçı ve hırsız, ince bir gri tebeşir tabakasıyla kaplı gibi görünen sisin içinden sürünerek çıktılar. Yüzlerinin önünde ellerini salladılar ve dar koridorda diğerlerine katılmak için molozların üzerinden tırmanırken tekrar tekrar öksürdüler. Arkalarında yol kapatılmıştı.

Royce arkasına baktı. "Eh, onları dışarıda tutmanın bir yolu bu. İyi bir yol değil, ama bir yol."

"Başka ne yapacağımı bilemedim. Başka ne yapacağımı bilemedim!" dedi, elleri sinirli bir şekilde açılıp kapanırken. Arista kontrolünü kaybetmek üzereydi; yorgun ve korkmuştu.

"Harika bir iş çıkardın," dedi Hadrian, ellerini tutup nazikçe tutarak. Sonra, onun arkasını bakarak Mauvin'e sordu, "O nasıl?"

"İyi değil," kont titrek bir sesle cevap verdi. "Ama hala hayatta."

Yeni Kont Pickering dizlerinin üzerine çökmüş, Alric'i tutuyor ve kralın yüzündeki saçları çekiyordu. Alric baygındı. Etrafında büyük miktarda koyu renkli kan birikmişti.

"Aptal," dedi Mauvin. "Sanki kalkanı varmış gibi kolunu kaldırıp kendini korumaya çalıştı

çünkü her zaman kalkanla antrenman yapardı. Kılıç, kolunu omuzdan dirseğe kadar kesti. Dönmeye çalıştığında, karnını da kesti." Mauvin gözlerinden yaşları sildi. "Yine de iyi savaştı, gerçekten iyi. Şimdiye kadar gördüklerimden daha iyi, onun yapabileceğini düşündüğümünden daha iyi. Sanki... sanki yine Fanen'in yanında savaşıyormuşum gibiydi." Gözyaşları Mauvin'in yanaklarından, silebileceğinden daha hızlı akmaya devam etti.

Alric'in göğsü yukarı aşağı hareket ediyordu. Her hırıltılı nefes alışında boğazından korkunç bir gırgır sesi geliyordu.

"Fener ver bana." Hadrian hızla kralın üzerine eğildi. Gömleğini yırtarak yarayı ortaya çıkardı. Hadrian yarayı gördüğü anda durdu. "Ah, sevgili Novron," dedi.

"Bir şey yap," dedi Arista.

"Yapabileceğim bir şey yok," dedi ona. "Kılıç... içinden geçmiş. Bunu daha önce de gördüm... Yapabileceğim hiçbir şey yok... Kanama durmayacak, bu şekilde... Yapamam... Lanet olsun, çok üzgünüm."

Dudaklarını sıkıca kapattı ve gözlerini kapattı.

"Hayır," dedi Arista, başını sallayarak. "Hayır!" Düşerek Alric'in yanına süründü. Elini onun başına koyduğunda, onun ateşli ve terden sıırılsıklam olduğunu hissetti. "Hayır," diye tekrarladı. "Buna izin vermeyeceğim."

"Arista?" Hadrian'ın sesini duydu, ama gözlerini kapatmış ve mırıldanmaya başlamıştı. Eski duvarların donuk, katı şekillerini, kiri ve taşı, aralarındaki havayı, bedenlerini ve yere dökülen Alric'in kanının akışını hissetti. Zihninde onu parlak, gümüş bir nehir olarak görebiliyordu ve parlaklık giderek soluyordu.

"Arista?" Hadrian'ın sesi yankılandı, ama sanki uzaktan geliyormuş gibi zayıftı.

Dünyanın dokusunda bir yırtık, karanlık bir yarık gibi görünen bir karanlık parçası gördü. Elini uzattı ve kenarlarını hissetti, içinden geçebilecek kadar genişletene kadar onları çekti.

İçerisi karanlıktı, gecedен daha karanlık, mum söndürüldükten sonra odadan daha karanlık, hiçbir şeyin olmadığı bir karanlıktı. Boşluğun derinliklerine bakarak aradı. Alric oradaydı, onun önünde, karanlık bir nehir gibi akıntıya kapılmış, uzaklaşıyordu. Onu kovaladı.

"Alric!" diye seslendi.

"Arista?" diye seslendi. "Arista, yardım et!"

Önünde bir ışık gördü, beyaz renkte parıldayan tek bir nokta.

"Deniyorum. Dur ve beni bekle."

"Yapamam."

"O zaman gelip seni alacağım," dedi ve ilerlemeye devam etti.

"Ölmek istemiyorum," dedi Alric.

"Buna izin vermeyeceğim. Seni kurtarabilirim."

Arista ilerlemeye çalıştı, ama ilerlemek zordu. Alric'i sürükleyen nehir onu geriye itti ve bacaklarını karıştırdı. Alric yüzeyde süzülürken, o da akıntıya karşı mücadele etti.

Zorluklara rağmen, ona yaklaşıyordu. Kardeşi ona dönüp baktı, yüzünde korku vardı. "Özür dilerim," dedi. "Daha iyi bir kardeş, daha iyi bir kral olamadığım için özür dilerim. Arista, benim yerime sen hüküm sürmeliydin. Sen her zaman daha akıllı, daha güçlü, daha cesurdun. Kıskaçtım. Özür dilerim. Lütfen beni affet."

Elini uzattı ve onu neredeyse yakaladı, parmak uçları kısa bir süre temas etti, sonra o kayıp gitti. Hızının arttığını izledi.

Akıntı güçlendi, onu uzaklaştırdı, ileriye doğru sürükledi, ondan çaldı.

Önünde ışık daha yakındı, daha parlaktı ve içinde hareket eden figürler gördüğünü sandı. "Alric, yavaşlamaya çalışmalısın, çok hızlı gidiyorsun, seni yakalayamıyorum. Alric, hızlanıyorsun! Alric, bana uzan! Alric! *Alric!*"

Öne doğru atıldı ama kardeşi, onun yetişemeyeceği bir hızla ışığa doğru sürüklendi. Kardeşi, ışığın parlaklığında kaybolana kadar gittikçe küçülmesini izledi.

"Hayır! *Hayır!*" diye bağırdı, beyazlığın gözünü kamaştırdığı halde ileriye bakarak.

"*Arista.*" Bir ses duydu, Alric'in sesi değildi ama tanıdık bir sesdi. "*Arista.* Kardeşin şimdi bizimle birlikte. Her şey yolunda."

"Baba?"

"*Evet, canım, benim. Bu buluşmada sana saç fırçası veremediğim için üzgünüm, ama saç fırçasından çok daha fazlası, çok daha fazlası seni bekliyor. Gel, bize katıl.*"

"Ben... yapmamalıyım," dedi ona, nedenini tam olarak bilmeden.

Işığa bakmak gözleri acıtmıyordu, ama bulanık ve puslu, sanki buzlu camın öbür tarafında hareket ediyorlarmış gibi, sadece belirsiz şekilleri görebiliyordu.

"*Sorun yok tatlım,*" dedi babası. "*Ve sadece biz beklemiyoruz. Burada başka arkadaşların da var, seni seven başka insanlar.*"

"*Yanıklarım geçti,*" dedi Hilfred. "*Gel de gör.*"

Önünde onların belirsiz silüetlerini gördü; giderek daha net ve belirgin hale geliyorlardı. Akıntı artık ona karşı koymuyordu ve hızlanmaya başlamıştı. Durması gerekiyordu, geri dönmesi gerekiyordu, bir şey vardı ki...

"*Arista, aşkım.*" Bu, çok uzun zamandır duymadığı bir sesiydi ve kalbi bu sesle bir sıçrayış yaptı.

"Anne?"

"*Bana gel tatlım, eve gel. Seni bekliyorum.*"

Yumuşak ve nazik bir müzik çalıyordu. Işık etrafında giderek artıyordu, boşluğun karanlığı kayboluyordu. Kendini bıraktı, onu gittikçe daha hızlı ileriye taşıyan akıntıya kendini bıraktı.

"*Arista,*" diye başka bir ses duyuldu. Bu ses zayıf ve uzaktaydı, arkasından geliyordu.

Işıktaki yüzleri neredeyse seçebiliyordu. Çok fazlaydılar ve kollarını uzatmış gülümsüyorlardı.

"Arista, geri dön." Ses ışıktaki değildi; karanlıktan ona sesleniyordu. "Arista, gitme!"

Bu bir çılgılık, çaresiz bir yalvarış gibiydi ve o sesi tanıdı.

"Arista, lütfen, lütfen gitme. Lütfen geri dön. Onu bırak ve geri dön!"

Hadrian'dı.

"Arista," annesi seslendi, "eve gel."

"Eve," dedi Arista ve bunu söylerken durdu. "Eve," diye tekrarladı ve ışık azalırken midesinde bir çekilme hissetti.

"Seni her zaman bekleyeceğim." Annesinin sesi uzaklaşırken duydu.

"İyi şanslar," diye seslendi Alric, sesi neredeyse duyulmayacak kadar zayıftı. Kendini geriye doğru uçarken hissetti, sonra...

Gözleri birden açıldı.

Arista taşın üzerinde yatıyor, nefes nefese kalmış ve nefes almaya çalışıyordu. Uzun ve derin nefes aldı ama yine de yeterince hava alamıyordu. Dünyası başının üzerinde dönüyordu, soluk mor bir ışık dışında her yer karanlıktı. Bu loş sisin içinde, Hadrian'ın üzerine eğildiğini gördü ve ellerini sıktığını hissetti. Hadrian'ın elleri titriyordu. Aniden gergin ifadesi yerini bir sevinç patlamasına bıraktı.

"O iyi! Bakın! Etrafına bakınıyor!" diye bağırdı Mauvin.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu Hadrian.

Konuşmaya çalıştı ama konuşamadı. Tek yapabildiği hafifçe başını sallamaktı ve gözü Alric'i gördü.

"O öldü," dedi Hadrian üzüntüyle. Yine hafifçe başını salladı.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Hadrian.

"Çok... yorgunum," diye fısıldadı ve gözlerini kapatarak uykuya daldı.

Arista ve Gaunt uyurken, Hadrian Mauvin'e müdahale etti. Kontun kolu kan içindeydi. Üst kemiğin arkasındaki kol kasını kesen bir bıçak yarası vardı. Mauvin sendeleyene kadar Hadrian fark etmemişti, çünkü kont şikayet etmeden kolunu eliyle kapatmaya çalışıyordu.

Hadrian ve Magnus, Myron'un elindeki fenerle Mauvin'in yarasını diktiler. Hadrian dikiş atarken kasları yerine itmek zorunda kaldı, ancak Mauvin hiç ağlamadı ve kısa süre sonra bayıldı. İşlerini bitirdiklerinde Hadrian kolunu sardı. İyi ve temiz bir iş çıkarmışlardı ve kanamayı durdurmuşlardı. Mauvin, sol kolu eskisi kadar güçlü olmasa da iyi olacaktı. Hadrian Gaunt'ın bacağına kontrol etti ve o bandajı da değiştirdi. Sonra, mezarların mutlak sessizliğinde, fenerin loş ışığında, hepsi uykuya daldı.

Uyandığında Hadrian her bir çürüğü, kesikleri, çizikleri ve gergin kasları hissetti. Yanında bir fener yanıyordu ve onun ışığıyla su tulumunu buldu. Hepsini dar koridorda, savaş sonrası ölümler gibi kir ve kan içinde gelişigüzel bir şekilde yatıyorlardı. Ağzını temizlemek için küçük bir yudum aldı ve Royce'un yanlarında olmadığını fark etti.

Fenerini kaldırdı ve bir zamanlar merdivenlerin olduğu yerde bulunan moloz yığınının baktı. Yol, birkaç tonluk taşlarla tıkanmıştı.

"Sanırım o yoldan gitmedin," diye kendi kendine fısıldadı. Dönüp baktığında, koridorun sola doğru keskin bir viraj yaptığını fark etti. Duvarlar boyunca cilalı taş, camdaki parlak detaylar gibi kazınmış soluk, hayalet gibi görüntüler fark etti. Görüntüler bir hikaye anlatıyordu. Salonun başında garip bir sahne vardı: Bir grup adam, bir hükümdarın ağaçtan yapılmış bir tahtta oturduğu ormanda büyük bir toplantıya gidiyordu, ancak adamların hiçbirinin kafası yoktu. Her birinde kafaları kazınmıştı. Bir sonraki sahnede, ağaç tahtın kralı adamlardan biriyle teke tek dövüşüyordu — yine kafaları yoktu.

Hadrian fenerini kaldırdı ve elleriyle tozu silerek savaşan adamların resimlerine daha yakından baktı. Parmak uçlarıyla ellerindeki silahları, birden fazla bıçağı olan garip, bükülmüş sopaları izledi. Daha önce böyle bir şey görmemişti, ama yine de onları tanıyordu. Ağırlıklarını, ellerinin nasıl kavrayacağını ve üstteki iki bıçağın havayı kesmesi için alttaki bıçağı nasıl kaldıracağını hayal edebiliyordu. Babası ona bu silahı, adı olmayan bu sırtlı silahı kullanmayı öğretmişti.

Bir sonraki sahnede, kral zafer kazanmıştı ve biri hariç herkes ona boyun eğmişti. İlk sahnede birlikte seyahat eden diğer adamlarla birlikte kenarda duruyordu ve kollarında, düşen savaşçının cesedini tutuyordu. Hâlâ kafalar yoktu, her biri dikkatlice kazınmıştı. Yerde ufalanmış taş parçaları ve beyaz toz vardı.

Hadrian, Royce'u salonun sonunda, kapalı ve heybetli görünümlü bir taş kapının önünde buldu.

"Kilitli mi?" diye sordu Hadrian.

Royce, elleriyle kapının yüzeyini okşarken başını salladı. "Ne zamandır buradasın?"

Hırsız omuz silkti. "Birkaç saat."

"Anahtar deliği yok mu?"

"İçeriden kilitlenmiş."

"İçeriden mi? Bu çok ürkütücü. Ne zamandan beri ölümler kendilerini mezarlarına kilitliyorlar?"

"Orada bir şey yaşıyor," dedi Royce. "Sesini duyabiliyorum."

Hadrian, kapının ardında neler olabileceğine dair tüm olasılıkları zihninde gözden geçirirken sırtından bir ürperti geçti. Antik çağda krallarını korumak için mezarlarına ne koymuş olabileceklerini kim bilebilirdi: hayaletler, hortlaklar, zombi muhafızlar, taş golemeler?

"Ve kapıyı açamıyor musun?"

"Henüz bir yol bulamadım."

"Çalmayı denedin mi?"

Royce inanamayan bir ifadeyle omzunun üzerinden baktı. "Ne zararı olur ki?"

Royce'un yüzündeki ifade yumuşadı. Bir an düşündü ve omuz silkti. Geri adım attı ve kapıyı işaret etti. "Buyurun."

Hadrian kısa kılıcını çekti ve kılıcın kabzasıyla taşa üç kez vurdu. Beklediler. Hiçbir şey olmadı. Üç kez daha vurdu.

"Denemeye değirdi..."

Bir sürgü hareket ederken taş gıcırdadı. Sessizlik. Bir çıt sesi, ardından başka bir sürgü çekildi. Taş levha titredi ve sallandı.

Royce ve Hadrian birbirlerine gergin bir şekilde baktılar. Hadrian fenerini Royce'a uzattı ve kılıcını çekti. Royce kapıyı itti ve kapı içe doğru açıldı.

İçerisi karanlıktı ve Hadrian sol eliyle fener tutarken, kılıcıyla önünü yokladı. Işık, tonozlu tavanlı küçük bir kare odayı aydınlattı. Ortada büyük, başsız bir heykel vardı. Duvarlar, yuvarlanmış parşömen yığınlarıyla dolu deliklerle doluydu, bunlardan birkaçı parçalanmış ve kalıntıları yere dağılmıştı. Uzak tarafta, sıkıca kapalı başka bir taş kapı vardı. Hadrian, kapıyı sabitleyen büyük sürgüler görebiliyordu. **Y e r d e** ayrıca kil çömlekler, giysiler, battaniyeler ve erimiş

yanmış mum kalıntıları. Çok uzak olmayan bir yerde, odanın tek sakini battaniyesine tekrar oturmak üzereydi. Adam döndüğünde, Hadrian onu hemen tanıdı.

"Thranic?" dedi Hadrian şaşkınlıkla.

Nöbetçi Dovin Thranic yavaşça, acı içinde hareket ediyordu. Çok zayıftı. Normalde solgun olan yüzü, hayalet gibi bembeyazdı. Her zaman özenle geriye taranmış olan siyah saçları, yüzüne dökülmüştü. Bir zamanlar dar olan bıyığı ve kısa keçi sakalı, artık dağınık bir sakala dönüşmüştü. Hâlâ siyah ve kırmızı ipek giysilerini giyiyordu, ancak bu giysiler artık eski ihtişamlarından eser yoktu, yırtık pırtık ve kirliydiler.

Nöbetçi, gözlerini kısarak onları tanıdığı anda zoraki bir gülümsemeyi başardı. "Beni bulanın *sizler* olması ne iğrenç." Royce'a odaklandı. "Sonunda intikamını almaya mı geldin, elf?"

Royce öne çıktı. Thranic'e ve sonra odanın etrafına baktı. "Bunu nasıl aşabilirim ki? Kaya mezarında canlı canlı mühürlenmişim. Tek pişmanlığım, bununla hiçbir ilgim olmaması."

"Ne oldu?" diye sordu Hadrian.

Thranic öksürdü; kötü bir ses çıkardı, sanki nöbetçinin göğsü içten parçalanıyormuş gibi. Bir an nefes almaya çalışarak geriye yaslandı. "Bulard sakat kaldı, yaşlı adam baş belasıydı ve onu kütüphanede bıraktık. Levy —Levy öldürüldü. Bernie benden kaçtı — terk etti." Thranic rahatsız bir şekilde kıpırdadı; Hadrian, sol uyluğunu saran kanlı bir bez fark etti.

"Ne zamandır buradasın?"

"Aylardır," diye cevapladı. Odanın diğer ucundaki küçük insansı kemik yığınının bakıp yüzünü buruşturdu. "Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım."

"Yaralanana kadar," diye ekledi Hadrian.

Nöbetçi başını salladı. "Artık onlara yeterince gizlice yaklaşmıyordum."

Royce bakmaya devam etti.

"Devam et," dedi Thranic Royce'a. "Öldür beni. Artık önemi yok. Her şey bitti ve senin için de durum daha iyi olmayacak. Kimse boynuzu alamaz. Bunun için geldin, değil mi? Novron Boynuzu? Gylindora Boynuzu? Orada yatıyor." Uzak kapıyı işaret etti. "Diğer tarafta büyük bir salon var, Günlerin Mahzeni, Novron'un mezarına götürüyor, ama oraya asla ulaşamayacaksın. Kimse ulaşamadı... ve kimse ulaşamayacak. Şuraya bak." Karşısındaki duvara işaret etti, üzerinde kazınmış kelimeler vardı. "*EH*'yi görüyor musun? Edmund Hall en fazla buraya kadar gelebildi. Geri döndü ve bu iğrenç çukurdan kaçtı, çünkü

akıllıydı. Ben kaldım, bir şekilde bilmeceyi çözebileceğimi, bir şekilde Günlerin Mahzenini geçmenin bir yolunu bulabileceğimi düşündüm, ama bu imkansız. Denedik. Levy en yavaş olanıydı, onun cesedi bile kalmadı. Bernie ondan sonra geri dönmedi."

"Onu sen bıçakladın," dedi Royce.

"Emirleri reddetti. Bir daha denemeyi reddetti. Onu buldun mu?" "Ölü."

Thranic ne sevinç ne de pişmanlık belirtisi gösterdi; sadece başını salladı.

"Bu Günlerin Mahzeni nedir?" diye sordu Hadrian. "Neden geçemiyorsunuz?"

"Kendin bak."

Hadrian odanın karşısına doğru yürümeye başladı ama Thranic onu durdurdu.

"Bırak elf yapsın. İnsan gözlerinle orada ne görmeyi umuyorsun ki?"

Royce nöbetçiye baktı. "Bu ne tür bir numara?" "Bu hoşuma gitmedi," dedi Hadrian.

Royce kapıya yaklaştı ve inceledi. "Görünüşü normal."

"Öyle. Ama diğer tarafta olan şey normal değil."

Royce kapıya dokundu ve kenarlarını yakından inceledi.

"Ne kadar güvensizsin," dedi Thranic. "Kapıyı açarsan ısırılmaz, sadece odaya girersen ısırır."

Yavaşça sürgüyü çekti. "Dikkatli ol

Royce," dedi Hadrian.

Royce kapıyı çok yavaşça içeri doğru itti ve aralıktan içeri baktı. Sağa sola baktı, sonra kapıyı tekrar kapattı ve sürgülerini yerine koydu.

"Ne oldu?" diye sordu Hadrian.

"O haklı," dedi Royce kederli bir şekilde. "Kimse geçemez."

Thranic gülümsedi ve başını salladı, ta ki onu acı içinde eğilmeye zorlayan bir öksürük krizi daha gelene kadar.

"Ne oldu?" Hadrian tekrarladı.

"İnanmayacaksın." "Ne?"

"Bir şey var." "Ne?"

"Bilirsin, bir şey gibi bir şey."

Hadrian ona şaşkın bir şekilde

baktı. "Bir Gilarabrywn," dedi

Thranic.

BÖLÜM 19

KAPININ MÜHÜRLENMESİ

Renwick imparatorluk sarayının dördüncü katında duruyordu. Önünde kayıt memuru parşömenleri karıştırıp yuvarlıyor, ara sıra kendi kendine mırıldanıyor ve uçları siyah boyalı uzun, ince parmaklarıyla boynunu kaşıyordu. Keskin gözleri ve ön dişleri arasında geniş bir boşluk olan tavşan suratlı küçük bir adam, heybetli masasının arkasında oturmuş bir şeyler karalıyordu. Parşömen üzerinde kaleminin çıkardığı ses Renwick'e ahşabı kemiren bir fareyi hatırlattı.

Saray personeli, etrafındaki birçok kapıdan içeri girerek aceleyle geçiyordu. Bazı yüzler ona doğru döndü, ama sadece bir anlığına. En azından dördüncü katın idari kanadı mültecilerden arınmıştı. Kalenin diğer her santimetrekaresi onlarla doluydu. İnsanlar koridorlarda dizlerini yukarı kaldırarak oturmuş, insanların geçmesine izin veriyor ya da başlarının altında bohçalarla yan yatmış, kollarını vücutlarına sıkıca sarılmış halde uyuyorlardı. Renwick, bohçaların hayatlarından geriye kalan azıcık eşyalarını içerdiğini tahmin etti. Koridora biri girdiğinde kirli, korkmuş yüzler yukarı bakıyordu. Çoğunlukla ailelerdi — hepsi birbirine benzeyen çocukları olan çiftçiler — evlerinin terk edildiği kırsal bölgelerden gelmişlerdi.

Ayak parmaklarını birbirine vurarak, uyuşukluğun sonunda geçtiğini fark etti. Bu ses, kâtibin sinirli bir şekilde başını kaldırmasına neden oldu. Renwick gülümsedi, ancak kâtip somurtarak işine geri döndü. Squire'ın yüzü, soğuk rüzgârın etkisiyle hâlâ sıcak ve yanıyordu. Amberton Lee'den Aquesta'ya durmaksızın at sürmüş ve mesajını doğrudan güney kapısının komutanı Kaptan Everton'a teslim etmişti. Sonra, aç ve üşümüş bir halde mutfığa gitti ve Ibis ona kalan çorbadan biraz verme nezaketinde bulundu. Yatakhanelere döndüğünde, Fallon Mire'dan gelen üç kişilik bir ailenin yatağında uyuduğunu gördü: bir anne ve iki oğlan çocuğu. Babaları bir yıl önce, bahar erimesi sırasında Wicend Ford'u geçmeye çalışırken Galewyr'da boğulmuştu.

Renwick, koridorun boş bir köşesinde uykuya dalmışken, ana salon muhafızlarından biri olan Bennington onu yakaladı. Tek söylediği, Renwick'in derhal şansölyenin ofisine rapor vermesi gerektiği ve saatlerdir kalenin yarısının onu aradığı için çocuğu azarladığıydı. Bennington, Renwick'e başının belada olduğu izlenimini verdi ve Renwick, Amberton Lee'den emir almadan ayrıldığını fark ettiğinde, kalbi sıkıştı. Elbette imparatoriçe ve imparatorluk personeli elflerin ilerleyişinden haberdardı. Bir keşif ordusu her yolu ve geçidi izliyordu. Bu, kibirli ve dar görüşlü bir davranıştı.

Onu cezalandıracaklardı. En azından Renwick, bir sayfa olarak kalacağından ve ahırını temizlemek ve odun kesmek zorunda kalacağından emindi. Gerçek bir şövalye yardımcısı olma hayalleri yok olmuştu. On yedi yaşında, Hadrian'a bir hafta hizmet ederek zirveye ulaşmıştı - sahte şövalye yardımcısı ve sahte şövalye. Üzücü ve sefil hayatı sona ermişti ve artık başına daha iyi bir talih gelmesini umut edemezdi.

Kuşkusuz o da kırbaçlanacaktı, ama en kötüsü bu olacaktı. Saldur ve Ethelred hala görevde olsalardı, ceza daha ağır olurdu. Şansölye Nimbus ve imparatorluk sekreteri iyi, nazik insanlardı, bu da başarısızlığını daha da katlanılmaz hale getiriyordu. Hayal ederken avuçları terlemeye başladı...

Şansölyenin ofisinin kapısı açıldı. Lord Nimbus başını dışarı çıkardı. "Kimse bulamadı mı..." Gözleri Renwick'e takıldı. "Hay aksi, dostum! Neden burada olduğunu bize söylemedin?"

Yazman masumca gözlerini kırpı. "Ben..."

ben..." "Boş ver. İçeri gel, Renwick."

Ofisin içinde Renwick, İmparatoriçe Modina'yı görünce şok oldu. İmparatoriçe pencere pervazına oturmuş, dizlerini bükmüş, vücudunu kıvrılmış bir şekilde elbisesini yaymıştı. Saçları omuzlarına dökülmüştü ve tuhaf bir şekilde insani, garip bir şekilde kız gibi görünüyordu. Kaptan Everton bir yanında, bir karaağaç gibi dik duruyordu, miğferi kolunun altında, zırhının çeliğinde eriyen kardan kalan su damlacıkları hâlâ görünüyordu. Daha hafif, daha kaba giysili başka bir adam karşı köşede duruyordu. Uzun boylu, ince ve dağınıktı. Bu adam deri, yün giysiler giymişti ve kalın, dağınık bir sakalı vardı.

Lord Nimbus masaya oturdu ve Renwick'e işaret etti. "Seni bulmak çok zor oldu," dedi. "Lütfen, bize tam olarak ne olduğunu anlatır mısınız?"

"Şey, Kaptan Everton'a da söylediğim gibi, Mince — benimle birlikte olan çocuklardan biri — Bernum'u geçen bir elf grubu gördü."

"Evet, Kaptan Everton bize bunu anlattı, ama..."

"Bize her şeyi anlat," dedi imparatoriçe. Sesi çok güzeldi ve Renwick, onun kendisiyle konuştuğuna şaşırmişti. Telaşlanmıştı, dili tutulmuştu. Düşünemiyordu, konuşamıyordu. Ağzını açtı ve kelimeler döküldü. "Ben... ah... her şey... şey..."

"Başlangıçtan, buradan ayrıldığın andan itibaren anlat," dedi. "Bize olan her şeyi anlat."

"Görevin gidişatını bilmeliyiz," diye açıkladı Nimbus. "Oh... ah... tamam, şey, güneşe, Ratibor'a doğru yola çıktık," diye başladı, ama onun bakışları altında konsantre olmak zordu. Bir şekilde, Amberton Lee'ye yaptıkları yolculuğu, grubun şafta inişini ve kendisiyle çocukların karda geçirdikleri günleri anlatmayı başardı. Mince'i ve gördüklerini, elf öncülerin önünden kaçmak için kuzeye yaptığı uzun ve zorlu yolculuğu anlattı. "Görev yerimden ayrıldığım için özür dilerim. Görevimi terk etmek için hiçbir mazeretim yok ve uygun gördüğünüz cezayı seve seve kabul ederim."

"Cezalandırmak mı?" İmparatoriçe, sesinde mizah dolu bir tonla, koltuğundan inerken dedi. "Sen ödüllendirileceksin. Cesur yolculuğunun getirdiği haberler, aradığım umut."

"Gerçekten de öyle, evlat," diye ekledi Nimbus. "Görevdeki ilerlemeyle ilgili bu haber çok güven verici."

"Çok güven verici," diye tekrarladı imparatoriçe, sonra rahat bir nefes aldı, sanki bu ona bir nefes daha almasına izin veriyormuş gibi. "En azından güvenli bir şekilde vardıklarını biliyoruz."

Odayı geçerek ona doğru yürüdü. O, her kasını kaskatı kesmiş, olduğu yerde donakalmıştı. İmparatoriçe ellerini onun yüzüne koydu ve önce bir yanağına, sonra diğer yanağına öptü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve Nimbus, imparatoriçenin gözlerinin parladığını gördüğünü sandı.

Nefes alamıyor, gözlerini ayıramıyordu ve öleceğini düşündü. Orada, onun ayaklarının dibinde yere yığılacağı ve öleceği düşüncesi onu hiç rahatsız etmiyordu.

"Delikanlı bayılacak," dedi Everton. "Ben... ben sadece... ben..."

"Dinlenmeye fırsatı olmadı," dedi Nimbus, onu kurtararak. Renwick çenesini kapattı ve başını salladı.

"O zaman onun ihtiyaçlarını karşılayın," dedi kadın. "Bugün o benim kahramanım."

Modina, günlerdir hissetmediği kadar iyi hissederek ofisten ayrıldı. *Yolu bulmuşlardı!* Nimbus haklıydı, hala umut vardı. Bu umut çok azdı, küçücük bir damlaydı, ama umut böyledir. O kadar uzun süre umutsuz yaşamıştı ki, bu duyguya alışkın değildi ve bu onu baş döndürüyordu. Yüzyıl gibi gelen bir süreden sonra ilk kez geleceğe korku duymadan bakıyordu. Evet, elfler geliyordu. Evet, kışlık karargahlarında değillerdi. Evet, bir hafta içinde şehre saldıracaklardı, ama grup güvendeydi ve düşmanın nereye saldıracağını biliyordu. Umut vardı.

Merdivene ulaştı ve iç geçirdi. Merdivenlerin tamamı insanlarla doluydu. Aileler yanlara kümelenmiş, nehir kıyısındaki dallar gibi bir baraj oluşturan kadar toplanmışlardı. Bunu yapmayı bırakmaları gerekiyordu.

"Çavuş," diye ana kattaki bir kale muhafızına seslendi. Muhafız, keçi tutan bir adamla tartışıyordu. Görünüşe göre adam keçiyi sarayda tutmakta ısrar ediyordu.

"Ekselansları?" diye cevapladı, başını kaldırarak.

Bunu duyunca kalabalık sessizleşti ve başları ona döndü. Fısıltılar, nefes kesen sesler ve ona doğru işaret eden parmaklar vardı. Modina kalede dolaşmazdı. Mültecilere barınak sağlamak, mümkün olan her yere yerleştirmek için verdiği emirden bu yana, eski inziva alışkanlığına geri dönmüştü. Odalarında yaşıyor, dördüncü kattaki ofisleri ve taht odasını günde sadece bir kez ziyaret ediyordu, o da arka merdivenlerden. Salonlarda görünmesi alışılmadık bir manzaraydı.

"Bu merdivenleri boş tutun," dedi ona, sesi açık odada yüksek sesle yankılandı. "İnsanların merdivenlerden düşmesini istemiyorum. Bu iyi insanlara başka bir yer bulun. Buradan daha uygun yerler mutlaka vardır."

"Evet, Ekselansları. Deniyorum, ama onlar... sarayda kaybolmaktan korkuyorlar, bu yüzden kapıların görünür olduğu bir yerde toplanıyorlar."

"Peki bu keçi neden burada? Tüm hayvanlar levazım subayına teslim edilecek ve şehir savunma bakanı tarafından kaydedilecekti. Ailelerin saray avlusunda domuz ve inek beslemesine izin veremeyiz."

"Evet, Ekselansları, ama bu adam, bu keçinin ailesinin bir parçası olduğunu söylüyor."

Adam, keçinin boynunu sıkıca tutarak, dehşet içinde ona baktı. "O benim tek ailem, Ekselansları. Lütfen onu almayın."

"Elbette almayız, ama sen ve... ailen... ahırda kalmak zorunda kalacaksınız. Ona orada bir oda bul."

"Hemen, Ekselansları." "Ve bu merdivenleri temizleyin."

"Thrace?" Bu kelime kalabalığın içinden yükseldi. Zayıf ses, gürültü içinde neredeyse boğuldu.

"Kim söyledi bunu?" diye sertçe sordu. Oda sessizliğe büründü.

Biri öksürdü, bir başkası hapşırdı, biri ayaklarını sürttü, keçi toynaklarını tıklattı, ama bir dakika boyunca kimse konuşmadı. Sonra kalabalığın üstünde bir elin hafifçe sallandığını gördü.

"Kimsin sen? Öne çık," diye emretti.

Bir kadın kalabalığın arasından geçerek aşağıdaki giriş salonunun zemininde ilerledi. Modina, kadının başının üstüne bakarak hiçbir şey anlayamadı. Birkaç kişi daha onu takip ederek kalabalığın arasından geçip battaniye ve bohçaların etrafından dolaştı.

"Buraya gel," diye emretti.

Kadın merdivenlere ulaştığında, merdivenlerde çömelmiş olanlar ayağa kalkıp kenara çekilerek ona yol verdiler. Kadın zayıftı, açık kahverengi saçları kulak memeleri hizasında düz kesilmişti, bu da ona erkeksi bir görünüm veriyordu. Kötü kaliteli, kaba yünden yapılmış, acınası bir elbise giyyordu. Elbise lekeli, omuzlarından şekilsiz bir şekilde sarkıyordu ve belinden bir parça ip ile bağlanmıştı.

Kadın tanıdık geliyordu.

Yürüyüşünde, başını eğme şekli, omuzlarının zayıf bir şekilde sarkması ve ayaklarını sürüklenme şekli... Bu kadını tanıyordu.

"Lena?" diye mırıldandı Modina.

Kadın sesini duyunca durdu ve başını kaldırdı. Aynı keskin, sivri burun, çillerle kaplı ve kaşları görünmeyen kahverengi gözleri vardı. Kadın Modina'ya umut ve korku karışımı bir bakış attı.

"Lena Bothwick?" diye bağırdı imparatoriçe.

Lena başını salladı ve Modina ona doğru koşarken bir adım geri attı.

"Lena!" Modina kadına sarıldı ve onu sıkıca kucakladı.

Lena titriyordu ve gözyaşları yanaklarından akıyordu. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi Lena. "Sadece ben... bizi hatırlayıp hatırlamayacağını bilemedim." Arkasında Russell ve Tad vardı. "İkizler nerede?"

Lena kaşlarını çattı. "Geçen kış öldüler."

"Çok üzüldüm."

Lena başını salladı ve bir kez daha sarıldılar.

Russell karısının yanında duruyordu. Lena gibi o da zayıftı, dizlerine kadar uzanan yıpranmış ve ince bir gömlek giymişti ve gömleği belinden bir ip ile bağlanmıştı. Yüzü daha yaşlıydı, daha fazla kırısklık vardı ve saçları Lena'nın hatırladığından daha griydi. Tad daha uzun ve daha geniş omuzluydu. Artık Lena'nın hatırladığı çocuk değildi, bir adam olmuştu, ama diğerleri gibi bitkin ve zayıftı.

"İmparatoriçe!" dedi Russell. "Oh, sen babanın kızıydın, tamam. Bir katır kadar inatçı ve bir öküz kadar güçlü! Elfler, Dahlgren Ormanı'ndan biriyle yolları kesişmeyi düşünmekle aptallık ediyorlar."

"Evime hoş geldin," dedi ve ona sarıldı.

"Dillon McDern birkaç ay önce Kış Bayramı sırasında bizimle birlikte buraya gelmişti. Hadrian'ın mızrak dövüşünü izledik," dedi Russell.

Onları yatak odasına götürdü ve Lena ile birlikte yatağa oturdu, hikâye anlatırken asla oturmayan Russell ise önünde ayakta durdu. Tad pencerenin önünde manzarayı hayranlıkla seyrediyordu.

"Harika bir gündü," diye devam etti, ama sesinde pişmanlık vardı. "Seni görmeye çalıştık, ama tabii ki bizi kapıda geri çevirdiler. Bizim gibileri imparatoriçeyi görmeye kim alır ki? Biz de Alburn'a geri döndük.

Dahlgren'den sonra Vince, Lord Kimble'in arazisinde hepimize arsalar buldu. O zamanlar bunun için minnettardık ama sonra bunun pek de iyi bir fikir olmadığı ortaya çıktı. Kimble hasadın çoğunu aldı ve bize tohum ve aletler için ücret ödedi. Dillon'ın oğullarını ordusuna aldı ve ikisi de öldürüldü. Tad'i buraya almaya geldiğinde, ben kalmak için bir neden görmedim.

"Dillon ve ben bir gece içki içiyorduk ve bana şöyle dedi: 'Rus, eğer tekrar yapma şansım olsaydı, kaçardım.' Ne demek istediğini anladım ve yarın hiç gelmeyecekmiş gibi birbirimize veda ettik. O gece eşyalarımızı topladık ve kaçtık. Aslında kaçmamızın tek nedeni, Tad'in Kimble'in ordusuna katılmasını istemememizdi. Stockton Köprüsü'ne vardığımızda, elflerin Alburn'u işgal ettiğini duyduk. Orayı yakıp yıktıklarını duyduk. Dillon, Vince, hatta Lord Kimble bile artık öldüler sanırım.

Başka gidecek yerimiz olmadığı için buraya geldik. Umutluyduk, ama seni göreceğimizi hiç beklemiyorduk."

Yatak odasının kapısı birden açıldı ve kızlar ile Bay Rings içeriye atladılar, ama Bothwick'leri görünce üçü de birden durdular. Hareketsiz ve sessizce durdular. Modina davetkar bir şekilde kolunu uzattı ve kızlar tedirgin bir şekilde ona doğru ilerlediler, rakun ise Mercy'nin omzuna tırmanarak kendini güvende hissetti.

"Bunlar Mercy ve Allie," dedi Modina.

Lena ikisine merakla gülümsedi, sonra Allie'nin sivri kulaklarına baktı. "O..."

Modina sözünü kesti. "Onlar benim için kızlarım kadar değerlidir. Allie'nin babası çok önemli bir görevde ve ben onun dönüşüne kadar ona göz kulak olacağıma söz verdim. Mercy ise..." Kısa bir süre tereddüt etti. Bunu daha önce kızın huzurunda hiç söylememişti. "O kuzeyden gelen bir yetim ve elflerin saldırısını gören ilk kişilerden biri."

"Elflere gelmişken..." Russell, karısının bıraktığı yerden devam etti.

"Evet, Allie elf soyundan geliyor. Babası onu Calis'e giden bir köle gemisinden kurtarmıştı."

"Ve bununla bir sorunun yok mu?" diye sordu Russell.

"Neden olsun ki? Allie çok tatlı bir kız. Birbirimizi çok sevdik. Değil mi?" Modina sivri kulağının arkasındaki gevşek bir saç telini geriye attı.

Kız başını sallayıp gülümsedi.

"Babası geri döndüğünde onun için benimle savaşmak zorunda kalabilir." Modina ikisine de gülümsedi. "Siz iki yaramazlıkçı neredeydiniz?"

"Mutfakta, Red ile oynuyorduk."

Modina kaşlarını kaldırdı. "Bay Rings ile mi?" "İyi anlaşıyorlar," dedi Mercy. "Ama..." "Ne?"

Mercy konuşmakta tereddüt etti, bu yüzden Allie öne çıktı. "Mercy, Red'in Bay Rings'i sırtında taşımasına izin vermesini sağlamaya çalışıyor. İşler pek yolunda gitmiyor. Red bir yığın tavayı devirdikten sonra Bay Thinly bizi kovdu."

Modina gözlerini devirdi. "Siz ikiniz birer canavarsınız, değil mi?"

Lena ağlamaya başladı ve onu kucaklayan Russell'a sarıldı. "Ne oldu?" Modina, Lena'nın yanına giderek sordu.

"Oh, önemli bir şey değil." Russell onun yerine konuştu. "Kızlar... bilirsin... ikizleri özlüyor. Tad'i de neredeyse kaybediyorduk, değil mi evlat?"

Hâlâ pencereden dışarı bakan Tad döndü ve başını salladı. Tek kelime etmemişti ve Modina'nın hatırladığı Thaddeus Bothwick hiç bu kadar sessiz olmamıştı.

"Dahlgren'deki tüm o korkunç geceleri atlattık," dedi Lena, hıçkırarak. "Ama Alburn'da yaşamak küçük kızlarımı öldürdü ve şimdi... ve şimdi..."

"Her şey yoluna girecek," dedi Modina. "Bunu ben sağlayacağım."

Russell ona baktı ve takdirle başını salladı. "Sen tam da babanın kızıydın. Theron seninle gurur duyardı, Thrace. Gerçekten gurur duyardı."

Renwick ne yapacağını bilmiyordu. Üç gün üst üste kafası karışık ve rahatsızdı. Amberton Lee'ye dönmek istiyordu, ama imparatoriçe ona izin vermedi. Elf ordusu artık aralarında duruyordu. Kale görevine geri dönmeye çalıştı, ama imparatoriçenin bir fermanı nedeniyle yine istenmediğini fark etti. Görünüşe göre kendisine atanmış bir görevi yoktu.

Daha önce sahip olduğu hiçbir tunikten çok daha güzel yeni bir tunik giyiyordu. Harika yemekler yiyor ve şövalyelerin yatakhaneğinde, Sir Elgar'ın hemen altında ve Sir Gilbert of Lyle'in karşısında bir yatakta uyuyordu.

"Yakında bol bol iş bulacaksın, delikanlı," dedi Elgar. O ve Sör Gilbert masada oturmuş, Gilbert'in kolayca kazandığı bir satranç oyunu oynuyorlardı. "O elfler geldiğinde, geçimini sağlayacaksın."

"Askerler için kapiya su kovası taşımak," dedi Renwick kederli bir şekilde.

"Su taşımak mı?" diye sordu Elgar. "O, sayfa işidir." "Ben bir sayfa'yım."

"Hah! Uyuduğun yatak bir sayfanın yatağı mı? Giydiklerin bir sayfanın tuniği mi? Bir sayfanın yemeklerini mi yiyorsun? Ahırları temizliyor musun? Sen bir sayfandın, ama imparatoriçe şimdi gözünü sana dikti."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, onun gözdesi olduğun ve su taşımayacağın anlamına geliyor."

"Ama ne..."

"Kılıç kullanmayı biliyor musun, evlat?" diye sordu Gilbert, bir piyonunu ileri kaydırırken Elgar'ı koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdatarak.

"Sanırım."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Sir Malness bana asla izin vermedi..."

"Malness mi? Malness aptalın tekiydi," diye homurdandı Elgar.

"Muhtemelen bu yüzden attan düşüp boynunu kırdı," dedi Gilbert. "İçki içiyordu," diye işaret etti Renwick.

"O bir aptaldı," diye tekrarladı Elgar.

"Önemli değil," dedi Gilbert. "Savaş başladığında, kılıç tutabilen her adama ihtiyacımız olacak. Dün bir sayfa olabiliydin, ama yarın bir asker olacaksın. İmparatoriçenin gözü üzerindeyken iyi savaşırsan, kendini bir şövalye olarak bulabilirsin."

"Kafasına çok fazla saçmalık doldurma," dedi Elgar. "O bir şövalye yardımcısı bile değil."

"Sir Hadrian'ın
silahtarıydım." "Hadrian
şövalye değil."

Bir boru sesi duyuldu ve üçü de yatakhanelen çıkıp mülteci kalabalığının arasından geçerek ön salona koştular. Avluya çıkıp kulelerdeki muhafızlara baktılar.

"Ne oldu?" diye Elgar Benton'a seslendi.

Kule muhafızı sesini duydu ve döndü. "Sir Breckton ve ordu geri döndü. İmparatoriçe onları karşılamaya gitti."

"Breckton," dedi Gilbert üzgün bir şekilde. "Hadi Elgar, bitirmemiz gereken bir oyun var."

İkisi avluya sırtlarını dönüp içeri girdiler, ama Renwick avludan koşarak şehirden geçip güney kapısına doğru koştu. O oraya vardığında kapı zaten açılmıştı ve Breckton'ın mavi-altın kareli sancağını taşıyan lejyon içeri girmişti.

Davullar, adamların ayak seslerine uyumlu bir ritimle çalıyordu. Şövalye mareşal ordusunun başında at sürerken, güneş parlak zırhında parıldıyordu. Yanında, ağır bir kürk mantoya sarılmış Leydi Amilia, atının yanına ve arkasına sarkan mantosuyla at sürüyordu. Renwick diğer yüzleri tanıdı: Kral Armand, Kraliçe Adeline, Prens Rudolf ve küçük kardeşi Hector, Rochelle Dükü Leo ve eşi Genevieve, Alburn soylularının son temsilcileri. Onların gelişi ile doğu eyaletlerinin kaybedildiği resmen ilan edildi. Sir Murthas, Sir Brent, Sir Andiers ve kadrolardan tanıdığı birkaç kişi zırhlı süvarilerde sıralarını aldılar. Arkaları, düzenli sıralar halinde yürüyen piyadelere oluşuyordu. Onları, erzak ve insanlarla dolu arabalar, yani daha fazla mülteci izliyordu.

Modina, Amilia attan iner inmez ona koşarak sarıldı. "Başardın!" dedi, onu sıkıca kucaklayarak. "Ailen ne durumda?"

"Arabalarda," dedi Amilia. "Onları büyük salona getir. Aç mısın?" Modina gülümseyerek başını salladı.

"O zaman onlarla buluşup yemek yiyeceğiz. Seninle tanıştırmam gereken kişiler de var. Nimbus!" diye seslendi Modina.

"Ekselansları." Şansölye yanına koştu ve Amilia sırık gibi adamı kucakladı.

Renwick, ordu caddeyi doldurduğı için artık hiçbir şey göremiyordu. Duvara doğru ilerledi ve kapının tepesine çıkan merdivenleri tırmandı. Orada, Yüzbaşı Everton bir kez daha görev başındaydı ve ordunun geri dönüşünü izliyordu.

"Etkileyici, değil mi?" Everton, surlardan kolonu izlerken ona dedi. "Sir Breckton burada olduğı için bu gece daha rahat uyuyacağım, ve sanırım bu çok da erken olmadı."

"Ne demek istiyorsun?" "Gökyüzü hoşuma gitmiyor."

Renwick yukarı baktı. Başının üzerinde, kahverengi ve sarı renklerin tuhaf bir karışımı olan koyu bir sis dönüyordu, yoğun bulutlardan oluşan, bir cadının iksiri gibi çalkalanıp kıvrılan, mide bulandırıcı bir çorba.

"Bana doğal gelmiyor."

"Hava da daha sıcak," dedi Renwick, pelerinsiz dışarıda olduğunu ve titremediğini fark edince. Nefes verdi ve nefesinin buğusunu göremedi.

Siperin kenarına koştu ve güneydoğuya baktı. Uzakta, bulutlar daha da koyulaşmıştı ve gökyüzünde ürkütücü bir yeşil ton fark etti. "Geliyorlar."

"Kornayı çal," dedi Everton, son askerler ve arabalar geçtikten sonra. "Kapıyı kapatın."

BÖLÜM 20

GÜNLERİN MAZARASI

Koridorlarda koşarken, çeliğin çarpışmasını ve erkeklerin çığlıklarını duydu. Görevini yerine getirmiş, yükümlülüklerini tamamlamıştı. Mezarlara inerek Günlerin Mahzenine girdi. İmparator yerde yatarken, son şövalyeleri Venlin'e sadık olanların kılıçları altında can veriyordu. Konuşurken içinde öfke kaynıyordu. Odadaki herkes onun sözlerini duyunca titredi ve imparatorunu öldürmek isteyen on Teshlor Şövalyesi, bedenleri parçalanırken çığlık attı.

Dizlerinin üzerine çöktü.

"İmparator!" diye bağırdı. "Buradayım!"

Nareion, kollarında karısı Amethes ve kızları Fanquila'nın cesetlerini tutarken ağladı.

"Gitmeliyiz," diye ısrar etti.

İmparator başını salladı. "Boynuz?" "Onu mezara koydum."

"Oğlum?"

"Jerish'le birlikte. Şehri terk ettiler."

"O zaman bu işi burada bitirelim." Nareion kılıcını çekti. "Onu dokuma harflerle büyüle."

O, onun ne yapmak istediğini biliyordu. Ona yapmamasını söylemek istedi. Ona başka bir yol olduğunu söylemek istedi, ama başını sallarken bile elini kılıca koydu ve sözleri söyledi, kılıç parıldadı ve harfler belirdi. Harfler, nereye yerleşeceklerinden emin olamıyormuş gibi hareket edip yer değiştirdiler.

"Şimdi git, onunla buluş. Onun mezara asla girmeyeceğinden emin olacağım." İmparator, ölen ailesine ve parıldayan kılıca baktı. "Başka kimsenin girmeyeceğinden emin olacağım."

Kız başını salladı ve ayağa kalktı. İmparatorun ailesini kaybetmiş üzüntüsünü bir kez daha gördükten sonra, Günlerin Mahzeninden ayrıldı. Artık acele etmiyordu.

acele etmiyordu. Artık zaman önemsizdi. İmparator ölmüştü, ama Venlin onu öldürmemişti. Fırsatı kaçırmıştı. Venlin savaşı kazanacak, ama savaşı kaybedecekti.

"O öldü demek." O sesi duydu, çok tanıdık bir ses. "Ve sen beni öldürmek için mi buradasın?"

"Evet," diye cevapladı.

O, taht odasının hemen dışındaki koridorda duruyordu. O ise içerideydi ve sesi dışarı sızıyordu.

"Ve bunu yapabileceğini mi sanıyorsun? Gençliğin aptallığı işte. Yaşlı Yolric bile bana meydan okuyacak kadar aptal değil. Ve sen... sen konseyin en genci, bir yavru... deneyimsizliğini ve sanat hakkındaki yetersiz bilgini bana karşı kullanmaya cesaret mi ediyorsun? Ben sanatın ta kendisiyim, ailem onu icat etti. Kardeşim Cenzlyor'a öğretti. Tüm konsey, Miralyith'in beceri ve bilgilerinden besleniyor. Çok şeyi mahvettin. Senden şüphelenmemiştim. Jerish belliydi, ama sen! Güç istedin, hep güç istedin; hepiniz istediniz. Teshlor'u herkesten çok nefret ettin. Her şeyden öte, senin desteğine güvenebileceğimi sanıyordum."

"O Avempartha'dan önceydi, senin kim olduğunu keşfetmeden önceydi — katil. Başaramayacaksın."

"Zaten başardım. İmparator öldü; bunu biliyorum. Sadece bir sonuca varmam gerekiyor. Söylesene, Nevrik nerede?"

"Bunu söylemeden önce ölürüm."

"Ölmekten daha kötü şeyler var."

"Biliyorum," dedi ona. "Bu yüzden ölümü seçiyorum. Benim için ölüm, senin için ölüm..." Koridordan güneş ışığının içeri süzüldüğü yere baktı. Hâlâ coşkulu kalabalığın önünden geçen geçit törenini duyabiliyordu. "Herkes için ölüm. Her şey burada sona erecek ve Nevrik tahtına geri dönecek. Sonunda ölüleri gömme zamanı geldi."

Bir kez daha güneşe baktı ve Elinya'yı düşündü. "Maribor, ikimizi de al" dedi ve gözlerini kapatarak dokumaya başladı.

"Başardı."

Arista ter içinde uyandı, kalbi hızla atıyordu.

Tek bir fenerle aydınlatılmış küçük, karanlık bir odada yatıyordu. İnce bir battaniye onu soğuk zeminden ayırıyordu, bir battaniye daha üstüne örtülmüştü ve başını bir çanta destekliyordu. Oda, kuledeki eski yatak odasından çok da büyük değildi. Kemerli tavanlı, mükemmel bir kareydi, kemerler üstte birleşerek yıldız şekli oluştuyordu. Odanın her iki yanında, iki kapı birbirine bakıyordu. Biri koridora açılıyordu, diğeri ise sıkıca kapatılmış ve onların tarafından kilitlenmişti. Duvarları pirinç kafesli kapılarla kaplı köşeler vardı, her bir oyuk düzgünce yerleştirilmiş parşömen ruloları, sararmış yuvarlak parşömen tüplerle doluydu. Küçük ızgaraların çoğu açıktı; birkaç parşömen yere dağılmıştı, bazıları parçalanmıştı. Odanın ortasında bir heykel vardı. Hayatı boyunca kiliselerde ve şapellerde gördüklerine benzeyen bir heykel olduğunu fark etti. Novron'u tasvir ediyordu, ancak bu heykelin başı yoktu. Kalıntıları parçalanmış ve toz haline gelmiş olarak yerde yatıyordu.

Hadrian, yanına otururken gördüğü ilk yüz oldu. "Sonunda uyandın," dedi. "Endişelenmeye başlamıştım."

Myron solunda oturuyordu. Işığa en yakın olan oydu, bir yığın parşömenlerin üzerinde oturuyordu. Keşif başını kaldırdı, gülümsedi ve el salladı.

"İyi misin?" diye sordu Hadrian endişeli bir sesle.

"Sadece yorgunum." Gözlerini sildi ve iç geçirdi. "Ne kadar süre uyudum?"

"Beş saat," dedi Royce. Işığın dışında bir yerde olduğu için sadece sesini duyabiliyordu.

"Beş mi? Gerçekten mi? On saat daha uyuyabilirim gibi hissediyorum," dedi esneyerek.

Arista köşede, solgun ve buruşuk, hasta bir karga gibi hoş olmayan görünümlü bir adam fark etti. Adam kambur oturmuş, onları izliyordu, koyu mermer gibi gözleri parlıyordu.

"O kim?"

"Nöbetçi Thranic," dedi Hadrian. "Önceki ekibin hayatta kalan son üyesi. Seni tanıştırdım, ama birbirimizden nefret ediyoruz, geçen sonbaharda Royce'u tatar yayıyla vurup neredeyse öldürdüğü için."

"Hâlâ hayatta mı?" diye sordu Arista.

"Bana bakma. Onu durdurmadım," dedi Hadrian. "Aç mısın?" "Bu durumda bunu söylemekten nefret ediyorum, ama açlıktan ölüyorum."

"Öldüğünü sandık," dedi Mauvin. "Hareket etmeyi bıraktın, hatta uzun süre nefes almayı bile bıraktın. Hadrian sana birkaç kez tokat attı ama işe yaramadı."

"Bana yine vurdun mu?" Yanağını ovuşturdu, acıyı hissetti. Suçlu görünüyordu. "Korkmuştum. Ve geçen sefer işe yaramıştı."

Mauvin'in kolundaki bandajı fark etti. "Yaralandın mı?"

"Her şeyden çok utanıyorum. Ama Hadrian'ın yanında savaşan bir Pickering olunca bu kaçınılmaz. Gerçekten çok acımıyor, yemin ederim."

"Hmm, bir bakalım." Hadrian'ın çantayı karıştırdığını duydu. "Tuzlu domuz eti ister misin... ya da belki... bir bakalım... tuzlu domuz eti nasıl?" diye sordu gülümseyerek ve ona bir porsiyon uzattı. Titreyen ellerle paketi açtı.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu ve sesindeki endişe onu şaşırttı.

"Sadece halsizim, ateşim düştü de, bilirsin." Hadrian biliyor mu bilmiyor mu belli etmedi, ama sanki her an ölebilecekmiş gibi onu izlemeye devam etti. "Ben iyiyim, gerçekten."

Arista etten bir ısırık aldı. Aşırı tuzlu ve kurumuş domuz eti yutması çok zordu, neredeyse çiğnemedi yuttu.

"Alric?" diye sordu.

"Koridorda," dedi Hadrian. "Onu henüz gömmemişsiniz, değil mi?" "Hayır, henüz."

"İyi, onu Melengar'a götürüp atalarının mezarına yatırmak istiyorum."

Diğerleri başka yere baktılar, hepsi belirgin bir şekilde sessizdi ve Arista, Thranic'in yüzünde rahatsız edici bir sırıltı gördü. Nöbetçi, fener ışığında korkunç görünüyordu; onun kötülüğü Arista'yı ürpertti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Melengar'a geri dönemeyeceğiz gibi görünüyor," d e d i Hadrian.

"Kornet burada değil mi?"

"Görünüşe göre o kapının arkasında, ama biz henüz..."

"O kapının ardında ölüm var," dedi Thranic. İlk kez konuşuyordu, sesi tıslayan bir hırıltı gibiydi. "Maribor'un tüm çocukları için ölüm. Son imparatorun muhafızı Günlerin Mahzenini koruyor ve kimsenin geçmesine izin vermeyecek."

"Muhafız mı?" diye sordu.

"Bir Gilarabrywn," dedi Hadrian. "Büyük bir tane."

"Tabii ki büyük, Gilarabrywn ise."

Hadrian gülümsedi. "Anlamıyorsun. Bu *gerçekten* büyük." "Kılıç var mı? Onu öldürmek için bir kılıç olmalı, değil mi?"

Hadrian iç geçirdi. "Royce, uzak tarafta başka bir kapı olduğunu söylüyor. Belki oradadır. Bilmiyoruz. Ayrıca, kılıcın burada olmasının hiçbir mantığı olmadığını biliyorsun."

"Bakmalıyız. Bakmalıyız..."

Kılıç.

"Ne oldu?" diye sordu Hadrian.

"Gilarabrywn, Avempartha'dakinden daha mı büyük?" "Çok daha büyük."

"Öyle olmalı," dedi, rüyasını hatırlayarak. "Ve kılıç orada, odanın diğer tarafında."

"Nereden biliyorsun?"

"Onu gördüm... ya da en azından Esrahaddon gördü. İmparator Nareion, Gilarabrywn'i kendisi yarattı. Esrahaddon, kralın kılıcının bıçağını isimle büyülüyordu ve Nareion canavarı çağırdı. Ancak bunu kendi kanıyla yaptı. Yapım sürecinde kendini feda etti, Gilarabrywn'e güç kattı ve ona Esrahaddon'un boynuzu sakladığı mezarları koruma görevini verdi."

Nöbetçi ona merakla baktı. "Patrik onun varlığından haberdar değildi, *biz* de o kapıyı açana kadar orada olduğunu fark etmedik. Hiçbir büyü, gizlilik, ordu ya da hayalperestlik kimseye öteki odaya erişim izni vermez. Boynuz arayışı burada sona eriyor."

"Ve *biri* çıkış yolunu kapattı," diye hatırlattı Gaunt. Sırt çantasına yaslandı. Çenesine kadar sıkıca çekilmiş, kürklü houppelande'si yırtılmış ve lekelenmişti. Şapkası buruşuktu, kıvrımları yırtılmış ve kulaklarının üzerine düşmüştü. Liripipe tamamen kaybolmuştu ve Arista ancak o zaman Gaunt'ın başlığının aynı siyah kumaşının Mauvin'in kolunu sardığını fark etti. "Bu da, susuzluktan veya açlıktan ölene kadar bu odada mahsur kaldığımız anlamına geliyor. En azından bu herif goblinlerle beslenebildi. Ne yapacağız, birbirimizi parçalayacak mıyız?"

"Bu kadar iyimser olma, Bay Güneş Işığı," dedi Mauvin. "Umutlarımızı çok yükseltebilirsin ve sonunda hayal kırıklığına uğrayabiliriz."

"Bir şeyler denemeliyiz," dedi.

"Deneyeceğiz," diye güvence verdi Hadrian. "Royce ve ben o kadar kolay pes etmiyoruz, bunu biliyorsun, ama bir şey yapmadan önce biraz daha dinlenmelisin. Sana ihtiyacımız olabilir."

sana ihtiyacımız olabilir. Bu arada, 'o yaptı' derken ne demek istedin?" "Ne?"

"Uyandığında 'O yaptı' dedin. Önemli bir şey gibi geldi. Yine rüyalarından biri mi?"

"Ah, evet, o," dedi, bir an kafası karışmış, hatırlamaya çalışarak. Hafızası çoktan bulanıklaşmış ve uçup gitmişti. "Esrahaddon yaptı, bunu o yaptı."

"Neyi yaptı?"

"Bütün bunları," dedi, yukarıyı işaret edip elini çevirerek. "Şehri yok etti, tıpkı söyledikleri gibi. Merdivenlerde ne yaptığımı hatırlıyor musun? O biraz daha güçlüydü. Bütün şehri yıkıp batırdı ve gömdü."

"Yani ellerini daha iyi kullandığını söylerken şaka yapmıyormuş," dedi Royce.

"Peki ya insanlar?" diye sordu Mauvin.

"Kurucular Günü kutlamaları yapıyordu. Şehir insanlarla doluydu, tüm ileri gelenler, tüm şövalyeler ve Cenazarlar ve... evet, o herkesi öldürdü."

"Tabii ki öldürdü!" Thranic elinden geldiğince bağırdı. "Kilisenin yalan söylediğini mi sandın? Esrahaddon imparatorluğu yok etti!"

"Hayır," dedi kadın. "O imparatorluğu kurtarmaya çalıştı. İmparatoru ihanet eden Patriark Venlin'di. Her şeyin arkasında o vardı. Bir şekilde Teshlor ve Cenazar'ı kendisine katılmaya ikna etti. İmparatoru devirmek, onu öldürmek ve tüm ailesini yok etmek istiyordu. Sanırım yeni hükümdar olmak niyetindeydi. Ama Esrahaddon onu durdurdu. İmparatorun oğlu Nevrik'i dışarı çıkardı, sonra şehri yok etti. Sanırım isyanla bağlantılı herkesi öldürmeye çalışıyordu, Nevrik'in tüm düşmanlarını tek seferde yok etmek istiyordu. Onlarla birlikte öleceğini umuyordu."

"Ama Esrahaddon hayatta kaldı," dedi Hadrian.

"Venlin de öyle," diye ekledi. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Belki Yolric, ya da hayır, Venlin bir şey yapmış olabilir, bir büyü yapmış olabilir."

"Patrik bir büyücü müydü?" diye sordu Hadrian.

Kadın başını salladı. "Çok güçlü bir büyücüydü, sanırım. Esrahaddon'dan daha güçlüydü."

"Bu küfürdür!" dedi Thranic suçlayıcı bir şekilde ve ardından onu bitkin düşüren bir öksürük krizine girdi.

"O kadar güçlüydü ki Esrahaddon onunla savaşmayı hiç düşünmedi bile. Kaybedeceğini biliyordu ve Esra bu şehri ve içindeki neredeyse herkesi yok edebilecek güçteydi."

Arista durakladı ve başını geldikleri yöne çevirdi. "Hepsi dışarıdaydı, sokaklarda sıralanmışlardı. Sanırım bir geçit töreni yapıyorlarmış. Her biri şarkı söylüyor, tezahürat yapıyor, tatlılar yiyor, dans ediyor, Trembles içiyor, bahar havasının tadını çıkarıyorlardı... Sonra her şey sona erdi."

Esrahaddon'un kullandığı akorları hâlâ hissedebiliyorum. Derin akorlar, tıpkı sen bana vurmadan önce gemide dokunduğum akorlar gibi. O tellere zar zor dokundum, ama Esrahaddon onları yüksek sesle çaldı. Bunu yaparken kalbi kırıldı. Sevdiği bir kadın bu şehirde yaşıyordu, evlenmeyi planladığı bir kadın. Onu oradan çıkarmak için zamanı yoktu."

"Bu senin kaybından daha büyük! Yüz kralın ve bin babanın kaybından daha büyük. Sence bundan zevk mi aldım? Hiçbirinden? Unutuyorsun, ben de hayatımı kaybettim. Benim de ailem, arkadaşlarım vardı ve..."

Arista, Ratibor belediye başkanlığı ofisinde yaptıkları son görüşmede söylenmemiş sözlerin anlamını sonunda anladı. Ona nasıl davrandığını hatırlayarak elini cüppesinin kumaşına dokundurdu. Hiçbir fikri yoktu.

Bir büyücü olarak, kişisel intikam ve kazançların sana yasak olduğunu anlamalısın. Tanınmak, şöhret veya servet peşinde koşmamakla yükümlüyüz. Bir büyücü, herkesin iyiliği için çalışmalı ve fedakarlıklar her zaman gereklidir.

Yere bakarak, rüyayı ve geçmişteki anıları hatırladı, üzüntü ve kayıp hissetti. Yanında, Hadrian basit bir melodi mırıldanmaya başladı ve sonra eski şarkının sözlerini yumuşak bir sesle söylemeye başladı:

*Gala durdu, şehrin kaderi
Baharın sıcaklığı toz ve kasvetle
soğudu*

*kasvet
Karanlık kapandı, her yer örtüldü
Ölüm üzerlerine çöktü, duvar
yıkıldı.*

*Lee üzerindeki eski taşlar Gittiği
anların tozlarını görüyoruz
Bir zamanlar merkez, bir
zamanlar her şey Sonsuza dek
kayboldu, duvar yıkıldı.*

"Büyürken bunların hepsinin saçmalık olduğuna, çocukların uydurduğu şeyler olduğuna inanıyordum. El ele tutuşup sıra oluştururduk ve biri diğerlerini aşağı çekmeye ya da sırayı bozmaya çalışırken bunu söylerdik. Başarırsa, onların yerini alabilirdi. Bunların ne anlama geldiğini hiç bilmiyorduk."

"Yalan! Hepsi yalan!" Thranic dizlerinin üzerine çökerek onlara bağırdı. Titriyordu, ama Arista bunun zayıflıktan mı yoksa öfkeden mi olduğunu anlayamadı, belki de her ikisinden de.

"Sanmıyorum," dedi Myron, bir yığın parşömenin içinden.

"Onları okumamalısın," diye bağırdı nöbetçi. "Kilise, burada bulunan tüm edebiyatı yasakladı. Bu yasaktır!"

"Nedenini anlayabiliyorum," diye cevapladı Myron.

"Onlara dokunarak bile Nyphron Kilisesi'ne karşı geliyorsun!" "Neyse ki ben Nyphron Kilisesi'nin üyesi değilim.

"Bu diğer parşömenleri yırtan sensin," dedi Hadrian suçlayıcı bir şekilde.

"Bu diğer parşömenleri yırtan sensin," dedi Hadrian suçlayıcı bir şekilde.

"Onlar kötüdür."

"Üzerlerinde ne vardı? Bu kadar korkunç olan neydi? Kütüphaneyi yakan sendin. Ne saklamaya çalışıyorsun?" Hadrian bir an düşündü, sonra heykeli işaret etti. "Peki kafalar ne iş? Onları da sen yaptın. Sadece bunu değil, şehrin her yerindeki kafaları. Neden?"

Thranic sessiz kalınca Hadrian, Myron'a döndü. "Ne buldun?"

"Birçok şey. En önemlisi, elflerin imparatorluk tarafından asla köleleştirilmedikleri."

"Ne?" diye sordu Royce.

"Buraya girdiğimizden beri okuduğum her şeye göre, elfler hiçbir zaman köleleştirilmedi. Elflerin eşit vatandaşlar hatta saygı gördüklerine dair çok güçlü kanıtlar var."

"Durmanı istiyorum!" diye bağırdı Thranic. "Novron'un yargısını hepimizin üzerine çekeceksin!"

"Dikkatli ol, Myron," dedi Mauvin. "İşlerin kötüye gitmesini istemeyiz."

"Kafirler! Sefil aptallar! İşte bu yüzden kilise dışındakilere Eski Dil'i öğrenmelerine izin vermek yanlıştı. İşte bu yüzden Patrik Edmund Hall'u kilitleyip girişi mühürledi, çünkü ne olabileceğini biliyordu

Bu yüzden varis ölmek zorundaydı, çünkü bir gün buraya gelecektiniz. Boynaza ulaşamadım, ama yine de inancıma hizmet edebilirim!"

Thranic, kurumuş görünüşünden beklenmeyecek bir hızla hareket etti; uzanıp feneri yakaladı. Royce tepki veremeden, onu Myron'a fırlatarak parçaladı. Cam patlama sesiyle parçalandı. Yağ, parşömenlerin üzerine, yere ve Myron'un üzerine sıçradı. Alevler hızla yükseldi, parlak yağ birikintisini yalayan mavi diller belirdi. Ateş, parşömenlerin üzerinde alev aldı ve Myron'un bacaklarına, göğsüne ve yüzüne sıçradı.

Sonra kayboldu.

Duyulabilir bir çatırtıyla oda karardı.

"Bu hiç hoş değildi," dedi Arista karanlıkta. Cüppesi parlamaya başladı ve odayı soğuk mavimsi bir ışıkla aydınlattı. Thranic'e öfkeyle bakıyordu. Altından parıltıyan titreyen ışık ona korkutucu bir görüntü veriyordu. "İyi misin, Myron?"

Keşiş, yüzündeki yağı silerek oturduğu yerde başını salladı. "Sadece biraz sıcak," diye cevapladı. "Ve sanırım kaşlarım yok oldu."

"Seni piç!" Mauvin, Thranic'e bağırarak ayağa kalktı ve kılıcına uzandı. "Onu öldürebilirdin! Hepimizi öldürebilirdin!"

Gaunt bile ayağa kalkmıştı, ama Thranic bunu fark etmedi. Nöbetçi kıpırdamadı. Geriye doğru eğildi ve tuhaf bir şekilde bükülmüş bir pozisyonda duvara yaslandı. Thranic'in gözleri açıktı ve tavana bakıyordu, ama nefes almıyordu.

"Ona ne oldu?" diye sordu Gaunt. Mauvin elini uzattı. "O... öldü."

Herkes başını çevirdi.

"Ben sadece alevleri söndürdüm," dedi Arista. Kafalar tekrar döndü.

Royce, yangından önce oturduğu yerden farklı bir yerde oturuyordu. Arista, Thranic'in cesedine baktı. Boynundaki ince kırmızı çizgiden kan damlıyordu.

Mauvin kılıcını bıraktı ve tekrar oturdu. "İyi olduğundan emin misin, Myron?"

"İyiyim, teşekkürler." Myron ayağa kalktı. Nöbetçinin yanına yürüdü ve diz çöktü. Bir an durup Thranic'in gözlerini kapattı, nöbetçinin elini tuttu, başını eğdi ve yumuşak bir sesle şarkı söyledi:

*Maribor, sana yalvarıyorum Seni
Tanrı'nın ellerine teslim ediyorum
Ona huzur ver, sana yalvarıyorum
Ona huzur ver, sana yalvarırım
İnsanların tanrısı yolculuğuna eşlik
etsin.*

"Bunu nasıl yapabilirsin?" diye sordu Gaunt. "O seni öldürmeye çalıştı. Seni diri diri yakmaya çalıştı. Bunu görecek kadar cahil misin?"

Myron, Gaunt'ı görmezden geldi ve başı eğik, gözleri kapalı olarak Thranic'in yanında kaldı. Bir sessizlik geçti; sonra Myron, Thranic'in ellerini göğsünün üzerinde birleştirdi ve ayağa kalktı. Gaunt'ın önünde durdu. "Altından daha değerli, hayattan daha kıymetli olan, onun yumuşak öpücüğünü tatmamış olana bahşedilen merhamettir" — Girard Hily, *Ruhun Atasözleri*.

Keşiş, Mauvin'in sırt çantasından bir fener daha çıkardı. "Bunlar bitmeye başladı," dedi, feneri açıp çakmak setini çıkardı.

"Bırak ben yapayım," dedi Hadrian. "Serseri bir kıvılcım seni yakabilir."

Keşiş fenerini uzattı ve diğerlerine baktı. "Onu gömmeme yardım edecek kimse var mı?"

Degan gülme gibi bir ses çıkardı ve topallayarak uzaklaştı.

"Ben yardım ederim," dedi Magnus, odanın uzak köşesinde oturduğu yerden. "Çöküntüden çıkan taşları kullanabiliriz."

Hadrian tek kelime etmeden ayağa kalktı ve kalın bir battaniye gibi ortasından katlanmış olan Thranic'in cesedini kaldırdı. Kolları her iki yana doğru uzanmış, beyaz ve gevşekti. Arista, tozlu taşın üzerine koyu renkli damlalar bırakarak uzaklaşmasını izledi. Arkasına, Thranic'in yattığı köşedeki dağınıklığa baktı. Tencereler, bardaklar, yırtık kumaşlar, kirli battaniyeler, çöp... Ona bir fare yuvasını hatırlattı. *Ne kadar süredir buradaydı? Ne kadar süredir bu odada tek başına yatıp ölümü bekliyordu? Biz ne kadar süre bekleyeceğiz?*

Arista ayağa kalktı ve çöplerden ve kan gölünden uzaklaşarak kapalı kapıya doğru yürüdü. Kapıyı kapalı tutan taşa ve metal çubuklara dokundu. Kapı soğuktu. Avuçlarını yüzeye düz bir şekilde bastırdı ve başını yaklaştırdı. Hiçbir şey duymadı. Bunun *canlı bir varlık olmadığını* ve huzursuzlanmamaya çalışması gerektiğini kendine hatırlattı. Bir güç yayıldığını hissedebiliyordu, mıknaşın zıt kutbu gibi ona doğru itiyordu. Oberdaza ile karşılaşması onu büyüye karşı duyarlı hale getirmişti. Saraydan önce kafasını karıştıran yeni koku artık bir gizem değildi.

kapının ötesinde büyü vardı, ama oberdaza'yı tanımlayan belirsiz, değişken türden bir büyü değildi. Ghazel büyücüleri, düzensiz bir şekilde titreyen, fırlayıp dönen gölgeler olarak zihninde beliriyordu, ama bu... bu daha büyüktü. Diğer tarafta bulunan güç netti, yoğun ve şaşırtıcıydı. İçinde dokumanın unsurlarını algılayabiliyordu. Duygularıyla görebiliyordu, çünkü deseni oluşturan sihirden daha fazlası vardı. Altta yatan bir hüznün hakimidir ve büyüye inanılmaz bir güç katar. Anlaşılmaz bir keder ve kendini feda etme gücü, tek bir umut ipliği ile birbirine bağlanmıştır. Bu onu korkutur, ama aynı zamanda güzel bulur.

Dışarıda, koridorda taşların istiflendiği sesini duyabiliyordu. Hadrian geri döndü, sanki bir hastalığı silmeye çalışır gibi ellerini giysilerine sildi. Royce'un yanına, diğerlerinden uzakta, gölgelerin içine oturdu.

Odayı geçip onların önüne diz çöktü ve eteği etrafına yayılmış halde bacaklarının üzerine oturdu.

"Herhangi bir fikrin var mı?" diye sordu, mühürlü kapıya doğru başını sallayarak. Royce ve Hadrian birbirlerine baktılar.

"Birkaç tane," dedi Royce.

"Sana güvenebileceğimi biliyordum." Yüzü aydınlandı. "Her zaman bizim yanımızda oldunuz, Alric'in mucize yaratıcıları."

Hadrian yüzünü buruşturdu. "Umutlanma."

"Crown Tower'dan hazineyi çaldınız ve ertesi gece geri koydunuz. Avempartha, Gutaria Hapishanesi ve Drumindor'a *iki kez* girdiniz. Bu ne kadar zor olabilir ki?"

"Sen sadece başarıları biliyorsun," dedi Royce.

"Başarısızlıklar da oldu mu?"

Birbirlerine baktılar ve acı bir gülümsemeyle başlarını salladılar. Sonra ikisi de onayladı. "Ama hala hayattasınız. Bir başarısızlık düşünmeliydim..."

"Her başarısızlık ölümle sonuçlanmaz. Essendon Kalesi'nden DeWitt'in kılıcını çalma görevimizi ele alalım. Bunu başarı olarak nitelendirmek zor."

"Ama kılıç yoktu. Bu bir tuzaktı. Ve sonunda her şey yolunda gitti. Ben buna başarısızlık diyemem."

"Alburn başarısızdı," dedi Royce ve Hadrian dramatik bir şekilde başını salladı. "Alburn mu?"

"Kral Armand'ın zindanında bir yıldan fazla kaldık," dedi Hadrian. "Ne kadar olmuştu, altı yıl mı? Yedi mi? O kötü kışın hemen ardından. Hatırlayabilirsin, çok soğuk bir dönemdi. Galewyr, hatırlanabildiği kadarıyla ilk kez donmuştu."

"Hatırlıyorum. Babam yirminci yaş günüm için büyük bir parti vermek istedi, ama kimse gelemedi."

"Bütün sezon Medford'da kaldık," dedi Royce. "Güvenli ve rahattı, aslında güzeldi, ama yumuşadık ve pratik yapamadık. Tamamen gevşek davranıyorduk."

"Leo ve Genny olmasaydı, şu anda hala o zindanda olurduk," dedi Hadrian.

"Leo ve Genny mi?" diye sordu Arista. "Rochelle Dükü ve Düşesi değil mi?"

"Evet."

"Onlar senin arkadaşların mı?"

"Artık öyle," dedi Royce.

"Bu işi, başka bir aracından alan Albert sayesinde aldık. Tipik bir çift kör operasyondur, biz müşteriye tanıımıyorduk, onlar da bizi tanıımıyordu. Meğer dük ve düşesmiş. Albert kuralları çiğneyip onlara kim olduğumuzu söyledi ve onlar da Armand'ı bizi serbest bırakmaya ikna etti. Hala nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Konuşacağımızdan korktular," diye ekledi Royce.

Hadrian ona kaşlarını çatı, sonra gözlerini devirdi. "Neyi? O zaman bizi kimin tuttuğunu bilmiyorduk."

Royce omuz silkti ve Hadrian Arista'ya baktı.

"Her neyse, Armand bizi idam etmekle uğraşmadığı için şanslıydık. Ama evet, her zaman kazanmıyoruz. Crown Tower işi bile bir felaketti."

"Geri dönerek aptallık ettin," dedi Royce. "Ne oldu?"

diye sordu Arista.

"Hazineyi geri koyarken, Patriark'ın iki kişisel muhafızı Royce'u yakaladı."

"Toplantıdaki ikisi gibi mi?"

"Aynen öyle, belki de aynı ikisi."

"Kaçabilirdi," diye açıkladı Royce. "Kaçmak için açık bir yolu vardı, ama aptal herif benim için geri döndü. Onu ilk kez dövüşürken gördüm ve etkileyici olduğunu söylemeliyim — ve iki muhafız da iyiydi."

"Çok iyi," diye ekledi Hadrian ciddi bir sesle. "Bizi neredeyse öldürüyorlardı. Royce çok kötü dövülmüş ve omzuna bıçak darbesi almıştı, ben ise uyluğumdan bıçaklanmış ve göğsümden kesilmiştim — hala yara izi var."

"Gerçekten mi?" diye sordu Arista şaşkınlıkla. Hadrian'ı kavgada yenebilecek birini hayal edemiyordu.

"Zar zor kaçabildik, ama o sırada alarm verilmişti. Güney'e giden bir tamircinin arabasına saklanmayı başardık. Bütün kırsal bölge bizi arıyordu ve biz de kanlar içindeydik. Sonunda Medford'a vardık. İkimiz de daha önce oraya gitmemiştik.

"Gece yarısı, yağmur yağıyordu ve biz neredeyse ölmek üzereydik. Yardım ve saklanacak bir yer aramak için Lower Quarter'a doğru sendeleyerek yürüdük. Crown Tower hırsızları hakkında haberler şehre yayılmıştı ve askerler arabayı buldu. Orada olduğumuzu biliyorlardı. Baban şehir muhafızlarını bizi aramaya gönderdi. Kimseyi tanıımıyordum. Her yer askerlerle doluydu. O kadar çaresizdik ki, rastgele kapıları çaldık, birinin bizi içeri almasını umuyorduk. Gwen DeLancy ile tanıştığımız gece oydu."

"Hâlâ neden geri döndüğünü anlayamıyorum," dedi Royce. "Arkadaş bile değildik. Neredeyse düşmandık. Senden nefret ettiğimi biliyordun."

"DeWitt'in işini kabul etmemin nedeni ile aynı," diye cevapladı Hadrian. "Gaunt'ı aramaya gitmemin nedeni ile aynı." Odanın diğer ucundaki Degan'a baktı ve başını salladı. "Her zaman doğru olanı yapmak, krallığı kurtarmak, kızı kazanmak ve ülkenin kahramanı olmak gibi hayallerim vardı. Sonra Hintindar'a geri dönecek, babam benimle gurur duyacak ve Lord Baldwin beni masasına yemeğe davet edecekti, ama..."

"Ama ne?" diye sordu Arista.

"Bu sadece bir çocuğun hayali," dedi üzüntüyle. "Calis'te şampiyon oldum. Yüzlerce insanın beni desteklemek için geldiği arenalarda dövüştüm. Adımı haykırıyorlardı, en azından bana verdikleri adı, ama ben kendimi hiç kahraman gibi hissetmedim. Kendimi kirli, kötü hissediyordum. Sanırım o günden beri o kanı üzerimden silmek, kendimi kirden arındırmak istedim ve kaçmaktan yoruldum. O gün kulede olanlar da bu yüzden oldu. Babamdan, Avryn'den, hatta Calis'ten kaçtım. Kaçmaktan yoruldum, hâlâ da yorgunum."

Bir dakika sessizce oturdular; sonra Arista sordu, "Peki plan *nedir*?" "Gaunt'ı göndeririz," diye cevapladı Royce.

"Ne?" Degan'a baktı, Degan battaniyesinin üzerinde kıvrılmış yatıyordu.

"Onun burada olması gerektiğini sen kendin söyledin, ama neden?" diye sordu Hadrian. "O sadece baş belası oldu. Bu yolculuktaki herkesin bir amacı vardı, ama onun yoktu. Bu görevin başarısı için onun kesinlikle gerekli olduğunu söyledin. Neden?"

"Çünkü o varis."

"Aynen öyle, ama bunun ne faydası var?"

"Sanırım bu boynuz şeyini kullanması gerektiği için."

"Bu çok açık, ama bu onun neden *burada* olması gerektiğini açıklamıyor. Ona getirebilirdik. Neden bizimle gelmesi gerekiyor?"

"Varis olduğu için o odayı geçebileceğini düşünüyoruz," dedi Hadrian. "Ya yanılıyorsanız?" diye sordu kadın. "Ayrıca kornayı çalması için ona ihtiyacımız var.

Eğer ölürse..."

"Kornası yoksa çalamaz," diye araya girdi Royce.

"Ama burada devreye sen giriyorsun," dedi Hadrian. "Her ihtimale karşı onu korumalısın. Bunu yapabilir misin?"

"Belki," dedi, en ufak bir güven belirtisi göstermeden. "Benim için her şey denemekten ibaret. Başka fikirlerin var mı?"

"Sadece bir tane daha var," dedi Royce. "Biri içeri girip onun dikkatini dağıtırken, geri kalanlar en azından birimizin başarması umuduyla uzak tarafa doğru deli gibi koşar. Umarım kornayı çalmak bir şekilde canavarı durdurabilir."

"Ciddi misiniz?"

Onlar başlarını
salladılar.

Omzunun üzerinden arkasına baktı. "Sanırım ona kötü haberi ben vereceğim."

"Kesinlikle olmaz!" dedi Degan Gaunt, ayağa kalkarak, şapkası yatarken bir tarafı eğri ve düz duruyordu.

Myron ve Magnus geri döndüğünde, Arista grubu fenerin etrafında bir daire halinde topladı. Kalan erzaklarını azar azar yerken, planı açıkladı.

"Yapmak zorundasın," dedi Arista.

"Yapsam bile, başarsam bile, ne faydası olacak? Hâlâ kapana kısılmış durumdayız!"

"Bunu bilemeyiz. Kimse bu odayı geçmedi. Öteki tarafta kaçış yolu olabilir, başka bir çıkış olabilir ya da boynuzun gücüyle kaçabiliriz. Bilmiyoruz, ama bilinmeyen, kesin ölümden çok daha iyidir."

"Bu aptalca! İşte bu, aptalca!"

"Şöyle düşün," dedi Hadrian. "Eğer başarısız olursan ve o şey seni yerse, her şey bir anda bitecek." Parmaklarını şıklattı. "Yapmazsan,

burada günlerce açlıktan ölürsün."

"Ya da boğulursun," diye ekledi Royce. Herkes ona baktı. Gözlerini devirdi. "Hava bozuluyor. Sınırlı miktarda var."

"Ölecekse, neden asil bir şey yaparken ölmüyorsun?" dedi Hadrian.

Gaunt sadece üzgün bir şekilde başını salladı.

"İşte bu," dedi Mauvin tiksintiyle. Yarasını tuttu, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Hadrian, haklısın. Gaunt asil değil. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyor. Seninle Alric arasındaki gerçek farkı bilmek ister misin? Asalet, mavi kan ve yetersizlik hakkında alaycı ve korkunç konuşmalar yaptın, ama içinde imparatorun kanı olsa da, o kan neredeyse yok olacak kadar seyreltilmiş olmalı. Soyun uzun zamandır büyüklüğünü unutmuş durumda, senin kötü tarafın kontrolü ele geçirmiş. Hırslı arzuların, amaç veya onur tarafından kontrol edilmiyor.

"Alric en iyi kral olmayabilir, ama cesur ve onurlu biriydi. O kapıdan geçip ölümle yüzleşmek fikri seni korkutuyor olmalı. Hayatını yaşamaya hiç fırsat bulamadan onu feda etmek ne kadar korkunç bir şey olmalı. Paranı harcamadan kaybetmek gibi, kendini ne kadar aldatılmış hissediyor olmalısın. Neye tutunup gurur duyabilirsin ki? Hiçbir şeye! Alric o kapıdan geçebilirdi, kral olduğu için değil, asil bir aileden geldiği için de değil, kendisi olduğu için. Mükemmel değildi. Hatalar yaptı, ama asla kasten, asla zarar vermek amacıyla değil. Hayatını bildiği en iyi şekilde yaşadı. Her zaman doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

Gaunt sessiz kaldı.

"Seni bunu yapmaya zorlayamayız," dedi Arista. "Ama yapmazsan, Hadrian haklıdır, hepimiz öleceğiz, çünkü geri dönüş yok ve sensiz ilerlemek de yok."

"Cevap vermeden önce en azından yemeğimi bitirebilir miyim?" "Tabii ki," dedi Arista.

Saçlarını eliyle düzeltti ve derin bir nefes aldı. Hâlâ çok yorgundu, çok bitkindi ve her şey çok zordu. Gaunt'ı ikna etmenin zor olacağını biliyordu, ama daha da kötüsü, Gaunt denediğinde ve başarısız olduğunda ne yapacağını bilmiyordu.

Gaunt bir lokmayı dudaklarına götürdü, sonra durdu ve kaşlarını çatı. "İştahım kaçtı." Gözleri yarı kapalı, dudakları titreyerek tavana baktı, burnundan yüksek sesle nefes alıyordu. "Bunun olacağını biliyordum."

Eli, sanki bir şey arıyormuş gibi dalgın bir şekilde boynuna gitti. "Onu kaybettiğimden beri, onu aldıklarından beri, hiçbir şey eskisi gibi değil."

"Neyi aldılar?" diye sordu.

"Annemin bana çocukken verdiği uğurlu tılsım, güzel bir gümüş madalyon. Kötülüğü uzaklaştırır ve bana muhteşem bir şans getirirdi. Harikaydı. O bana aitken, her şeyden paçayı sıyıırabilirdim. Kız kardeşim hep benim şanslı bir hayat yaşadığımı söylerdi, ve öyleydim, ama o onu aldı."

"Kim yaptı, Guy?" diye sordu Arista.

"Hayır, başka bir adam. Kendisine Lord Marius diyordu. Ondan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Hiç endişelenmeme gerek yoktu, ama şimdi her şey benim üstüme yıkılıyor." Günlerin Mahzeni'nin kapısına baktı. "Oraya girersem öleceğim. Bunu biliyorum."

Hadrian gömleğinin içine elini soktu ve başından bir zincir çıkardı. Gaunt, savaşçı zinciri kaldırdığında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Esrahaddon, senin taktığın madalyonu da bunu da yaptı. Seninkini annenden aldığın gibi, babam da bunu bana bıraktı. İkisi aynı olduğuna eminim. İçeri girmeyi, odayı geçmeyi denemeyi kabul edersen, bunu sana vereceğim."

"Göster bana!"

Hadrian kolyeyi ona uzattı. Gaunt fenerin yanında diz çöktü ve muska yüzünü inceledi. "Aynı."

"Ee?" diye sordu Hadrian.

"Tamam," diye cevapladı Gaunt. "Bununla yapacağım... ama sonra bende kalacak, değil mi? Artık benim olacak, değil mi? Aksi takdirde yapmam."

"Sana bırakacağım, ama bir şartla. Modina tacı saklayacak."

Gaunt ona öfkeyle baktı.

"Onunla yaptığın sözleşmeyi yırt. İmparatoriçe olarak kalmasına izin verirsen, onu saklayabilirsin."

Gaunt parmakları arasında madalyonu hissetti. Onu ovuşturdu, gözleri düşüncelere daldı. Kasa kapısına baktı ve iç geçirdi. "Tamam," dedi ve zinciri başından geçirip gülümsedi.

"Anlaşma?"

Gaunt kaşlarını çatı, sonra giysilerinden parşömeni çıkardı ve Hadrian'a verdi. Hadrian onu yırttı ve parçaları yerdeki yığına ekledi.

"Ya sen?" diye sordu Hadrian, Arista'ya.

"Hala biraz yorgunum, ama şimdi uyuyamayacağım."

Hadrian ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Myron, dua etmeye başlasan iyi olur."

Keşiş başını salladı.

"Degan?" diye seslendi Arista. "Degan?"

Gaunt yeni kolyesinden başını kaldırdı ve sinirli bir ifadeyle baktı. "Karşıya geçtiğinde," dedi Arista, "mezarda boynuzunu ara.

Nerede olacağını bilmiyorum. Neye benzeyeceğini bile bilmiyorum, ama orada."

"Bulamazsan," dedi Hadrian, "kılıcın üzerinde yazı olan bir kılıç ara. Onunla Gilarabrywn'i öldürebilirsin. Sadece onu bıçaklaman yeterli. Nereye bıçakladığın önemli değil. Sadece kılıcın üzerinde yazılı olan kelimeyi onun vücuduna sapla."

"Bir sorun çıkarsa, geri koş ve ben seni korumaya çalışacağım," dedi Arista dedi.

Hadrian, Gaunt'a fenerini uzattı. "İyi şanslar."

Gaunt, yeni madalyonunu ve feneri sıkıca tutarak onların önünde durdu. Uzun pelerini parçalanmış halde yere atılmış, şapkası dağınık, yüzü hasta gibiydi. Hadrian ve Royce mandalları kaydırıp sürgülerini çektiler. Metal rahatsız edici bir gıcırta çıkardı; sonra kapı açıldı. Hadrian ayağını kaldırdı ve kapıyı tekmeledi. Kapı, ötesindeki odanın genişliğini gösteren büyük, boş bir sesle geriye doğru sallandı.

Gaunt bir adım attı, fenerini kaldırdı ve içeriye baktı. "Hiçbir şey göremiyorum." "Orada," diye fısıldadı Royce. Hırsız Gaunt'ın arkasında duruyordu.

"Odanın tam ortasında. Uyuyor gibi görünüyor." "Devam et,

Degan," dedi Arista. "Belki gizlice geçebilirsin."

"Evet, gizlice," dedi ve öne doğru adım attı, Arista ve Royce'u Hadrian'ın omuzlarının üzerinden bakarken kapının yanında yan yana dururken bıraktı.

"Nefesini o kadar sert alıp verme," diye bağırdı Royce. "En azından ağzından nefes al."

"Tamam," dedi ve bir adım daha attı. "Hareket ediyor mu?" "Hayır," dedi Royce.

Gaunt üç adım daha attı. Kolunun titremesiyle elindeki fener biraz sallanmaya başladı.

"Neden 'Gel beni ye!' diye bağırıyor?" diye Royce sinirle tısladı.

Arista fenerin sallanmasını izledi. Işık, duvarları veya tavanı aydınlatmıyordu ve Gaunt'un sadece bir tarafını aydınlatıyordu, sanki o boşluğa doğru yürüyor gibiydi.

"Bu oda ne *kadar* büyük?" diye sordu.

"Çok büyük," diye cevapladı Royce.

Rüyayı hatırlamaya çalıştı. İmparatorun, boyalı duvarları ve bir dizi heykelin bulunduğu büyük bir odanın zemininde durduğunu, bu heykellerin tüm geçmiş imparatorları temsil ettiğini, bir anıt salon olduğunu belirsiz bir şekilde hatırladı.

"Oldukça iyi gidiyor gibi görünüyor," dedi Hadrian. "Yolun yarısını geçti," dedi Royce. "Çok yavaş yürüyor."

"Sanırım görebiliyorum," dedi Arista. Gaunt'ın önündeki bir şey nihayet onun ışığıyla aydınlatıldı. Büyük bir şeydi. "O mu? O... Aman Tanrım, bu sadece ayağı mı?"

"Büyük olduğunu söylemiştim," dedi Royce.

Gaunt yaklaştıkça, fenerinin ışığı devasa bir yaratığı ortaya çıkardı. Pençeli bir ayak on fitten fazla uzakta değildi, ancak kuyruğu karanlıkta kaybolmuştu. İki büyük deri kanadı yanlarında katlanmış, pençeli direklerin üzerinde devasa deri çadırlar gerilmişti. Uzun burnu, dik kulakları ve dişleri olan kocaman kafası ön ayaklarının arasında yatıyordu, uyuyan bir köpek kadar masum görünüyordu, ama uyumuyordu. Her biri bir araba tekerleğinden daha büyük iki göz, göz kırpmadan onu izliyordu.

Kafasını kaldırdığı anda Degan hareket etmeyi bıraktı. Mesafeye rağmen, onun zorlu ve hızlı nefesini duyabiliyorlardı.

"Koşma," diye bağırdı Arista, odaya doğru adım atarak. "Ona kim olduğunu söyle. Ona varis olduğunu söyle. Geçmene izin vermesini emret."

Gilarabrywn ayağa kalktı. Ayağa kalktığı anda, devasa kanatları açıldı. Uzaklarda yankılanan gök gürültüsü gibi sesler çıkardı ve Arista bir hava akımı hissetti. "Gaunt, söyle ona!"

"Ben... ben... ben... ben Degan Ga... Gaunt, Novron'un varisiyim ve ben..." "Lanet olsun!" Royce ileri atıldı.

Arista da gördü—canavar başını kaldırdı ve ağzını açtı. Gözlerini kapatıp, duyularını zorladı. Oradaydı—canavar. Zihninde, onun devasa boyutunu, ezici gücünü görebiliyordu ve bu saf sihir gibiydi. Onu öyle görebiliyor, müziğini duyabiliyor, titreşimini hissedebiliyordu ve hissettiği her şey ona Degan'ı öldürmek üzere olduğunu söylüyordu.

"Koş!" Hadrian bağırdı.

Aynı anda paniğe kapıldı. Yaratık, onun etkileyebileceği bir güç değildi; duman gibiydi. Onu kavrayamıyor, itemiyor, yakamıyor ya da zarar veremiyordu. O sihirliydi ve ona sihirle etki etmek, rüzgara üflemek ya da göle tükürmekten daha fazla bir etkisi olmazdı.

Gözlerini açtı. "Onu durduramıyorum!"

Canavar saldırmak için sırtını kavisledi.

Arista'nın cüppesi, bir yıldızın parlaklığıyla muazzam bir patlamayla havaya uçtu. Işık odayı doldurdu, büyük tonozun her köşesini kapladı. Altın ve gümüş ışığı yansıtarak, göz kamaştırıcı ve şaşırtıcı bir etki yarattı. Arista bile göremiyordu, ama canavarın inlediğini duydu ve geri çekildiğini hissetti. Işık, ortaya çıktığı kadar çabuk söndü, ama o hala göremiyordu.

Ona doğru koşan ayak sesleri duydu. Onu geçip kapıdan içeri çektiler. Hala gözlerini kırptırarak, gözleri hala alışmaya çalışırken, Hadrian'ın sürgüyü geri çekip kapıyı kapatarak onları içeride tuttuğunu zar zor görebildi. Diğer taraftan duvarları sallayan bir kükreme duyuldu, sonra sessizlik.

Royce ve Gaunt yerde nefes nefese yatıyordu. Hadrian kapının yanında yere yığıldı ve Arista kendini duvara yaslayarak dizlerinin üzerine çökmüş buldu. Gözleri yaşlarla doldu.

Her şey bitmişti. Thranic haklıydı. Kimse o odayı geçemeyecekti... asla.

BÖLÜM 21

KURBAN

Hadrian fenerini kaldırdı ve çöküntüye baktı. Parçalanmış kayalar ve kırık taşlar, koridoru tıkayan ve merdiveni yok eden sağlam bir duvar oluşturmuştu. Yanındaki Magnus'a baktı. "Ee?"

Cüce kaşlarını çatarak başını salladı. "Bir ay, belki iki ayım olsaydı, tünel açabilirdim."

"Altı, belki yedi günlük yiyeceğimiz ve üç günlük suyumuz var," dedi Hadrian. "Ve kim bilir ne kadar havamız var? Ayrıca Wyatt ve Elden'ın eve dönmek için beş günden fazla beklemeyeceklerini tahmin ediyorum."

"Ghazel'i de unutma," diye hatırlattı Magnus. "Şu ana kadar kaç tane olabilir sence? Beş yüz? Bin? İki bin? Prensesle başa çıkmak için kaç tane oberdaza daha getirdiler? Bir süre burayı izleyeceklerdir, sanırım."

Hadrian iç geçirdi. "Durum pek iyi görünmüyor, değil mi?" "Hayır," Magnus üzüntüyle cevapladı. "Üzgünüm."

Odaya döndüklerinde, Arista hâlâ köşede tek başına oturuyordu. Günlerin Mahzeni'ni geçme girişiminden beri çok uyuyordu ve Hadrian, Arista'nın rüyalarında cevaplar aradığını merak ediyordu. Mauvin, taşı örtmek için battaniye kullanma zahmetine girmeden yere uzanmıştı. Boş boş tavana bakıyordu. Gaunt, Arista'nın karşısındaki köşede kıvrılmış yatıyordu, iki eliyle tılsımı tutuyor, gözleri kapalıydı.

Buna karşılık, Royce ve Myron son kalan fenerin yanında oturmuş sohbet ediyorlardı. Hadrian'a ikisi gerçek dışı görünüyordu. Myron heyecanla konuşuyor, yerde bağdaş kurmuş oturmuş, etrafına topladığı parşömen yığınlarını karıştırıyordu. Her biri özenle yağdan temizlenmişti. Royce duvara rahatça yaslanmış, ayaklarını Gaunt'ın sırt çantasına uzatmış, botlarını çıkarmış, ayak parmaklarını esnetiyordu. The Rose and Thorn'daki Karanlık Oda'da ya da herhangi bir rahat pub'da olabiliydiler.

"Ghazel, Calis'i fethetti," diyordu Myron. "Doğu'dan gemilerle gelip saldırdılar. Ne insanlar ne de cüceler onları daha önce görmemişti. İnsanlar onlara Uberlin'in dölü diyordu, ama onlara Ba Ran Ghazel, yani deniz goblinleri adını veren cücelerdi. Calis'i istila ettiler ve insan klanlarını batıya, Avryn'e sürdüler, cüceler ise yeraltına geri döndüler. Elfler insanlara Bernum Nehri'ni geçmemeleri konusunda uyarıda bulundular, ama insanlar nehri geçtiler ve elfler savaş ilan ettiler."

Hadrian ve Magnus yaklaşınca Myron konuşmayı kesti, ikisi de umutla yukarı bakıyordu. "Şansımız yok mu?" diye sordu Royce, Hadrian'ın yüzünden bunu okuduğunu fark etti, ki Hadrian bunun büyük bir başarı olmadığını biliyordu.

"Hayır," diye iç çekerek cevapladı. Omuzlarının çöktüğünü, başının eğildiğini fark etti. Kendini taş, toz ve kir tarafından yenilmiş, mağlup hissediyordu. Yorgunluktan yere uzandı ve Mauvin gibi tavana bakakaldı. "Buradan çıkış yok."

Magnus başını salladı. "Kullandıkları taş çok sağlam ve prenses de mükemmel bir iş çıkarmış. Çöküntü yüzlerce metre derinliğinde. Sanırım tüm merdiveni ve ötesindeki koridorun büyük bir kısmını yıkmış. Belki yirmi cüce ve bir aylık çalışma süresiyle enkazı temizleyip, destekler ve takviyeler yapıp yeni bir merdiven inşa edebilirim, ama şu anda, bir metre genişliğinde bir delik açmadan öleceğiz."

Cüce, parşömenlerin arasına oturdu ve birini eline alıp göz attı. "Eski Dili okuyabilir misin?" diye sordu Myron.

"Sanmıyorum," diye cevapladı Magnus. "Cüceler kendi dillerinde bile bilgin değiller. O hikayeyi bitiriyor musun? Cüceler insanlığı nasıl kurtardığına dair olanı?"

"Ah... evet, sanırım."

"Devam et. O hikayeyi sevmiştim."

"Goblinler geldiğinde, insanları batıya sürdüklerini söylüyordum. Başka seçenekleri yoktu ve nehri geçenlerin çoğu kadınlar ve çocuklar, goblinlerin baskısından kaçan mültecilerdi. Okuduğuma göre, elfler bunu biliyordu ve bazıları insanların kalmasına izin verilmesini savundu, ama dikkate alınması gereken başka şeyler de vardı.

"Elfler, insanlarla felaketle sonuçlanan anlaşmalar yapmıştı. Sorun, insanların sadece birkaç on yıl yaşıyor olmasıydı. Bir şefle yapılan bir antlaşma, birkaç yüz yıl içinde unutulacaktı. Ancak bundan daha da önemlisi, üreme hızıydı. Elfler, yüzlerce, bazen binlerce yıl süren uzun yaşamları boyunca sadece bir çocuk sahibi oluyorlardı

binlerce yıl süren uzun yaşamları boyunca sadece bir çocuk sahibi olurlardı. Ancak insanlar tavşanlar gibi çoğalırlardı ve o dönemde Miralyith'in şefi olan kral, insanların sayılarının artmasıyla dünyayı boğacaklarını ve karıncalardan daha fazla olacaklarını düşünüyordu. İnsanlar durdurulamayacak kadar çoğalmadan önce, son kadın ve çocuğa kadar yok edilmesine karar verildi. O sırada Ghazel, Avryn'in doğu kıyılarını ve Erivan'ın güney kıyılarını saldırıyor ve bizim Goblin Denizi olarak bildiğimiz bölgeyi ele geçiriyordu.

"Bunları nereden öğrendin?" diye sordu Hadrian.

Myron kırmızı deri ciltli bir kitap çıkardı. "Adı *Halkların Göçü*, yazarı Prenses Farilane, bu arada, imparatorluk takvimine göre 1912'den 1989'a kadar hüküm süren İmparator Nyrian'ın kızı. İnsanların çeşitli klanlarının Calis'ten Avryn'e nasıl göç ettiğini gösteren harika çizelgeler ve haritalar var. Başlangıçta üç ana klan vardı. Bulard, imparatorluk tarafından geçici olarak homojenleştirilen, gelenek ve dil temelleri bakımından birbirinden farklı bu grupların, imparatorluğun çöküşünden sonra etnik bölünmeleri ve üç krallığın temelini oluşturduğunu teorileştirmiştir."

"O kitaplarda boynuzla ilgili hiçbir şey yok mu?"

Myron başını salladı. "Ama hala okumaya devam ediyorum."

"Dilbilimden bahsetmişken..." Royce başladı. "Teshlor lonca binasında bulduğun isimler, Techylor ve, ah... Neydi o?"

"Cenzlyor mu?"

"Evet, o. Bir zamanlar çok zeki bir adam tanıyordum, bana Avryn ve Galewyr gibi bu ve benzeri kelimelerin kökeninin elfçe olduğunu söylemişti."

"Kesinlikle," diye cevapladı Myron. "*Techylor* aslında elf dilinde '*el becerisi*' anlamına geliyor, *Cenzlyor* ise '*zihin becerisi*' anlamına geliyor."

"Techylor ve Cenzlyor'un aslında elf olması mümkün mü?" diye sordu Royce.

"Hmm." Keşiş biraz düşündü. "Bilmiyorum. Buraya gelene kadar onların insan olduklarını bile bilmiyordum." Myron Magnus'a baktı. "Gerçekten buradan çıkmanın bir yolu yok mu? O kütüphaneye geri dönmeyi çok isterdim. Bay Bulard bunları bulduysa, yangından kurtulan başka kitaplar da olabilir."

"Bu yüzden mi çıkmak istiyorsun?" diye bağırdı Gaunt, oturup battaniyesini geri attı. "Burada ölüyoruz! Bunu biliyorsun, değil mi? Senin küçük kitap kurdu beynin bunu anlayamayacak kadar kalın değil, değil mi? Yakında bu taş zeminde cesetler olarak yatıyor olacağız ve senin tek düşünebildiğin kitaplar mı? Sen delisin!"

"Bu gerçekten garip gelebilir," diye başladı Mauvin, "ama bu konuda Majestelerine katılıyorum. Böyle bir zamanda nasıl oturup eski tarih hakkında gevezelik edebilirsin?"

"Ne gibi?" diye sordu Myron.

Arista bile şaşırmişti. "Myron, burada öleceğiz, bunu anlıyorsun, değil mi?"

Keşiş bir an düşündü, sonra omuz silkti. "Belki." "Bunu rahatsız edici bulmuyor musun?"

Myron etrafına baktı. "Neden? Rahatsız olmam mı gerekiyor?" "Neden?" Gaunt güldü. "O deli!"

"Demek istediğim... bu gün diğer günlerden ne farkı var?" Hepsi ona inanamayan gözlerle baktı. Myron iç geçirdi. "İmparatorlukçular gelip manastırı yakmadan önceki sabah, güzel bir sonbahar günüydü. Gökyüzü maviydi ve hava şaşırtıcı derecede sıcaktı. Öte yandan, Melengar Kralı, Royce ve Hadrian ile tanıştığım gece, korkunç derecede soğuk ve yağışlıydı. Onlar, benim gözlerimi anlatılamaz harikalara açtılar. Bayan DeLancy hakkındaki kötü haberle karlı yollarda güneye doğru seyahat ederken, bu yolculuğun elflerin istilasından hayatımı kurtaracağını bilmiyordum. Gördüğünüz gibi, Maribor'un bizim için ne hazırladığını bilmek imkansız. Güzel bir gün felaket getirebilir, eski bir mezarda mahsur kalarak başlayan bir gün ise hayatınızın en güzel günü olabilir. Güzel günlerde umudunuzu kaybetmiyorsanız, kötü başlayan günlerde neden kaybediyorsunuz?"

"Ölüm ihtimali normalden biraz daha yüksek, Myron," diye işaret etti Magnus.

Keşiş başını salladı. "Gerçekten burada ölebiliriz, bu doğru. Ama hepimiz öleceğiz zaten, bunu inkar edebilir miyiz? Ölebileceğin tüm olası yolları düşündüğünde, burası da diğer yerler kadar iyi bir yer, değil mi? Yani, arkadaşlarınla çevrili, rahat, kuru bir odada, okuyacak çok şeyin olduğu bir yerde hayatına son vermek... o kadar da kötü gelmiyor, değil mi?"

"Korkunun avantajı nedir, pişmanlığın faydası nedir, ölüm sizi kucaklasa bile mutsuzluğa yer vermek ne kazandırır? Eski başrahibim şöyle derdi: 'Hayat, ancak siz öyle isterseniz değerlidir. Ben bunu harika bir yemeğin son lokması gibi görüyorum — tadını çıkarır mısın, yoksa daha fazlası olmayacağını bilmek onu o kadar acı hale getirir ki, deneyimi mahveder misin?'" Keşiş etrafına baktı, ama kimse ona cevap vermedi. "Maribor benim ölmemi istiyorsa, ben kimim ki itiraz edeyim? Sonuçta, bana hayat veren oydu. O benim işimin bittiğine karar verene kadar, her gün bana verilen bir armağandır

ve kötü geçirilirse boşa harcanmış olur. Ayrıca, benim için son lokma genellikle en tatlısıdır."

"Bu çok güzel," dedi Arista. "Dinle pek ilgim olmadı, ama belki Saldur yerine sen benim öğretmenim olsaydın..."

"Asla gelmemeliydim," diye şikayet etti Gaunt. "Nasıl bu işe bulaştım? Bunun olduğuna inanamıyorum. Başka kimse nefes almakta zorlanıyor mu?" Yere uzandı, battaniyesini başına çekti ve inledi.

Ardından gelen sessizlikte Myron kalktı ve birçok delikte hala duran açılmamış parşömenleri aramaya başladı.

"O kimdi?" Magnus Royce'a sordu. "Sana elfçe öğreten kişi?" "O da ne?"

"Az önce bir adamın sana elfçe kelimeleri öğrettiğinden bahsettin. Kimdi o?"

"Ah," dedi Royce, yine ayak parmaklarını kıpırdatarak. "Onunla hapisanede tanıştım. O, belki de sahip olduğum ilk gerçek arkadaşı."

Bu, Hadrian'ın dikkatini çekti. Royce daha önce Manzant'ta geçirdiği zamanlardan hiç bahsetmemişti ve Royce'un arkadaş olarak gördüğü herkesi, biri hariç, tanıdığı için bir tahminde bulundu. "Sana Alverstone'u veren oydu."

"Evet," dedi Royce.

"Kimdi o?" diye sordu cüce. "Onu nasıl buldu? Gardiyan mıydı?"

"Hayır, benim gibi bir mahkumdu."

"Hançeri nasıl içeri soktu?"

"Ben de ona aynı şeyi sordum," dedi Royce. "Bana kaçırmadığını söyledi."

"Ne? Onu buldu mu? Tuz madeninde kazarken mi? Orada bir hazine mi keşfetti?"

"Belki, ama bana öyle söylemedi ve o yalan söyleyecek biri değildi. Kendi yaptığı, benim için yaptığı dedi. İhtiyacım olacağını söyledi." Royce düşünceli bir şekilde uzaklara baktı. "Hapsedildiğimde, bir daha kimseye güvenmeyeceğime yemin ettim. Sonra onunla tanıştım. Onunla tanışmasaydım, ilk ayımda ölmüş olurdum. Beni hayatta tuttu. Hiçbir nedeni yoktu, ama yine de yaptı. Bana birçok şey öğretti: Madende nasıl hayatta kalınır, nerede kazılır, nerede kazılmaz, ne zaman uyunur, ne zaman uyuyormuş gibi yapılır. Bana matematik, okuma, tarih ve hatta biraz elfçe öğretti. Karşılığında hiçbir şey istemedi.

"Bir gün Ambrose Moor'un önüne çıkarıldım ve kendini büyücü olarak tanıtan Arcadius adında yaşlı bir adamla tanıştırıldım. Onun için özel bir iş yaparsam özgürlüğümü satın alacağını teklif etti. Bu iş, daha sonra ortaya çıktığı üzere, Crown Tower soygunuydu." Royce, Hadrian'a baktı. "Arkadaşımın serbest bırakılması için de ödeme yaparsa bunu yapacağımı söyledim. Arcadius reddetti. Ben de sadece oradan çıkmak için kabul etmiş gibi yaptım. Arkadaşıma, hapishaneden çıktığımda yaşlı adamın boğazını keseceğimi, parasını çalacağımı ve onun özgürlüğünü satın almak için geri döneceğimi söyledim."

"Fikrini ne değiştirdi?" diye sordu Hadrian.

"O değiştirdi. Arcadius'u veya Ambrose Moor'u öldürmeyeceğime söz verdirdi bana — benden istediği tek şey buydu. O zaman bana Alverstone'u verdi ve veda etti."

"Hiç geri dönmedin mi?"

"Geri döndüm. Bir yıl sonra bolca param vardı ve onu satın almayı planladım, ama Ambrose bana öldüğünü söyledi. Cesedini diğerleri gibi denize attılar." Royce ellerini sıktı. "Ona teşekkür etme fırsatım hiç olmadı."

Saatler geçti. Diğerleri gibi Hadrian da yerde yatarak uykuya dalıp uyanıyordu. Rüyasında, babasının yanında imparatoru öldürmeye çalışan gölgeli yaratıklarla savaştığını gördü. İmparator, Alric'e biraz benziyordu. Başka bir rüyasında ise, Gwen ve Albert ile birlikte yanmış Rose and Thorn'un enkazında oturmuş Royce'u bekliyordu, ama Royce geç kalmıştı, çok geç kalmıştı. Gwen, korkunç bir şeyin olduğunu düşünerek endişelendi, ama Hadrian ona Royce'un kendine bakabileceğini söyledi. "Hiçbir şey," dedi, "kesinlikle hiçbir şey, Royce'u senin yanından uzaklaştıramaz, ölüm bile."

Uyandığında sanki hiç uyumamış gibi sersemlemiş ve yorgundu. Soğuk zemin kaslarını cezalandırmış, onu sert ve ağırlı bırakmıştı. Hava incelmışti, en azından Hadrian öyle düşünüyordu. Nefes almak zor değildi, ama sanki başını battaniyenin altına sokmuş uyuyormuş gibi hissediyordu.

Ne kadarı gerçek, ne kadarı hayal? Fenerdeki alev sönüyor mu?

Herkes uyuyordu, Gaunt köşesinde, Magnus duvara yaslanmış, hatta Myron bile parşömenlerle çevrili uyuyordu. Prenses odanın ortasında, yanına kıvrılmış yatıyordu. O da uyuyordu, gözleri kapalı, başı ellerinin üzerinde, yüzü fenerin ışığıyla aydınlanmıştı. Artık eskisi kadar genç değildi

ve artık bir kız gibi görünmüyordu. Yüzü uzamış, yanakları daha az yuvarlaklaşmış, ağzının ve gözlerinin çevresinde küçük çizgiler oluşmuştu. Yüzünde kir lekeleri vardı. Dudakları çatlamış, gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Saçları dağınıktı. Fırça olmadığı için saçları karışmış ve keçeleşmişti. Ona göre, bu özelliklerine rağmen değil, tam da bu özellikleri sayesinde güzeldi. Ona bakmak onu çok kötü hissettiriyordu. O, ona inanıyordu.

—ona güvenmişti—ama o onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Thrace'i ve hatta babasını da hayal kırıklığına uğratmıştı. Hadrian, Theron'a kızına göz kulak olacağına ve onu koruyacağına söz vermişti. Hayatına bir anlam katması için ona son bir şans veren kendi babasını bile hayal kırıklığına uğratmıştı.

İçini çekti ve o sırada Royce'un uyuyanlar arasında olmadığını fark etti. Hırsız odada bile değildi. Hadrian kalkıp koridora çıktı ve onu, Thranic'in cesedinin üzerine yığılmış taş yığınının birkaç metre uzağında, karanlıkta otururken buldu. Koridora çok az fener ışığı sızdığı için Royce'u zar zor görebiliyordu.

Hadrian sırtını koridor duvarına dayadı ve yere kayarak arkadaşının yanına oturdu.

"Sonunda anladım," dedi Royce.

"Ne, bizim için mükemmel kariyer mi? Umarım mağara keşfi değildir?"

Royce ona baktı ve sırtıttı. Hadrian, arkadaşını sadece burnunun köprüsünden geçip sol yanağına düşen tek bir ışık huzmesi sayesinde görebiliyordu.

"Hayır. Anahtarın *sen* olduğunu fark ettim — sen ölemezsin."

"Şu ana kadar hoşuma gitti. Ne demek istediğini hiç anlamadım ama başlangıç iyi."

"Düşünsene. Bu son olamaz çünkü sen ölemezsin. Mesele tam da bu."

"Yakında mantıklı konuşmayı planlıyor musun?"

"Gwen, hatırladın mı? Senin hayatını kurtarmam gerektiğini söylemişti, değil mi? Bu konuda çok kararlıydı. Ama ben kurtarmadım. Bizi Merrick'i aramaya gönderdiğinden beri, bir kez bile hayatını kurtarmadım. Yani ya o yanılmış ya da biz bir şeyi gözden geçiriyoruz. Ve bildiğin gibi, Gwen hiç yanılmamıştır. Bir şeyi gözden geçiriyoruz ve şimdi ne olduğunu biliyorum. İşte bu. İşte burada hayatını kurtaracağım."

"Bu harika, ama bunu nasıl yapacaksın, lütfen söyle?" "İkinci planımız... Ben dikkatleri başka yöne çekeceğim."

"Ne?" dedi Hadrian, Royce ona vurmuş gibi hissederek.

"Millie'nin Dahlgren'de yaptığı gibi canavarın dikkatini çekeceğim ve sen kaçıp kılıcı alıp onu öldüreceksin. Neden daha önce bunu düşünmedim bilmiyorum. Çok mantıklı."

"Millie'ye ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi basitçe. Karanlıktan çıkan tek kelime bir hüküm gibi geliyordu. "Ama anlamıyor musun? Benim yapmam gereken bu. Hatta onun bu yüzden öldüğünü bile düşündüm. Belki Gwen *her şeyi* biliyordu. Benim burada kendimi feda etmem gerektiği için birlikte bir hayat kuramayacağımızı biliyordu. Belki de bu yüzden o gece köprüdeydi, belki benim için, ya da daha doğrusu senin ve diğer herkes için öldü, ama en azından senin için ölme gücünü bulabilmem için."

"Bunlar çok fazla 'eğer' ve 'belki' var, Royce."

"Belki," dedi.

Bir sessizlik oldu.

"Ama öyle olmak zorunda," diye devam etti Royce. "Onun öngörü yeteneği olduğunu biliyoruz. Geleceği bildiğini biliyoruz. Bunun için plan yaptığını ve senin hayatını kurtaracağımı söylediğini biliyoruz. Bensiz öleceğini ve senin ölümünden korkunç bir şeyin çıkacağını biliyordu. Yani şimdi seni kurtarırsam, boynuzu ele geçirme şansımız hala var."

"Peki ya gelecek değişirse? Ya bu arada onu değiştirecek bir şey yaparsak?"

"Bence öyle olmaz. Geleceği değiştirebileceğini sanmıyorum. Eğer değiştirebilseydin, o bunu görürdü."

"Bilmiyorum," diye cevapladı Hadrian, Royce'un kendini öldürmesinin erdemlerini mantıklı bir şekilde tartışmakta zorlanıyordu.

"Tamam, şöyle söyleyeyim," dedi Royce. "Buradan çıkmanın başka bir yolunu düşünebiliyor musun?"

Hadrian biraz mide bulantısı hissetmeye başlamıştı, hava eskisinden daha zor nefes alıyordu.

"Yani senin planın, onu uzaklaştırıp meşgul tutarken ben kılıcı almaya çalışmak mı?"

"Evet, kılıcı alıp onu öldür. Sanırım sana en az iki dakika zaman kazandırabilirim, ama beş dakika kadar kazanmayı umuyorum. Bundan fazlası hayal olur. Beş dakika boyunca ondan kaçtıktan sonra yorulacağım ve o da sinirlenip ateş kullanmaya başlayacak. Ondan kaçamam. Yine de, iki dakika bile o odayı geçip kılıcı bulmak için yeterli bir süre olmalı."

"Ya kilitliyse?"

"Değil. Gaunt'ı almaya gittiğimde gördüm. Kapı açık. Hadrian, haklı olduğumu biliyorsun. Ayrıca, sadece seni düşünmüyorum. Bunu yapmazsam ölecek beş kişi daha var. Onların hayatları benim için o kadar önemli değil, ama senin için önemli olduğunu biliyorum."

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Gwen için yapmak istiyorum. Hadrian, yaşamak için başka neyim var ki? Tek sahip olduğum şey, onun son isteğini yerine getirmek. Hepsi bu. Bunu yaptıktan sonra..."

Hadrian gözlerini kapattı ve kafasını arkasındaki duvara vurarak sönük bir ses çıkardı. Gözlerinin arkasında bir baskı, kafasında bir zonklama vardı.

"Haklı olduğumu biliyorsun," dedi Royce.

"Ne istiyorsun? 'Yaşasın, teşekkürler dostum, bizi kurtardığın için' dememi mi istiyorsun?"

"Hiçbir şey istemiyorum, sadece senin yaşamayı istiyorum, sen ve diğerleri, Magnus ve Gaunt bile. Sana verebileceğim tek şey bu ve ona verebileceğim tek şey bu. Eğer seni kurtarmayı başarırsam ve sen bu aptal kornayı alırsan ve herkes kurtulursa, onun ölümü bir anlam kazanır, benimki de sanırım. Bu, ikimizin de umabileceğinden daha fazlası. Bir fahişe ve işe yaramaz bir hırsız dünyayı kurtarıyor - fena bir mezar yazısı değil. Haklı olduğumu anlıyorsun, değil mi?"

Hadrian başını yaslayıp karanlığa bakakaldı. "Her zaman haklı olmaktan yorulmuyor musun?"

"İyi bir takım oluşturduk, değil mi?" diye cevapladı Royce. "Arcadius bizi bir araya getirmekle o kadar da aptal değildi."

"Kendi adına konuş."

"Dikkatli ol. Senin kışını kurtarmak için ölmek üzereyim, o yüzden nazik ol." "Bu arada, teşekkürler."

"Evet, benden kurtulduğuna sevineceksin. Hintindar'da demircilik yapmaya geri dönebilir ve sakın, mutlu bir hayat sürebilirsin. Bana bir iyilik yap ve güzel bir çiftçi kızıyla evlen, oğlunu imparatorluk şövalyelerini dövmek için eğit."

"Tabii," dedi Hadrian. "Ve şanslıysan, onu eziyet etmekten başka bir şey yapmayan alaycı bir hırsızla arkadaş olur."

"Şanslıysak."

"Evet," dedi Hadrian. "Şansımız yaver giderse."

İkisi bir süre sessizce oturdular. Odada, Hadrian Gaunt'ın horladığını duyabiliyordu.

"Bunu bir an önce yapmalıyız," dedi Royce. "Hava tükenirse diye ve kaçmak için hala bol su ve yiyeceğin varken, değil mi?"

"Sanırım."

"Biliyorsun, ben öldüğümde ve o öldüğünde, benden geriye bir şey kalırsa, beni Novron'un mezarına gömmen o kadar da kötü olmaz. Daha iyi bir yer bulamazsın, gerçekten. Myron'a Gwen ve benimle ilgili güzel, şiirsel bir şeyler söylemesini söyle."

"Ne? Hayır!" diye bağırdı Arista.

Duvara yaslanmış duruyordu, omuzlarına bir battaniye örtmüştü, parmakları koyu renkli yünü sıkıca kavradığı için bembeyazdı. Kafası, sarkaçlı bir saatin tik takları gibi, yavaş ve sabit bir hareketle bir yandan diğer yana sallanıyordu.

Magnus ve Mauvin onun yanına oturdular. Royce planı açıklarken ikisi de tek kelime etmedi. Hadrian onların gözlerinde endişe, ama aynı zamanda kabullenme de görebiliyordu. Gaunt ayağa kalkmış ve umutlu görünüyordu, odaya girdiklerinden beri ilk kez gözleri parlıyordu.

"Tek yol bu," diye Royce, botlarını bıraktığı sırt çantasına otururken ona güvence verdi. "Ve işe yarayacak. Biliyorum."

"Öleceksin!" diye bağırdı. "Öleceksin ve ben seni kurtaramayacağım."

Royce botlarını giydi. "Elbette öleceğim ve senin bunu yapmanı istemiyorum," dedi ve bir an durakladıktan sonra ekledi, "Her şey bitecek... sonunda."

"Hayır, ikiniz de öleceksiniz, biliyorum." Arista, yüzünde aynı dehşet ifadesiyle Hadrian'a baktı. "Bunu yapma. Lütfen."

Hadrian arkasını döndü, kemerini çözdü ve kılıçlarını düşürdü. Onlar olmadan daha hızlı koşabilecekti. "Hangi yöne gideceksin Royce?"

"Evet, sanırım," dedi, pelerinini çıkararak. "Bu beni onun soluna yerleştirecek; belki sağ elini kullanıyordur. Onu mümkün olduğunca uzun süre meşgul etmeye çalışacağım, ama ne kadar hızlı olduğunu göreceğiz. Sağ köşeye gizlice girip, dikkatini çekmeden olabildiğince uzağa gitmeye çalışacağım, o yüzden ben bağırıncaya kadar bekleyin. Şansınız varsa, koşabileceğiniz açık bir alan bulursunuz."

"Şimdi mi yapacaksın?" Prensesin başı daha da hızlı sallanıyordu.

Hadrian duvara yaslandı ve bacaklarını uzattı, sonra birkaç saniye yerinde koştı. "Ertelemenin anlamı yok."

"Lütfen," diye Arista fısıltıdan biraz daha yüksek sesle yalvardı. Hadrian'a doğru bir adım attı, elini uzattı ve sonra durdu.

Royce, bir adım geri atan Magnus'a yaklaştı. Hırsız pelerinine uzandı ve kınında duran Alverstone'u çıkardı. Onu cüceye uzattı. "Bunu benim için saklayabilir misin acaba?"

"Ciddi misin?" diye sordu cüce.

Royce başını salladı.

Yavaşça, temkinli bir şekilde Magnus silahı iki eliyle nazikçe dokundu, onu yeni doğmuş bir bebek gibi kucakladı.

"Gerçekten bunu yapacak mısın?" diye sordu cüce, Günlerin Mahzeni'ne başını sallayarak.

"Denemek için geriye kalan tek şey bu."

"Ben... ben gidebilirim," dedi Magnus, hala hançere bakarak. "Bir fener alabilirim..."

"O küçük bacaklarınla mı?" Royce güldü. "Hadrian'ı öldürürsün."

Magnus başını kaldırdı, kaşları birbirine yaklaştı, dudakları sanki bir şey çiğniyormuş gibi hareket etti. "Ben en son kişi olmalıyım..." Cüce durdu. "Son olaylar, yapmamam gereken birçok şey yaptığımı fark etmemi sağladı diyelim. yapmamam gereken birçok şey yaptığımı fark ettirdi. Kötü şeyler. Sanırım senin yaptıklarından daha kötü şeyler. Şu anda senden nefret etmek... aptalca geliyor." Royce gülümsedi.

Cüce başını salladı. "Ben... Ben senin için saklayacağım, ona iyi bakacağım, ama sadece tekrar ihtiyacın olana kadar."

Royce başını salladı ve kapıya doğru yürüdü. Elini uzattı ve mühürleri açtı. "Gidelim mi, ortak?"

"Öbür tarafta görüşürüz dostum."

Hadrian hırsızca sarıldı ve şaşırtıcı bir şekilde Royce'un da ona sarıldığını hissetti. Son bir gülümsemeyle Royce kapıyı itti ve Günlerin Mahzeni'nin karanlığında kayboldu.

Hadrian kapıda bekledi. Hiçbir şey göremiyordu, hiçbir ses duyamıyordu, ama bunu beklemiyordu.

"Fener ister misin?" diye fısıldadı Myron.

"Hayır," diye cevapladı Hadrian. "Onsuz daha hızlı koşarım, ama belki prenses burada durup ben koşmaya başladığımda cüppesini aydınlatabilir." Bunu dönmeden, ona bakmadan söyledi.

"Elbette," dedi kız, sesi gergin, boğazında takılmış gibi.

Hepsi bekledi, karanlık odaya bakarak, dikkatle dinledi. Hadrian karanlığa bakarak, onun nerede olduğunu, ikisinin de nerede olduğunu tahmin etmeye çalıştı.

"Hadrian, ben..." Arista fısıldayarak başladı ve Hadrian sırtının alt kısmında hafif bir el hissetti.

"Buraya gel, canavar!" diye bağırdı Royce, sesi büyük karanlık alanda yankılanarak uzak duvarlardan geri geldi. "Senin adının yazılı olduğu kılıcı bulup, senin iğrenç kalbine saplamadan önce gel de beni yakala!"

Royce, Arista'nın cüppesinin sesiyle birlikte parlayarak odaya beyaz bir ışık yaymasını izledi. Işık eskisi kadar parlak değildi, ama odanın uzak duvarını, açık kapıyı ve odanın ortasındaki büyük canavarı görebilmek için yeterliydi.

Gilarabrywn tam ona bakıyordu. Royce kendini hazırladı ve canavarın ağzıyla mı yoksa pençeli ayağıyla mı saldıracağına karar vermeye çalıştı.

Ne kadar hızlıydı? Aramızdaki mesafeyi ne kadar çabuk kapatabilirdi? Royce, canavar ne kadar büyük olursa olsun, ona ulaşmak için en az on adım atması gerekecek kadar uzaktaydı. Boyutu nedeniyle ağır hareket edip etmeyeceğini merak etti. Kendine bunun gerçek bir yaratık olmadığını, sihir olduğunu ve belki de aynı kuralların geçerli olmayabileceğini hatırlattı. Küçük bir kertenkele gibi koşabilir ya da bir yılan gibi saldırı yapabilirdi. Ayak parmaklarının ucunda durdu, ağırlığını ileri geri kaydırarak saldırıyı bekledi.

"Hadi," diye bağırdı. "Senin berbat odandayım. Beni istediğini biliyorsun."

Canavar ona doğru yavaşça bir adım attı, sonra bir adım daha. "Git!" diye bağırdı Royce.

Hadrian kapıdan dışarı koştu. Sadece beş adım atmışken canavar ona doğru döndü. Hadrian topuklarını yere sapladı ve devasa kafa inanılmaz bir hızla dönünce yere kaydı.

"Geri çekil!" diye bağırdı Arista.

Royce ileri koştu. "Buraya gel! Seni aptal şey!" diye bağırdı, ellerini başının üzerinde sallayarak.

Gilarabrywn Royce'u görmezden geldi ve Hadrian'a saldırdı. Hadrian, bir kez daha parıldayan Arista'nın cüppesinin ışığına doğru geri çekildi.

"Gilarabrywn!" diye bağırdı Royce. Canavar takibini bıraktı. "Buraya gel, seni aptal şey! Ne? Beni sevmiyor musun? Çok mu zayıfım?" Canavar Royce'a baktı ama kapıdan uzaklaşmadı.

"Mar adına!" Royce sinirle haykırdı.

"*Minith Dar*," dedi Gilarabrywn ve sesi odayı gök gürültüsü gibi sarsmıştı.

"Konuştu," dedi Royce şaşkınlıkla.

"Doğru. Eski Dil'de konuşuyorlar." Arista'nın sesini duydu.

"Ne dedi?"

"Ben eminemin bilmiyorum bilmiyorum bilmiyorum iyi iyi düşünmüyorum bence anladığını "*Anlama eksikliği var*" dedi, ama ben bilmiyorum," diye bağırdı.

"Ben biliyorum." Karanlıkta Myron'un sesi duyuldu. "O, 'Anlamıyorum' dedi."

"Neyi anlamıyor?"

"Royce omuz silkmeyi duyamaz, Myron," dedi

Hadrian. "Bilmiyorum," diye cevapladı keşiş.

"Sor ona," diye önerdi Arista.

Bir süre sessizlik oldu, sonra Myron tekrar konuştu. "*Binith mon erie, minith dar?*"

Yaratık Myron'u görmezden geldi ve Royce'a bakmaya devam etti. "Belki seni duymamıştır."

Myron daha yüksek sesle bağırdı. Yine de canavar onu görmezden geldi, gözleri Royce'a sabitlenmişti.

"Mar adına," dedi Royce tekrar.

"*Minith Dar*," diye cevapladı Gilarabrywn.

"İşte bu!" diye bağırdı Myron. "*Bimar! Bimar*, Eski Dil'de *aç* anlamına gelir."

"Evet, doğru," diye onayladı Arista. "Ama sadece Royce'u duyuyor gibi görünüyor." "O bir elf," dedi Hadrian. "Belki de..."

"Tabii ki!" diye bağırdı prenses. "Tıpkı Avempartha gibi! Ona Eski Dil'de bir şey söyle, bir soru sor. '*Ere en kir abeniteeh?*' de."

"*Ere en kir abeniteeh?*" diye tekrarladi Royce.

"*Mon bir istanirth por bon de havin er main*," diye cevapladı Gilarabrywn.

"Ne dedim ve o ne cevap verdi?"

"Ona adını sordun ve o da..." Arista tereddüt etti.

"Dedi ki," diye söze Myron devam etti, " 'Adım, kendi yaptığım kılıcın üzerine yazılmıştır.

"Onunla konuşabilirsin, Royce!" dedi Arista.

"Harika, ama neden beni yemiyor?"

"İyi soru," diye cevapladı prenses. "Ama bunu sormayalım. Ona fikir vermek anlamsız."

Royce bir adım öne çıktı. Gilarabrywn kıpırdamadı. Bir adım daha attı, sonra bir adım daha, ayak parmaklarının ucunda durdu. Canavarın zeki olduğunu biliyordu ve bu, onun gardını düşürmek için kullanabileceği türden bir taktikti. Bir adım daha, sonra bir adım daha. Saldırı mesafesine girmişti; ama Gilarabrywn hala kıpırdamıyordu.

"Dikkatli ol Royce," dedi Hadrian.

Bir adım daha, sonra bir adım daha ve Gilarabrywn'in kuyruğu sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Kuyruğunu çekilince nasıl hissediyor acaba?" Royce uzanıp kuyruğuna dokundu. Gilarabrywn yine de kıpırdamadı. "Nesi var bu hayvanın? Myron, 'uzaklaş' nasıl denir?"

"*Vanith donel.*"

Royce dev yaratığın önünde durdu ve güçlü bir sesle emretti, "*Vanith donel!*"

Gilarabrywn geri çekildi.

"İlginç," dedi Royce. Aralarındaki mesafeyi kapattı. "*Vanith donel!*"

Gilarabrywn yine geri çekildi.

"Dışarı çıkmayı dene," dedi

Royce.

Hadrian kapının dışına adımını attığı anda, Gilarabrywn bir kez daha ilerledi. Hadrian odaya geri çekildi.

"*Dur* demek nasıl denir?"

"*Ibith!*"

Royce durmasını emretti ve Gilarabrywn dondu.

"Myron, *kimseye zarar verme* demek nasıl denir?"

Myron ona söyledi ve Royce bu cümleyi tekrarladı.

"Peki, *bu odadan geçmelerine izin verin* nasıl denir?" "*Melentanaria, en venau brenith dar vensinti.*"

"Gerçekten mi?" Royce şaşkınlıkla sordu. "Evet, neden?"

"Bunu biliyorum." Esrahaddon ona Avempartha'da *Melentanaria, en venau*'yu öğretmişti. Royce, Myron'un sözlerini bir kez daha tekrarladı ve üçüncü kez

Hadrian odadan çıkıp Günlerin Mahzenine girdi. Bu sefer Gilarabrywn hareket etmedi.

"*Vanith donel!*" diye bağırdı Royce ve Gilarabrywn geri çekilerek onlara geçmelerine izin verdi.

"Bu inanılmaz," dedi Arista, Hadrian ile birlikte odaya girerken. "Sana itaat ediyor."

"Keşke Avempartha'da bunu yapabileceğimi bilseydim," dedi Royce. "Çok işime yarardı."

Royce, Gilarabrywn'i uzak duvara doğru itti, büyük canavar hırsızın minik figürünün önünde geri adım attı, başını ona doğru eğdi, ama şiddet göstermedi.

"*Alminule, kal* demek," dedi Myron.

"*Alminule,*" dedi Royce ve geri çekildi. Gilarabrywn olduğu yerde kaldı. "Herkes geçsin. Her ihtimale karşı biraz dağılın."

Tek tek, geniş alanı geçtiler. Arista, Royce'un yanında açık alanda ışık sağlamak için bekledi, ta ki Gaunt - en son ayrılan - karşıya geçene kadar.

BÖLÜM 22

BÜYÜK NOVRON

Günlerin Mahzeni'nin uzak tarafındaki taş kapı kısmen açıktı ve Hadrian, Myron'dan fenerini alarak ilk giren kişi oldu. İçeride, yüksek tavanı uzun sütunlar destekliyordu. Oda küflü ve bayat kokuyordu. Duvarlar, büyük boyalı çömlekler, küpler, sandıklar ve kaselerle, gerçek boyutlu heykeller, mangallar ve çeşitli hayvan figürleriyle doluydu. Bazıları kolayca tanınabilirken, diğerleri daha önce hiç görmediği türlerdi. Her iki tarafta kemerlerle çerçevelenmiş açıklıklar bulunan bir sütun dizisi vardı ve bu odaların içinde taş lahitler bulunuyordu. Kemerlerin üzerinde kelimeler oyulmuş ve bunların üzerinde insan resimleri vardı.

Hadrian, fenerin odanın ortasındaki zemini aydınlattığında Arista'nın arkasında nefesini tuttuğunu duydu.

üç iskelet yatıyordu: iki yetişkin ve bir çocuk. Yanlarında iki taç ve bir kılıç duruyordu.

"Nareion," diye fısıldadı, "ve karısı ile kızı. Esrahaddon Venlin ile buluşmaya gittikten sonra onları buraya getirmiş olmalı."

Hadrian başparmağıyla kılıcı sildi ve üzerinde ince bir yazı ortaya çıktı. "Bu kılıç, değil mi?"

Arista başını salladı.

"Novron'un tabutu hangisi?" diye sordu Mauvin.

"En büyüğü," diye tahmin etti Gaunt. "Ve en sonda olmalı, değil mi?" Arista omuz silkti.

Myron başını geriye yaslayarak kemerlerin üzerindeki duvarlardaki yazıları okuyordu, dudakları hafifçe hareket ediyordu.

"Hangisi olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu Gaunt.

Myron başını salladı. "Yukarıda." Tavandaki yazıyı işaret etti. "Burada, buranın tüm imparatorların mezarı olduğu yazıyor."

"Bunu biliyoruz, ama Novron hangisi?"

"Tüm imparatorların mezarı, ama..." Myron tabutlara baktı, işaret parmağıyla saydı. "Burada sadece on iki tabut var.

imparatorluk iki bin yüz yirmi dört yıl sürdü. Yüzlerce olmalı."

Hadrian odada dolaşarak lahitlere baktı. Kireçtaşından yapılmış ve güzelce oyulmuş lahitlerin her biri birbirinden farklıydı. Bazılarında av ve savaş sahneleri detaylı olarak işlenmişti, ancak birinde ağaçlar ve dağlarla çevrili güzel bir göl dışında hiçbir şey tasvir edilmemişti. Bir diğerinde ise bir şehir manzarası ve inşa edilen binalar gösteriliyordu. Bazı kemerler boştu.

"Taşınmış olabilirler mi?" diye sordu Hadrian, Myron'a.

"Belki. Yine de, burada sadece yirmi niş var. Neden bu kadar az?" "Geri kalanlar muhtemelen bu kapının arkasında," dedi Magnus. mezarın en uzak köşesindeydi ve büyük sütunlar ve heykellerin önünde normalden daha da küçük görünüyordu. "Bir yazıt var."

Diğerleri mezarın arkasına, tek bir kapısı ve üzerinde tek bir satır yazı bulunan düz bir duvara doğru ilerlediler.

"Ne yazıyor, Myron?" diye sordu Royce.

" 'BURADA ELAN'IN İLK İMPARATORU, İNSANLIK DÜNYASININ KURTARICISI BÜYÜK NYPHRON YATMAKTADIR. ' "

"İşte bu," dedi Magnus. "İlk imparator içeride."

Royce ilerledi. Kapı kayadan oyulmuştu. Bir dizi taş pim kapıyı sabit tutuyordu ve yanında duvara gömülü bir kol vardı. Royce kolu tutup çevirdi, pimleri çıkardı, pimler gürültüyle sürtündü ve sonunda yerlerinden çıktılar.

Royce, hafifçe iterek Novron'un mezarını açtı.

Hadrian, herkes Royce'un arkasında dururken fenerini yüksekte tuttu. Royce ilk giren kişi oldu. Hadrian, cüppesi odayı aydınlatmaya yardımcı olan Arista ile birlikte hemen arkasından girdi. Hadrian'ın ilk gördüğü şey, kapının iki yanında duran bir çift dev fil dişi oldu. Dişler, uçları birbirine doğru kavisli olacak şekilde yerleştirilmişti. Siyah mermer sütunlar mezarın dört köşesini destekliyordu ve aralarındaki boşlukta mezar hazinelerle doluydu.

Altın sandalyeler ve masalar, büyük sandıklar ve dolaplar vardı. Bir tarafta tamamen altından yapılmış bir savaş arabası, diğer tarafta ise özenle oyulmuş bir tekne duruyordu. Bir duvarın önünde mızraklar, diğerinin önünde ise bir grup kalkan diziliydi. Altın ve gümüşten dökülmüş, mücevherlerle süslenmiş insan ve hayvan heykelleri sessiz muhafızlar gibi duruyordu. Odanın ortasında, yüksek bir platformun üzerinde büyük bir alabaster lahit duruyordu. Yanlarda, duvarlara oyulmuş olanlara benzer bölünmüş çerçeveler vardı — bir konsey, bir savaş ve bir savaşın hikayesi. Hiçbir yerde

Maribor'un tacı takdim ettiği sahne yoktu, Hadrian bunu tuhaf buldu, çünkü bu her kilisede bulunan en temel imgeydi.

"İşte bu," diye hayranlıkla mırıldandı Mauvin. "Bulduk, Novron'un mezar odasını." Kont, gülümseyerek arabaya dokundu. "Sence bu onun arabası mıydı? Savaşı bu arabayla mı gitti?"

"Sanmıyorum," dedi Hadrian. "Altın, atların çekmesi için biraz ağırdır." Arista odada dolaşarak gözleriyle etrafı araştırdı.

"Boynuz neye benziyor olmalı?" diye sordu Royce.

"Tam olarak bilmiyorum," dedi. "Ama sanırım tabutun içinde. Aslında, içinde olduğunu biliyorum. Esrahaddon onu Nevrik için oraya koydu. Açmamız gerekiyor."

Magnus keskiyi taş kapağın altına soktu ve Hadrian, Gaunt ve Mauvin kapağın etrafında pozisyon aldılar. Myron fenerini yüksekte tutarken, cüce çiviye çekiçle vurdu. Adamlar kapağı kaldırdılar.

İçinde tabut yatıyordu. Katı altından yapılmış, vücut şeklinde ve yüz, eller ve giysiler tasvir edecek şekilde oyulmuştu. Hepsi, köşeli gözleri ve belirgin elmacık kemikleri olan, özenle işlenmiş bir miğfer takan küçük, ince bir adamın görüntüsüne bakakaldılar.

"Anlamıyorum," dedi Gaunt. "Ne... ne görüyoruz?"

"Bu sadece bir kutu," dedi Mauvin. "Sadece süs. Bunu da açmamız gerekiyor."

Cücenin evik parmakları mandalları buldu ve açtı, herkes kapağı kaldırmaya yardım etti. Bir kez daha, hepsi içeriye baktılar. Önlerinde Büyük Novron'un kalıntıları yatıyordu.

Hadrian, kırılğan, çürümüş kemiklerden, hatta belki tozdan oluşan bir yığın bekliyordu, ama bunun yerine derisi, saç ve giysileriyle tam bir ceset buldular. Kumaş griydi ve çürümüş, nefesleri bile onu ufalamaya yetiyordu. Derisi hala sağlamdı, ama kurumuş ve tütsülenmiş sığır eti gibi koyu renkteydi. Gözleri yoktu, sadece oyuklar kalmıştı, ama ceset olağanüstü bir şekilde korunmuştu.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu

Gaunt. "İnanılmaz," dedi Myron.

"Gerçekten," diye ekledi Magnus.

"Olamaz," diye haykırdı Mauvin.

Hadrian büyülenmiş bir şekilde yüzüne baktı. Dış kapak gibi, keskin ve narin hatlara sahipti, köşeli gözleri ve belirgin sivri kulakları vardı. Elleri zarıftı, uzun ince parmaklarında hala üç yüzük vardı, biri altın, diğeri gümüş ve biri siyah taştan. Metal bir kutunun üzerine düzgünce katlanmışlardı ve üzerinde şu kelimeler kazınmıştı

Nevrik'e

Esrahaddon'dan

"Dikkatli ol," dedi Royce, elleri inceleyerek.

"Orada bir şey var," dedi Arista. "Büyü hissediyorum." "Eğer boynuzsa, hissetmen normal, değil mi?" diye sordu Hadrian.

"Boynuz değil. Kutunun üzerinde bir şey var, bir tür tılsım."

"Muhtemelen varis dışında herkesi öldürecektir," diye tahmin etti Magnus.

Hepsi Gaunt'a baktı.

"Bir sopayla falan dürtebilir miyim?" diye sordu.

"Esrahaddon sana zarar verecek hiçbir şey yapmazdı," dedi Arista. "Hadi, al şunu. O bunu senin için bıraktı, sayılır."

Gaunt madalyonunu eline aldı ve ovuşturdu, sonra uzanıp kutuyu yakaladı ve Novron'un elinden çekip aldı.

Duvarların etrafındaki aplıklar mavi alevlerle parladı. Mezarın içinde soğuk bir esinti esti ve Gaunt kutuyu düşürdü.

"Hoş geldin Nevrik, eski dostum," dedi bir ses ve hepsi dönüp önlerinde duran Esrahaddon'un görüntüsünü gördüler. Arista'nın giydiği cüppeyle aynı cüppe giymişti, ancak bu tamamen beyazdı. Hadrian'ın onu Ratibor'da son gördüğü zamanki haliyle aynı görünüyordu.

"Eğer kulakların bu sözleri duyuyorsa, terörün gölgesi kaçmış demektir ve sen imparatorudur. Keşke Jerish'in senin yanında olup olmadığını bilebilseydim. Rüyaların ölümlülerin dünyasında kalma ihtimaline karşı, ona hayattayken sakladığım şeyi sunuyorum: minnettarlığımı, hayranlığımı ve sevgimi.

"Ellerime bulaşan masumların kanı, ruhumu affedilemez bir suçla damgaladı. Taşları parçalayan ve etleri yırtan benim günahımdır. Sevgili evimizi harap eden bendim. Şimdi bundan bahsetmek delilik gibi gelse de, kıvılcım çaktı bile. Yine de kararlıyım. Yarın geldiğinde, tek bir Cenzar veya Teshlor'a nefes ne de kalp atışı bahsedilemez. Onların kötülüğünü benimle birlikte götüreceğim, tehdit ortadan kalkacak, gece sona erecek, sen daha iyi bir günün güneşi altında yürüyebilirsin.

"Babanın hesaplaşmasının ve onların ciddi dinlenişinin kutsal salonlarında, Mawyndulë'nin hala hayatta olduğuna eminim. Gözlerim iki bin yıldır intikamı alınmamış bir cinayete odaklandığında, onların fısıltıları bir ağıt haline geliyor.

Bu duvarları saran ruh iğrençtir, çünkü onun ahlaksızlığının ulaştığı derinlikler hayal gücünün ötesindedir. Biz sadece yarısını biliyorduk! Boynuz ve tanrı tarafından yasaklanmış olan bu iblisin, yasayı aşmak niyetinde olduğuna inanıyorum. Bir yarık buldu ve kaymak için uzandı, çünkü bin yıllık üçluden sonra hayatta kalırsa, yoluna hiçbir kısıtlama çıkmayacak. Şimdi onun hayatta kalmamasını sağlamak için gidiyorum. O benim sanatımın ötesinde bir usta olsa da, benim sanatım onu yok edecek. Bir şeytanı öldürmek için, ben de bir şeytan olmalıyım. Binlerce kişinin katili olacağım, lekeleneyeceğim ve bunu, her şeyi yok etmek isteyen bu alevi söndürmenin bedeli olarak kabul edeceğim.

"Boynuz senin olsun. Onu güvende tut. Avempartha'da aynı şeyi sunmak için meydan okuma gününe karşı uyarıda bulunarak onu çocuklarına teslim et. Jerish'i şampiyon olarak gör - Instarya'nın sırları, tüm umutların bağlı olduğu iplik olmaya devam ediyor.

"Hoşça kal, imparatorun oğlu, benim imparatorum, öğrencim, dostum. Şimdi Mawyndulë ile yüzleşmeye gidiyorum, senin yaşaman için ölmeyi onurlandırıyorum. Beni gururlandır, iyi bir hükümdar ol."

Esrahaddon'un görüntüsü ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu ve apliklerdeki ateşler söndü, onları bir kez daha karanlık ile aralarında sadece fenerin ışığıyla baş başa bıraktı.

"Herkes duydu mu? Keşke bunu yazacak bir şeyim olsaydı," dedi Hadrian. Sonra Myron'u fark edince gülümsedi. "Daha da iyisi."

Royce diz çöküp kutuyu inceledi. Kilit yoktu ve dikkatlice kapağı kaldırdı. İçinde bir koç boynuzu vardı. Altın, gümüş, mücevher veya kadife gibi süslemeler yoktu. Tek süslemesi, yüzeyini çevreleyen çok sayıda işaret ve okuyamadığı ama tanıdığı bir dilde yazılmış harflerdi.

"Görünüşü pek etkileyici değil, değil mi?" dedi

Magnus. Royce boynuzu kutuya geri koydu.

"Bunların anlamı ne?" diye sordu Mauvin. Üzüntülü bir ifadeyle, hazine yığınının içindeki altın bir sandalyeye oturdu. Gözleri birinden diğerine geçerek, arayış içindeydi.

"Novron bir elfdi," dedi Royce. "Safkan bir elf."

"İlk gerçek imparator, insanlığın kurtarıcısı, bir insan bile değil miydi?" Magnus mırıldandı.

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu Mauvin. "O, elflerle savaşı yönetti. Novron elfleri yendi!"

"Efsanelere göre Novron, Persephone'ye aşık olmuş. Belki de bunu aşkından dolayı yapmıştır," dedi Myron, odada dolaşarak nesnelere bakarken.

"O zaman Techylor ve Cenzlyor elfler miydi?" dedi Hadrian. "Hatta Novron'un gerçek kardeşleri bile olabilirler."

"Bu, lahitlerin sayısının az olmasını açıklıyor," diye işaret etti Myron. "Nesiller daha uzundu. Oh! Ve Eski Dil, eski bir dil değil, elf dilidir. İlk imparatorun ana dili. Düşünsenize. Kilisenin dili elf diline benzemiyor... elf dilidir."

"Bu yüzden Thranic heykellerin kafalarını kesiyordu," dedi Royce. "Onlar imparatorların ve belki de Cenzlyor ile Techylor'un gerçekçi tasvirleriydi."

"Ama bu nasıl olabilir?" diye sordu Mauvin. "Bir elf nasıl imparator olabilir? Bu bir hata olmalı! Novron, Maribor'un oğlu, bizi elflerden kurtarmak için gönderildi... Elfler..."

"Evet?" diye sordu Royce.

"Oh, bilmiyorum," dedi Mauvin, başını sallayarak. "Ama olması gereken bu değil."

"Kilise böyle olmasını istemiyordu," dedi Royce. "Bu yüzden Edmund Hall'u hapsedtiler. Onlar biliyorlardı. Saldur biliyordu, Ethelred biliyordu, Braga biliyordu..."

"Braga!" diye haykırdı Arista. "Demek bunu kastetmişti! Ölmeden önce, Alric ve benim insan olmadığımızdan, pisliğin hüküm sürmesine izin verdiğimizden bahsetmişti. Bizim elf olduğumuzu düşünüyordu! Ya da en azından biraz elf kanı taşıdığımızı. Essendonlar Novron'un varisleri olsaydı, öyle olurduk. Sır bu—bu yüzden mirasçıyı avladılar. Kilise, elflerin artık insanlığı yönetmemesi için Novron soyunu yok etmeye çalışıyordu. Venlin de bunu yapmaya çalışıyordu. Teshlor Loncası ve Cenzar Konseyi'ni, insanlığın daha büyük iyiliği için, elflerin yönetiminden kurtulmak için imparatora karşı birleşmeye ikna etti."

"Instarya," diye mırıldandı Myron köşeden, göze çarpan bir yerde asılı duran yıpranmış ve ezilmiş bir kalkanı izlerken.

"O nedir?" diye sordu Hadrian.

"Buradaki kalkanın üzerindeki işaretler," dedi. "Bunlar elf kabilesi Instarya'ya, savaşçılara ait. Novron, Instarya klanından geliyordu."

Arista, "Novron neden kendi halkıyla savaştı?" diye sordu.

"Bunların hiçbir önemi yok," dedi Gaunt onlara. "Hâlâ kapana kısılmış durumdayız. Tabii, sizden biri benim görmediğim bir kapı fark etmediyse. Bu hazine dolu mezar, tabii ki, buna üflemek bir işe yararsa, çıkmaz sokaktır." Gaunt boynuzuna baktı.

"Hayır, dur!" diye bağırdı Arista, ama çok geçti.

Gaunt kornayı dudaklarına götürüp üflediğinde herkes irkildi.

Hiçbir şey olmadı.

Enstrümandan hiçbir ses çıkmadı. Gaunt sadece yüzü kızardı, yanakları sanki bir trompetçinin pandomimini yapıyormuş gibi sessizce şişti. Hayal kırıklığıyla boynaza baktı. Gözünü ağızlığı dayadı ve içine baktı. Küçük parmağını içine sokup oynattı, sonra tekrar üflemeye çalıştı. Hiçbir şey olmadı. Tekrar tekrar üfledi ve sonunda tiksinierek onu yere attı. Tek kelime etmeden arabaya doğru yürüdü, oturdu ve sırtını altın jantlı bir tekerleğe dayadı.

Arista enstrümanı aldı ve elinde çevirdi. Sadece basit bir boynuzdu, uzunluğu biraz fazla bir fit, hoş bir kavisi vardı. Ucu koyu, neredeyse siyahtı ve geniş ucuna doğru hızla solarak beyaza yakın bir renge dönüşüyordu. Üzerinde ince oyulmuş birkaç halka şeklinde işaret vardı. Özel bir yanı yoktu. Boynuz sadece eski görünüyordu.

"Myron?" diye seslendi ve keşiş hazinelerden başını kaldırdı. "Bunu okuyabilir misin?"

Myron fenerin yanındaki boynuzu aldı ve dikkatle inceledi. "Bu Eski Dil... ya da elf dili, sanırım, değil mi?" Boynuzu inceledi ve gözlerini kısarak, ağzını ve burnunu buruşturdu, gözleri çalışırken parmaklarıyla boynuzu döndürdü. "Ah!"

"Ne?"

"Şöyle yazıyor: *'Beni çal, Ferrol'un oğlu, efendinle tartış, benim sesimle ona meydan okuyacaksın, artık kılıçla değil.*

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu

Mauvin. Myron omuz silkti.

"Hepsi bu mu?" diye sordu

Arista. "Hayır, daha fazlası var.

Ayrıca şöyle diyor:

*Ben Ferrol'un elinden bir armağanım
bu yasalar kaosu durdurmak için
Hiçbir kral ölmeyecek, hiçbir tiran
parçalanmayacak Benim tehlikeli
sesim dışında.*

*Kardeşlerini sonsuza dek vuran
sessiz eli lanetliyorum, Karanlık ve
ışığın kaderi böyle olsun, bedeli de
öyle.*

*Dudaklarımdan çıkan nefes
yüksek sesle meydan okumasını,
Kral tahtı için meydan okumanı,
böylece herkes toplanabilir ve kimse
korkmasın.*

*Ama bin üç yıl sonra, ölümle
ağlamadığım sürece,
hiçbir meydan okuma, hiçbir
tartışma, ölmeye terk edilmiş bir
nesil.*

*Sesle birlikte güneş batacak ve yenisi
doğacak,
savaş başlayacak ve ikisinden
biri kalana kadar sürecek.*

*Ferrol'un eli ile korunan rakipler
arasında bir bağ kurulacak,
Diğerinin kılıcı, kemiği ve becerisi
dışında her şeyden korundu.*

Şampiyon savaşmaya çağrılırsa

*Ferrol'un Eli çağrılır,
Şampiyonu her şeyden korur
ve şampiyonu, bir tanesi hariç,
tehlikeden korur.*

*Savaş biri için son
diğeri için ise herkesin şarkı
söyleyeceği bir son.
Çünkü mücadele sonunda bittiğinde
galip gelen kral olacaktır.*

"Bu bir silah değil," dedi Hadrian. "Sadece bir boynuz. Liderlik hakkı için törenle meydan okumak için kullanılır, eldiven atmak veya birinin yüzüne tokat atmak gibi. Myron, bize elflerin eski zamanlarda klanlar arasında iç çatışmalar yaşadığını söylediğini hatırlıyor musun? Çözüm bu olmalı. Elfler kendilerini kimin yöneteceğine böyle karar veriyorlar. Sadece bir kez meydan okuyabilecekleri yazıyordu... Ne demiştin? Bin üç yıl mı?"

"Aslında bunun üç bin yılda bir kez anlamına geldiğini düşünüyorum."

"Doğru, Novron bunu elflerin kralına meydan okumak için kullanmış ve kazanmış olmalı, böylece savaşı sona erdirip hem elflerin hem de insanların kralı olmuş."

"Bunun bize nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum," dedi Gaunt. "Neden buraya gelme zahmetine girdik? Bu, elf ordusunu nasıl durduracak?"

"Gaunt, bunu çalarak onlara hükmetme hakkını talep ettiğini ilan etti," dedi Arista. "*Böylece herkes toplanabilir ve kimse korkmaz.* Tahminimce, şimdi savaşmayı bırakıp Gaunt ile kralları arasındaki teke tek dövüşün sonucunu beklemeleri gerekecek."

"Ne?" Gaunt endişeyle başını kaldırdı.

"Sadece Gaunt onu çalmadı," dedi Hadrian. "Sanki bozulmuş gibi."

"Yani boynuz bizi buradan çıkarmayacak mı?" diye sordu Gaunt. "Hayır," dedi Arista üzgün bir şekilde.

"Hayır, çıkarmayacak."

"Peki, bir cücenin neler yapabileceğini görelim o zaman," dedi Magnus ve çekicini çıkararak duvarları incelemeye başladı, oraya buraya vurup, kulağını dayayıp, hatta taşı yaladı. Novron'un mezarının etrafında dolaştı ve sonra

daha büyük olan krallar mezarına geçti. Diğerleri mezarın içinde dolaşarak içindekileri incelerken, Hadrian çantaları karıştırdı. "Burada muhtemelen binlerce kilo altın var," dedi Gaunt, bir vazo alıp, sanki varlığıyla onunla alay ediyormuş gibi, üzgün bir ifadeyle ona bakarak.

"Ne faydası var ki?"

"Hepsini Ella'nın elmalı turtasından bir tabak karşılığında takas ederdim," dedi Mauvin. "Onun güvecini bile umursamazdım, ki onun güvecini hiç sevmezdim."

"Onun yahnisini hiç yemedim ama turtasını hatırlıyorum," dedi Myron. Duvara yaslanmış, hala boynuzu inceliyordu. "Çok güzeldi."

Hepsi bir süre sessizce diğer odada cücenin çekicinin sesini dinlediler. O zayıf *tınlama sesi* Arista'nın sinirlerini bozdu.

"Sarayda çalışırken Ella *gibi davranıyordum*," dedi Arista. "Ama sadece yerleri siliyordum. Yemek yapmıyordum. O harika elmalı turta yapardı. O..."

Mauvin başını salladı. "Kaçış sırasında öldürüldü." "Oh." Arista başını salladı.

"Sence bu nedir?" diye sordu Gaunt, boğa ile kuzgunun karışımı gibi görünen bir heykelciği kaldırarak.

Arista omuz silkti. "Ama güzel."

"Ne kadar?" diye sordu Mauvin, Hadrian savaş arabasının tekerleğine otururken.

"Üç gün," dedi, "eğer tasarruf edersek."

Cücenin çekicinin sesi kesildi ve Magnus geri döndü. Uzun yüzü her şeyi anlatıyordu. İçeri girip altın sikkelerin üzerine oturdu, sikkeler neşeyle şingirdadı. "Sanırım gömülecek daha kötü yerler de var."

"Alric," dedi Arista aniden. "O zaman onu düzgün bir şekilde gömmeliyiz."

"İyi bir şekilde gömülecek," dedi Myron. "Ve bir kralın mezarına."

Arista, teselli olmuş gibi görünmeye çalışarak başını salladı.

"Royce ve ben onu alacağız," dedi Hadrian.

"Ben de onun tabutunu taşıyanlardan biri olmalıyım," dedi Mauvin ve onları dışarıya kadar takip etti.

Onun cesediyle geri döndüler ve onu nazikçe altın bir masanın üzerine yatırdılar. Arista üzerine bir battaniye örttü ve herkes onun etrafında daire şeklinde toplandı.

"Sevgili Maribor, ebedi babamız," diye başladı Myron, "burada kardeşimiz Alric Essendon'a veda etmek için toplandık. Onu hatırlamanı ve onu nehrin ötesindeki şafak ülkesine uğurlamanı rica ediyoruz." Gözleri yeniden yaşlarla dolan Arista'ya baktı.

"Alric benim kardeşimdi..." Gözyaşları onu ele geçirdiğinde sözünü yarıda kesti. Hadrian kolunu omuzlarına doladı.

"Alric benim en iyi arkadaşımdı," diye devam etti Mauvin. "Her zaman üçüncü kardeşim derdim. Kadınlar konusunda rakibim, macera planlarında suç ortağım, prensim ve kralımdı. Zamanından önce taç giydi, ama o zamanlar ne kadar az zamanı kaldığını bilmiyorduk. Terörün hüküm sürdüğü bir dönemde iyi bir hükümdar oldu. Sonuna kadar bir krala yakışır cesaret ve kahramanlık gösterdi." Bir an durdu, battaniyeyle örtülü cesede baktı ve elini Alric'in göğsüne koydu. "Artık taç yok, Alric. Sonunda ondan kurtuldun." Mauvin yüzündeki gözyaşlarını sildi.

"Başka kimse..." Myron sözünü başlatırken Gaunt öne çıktı ve tüm gözler dikkatle ona döndü.

"Sadece şunu söylemek istedim" —bir an durakladı—"Senin hakkında yanılmışım." Birkaç saniye tereddüt etti, sanki daha fazla şey söyleyecekmiş gibi, sonra geri adım atmadan önce diğerlerine garip bir bakış attı. "Hepsi bu."

Myron tekrar Arista'ya baktı.

"O iyi," dedi Arista basitçe başını sallayarak. "En azından bunu biliyorum."

"Ve böylece, Lord," diye devam etti Myron başını eğerek, "kralımıza, kardeşimize ve iyi dostumuza veda ediyoruz. Yeni bir şafağın ışığı ruhunu aydınlatsın."

Myron son kutsama şarkısını söylemeye başladı ve Magnus dahil herkes ona eşlik etti.

*Maribor'a, sana yalvarıyorum
Tanrı'nın ellerine seni
gönderiyorum Ona huzur ver, sana
yalvarıyorum
Ona huzur ver, senden rica ediyorum
İnsanların tanrısı yolculuğuna eşlik
etsin.*

Mauvin mezardan çıkıp mahzene girdi ve tozlu bir taçla geri döndü, onu Alric'in göğsüne koydu. "Bazen hayallerin bedeli, onları gerçekleştirmektir."

Arista daha fazla kalamadı. Boğuluyormuş gibi hissetti ve mahzene çıktı. Nişlerden birine girip çömeldi ve lahitlerden birinin arkasına saklandı. Sırtını köşenin ortasına dayadı. Dizlerini kaldırdı ve yerleştiğinde kendini ağlamaya bıraktı.

O kadar şiddetli titriyordu ki sırtı duvara çarpıyordu. Gözyaşları yüzünden akıyordu. Gözyaşlarının durmadan akmasına izin verdi, cüppesinin üzerine damlayarak onu kararttı, ta ki sönene kadar.

Gaunt'ın kornayı çaldığında elfleri durdurduğunu, belki de onları duyup kurtarmaya geldiklerini inanmak istedi, ama bu bir yalan gibi geliyordu. Kendini kandırıyordu çünkü umut edecek başka bir şey yoktu, umutsuzluğun ötesinde bekleyecek bir şey yoktu. Karanlıkta, başını kollarına yaslayıp uykuya dalana kadar ağladı.

BÖLÜM 23

GÖKYÜZÜ DÖNÜYOR

Demirci, miğferin son perçinini çakarken, gürleyen gök gürültüsü duvarları ve ayaklarının altındaki zemini sarsmaya devam etti. Yaşlı adamın yüzünde, tıraş olacak vakti olmayan sakalının gri kıllarının arkasında kısmen gizlenmiş derin çizgiler vardı. "İşte buradasın evlat. Bulabileceğin en iyi miğfer. Seni koruyacaktır. Kafanı iyi koru. Savaş kapımızda evlat, ama merak etme, duyduğun sadece gök gürültüsü."

"Onların gök gürültüsü," diye cevapladı Renwick.

Demirci bir anlığına ona merakla baktı; sonra Renwick, adamın yüzünde korku belirdiğini gördü.

"Sen o çocuksun, değil mi? Bizi uyaran çocuk. Elf ordusunun önüne geçen çocuk. Onları gördün, değil mi?"

Renwick başını salladı. "Ben görmedim, ama evet, arkadaşım gördü."

"Şeytanların neye benzediğini söyledi mi? Söylentiye göre, elf gören herkes taşa dönüşüymüş."

"Hayır, ama onların müziğine kulak asmam."

"Artık Breckton'ın şövalyesisin, ha? Silahlı mareşalin yardımcısı mısın?"

Renwick omuz silkti. "Yardımcının ne olduğunu bile bilmiyorum."

Yaşlı demirci, başının üstünde özellikle gürültülü bir gök gürültüsü patlarken, kirli bir bezle yüzündeki teri silerek güldü. Renwick bunu göğsünde hissetti.

"Yardımcı," dedi demirci. Renwick yine omuz silkti. "Onun uşak, haberci ve şövalyesinin hepsi bir arada gibisin, ama hizmetkardan çok asistan gibisin, yani biraz saygı göreceksin."

"Ama ne yapmam gerekiyor?" "Ne derse onu yap, evlat, ne derse."

Renwick miğferi başına taktı. Alnına tam oturdu ve kalın çıtalar yumuşak ve yastıklayıcıydı. Yumruğunun topuyla kafasına vurdu. Miğfer darbeyi emdi. Neredeyse hiçbir şey hissetmedi.

"İyi."

"Sorun yok. Şimdi Breckton'a geri dön. Benim daha yapacak işlerim var, sanırım senin de öyle."

Dışarıda sokaklar ıslaktı; sıcak hava karın bir kısmını eritmişti. Buz sarkıtları damlıyor, yağmur sesi gibi sesler çıkarıyordu, gökyüzünde bulutlar dönüyor ve gök gürültüsü patlıyordu.

Büyük bir su birikintisinin üzerinden atladı, ancak zırhın ek ağırlığını hesaba katmamıştı. Daha önce hiç zırh giymemişti. Sadece bir göğüs zırhı ve miğferdi, ancak kalkan ve kılıç da eklenince dengesi bozuldu. Yeterince zıplayamadı ve ortasına sıçrayarak ayağını buz gibi suyla ıslattı. Her an saldırıya uğrayacakmış gibi kalkanı tutarken kendini aptal hissetti. Diğer askerler kalkanlarını sırtlarına asmışlardı. Sokakta durup kayışları inceleyerek bunu nasıl yapacağını anlamaya çalışırken, gökyüzünde bir şimşek çaktı ve korkunç bir çatırtı duydu. Sokaktaki insanlar kapı aralıklarına saklandılar, gözleri gökyüzüne çevrilmişti. Bu onu tekrar harekete geçirdi ve İmparatorluk Meydanı'na kadar koşarak gitti.

Erkekler açık alanı doldurmuştu. Askerler ve şövalyeler kaldırım taşlarının kuru kısımlarına oturmuş ya da su birikintilerinin içinde duruyorlardı. Kalkanıyla ya da kılıcıyla kimseye çarpmamaya çalışarak ilerledi. Renwick kendini göze çarpan hissetti. Dişleri eksik ve yüzleri yaralı adamlar, kalabalığın arasından geçmeye çalışırken ona öfkeyle bakıyorlardı. Cildinde bir sıcaklık hissetti, ne kadar gülünç görüldüğünü fark edince yüzü utançtan kızardı. Renwick oraya ait olmadığını biliyordu, onlar da biliyordu.

"Renwick! Buraya gel, evlat!" Tanıdık bir ses duydu ve Sir Elgar'ın meydanın ortasından el salladığını gördü. Onu görmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

"Yer açın!" diye bağırdı Elgar ve Sir Gilbert ile Sir Murthas'ı kenara çekilene kadar tekmeledi. Renwick hızla oturdu ve görünmez olmaya çalıştı.

"Al bakalım, evlat." Elgar kalkanı ondan aldı. "Böyle taşı." Kolunu sertçe çekip uzun kayışı omzuna geçirdi. "Böyle çok daha kolay."

"Teşekkürler," dedi, kılıcının arkasında düz durduğundan ve kimsenin yoluna çıkmadığından emin olarak. Aniden Elgar göğsüne sertçe yumruk attığında bir sarsıntı hissetti

Renwick geriye doğru sallandı ve şaşkınlıkla yukarı baktı. "İyi zırh!" Şövalye ona sırtıttı ve başını salladı.

Bir an sonra Murthas hançerini çekti ve kabzasıyla ona sertçe vurdu. Ses yankılandı ve Renwick yine şok olmuş bir şekilde geriye doğru sallandı, ama yaralanmamıştı. "Mükemmel."

"Durun!" Renwick korkuyla onlara bakarak bağırdı.

İkisi güldü.

"Gelenek, evlat," dedi Elgar. "Yeni zırhı düşmanlardan önce arkadaşların test etmesi iyi şans getirir. Oturduğumuz için Novron'a şükret!"

"Evet!" dedi Sir Gilbert. "İlk miğferimi aldığımda, Sir Biffard onu o kadar sert vurdu ki bayıldım, ama Lady Bethany'nin bakımında uyandım, bu yüzden yeni zırhın sertçe vurulmasının iyi şans getirdiğini doğrulayabilirim!"

Şövalyeler yine güldüler.

"Bu velet kim?" Renwick'in karşısına oturan adam sordu. Sarı saçları omuzlarına kadar uzanıyordu, mavi gözleri safir kadar parlaktı. Üzerinde, altınla işlenmiş sarmaşık ve gül desenli süslü bir zırh vardı. Omuzlarında, saf altın bir broşla tutturulmuş mor kadife bir pelerin vardı.

"Bu Renwick, Majesteleri," diye cevapladı Murthas. "Başka bir adı var mı bilmiyorum. Yakın zamana kadar sarayda sayfa olarak çalışıyordu. Şimdi Sir Breckton'ın emir subayı."

"Ah!" dedi adam. "Korkusuz binici!"

"Evet, Majesteleri, o."

"Bize büyük bir hizmet ettin, Renwick. Seninle birlikte savaşmaktan memnuniyet duyarım."

"Ah, teşekkürler, ah..."

"Kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi?" diye gülerek sordu ve diğerleri de ona katıldı.

"Bu, Kral Armand'ın oğlu, Alburn Prensi Rudolf," dedi Murthas.

"Oh!" dedi Renwick. "Onur duyduğum, Majesteleri."

"Öyle olmalısın da," dedi Murthas. "Bugünlerde şövalyelerinin yanında savaşmaya istekli prensler çok az, savaştan önce bizimle oturmaya istekli olanlar ise daha da az."

"Ha!" Rudolf güldü. "Beni övme, Murthas. Ben sadece kadınların ve çocukların boğucu sohbetlerinden kaçmak için buradayım. Bu günlerde kalede bir sıkıcılık var. Koridorları sosis gibi dolduruyorlar."

sosis gibi dolduruyor. Bir çocuk ya da kadın geçmeden işeyemiyorsun. Ve onlar kaliteli içkiyi takdir etmiyorlar!"

Prens, içinde kehribar rengi sıvı bulunan kristal bir sürahiyi çıkardı ve neşeyle salladı. İlk yudumu aldı, dudaklarını yüksek sesle şapırdatıp, sağındaki Sör Elgar'a uzattı. "İmparatoriçe'nin özel zulası," dedi prens abartılı bir fısıltıyla. "Ama duyduğuma göre o içki içmiyor ve eminim ki *bu* gün şövalyelerinin biraz ısınmasına izin verecektir."

Elgar bir yudum aldı ve şişeyi Renwick'e uzattı, ama Renwick şişeyi elinde tuttu, içmedi.

"Ha-ha!" dedi Elgar, ona bakarak. "Delikanlı ilk dövüşünden önce sarhoş olmaktan korkuyor! İç şunu delikanlı, garanti ederim ki sorun olmaz. İki şişe içsen bile, karnındaki ateş o içki kafana ulaşmadan yakıp bitirir."

Renwick şişeyi eğdi, yuttu ve içkinin boğazını yakarak aşağıya doğru aktığını hissetti.

"Aferin oğlum!" Elgar alkışladı. "Bugün seni bir erkek yapacağız, orası kesin!"

Başının üzerinde kocaman siyah bulutlar dönüp dururken ve gökyüzü öğlen vakti kararımış gibi görüne kadar koyulaşırken, şişeyi Murthas'a uzattı. Kalan ışık, ürkütücü yeşil bir parıltı yayıyordu. Şimşekler çakmaya ve gök gürültüsü patlamaya devam etti. Yine de, omuz omuza oturan adamların arasında, ter kokularını koklayarak, kaygısız kahkahalarını, geçirtilerini, küfürlerini ve müstehcen şakalarını dinleyerek, Renwick kendini güvende hissetti. İçki onu ısıttı, rahatlattı. Elini yeni kılıcının kabzasına koydu ve sıkı. Bu savaşı kazanabileceklerini düşündü. Kazanacaklarını hissetti ve zafer kazananlar arasında yer alacağını düşündü.

"Şişeyi sakla!" diye bağırdı prens ve Sir Gilbert, Sir Breckton gelip dairenin ortasına doğru yürürken, yüzünde komik bir ifadeyle şişeyi kalkanının altına sakladı.

"Demek buradasın!" dedi, Renwick'i fark edince. "Zırhını ve kılıcını almışsın, görüyorum. Güzel." Kalabalığı susturmak için ellerini kaldırdı. "Askerler! İmparatoriçe adına sizi buraya topladım. Herkes diz çöksün!"

Askerler ayaklarını ve kılıçlarını gürültüyle sürttüler. Renwick, tamamen beyaza bürünmüş, küçük ve ince yapılı imparatoriçe Modina'nın, çamur ve kül yığınlarının ortasında bir kar tanesi gibi erkeklerin arasına girdiğini gördü. Merkezde duran bir kutunun üzerine çıktı ve gülümseyerek etrafına baktı. Birkaç adam başlarını eğdi, ama Renwick bunu yapamadı;

gözlerini ondan ayırması imkansızdı. O, Renwick'in gördüğü en güzel şeydi ve hala yanaklarında bıraktığı öpücüğü hissediyordu. O günden önce, onu sadece bir kez görmüştü, balkondan şehre hitap ederken. O gün, diğerleri gibi hayranlıkla ayakta durmuş, onu hayranlıkla izlemişti — çok etkileyici, çok güçlüydü. Şimdi, dördüncü kattaki ofiste olduğu gibi, önünde gördüğü bir kadındı. Masumiyetin resmi, sanki ışıkla yıkanmış gibi üzerine düşen tertemiz beyaz bir elbiseye sarılmıştı. Modina ceket ya da pelerin giymemişti. Altın gibi parıldayan, çözülmüş saçları omuzlarına dökülüyordu. O kadar genç görünüyordu ki, ondan çok da büyük değildi, ama gözlerinde yılların acısı ve zor kazanılmış bilgeliğin yaşlandırdığı izler vardı.

"Elfler geliyor," diye başladı, sesi rüzgarda yumuşak ve zayıftı. "Raporlara göre güneyden bir ordu bu yola doğru ilerliyor. Henüz kimse kesin sayı veya askerlerin sayısını vermedi." Gökyüzüne baktı ve nefes aldı. "Biz insanlığın son kalesiyiz. Sizler son ordumuz, son savaşçılarımız, ırkımızın son savunucularısınız. Eğer bu şehri ele geçirirlerse..." Tereddüt etti ve birkaç kişi başını eğdi.

Sanki her bir yüzü dikkatle inceliyormuş gibi arkasına baktı.

"Hiçbiriniz beni tanı mıyorsunuz," dedi, sesi değişerek resmi tonunu kaybetti. "Bazıları beni balkonda veya koridorda görmüş. Bazıları benim hakkımda, bir tanrıça ve kurtarıcınız Novron'un kızı olduğumla ilgili hikayeler duymuş. Ama beni tanı mıyorsunuz." Kollarını yanlara doğru kaldırdı ve yavaşça döndü. "Ben Dahlgren Köyü'nden Thrace Wood, Theron ve Addie'nin kızıyım. Ben sadece çiftçi bir ailenin fakir bir köylüsüyüm. Kardeşim Thaddeus, Thad, bir fiçı ustası olacaktı, ta ki bir gece babamı aramaya giderken evimin kapısını açık bırakana kadar. Işık..." Tereddüt etti ve bu duraklama Renwick'in kalbini sıkıştırdı. "Açık kapıdan giren ışık bir elf canavarı çekti. Evimi parçaladı ve ailemi öldürdü. Bir gün evlenmeyi umduğum çocuğu öldürdü. En iyi arkadaşlarımı, onların ebeveynlerini, hatta hayvanları bile öldürdü. Sonra babamı öldürdü, yaşamak için son nedenimi. Ama beni öldürmedi. Hayatta kaldım. İstememiştim. Ailem, hayatım yok olmuştu."

Onlara baktı ve Renwick, dişlerini sıkarken yumuşak çenesinin sertleştiğini gördü.

"Ama sonra yeni bir aile buldum, yeni bir hayat." Ellerini onlara uzattı ve sesi güçlenip yükselirken gözlerinde yaşlar parladı. "Artık siz benim ailemsiniz, babalarım, kardeşlerim, oğullarım ve bir daha asla kapıyı açık bırakmayacağım. Canavarı içeri almayacağım. Bir daha asla kazanmasına izin vermeyeceğim

! Benden, sizden, hepimizden çok şey aldı! Dunmore'u, Ghent'i, Melengar'ı, Trent'i ve Alburn'u yok etti. Birçoğunuz evlerinizi, topraklarınızı, ailelerinizi kaybettiniz ve şimdi buraya geliyor, ama daha ileri gitmesine izin vermeyeceğiz! Burada durduracağız! Burada savaşaacağız! Burada kaçmadan, çekinmeden, boyun eğmeden düşmanımızla yüzleşeceğiz. Burada direneceğiz ve burada onu öldüreceğiz!"

Şövalyeler alkışladı; askerler ayağa kalktı ve kalkanlarına kılıçlarını vurdu.

"Düşman geliyor, Sör Breckton," diye bağırdı gürültünün üstüne. "Alarmı çalın."

Breckton elini salladı ve dükkanların çatılarındaki adamlar ayağa kalktı ve uzun pirinç kornalarla fanfarlar çaldı. Diğer kornalar da bu çağrıyı yankıladıkça ses tüm şehirde yankılandı. Kısa süre sonra Renwick kiliselerin çanlarının çaldığını duyabildi. Sokaktaki insanlar bu işarete hemen kulak verdiler ve sığınaklara yöneldiler.

"Surlara, askerler!" diye emretti Breckton ve hepsi ayağa kalktı.

Yıldırım tekrar çaktı; bu sefer Renwick, çarpık parmak şeklindeki ışığın Coswall Caddesi'ndeki tahıl silosuna çarptığını gördü. Bir parlama ve ardından çatı alevler içinde patlayarak alevler yükseldi.

"Herkes zindana!" diye bağırdı Amilia, avlunun ortasındaki vagonun üzerinde dururken, başının üzerinde yıldırımlar çakıyor ve kule çatıları patlıyordu.

Sadece birkaç dakika önce, bir yıldırım onun çok da uzak olmayan bir yerde, şehirde bir şeye çarpmıştı. Derisinde garip bir karıncalanma hissetti ve saçları sanki düzinelerce görünmez parmak tarafından kaldırılmış gibi diken diken oldu. Ağzında metal tadı vardı; ardından kör edici bir ışık ve hemen ardından sağır edici bir çatırtı geldi. Bir şey patladı ve onu arabadan neredeyse fırlatıyordu. Dalgalı bir nehrin ortasındaki bir kayanın üzerindeki kuş gibi titreyerek, arabada kalmaya devam etti ve kaleden çıkan kalabalığa bağırdı. Onları kuzey kulesine ve eski zindanın girişine yönlendirdi. Hepsi aynı ifadeye sahipti, şaşkınlığın üzerine korku basmıştı. Fakir ve zengin, köylü ve asil, itişip kakışarak dışarı çıktılar, başlarını gökyüzüne doğru eğdiler, her parlamada korkuyla titrediler, her gök gürültüsünde çığlık attılar.

"Kulenin içine! Solunuza doğru ilerleyin! İtmeyin!" Sanki bu, kalabalığı istediği yere götürecekmiş gibi, sinirli bir şekilde kollarını yana doğru salladı.

Saldırı çok ani geldi. Kornalar bekliyorlardı. Davullar bekliyorlardı. Yoldan bir ordunun geldiğini görmeyi bekliyorlardı. Şehrin nüfusunu yeraltına taşımak için bolca zamanları olacağını bekliyorlardı, ama bunu hiç beklemiyorlardı.

En azından Amilia'nın ailesi zaten zindandaydı. Fırtına başladığında ve alarm çaldığında, Modina'yı askerlerinin bulunduğu yere uğurladıktan sonra hepsi avluda oyalanıyorlardı. Ama şimdi Modina ve Breckton için endişeleniyordu. İmparatoriçe kısa bir süreliğine gidecekti, bunu biliyordu, ama Breckton savaşa gidecekti. O, Breckton'ın yanından ayrıldığı anda acı çekiyordu ve sürekli onun güvenliği için endişeleniyordu. Birlikte oldukları zamanlarda bile, babasının önünde durup onunla evlenmek istediğini söylediğinde bile, bir gölge, bir korku vardı. Bu gölge, ona Breckton'ı bekleyen tehlikelerden bahsediyordu; onun paylaşmasına izin verilmeyecek tehlikelerden. Kader, onun gibi erkekleri kahraman yapma eğilimindeydi ve kahramanlar, uzun ve mutlu bir hayatın ardından karılarının elini tutarak yatakta sessizce ölmezlerdi.

Çat!

Bir ışık parlaması onu kör edince irkildi. Sir Breckton'ın nişan hediyesi olan gümüş kolye, canlı bir varlık gibi boğazında vızıldadı ve ardından güney kulesinin çatısı patladı. Kiremit parçaları koğuşa yağdı, kule yanan bir meşaleye dönüştü. İnsanlar dağıldı ya da dizlerinin üzerine çöktü, ellerini başlarının üzerine koydu ve gökyüzüne haykırarak ağladı. Amilia, kalabalığın itiştiği altında bir çocuğun yere yığıldığını gördü. Yüzüne kiremit parçası çarpan bir kadın, kanlar içinde yere düştü.

Şehrin her yerinde, sanki tanrılar kendilerine savaş açmış gibi şimşekler çaktı. Duman yükseldi ve alevler, sığınakların güvenliğine ulaşmaya çalışan insanları dehşete düşürdü.

"Amilia! İşe yaramıyor!" Nimbus, iki askerle birlikte insan selinin içinden zorla ilerleyerek kuleyi terk edip ona doğru koşarken ona seslendi. "Zindan doldu!"

"Nasıl olabilir? Emin misin?"

"Evet, evet, tüm o mülteciler, onları hesaba katmadık. Hücreler ve koridorlar tamamen doldu. Geri kalanları içeri geri göndermeliyiz."

"Ah, Novron," dedi ve başının üzerinde kollarını sallamaya başladı. "Beni dinleyin! Beni dinleyin. Durun ve dinleyin. İçeri geri dönmelisiniz!"

Kimse cevap vermedi. Belki onu duyamıyorlardı, ya da belki de akıntı tarafından ileriye doğru sürüklenmeye devam ettikleri için önemi yoktu. Bir başka gürültülü gök gürültüsü duyuldu ve insanlar daha da sertçe itişmeye başladı. Kalın bir insan ormanı kuleye ve ahırlara doğru bastırıyordu. Kadınların ve yaşlı adamların taşa sıkıştığını görebiliyordu.

"Durun! *Durun!*" diye bağırdı, ama kalabalık onu duymadı. Akılsız bir koyun sürüsü gibi itişip kakışıyorlardı. Bir adam, kalabalığı geçmek için önündeki kadının üzerinden atlamaya çalıştı. Yere düştü ve bir daha kalkamadı.

Vücutlar arabanın yanlarına yapışarak onu salladılar. Amilia sendeledi ve korkuyla arabanın kenarını tuttu. Bir el bileğini yakaladı. "Yardım et!" Yüzünün yan tarafında kanlı çizikler olan yaşlı bir kadın ona bağırdı. Bir trompet çaldı ve

b i r davul çaldı. Amilia dönüp avlunun kapısına baktı. Orada beyaz b i r at gördü ve üzerinde aynı derecede beyaz bir elbise giymiş Modina vardı. Düz ve dik bir şekilde at süren Modina b i r hayaldi. Saçları ve elbisesi arkasında dalgalanıyordu. Kalabalıktan uzanan kollar

Amilia, "İmparatoriçe! İmparatoriçe!" diye bağırışlar duydu.

"Zindanda yer kalmadı," diye bağırdı Amilia ve Modina'nın sakın bir şekilde başını salladığını gördü. Modina atını ileri sürerek kalabalığı ayırdı.

Elini kaldırdı. "Sesimi duyabilenler, korkmayın, umutsuzluğa kapılmayın," diye bağırdı. "Sessizce kaleye dönün. Büyük salona gidin ve beni orada bekleyin."

Amilia, sözlerinin kalabalığa yaptığı sihirli etkiyi hayretle izledi. Avluda toplu bir iç çekiş, bir rahatlama hissedebiliyordu. Akıntı değişti ve kalabalık yön değiştirdi, saraya geri dönerek daha yavaş ilerlemeye başladı, bazıları diğerlerine yardım etmek için durdu.

"Sen de içeri girmelisin," dedi Modina Amilia'ya ve askerler imparatoriçenin attan inmesine ve Amilia'nın vagondan inmesine yardım etti.

"Breckton? O..."

"O işini yapıyor," dedi Modina, dizginleri genç bir çocuğa verirken. "Ve biz de bizimkini yapmalıyız."

"Peki bizim işimiz ne?"

"Şu anda herkesin içeri girmesini sağlamak ve onları olabildiğince sakın tutmak. Sonra ne olacağını göreceğiz."

"Bunu nasıl yapacağız?" Amilia sinirden yanaklarını tokatladı. "Nasıl?"

"Ne?" diye sordu Modina.

"Dünya sona ererken nasıl bu kadar sakin ve etkilenmemiş kalabiliyorsun?"

Modina sıırttı. "Dünyanın sonunu bir kez gördüm zaten. İkinci kez hiçbir şey o kadar etkileyici olmuyor."

"Gerçekten dünyanın sonu geldiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Nimbus, üçü Amilia'ya göre çok yavaş bir şekilde kalabalığın sonunun kaybolduğu saray kapılarına doğru ilerlerken.

"Bizim için belki," diye cevapladı Amilia. "Şu gökyüzüne bak! Hiç böyle dönen bulutlar gördün mü? Hava durumunu kontrol edebiliyorlarsa, şimşek çaktıracabiliyorlarsa ve nehirleri dondurabiliyorlarsa, nasıl hayatta kalmayı umabiliriz?"

"Her zaman umut edebiliriz," dedi Nimbus. "Ben umudumu asla kaybetmem ve o kıvılcımın mucizeler yarattığını gördüm."

Şehri kasıp kavuran yıldırım fırtınası durdu. Rüzgâr bile nefesini tutmuş gibi durdu. Renwick, güney kapısının siperinde, Kaptan Everton ve Sör Breckton'ın arasında, duvar boyunca hareket eden ışık huzmelerinde parıldayan zırhlı adamların oluşturduğu hattın ortasında duruyordu. Sert yüzlerle cesurca duruyor, kalkanlarını ve kılıçlarını tutuyor, bekliyorlardı.

"Onlara bak, evlat," dedi Sir Breckton, duvarın uzunluğunu işaret ederek başını salladı. "Hepsi senin sayende buradalar. Bu duvardaki her adam senin uyarıların sayesinde hazırlıklı." Eli Renwick'in omzuna kondu. "Bugün başka ne yaparsan yap, bunu unutma. Bize savaşma şansı veren bir kahraman olduğunu unutma."

Renwick, surların ötesindeki tepelere ve tarlalara baktı. Sol elinde, kahvaltıda bir mumdan kopardığı bir parça balmumu tutuyordu. O an, sanki bir ay önceymiş gibi geliyordu. Parmakları arasında oynadı, sıktı, şekillendirdi. Dilinde hala likörün tadı vardı, kokusu hala burnunda, ama sıcaklığı gitmişti.

Şehrin dışında dünya eriyordu. Tepeler beyaz kalmasına rağmen yol koyu kahverengiydi. Sessizlikte, yağmur damlalarının sesini duyabiliyordu. Islak çizgiler taşın yüzeyinden aşağı akarak toprağa sızıyordu. Su, alçak yerlerde akarak dostça ve neşeyle şırıldıyordu. Ağaçlarda, dalların uçlarında tomurcuklar büyümüştü. Bahar

geliyordu, daha sıcak günler, çimenler, çiçekler, yağmur. Bir ay kadar sonra, şehri ziyaret eden ilk kervanları karşılayacaklardı, yeni yüzler ve yeni hikayeler getireceklerdi. Bundan birkaç hafta sonra, satıcılar meydanlarda sokak tezgahlarını açacak ve çiftçiler tarlaları sürecektlerdi. Gübre kokusu keskin ve topraksı bir şekilde esiyordu. Kızlar ağır paltolarını bir kenara bırakıp, parlak renkli elbiselerle sokaklarda dolaşmaya başlayacaklardı. İnsanlar yaklaşan fuarlar, yeni moda trendleri ve kışın kalıntılarını temizlemek için daha fazla işçiye ihtiyaç duyulduğundan bahsedeceklerdi. Renwick, o ana kadar baharı ne kadar sevdiğini fark etmemiş olmasını garip buldu.

O gün ölmek istemiyordu, önünde bu kadar çok umut varken. Tekrar erkeklerin sırasına baktı.

Hepimiz aynı şeyi mi düşünüyoruz?

Onların sayıca fazla olmalarından rahatlık duyuyordu, yalnız olmadığını bilmek ona teselli veriyordu. Eğer başarısız olurlarsa, çiftçiler tarlalarını sürmeyecek, kızlar sokaklarda şarkı söylemeyecek ve artık panayırlar olmayacaktı. Bahar yine gelebilir, ama sadece çiçekler ve ağaçlar için. Onun sevdiği her şey, geri kalan her şey yok olacaktı.

Hovel'daki çobanpüskülü ağacının altında duran Elbright, Brand, Mince ve Kine'yi düşündü.

Bana ne olduğunu merak ediyorlar mı? Aquesta yok olduğunda ne yapacaklar? Ben de onunla birlikte yok olduğumda? Beni hatırlayacaklar mı?

Güneydeki hareket düşüncelerini böldü ve Renwick yola doğru baktı. Bir süvari alayı, geçit töreni gibi yavaşça yaklaşıyordu — hayır, cenaze alayı gibi. Karanlık ağaçların ve gri taşların arasından, beyaz atların üzerinde mavi ve altın rengi giysiler giymiş süvarileri sadece bir anlık görebildi. Onlara müzik sesi eşlik ediyordu.

"Kulaklarınızı mumlayın!" diye bağırdı Breckton.

Emir sıra boyunca iletildi ve Renwick dahil herkes kulaklarına yumuşak maddeyi tıkadı. Breckton ona döndü, başını salladı ve gülümsedi, sırlarını paylaştı.

Renwick de gülümsedi.

Elfler tam olarak görünür hale geldi ve güney duvarının önündeki alanda dağıldılar. Mince onlar hakkında haklıydı. Elfler göz kamaştırıcıydı. Her binici, kurt başı şeklinde altın bir miğfer takmış ve altın bir mızrak taşıyordu. Öndeki biniciler dalgalanan gümüş bayraklar taşıyordu. Garip zırhlar giymişlerdi — hafif ve esnek görünen yapraklı metal gömlekler ve yumuşak saten gibi görünen grevler, hepsi de onları takip eden güneş ışığı sütununun altında parlak bir şekilde parlıyordu.

esnek görünen metal yapraklarla kaplı gömlekler ve yumuşak saten gibi görünen grevler giyiyorlardı ve hepsi de onları takip eden güneş ışığı altında parlak bir şekilde parlıyordu.

Renwick'in başka kelime bulamadığı için at dediği hayvanlara biniyorlardı, ama bunlar onun daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Bu asil yaratıklar yürümekten çok sıçıyorlardı. O kadar zarif bir şekilde uyum içinde hareket ediyorlardı ki, insanı büyüleyip mest ediyorlardı. Su ve buzdan yapılmış gibi parıltı veren altın ve ipek dizginler ve kaparizonlar giyiyorlardı. Sıra oluşturup, sadece bayrakları rüzgarda dalgalanarak beklediler ve Renwick, rüzgarı sadece bu amaçla mı yarattıklarını merak etti.

Renwick yüz tane saydı, daha fazlası değildi. Hafif zırhlı yüz tane yenilebilirdi.

Belki de diğer tüm savaşları düşmanlarını uyutarak kazanmışlardı.

Renwick'in kalbi bu olasılık karşısında heyecanla çarptı, ama onları izlerken, gözlerine bakmaya çalışırken, yolda daha fazla hareket gördü. Başka bir kol daha geliyordu, daha ağır zırhlı piyadeler, aynalar kadar parlak büyük kavisli kalkanlar ve garip kancalı bıçakları olan uzun mızraklar. Miğferleri ayı yüzleri şeklindeydi. Bu askerler mükemmel bir uyum içinde hareket ediyorlardı. Bir balık sürüsü veya kuş sürüsü gibi, eğilip dönüyorlardı. Hareketleri, Renwick'in şimdiye kadar gördüğü hiçbir insanın hareketlerinden daha zarifti. Sıralar halinde dizildiler ve pozisyonlarını aldıktan sonra, hiçbiri yerinden kıpırdamadı, miğferini düzeltmedi veya öksürmedi. Duvarın uzunluğu boyunca üç sıra halinde dizildiler ve daha fazlası gelmeye devam etti. Süvariler gibi hafif zırhlı bu yeni askerler, uçları sarmaşık dalları gibi kıvrılan ve güneş ışığına maruz kaldıklarında mavi parıltı veren yaylar taşıyorlardı. Miğferleri şahin yüzleri şeklindeydi.

Daha da fazlası göründü ve kulakları tıkanmış olsa da Renwick, bu yeni unsurların yürüyüşünün göğsünde bir davul gibi attığını hissedebiliyordu. Daha önce hiç görmediği büyük hayvanlar yaklaşıyordu. Boğa veya öküzlerin iki katı büyüklüğünde, başlarında boynuzları olan güçlü hayvanlar. Beyaz, gümüş ve yeşil renkli direkler ve kollarla yapılmış, iki ve üç kat yüksekliğinde büyük aletler çekiyorlardı. On adet bu tür cihaz, çorak ağaçların kahverengi dikenli tepesinden çıkarak arkada pozisyon aldı.

Son birlik yerini aldığı anda, duvarın önünde en az iki bin elf bekliyordu. Sonra daha fazla atlı ortaya çıktı. Yirmi kişiden fazla değillerdi, ama Renwick için şimdiye kadarki en korkutucu olanlardı. Siyah atlara biniyorlardı, zırh giymiyorlardı ve sadece renk değiştiren parlak cüppeler giyiyorlardı. Başlarında örümcek maskeleri vardı.

Arkalarına yirmi süvari daha geldi. Bunlar altın göğüs zırhları ve zengin mor renkli uzun pelerinler giyiyorlardı. Miğferleri aslan başlarıydı.

Renwick izlerken, siyah atların üzerindeki kişiler kollarını aynı anda kaldırdılar ve hepsi, kolların ve ellerin dansı gibi görünen karmaşık bir desenin aynı hareketlerini yaptılar. Akıcı hareketlerden büyülenmiş bir şekilde ayakta durdu. Yirmi kişi ellerini çırttığı anda dans aniden sona erdi ve Renwick, balmumu içinden bile *gürültüyü* duydu.

Yer sarsıldı ve bir titreme duvarı salladı. Duvarın sallandığını hissetti ve yanındaki adamların sendelediğini gördü. Çatlaklar oluştu, yarıklar açıldı, taş parçaları kırıldı ve düştü. Duvarın ötesinde, ağaçlar sanki canlıymış gibi sallandı ve toprak parçalandı. Tepeler birbirinden ayrıldı, biri yükselirken diğeri alçaldı. Büyük uçurumlar ortaya çıktı, vadiler oluştu, araziye parçalayan ve onlara doğru koşan pürüzlü çatlaklar oluştu.

Duvara bir sarsıntı daha çarptı. Renwick taşın kırıldığını hissetti, titreme bacaklarına yayıldı ve dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Daha fazla çatlak, daha fazla sarsıntı ve sonra, dördüncü ve beşinci kuleler arasında perde duvar çöktü. Adamlar, bin kiloluk taş bloklarla birlikte patlayan toz bulutunun içine düşerken çığlık attılar. Güney kapısının solundaki kule yerinden kaydı, sallandı ve devrildi, bir düzine adamın üzerine taş yağdı. Duvardan geçen sarsıntı, bir dalga gibi şehirde devam etti. Binalar çöktü. Sokaklar parçalandı ve ağaçlar devrildi. İmparatorluk Meydanı ikiye bölündü; imparatoriçenin kısa süre önce üzerinde durduğu platform, pürüzlü bir yarık tarafından yutuldu. Uzakta, imparatorluk katedralinin kulesi çatladı ve düştü.

Yerin sallanması durdu ama elfler kıpırdamadı. İlerlemediler.

"Şu anda yıkılan duvara takviye kuvvetlere ihtiyacımız var!" Sir Breckton, kornasına uzanırken sırayla bağırdı, sesi boğuktu, sanki Renwick onu su altında duyuyormuş gibi. "Kırmızı bayrağı sallayın!"

Renwick dönüp baktığında, Kaptan Everton'ın bir taş bloğunun altında ezilmiş halde yattığını gördü. Hiç düşünmedi. Taşın üzerine düşen bayrağı aldı ve başının üzerinde salladı. Yanında Breckton, başka bir bayrak cevap verene kadar trompetini çaldı.

Toz bulutu henüz yerleşmeye başlamışken, Renwick hiçbir mumun engelleyemeyeceği bir çığlık duydu. Çığlık yukarıdan geliyordu ve büyük bir gölge yerden geçip giderken bir hava akımı hissetti. Yukarı baktığında, onu korkuya boğan bir dehşet gördü. Büyük bir

Uzun kuyruklu ve deri kanatlı yılan canavarı onun üzerinde uçuyordu. Duvarı aşan yaratık, pençeleriyle çatıları ve duvarları parçaladı; sonra, bir kır kırlangıcı gibi, canavar yukarı doğru süzüldü, bir an için havada asılı kaldı ve Renwick izlerken, aşağıdaki evleri ve dükkanları kaplayan bir alev seli saldı. Yaratık yalnız değildi. Renwick diğerlerini de gördü; düzinelerce kanatlı yılan, dönen bulutlardan çıkıp şehre indi. Yarasa sürüsü gibi süzülüp, dönüp, daldılar, ezip, pençeleyip, yakıp kül ettiler. Birkaç dakika içinde tüm şehir alevler içinde kaldı.

Renwick yanaklarında gözyaşları hissetti. Duman burun deliklerini doldurdu ve kulak tıkaçlarına rağmen çığlıkları duyabiliyordu. Breckton'ın eli onu sertçe yakaladı ve geriye doğru itti. Renwick çığlık attı ama çok geçti. Dengesi bozulan Renwick surdan düştü, aşağıya doğru hızla düşerek nöbetçi kulübesinin sazdan çatısını delip geçti. Sırt üstü yumuşak, gübreyle ısınmış toprağa çarptı ve ciğerlerindeki tüm hava dışarı çıktı. Ne hareket edebiliyordu ne de nefes alabiliyordu. Kulaklarından balmumu çıktı ve sesler kafasını doldurdu. En yüksek sesler, nal sesleri ve atların çığlıklarıydı. Daha uzakta ise çığlıklar, çatırtı sesleri, kıran ağaçlar, çatlayan ateş ve uçan canavarların sürekli çığlıkları vardı.

Renwick, ciğerlerini tekrar doldurmak için kısa ve sık nefesler aldı. Kolları ve bacakları tekrar hareket etti ve dikkatlice yanına döndü. Canı yanıyordu. Baş zonklıyor, boynu ağrıyor ve sırtı acıyordu. Dizlerinin üzerine çöktüğü anda, ahırın çatısı parçalandı ve üç at ahırlarından çalındı. İki büyük pençe tarafından havaya çekildiler.

Koştı, ayakları onu takip etmekte zorlanıyordu. Her yer alevler içindeydi. Sir Breckton ve onun görev yerini aramak için kapıya doğru bakıyordu, ama her şey yok olmuştu — güney kapısının tamamı yok olmuştu. Geriye sadece molozlar ve parçalanmış tahta parçaları kalmıştı. Yığının altında eller ve ayaklar gördü.

Şehri çevreleyen devasa taş duvar yok olmuştu. Renwick sokakta durmuş, elf ordusuna bakarken kendini çıplak hissediyordu. Sonra ön sıradaki şahin miğferli okçular yaylarını gerdi ve gökyüzü ok yağmuruyla karardı.

Sanki başka biri vücudunu kontrol ediyormuş gibi hissetti, elleri arkasına uzandı ve omzundan kalkanını çıkardı. Bir kolunu kayışlardan geçirdi ve kalkanı başının üzerine kaldırdı. Oklar yere yağmur gibi yağarken, etrafındaki parke taşlarından seken ve binaların ahşaplarına saplanan okların sesi dolu gibi geliyordu.

binaların ahşaplarına saplandı. Üç ok kalkanını delip geçti, güvenli bir şekilde yakalandı, ama biri elinin arkasından geçti. Acıyı hissetmeden önce gördü. Kan yüzüne sıçradı. Avucundan çıkan ok sapını sanki başka birinin eliymiş gibi izledi.

"Hayattasın!" Sir Elgar bağırdı, iri cüssesi üzerine gölge düşürüyordu. "Aferin oğlum! Ama kalk ayağa. Dinlenmenin sırası değil."

"Elim!" diye bağırdı Renwick.

Sir Elgar kalkanın altından baktı ve sırttı. Tek kelime etmeden okun ucunu kırdı ve sapını çıkardı. Acı, Renwick'in bacaklarını güçsüz bıraktı ve nefesi kesildi. Dizlerinin üzerine çöktü.

"Kalk, evlat!" diye bağırdı Elgar. "Sadece bir çizik."

Ne kadar saçma görünse de, Renwick Elgar'ın haklı olduğunu bilerek başını salladı ve acının ne kadar az olduğuna şaşırdı. Hala dört beyaz tüylü okla süslenmiş kalkanının kenarıyla yerden iterek ayağa kalktı.

Elgar'ın kalkanında da benzer iki süsleme vardı. Şövalyenin omzuna bir ok saplanmıştı ve Renwick bunu görünce yüzünü buruşturdu.

"Ha-ha! Arı sokması kadar bir şey." Şövalye güldü. Sağ yanağı, kemiği boyunca derin bir kesikten kanıyordu. "Murthas, Rudolf, Gilbert... hepsi öldü. Surlar yıkıldı. Yapacak bir şey yok. Saraya geri dönmeliyiz. Geriye tek bir görevimiz, tek bir savunmamız kaldı."

"Breckton?"

"Hayatta."

"Nerede? Gitmeliyim..."

"Onun emri imparatoriçeyi savunmak." Elgar sırttı ve kılıcını çekti. "Şu sopayı benden uzaklaştırır mısın?"

Büyük salondaki herkes başını kaldırmış, odanın tavanında oluşan çatlağın ilerleyişini izliyordu. Çatlak doğu tarafında başlamış ve hızla batıya doğru düzensiz bir yol izlemişti. Alçı parçaları, pullar ve ufak parçalar düştü; sonra bütün yığınlar düştü ve insanlar mermer zemine parçalanarak her yöne beyaz tebeşir saçan parçalardan kaçmak için yana atladılar. Robin yumurtası mavisi gökyüzü düşüyordu.

Modina tavanı görmezden geldi. Kalabalığın içinden yavaşça ilerleyerek her bir kişiyi, her bir yüzü dikkatle inceledi, göz teması kurdu ve güven verici bir gülümsemeyle selamladı. Çoğunlukla kadınlar ve çocuklar vardı. Bothwick ailesi gibi birkaç köylü aile, küçük gruplar halinde yere oturmuştu. Sallanıp dua ediyor, fısıldaşıyor ve ağlıyorlardı. Zindanda yer bulamayanlar, birkaç ay önce şövalyeler ve hanımların kış bayramı yemeklerini yedikleri büyük salonda toplandılar. Bir zamanlar krallara geyik eti ve ördek servis edilen masalar, artık ayakkabıcılar, ebeler ve temizlikçiler için düşen enkazdan korunma sağlıyordu. Adam ve keçisi bile meşe masaların birinin altında yer buldular. Deprem başladığında kale muhafızları, hizmetçiler ve mutfak personeli de geldiler.

Şövalyeler ve askerler, yırtık pırtık, kanlar içinde, ateşten kararmış halde salona girerek yıkım ve kaçış hikayeleri anlattılar. Rochelle Dükü Leo, viskont Albert Winslow ve Brice the Barker adlı bir adam tarafından sedyeyile taşındı. Onu düşesin önüne indirdiler. Düşes, kocasının elini tutup kel alnını öptü ve "Eğlencen bitti, artık benimle kal. Beni duyuyor musun, ihtiyar? Henüz bitmedi. Henüz."

Brice kalabalığın arasından geçerek Novron heykelinin yanında toplanmış ailesinin yanına gitti ve gözleri yaşlarla dolarak onlara katıldı. Karısı başını kaldırıp kalabalığı taradı. Gözleri Modina'nınkilerle buluştu ama o, kadının aradığı kişi değildi.

Pickerings ailesi, Belinda, Lenare ve Denek, Alenda ve hizmetçisi Emily'nin yanı sıra Melengar'ın hazinedarı Julian ile birlikte oturuyorlardı. Çok uzak olmayan bir yerde, Cosmos DeLur ve babası Cornelius, yolculuktan dönen gemilerin resmedildiği duvar halısının altında, doğu duvarına yaslanmış oturuyorlardı. İki şişman adam, güzel kıyafetleri ve mücevherli yüzükleriyle uzanmışlardı. Bir grup sıska, sırık gibi adam, fırtına sırasında efendilerinin ayaklarının dibinde sinirli köpekler gibi çömelmiş, etraflarında daire oluşturmuştu.

Modina, dekolte elbiseler giymiş bir grup kadının yanından geçti. Ağır makyajlarının üzerinde gözyaşları koyu izler bırakmıştı. Bir tanesi meraklı gözlerle yukarı baktı ve başka birine dirsek attı, o da kaşlarını çatıp başını salladı. Modina grubun birkaç adım ötesine geçene kadar Colnora'nın Bawdy Bottom Genelevi'nden Clarisse ve Maggie'nin yüzlerini hatırlamadı.

Allie ve Mercy'nin yanına döndü. Onlar Amilia, Nimbus, Ibis, Cora, Gerald ve Anna ile birlikte oturuyorlardı. İki kızın oturduğu bir halka oluşturmuşlardı. Bay Rings, Mercy'nin omzunda sığınak bulmuştu, elk köpeği Red ise Ibis'in yanında oturuyordu ve iri aşçı onu sıkıca kucaklamıştı.

"Beni de öldürecekler mi?" diye sordu

Allie. "Bilmiyorum," dedi Anna.

"Yalnız kalmak istemiyorum," dedi küçük kız, başını Anna'nın kucağına gömerek. Sir Elgar ve Renwick içeri girdiler, ikisi de kanlar içindeydi. Amilia onları gördü ve ayağa kalktı, onların arkasındaki kapıya doğru baktı.

"Sir Breckton?" diye sordu Amilia, onlar yaklaşıırken. "O..."

"Son gördüğümde hayattaydı, milady," diye cevapladı Elgar. "Duvar yıkıldı, hat kırıldı, Ekselansları," diye Modina'ya söyledi. "Bir kasırga, Breckton'ın kuzeye sakladığı yan süvarileri parçaladı. İki tonluk bir taşı tüy gibi fırlattığını gördüm. Sonra elfler geldi. Geyikler gibi hareket ettiler ve yılanlar gibi saldırdılar, kılıçları gözün takip edemeyeceği kadar hızlı sallanıyordu. Çatışma sadece birkaç dakika sürdü. Atları bile öldürdüler.

Sonra uçan canavarlar ve oklar geldi. Askerlerimizin çoğu öldü. Hayatta kalanlar dağınık, yaralı, dumanla kör olmuş ve ateşle engellenmiş durumda. Elfler şehri ele geçirdi bile. Sırada burası var."

Modina cevap vermedi. Oturmak, yere düşmek istedi, ama ayakta kaldı. Ayakta kalmak zorundaydı. Etrafındaki herkes onu izliyor, hala onlarla birlikte olup olmadığını, hala korkusuz olup olmadığını kontrol ediyordu.

Korkuyordu.

Kendisi için değil, kendi iyiliği hakkında hiçbir düşünce aklından geçmiyordu. En son ne zaman kendi güvenliği için endişelendiğini hatırlayamıyordu. Onlar için endişeleniyordu. Bu manzara ona çok tanıdık geliyordu. Daha önce de buradaydı, koruması gereken bir ailesi vardı ama bunu yapabilecek hiçbir imkânı yoktu. Göğsündeki ağırlık nefes almasını zorlaştırıyordu.

Dışarıda yüksek bir gürültü duyuldu, ardından çığlıklar. Herkes korkuyla pencerelere döndü. Sonra, odanın diğer ucunda, parlayan şöminenin yanında, gri saçlı ve yırtık elbiseli yaşlı bir kadın şarkı söylemeye başladı. Şarkı yumuşaktı, melodik bir ninniydi ve Modina, yıllardır duymamasına rağmen melodiyi hemen tanıdı. Bu, yoksullar arasında yaygın bir melodiydi, annelerin çocuklarına sık sık söylediği bir ağıt. Her kelimesini hatırlıyordu ve salondaki diğerleri gibi, yüzlerce fısıltı sesinin dua ettiği bu şarkıya eşlik ettiğini fark etti.

*Karanlıkta, gecenin soğuğu
keskinleşirken Ölüm kadar soğuk bir
şekilde tepeye tırmanıyorlar Kapıları
ve pencere camlarını kırıyorlar
Yakmak, kesmek ve öldürmek için
geliyorlar.*

*Gölgeler kapıyı yumrukluyor
Korku davullarını çalıyorlar
İnancını Maribor'a koy
Ve yüksek sesle, ki duysun.*

*Dalgalar, denizde çürümüş
geminin pruvasına çarpıyor
Rüzgar ve hava yelkenleri yırtıyor
Senin için çok az umut var.*

*Gölgeler gövdeye vuruyor Korku
davullarını çalıyorlar Maribor'a
inancını koy
Ve yüksek sesle, ki duysun.*

*Karanlık ormanda yürüyorsun
Sonuçta çok aptalsın
Ayak sesleri seni takip ediyor,
yetiştiriyor Düşene kadar
koşuyorsun.*

*Gölgeler patikada vuruyor
Korkunun davullarını çalıyorlar
İnancını Maribor'a koy
Ve yüksek sesle, ki duysun.*

*İnsan uçurumun kenarında
durduğunda Novron hepimizi kurtardı
Yukarıdaki tanrı tarafından
gönderildi Çağrımıza cevap
olarak.*

*Gölgeler kapıya vuruyor Davulları
çok yakından çalıyorlar
Eğer inancın Maribor'da O
seninle, asla korkma.*

Başka bir sarsıntı odayı salladı. Mermer zemin, bir tarafı keskin bir şekilde yükselirken diğer tarafı düşerek ince bir kraker gibi çatladı. Oda çığlıklarla doldu. Hizmetçi Emily of Glouston, oluşan uçurumun kenarına düştü ve son anda Lenare Pickering ve Alenda Lanaklin tarafından yakalandı, ikisi de birer bileğini tutmayı başardı. Başka bir sarsıntı salonu salladı ve üçü de kenara doğru kaydı. Tad ve Russell Bothwick atlayarak ayak bileklerini yakaladılar ve geri çekerek hanımları daha yüksek bir yere çıkardılar.

"Novron aşkına, birbirinize tutunun!" diye bağırdı Rochelle Düşesi. Soğuk hava esiyordu. Modina bunu yanağında hissedebiliyordu. Büyük bir çatlak salonun pencereyi tarafını parçalamıştı. Duvar sarhoş bir adam gibi sallanıyordu.

"Uzaklaşın!" diye emretti Modina, ellerini hareket ettirerek.

Bölme çöktüğünde, çığlıklar ve korkunç bir şekilde kesilen çığlıklar arasında bedenler koşuşturdu. Taşlar ve tavan çöktü, patlamalarla yerleri çatlattı. Modina, otuz kişinin ezilerek öldüğünü izlerken sendeledi.

Yakınlarda bulunanlar yaralıları enkazdan çıkardılar. Modina bir el gördü ve ileriye doğru ilerleyerek enkazı kazdı, taşları kazıdı, kayaları bir kenara attı. Mürekkep lekeli parmaklarından onu tanıdı. Yazıcının gevşek başını göğsüne kaldırdı ve onu yüzünden değil de elinden tanıdığı için acı içinde merak etti. Nefes almıyordu ve burnundan ve gözlerinden kan damlıyordu.

"Ekselansları." Nimbus ona seslendi.

"Modina?" Amilia titrek bir sesle seslendi.

Modina döndü ve herkesin onu izlediğini gördü, oda sessizdi. Her yüz korkmuş, her göz yalvarıyordu. Kuş sürüsü içindeymiş gibi yavaşça ayağa kalktı. Panik bir an uzaktaydı. Etrafındaki çılgınca nefes alıp vermeyi, çocukların ağlamasını, annelerin gözyaşlarını, ileri geri sallanan erkeklerin uğultusunu duyabiliyordu.

Derin bir nefes aldı ve elbisesi üzerindeki yazıcının kanını sildi, el izi kalmıştı. Eksik duvarın açık havasına doğru döndü ve Nimbus ile Amilia'nın ona öğrettiği gibi, başı dik ve omuzları geriye doğru yürüyerek ilerledi. Modina, bulanık bir su birikintisi gibi, bakışların dolu olduğu odadan geçti. Sadece onun görüntüsü, onların korkularını durdurdu. O, gökyüzünü ayakta tutan son sütun, artık umudun evi olmayan bir yerde son umuttu.

Avluya ulaştığında durdu. Büyük salonun yarısı yok olmuştu, ama avlu da harabeye dönmüştü. Kuleler ve ön kapı, dağınık çocuk blokları gibi yerde yatıyordu. Fırın ve şapel, tahıl ambarının bir tarafıyla birlikte çökmüştü; arpa toprağa dökülmüştü. Garip bir şekilde, mutfağın yanındaki odun yığını hala duruyordu.

Mahalleyi çevreleyen dış duvar olmadan, şehri görebiliyordu. Her yerden ateş sütunları yükseliyordu. Kara duman ve kül, hayaletler gibi yıkılmış manzarada dalgalanıyordu. Erkekler ölü ya da ölmek üzere yatıyordu. Sokaklarda askerlerin, şövalyelerin, tüccarların ve işçilerin cesetlerini görebiliyordu. Kayıp binalar, bir zamanlar penceresinden gördüğü eski dostlarının çerçevelediği, çok iyi bildiği manzarada boşluklar oluşturuyordu. Diğerleri eğri büğrü, yan yatmış, parçaları eksik duruyordu. Karanlık havada, tanıdık şekiller uçuyor, daireler çiziyordu. Onların döndüklerini, yaylar çizerek, şahinler gibi alçaldıklarını, ona doğru geldiklerini gördü. Avlunun üstünden gürültülü bir çığlık duyuldu ve büyük kanatlı bir Gilarabrywn, eskiden sebze bahçesi olan yere indi.

Arkasını döndü.

"Bana inanıyor musunuz?" diye sordu basitçe. "Sizi kurtarabileceğime inanıyor musunuz?"

Sessizlik oldu, ama birkaç kişi başını salladı, aralarında Amilia ve Nimbus da vardı.

"Ben son imparatorun kızıyım," dedi yüksek ve net bir sesle. "Ben Novron'un kızıyım, Maribor'un kızıyım. Ben İmparatoriçe Modina Novronian'ım! Burası benim şehrim, benim toprağım ve sizler benim halkımsınız. Elfler sizi ele geçiremeyecek!"

Onun sesini duyan Gilarabrywnler dönüp ona odaklandılar.

Modina büyük salondakilere baktı. Russell Bothwick, Lena ve Tad'ı kollarının arasına almıştı, Nimbus ise Amilia'yı kollarının arasına almıştı. Amilia ona baktı ve ağlamaya başladı.

BÖLÜM 24

HEDİYE

Hadrian karanlıkta otururken, *burası bir mezar kadar sessiz*, diye düşündü. Son fener bir süre önce sönmüş, son konuşma da bitmişti. Royce, Myron'a dilbilim hakkında sorular soruyordu, ama o da durdu.

O, insanlığın kurtarıcısının dinlenme yeri olan Novron'un mezarındaydı. Burası efsanevi, masalsı, efsanevi bir yer olarak biliniyordu, ama o buradaydı. Hadrian, bin yıldır buraya ulaşan ilk kişilerden biriydi. Gerçekten de bir başarı, şaşırtıcı bir başarı.

Hadrian duvara yaslanmış, sağ kolunu muhtemelen on bin altın değerinde bir küpün üzerine koymuştu. Ayakları, som altından yapılmış bir koç heykelinin üzerindeydi. En azından çok zengin bir adam olarak ölecekti.

Bak, ne hale geldin. Babasının sesini kafasında yankılanırken duydu, derin ve güçlü, çocukken hatırladığı gibi. Ter içinde, deri önlüğünü giymiş, maşasını tutan yaşlı adamın üzerinde yükseldiğini neredeyse görebiliyordu.

Sana öğrettiğim her şeyi aldın ve para ve şöhret için heba ettin. Bu sana ne kazandırdı? Ayaklarının altında herhangi bir kraldan daha fazla servetin var ve doğuda hala Galenti diye bağırıyolar, ama hayatın sona erdiğine göre, yaşamaya değer miydi? Hintindar'dan ayrıldığında aradığın şey bu muydu? Arzuladığın büyüklük bu muydu?

Hadrian elini küpün üstünden çekti ve ayaklarını koçun üstünden indirdi.

Bana büyük bir kahraman olacağını söylemiştin. Öyleyse göster bana. Harcadığın hayata değecek bir şey göster. Yaptığın bir şey. Kazandığın bir şey. Hak ettiğin bir şey. Öğrendiğin bir şey. Böyle bir şey var mı? Gösterilecek bir şey var mı?

Hadrian başını eğdi ve mezara doğru baktı. Orada, uzakta, soluk mavi bir ışık gördü.

Bir süre ona baktı. Karanlıkta ne kadar süre baktığını bilmiyordu. Işık biraz büyüdü ve azaldı — onun nefes alıp vermesiyle, diye tahmin etti. Hiçbir fikri yoktu.

Nasıl işlediğini gerçekten bilmiyordu, bu değişim onun mu yoksa cüppesinin mi eseridir?

Gösterecek bir şey var mı? diye sordu kendine.

Hadrian ayağa kalktı ve ellerini uzatarak duvar boyunca mezarın girişine doğru ilerledi. Burada ondan başka kimse yoktu. O, yanlarında doğal manzaralar oyulmuş bir lahitin arkasında, nişlerden birinde oturuyordu. Başı dizlerinin üzerindeydi, kolları bacaklarını sarmıştı.

O, kızın yanına oturdu ve oturduğu anda, kızın cüppesinin ışığı biraz parladı ve kız başını kaldırdı. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Ona göz kırptı ve gözlerini sildi.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba," diye cevapladı. "Rüya mı gördün?"

Arista durakladı, sonra üzgün bir şekilde başını salladı. "Hayır, görmedim. Acaba bu ne anlama geliyor?"

"Bence bu, işimizin bittiği anlamına geliyor." Arista başını salladı. "Sanırım öyle."

"Herkes mezarda. Neden buraya geldin?"

"Bilmiyorum," dedi. "Yalnız kalmak istedim, sanırım. Hayatımı gözden geçiriyordum—pişman olduğum her şeyi. Hiç yapmadıklarımı. Yapmam gerekenleri. Yapmış olmayı dilediğim şeyleri. Bilirsin, eğlenceli, keyifli şeyler gibi. Bu tür düşünceler yalnızken daha iyi yapılır, değil mi? Peki ya sen? Ne düşünüyordun?"

"Aynı tür şeyler."

"Öyle mi? Ne buldun peki?"

"Şey," dedi, boğazını temizleyerek. "Komik bir soru. Keşke yapmasaydım dediğim bir sürü şey var, ama... sonuçta, keşke yapsaydım dediğim tek bir şey var."

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Sen şanslı bir adamsın, neredeyse Myron kadar."

"Heh, evet," dedi rahatsız bir şekilde. "Ne bu, yapmadığın şey nedir?"

"Şey, şöyle ki... Şu anda Royce'u kıskanıyorum. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama doğru. Royce, annelerin çocuklarına uslu durmazlarsa yaşayacakları hayatı yaşıyordu. Sanki tanrılar onun doğduğu gün ona kin beslemişlerdi. Böyle bir insan olmasına şaşmamak gerek. Onunla ilk tanıştığımda oldukça korkutucuydu."

"Öyleydi mi?"

"Evet, şu anki hali gibi değil, *gerçekten* korkutucu, asla arkanı dönmemek isteyeceğin türden bir korkutuculuk. Ama Arcadius onda kimsenin görmediği bir şey gördü. Sanırım bu, büyücülerin yapabildiği bir şey, insanların ruhlarını görebilmek. Diğerlerinin bir insan hakkında göremediği şeyleri fark edebilmek."

Hadrian, kalın bir ince toz tabakasının altından zeminin soğuk taşını hissederek rahatsız bir şekilde kıpırdadı. Bacaklarını çaprazladı ve hafifçe öne eğildi.

Royce'un birine güvenmesi uzun zaman aldı. Dürüst olmak gerekirse, bana hala tam olarak güvendiğinden emin değilim, ama ona güveniyordu. Gwen, Royce'u değiştirdi. Onu mutlu ederek imkansızı başardı. Hatta şimdi bile, Royce'un gülümsediği düşüncesi - iyi anlamda - bilemiyorum, sanki yazın kar yağması ya da koyunların kurtlarla birlikte kıvrılıp yatması gibi. Bir kızı sevmekle böyle bir şey olmaz. Orada özel, derin bir şey vardı. Onu kısa bir süreliğine elde etti, ama en azından o hissin ne olduğunu biliyor. Anlatabildim mi?"

"Evet," dedi.

"Anlıyorum." "Benim pişmanlığım da bu."

"Bunu pişman olamazsın," dedi, neredeyse gülerek. "Gerçek aşkı hiç bulamamış olmayı nasıl pişman olabilirsin? Bu, dahi olarak doğmamış olmayı pişman olmak gibi bir şey. İnsanlar böyle şeyleri kontrol edemezler. Ya olur ya da olmaz. Bu bir armağan, çoğu insanın asla elde edemediği bir hediye. Aslında düşünürsen, bu daha çok bir mucize gibi. Yani, önce o kişi yi bulman, sonra onu tanıyıp senin için ne kadar değerli olduğunu anlamak gerekiyor, ki bu çok zor bir şey. Sonra..." Bir an durdu, uzaklara bakarak. "Sonra o kişinin de sana karşı aynı şeyi hissetmesi gerekir. Bu, belirli bir kar tanesini aramak gibidir ve onu bulsan bile, bu yeterli değildir. Hala onun eşini bulman gerekir. Bunun olasılığı nedir? Hilfred onu buldu, sanırım. Beni sevdi."

"Sen onu sevdin mi?"

"Evet, ama onun istediği şekilde değil. Onun beni sevdiği şekilde değil. Keşke sevseydim. Sevmem gerektiğini hissediyorum. Emery ile de aynıydı. Aslında sevmediğim için suçluluk duyuyorum. Belki zamanla Emery'yi sevebilirdim, ama onu pek tanıımıyordum."

"Peki Hilfred?"

"Bilmiyorum. Sanırım benim için daha çok bir kardeş gibiydi. Alric'i mutlu görmek istediğim gibi onu da mutlu etmek istedim. Ama işte, ben de bundan bahsediyorum. Çoğu insan gerçek aşkına asla yaklaşamaz, ya da yaklaşırsa da bu tek taraflı olur. Bu, belki de hiç aşkı bulamamaktan daha trajiktir."

Hiç de değil. Mutluluğun sonsuza kadar ulaşamayacağın bir yerde olduğunu bilmek, bir bakıma bir tür işkence gibidir. Yani, kontrolün sende değilse, seçim şansın yoksa, sevdiğin kişiyi bulamamak gerçekten pişmanlık duyulacak bir şey değil, değil mi?

"İşte sorun da bu. Onu buldum ama ona hislerimi hiç söylemedim." "Oh, bu çok kötü," dedi, sonra kendini toparlayıp elini ağzına götürdü ağzını kapattı. "Çok üzgünüm. Çok kötü davrandım. Hiç şaşırmadım ki, berbat bir büyükelçiydim. Ben tam bir incelik abidesi değil miyim? Al bakalım... Oh!" diye bağırdı aniden, yüzünde bir aydınlanma ifadesi belirdi. "Onun kim olduğunu biliyorum."

Hadrian aniden çok sıcak hissetti; gömleğinin altında cildi rahatsız edici bir şekilde karıncalandı.

"Bu arada, çok güzel bir kadın."

"Ah..." Hadrian ona şaşkınlıkla baktı.

"Aslında adı Emerald değil, değil mi? Birinin ona öyle seslendiğini duydum."

"Emerald mı? Sen benim..."

"Öyle değil mi?" Utanmış görünüyordu ve dikkatlice, "Biz ayrılırken seni öptüğünü gördüm," dedi.

Hadrian güldü. "Onun gerçek adı Falina ve iyi bir kız, ama hayır, ondan bahsetmiyorum. Hayır, bahsettiğim kadın ona hiç benzemiyor."

"Oh," dedi prenses yumuşak bir sesle. "Peki neden ona hislerini hiç söylemedin?"

"Bir yerlerde bir listem var." Komik olmaya çalışarak gömleğini elleriyle okşadı, ama kendini aptal gibi hissetti.

Prensес ona gülümsedi. Hadrian onun gülümsemesini görmekten hoşlanıyordu.

"Hayır, gerçekten, neden?"

"Şaka yapmıyorum. Gerçekten bir listem var. Sadece yazıya dökülmüş değil. Sürekli yeni maddeler ekliyorum. Şu anda o kadar çok neden var ki."

"Bana birkaçını söyle."

"En önemlisi, onun soylu olması."

"Anlıyorum," dedi ciddi bir sesle, "ama bu imkansız değil. Tabii ki kıza bağlı, ama soylu hanımlar daha önce de sıradan erkeklerle evlenmişlerdir. Bu hiç de duyulmamış bir şey değil."

"Zengin tüccarlar olabilir, ama sıradan bir hırsızla kaçan kaç tane hanımefendi tanıyorsun?"

"Sen sıradan bir hırsız değilsin," diye sertçe azarladı onu. "Ama sanırım ne demek istediğini anlıyorum. Sıradan bir geçmişi ve itibarsız bir kariyeri

Sıradan bir gemişı ve itibarsız bir kariyeri görmezden gelebilecek çok fazla soylu kadın yok. Lenare Lanaklin, mesela... O değil, değil mi?" Hafifçe irkildi.

"Hayır, Lenare değil."

"Oh, iyi." Alnındaki teri siler gibi yaparak i geçirdi. "Yanlış anlama, Lenare'yi kardeşim gibi severim, ama o sana uygun değil."

"Biliyorum."

"Yine de, bazı kadınlar, hatta soylu kadınlar bile, kanun kaçaklarına ilgi duyabilir. Cesur hikayeler duyarlar ve entrikaların etkisine kapılabilirler. Bunu gördüm."

"Peki ya yükümlölükler? İstesek bile sorumluluklarından vazgeçemez. Unvanlar ve topraklar söz konusu."

"Bu da iyi bir nokta."

"Bu yüzden mi evlenmedin?" diye sordu.

"Ben mi? Hayır, sevgili Maribor." Acı bir gülümsemeyle, "Alric'in beni bu nedenle bir dizi önemli müttefikle evlendirmek istediğinden eminim. Babam öldürölmemiş olsaydı, şu anda Alburn Prensi Rudolf ile evli olurdum." Etkileyici olmak için dramatik bir şekilde titredi. "Neyse ki Alric iyi bir adamdı. Gençken ondan bunu beklemezdi, ama bana asla zorlamadı. Aynı şeyi yapacak başka birini tanımıyorum."

"Peki neden yapmadın?"

"Evlenmek mi demek istiyorsun?" Biraz tedirgin bir şekilde güldü. "Hadrian, benim muazzam güzelliğimi ve diğer özelliklerimi göz önüne alırsan, buna inanman zor olabilir, ama Emery bana ilgi gösteren ilk erkekti. En azından, bana ilk kez bir şey söyleyen ilk erkekti. Ben Lenare veya Alenda gibi değilim. Erkekler benden hoşlanmıyor ve cadı olmam da bu duruma yardımcı olmuyor. Hayır, Emery ilkti ve dürüstçe inanıyorum ki, beni daha iyi tanısaydı fikrini değiştirirdi. Bunun sadece bir heves olduğunu anlayacak kadar uzun yaşamadı. Hilfred'de de durum aynıydı." Durdu ve ondan uzaklaşarak, üzüntüyle doldu. "Bana ilgi gösteren çok az kişi olduğu için mutlu olmam gerekirdi, yoksa ellerimde daha fazla kan olabilirdi."

"Anlamadım."

"Sadece Emery ve Hilfred bana karşı hislerini ifade etti." Bir an tereddüt etti. "Ve her seferinde, bir haftadan az bir süre içinde öldüler."

"Senin suçun değildi."

"Emery'yi öldüren isyanı başlatmak benim fikrimdi ve Hilfred'i öldüren Gaunt'ı kurtarmak benim planımdı. Benim planlarım... her zaman benim planlarım."

"Sen olmasaydın Emery meydanda ölecekti." "Peki ya Hilfred?" diye alay etti.

"Hilfred, tıpkı senin yaptığın gibi kendi seçimini yaptı. Eminim risklerin farkındaydı. Bu senin hatan değildi."

"Hâlâ lanetlenmiş gibi hissediyorum, sanki mutlu olmamam gerekiyormuş gibi... o şekilde."

Kadının tekrar konuşacağını düşünerek bekledi. Birkaç dakika sessizce oturdular. Kadının gözlerini kapatmasını izledi ve bir nefes daha aldı. Bu, beklediğinden daha zordu.

"Ona hiç söylemememin gerçek nedeni," diye devam etti Hadrian, kendi sesi ona garip, tuhaf ve uyumsuz geliyordu, "dürüst olursam, korkuyorum."

Kız başını çevirip ona yan gözle baktı. "Korkuyorsun? Sen mi? Gerçekten mi?"

"Sanırım bana güleceğinden korkuyordum. Ya da daha kötüsü, kızıp benden nefret edeceğinden. Aklıma gelen en kötü şey bu, benden nefret etmesi. Bununla yaşayabileceğimi sanmıyorum. Anlayacağın, ona çok aşığım ve benden nefret etmesindenense parçalanmayı tercih ederim."

Arista'nın omuzlarının çöktüğünü gördü. Gözleri onun yüzünden kaydı ve ağzı sıkılaştı. "Şanslı bir kadın gibi görünüyor. Şu anda burada olmaması ne yazık. Bu noktada kaybedecek çok bir şey yok. Eğer senden nefret ederse, bu acıyı uzun süre çekmek zorunda kalmayacağını bilerek, ona söyleme cesaretini bulabilirsin."

Hadrian gülümsedi ve başını salladı.

Arista nefes aldı ve doğruldu. "Onu tanıyor muyum?" Sanki vurulacakmış gibi tekrar çekindi.

Hadrian derin bir nefes aldı.

"Ne?" diye sordu Arista. "Onu tanıyorum, değil mi? Tanımıyor olsaydım, şimdiye kadar bana adını söylerdin. Hadi ama. Bu noktada sırrı saklamaya degecek bir şey yok gibi görünüyor."

"Aynen öyle," dedi. "Bütün bunları düşünmemin sebebi..." Durdu ve gözlerine baktı. Gözleri, suyun sıcaklığını bilmeden atlamaya hazırlandığı havuzlar gibiydi. Şoka hazırlandı. "Hayatımda en çok pişman olduğum şey, henüz çok geç olmadan değiştirebileceğim tek şey."

Arista gözlerini kısarak ona baktı. Tuhaf bir ses duyduğunda köpeklerin yaptığı gibi başını hafifçe eğdi. "Ama nasıl yapacaksın..." Durdu.

Ağzını kapattı ve konuşmadan, kıpırdamadan ona baktı. Hadrian, Arista'nın hala nefes alıp almadığından emin değildi.

Yavaşça alt dudağı titremeye başladı. Titreme oradan başladı ve o, titreme boynundan omuzlarına doğru ilerleyip vücudunu sallayarak saçlarını titretirken izledi. Hiçbir uyarı olmadan gözyaşları yanaklarından süzüldü. Hâlâ konuşmuyordu, kıpırdamıyordu, ama cüppe maviden parlak mora dönüştü ve ikisini de ışıkla çevreledi.

Bu ne anlama geliyor?

"Arista?" diye korkuyla fısıldadı. Yüzündeki ifade anlaşılmazdı.

Korku mu? Şok mu? Pişmanlık mı? Ne bu?

Bunu bilmek için can atıyordu. Kendini bir uçurumdan atmıştı ve dibi göremiyordu.

"Üzgün müsün?" diye sordu. "Lütfen kızma, benden nefret etme. Senin benden nefret ettiğin halde ölmek istemiyorum. İşte bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Korkuyordum ki..."

Kadının parmakları adamın dudaklarına dokundu ve nazikçe dudaklarını kapattı.

"Şşş," diye fısıldadı, ağlamaya devam ederken gözlerini onun yüzünden ayırmadı.

Ellerini onun ellerine aldı ve sıktı. "Senden nefret etmiyorum," diye fısıldadı. "Ben sadece..." Dudaklarını ısırdı.

"Ne!" Hadrian çaresizlik içinde, gözlerini kocaman açarak, her şeyi görmeye çalışarak, herhangi bir ipucu arayarak dedi. Kız onu bilerek işkence ediyordu, bunu biliyordu.

"Bu çok aptalca gelecek," dedi ona, başını yavaşça sallayarak.

"Umurumda değil, söyle. Ne olursa olsun, söyle!"

"Ben..." Kız biraz güldü. "Hayatım boyunca şu anda olduğum kadar mutlu olduğumu sanmıyorum."

Şimdi de onun bakma sırası gelmişti. Ağzı açıldı ama zihni kelimeleri bulamadı. Gözlerinde kayboldu ve tekrar nefes alabildiğini fark etti.

"Eğer bilseydin, benim... ne kadar umutlu olduğumu..." Başını eğdi, saçları yüzünü gizledi. "Beni bir işten daha fazlası olarak gördüğünü hiç düşünmemiştim." Başını kaldırdı ve burnunu çekti. "Ve sen ve Royce'un soylular hakkında konuştuğunuz şekilde..."

Hadrian kalbinin yeniden attığını fark etti. Kalbi göğsünde çarpıyordu ve mezarın soğuşuna rağmen gömleği terden sıırıslıkm olmuştu, elleri titriyordu.

"Burada öleceğiz," dedi ona ve aniden gülmeye başladı. "Ama birdenbire artık umurunda değil. Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Bu onu da güldürdü. İçinde bir yerlerde, rahatlama ve sevinç birbirine karışarak herhangi bir içkiden daha güçlü bir sarhoşluk yaratıyordu. Sarhoş, başı dönüyor ve her zamankinden daha fazla canlı hissediyordu.

"Hissediyorum... Hissediyorum ki..." Bir kez güldü ve utanmış göründü.

"Ne?" diye sordu adam, elini uzatıp kızın yanaklarından gözyaşlarını sildi.

"Sanki artık bir mezarda canlı canlı gömülü değilmişim gibi. Sanki... sanki eve dönmüşüm gibi."

"İlk kez," diye ekledi.

"Evet," dedi kadın ve gözyaşları yeniden akmaya başladı.

Adam elini uzattı. Kadın ona sarıldı ve adam kollarını onun etrafına doladı. Kadın kendini çok küçük hissediyordu. Kadın her zaman o kadar güçlüydü ki, adam onun bu kadar narin, bu kadar kırılgan olabileceğini hiç düşünmemişti. Artık ölebilirdi. Başını taşa yasladı, nefes aldı ve kadının başının göğsünde yukarı aşağı hareket etmesinin harika hissini yaşadı.

Sonra kayanın parçalanmaya başladığını duydular.

Kimse bir şey göremiyordu ve Arista ile Hadrian oyuktan çıktıklarında, Arista'nın cüppesinin ışığının etrafında toplandılar. Parlak mor ışık beyaza dönüştü ve herkesin yüzünü ortaya çıkardı, onları solgun ve hayalet gibi gösterdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Hadrian, bir başka gürültülü yırtılma sesi duyulduğunda. Ses, Günlerin Mahzeni'nin yönünden geliyordu ve taş duvarlarda yankılanıyordu.

"Bilmiyorum. Belki Ghazel tünel kazıyordur," diye cevapladı Mauvin; sonra gözlerini Arista'ya dikti. "İyi misin?"

"Ben mi?" dedi Arista gülümseyerek. "Evet, çok iyiyim."

Mauvin şaşkın görünüyordu ama omuz silkti. "Barikat kurmalı mıyız?"

"Ne anlamı var?" diye yanıtladı Hadrian. "Eğer o molozları kesip geçebiliyorlarsa, birkaç altın sandalye onları durduramaz."

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Gaunt.

Hadrian etrafına bakındı, zihninde yüzleri saydı. "Royce nerede?"

Arista'nın cüppesinin ışık çemberinin etrafında Myron, Magnus, Gaunt, Mauvin, Arista ve Hadrian vardı. Royce ortalıkta yoktu. Hadrian sesin geldiği yöne döndü ve yürümeye başladı. Arkasında diğerleri onu takip etti. Günlerin Mahzeni'ne ulaştığında durdu ve Arista ile birlikte odaya dikkatlice girdi.

"Nerede?" Hadrian kimseye özel olarak sormadı. "Ne nerede?" dedi Mauvin.

"Yaratık, artık köşede değil." "Değil mi?" dedi Gaunt korkuyla. "Onu yedi!"

"Sanmıyorum," dedi Hadrian ve Arista'nın elinden tutarak hepsini açık odanın karşısına götürdü. Yarı yolda hava tozla doldu. Bir bulut, önlerindeki kapıyı sis gibi kapattı; gıcırta ve kırıma sesleri daha da yükseldi.

Uzak tarafa vardıklarında, parşömen odasının kapısının kaybolduğunu gördüler — iki odayı ayıran duvarın büyük bir kısmı da yok olmuştu. Parşömen odası da tahrip edilmişti. Uzak duvar yıkılmıştı ve taşlar yere dağılmıştı. Önlerinde, bir zamanlar çöken merdivenlere giden bir koridorun olduğu yerde, gürültülü seslerin ve toz bulutlarının geldiği devasa bir tünel vardı.

Royce'u sırt çantası üzerinde oturmuş, ayakları uzanmış, sırtı duvara dayalı halde buldular.

"Ne kadar süreceğini merak ediyordum," diye selamladı onları.

Hadrian bir an ona baktı, sonra onu geçip tünele doğru ilerlemeye başladı.

"Oraya girmeyin," diye uyardı Royce. "O şey taşları nereye attığına dikkat etmiyor."

"Maribor'un sakalı!" diye bağırdı Hadrian ve gülmeye başladı.

"Drome adına!" diye mırıldandı Magnus.

"Ghazel'in geleceğini sandık," dedi Mauvin, yüzünün önündeki havayı temizlemek için elini sallayarak.

"Eminim geleceklerdir," diye cevapladı Royce.

"Doğru!" dedi Mauvin. "Mezarda zırhlar var, kalkanlar. Biz..."

"Ben olsam endişelenmezdim," dedi Royce. "Gilly'ye onlarla da ilgilenmesini söyledim."

Hadrian gülmeye başladı, bu da Royce'un dudaklarına bir gülümseme getirdi.

"Çıkan şeyi görünce şaşırmayacaklar mı?" diye hırsız kıkırdadı.

"Buradan çıkacak mıyız?" dedi Arista şok olmuş bir şekilde.

"Bu kesin bir olasılık." Royce başını salladı. "Doğru cümleleri öğrenmek biraz zaman aldı, ama bir kez başladım mı, yaşlı Gilly—oğlum—bunu bıçakla yumuşak bir sırtı keser gibi yaptı."

"Gilly mi?" Hadrian gülerek sordu.

"Bir evcil hayvanın adı olmalı, değil mi? Daha sonra ona *topu getirmeyi* öğretmeyi planlıyorum."

ve *yuvarlan*, ama şimdilik *kaz* ve *saldırmak* yeterli olacaktır."

Bir başka gürültülü taş çarpışması zemini sarsarken tavandan toprak döküldü ve hepsi irkildi. Tünelden kalın bir bulut yükseldi.

"Böyle gerçekten hızlandığında dişleri gevşiyor," dedi Royce. "Ben onun ilerlemesini kontrol ederken burada bekleyin."

Hırsız ayağa kalktı, yüzünü eşarbyla sardı ve karanlık bulutun içine doğru yürüdü. Yer sarsılmaya devam ediyordu ve ses korkutucuydu, sanki tanrılar yan odada savaşıyorlardı.

"Koridora nasıl sığıyor?" diye sordu Myron.

"Eminim yepyeni bir koridor açıyordur," diye cevapladı Magnus.

"Toplanın," dedi Royce ortaya çıktığında. "Gilly ritmini yakaladı, çok uzun sürmez."

Eşyalarını topladılar ve mezara geri döndüler. Arista boynuzunu çantasına koydu. Novron'un tabutunun kapağını kapattılar ve Gaunt, Mauvin ve Magnus, hatıra olarak adlandırdıkları birkaç küçük hazineyi aldılar. Hadrian'ın büyük şaşkınlığına, Royce hiçbir şeye dokunmadı, bir avuç altın sikke bile. Sadece diğerlerini bekledi. Hepsı Alric'e son bir veda ettikten sonra tünele geri döndüler.

Hadrian mezardan son çıkan kişiydi ve çıkarken, Arista'nın ışığı sönmeden hemen önce yerde yatan küçük bir şey gördü. Onu yerden alıp çantasına koyduktan sonra diğerlerine katılmak için dışarı koştu.

Royce onları tünelden geçirirken toz yerleşmişti. Artık bir koridor değil, devasa bir tavşanın kazabileceği gibi geniş bir geçit vardı. Yuvarlaktı ve en az elli fit genişliğindeydi. Duvarlar, ağırlık ve basınçla bir arada tutulan sıkı kaya ve taştan oluşuyordu. Geçit birkaç fit boyunca düz devam etti, sonra yukarı doğru eğimli hale geldi. Gilarabrywn'den hiçbir iz yoktu, ama ileride tanıdık davul sesleri duyuluyordu.

"Ghazel... ne güzel," dedi Hadrian üzgün bir şekilde. "Beklemişler."

Tünel, içeri girerken geçtikleri zırhlar ve oyulmuş duvarlarla süslü geniş bir koridorda son buluyordu. Gilarabrywn'in geçebileceği kadar geniş olmasına rağmen, ondan hiçbir iz yoktu.

"Evcil hayvanın nerede, Royce?"

Omuz silkti. "Belki de ona bir tasma almam gerekir." "Ona ne yapmasını söyledin?" diye sordu Mauvin.

"Şey, mesele şu ki... Tam olarak bilmiyorum. Umarım ona sarayın dışındaki meydana kadar tüm enkazları ve tehlikeleri temizlemesini söyledim, ama kim bilir gerçekten ne dedim? Belki de balastın dışındaki sığınağa kadar tüm nezaketi ve korucuları ortadan kaldırmasını söyledim."

Magnus ve Mauvin gülüştüler; Hadrian bile gülümsedi. Sonra Myron konuştu. "Şaka yapmıyor. Aslında bana bu cümleyi ilk kez tekrarladığında böyle demişti. Tabii ki, başlangıçta doğru anladığımı varsayıyoruz."

Boş koridorda çığlıklar ve haykırışlar yankılandı. Hadrian ve Mauvin kılıçlarını çekti. Bir an beklediler ama sadece sessizlik vardı.

Royce omuz silkti ve onları birkaç metre önde ilerlemeye devam etti. Başını bir yandan diğer yana çeviriyordu. Royce, kulaklarını diktiğinde Hadrian'a hep bir sincapı hatırlatırdı. Aynı gergin davranışları vardı.

Taht odasının kapısından geçtiler, süslü giriş hala kapalıydı. Royce durdu, elini kaldırdı ve başını eğdi. Diğerleri de duydu. Bir boru, davullar, bağırışlar, çığlıklar, hepsi önlerinden geliyordu — zayıf ve boğuk.

"Kan," dedi Royce, ileriye işaret ederek.

Arista yaklaştıkça, uzak duvara sıçrayan rahatsız edici bir leke görebildiler, hala damlayan korkunç bir resim oluşturuyordu. Bir düzine ok, fırtınadan sonra düşen dallar gibi geniş bir alana dağılmıştı.

Koridorun sonuna kadar ilerlediler, burada Gilarabrywn büyüklüğünde başka bir tünel yukarı doğru uzanıyordu. Tünelden taze tuzlu hava geliyordu ve tırmanmaya başladılar. Sonuna ulaştılar ve Royce önce kafasını dışarı çıkardı, sonra diğerlerine de gelmeleri için el salladı. Cenzarium ile Arista'nın Teshlor lonca binasından geriye kalanlar arasındaki meydana durdular. Eskiden çeşmenin bulunduğu merkezde, Gilarabrywn sığ bir kan gölünün üzerinde yatıyordu, kuyruğu tembelce bir yandan diğer yana sallanıyor, nemli şaplaklarla yere çarpıyordu. Ghazel'in cesetleri meydana kaplamış, Arista'nın ışığının ulaşmadığı mesafede gölgeli kar yığınları gibi tepelikler oluşturmuştu. Kılıçlar, yaylar,

başlıklar, kollar, pençeli eller ve kafalar, ölümün ürkütücü bir kolajı gibi taşları kaplıyordu.

"Yüzlerce ceset olmalı," diye fısıldadı Mauvin. "Ve bunlar onun yemediği cesetler," diye ekledi Magnus.

"Güvenli mi?" Hadrian, Gilarabrywn'e bakarak Royce'a sordu. "Öyle olmalı."

"Öyle olmalı mı?"

Royce ona kötücül bir gülümseme attı.

"Eğer güvenli olmasaydı, çoktan ölmüş olurduk," diye işaret etti Arista. "Aynen öyle," dedi Royce.

Meydana çıktılar, kanlı su birikintisinin üzerinden geçerken ayakkabıları ıslak sesler çıkarıyordu. Canavarın etrafında yavaşça daire çizdiler, canavar kuyruğunu sürekli sallaması dışında sessiz ve hareketsiz kalıyordu.

"Sanırım hepsini aldı," dedi Hadrian. "Ghazel, mümkünse ölülerini her zaman alır."

"Keşke ona verecek bir şeker küpü falan olsaydı," dedi Royce, Gilarabrywn'e sempatik bir ifadeyle bakarak. "O kadar iyi bir çocuktuk ki."

Hadrian'ın beklediğinden daha çabuk denize ulaştılar. Ghazel'den kaçınmaya gerek kalmadan daha direkt bir rota izlediler ve tabii ki dönüş yolculuğu her zaman daha kısa görünür. Kimse durup şehri seyretmedi. Kimse keşfetme arzusu duymadı. Ayakları artık bilinmeyene duyulan korkuyla ağırlaşmamıştı. Aciliyet duygusu grubu sardı ve onları durmaksızın ileriye itti.

Myron ile uzun süren dil derslerine rağmen, Royce Gilly'yi şehri terk etmeye ikna edemedi. Aslanların yanından geçmeyi reddetti ve Royce yeni bulduğu evcil hayvanını terk etmekten başka seçeneği kalmadı. Onu Vault of Days'deki eski görevine geri gönderdi, ancak nedenini söylemedi.

"Şuna bakın!" Hadrian, *Harbinger'ı* tekrar gördüklerinde haykırdı. Gemi, korunan koyda bıraktıkları yerdeydi, ama bıraktıkları gibi değildi. Yeni bir direk dikilmiş ve yeni bir yarda güzel bir yelken açılmıştı. Yeni tahtalar ve kalafatlama, parlayan yeşil su hattının yakınındaki

ve kabinin bazı kısımları da yeni tahtalarla onarılmıştı. "Wyatt ve Elden çok çalışmışlar."

"İnanılmaz!" Magnus, açıkça etkilenmiş bir şekilde dedi. "Ve sadece ikisi."

"Elden varken, daha çok üç buçuk gibi," diye düzeltti Hadrian.

"Bakın," dedi cüce, yüzen varillerle desteklenen ve halatlarla birbirine bağlanmış bir dizi tahtanın olduğu yere doğru koşarak. "Bir iskele inşa etmişler. Özellikle verilen süreye göre mükemmel bir işçilik."

Magnus ilk olarak gemiye çıktı, onu Mauvin izledi, Hadrian ve Arista da arkalarından geldi. Royce kayalıklarda kalarak sallanan gemiyi ekşi bir ifadeyle izledi.

"Wyatt, Elden?" diye seslendi Hadrian.

Gemi iyi durumdaydı. Direk, korkuluk ve çark bloğu yeni badanalıydı ve güverte güzelce temizlenmişti.

"Boyayı nereden buldular?" diye sordu Arista.

Hadrian yukarı bakıyordu. "Bu direk hala beni etkiliyor. Elden varken bile, onu nasıl dikmişler?"

Onları güvertede bulamayınca, kabine doğru yöneldiler. Zamanın durduğu yeraltı dünyasında, ikisinin de uyuyor olması mümkündü. Magnus kapıdan ilk giren oldu ve cüce aniden durdu, geçirme gibi garip bir ses çıkardı.

"Magnus?" diye sordu Mauvin.

Cüce cevap vermedi. Yarım düzineden fazla goblin, çılgık atarak ve yengeçler gibi koşturarak ambarın içinden fırladığında, Magnus yere yığıldı. Mauvin geri çekildi, kılıcını çekti ve aynı hareketle üzerine saldıran bir Ghazel'in kafasını kesti. Hadrian, Arista'yı arkasına itti ve yanına gelen Mauvin'in yanında durdu.

Beş Ghazel, kavisli kılıçlarını ve parmakla boyanmış üçgen sembollerle süslenmiş küçük yuvarlak kalkanlarını ve deniz kuşu tüyleri ve kemiklerden yapılmış püskülleriyle güverteye doğru ilerledi. Sıra halinde yaklaşırken tısladılar. Kabinin arkasından dört tane daha çıktı; üçünde yay vardı ve diğerlerinden çok daha küçük olan biri, düzinelerce renkli tüylerle süslenmişti. Bu kişi dans edip mırıldanıyordu. Bir kişi eksikti. Hadrian, kabinden başka birinin çıktığını gördüğünden emindi, bir savaşçı ya da oberdaza değildi.

"Gaunt, Myron, Arista, gemiden inin," dedi onlara, Mauvin ile birlikte Ghazellerin ilerleyişini engellemek için yayıldılar. Mauvin ısınmak için kılıcını havada salladı ve Hadrian onun ritmini kaybettiğini görebiliyordu. Yaralı kolu, istediği gibi hareket etmesine izin vermiyordu.

Myron geri çekildi ama Arista ve Gaunt reddetti.

"Hayır," dedi Gaunt. "Bana o büyük kılıcını ver."

"Savaşmayı biliyor musun?"

"Ha! Ben Milliyetçi Ordunun lideriydim, hatırladın mı?"

Hadrian öne atıldı, ama bu bir aldatmacaydı ve sol tarafa kaçarak tam bir daire çizdi. Goblinlerden biri tuzağa düştü, ileri atıldı ve Hadrian kılıçlarıyla geri döndüğünde tam da doğru yerdeydi. Goblin vücudunda iki kılıçla öldü. Hadrian kılıçları dramatik bir şekilde çıkardı ve diğerlerine kükreyerek hepsinin tereddüt etmesine neden oldu. Onlar tereddüt ederken, ölü goblinin düşen çantasını ayağıyla itti ve arkasına, Gaunt'a doğru kaydırды. Tekrar kükredi ve kalkanı da geriye doğru tekmeledi.

"*Galenti!*" diye bir Ghazel'in sesini duydu ve diğerleri hemen konuşmaya başladı.

"*Evet!*" dedi Tenkin dilinde. "*Gemimden inin, yoksa hepiniz öleceksiniz!*"

Arista ve Mauvin ona şaşkınlıkla baktılar. Kalkan ve kılıcı alan Gaunt dışında kimse kıpırdamadı.

"*Sizi tanıyoruz, ama gitmeyin. Gemimiz, bir süreliğine ödünç aldık, ama yine bizim oldu. Bırakın onu. Artık savaşmayın, siz de biz de. Ben, Klune'lu Drash, ben de arenada savaşırım. Hepimiz savaşıyoruz.*" Yerdeki ölüleri işaret etti. "*Onlar değil. O genç balıklar, köpekbalıkları değil.*" Gaunt, Myron ve Arista'yı işaret etti. "*Genç balıklar ve üreyenler. Burada bulduğumuz gibi, genç balıklar da, yemek için iyi. Savaşmak istemiyorsanız, gidin.*"

Hadrian kılıçlarını bir araya getirip yüksek sesle çarpıstırdı. Kılıçları başının üzerinde X şeklinde tuttu ve goblin şefiye öfkeyle baktı, bu da hepsinin geri adım atmasına neden oldu.

"*Beni arenada gördün,*" dedi Hadrian. "*Bu kılıçları biliyorsun. Ben Ghazel davullarının çalmadığı, kornaların çalmadığı, herkesin öldüğü eski şehirden geliyorum. Bunu ben yaptım.*" Arkasına doğru işaret etti. "*Bunu biz yapıyoruz. Şimdi gemimden ayrılın.*"

Şef tereddüt etti ve Hadrian bu taktiği çok geç fark etti. Rakibinin gözleri Hadrian'ın arkasındaki bir şeye odaklandı. O anda hatasını fark etti. Bitiriciye pozisyonunu alması için yeterli zaman vermişti. Kayıp Ghazel, suikastçı, arkasındaydı. *Hayır*, arkasındaydı, diye düşündü. Bitirici bir klanın reisini öldürmezdi; oberdaza'yı, büyücüyü, Arista'yı arardı!

Arkasından bir çığlık duyuldu.

Hadrian döndü, çok geç olduğunu daha dönmeden biliyordu. Zehirli bıçak çoktan sırtını delmişti. Esrahaddon gibi, Arista da

hiç beklemediği bir darbeye karşı çaresizdi. O döndüğü anda, şef saldırısını başlattı. Bu iyi planlanmış bir plandı ve Hadrian bunun farkındaydı.

Üçlü, Arista'nın çılgınlığını duyar duymaz onu hedef almış ve oklarını fırlatmıştı. Üç ok Hadrian'ın sırtına saplandı ve o, okların yumuşak, boğuk vuruşlarını hissetti. İki omuzlarının arasına, biri böbreklerinin yanına saplanmıştı, ama acı hissetmiyordu. Arkasını döndüğünde, okların güvertede yattığını, uçlarının körelmiş olduğunu gördü.

Şef şok olmuş bir şekilde ona baktı ve bir an için Hadrian da aynı derecede şaşkındı, ta ki hareket ederken ağırlığı hissedene kadar. Sırtında Jerish'in kalkanı asılıydı, o kadar hafifti ki Hadrian onu unutmuştu. İnce metal, okları bir taş blok gibi durdurmuştu.

Arista'yı öldürmüşlerdi. Wyatt ve Elden'ı öldürmüşlerdi. Hadrian kulaklarında kanın attığını hissetti ve kılıçları kendiliğinden hareket etti. Şef de dahil olmak üzere üç Ghazel saniyeler içinde öldü. Mauvin onun yanında bir yerde savaşıyordu, ama Hadrian tedbiri bir kenara bırakıp deli gibi, çılgınca safların arasından geçerek ilerlerken, önündeki herkesi öldürürken bunu pek fark etmedi. Hadrian hücum ederken bir ok daha ona doğru uçtu. Onu koruyacak bir kalkanı yoktu, dönmeye vakti de yoktu, öldü. Okların göğsünü ve boğazını delmesini bekliyordu. Ama oklar ona ulaşamadı. Oklar yaylardan çıktıktan bir saniye sonra alev alarak kül oldu.

Hadrian okçuları bir kenara itti.

Geriye sadece oberdaza kalmıştı.

İkisi arasında bir ateş duvarı yükseldi ve Hadrian ona doğru hareket etmeye çalıştıkça alevlendi. Ghazel büyücüsünün şarkısı ve dansı, kendi duvarı ona doğru geri koşarken dehşet çılgınlığına dönüştü. Alevler, çok sık dövülmüş köpekler gibi efendilerine saldırdı ve oberdaza, güvertede kömürleşmiş siyah bir leke ve havada kötü bir koku bırakarak bir ateş sütununda yok oldu.

Arista?

Hadrian döndü ve onun parlak cüppesiyle zarar görmeden ayakta durduğunu gördü. Finisher, boynuna bir ip dolanmış halde güvertede ölü yatıyordu. Royce onun yanında duruyordu. Mauvin ve hatta Gaunt bile kanla kaplı kılıçlarıyla bekliyorlardı. Degan'ın yüzünde lekeler ve göğsünde koyu bir leke vardı, kolları ve elleri kanla kaplıydı.

"İyi misin?" diye sordu Hadrian.

Gaunt şaşkın bir ifadeyle başını salladı. "Hâlâ tek kolla savaşıyorlar," diye cevapladı, sesi biraz sersemlemiş gibiydi.

"Magnus!" diye bağırarak Arista ileri atıldı. Cüce, yüzüstü koyu kırmızı bir kan gölünün içinde yatıyordu.

Onu dikkatlice ters çevirdiler. Yarası karnındaydı ve koyu renkli, yoğun kan akıyordu. Magnus hala uyanıktı, hala ayık durumdaydı, gözleri her birinin yüzüne bakarken dönüp duruyordu.

Cüce kemerini karıştırırken eli titriyordu. Alverstone'u düşürmeyi başardı ve kılıç güverteye düştü. "Royce'a verin... harika kılıç."

Gözleri kapandı.

"Hayır!" Arista ona bağırdı. Oturdu, elini göğsüne koydu ve mırıldanmaya başladı.

"Arista, ne yapıyorsun?" diye sordu Hadrian.

"Onu geri getiriyorum," diye cevapladı.

"Hayır! Yapamazsın! Geçen sefer sen..."

Elini tuttu. "Sadece bana tutun ve bırakma."

"Hayır! Arista!" diye bağırdı, ama çok geçti. Onun çoktan gittiğini anlayabilirdi. "Arista!"

Gözleri kapalı, nefes nefese diz çöktü. Sanki anne kedi gibi yumuşak, nazik bir mırıldanma sesi çıkıyordu. Hadrian, çok sıkı tutmamaya çalışarak ama sıkıca tuttuğundan emin olarak, küçük elini iki eliyle kavradı. Bunun ne yararı olacağını bilmiyordu, ama Arista ona bırakmamasını söylediği için, sadece ölümün onu bırakabileceğine yemin etti.

Hadrian, Royce'un "Etrafta başka bir şey yok" dediğini duydu. "Kıyı şeridinde bir Ghazel gemisi var, ama yaklaşık bir mil uzakta ve herhangi bir hareketlilik görmedim. Öldü mü?"

"Sanırım," diye cevapladı Mauvin. "Arista onu kurtarmaya çalışıyor."

"Yine mi?" dedi Royce kederli bir sesle. "Bu onu geçen sefer neredeyse öldürüyordu..." "Kapa çeneni, tamam mı?" diye bağırdı Hadrian. "İkiniz de, susun!"

Hadrian, sanki uykuya dalıyormuş gibi başını gittikçe daha da eğen kadının yüzüne bakakaldı.

Bu ne anlama geliyor? Kaybediyor mu? Kayboluyor mu? Ölüyor mu?

Hayal kırıklığı onu sardı. Midesi burkuldu ve tüm kasları gerildi.

Omuzları çöktü ve yana doğru eğildi. Serbest eliyle onu yakaladı ve kendine doğru çekti, gevşek başını göğsüne bastırdı.

Hâlâ mırıldanıyor—bu iyiye işaret mi?

Öyle olduğunu düşündü. Sağ eliyle sıkıca tutarken sol eliyle onu kucakladı, avucunun içi terden kayganlaşmıştı.

Arista sanki rüya görüyormuş gibi başını salladı. Bunu tekrar yaptı ve mırıldanması durdu, bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?" diye sordu. "Duymadım. Ne dedin?" Yine mırıldandı, çok yumuşak, çok belirsiz bir şekilde.

Kadın yine sarsıldı ve çığlık atacak gibi göründü. Kadının vücudu ona yaslanıp gevşerken, başı sarkarken, adam onu sıkıca tuttu.

"Arista?" dedi.

Nefes almayı kesti. "Arista!"

Onu salladı. "*Arista!*"

Kafası öne düştü, saçları ileri geri sallandı.

"Arista, geri dön! Bana geri dön! Lanet olsun! Geri dön!" Hiçbir şey olmadı.

Kız, ölü bir ağırlık gibi ona yaslanmış, bir oyuncak bebek gibi gevşek duruyordu.

Onu sıkıca kendine çekti. "Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen b a n a geri dön.

Lütfen. Seni kaybedemem, şimdi olmaz."

Kızın başını kaldırdı. Onu defalarca gördüğü gibi, uyuyor gibi görünüyordu. Uyurken yüzünde, onun asla açıklayamayacağı bir güzellik, sakın bir yumuşaklık vardı — ama şimdi uyumuyordu. Göğsünün güven verici bir şekilde kalkışı yoktu, yüzünde nefes yoktu. Dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Onu öptü, ama dudakları kıpırdamadı. Dudakları gevşek, cansız kaldı ve geri çekildiğinde, kız hala kollarında asılı duruyordu. Belki içindeki bir güç onu uyandırabilir diye umdu, tıpkı masallardaki gibi. Bu öpücük, ilk öpücükleri, onu bir şekilde geri getirebilir, uyandırabilir diye umdu. Ama hiçbir şey olmadı. İlk öpücükleri, son öpücükleri, ama kız bunu hiç hissetmedi.

"Lütfen," diye mırıldandı, gözyaşları yanaklarından akmaya başladı. "Ah sevgili Maribor, lütfen, bunu yapma."

Nefesi kısaldı, göğsü sıkıştı. Sanki bir bıçak midesini kesmiş ve kendi ölümüne düşüyormuş gibi hissetti. Onu sıkıca tuttu, vücudunu kendine bastırdı, yanağını yüzüne dayadı, sanki onu tutmak onu ayakta tutabilecekmiş gibi...

Kızın eli seğirdi. Hadrian

nefesini tuttu. Bir

sıkışma hissetti.

O da planladığından daha sert bir şekilde sıkı.

Kadının vücudu kaskatı kesildi. Başı geriye doğru uçtu. Gözleri ve ağzı genişçe açıldı ve nefes aldı. Arista, sanki derin bir dalıştan yeni çıkmış gibi, yüksek sesle nefes aldı.

derin bir dalıştan çıkmış gibi.

Konuşamıyordu ve nefes nefes nefes alıyordu, vücutu bu çabayla sallanıyordu. Yavaşça ona dönüp baktı ve yüzünde hüznü dolu bir ifade belirdi.

"Ağlıyorsun," dedi ve elini kaldırıp onun yanağını sildi.

"Öyle mi?" diye cevapladı, birkaç kez gözlerini kırpıştırarak. "Deniz havasından olmalı." "İyi misin?"

Hadrian güldü. "Ben mi? Sen nasılsın?"

"İyiyim, her zamanki gibi yorgunum." Dişlerini

gösterdi. "Ama iyiyim." "O yaşıyor!" Mauvin

şaşkınlıkla bağırdı.

İkisi aynı anda başlarını çevirdiler ve tam da cücenin sersemlemiş bir şekilde ayağa kalktığını gördüler. Magnus Arista'ya baktı ve hemen ağlamaya başladı.

"Yara," dedi Mauvin, inanamadan başını sallayarak. "İyileşmiş."

"Yapabileceğimi söylemişim," diye fısıldadı Arista.

Arista, denizde geminin hafif hareketleri ve gıcirtısı ile uyandı. Yine fiziksel olarak bitkin hissediyordu, vücutu ağırlaşmıştı. Kollarını kaldırdığında her ikisi de titriyordu, elleri titriyordu. Yatağın yanında bırakılmış çantasını buldu ve içine elini sokarak yiyecek aradı. Bir seyahat yemeği çıkardı ve sanki o yiyeceklerin tanrısıymış gibi Ibis Thinly'ye sessizce teşekkür etti. Tıpkı önceki gibi, tuzlu domuz eti, sert ekmek ve turşuyu yedi. Üç yudum su içti ve bir anlığına duvara yaslandı. Yemek onu yordu.

Karanlıkta geminin sesini dinledi. Gemi, yukarı aşağı sallanırken, sırayla gıcırdıyor ve inliyordu. Hareketin başını sallamasına izin verdi ve yiyeceğin etkisini hissetti.

Alric'i düşündü ve karanlıkta onun yüzünü gördü. Genç ama garip bir şekilde çizgileri olan, ona hiç yakışmayan o aptal sakalıyla - kral sakalı - onu daha yaşlı göstermek için. Sakalı hiç tam olarak çıkmamıştı. Babasını ve ona getirdiği saç fırçalarını düşündü - onu sevdiğini söyleme şekliydi bu. Kulenin çökmesiyle kaybolan annesinin kuğu aynasını hatırladı. Artık *hepsi* gitmişti, Medford'un tamamı, belki de Melengar'ın tamamı. Hâlâ annesinin sesini duyabiliyordu ve o sesin ışığın içinden ona nasıl ulaştığını hatırlıyordu.

Orası neresi?

Şimdiye kadar iki kez oraya yaklaşmıştı. Magnus varken daha kolay olmuştu; sevdiklerini görmemişti, sadece Magnus'un sevdiklerini görmüştü. Ona cüce dilinde konuşuyorlardı. Kelimeleri bilmiyordu, ama anlamları açıktı: nezaket, affetme, sevgi.

Orası neresi? İçerisi nasıl bir yer?

Huzur ve rahatlık hissetti ve burasının dinlenmek için iyi bir yer olacağını biliyordu. Arista'nın dinlenmeye ihtiyacı vardı, ama orada değil, henüz değil. Yemeğinden kalan cevizleri alıp güverteye çıktı. Geminin uzunluğu yeşil denizin ışığında önündeydi. Royce, yüzünde hoş olmayan, hasta bir ifadeyle donanımda duruyordu. Hadrian kış tarafındaydı, iki eli de dümen üzerindeydi, dişlerini sıkarak yükselen ve alçalan dalgalara yoğun bir şekilde odaklanmıştı. Myron ve Degan pruva yakınında birlikte çalışıyorlardı, flokun çırpınmasına neden olan gevşek bir ipi bağlıyorlardı. Gaunt çekiyor, Myron bağlıyordu. Magnus, bir ip parçasını sararken, yerde oynamaya bırakılmış sakallı bir çocuk gibi görünüyordu.

"Uyuyan prenses uyanıyor!" Mauvin yukarıdaki güverteden seslendi. Ona gülümsedi ve o da el sallayarak karşılık verdi.

"Onu unut," diye bağırdı hırsız. "Bahçenin sonuna git!"

Arista güverteyi geçerek cüceye ulaştığında durdu. Ağzına bir ceviz daha attı. "İyi misin?" diye sordu.

Cüce ona bakmadan başını salladı.

"Oh, iyi." Onun yanına oturdu. Denizden ılık bir rüzgar eserek saçlarını dalgalandırdı ve yüzünü temizledi. Başını kaldırıp baktığında, Hadrian'ın dümeni bırakıp ona bakarak gülümseyerek el salladığını gördü. O da el salladı, ama o sırada Hadrian'ın gözleri tekrar denizin sorunlarına dönmüştü.

Tekrar güverteye baktı; sonra başını yukarı kaldırdı ve donanımı inceledi. Her şey, parlayan deniz tarafından aşağıdan ürkütücü bir şekilde aydınlatılıyordu, bu da tüm gemiye hayalet gibi bir görünüm veriyordu.

"Wyatt ve Elden nerede?" diye Magnus'a sordu.

"Öldüler," dedi cüce soğuk bir sesle.

"Oh," diye cevapladı, bu keskin cevaba şaşırarak. Elleri yaslanarak, iki denizciyi hatırlayınca ceviz çiğnemeyi unuttu. İkisini de sevmişti ve şimdi ikisiyle de fazla konuşmamış olmaktan pişmanlık duyuyordu, ama o zamanlar Myron dışında kimsenin Elden ile fazla konuşmadığını tahmin ediyordu.

Elden ile konuşmadığını tahmin ediyordu. Elini cebine soktu ve Elden'in onun için oyduğu küçük heykelciği çıkardı ve başparmağıyla okşadı.

"Zavallı Allie," dedi, üzüntüyle başını sallayarak. Sonra aklına bir düşünce geldi. "Öldüklerinden emin misin? Yoksa goblinler onları kaçırmış olabilir mi? Kimse gerçekten gördü mü..."

"Kısmen yenmiş halde buldular," diye homurdandı Magnus. "Wyatt'ın bacakları ve kolları yoktu, göğsü parçalanmıştı... doldurulmaya hazır bir hindi gibi kemirilmişti. Elden'in yüzünün sadece yarısı duruyordu, derisi bir tarafta sarkmıştı ve ısırik izleri vardı..."

"Yeter!" Onu durdurdu, ellerini yüzünün önüne kaldırdı. "Anlıyorum! Bu kadar açık sözlü olmana gerek yok!"

"Sen sordun," dedi sertçe. Ona baktı.

Adam onu görmezden geldi.

Magnus öfkeyle nefes aldı, ayağa kalktı ve uzaklaşmaya başladı.

"Magnus," dedi kadın, onu durdurarak. "Ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi, ama dönmedi. Geminin kenarından dışarı bakarak, parlak dalgaların yuvarlanışını izledi.

"Bana kızgınmışsın gibi davranıyorsun."

Kendine mırıldandı, cüce dilinde bir şeyler söyledi, hala ona dönmeyi reddediyordu.

Yukarıda rüzgâr hala flock yelkenini dalgalandırıyor. Myron ve Gaunt işlerini bırakmış, ikisi de onlara bakıyordu. Royce, Mauvin'e ana direkler ve yelkenler hakkında bağıyordu.

"Magnus?" diye sordu kadın.

"Neden yaptın?" diye patladı cüce. "Neyi?"

Sonunda ona dönerek baktı. Gözleri sert ve suçlayıcıydı. "Neden hayatımı kurtardın?"

Ne diyeceğini bilemedi.

"Ölürsem ne olur sana!" diye bağırdı, gözleri ateş gibi parlıyordu. "Ne fark eder ki, sen bir prensessin, ben ise sadece bir cüce! Beni bu yolculuğa zorla çıkardın. Hiç gelmek istemedim. Sakalımın yarısını aldın. Sakalın bir cüce için ne anlama geldiğini biliyor musun? Tabii ki bilmiyorsun, gözlerinden anlaşıyor. Cüceler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!" Kesik sakalının ucunu ona doğru salladı. "Benden istediğini aldın, lanet olası boynuzu aldın! Geri dönüş yolunu kendin bulabilirsin. Artık bana ihtiyacın yok

. Öyleyse neden? Neden yaptın? Neden sen... neden sen..." Dişlerini sıktı, gözlerini kapattı ve başını çevirdi.

Şaşkınlıkla geriye yaslandı.

"Neden benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attın?" dedi, sesi artık fısıltıdan biraz daha fazlaydı. "Hadrian, neredeyse öldüğünü söyledi... Alric'te olduğu gibi nefes almayı bıraktın. Bu sefer öldüğünü düşündüğünü söyledi. *O* senin kardeşindi!" Magnus bağırdı. "Ama ben... Ben senin babanı öldürdüm! Bunu unuttun mu? Seni kuleye kilitleyen bendim. Senin ve Royce'un kapısını kapattım ve hepinizi Aquesta'nın altındaki zindana hapsettim, açlıktan ölmenize terk ettim. Bunların hepsini unuttun mu? Şimdi Alric öldü. Ailen yok oldu. Krallığın yok oldu... Hiçbir şeyin kalmadı ve Royce..."

Parlayan hançeri çıkardı. "Neden bana bunu verdi? Evet, onu görmek istedim! Bir hafta boyunca onu incelemek için onun kölesi olurdum. Ve sonra bana verdi. Geri almadı, tek kelime bile etmedi. Bu... bu... bu gördüğüm en güzel şey... bir dağ altın, mezardaki her şeyden daha değerli. Bana öylece verdi. Yaptığım şeyden sonra... beni bununla öldürmesi gerekirdi! Hâlâ beni öldürmesi gerekirdi. Sen de öyle. İkiniz de ben... diye gülüp şarkı söylemeliydiniz." Elini karnına götürdü ve alt dudağını ısırды, sakalının kalıntıları dikleşti. "Peki neden yaptın? *Neden?*"

Şimdi yüzünde çaresiz bir ifadeyle ona bakıyordu — sanki o ona işkence ediyormuş gibi acı dolu bir ifade.

"Ölmeni istemedim," dedi kadın basitçe. "Gerçekten daha fazlasını düşünmedim. Ölüyordun ve seni kurtarabilirdim, ben de kurtardım."

"Ama sen de ölebilirdin, değil mi?" Kız omuz silkti.

Magnus, ya ona saldıracak ya da gözyaşlarına boğulacakmış gibi ona bakmaya devam etti.

"Bu senin için neden bu kadar sorun oluyor? Hayatta olduğun için mutlu değil misin?" *"Hayır!"* diye bağırdı.

Omzunun üzerinden, Myron ve Gaunt'ın hâlâ bakışlarını üzerlerinde tuttuklarını gördü, ama şimdi endişeli yüzlerle.

"Beni ölmeye bırakmalıydın, beni ölmeye bırakmalıydın. Beni ölmeye bıraksaydın her şey yolunda olurdu."

"Neden?" diye sordu. "Neden daha iyi olurdu ki?"

"Çünkü yaşamayı hak etmiyorum. Hak etmiyorum ve şimdi..." Yüzüne karanlık bir ifade çöktü ve tekrar denize doğru baktı.

"Ne? Şimdi ne olacak?"

"İşte bu, bilmiyorum. Artık ne yapacağımı bilmiyorum. Seni çok uzun zamandır nefret ediyorum."

"Benden mi?" diye sordu kadın şok olmuş bir şekilde. "Ben ne yaptım ki..."

"Sizlerin hepsinden... insanlardan. Su mağaraları sular altında bıraktı, biz de sizden yardım istemeye geldik... sadaka değil, adil bir takas, iş karşılığında ödeme. Kabul ettiniz ve adil bir fiyat belirlediniz. Sonra bizi Trent'teki Barak Gettosu'na topladınız. Dithmar Sıradağları'nda madencilik yaptık ve bize ödeme yaptınız, sonra vergiler geldi. Pis kulübelerinizde yaşamak için vergi, aldığımız ve sattığımız şeyler için vergi, yetiştirdiğimiz mahsuller için vergi, Nyphron Kilisesi'ne üye olmadığımız için vergi... cüce olduğumuz için vergi. Vergiler o kadar yüksekti ki, birçoğumuz Drome'a sırtımızı dönüp sizin tanrınızı tapmaya başladık, ama yine de bizi kabul etmediniz. Silah taşıma, ata binme ayrıcalığını bize vermediniz. Gece gündüz çalıştık, ama yine de kendimizi besleyecek kadar para kazanamadık. Borçlarınızı ödeyemedik ve bizi köle yaptınız. Sizin türünüz, bizi çalıştırmak için akrabalarımızı kırbaçladı ve kaçmaya çalıştığımızda bizi öldürdü. Sadece özgür olmaya çalıştığımız için bize hırsız dediler. Başını üzüntüyle salladı. "Bütün ailem, Derin Klanı, insanların kölesi oldu." Sözlerini tükürdü. "Elfler bize hiç bu kadar kötü davranmadı. Ve bu sadece benim ailem değildi, bütün cüceler böyleydi."

Myron'a başparmağını gösterdi. "O biliyor. Yüzyıllar önce cüceler size nasıl yardım ettiğini, çaresiz durumdayken sizi nasıl kurtardığını anlattı. Peki siz bize nasıl karşılık verdiniz? Söylesene Prens, bir cüce Melengar'da vatandaş olabilir mi?" Cevabını beklemedi. "Cüceler hiçbir yerde vatandaşlık hakkı kazanamazlar. Vatandaşlık olmadan ticaret yapamazsınız. Bir loncaya katılamazsınız, iş kuramazsınız. Yasal olarak hiç çalışamazsınız. Melengar'da bile bizi en iğrenç köşelere, tüm kanalizasyonların aktığı, kulübelerin çürüdüğü ve sıcak günlerde nefes alamayacağınız yokuş aşağı sokaklara yerleştirdiniz. Bize, cücelere yaptığınız şey bu. Büyük dedem Drumindor'da çalışıyordu!" Eski cüce kalesinin adını söylerken dikleşti. "Şimdi insanlar onu kirletiyor."

"Artık değil," diye hatırlattı ona.

"Onlar için iyi, hak ettiğinizi buldunuz."

Ellerini korkuluğa koydu ve geminin yan tarafına bakarak aşağıya doğru baktı. Myron, Gaunt'ı dinlemek için iple yalnız bıraktı.

"Ben Derin Klanı'nın sonuncusuyum, kaçan tek kişiyim, bir kaçak, bir kanun kaçağı, çünkü özgür olmayı seçtim. Yıllarca beni aradılar. Kaybolmakta ustalaştım. Sen de bunu öğrendin, değil mi?"

"Senin halkın benim halkımı rezil etti ve öldürdü. Senin gibiler kâr elde etmek için her şeyi yapar, ama bize açgözlü diyorsunuz! Kötü cücelerin kaçırma, öldürme, hapsedme hikâyelerini duydum, ama hepsi sizin eserinizdi. Bir cüce neden bir prensesi ya da başka birini kaçırsın ki? Kendi günahlarınız için bizi bahane olarak kullandınız."

"Birkaç yılda bir, şövalyeler gettolara gelip onları yakarlardı. Sözde kanun ve ahlak savunucuları, gece yarısı gelip karanlıkta sefil kulübelerimizi ateşe verirdi, hem de her zaman kışın."

Dönüp bir kez daha ona baktı. "Ama sen..." İçini çekti, gözlerindeki ateş kayboldu, yerine şaşkınlık ve yorgunluk belirdi. "Kendini tehlikeye attın ve benim hayatımı kurtardın. Bu mantıklı değil."

Yorgun görünüyordu, oturdu. "Seni o kadar uzun süre nefret ettim, ama sen gidip bunu yaptın." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ileri geri sallanmaya başladı.

"Belki," dedi Myron, cücenin arkasına gelip elini sırtına koyarak. "Belki Magnus gerçekten öldü."

Cüce başını kaldırıp somurtarak baktı.

"Belki de onun ölmesine izin vermelisin," diye ekledi keşiş. "Nefret, korku ve öfkenin onunla birlikte ölmesine izin ver. Bu, yeniden başlamak için bir fırsat. Prenses sana yeni bir hayat verdi. Şu andan itibaren istediğin gibi yaşamayı seçebilirsin."

Cüce somurtkanlığını kaybetti.

"Korkutucu, değil mi?" dedi Myron. "Farklı bir hayat hayal etmek? Ben de korkmuştum, ama sen yapabilirsin."

"O haklı," dedi Arista. "Bu yeni bir başlangıç olabilir."

"Her şey duruma bağlı," diye cevapladı Magnus, "ve bunu yakında öğreneceğiz." Cüce ayağa kalktı.

"Royce!" diye bağırdı. "Bir saniye aşağı gel."

Hırsız sinirli görünüyordu ama bir halat tuttu ve aşağı kayarak güverteye hafifçe dokundu.

"Ne var? Mauvin'i yukarıda yalnız bırakamam ve zaten kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Magnus, Alverstone'u uzattı. "Geri al."

Royce gözlerini kısarak, "Onu istediğini sanıyordum," dedi.

"Al şunu. İhtiyacın olabilir, sandığından daha çabuk."

Royce şüpheyle hançeri aldı. "Neler oluyor?"

Magnus, Arista'ya, Myron'a ve son olarak da nihayet flok yelkenini sabitleyip yanlarına gelen Gaunt'a baktı.

"Aquesta'dan ayrılmadan önce, Patriark ile bir anlaşma yaptım." "Ne tür bir anlaşma?" diye sordu Royce.

"Boynuzu bulduktan sonra, ama mağaralardan ayrılmadan önce Degan'ı öldürmem gerekiyordu. Onu öldürmek ve boynuzu Ekselanslarına geri vermek için tutuldum."

"Bizi yine ihanet etmeyi mi planladın?" diye sordu Royce. "Evet."

"Beni öldürecek miydin?" diye sordu Gaunt.

Royce Magnus'a baktı ve hançere gözlerini indirdi. Myron ve Arista onu gergin bir şekilde izliyor, bekliyorlardı.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Cüce kısa bir süre tereddüt etti. "Çünkü... Magnus bunu yapamadan öldü."

Royce cüceye baktı, Alverstone'u elinde çevirip çevirip dudaklarını büzdü. Arista ve Myron'a baktı, sonra başını salladı. "Biliyor musun, o kısa boylu orospu çocuğunu hiç sevmedim." Hançeri uzattı. "Al, sanırım ona ihtiyacım olmayacak."

Magnus birkaç dakika boyunca hançere bakmaktan başka hiçbir şey yapmadı. Nefes almakta zorlanıyor gibiydi. Sonunda dik durdu. "Hayır." Cüce başını salladı. "Magnus, ona o hançeri verdiğinde, bunun alabileceği en değerli hediye olduğunu düşündü. Yanılmıştı."

Royce başını salladı ve Alverstone'u pelerininin kıvrımlarına geri koydu. İpi kavradı ve tırmanmaya başladı.

Magnus bir anlığına kaybolmuş gibi durdu.

"İyi misin?" diye sordu Myron.

"Bilmiyorum." Güverteye baktı. "Magnus öldüyse, ben kimim?"

"Kim olmak istersen o olursun," dedi keşiş. "Bu oldukça harika bir hediye."

"Ne kadar uzağız?" diye sordu Arista, Hadrian'ın yanındaki dümen kutusuna oturarak. Savaşçı hala gemiyle boğuşuyor, yelkenleri dengede tutmak için çabalıyordu.

yelkenleri dengede tutmaya çalışıyordu.

"Emin değilim, ama son geçişten yola çıkarak, Royce ve ben rotayı çok kötü bir şekilde karıştırmadıkça ya da ben gemiyi batırmadıkça, bir saat içinde karayı görmemiz gerekir. Bu tarafa çok fazla saparsak yelkenler çöker ve ilerleyişimizi kaybederiz, bu da gemiyi yönlendiremeyeceğimiz anlamına gelir. Diğer tarafa çok fazla saparsak rüzgar bizi ters çevirir. Wyatt bunu çok kolaymış gibi gösterdi."

"Magnus'un bana söylediği doğru mu? Onları gerçekten buldunuz mu?"

Hadrian üzgün bir şekilde başını salladı. "O iyi bir adamdı, ikisi de öyleydi. Allie'yi düşünmeden edemiyorum. Onlar onun tek ailesiydi. Şimdi ona ne olacak?"

Kadın başını salladı. O kadar çok ölüm, o kadar çok üzüntü vardı ki, bazen boğulacakmış gibi hissediyordu. Yukarıda, yatak örtüsü gibi kanvas dalgalanıyordu. Halkalar direklere çarparak ses çıkarıyor, dalgalar gövdeye çarpıyordu.

Hadrian'ın dümenin başında durduğunu izledi, çenesi yukarıda, sırtı dik, gözleri suyu izliyordu. Esinti saçlarını geriye doğru uçuruyor, yıpranmış ama sert ya da kırık olmayan yüzünü ortaya çıkarıyordu. Kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı ve ön kollarındaki kaslar belirgindi. Kollarında birkaç yara izi olduğunu fark etti. İkisi yeni görünüyordu, kırmızı ve kabarık. Elleri geniş ve büyüktü, cildi o kadar bronzlaşmıştı ki tırnakları daha açık renkte göze çarpıyordu. Yakışıklı bir adamdı, ama bunu ilk kez fark etmişti. Onu çeken görünüşü değildi. Onun sıcaklığı, nezaketi, mizahı ve soğuk, karanlık bir gecede yanında oturmanın verdiği güven duygusuydu. Yine de, yırtık pırtık, kaba kumaştan ve ham deriden giysileri içinde yakışıklı bir adam olduğunu kabul etmek zorundaydı. Kaç kadının bunu fark ettiğini ve kaçını tanıdığını merak etti. Arkalarındaki denize doğru baktı; imparatorların mezarları çok uzak görünüyordu.

"Biliyor musun, dışarı çıktığımızdan beri gerçekten konuşma fırsatımız olmadı." Pruvada kırılan dalgalara baktı. "Yani... orada bazı şeyler söyledin ki... belki de sadece orada söylenmesi gereken şeylerdi. İkimiz de öleceğimizi düşündük ve insanlar..."

"Her kelimesinde ciddiye dim," dedi kararlı bir sesle. "Peki ya sen, pişman mısın?"

Gülümsedi ve başını salladı. "Uyandığımda, bunun güzel bir rüya olabileceğini düşündüm. Kendimi erkeklerin istediği türden bir kadın olarak hiç görmedim. Israrcıyım, kontrolcü, olmam gereken yerlere burnumu sokuyorum ve kadınların ilgilenmemesi gereken çok fazla konuda çok fazla fikrim var

ilgilenmemesi gereken konular hakkında çok fazla fikrim var. Kendimi daha çekici hale getirmeye hiç uğraşmadım. Danslardan kaçındım ve saçlarımı toplamayıp dekolte giyinmeyi hiç denemedim. Flört etmekten hiç anlamam.” Diye iç geçirdi ve elini karışık saçlarına geçirdi. “Daha önce görünüşümü hiç umursamadım, ama şimdi... ilk kez güzel olmak istiyorum... senin için.”

“Bence sen güzelsin.”

“Karanlık.”

"Oh, bekle." Hadrian sırt çantasına uzandı. "Gözlerini kapat." "Neden?"

"Sadece yap ve ellerini uzat."

O da söyleneni yaptı, Hadrian'ın sırt çantasını karıştırdığını duyunca biraz aptalca hissetti, sonra sessizlik oldu. Bir an sonra ellerinde bir şey hissetti. Parmaklarını kapattı ve gözlerini açmadan ne olduğunu anladı. Ağlamaya başladı.

"Ne oldu?" Hadrian aniden paniğe kapılarak sordu.

"Hiçbir şey," dedi, gözyaşlarını silerek ve kendini aptal hissederek. Buna bir son vermesi gerekiyordu. Hadrian onun sürekli ağladığını düşünecekti.

"O zaman neden ağlıyorsun?"

"Sorun yok. Mutluyum."

"Öyle mi?" Hadrian şüpheyile sordu.

O, gözyaşları yanaklarından akmaya devam ederken ona gülümseyerek başını salladı. "Bu kadar heyecanlanmaya değmez, biliyorsun. Oradaki her şey altın ve mücevherlerle süslenmişti. Bunun gerçek gümüş olduğundan bile emin değilim. Aslında o kadar hayal kırıklığına uğradım ki, sana vermemeyi düşündüm, ama senin söylediklerinden sonra..."

"Bana verebileceğin en harika hediye bu." Hadrian omuz

silkti. "Sadece bir saç fırçası."

"Evet, öyle," dedi. "Gerçekten öyle."

BÖLÜM 25

GELİŞ

Modina Gilarabrywn'e döndü. Onun saldırmasını, onu ve ailesinin geri kalanını öldürmesini bekledi. Ama canavar bunların hiçbirini yapmadı. Canavar bir anlığına ona baktı, sonra kanatlarını açıp havalandı ve uçup gitti.

Hepsi bekledi, yıkılmış duvarın ötesine bakarak.

"Atlar," dedi biri ve kısa süre sonra Modina da tırıs atan nalların sesini duydu.

On iki elf beyaz atlara binmişti. Aslan miğferleri ve atlarının sırtına dökülen uzun mor pelerinler giyiyorlardı. Hep birlikte miğferlerini çıkararak uzun beyaz saçlarını, sivri kulaklarını, eğimli kaşlarını ve sanki içlerinde sihirli bir ateş yanıyormuş gibi parlayan yeşil gözlerini ortaya çıkardılar.

Öndeki binici, kalenin yıkık kalıntılarına bakındı; sadece başını çevirmesi bile şaşırtıcı, dünyevi olmayan bir zarafet ortaya çıkardı ve bir zamanlar neden tanrı olarak görüldüklerini anlamak kolaydı. Gözleri Modina'ya takıldı ve Amilia, onun bakışları altında nasıl ayakta durabileceğini merak etti.

"*Er un don Irawondona fey Asendwayr. Susyen vie eyurian Novron fey Instayria?*" dedi. Sesi, ince kristalin çınlaması gibi geliyordu.

Modina, elfe bakmaya devam etti.

Nimbus ayağa kalktı, Modina'nın yanına gitti ve "*Er un don Modina vie eyurian Novron fey Instayria*" diye cevap verdi.

Elf, Modina'ya uzun bir süre baktı, sonra attan indi, hareketleri rüzgarda esen ipek kadar akıcıydı. Amilia, elflerin ifadesinin hor görmeye dolu olduğunu düşündü, ama elfler hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Siz ikiniz ne dediniz?" diye sordu Modina.

"Kendisini Asendwayr kabilesinin Lord Irawondona'sı olarak tanıttı. Gilarabrywn'in senin iddianı duyduğunu ve senin gerçekten Novron'un kızı olup olmadığını sormaya geldiğini söyledi. Ben de evet dedim."

"Vie eyurian Novron un Persephone, cy mor guyernian fi hyliclor Gylindora dur Avempartha sen youri? Uli Vermar fie veriden ves uyeria! Ves Ferrol boryeten."

"Novron ve Persephone'nin kızıysan, neden Avempartha'da meydan okuma için boynuzu sunmadın diye soruyor. *Uli Vermar*'ın bir süre önce sona erdiğini ve boynuzu sunmayarak Ferrol'a karşı ihlalde bulunduğunu söylüyor."

"Vie hillin jes lineia hes filhari fi ish tylor baliyan. Sein lori es runyor ahit eston."

"Boynuzu teslim etmediğiniz için, ihlalinizi tüm antlaşmalardan, anlaşmalardan ve emirlerinize uymakla yükümlü olduğunuz tüm gerekliliklerden muaf tuttuğunu söylüyor."

"Ona boynuzu geri almaya çalıştığımı söyle."

Nimbus müziksel dilde konuştu ve elf lordu cevap verdi. "Hemen sunman gerektiğini ısrarla söylüyor."

Nimbus tekrar konuştu ve elf dönüp atlılardan birine danıştı.

"Boynuzun antik Percepliquis şehrinde olduğunu ve yakında buraya getirileceğini açıkladım. Umarım haddimi aşmamışımdır..."

Modina, Nimbus'un yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu dudaklarından öptü.

"Seni seviyorum, Nimbus."

Şansölye şaşkın görünüyordu ve geri adım atarak peruğunun düzgün olup olmadığını kontrol etti.

"Geri geliyor," dedi Amilia.

Bir kez daha Nimbus konuştu. Küçük bir tartışma yaşandığı anlaşılıyordu ve elf lordu Nimbus'un omzunun üzerinden yere oturan kızlara baktıktan sonra başını salladı. Genel bir anlaşma havasında, elf atına tekrar bindi ve diğerleriyle birlikte avludan uzaklaştı.

"Ne?" diye sordu Modina.

"Beklememeye karar verdiler ve boynuzu karşılamak için Percepliquis'e gidecekler. Eğer doğruyu söylüyorsan, meydan okuma törenini orada yapacaklar. Eğer yalan söylüyorsan, Irawondona varsayılan olarak hükümdarlık hakkını talep edecek. Sanırım bu, dünyayı insanlıktan kurtarmak için yürüyüşlerine devam edecekleri anlamına geliyor. Her halükarda onlarla gitmelisin."

"Ne zaman?"

"Sanırım kıyafetlerini almak için yeterli zamanın var. Küçük bir maiyet ayarlamaya çalıştım ama reddettiler. Kızların gitmesi için anlaşma sağladım."

Allie, babası döndüğünde onunla birlikte olmayı hak ediyor ve babası gelmezse Mercy onu teselli edecektir. Onlara senin kızların olduklarını söyledim."

"Teşekkürler, Nimbus, hepimizin hayatını kurtarmış olabilirsin."

"Korkarım bu sadece infazın ertelenmesi olabilir."

"Arista başarılı olursa değil, bize verilen her gün umut için bir gün daha demektir."

Mince, başlığını çekip esneyerek kulübeden çıktı. Diğerleri onu uyandırmak için tekmelemişlerdi, çünkü atları kontrol etme sırası ondaydı. Gruplarının kuralı her zaman çalışanların yemek yemesi yönündeydi. Bu, yorumlamaya pek yer bırakmayan basit bir kuraldı, ama soğuk bir kış sabahı, battaniyelere sarılmış ve yarı uykulu haldeyken, rüzgâr ve karın içinde dışarı çıkma düşüncesi, basit kuralları bile unutmayı kolaylaştırıyordu. Sonunda, onu daha sert tekmeleyeceklerini bilerek pes etti.

Her sabah yaptığı gibi ayağa kalktı ve sırtını gerdi, yaşlandığını düşündü. Saat henüz erkendi ve güneş ağaçların arasından yeni yeni görünmeye başlamıştı, keskin açılarla eğik altın ışıklar saçarak kar kristallerini parlatıyordu. Hava ısınmıştı, ama gecenin soğuğu hâlâ hissediliyordu. Soğuğu daha da kötü hissettiren şeyin nem olduğunu düşündü; en azından hava soğukken, hava ve hatta kar kuruydu.

Mince onu bekleyen atların yanına yürüdü. Hepsinin adını biliyordu ve onlar da onu tanıyordu. Hepsi başlarını çevirip kulaklarını ona doğru çevirdiler. Şanslıydılar. Şiddetli soğuk aniden sona ermiş ve hiçbir at ölmemişti. Mince'in nefes almadığından emin olduğu at bile hayatta kalmıştı.

"Günaydın bayanlar ve baylar," her gün olduğu gibi başını sallayıp elini sallayarak selamladı. "Bu berbat günde nasılsınız, ha? Ne dedin, Simpleton? Katılmıyor musun? Bugün güzel bir gün olduğunu mu söylüyorsun? Dün sabahtan çok daha sıcak mı? Eh, sana katılıp katılmayacağımı bilemiyorum, bayım. Ne dedin, Mouse? Simpleton'a katılıyor musun? Hmm, bilemiyorum. Bana sadece... çok sessiz geliyor, çok fazla sessiz."

Öyleydi. Mince, ayakları çamurda sabit durarak dinledi. Rüzgâr yoktu, ses yoktu. Sanki dünya ölmüş gibi garip bir sessizlik vardı.

Belki de öyledir.

Ya hepsi ölmüşse? Ya geriye sadece dördümüz kalmışsak?

"Biri mi geliyor?" Mince, Princess'e fısıldadı. Princess başını yukarı aşağı salladı, bu onu şaşırttı, ama hemen ardından titremeye başladı.

"Kim o?" diye fısıldadı Brand.

"Hadrian ve diğerleri olmadığı kesin," diye işaret etti Elbright. "Atlarını bize

"Birimiz bakmalı," dedi Elbright emir verircesine, dizlerinin üzerine çöküp pelerini giyerek.

"Sus," diye tersledi Elbright, "Ben gidiyorum."

"Hayır."

"Şşş!" Elbright elini kaldırdı. "Dinleyin."

"Aman Tanrım! Bu pek hoş görünmüyor. Ekselansları emin misiniz?"

"Sesleri elflerin sesine benzemiyor," diye fısıldadı

"Renwick'e de benzemiyor," diye ekledi Brand.

"Hepiniz susar mısınız!" Elbright, Kine'in kafasına vurarak tısladı. "*O kadar derin ki dibi görünmüyor.*" Zayıf ses tekrar konuştu.

"Gerçekten çok derin."

"Yakınında iz yok."

"Hâlâ içerideler, hâlâ aşağıdalar, hâlâ sırları ortaya çıkarıyorlar ve eski anıları canlandırıyorlar, ama geliyorlar. Zaten oldukça yaklaştılar ve boynuzları da var."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Buna... yaşlı bir adamın sezgisi deyin."

"Bu iyi bir şey, değil mi? Kornaları olması?" "Oh evet, bu çok iyi."

Karın çitirtisi duyuluyordu ve ses giderek yükseliyordu. "Bu tarafa geliyorlar," dedi Elbright.

"Onları görebiliyor musun?" diye sordu Kine.

"Dört kişi var. Biri siyah cüppeli bir rahip gibi görünüyor, ikisi asker ve biri de uzun beyaz saçlı, parlak renkli cüppeli yaşlı bir adam. Askerler biraz tuhaf görünüyorlar."

"Burada ne yapıyorlar?" diye sordu Brand.

"Atları," dedi dışarıdan bir ses. Artık çok daha yakındılar. Çocuklar, çamurlu zeminin çığneme sesini duyabiliyorlardı. "Çıkabilirsiniz gençler."

Birbirlerine gergin bir şekilde baktılar.

"Renwick, Elbright, Brand, Kine, Mince, gelin, kahvaltı yapacağız."

Elbright, brandadan dikkatlice çıkarak ilk çıkan oldu. Başını bir yandan diğer yana çevirdi. Her biri onu yavaşça takip etti, güneş ışığında gözlerini kısarak baktılar ve Elbright'ın tarif ettiği gibi, dört adam küçük açıklıkta önlerinde duruyordu. Orada çok yersiz görünüyorlardı. Uzun beyaz saçlı adam mor, kırmızı ve altın rengi cüppeler giymişti ve bir asaya dayanıyordu. Her iki yanında altın göğüs zırhları, miğferleri ve kollukları olan askerler duruyordu. Ayrıca kırmızı, mor ve sarı renkli pantolonlar giiyorlardı. Her biri bir mızrak ve bir kılıç taşıyordu. Rahip, Nyphron rahiplerinin geleneksel siyah cüppesini giymiş, tek ayağı üzerinde duran, normal görünümlü tek kişiydi.

"Kimsiniz?" diye sordu Elbright.

"Bu, Nyphron Kilisesi'nin Patriği Ekselansları," dedi rahip.

"Oh," dedi Elbright, başını sallayarak. Mince, onun kim olduğunu biliyormuş gibi davranmaya çalıştığını anlayabilirdi, ama arkadaşı gerçeği biliyordu. Elbright her zaman böyle davranırdı.

O, olduğundan daha d nyeviyymiş gibi davranıyordu.

"Bunlar onun korumaları ve ben Gent'ten Monseny r Merton."

"Sanırım bizi zaten tanıyorsunuz," dedi Elbright. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Sadece bekliyoruz," diye cevapladı Patrik. "Sizin gibi, onların d n p d nyanın doğasını sonsuza dek değiştirmelerini bekliyorsunuz. Elbette  n sıradan bir koltuk istemeyi bize kıskanamazsınız."

Yaşlı adam korumalarına baktı ve onlar ağır adımlarla uzaklaştılar.

"Renwick nasıl?" diye sordu Mince. "Aquesta'ya ulaşabildi mi?"

" zg n m," Monsignor Merton nazik e cevap verdi. "Deniz yoluyla Vernes'e gittik, sonra da at arabasıyla devam ettik. Uzun zaman  nce ayrıldık, bu y zden bizim ayrılmamızdan sonra gelmiş olması gayet m mk n. Arkadaşınız mıydı?"

Mince başını salladı.

"Elflerin g neydoğudan saldırdığı haberini Aquesta'ya g t rd ," dedi Brand. "Buradan ge tiler, ger ekten."

"Daha fazla bilgi veremediğim i in  zg n m," dedi rahip.

"Burası  ok hoş bir yer," dedi yaşlı adam etrafına bakarak. "Kampınızı  obanp sk l  ağacının altına kurmanız  ok g zel. T m renklerin  alınmış gibi g r nd ğ  b yle bir g nde yeşilin varlığı hoşuma gidiyor. Uzun ve soğuk bir kış oldu, ama yakında bitecek. Yeni bir d nya  i ek a mak  zere."

Mince uzaktan gelen m zik sesini duydu ve hemen ellerini kulaklarına g t rd .

"Bu...?" Elbright endişeyle sordu ve Mince başını sallarken kendi ellerini de kaldırdı.

"Sakin olun  ocuklar," dedi Patriark. "Bu melodi b y l  değil. Bu, Ervian marşı olan "Ibyn Ryn".

"Ama bu elfler!" dedi Elbright. "Geliyorlar!"

"Evet." Patriark tepeye baktı, sonra deliğe. "Artık bir yarış."

BÖLÜM 26

DÖNÜŞ

"Bu odayı çok seviyorum," dedi Arista, aynı düz kayanın üzerine battaniyeleri sererken. Yukarıda ateşböcekleri parıldayıp göz kırpıyordu ve o, gökyüzünü görmeyi ne kadar özlediğini ilk kez fark etti.

Magnus kayalarını bir kez daha ortada topladı. "Bu, derinliklerde gördüğüm harikalara kıyasla hiçbir şey. Büyükbabam bir keresinde beni Trent'in Dithmar Sıradağları'na, sadece onun bildiği bir yere götürmüştü. Bana nereden geldiğimi bilmem gerektiğini söylemişti. Beni bir nehrin yeraltına girdiği bir yarıktan derinlere götürdü. Haftalarca ortadan kaybolduk. Sonunda geri döndüğümüzde annem ve babam çok kızmıştı. Benim *fikirler edinmemi* istemiyorlardı. Onlar çoktan vazgeçmişlerdi, ama büyükbabam... o biliyordu."

Magnus bir taşı diğerine çarptı. "Bana gösterdiği şeyler inanılmazdı. Bu odanın yüzlerce katı büyüklüğünde, parıldayan kristalden yapılmış odalar vardı, tek bir parlayan taş bile orayı gündüz gibi aydınlatabiliyordu. Sütunlu ve dişli taş katedraller ve o kadar yükseklikten düşen şelaleler vardı ki, gürültüsünü duyamıyordunuz. Oradaki her şey o kadar geniş, o kadar büyük ve o kadar devasaydı ki, kendimizi ölçülemeyecek kadar küçük hissettik. Drome'un halkının başına gelenleri görünce ona inanmak bazen zor oluyor, ama böyle yerlerde, özellikle de büyükbabamın bana gösterdiği salonlarda, sanki tanrının yüzünü ilk elden görmek gibi bir his uyandırıyor."

Arista battaniyesini Hadrian'ın yanına serdi.

"Orada ne yapmaya çalışıyorsun, Magnus?" diye sordu Hadrian.

"Biraz ışık sağlamak. Burada bu tür taşlardan çok var. Büyükbabam bana bunları nasıl yakacağımı gösterdi — aslında, nasıl için için yanacaklarını."

"Yardım edeyim." Arista mütevazı bir hareket yaptı ve üç taş da alev aldı ve mükemmel bir kamp ateşi gibi yandı.

Cüce kaşlarını çattı. "Hayır, hayır. Dur. Ben hallederim."

Arista alkışladı ve ateş kayboldu. "Sadece yardım etmek istedim."

"Evet, ama bu doğal bir şey değil."

"Peki, kayaları birbirine vurarak parlatmak doğal mı?" diye sordu Hadrian.

"Evet, eğer cüceysen."

Magnus kayalarını parlatınca diğerleri etraflarında toplanıp yemek yemeye başladılar. Her birinin son yemeği kalmıştı ve ertesi gün yer üstüne çıkmayı umuyorlardı, yoksa yolculuğun son ayağı aç geçecekti.

"Aha!" dedi Myron. Kitaplarını kayaların yanına koymuştu, okumak için yeterli ışık olduğu için heyecanlıydı.

"Başka bir ismin doğru telaffuzunu mu keşfettin?" diye sordu Hadrian. "Degan'ın gerçek adı Gwyant mı?"

"Hımm? Hayır, Mawyndulë'yi buldum, Antun Bulard ve Esrahaddon'un bahsettiği kişiyi."

"Onu *buldun* mu?"

"Evet, bu kitapta. Bay Bulard'ın son karalamalarını okuduğumdan beri, onunla ilgili bilgi bulmaya çalışıyordum. Ölmeden kısa bir süre önce bir şeyler okumuş olması gerektiğini düşündüm. Kütüphanede yanında sadece bu kitaplar olduğu için, Mawyndulë'nin bu kitaplardan birinde bir yerde bahsedilmiş olması mantıklıydı. Son okuduğum kitapta olacağını kim bilebilirdi ki? Prenses Farilane'nin *Halkların Göçü* adlı kitabı. Instarya klanının elf imparatorluğunu nasıl ele geçirdiğini anlatan, gerçekten çok önyargılı bir anlatım. Ama Nyphron, boynuz ve Mawyndulë'den bahsediyor."

"Ne yazıyor?" diye sordu Arista.

"Elflerin çeşitli kabileler arasında sürekli savaştıklarını ve boynuzu elde edene kadar oldukça kanlı ve şiddetli bir halk olduklarını söylüyor."

"Yani, Mawyndulë hakkında ne yazıyor?"

"Oh." Myron utanmış görünüyordu. "Bilmiyorum. Henüz o kısmı okumadım. Sadece adını gördüm."

"O zaman sessiz olalım ve adamın okumasını bekleyelim."

Herkes sessiz kaldı ve keşişin sayfaları tararken ona bakakaldı. Arista, tüm bu bakışların Myron'un dikkatini dağıttığını merak etti, ancak keşiş yoğun yazılarla dolu sayfaları hızla çevirirken, onun elindeki kitap karşısında hiç sarsılmadığını fark etti.

"Oh," dedi Myron sonunda.

"Ne 'oh'?" diye sordu Arista.

"Degan kornayı üflediğinde neden ses çıkmadığını biliyorum." "Ee?" diye sordu Hadrian.

Keşiş başını kaldırdı. "Haklıydın. Mezarın içinde söylediğin gibi, bu bir meydan okuma kornası."

"Ve?"

"Degan zaten kral. Kendine meydan okuyamaz, bu yüzden ses çıkmadı."

"Bütün bunların Mawyndulë ile ne ilgisi var?" diye sordu Arista.

Myron omuz silkti. "Hâlâ okuyorum."

Keşiş dikkatini tekrar kitaba verdi.

"Yarın çıkacağız, değil mi?" diye sordu Arista, Hadrian da başını salladı. "Ne kadar zamandır buradayız?"

Hadrian omuz silkti ve Royce'a baktı.

Hırsız, çevrenin incelemesini tamamladıktan sonra, diğerleriyle birlikte kayaların ışığı etrafında oturdu ve çantasından yemeğini çıkardı. "En az bir hafta."

"Yukarıda ne bulacağız?" diye sordu, hem kendine hem de diğerlerine. "Ya çok geç kalırsak?"

"Demek *Uli Vermar* bir kralın hükümdarlığı," dedi Myron. "Genellikle üç bin yıl sürermiş, görünüşe göre bir elf'in ortalama ömrü kadar."

"Gerçekten mi?" diye sordu Mauvin ve Royce'a baktı. "Kaç yaşındasın?" "O kadar yaşlı değilim."

"Mezardaki imparatorları hatırlıyor musun?" dedi Arista. "Elf kanını insan kanıyla karıştırmak ömrü kısaltır."

"Evet, ama yine de buradaki herkesten daha uzun yaşayacak, belki Gaunt hariç, değil mi?" "Neden ben?" Yemeğinin kalıntılarını sefil bir şekilde karıştıran Gaunt yemeğin kalıntılarını sefil bir şekilde karıştırıyordu, başını kaldırdı.

"Sen de bir elf'sin."

Gaunt yüzünü buruşturdu. "Ben elf miyim?"

"Novron'la akraba, değil mi?" "Ama..."

ben elf olmak istemiyorum."

"Alışırısın." Royce sırttı.

"Ah, işte burada," dedi Myron. "Mawyndulë, Miralyith'in bir üyesiydi ve Novron'dan önceki dönemde, onlar yönetici kabileydi." Bir süre durdu ve başını kaldırarak ekledi, "Bizim aksine, elflerin tutarlı bir soyluluk sistemi yoktur. Kralın geldiği kabile, hüküm süren kabile olur ve diğerleri üzerinde iktidarı elinde tutar, ama sadece bir nesil boyunca, ya da *Uli Vermar'ın* süresi boyunca. Sonra meydan okumaya katılırlar ve yeni bir kral tahtı kazanırsa, onun kabilesi yeni yönetici elit olur."

"Ama kabiledaki herkes kral olma şansı için meydan okuyamaz, eminim," dedi Gaunt. "Kabilelerde hala kalıtsal bir soyluluk var, değil mi? Her zaman vardır."

"Bu seferlik ona katılıyorum," dedi Royce. "İnsanlar iktidarı bırakıyormuş gibi görünmek isteyebilirler, ama gerçekten bırakmak... Bu olmaz."

"Teknik olarak, bence herkes meydan okuyabilir," diye açıkladı Myron. "Ama doğru, geleneksel olarak belirli bir kabilenin lideri olur. Ancak o, klan liderleri tarafından seçilir."

"İlginç," dedi Mauvin. "Soyluların olmadığı, liderlerin seçildiği bir toplum. Gördün mü, Gaunt? Sen gerçekten bir elfsin."

"Yani biri boruyu çalar, savaşı, meydan okumayı kazanır ve kral olur," dedi Arista. "Onun üç bin yıl hüküm sürmesi beklenir, ama ya sürmezse? Bir kazada ölürse, taç en yakın akrabasına geçer. Bu kısmı anlıyorum. Ama kral ölürse ve kan bağı olan akrabası yoksa ne olur? O zaman ne olur?"

"Bu durumda *Uli Vermar* da sona erer," dedi Myron. "Ve kornayı ilk çalan kişi yeni kral olur ve onu kendisine meydan okuyacak başka birine sunar. Ve tam da bu olmuş gibi görünüyor." Myron kitabın sayfasını tıklattı. "Avempartha savaşından sonra, Nyphron vatanını işgal etmeye hazırlanırken..."

"Bir saniye," dedi Mauvin. "Nyphron ve Novron aynı kişi mi?"

"Evet," dediler Myron, Arista ve Hadrian hep birlikte.

"*Teshlor*, elf savaşçısı Techylor'un bozulmuş telaffuzu olduğu gibi, *Novron* da Nyphron'un bozulmuş hali. Dedğim gibi, *Uli Vermar* sona erdiğinde Nyphron, vatanını işgal etmeye hazırlanıyordu ve elf yüksek konseyi, boynuzu Novron'a sunarak onu kral ilan etti ve savaşı sona erdirdi."

"*Uli Vermar* tam o sırada mı sona erdi? Bu çok uygun bir zamanlama gibi görünüyor," dedi Royce. "Sanırım elf kralı doğal nedenlerden dolayı ölmedi."

Myron tekrar aşağıya baktı ve yüksek sesle okudu. "Ve böylece, üçüncü dönüşün gecesinde, Miralyith kabilesinden Mawyndulë gönderildi. Ve konsey tarafından ona şu görev verildi..." Myron konuşmayı kesti, ama gözleri sayfada hızla dolaşıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Arista, ama Myron onu durdurmak için parmağını kaldırdı.

Myron uzanıp bir sayfayı daha çevirdiğinde, gözleri büyüdü, kaşları kalktı.

"Tanrı aşkına, keşiş!" Magnus patladı. "Okumayı bırak da bize anlat."

Myron şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı. "Mawyndulë elf kralını öldürdü."

"Ve eğer çocuğu varsa, onlar da öldürüldü, değil mi?" "Hayır," dedi Myron, Royce'u şaşırtarak. "Tek oğlu hayatta kaldı."

"Ama bu mantıklı değil," dedi Arista. "Oğlu hayattaysa, neden kral olmadı? *Uli Vermar* neden sona erdi?"

"Çünkü," diye cevapladı Myron, "Mawyndulë onun oğluydu."

Bunun anlaşılması biraz zaman aldı. Titreyen ışık çemberinin etrafında, her biri farklı bir anda anladıklarını gösteren sesler çıkardılar.

"Yani Mawyndulë cinayet işlediği için kral olamadı mı?" diye sordu Hadrian.

"Kral cinayeti," diye düzeltti Myron. "Elf toplumunda çok daha kınanacak bir suçtur, çünkü medeniyetlerinin temelini ve Ferrol'un boynuz hediyesiyle onlara bahsettiği barışı tehlikeye atar. Sonuç olarak Mawyndulë sürgün edildi, elf toplumundan kovuldu ve Ferrol tarafından lanetlendi, böylece elflerin öbür dünyası olan Alysın'e girmesi yasaklandı."

"Peki neden yaptı?" diye sordu Arista.

"Prenses Farilane bunu söylemiyor. Belki de kimse bilmiyor."

"Demek Novron kornayı çaldı, kral oldu ve savaş sona erdi." Hadrian yemeğini bitirip çantasını topladı.

"Plan kesinlikle buydu," dedi Myron. "Novron'dan sonra kimse kornayı çalmamalıydı. Kimse onun hükümdarlığına meydan okumamalıydı. Kornanın kurallarına göre, kornaya meydan okunursa ama bir gün içinde kimse kornayı çalmazsa, kral tacını korur."

"Ama biri meydan okudu mu?"

"Mawyndulë," dedi Myron. "Aslında, elf kanı taşıyanlar dışında kornayı çalabilecekler konusunda herhangi bir kısıtlama yok. Bir dışlanmış, hatta Ferrol tarafından lanetlenmiş biri bile meydan okuyabilir. Ve eğer kazanırsa..."

"Kazanırsa, geri dönecek," diye bitirdi

Royce. "Evet."

"Ama kaybetti, değil mi?" diye sordu Mauvin.

"Novron, uzun bir savaşta sertleşmiş bir gaziydi," diye bitirdi Hadrian. "Ve Myron, Mawyndulë'nin sadece bir çocuk olduğunu mu söyledi?"

"Evet." Keşiş başını salladı. "Hızlı ve aşağılayıcı bir yenilgiydi."

"Ama bu mantıklı değil," dedi Arista. "Esrahaddon bize Mawyndulë'nin hala hayatta olduğuna ikna olduğunu söylemişti."

"Nyphron, Mawyndulë'yi öldürmedi. Bu mücadele genellikle ölümüne bir savaş olsa da, Nyphron onu yaşatmaya karar verdi. Belki çok genç olduğu için, ya da bir serseri olduğu için tehdit oluşturmadığı için. Bilinen tek şey, Mawyndulë'nin sürgüne gönderildiği ve bir daha Erivan'a girmemesinin yasaklandığı."

"Peki Novron nasıl öldü?" diye sordu

Mauvin. "Öldürüldü."

"Kim tarafından?"

"Kimse bilmiyor."

"Ben Mawyndulë'ye bahse girerim," dedi Royce.

"Hmm..." Arista düşüncelere dalmış bir şekilde alt dudağını ısırdı. "Ne?" diye sordu Royce.

"Esrahaddon'un ölürken söylediği şeyi düşünüyordum. *Uli Vermar*'ın sona erdiğini ve boynuzu almak için Percepliquis'in varisini almam gerektiğini söyledi. Ama son sözleri 'Patrik... aynı...' idi. Her zaman onun ölmeden önce cümlesini tamamlayamadığını düşünmüştüm, ama ya söylemek istediği her şeyi söylemişse? Myron, kaç tane patriark oldu?"

"Patrik Nilnev dahil yirmi iki." "Evet, peki kaç yaşında?"

"Onun doğumuyla ilgili bir şey okuduğumu hatırlamıyorum, ama o altmış yıldır patriğin başıdır."

"Myron, diğer patriarkların isimleri nelerdir?"

"Patrik Nilnev'den önce Patrik Evlinn vardı. Ondan önce Patrik Lenvin vardı. Ondan önce ise..."

Arista'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu mümkün mü?" "Ne mümkün?" diye sordu Royce.

Arista dizlerinin üzerine çöktü. "Yazacak bir şeyleri olan var mı?"

"Biraz tebeşirim var." Myron, çantasından beyaz bir kalem çıkardı.

"Nilnev, Evlin, Lenvin, Venlin..." Arista düz kayanın üzerine kelimeleri karaladı.

"*Evlinn*'de iki n var," diye düzeltti keşiş.

Arista başını kaldırıp gülümsedi. "Tabii ki var. Olması da gerekir. Anlamıyor musun? Esrahaddon haklıydı. Adını ve görünüşünü değiştirmişti. İmparator Nareion'un Cenzar Konseyi'nde bir pozisyon bulmuş olmalıydı

Bu, onun sanatındaki ustalığı göz önüne alındığında kolay bir şey olmalı. Esrahaddon, Venlin ve Nilnev'in aynı kişi olduğunu biliyordu. Aslında, ilk patriarktan bu yana tüm patriarklar aynı kişi, Mawyndulë idi."

"Bu, kilisenin varisi bulmaya neden bu kadar kararlı olduğunu açıklıyor," dedi Hadrian. "Novron'un soyunu öldürürlerse, *Uli Vermar* erken sona erer."

"Mawyndulë boynuzu elinde tutsaydı, bu sorun olmazdı. Boynuzu elinde tutmaması, Gaunt'ı hapsedtiklerinde onu hayatta tutan tek şeydi. Bu, Patriark'ın buraya neden bu kadar çok ekip gönderdiğini açıklıyor. Ancak fark etmediği şey, başarmak için aslında varisin gerekli olduğuydu. Esrahaddon önlemlerini almıştı. Bu yüzden bana varisin gelmesi gerektiğini söyledi. Tam olarak ne yaptığını bilmiyorum, ama Gaunt dışında kornanın kutusuna dokunan herkesin öldürüleceğini söyleyebilirim."

"Bu, Patriark'ın Gaunt'ı öldürmesi için Magnus'u tutmasının nedenini de açıklıyor. Varis öldüğünde, boynuzun tek bir üflemesi Nilnev'i otomatik olarak kral yapacaktı, tıpkı Novron'da olması gerektiği gibi," dedi Hadrian.

"Evet, ama Patrik kornayı çaldığında Gaunt hala hayatta olursa, boş bir tahtı talep etmek yerine, meydan okuma hakkını ilan etmiş olur, değil mi?" Arista, başını sallayan Myron'a baktı. "Yani Gaunt kazanırsa, elflerin kralı olur ve onlar onun dediğini yapmak zorunda kalır. Ve onlara Nidwalden'in ötesine dönüp bizi rahat bırakmalarını söylerse, öyle yaparlar."

"Teorik olarak," dedi Mryon.

"O halde tek yapmamız gereken, Patriark'a onun başarılı olduğunu düşündürmek. Ona Gaunt'ın öldüğünü söyleyeceğiz ve boynuz çalınana kadar onu saklayacağız. Sonra tuzağı kurcalayacağız."

"Bu ölümüne dövüş meselesini unutuyor musun?" diye sordu Gaunt. "Bu sorun olmaz," diye onu rahatlattı Arista. "O, bir elf için bile yaşlı. Bir esinti bile onu öldürebilir. Seninle savaşmak istemiyor. Savaştan korkuyor. Bu yüzden senin ölmeni istiyor."

Gaunt sessizce oturdu, gözleri çalışıyordu.

"Ne dersin, Degan?" diye sordu Arista. "İmparator olmak istiyordun. Elflerin kralı olmak nasıl geliyor kulağına?"

Arista yüzeye ulaştı ve yorgunluktan ıslak zemine uzandı. Göz kamaştırıcı sabah ışığı gözlerine parladı ve teninde dans etti. Güneşi o kadar özlemişti ki, kollarını açarak uzandı ve güneşin sıcaklığını içine çekti. Temiz hava o kadar harikaydı ki, sanki kurak bir çölü geçtikten sonra bulunduğu serin su gibi içini doldurdu.

Bir süre, delikten çıkıp Amberton Lee'ye geri dönemeyeceğini düşünmüştü. Etrafına sarılmış halatla bile, yorgunluk ve korkudan titreyerek kayalara tutunmuştu. Hadrian her zaman orada ona cesaret vermiş, ona seslenmiş, daha çok çabalaması için onu teşvik etmişti. Royce ve Hadrian'ın onu özellikle zor bir bölümden yukarı çekmek zorunda kaldıkları birkaç yer vardı ve ilerlemesi genellikle yavaştı. Yaralı koluna rağmen Mauvin daha hızlı tırmanıyordu. Yine de, artık her şey bittiğine göre, başardığı şeyden gurur duyuyordu ve yüzüne vuran güneş bunun ödülüydü.

Magnus'un sessizce "O burada" dediğini duyduğunda hayallerinden uyandı.

Ayağa kalktığı anda, dört adamın hızla onlara doğru yürüdüğünü gördü. Patrik'in yanında iki muhafız vardı ve arkalarında Arista'nın Ervanon'da bir kez karşılaştığı Monsenyör Merton vardı. Yırtık pırtık eğimi inerken, eriyen karın üzerinde sürüklenen cüppelerinin alt kısımları ıslanmış, ortama hiç uymayan bir görüntü sergiliyorlardı.

Hadrian, Mauvin, Magnus ve Myron'un eşlik ettiği Arista, açık şaftın ağzından uzaklaştı ve çiçek açmak üzere olan büyük bir forsythia çalılığının içinden geçti. Hadrian elini tutup onu kendine çekti.

"Bana kornayı ver, çabuk," dedi Patrik, elini uzatarak. Omzunun üzerinden tepeye doğru bakarak, "Elfler geldi," diye ekledi.

Arista sırt çantasını çıkardı ve kutuyu aldı. "Gaunt onu çalınamadan öldü."

Patrik kutuyu alırken ona sırtıttı. Boynuzu çıkarıp havaya kaldırırken gözleri sabitlenmişti.

"Sonunda," dedi yaşlı adam ve kornayı dudaklarına götürdü. Kornaya üfledi ve uzun, net, uğursuz bir ses havayı yırttı. Müzikal bir niteliği yoktu, daha çok bir çığlık gibiydi, nefret ve tiksinti dolu bir çığlık. Her biri içgüdüsel olarak birkaç adım geri attı, ta ki Arista forsythia'nın küçük dallarının kendisine batmasını hissedene kadar. Yaşlı adam kollarını indirdi, yüzünde bir gülümseme vardı. "Çok iyi yaptınız."

Atlar tepenin üstünden gürültüyle geçtiler. Arista, altın ve mavi giysiler giymiş, aslan miğferleri takmış elf lordlarının zarafeti ve inceliğine hayran kaldı. Onlarla birlikte Modina da vardı, yanında Mercy ve Allie vardı, ikisi de yorgun görünüyordu.

Binicilerden biri attan indi, miğferini çıkardı ve gruba yaklaştı. Boynuzu işaret etti ve elfçe hızlıca konuştu. Arista her kelimeyi anlayamadı ama Erivan'ın vekil kâhyası olan Asendwayr'lı Irawondona olduğunu anladı. Boynuzu kimin çaldığını sordu.

Patrik, elf lordunun önüne dikildi ve kollarını kaldırdı. Bunu yaparken yüz hatları değişti. Yüzü uzadı, burnu inceldi, kaşları eğrildi, kulakları sivrildi ve gözleri parlak yeşil bir ışıkla parladı. Vücudu daha ince, parmakları daha uzun ve ince hale geldi. Değişmeyen tek şey, beyaz, neredeyse mor saçlarıydı. *"Miralyith'in Mawyndulë'sini görün, yakında Erivan Kralı, Elan İmparatoru, Dünya Lordu olacak."* Sözler yavaşça, kasıtlı olarak söylendi, öyle ki Arista bile her birini anladı.

Başını geriye attı, kollarını yanlara doğru uzattı ve yavaşça döndü, böylece herkes onu iyice görebildi. Elfler de dahil olmak üzere herkes, bu dönüşüme şaşkınlıkla bakakaldı.

Mawyndulë ve elf lordu hızlıca birbirleriyle konuştular. Irawondona konuşma sırasında Modina'yı işaret etti. Arista sadece bazı kelimeleri duyabiliyordu ama Myron'un "Uh-oh" diye mırıldandığını duyunca kalbi sıkıştı.

"Mawyndulë Gaunt'ı biliyor" diye ekledi. "Ne?"
diye sordu Arista.

"Irawondona'ya kornayı çaldığını söyledi ve elf lordu onun rakibini getirdiğini söyledi. Ama Mawyndulë, Modina'nın varis olmadığını, Degan'ın varis olduğunu ve Degan'ın arkamızdaki delikte saklandığını söyledi."

Mawyndulë onlara döndü. "Planınızı çok iyi biliyorum. Koruyucunuz Esrahaddon'un uyarılarına daha fazla kulak vermeliydiniz. Yoksa son görüşmenizde size söylediklerini unuttunuz mu?"

Arista Hadrian'a merakla baktı. "O
çok şey söyledi."

"Tüm konuşmalarının dinlendiği için sana hiçbir şey söyleyemeyeceğini" açıkladı, dedi Mawyndulë.

"Dinliyor muydun?" diye sordu Arista.

"Esrahaddon ölene kadar ona çok dikkat ettim, ama nadiren önemli şeyler söyledi. Onu çok iyi tanıdığım için onu dinlemek kolaydı. Sen küçük seyahate çıkmışken, cüceyi izledim. Sanat onun üzerinde pek işe yaramadı, ama yeterliydi." Magnus'a baktı. "Taç giydikten sonra seninle ilgileneceğim. Bu arada, Royce'a Gaunt'ı getirmesi için işaret verebilirsin. O oldukça güvende. Ferrol'un kutsaması üzerimizde olduğu için artık kimse ona veya bana zarar veremez. Herkesten korunuyoruz. Sadece yarışma sırasında birbirimize zarar verebiliriz. Yani Novron soyunun sonuncusu yarın sabaha kadar güvende. Bu ritüelin kuralları var ve biz de onlara uymak zorundayız."

Çalılıklardan gelen bir hışırtı, deliğin ağzından iki kişinin yaklaştığını haber verdi. Degan, Royce'un arkasında ilerledi. Gaunt hasta, solgun ve terli görünüyordu, alnı terden yapışmıştı.

Mawyndulë Lord Irawondona'ya döndü ve elfçe, "*Bu Nyphron'un varisi,*" dedi. Sonra Gaunt'ı işaret etti.

Elf lordları ve yaşlı, baykuş başlıklı bir elf Gaunt'a şüpheyle baktılar. Onu birkaç dakika inceledikten sonra Mawyndulë ile uzun uzun konuştular. Konuşmaları bittiğinde, elfler Mawyndulë ile birlikte tepeye geri döndüler ve grubu karda bıraktılar.

"Ne oldu?" diye sordu Hadrian.

"Mücadele yarın güneş doğduğunda başlayacak," diye açıkladı Myron.

Elfler tepenin zirvesinde kamp kurdular. Geri kalanlar, yamacın ortasında çobanpüskülü ağaçlarının gölgesinde saklanan kulübenin dışında toplandılar. Hadrian bir ateş yaktı ve çocuklardan daha fazla odun toplamalarını istedi. Çocuklar da bunu yaptılar, ancak arama alanlarını tepenin eteklerine sınırladılar. Çocuklar sürekli omuzlarının üzerinden tepenin zirvesine bakmaya devam ettikleri için bu süreç yavaş ilerledi.

Modina ve kızların *kendi türlerine katılmalarına* izin verildi ve Modina, Arista'ya yaklaşmadan önce kızlar için ateşin yanında bir yer buldu. Koyu renkli, gösterişli bir elbise giymişti ve diğerlerinin etrafından geçmek için elbisesinin eteğini kaldırdı.

"Neler oluyor?" diye sordu imparatoriçe.

Arista, ona yaklaşıp yaklaşmaz elini uzattı ve elini tuttu. "Her şey yoluna girecek. Novron'un son torunu olan Degan yarın savaşıacak. Kazanırsa,

O, elflerin hükümdarı olacak ve onlar ona itaat etmek zorunda kalacaklar."

Modina'nın yüzü endişeyle buruşmuştu. Ateşin etrafında toplananlara baktı. "Degan kaybederse, umudumuz kalmaz. Elflerin neler yapabileceğini bilmiyorsunuz. Aquesta sadece birkaç dakika içinde yok edildi. Surlar yıkıldı ve taştan yapılmamış tüm binalar yakıldı. Ölenlerin sayısını düşünmek bile korkutucu. Denedim, her şeyi denedim, ama... çok az çabayla içimizden geçip gittiler. Degan başarısız olursa..."

"Başarısız olmayacak," dedi Hadrian. "Arista'nın bir planı var."

"Bunun övgüsünü ben alamam," dedi. "Bu Esrahaddon'un fikriydi. Gutaria'dan kaçtığı andan itibaren niyeti buydu sanırım."

"Nedir o?" diye sordu imparatoriçe.

Arista ve Hadrian birbirlerine baktılar, sonra Arista, "Sana söyleyemem," dedi. Modina kaşlarını kaldırdı.

"Patrik aslında bir elf ve çok güçlü bir büyücü. Degan'a meydan okuyan kişi o. Görünüşe göre bu tür konuşmaları dinleme yeteneği var."

Modina başını salladı. "O zaman tek kelime etme. Sana güveniyorum. Beni henüz hayal kırıklığına uğratmadın."

"Kızlar nasıl?" diye sordu Arista.

"Korkmuşlar. Allie babası ve Elden'ı sorup duruyor. Sanırım onlar..."

"Evet, öldürüldüler. Kardeşim de öyle."

Modina başını salladı. "Üzgünüm. Eğer yapabileceğim bir şey varsa..." İmparatoriçe boğazı düğümlendi ve durakladı. Gözlerini sildi. "Sevgili, tatlı Maribor, yemin ederim ki Gaunt tahtı alabilir ve ben hayatımın geri kalanında çiftçiliğe geri dönebilir ve o kazanabilirse boş mideyle yetinebilirim. Alric, Wyatt ve Elden'ın fedakarlıkları ve yaptıkların için hepimizin sana borçlu olduğunu bilmeni istiyorum. Yarın ne olursa olsun, bugün hepiniz kahramansınız."

Hadrian, Royce ve Mauvin, Gaunt'ı son dakika dövüş ipuçları için kenara çektiler. Arista dikkatini, çok renkli çadırların yükseldiği ve yabancı seslerin eski şarkılar söylediği tepeye odakladı. Ateşin etrafındaki gerginlik hissedilebilirdi. Gaunt hariç, Monsignor Merton en büyük endişeyi gösteren kişiydi. Ters çevrilmiş bir kova üzerine oturmuş, ateşe bakıyordu. Kısa süre sonra Myron yanına oturdu ve ikisi uzun uzun konuştular.

Myron endişe belirtisi göstermeyen tek kişiydi. Merton ile konuştuktan sonra, zamanını çocuklarla geçirerek, onların kulübeyi nasıl inşa ettiklerini

ve yokluklarında atların nasıl olduğunu sordu. Çocuklar, soğuktan dilinin çatladığını anlattılar ve keşiş onların hikayelerine hayran kaldı. Onlara güzel bir akşam yemeği pişirmelerine yardım etti ve genel olarak çocukları hazırlık ve temizlik işleriyle meşgul etti.

Güneş battı ve kamp ateşinin ışığı dışında karanlık onları sardı. Bu, Arista'nın bir yıldan az bir süre önce aynı noktaya çok yakın bir yerde oturduğu ateşten farksızdı. Belki biraz daha yukarıda, yokuşun üzerinde. Etcher ile birlikte at sürdüğü geceden bu yana çok şey olmuştu, çok şey değişmişti. Amberton Lee artık farklı bir yerdi. Onunla birlikte kendini vahşi doğada kaybolmuş hissetmişti. Şimdi ise dünyanın merkezindeydi.

*Lee'nin üzerindeki eski taşlar
Kaybolan anıların tozlarını
görüyoruz
Bir zamanlar merkez, bir
zamanlar her şey Sonsuza dek
kayboldu, duvar yıkıldı.*

O da farklıydı. Belki de hepsi farklıydı.

"Sen ve kızlar neden şuradaki barınakta yatmıyorsunuz?" Hadrian, kızların esnemelerini görünce Modina'ya dedi. "Sizin için sorun olmaz, değil mi çocuklar?"

Hepsi başlarını salladılar ve bir süredir yaptıkları gibi imparatoriçeye bakakaldılar.

"Degan nerede uyuyacak?" Modina, ateşin karşısındaki Degan'ın kızların esnemelerini tekrarlamasına bakarak sordu.

"Sanırım bizimle birlikte ateşin yanında," diye yanıtladı Hadrian.

İmparatoriçe sesini yükselterek, "Degan, bu gece benimle barınakta yatacaksın," dedi.

Degan gözlerini devirdi. "Teklifin için teşekkür ederim, gerçekten, ama bu gece pek uygun değil..."

"Dinlenmen gerekiyor. Irkımızın kaderi yarınki zaferine bağlı. Barınak en rahat yer. Orada *uyuyacaksın*, anladın mı?"

Tartışmaya niyeti olmadığını gösteren bir ifadeyle başını salladı.

Modina ayağa kalktı, Arista'ya baktı, sonra onu kucaklayıp öptü. "Tekrar teşekkür ederim."

Ateşin etrafında dolaşarak herkese teşekkür etti, sarıldı ve öptü. Sonra yüzünü silerek Modina, Hovel'in barınağına geri döndü.

"Sence işe yarayacak mı?" Arista, sırttan Hadrian'a sordu. "Üzgünüm. Sadece gerginim. Sonuçta bu benim fikrimdi."

"Ve çok da iyi bir fikir. Ne kadar akıllı olduğunu söylemiş miydim?" Ona somurtarak baktı. "O kadar akıllı değilim, sen sadece aşkın gözünü kör etmiş." "Bu kötü bir şey mi?"

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Hayır."

O ağaçlardan birine yaslanarak oturdu ve kız onun kollarında uzandı. O kızı sıkıca sarıldığında, kız bir yükün kalktığını hissetti ve onun kollarının sıcaklığı ve güvenliğinin tadını çıkardı. Gözleri yıldızlara kaydı. Onlara gitmemelerini, güneşin asla doğmamasını söylemek istedi, çünkü bu an her şey mükemmeldi. Olduğu gibi kalabilir, Hadrian'ın kollarında kalabilir ve gelecek olanları unutabilirdi.

"Bu kadar uzun yaşamakla ilgili en büyük hayal kırıklıklarından biri, zafer anı geldiğinde bunu paylaşacak kimsenin olmamasıdır," dedi Mawyndulë, ateşin ışığına adım atarak onlara hoş bir gülümsemeyle bakarken. Muhafızları onu takip ederek sandalyesini yerleştirdiler. Mawyndulë oturdu, onların bakışlarına hiç aldırış etmeden.

Arista gözlerini kapattı ve nazikçe elini uzattı. Mawyndulë'nin gücünü hissetti. Zihninde, büyü karanlıkta bir ışık gibi belirdi. Oberdaza meşaleler gibi titriyordu ama Mawyndulë güneş gibi parlıyordu. Ondan kaçındı ve muhafızlarına odaklandı. Onlar insan ya da elf bile değillerdi. Gilarabrywn'lerle aynıydılar: saf büyü.

"Biraz soğuk, değil mi?" dedi yaşlı elf. "Ve ne acınası bir ateş."

Mawyndulë ellerini çırpı ve alevler yükselip parlaklaştı. Çocuklar korkuyla geri çekildiler. Monsignor Merton ayağa kalktı ve gözleri fal taşı gibi açılmış halde birkaç adım geri attı.

Yaşlı adam ellerini yalayan alevlere doğru uzattı ve ellerini birbirine sürttü. "Ah, çok daha iyi. Yaşlı kemiklerim eskisi gibi soğuğa dayanamıyor."

"Büyü," diye fısıldadı Merton, "kilise tarafından yasaklanmıştır."

"Elbette öyle. Benim sanatımı melezlerin uygulamasına izin vermem; bu bir hakaret. Benim kıyafetlerimi giysem hoşuna gider mi? Onları giyip, kirletip, herkesin önünde alay etsem? Elbette hayır, ve insanların benim olanı kirletmesine izin vermem."

"Büyü nasıl... senin olabilir?" diye sordu Royce.

"Miras. Bu sanatı ailem icat etti, bu yüzden benimdir. Sefil hırsızlar onu çaldı, ben de geri aldım. Esrahaddon hırsızların sonuncusuydu. Benim sanatımı kullanarak Percepliquis'i yok etti." Yaşlı adamın gözleri uzaklara daldı, görünmeyen bir şeyi izliyordu. "Hepsini öldürdü, beni durdurmak için yaptı ama başaramadı. Ben hayatta kaldım, üstelik onu da hayatta tutabildim. Çocuğun nerede olduğunu bilmem gerekiyordu. Zamanla pes edeceğini düşündüm ve sonunda pes etti, farkında olmadan. Yaşlı adam sıırttı ve onlara baktı. "Başka aç olan var mı?"

Mawyndulë, Arista'nın bilmediği kelimeler söyledi ve parmaklarıyla bir hareket yaptı, ardından önlerinde bir ziyafet sofrası belirdi. Masa, bronz renginde mükemmel bir şekilde kızartılmış jambonlar, ördekler ve bildircinlerle doluydu ve etrafı sebzeler, şekerlenmiş cevizler ve meyvelerle süslenmişti.

"Ne oldu, Merton?" Mawyndulë, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle duran rahibe bakmadan sordu. "Şaşırdın mı? Elbette şaşırdın, ve bunun iyi bir nedeni var, ama lütfen ye. Yemekler çok lezzetli ve yalnız yemek yemekten nefret ederim. Haydi, herkes yiye."

Mawyndulë onları beklemeden jambonu parçalamaya başladı. Masaya cam kadehler belirdi ve koyu kırmızı bir sıvıyla doldu. Patrik birini aldı ve jambonu yutmak için içti. Kadeh masaya geri koymadan önce tekrar doldu.

Kimse yemeğe dokunmadı.

"Nerede o?" diye sordu Mawyndulë. "Değerli rakibim nerede? Kaçmadı, değil mi? Kurallar açıkça, gelmezse benim kazandığımı söylüyor."

"Uyuyor," dedi Hadrian.

"Ah, iyi bir gece uykusu. Çok akıllıca. Şahsen ben bu tür şeylerden önce asla uyuyamam. Gaunt atasına çekmiş. Nyphron da önceki gece uyumuştı. Onu tanıyordum, bilirsin, senin sevgili Novron'unu. Ah, ama evet, bu küçük gerçeği zaten keşfetmiştin. Kitaplarda yazmayan bir şey var. O bir pislikti. Bir çiftçinin kızına olan aşkı için insanlığı kurtardığına dair tüm o hikayeler tamamen saçmalıktır. O da diğerlerinden farklı değildi ve herkes gibi güç peşindeydi. Kabilesi küçük ve zayıftı, bu yüzden sizi savaşlarında yem olarak kullandı. Instarya en iyi savaşçılardır, elbette. Bunu kabul ediyorum. İnkâr etmenin bir anlamı yok. Bu *onların* sanatı ve o da bunu şövalyelerinize öğretti. Yine de, onlara benim sanatımı da öğreten Cenzlyor olmasaydı, insanlar kazanamazdı.

Novron çok kibirliydi, kendinden çok emindi. Avempartha'da bilge, bağışlayıcı bir fatih rolünü oynadı ve iktidardakiler ona boyun eğmeye can atıyorlardı. Hepsi onun ayaklarının dibinde korkmuş çocuklar gibiydiler — aşağı klandan gelen çocuk. Sizin büyük tanrınız sadece intikam peşinde koşan kindar bir veletti.

Yaşlı adam ördek bacağına ısırды ve diğer elinde bir kadeh şarapla arkasına yaslandı. Koltuğun bir koluna yaslandı ve yıldızlara doğru baktı. Ördeği taze bir çilekle takip etti ve bayıldı. "Oh, bunlardan bir tane denemelisin. Mükemmeller. Gerçek olanların sorunu da bu, asla en iyi hallerinde bulamıyorsun. Ya çok büyük ya da çok küçük, çok ekşi ya da çok tatlı oluyorlar. Hayır, itiraf etmeliyim ki, iyi bir çilek yaratmaktan gurur duyuyorum."

Parmaklarını yaladı ve onlara baktı. Kimse kıpırdamadı.

"*Senmişsin*," dedi Merton sonunda. "Katedralde bahsettiğin, her şeyi kontrol eden eski düşman."

"Elbette," dedi yaşlı adam. "Yeterince düşünürsen anlarsın demiştim, değil mi?" Bu sefer bir üzüm aldı ama çiğnerken yüzünü buruşturdu. "Gördün mü, bunlarda o kadar iyi değilim. Çok ekşi."

"Sen *kötüsün*."

"Kötülük hakkında ne biliyorsun?" Mawyndulë'nin sesi sertleşti. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Biliyorum," dedi Royce.

Mawyndulë hırslıya baktı ve başını salladı. "O zaman kötülüğün doğuştan değil, sonradan yaratıldığını biliyorsun. Ben bu hale getirildim. Bunu bana konsey yaptı. Söylediklerine inanmamı sağladılar. Bıçağı elime verdiler ve beni kutsama sözleriyle yolladılar. Saygı duyduğum, halkımın en bilge üyeleri olarak gördüğüm ve güvendiğim yaşlılar bana yapılması gerekeni söylediler. Irkımızın kaderi benim omuzlarımda olduğunu söylediklerinde onlara inandım. O zamanlar, biz de senin şu anki durumun gibiydik, esen rüzgarda titreyen bir alev gibi. Nyphron, Avempartha'yı ele geçirmişti. Konsey, benim ulusumuzun son umudu olduğuma beni ikna etti. Babamın barış yapmak için fazla inatçı olduğunu ve hepimizin ölmesini isteyeceğini söylediler. O nefes aldığı, kral olduğu sürece, bizler mahkumduk. Kimse ona karşı çıkmaya cesaret edemiyordu, çünkü katil önce bu hayatta, sonra da öbür hayatta bedelini ödeyecekti.

Mawyndulë bir çilek daha kopardı ama yemeye çekindi. Parmakları arasında tutarak yuvarladı.

"Ferrol'un on rahibi, benim affedileceğime yemin ettiler. Elf ırkının varlığı tehlikede olduğu için, Ferrol'un beni bir katil değil, bir kurtarıcı olarak göreceğine beni ikna ettiler. Konsey, beni desteklemeyi ve yasayı uygulamamayı kabul etti. Onlar çok samimiydi ve ben... çok gençtim. Babam öldüğünde, onun kendisi için değil, benim için ağladığını gördüm, çünkü onların ne yaptığını ve benim kaderimin ne olacağını biliyordu."

"Neden buradasın?" diye sordu Arista.

Mawyndulë, etrafında olduklarını yeni fark etmiş gibiydi. "Ne?"

"Neden burada olduğunu sordum. Elf kampına girmene izin vermiyorlar mı? Hâlâ bir dışlanmış mısın?"

Mawyndulë omzunun üzerinden baktı. "Kral olduktan sonra beni kabul edecekler. Ne dersem yapacaklar."

Koltuğunda kıpırdadı ve koltuğun uzun kollarından birini okşadı. Tasarımı sıradışıydı ama şekli garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Mawyndulë hareket edene kadar Arista, Avempartha'da benzerlerini gördüğünü fark etmemişti. Patrik kendi koltuğunu getirmişti — Aquesta'dan değil, Ervanon'dan değil, evinden.

O sandalyeden başka hiçbir şeye dokunmamıştı.

Mawyndulë'nin Taç Kulesi'nde hapsedilmiş, elf mobilyalarıyla çevrili, kendini izole etmek için elinden geleni yapan bir hayat sürdüğünü hayal etti.

Mawyndulë, Magnus'un oturduğu yere baktı. "Anlaşmamıza sadık kalırdım, cüce. Halkın Delgos'u bir kez daha ele geçirebilirdi. O kayaya ihtiyacım yok. Tabii ki, şimdi seni öldürmek zorundayım. Geri kalanlara gelince, boynuzu geri getirerek bana büyük bir hizmet ettiniz ve bunun için hepinizi öldürmemek için kendimi zor tutuyorum. Sizi saray köleleri yapabilirim. Harika bir yenilik olacaksınız: son insanlar! Bu kadar çabuk ölmeniz ne yazık, ama sanırım sizi üreyebilirim. Prenses yeterince sağlıklı görünüyor. Küçük bir evcil sürü yetiştirebilirim. Ziyafetlerde gösteri yapabilirsiniz. Oh, bu kadar üzülmeyin. Ölmekten iyidir."

Mauvin'in ifadesi sertleşti ve Arista, kılıç tutan kolundaki kasların gerildiğini fark etti. Ona sert bir bakış attı. Mauvin de ona sert bir bakış attı ama sonra gevşedi.

"Neden Yeni İmparatorluğu yaratıp sonra da yok etmekle uğraşıyorsun?" diye sordu Arista çabucak.

"Esrahaddon'un büyüsünü bozdum ve Gilarabrywn'i Avempartha'dan serbest bıraktım, kardeşlerime insan dünyasının ne kadar zayıf olduğunu göstermek, *Uli Vermar* bittiği anda harekete geçmeleri için onları cesaretlendirmek için. Diğerleri

bu fırsatı kendi çıkarları için kullanmaya karar verdiler. Yine de, Saldur, Galien ve Ethelred'in hatalarını fırsat bilip melezlerin yok edilmesini sağladım. Kral olarak sözüm tartışılmaz olsa da, tahtı devraldıktan sonra elf kanı taşıyanları öldürmek akrabalarım arasında pek popüler olmayabilir. Ve onların iğrençliklerinin devam etmesine tahammül edemem. Eski İmparatorluk'ta elflerin köle olduğu fikrini ortaya atan bendim. Bu, işleri kolaylaştırdı, anlarsınız ya... Kendinden aşağı gördüğün insanları nefret etmek çok kolaydır.

"Kendinden çok eminsin," dedi Mauvin. "Ferrol'un bu koruması bir tür dini lütuf. Tanrın tarafından sana verilmiş. Gaunt dışında kimsenin sana zarar vermesini engellemesi gerekiyor, değil mi? Mesele şu ki, bir hafta önce Novron da bir tanrıydı. Meğer bu sadece bir yalandı. Bizi kontrol etmek için uydurulmuş bir hikaye. Ya bu da öyleyse? Ya Ferrol, Drome ve Maribor da sadece hikaye ise? Öyleyse, kılıcımı çekip o sefil boğazını kesebilir ve buradaki herkesi büyük bir dertten kurtarabilirim."

"Mauvin, yapma," dedi Arista.

Mawyndulë güldü. "Her zamanki Pickering'sin, değil mi? Devam et, sevgili kont. Kılıcımı çek."

"Yapma," dedi Arista sertçe.

Mauvin'in gözleri bunu düşündüğünü gösteriyordu, ama kont kıpırdamadı.

"Prensesini dinlemekle akıllılık ediyorsun." Bir an durdu. "Ah, ama unuttum, sen onun kraliçesisin, değil mi? Kral Alric öldü. Onu orada bıraktın, değil mi? Çürümeye terk ettin. Ne kadar zavallı bir yardımcı oldun."

"Mauvin, lütfen. Bırak gitsin. Yarın ölecek."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Mawyndulë parmaklarını şıklattı ve harabelerin bir bölümünü oluşturan devasa bir taş bloğu patlayarak bir toz bulutu oluşturdu. Herkes sıçradı.

Yaşlı adam güldü ve şöyle dedi: "Senin değerlendirmenle aynı fikirde değilim. Bence şans kesinlikle benim lehime. Ama geriye çok azınız kalacak olması ne yazık." Bir süre durup onları süzdü. "Hayatta kalanlar sadece bunlar mı? Bir kraliçe, bir kont, bir hırsız, Teshlor ve..." Myron'a baktı. "Sen tam olarak kimsin?"

"Myron," dedi karakteristik gülümsemesiyle. "Ben Maribor'un bir keşişiyim."

"Maribor'un bir keşişi, tabii ki... sapkın bir tarikat. Elflerden başka bir şeyi bir şeye tapmaya nasıl cüret edersin?" Alaycı bir gülümsemeyle, "Arkadaşını duymadın mı? Maribor bir efsane, hayatın adil olduğunu düşünmeni sağlamak ya da sana

umut yanılması yaratmak için uydurulmuş bir masaldır. İnsanlar onu korkudan yarattılar ve hırslı insanlar bu korkudan faydalandılar. Ben ne dediğimi biliyorum. Ben bütün bir kiliseyi yarattım. Hain Nyphron'dan tanrı Novron'u, cehalet ve hoşgörüsüzlükten de bir din yarattım."

Myron endişeli görünmüyordu. Dikkatle, düşünceli bir şekilde dinledi, sonra şöyle okudu: "*Erebus, her şeyin babası, Elan'ın yaratıcısı, denizleri ve gökyüzünü ayıran, dördünü ortaya çıkardı: Ferrol, en büyük, bilge ve zeki; Drome, sadık ve kurnaz; Maribor, cesur ve maceracı; Muriel, sakın ve güzel - dünyanın tanrıları.*"

"Kült kitaplarından alıntılar yapma," dedi Mawyndulë. "Yapmıyorum," dedi Myron. "Bu senin kitabından alıntı, Ferrol Kitabı'nın birinci bölümü, sekizinci paragrafı.

Ferrol Kitabı'nın birinci bölümü, sekizinci paragrafı. Nyphron'un mezarında buldum. Kelimeleri tam olarak doğru aktaramadıysam özür dilerim. Elfçeye tam olarak hakim değilim."

Mawyndulë'nin gülümsemesi kayboldu. "Evet, şimdi adını hatırladım. Sen Rüzgar Manastırı'ndan Myron Lanaklin'sin. Diğer rahipler diri diri yakılırken tanık olarak bırakılan kişi sensin, değil mi? O olay Saldur'un işiydi, o yakma fetişi vardı, ama sen de en az onun kadar suçlusun, değil mi? Bildiklerini açıklamayı reddederek onu zorladın. Bu suçluluk duygusuyla nasıl yaşıyorsun?"

"Senin nefretinle yaşadığından daha iyi gibi görünüyor," diye cevapladı Myron.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Mawyndulë ve öne doğru eğildi. "Sen köle olmak üzeresin, ben ise dünyanın kralı olmak üzereyim."

Onun gözdağı verme girişimi, Arista'nın şaşkınlığına rağmen, öne eğilen ve "Ama ne kadar sürecek? Elf standartlarına göre bile sen çok yaşlısın. Zaferin ne kadar kısa sürecek? Ve o kadar büyük olduğunu düşündüğün şeyi elde etmek için ne kadar bedel ödeyeceksin? Bu ana gelmek için ne kadar acı çektin? Uzun hayatını, yaşayamayacağın bir hedefi elde etmek için boşa harcadın. Nefretin seni yönetmesine izin vermeseydin, tüm o yılları mutluluk ve sevgi içinde geçirebilirdin. Yapabilirdin..."

"Ben zaten tadını çıkarıyorum!" diye bağırdı Mawyndulë.

"Çok şey unutmuşsun." Myron bariz bir acıma ile iç geçirdi. "*İntikam, pişmanlığın kötü tadını bırakan acı-tatlı bir meyvedir.*" —Patrik Venlin, Doliminlere Perdith Konuşması, yaklaşık yirmi bir otuz bir.

"Sen zekisin, değil mi?" dedi Mawyndulë.

"Ferrol'un çocukları zekidir, hızlıdır, kendinden emindir ve kaderleri karanlıktır." —Instarya'lı Nyphron.

"Kapa çeneni, Myron," diye homurdandı Hadrian.

Arista da elflerin gözlerindeki parıltıyı gördü, ama Myron farkında değilmiş gibi görünüyordu. Mawyndulë'nin saldırmadığına sevindi. Bunun yerine ayağa kalktı ve uzaklaştı. İki muhafızı da sandalyeyi taşıyarak onu takip etti. Ziyafet sona erdi ve ateşin alevleri küle dönüştü.

"Delirdin mi?" Hadrian, Myron'a sordu.

"Üzgünüm," dedi keşiş.

"Ben delirmedim." Mauvin, gülümseyerek keşişin sırtına vurdu. "Sen benim yeni kahramanımsın."

BÖLÜM 27

MEYDAN OKUMA

Trompetler şafak sökmeden önce gri ışığı müjdeledi.

Elfler bir gecede Amberton Lee'nin tepesini dönüştürmüştü. Eskiden sadece eski duvarların ve yarı gömülü sütunların ıssız kalıntıları duran tepenin zirvesinde, artık parıldayan bayraklarla işaretlenmiş yedi büyük çadır duruyordu. Erimeye başlayan karın sisli pusunda, iç içe geçmiş çalılarının oluşturduğu alçak bir duvar, mavi alevler yakan meşalelerle işaretlenmiş bir arena oluşturuyordu. Davullar gürültülü bir fanfarın ardından, eski bir halkın kalp atışı gibi uğursuz bir ritimle çalmaya başladı.

Degan soğuktan titriyordu ve önceki gecedен daha da kötü görünüyordu. Hadrian, Royce ve Mauvin ona sihirli bir içecek gibi buharlaşan kahve ikram ettiler. Gaunt iki eliyle bardağı sıkıca tuttu, ama yine de titremesinden dolayı sıvı dökülmek üzereydi. Arista soğuk çiyin içinde ayakta duruyordu, beklerken vücudundaki her kas gergindi. Herkes bekliyordu. Gaunt'ın kulağına son dakika talimatlarını fısıldayan üç kişi dışında kimse konuşmuyordu. Hepsi Lee'de taşlar gibi duruyor, isteksiz tanıklar gibiydiler.

Modina, kızlarla birlikte bekledi, son gün doğumu olabilecek olaya hazırlıklıydı. Erkekler, Magnus ve Myron ile birlikte ondan sadece birkaç metre uzakta duruyorlardı. Hepsi düz bir çizgi oluşturmuş, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, gözleri Degan'a dikilmişti.

Mawyndulë sandalyesinde oturmuş, bacaklarını uzatıp çaprazlamış, sanki uyuyormuş gibi gözleri kapalı, rahat görünüyordu. Diğer elfler küçük gruplar halinde dolaşüyor, sessiz ve saygılı bir ses tonuyla konuşuyorlardı. Arista bunun onlar için kutsal bir dini olay olduğunu tahmin etti. Onun grubundakiler için ise bu sadece korkutucuydu.

Monsignor Merton'un "İyi bir nedenin olduğunu biliyorum" dediğini duyunca döndü. İlk başta, onun kendisine seslendiğini sandı, ama ona baktığında, gözlerinin yukarıya doğru baktığını gördü. "Ama şunu anlamalısın ki, ben senin yarattığın cahil bir aptalım. Tabii ki bunu hakaret olarak söylemiyorum.

. Ben kimim ki senin yarattığın şeyi yargılayayım? Yine de, umarım sohbetlerimizden keyif almışsındır. En azından eğleneliyim, değil mi Tanrım? Bunu kaybetmek istemezsin, değil mi? Birçoğumuz eğleneliyiz ve hepimizin ortadan kaybolması çok yazık olur. Bizi özleyeceğini düşündün mü?" Dinliyormuş gibi bir an durdu, sonra başını salladı.

"Ne dedi?" diye sordu Arista.

Merton şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Oh? Her zamanki gibi." Bekledi, ama monsenyör daha fazla açıklama yapmadı.

Davullar daha yüksek sesle, ritim daha hızlı çalışıyordu. Gökyüzü aydınlanmaya başladı ve kuzeye yeni dönen kuşlar şarkı söylemeye başladı. Ferrol rahibi, agarwood tütsüsü yakan bir buhurdanla ringe girerken, erkeklerin ve elflerin yüzleri daha ciddi hale geldi. Elfçe yumuşak bir şekilde şarkı söylemeye başladı.

Gaunt elini göğsüne koydu, gömleğini ovuşturdu ve kendi kendine fısıldadı. Arista irkildi ve Hadrian keskin ama sessiz bir şekilde bir şey söyledi ve Gaunt elini çekti. Arista Mawyndulë'ye baktı ve zararın verildiğini düşündü. Yaşlı elf rakibine bakışlarını daralttı.

Mawyndulë koltuğundan kalktı ve Gaunt'a doğru yürüdü. Doğu ufkuna baktı. "Artık çok uzun sürmeyecek," dedi. "Sadece sana iyi şanslar dilemek istedim."

Eski Patrik elini uzattı. Gaunt tereddütle eline baktı ama elini uzatıp sıktı. Mawyndulë hızlı ve çevikti ve Gaunt'ın yakasını genişçe yırttı, orada asılı duran madalyonu ortaya çıkardı. Hadrian ve Royce hızla Gaunt'ı çekip uzaklaştırırken, Mawyndulë geriye doğru sendeledi. Mawyndulë alaycı bir şekilde gülümsedi ve Arista'ya, sonra Hadrian'a ve son olarak Myron'a baktı. Hızlıca ve gergin bir şekilde etrafına baktı.

"Artık çok uzun sürmeyecek," diye hatırlattı Royce. "Büyün işe yaramadığında ne yapacaksın?"

Mawyndulë gülümsedi ve dişlerini sıkarak gülmeye başladı.

"*Muer wir ahran dulwyer!*" Mawyndulë aniden bağırdı. Tüm elfler ona döndü. Diğer herkes Myron'a baktı.

"Şampiyon Hakkını çağırıyor," dedi Myron. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Royce.

"Başka birinin onun yerine savaşmasını istediği anlamına geliyor." "Bunu yapabilir mi?" diye sordu Arista.

"Evet," diye cevapladı Myron. "Boynuzun üzerindeki yazıyı hatırlayın:

Şampiyon savaşmaya çağrılırsa

*Ferrol'un Eli çağrılır
Şampiyonu herkesten korur
ve şampiyonu her şeyden korur — bir
şey hariç — tehlikeden.*

"Şampiyon kazanırsa, Mawyndulë kral olacak."

"*Byrinith con duylar ben lar Irawondona!*" Mawyndulë bağırdı ve elfler arasında yüksek bir mırıldanma oldu, hepsi elf lorduna dönerek baktılar.

"Kahretsin," dedi Hadrian. "Büyük adamı seçmek zorundaydı. Eminim nasıl dövüşüleceğini biliyordur."

Lord Irawondona parıldayan zırhıyla öne çıktı. Hiç kimsenin duyamadığı bir şey söyledi. Mawyndulë başını sallayarak cevap verdi ve Lord Irawondona ellerini kaldırarak bağırdı: "*Duylar e finis dan iskabareth ben Mawyndulë!*"

"Kabul etti," diye bildirdi Myron.

Başını sallayan Gaunt, "Onunla dövüşmeyeceğim. Benim dövüşmem gereken yaşlı adam, bu adam değil."

"Myron." Arista, keşişi kendine doğru çevirdi. "Gaunt da aynısını yapabilir mi? O da bir şampiyon seçebilir mi?"

"Ah, evet. Sanırım öyle. Tüm yarışma, rakipler arasında adil bir mücadele için tasarlandığından, bu mantıklı olur."

Lord Irawondona'nın pelerinini çıkarmasını izledi. Elf, sahanın diğer ucundan bile heybetli görünüyordu. "Hadrian kazanma şansı olan tek kişi. Onu şampiyonun olarak seç. Myron, Gaunt'a söylemesi gerekenleri söyle."

"Onlar boynuzda değildi."

"Az önce onu duydun," diye hatırlattı Royce. "Mawyndulë'nin söylediğini tekrar et, çabuk."

"Oh, doğru. *Muer wir ahran dulwyer,*" dedi Myron.

"Degan, söyle! Yüksek sesle söyle!"

"*Muer wir—ah—ahran—ah—*" Gaunt tökezledi ve tereddüt etti.

"*Dulwyer,*" diye fısıldadı Myron.

"*Dulwyer!*" diye bağırdı Gaunt.

Elflerin başları döndü.

"Şimdi bir sonraki satırı oku ve benim adımı Irawondona ile değiştir," dedi Hadrian.

Myron ona sözleri fısıldadı ve Gaunt onları okudu. Elfler bir an için şaşkın göründüler, ta ki Gaunt Hadrian'ı işaret edene kadar. Myron Hadrian'a bir sonraki satırı verdi ve Arista, onun Gaunt'ın şampiyonu rolünü kabul ederek yüksek sesle okuduğunu duyunca titreyerek ayakta durdu.

"Degan," dedi, "Hadrian'a madalyonu geri ver." "Ama o dedi ki..."

"Ne dediğini biliyorum ve dövüşten sonra sana verecek, ama şu anda alabileceği tüm yardıma ihtiyacı var. Şimdi ona ver!" Degan boynundaki zinciri kopardı ve ona uzattı.

"Çocuklar!" diye bağırdı Hadrian. "Battaniyemin ve kalkanımın yanındaki paketi getirin!"

Dört çocuk yokuş aşağı koşarak kampa doğru gittiler.

"Onu yenebilirsin, değil mi?" Arista, zinciri kafasına geçirirken sordu. Titriyordu. "Benim için onu yeneceksin, değil mi? Beni Emery ve Hilfred gibi bırakamazsın. Bunu kaldıramayacağımı biliyorsun, değil mi? Biliyorsun ki... kazanmak zorundasın."

"Senin için mi? Her şeyi yaparım," dedi ve onu kendine çekerek öptü.

Çocuklar geri döndü ve paketi açarak Jerish Grelad'ın parlak zırhını ortaya çıkardı. "Bana yardım edin," dedi Hadrian ve Degan ve Myron da dahil olmak üzere herkes yardım etmek için bir yol aradı.

Percepliquis'te resimlerini gördükleri garip halberd silahlarından birini tutan bir elf önlerinde belirdi. Silahı Hadrian'a uzattı.

"Bunu kullanmayı biliyor musun?" diye sordu Arista. "Daha önce hiç dokunmadım."

"Bir şey bana öyle olduğunu söylüyor," dedi, Lord Irawondona tarlanın karşısında iki elini açarak kendi baltasını kaldırıp, onu çift bıçaklı bir sopa gibi tutarken. Bıçaklar vızıldayacak kadar olağanüstü bir hızla onu döndürdü.

"Evet, sanırım haklısın."

Hadrian nefes aldı ve ona döndü. Güneş ağaçların üzerinden doğup yüzlerine parladığında gözleri buluştu. Hadrian altın zırhıyla ışıldayarak çok güzel görünüyordu. İnsanların dünyasına yeniden doğmuş eski bir tanrı gibi görünüyordu.

Ferrol'un rahibi bir şey bağırdı ve ikisi de Myron'un tercüme etmesine gerek duymadı.

Zamanı gelmişti.

Arista nefes almakta zorlanıyordu ve Hadrian'ın meşalelerle çevrili ringe girmesini izlerken bacakları güçsüzleşti. Hadrian ringin ortasına adım attı ve bekledi, ayaklarını sıkışmış karın üzerine dikip garip silahı tutuşunu değiştirdi.

Mawyndulë'ye baktı ve onun artık gülümsemediğini gördü; Irawondona çembere girerken yüzünde endişe vardı. Mavi meşaleler onun geçişiyle parladı ve elf lordu rahat ve kendinden emin bir şekilde alanda dolaştı.

"Hadrian dünyadaki en iyisidir, Arista," diye fısıldadı Mauvin. "Pickering'lerden daha iyi, Braga'dan daha iyi, daha iyi..."

"Bir *elf lordundan* daha mı iyi?" diye sordu keskin bir sesle. "Muhtemelen çocukluğundan beri o silahla oynuyordur, yani yaklaşık bin beş yüz yıldır!"

Davullar çaldı ve kornalar bir kez daha kulaklarını tırmalayan keskin ve kesin bir sesle çaldı. Yutkunmaya çalıştı ama boğazı düğümlenmişti. Göğsünde kalbi deli gibi atıyordu ve onu sakinleştirmek için ellerini göğsüne götürdü.

Hadrian, dövüşün başlayıp başlamadığından emin olamıyormuş gibi garip bir şekilde bekledi. Irawondona, mavi yanan meşalelerin oluşturduğu çemberin etrafında dolaşarak mızrağını omuzlarında, kolunda ve bileğinde döndürerek kalabalığa sırtarak baktı. Silahı havaya fırlattı, mızrak başının üzerinde dönerek kuşların uçarken çıkardığı sesi andıran bir ses çıkardı. Mızrağı tekrar yakaladı ve güldü.

"Ne kadar iyi?" diye sordu Arista Mauvin'e. "Hareketlerinden anlayabilir misin?"

"Oh, çok iyi."

"Ne kadar iyi? Hadrian'la dövüştün. Onu yenebilir mi?"

"Gerçekten iyi."

"Bunu söylemeyi bırak da lanet soruyu cevapla!"

"Bilmiyorum, tamam mı?" Mauvin itiraf etti. "Sadece onun gerçekten hızlı olduğunu söyleyebilirim, Hadrian'dan daha hızlı, sanırım."

"Peki ya tüm o dönmeler? Onlardan ne anlıyorsun?" "Onlar hiçbir şey, sadece gözdağı vermeye çalışıyor."

"Bana işe yarıyor." Hadrian hareketsiz durarak bekledi.

Irawondona elleriyle mızrağı döndürmeye devam etti. "En azından *ule-da-var'ı* nasıl tutacağını bildiğin için seni tebrik etmeliyim," dedi Irawondona.

"Evet, ama o süslü döndürme hareketlerini nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye cevapladı Hadrian. "Bu yardımcı oluyor mu? Yoksa sadece kaslarını gereksiz yere yoruyor mu?"

Irawondona, muhteşem bir hızla aralarındaki mesafeyi kapattı ve Hadrian'a saldırdı. Üst bıçakla aşağıya ve yana doğru bir vuruş, alt bıçakla da yukarıya doğru bir vuruş yaptı. Hadrian ilk vuruşu kaçırdı ve son anda yaptığı bir hareketle ikinci vuruşu savuşturdu.

"İyiydın," diye fısıldadı Mauvin. "Ben olsam şimdiye kadar ölmüş olurum." "İlk vuruşta mı?" diye sordu Arista.

"Evet, yaygın inanışın aksine, kılıç dövüşleri uzun sürmez, en fazla birkaç dakika. Ayaklarını izledim ve beni kandırdılar — o *çok* iyi."

Irawondona hamle yaptı, Hadrian kılıcı yana itti. Tekrar ve tekrar hamle yaptı, Hadrian her seferinde darbeyi yakaladı.

"Çok güzel," dedi Irawondona. "Şimdi bakalım gerçekten ne kadar iyisin."

Elf mızrağının sapına vurdu, mızrak uğuldu ve bıçak titredi. Tekrar sapladı, bu sefer Arista'nın göremeyeceği kadar hızlıydı. Hadrian engelledi, yakaladı ve vurdu, ama sonra Irawondona savurdu.

"Eğil!" diye bağırdı Mauvin. "Olamaz!"

Hadrian eğildi ve alt bıçağını kara sapladı. Irawondona'nın ilk darbesi Hadrian'ın başının üzerinden geçti, ama sonra ikinci darbe geldi. Darbe isabet etmeden önce, Hadrian sapladığı sopayı çekti ve dizleri üzerinde kar üzerinde kayarak Irawondona'nın sadece çıplak zemine vurmasına neden oldu.

İki savaşçı da nefes nefese durdu.

"Vay canına!" dedi Mauvin. "Bu gerçekten çok iyiydi."

"Bir insan gibi hareket etmiyorsun," dedi Irawondona. "Ve konuşan bir *brideeth* için şaşırtıcı derecede iyi dövüşüyorsun."

Irawondona'nın yüzündeki tepki anında oldu. Mutlu gülümsemesi kayboldu.

Arista, Myron'a baktı.

"O kelimeyi bilmiyorum," diye cevapladı keşiş.

"Öyle düşünmezdim," dedi Royce. "Ona bunu ben öğrettim."

Irawondona tekrar saldırdı. Göz kamaştırıcı bir hızla hareket etti, ileriye doğru dönerek çift bıçakları artan güneş ışığında parıldadı, hareketleri sadece bıraktıkları ışık izleriyle görülebiliyordu. Havayı titreten bıçakların uğultu sesini duyabiliyordu.

Hadrian geriye atladı, yaklaşan metal fırtınasıyla nasıl başa çıkacağını bilemiyor gibiydi. Kılıçlar başının ve bacaklarının yanından geçip giderken, o da kaçmaya devam etti. Elf lordu onu çalılık duvarın kenarına kadar geri püskürttü. Orada, alt kılıcı sallayarak Hadrian'ın göğsüne doğru savurdu.

Hadrian'ın göğsüne doğru savurdu. Hadrian çevik bir dönüşle yer değiştirdi ve dirseğiyle elf lorduna vururken, sopayla onun ayağını kaydırıldı. Lord Irawondona, yüzünde şok ifadesiyle hızla takla atarak ayağa kalktı.

"Senin dövüşün..." Lord Irawondona durdu. Nefes nefeseydi ve Hadrian'a endişeyle bakıyordu.

Hadrian şimdi ilerledi.

Bu sefer kılıçlar çarpıştı. Tepede staccato vuruşları yankılandı. Sopalar birbirine çarparak, keserek, çaprazlayarak dönüyordu. Yine arıların vızıltısı duyuldu ve ardından daha fazla vuruş geldi. Irawondona Hadrian'ı geri itti, onu sıkıştırdı, dengesini bozdu, dönen sopası altın ışıktaki parladı. Hadrian tökezledi ve dengesini kaybetti, elf lordu ise sırtarak gülümsedi. Saldırısını sürdürdü, ancak Hadrian beklenmedik bir hareketle uzun kılıcıyla Irawondona'nın yan tarafını kesti. Temiz bir vuruştı; Hadrian'ın kılıcı boynundan bacağına kadar kesmişti.

Elf lordu şok içinde geriye düştü. Yüzünde korku ile yan tarafını yokladı, aynı anda Hadrian da silahına baktı - ikisi de kan bulamadı. Bir an şaşkın göründüler; sonra Irawondona bunu unuttu ve duruşunu yeniden kazandı. Artık gösteriş yapmaya çalışmıyordu.

Birbirlerinin etrafında, öncekinden daha tereddütlü bir şekilde dolaştılar, her ikisi de feint yapıp geri çekildi, uzanıp birbirlerinin zayıflıklarını aradılar. Irawondona tekrar saldırdı; kılıçlar bir kez daha çınladı, kulağa korkunç gelen bir ses çıkardı. Bir darbe bir darbe, metal kenar kenara çarpıştı, jiletler jiletlerle çarpıştı. Sadece bu sesi duymak bile Arista'yı zayıflattı.

Hadrian bir kez daha düştü ve Irawondona yine bıçakladı, bu sefer daha hızlı, Hadrian'ı yuvarlanarak uzaklaşmaya zorladı. Irawondona peşinden koştu ama yeterince hızlı değildi ve Hadrian ayağa kalkıp elf'i koşarken yakaladı. Elf lordu geri çekilmek için çok geç kalmıştı ve Hadrian'ın kısa bıçağı Irawondona'nın açıkta kalan baldırının arkasını kesti.

"Ha-ha!" Hadrian güldü. "Yeterince hızlı değilsin! Şimdi sen..."

Kan yoktu.

İkisi bir kez daha temiz kılıcı ve yara izi olmayan eti gördü ve Irawondona yavaşça gülümsemeye başladı.

"Ah, sevgili Maribor!" Arista haykırdı. "Yine mi, lütfen tanrım, yine mi?"

"Ne oldu?" Mauvin sordu. "Sorun ne?"

"Hadrian ona zarar veremiyor. Anlamıyorum. Onu şampiyon olarak seçerken bir hata mı yaptık?"

Elf lordu, kendinden emin bir şekilde sırtarak, bu kez daha açık bir şekilde tekrar saldırdı. Hadrian kaçtı ve karşı saldırıya geçti ve vuruşu Irawondona'nın boynuna isabet etti. Uzun bıçak, açıkta kalan boğazın altından yukarı doğru keserek geçti. Irawondona'nın başı yukarı doğru sıçradı, ama bir kez daha bıçak kesmedi.

Elf lordu güldü. "Ben bir tanrıyım," dedi ve korkusuzca Hadrian'a saldırmaya başladı.

"Hayır!" diye bağırdı Arista. Gözleri yaşlarla dolmuş bir şekilde diğerlerine umutsuzca baktı. "Tanrım, Royce, bir şey yap. Onu kurtar! Lütfen, onu kurtarmak zorundasın!"

Royce, Irawondona'nın sürekli saldırıları altında geri çekilen Hadrian'a baktı. Elf lordu ona hiç rahat vermiyordu. Hadrian'ın yapabileceği tek şey, darbeleri kaçmak ya da yana kaymaktı. Artık çok uzun sürmeyecekti.

Alverstone'u kınından çıkardı. Bu kılıcın kesemeyeceği hiçbir şey bulamamıştı. Hadrian, Gilarabrywn'i kör etmek için bile bu kılıcı kullanmıştı ve Gilarabrywn, kendi adını taşıyan kılıç dışında hiçbir silahtan etkilenmezdi.

Ringde, Irawondona başının üstünden vahşice vurdu. Hadrian, sopasını kaldırarak engellemeye çalıştı ve uzun kılıç sopaya çarptı. Sopanın ikiye kırılmasıyla birlikte müthiş bir çatlak sesi duyuldu. Kılıç, Hadrian'ın göğsüne çarptı. Zırh, kılıcın nüfuz etmesini engelledi, ancak Royce bir şeyin kırıldığını duydu ve Hadrian çılgılık attı. Yine de Irawondona'yı yere düşürmeyi başardı. Hadrian zor nefes alıyordu, yüzü acıdan gerilmişti. Kan tükürdü ve sendeledi. "Üzgünüm Arista, çok üzgünüm."

"Şampiyonuna veda et, Gaunt," dedi Mawyndulë. "Artık kral ben olacağım, olması gerektiği gibi."

Royce yaşlı elfe doğru koştu.

Mawyndulë bir an eğlenmiş gibi göründü, sonra şok oldu. Muhafızı öne çıktı ama son anda Royce yana kaçtı ve Mawyndulë'ye atladı. Hançeri yaşlı adamın göğsüne sapladı. Sandalye devrildi, ikisi de yere düştü ve karın üzerine yuvarlandı.

Aynı anda ayağa kalktılar. Mawyndulë yaralanmamıştı.

"Ferrol'un kutsaması üzerimde, aptal! Bana zarar veremezsin, ama seni koruyacak böyle bir koruma yok!"

Elini salladığında, Royce'un etrafında bir alev sütunu oluştu. Ateş vücudunu sardı ve onu yuttu.

"Royce!" diye bağırdı Arista. Büyüyü engellemek için ellerini kaldırdı, ama bunu yapamadan hırsız alevlerin içinden çıktı.

Herkes durdu.

Irawondona bile durakladı.

Alevler sönüp yok olduğunda, Royce zarar görmemişti. "Bu olamaz," dedi Mawyndulë.

Sonra yaşlı elf'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Irawondona!" diye bağırdı. "Onu boş ver! Bunu öldür. Royce Melborn'u öldür!"

Elf lordu şaşkın bir ifadeyle, dizlerinin üzerine çökmüş, nefes almakta zorlanan, kolları ve bacakları kanla kaplı Hadrian'a baktı.

"Gaunt varis değil; Hadrian değersiz," diye bağırdı Mawyndulë. "Bu adam. Royce Melborn, Novron'un varisi. Onu öldürün. Hemen öldürün!"

Royce herkes kadar şaşkın görünüyordu.

Irawondona Hadrian'ı bırakıp Royce ve Mawyndulë'ye doğru yürüdü.

"Myron! Mauvin!" diye bağırdı Arista. "Su, bandaj, hemen!"

Ring'e girdi ve Hadrian'a sarıldı, onu yere yatırdı. "Royce?" diye sordu Hadrian. "Royce mirasçı mı?"

"Evet!" Arista, yaralarına su döküp keten bezle sıkıca sarmaya başlarken ona cevap verdi. "Neden fark etmedim? Arcadius sizi tesadüfen bir araya getirmedi. Bir şekilde biliyordu. Varis ile koruyucuyu bir araya getiriyordu. Esrahaddon da biliyor olmalıydı. Gaunt sadece bir oyalama taktiği idi. Benden varisi bulmama yardım etmem için yalvardığında, *Degan Gaunt* demedi, sadece *varis* dedi! Bu yüzden boynaza ulaşabildik. Esrahaddon, sadece *gerçek* varisin Gilarabrywn'i geçebileceğini biliyordu. Bunca zaman varis ile koruyucu birlikteydiler."

"Ama Esrahaddon neden bize söylemedi?"

"Onu güvende tutmak için. Bu yüzden herkesi Gaunt'a götürdü. Royce, Irawondona'yı yenebilir mi?"

Hadrian başını salladı. "Hiç şansı yok."

"O zaman acele etmeliyiz. Hâlâ kazanman gereken bir savaş var." "Ama ona zarar veremem."

"Çünkü gerçek varis seni şampiyon olarak atamadı. Royce bunu yaptığında, ona zarar verebileceksin. Savaşmak zorundasın ve bu sefer kazanmalısın."

Ayağa kalktı ve bağırdı, "Royce! Savaşma. Bana biraz zaman ver ve Hadrian'ı şampiyonun olarak ilan et." Yaralarını tedavi etmek için tekrar diz çöktü.

"Arista, yapamam." Hadrian sırt üstü yatıyordu, göğsü nefes almak için inip kalkıyordu, yanağında kan vardı ve etrafında kan birikmişti.

"Onu yenebilirsin," dedi Myron, daha fazla bandaj yırtarak.

"Hayır, yapamam..."

"Anlamıyorsun," diye kesintiye girdi keşiş. "Sana olan inancımdan değil, gerçeklerden bahsediyorum. Sen bir Teshlor Şövalyesisin. Techylor dünyanın en iyi savaşçısı ve Instarya savaşçı kabilelerinin lideriydi. Irawondona avcı kabilelerinden, savaşmayı bilmiyor."

"İnan bana, biliyor."

"Senin gibi değil."

"Tamam, peki, ama hareket edemediğimi hesaba katmıyorsun. Kaburgalarım kırık. Ayağa bile kalkamıyorum."

"Bunu bana bırak," dedi Arista ve mırıldanmaya başladı.

Royce yavaşça onlardan uzaklaşıp çadırların arasından karlı tepeye doğru inerken, Irawondona Mawyndulë ile elfçe kısa bir konuşma yaptı.

"Öldür onu!" Mawyndulë, muhafızları sandalyesini düzeltirken emretti. Royce geri çekilmeyi bıraktı ve çömeldi, ayaklarını kara gömdü ve elindeki

Alverstone'un ağırlığını hissetti. Arista'nın bağırışını duymuştu ve Hadrian'ın yattığı yere baktı. Arkadaşı kötü durumdaydı

, ama Arista transa geçmek üzereydi.

"Buraya gel, küçük prens," diye alay etti Irawondona, ona doğru yürürken. Royce, elflerin Apelanese dilini konuşabildiğine şaşırdı. "Dans etme sırası bizde." Hadrian'la savaşırken yaptığı gibi, halberdini çevirerek salladı.

Royce bir kez daha Arista'ya baktı, sonra Alverstone'u bir kenara attı. Irawondona gülümsedi. "Yani bunu benim için kolaylaştırıcaksın, öyle mi?" "Aslında hayır," diye cevapladı Royce. "Sadece seni kazara incitmek istemiyorum." "Bunun nasıl işlediğini anlamadığını düşünüyorum, küçük prens."

"Aksine, kafası karışık olan sensin bence."

"Öldür onu ve bu işi bitir, aptal!" diye emretti Mawyndulë.

Irawondona ilerledi, yokuş aşağı koştu ve saldırdı. Royce kaçtı ve daha da uzaklaştı.

"Hızlısın," dedi Irawondona. "Ama sen de bizim soyumuzdan geliyorsun."

Elf lordu sopasını bir kez daha çevirdi ve ilerledi. Irawondona saldırdı ve Royce her vuruşta kaçarak Lee'nin doğu tarafındaki yokuşta daha da geri çekildi, Arista'nın iki Seret Şövalyesini öldürdüğü yere yaklaştı.

"Kaçmayı bırak, küçük prens, kaderini kabul et. İnsanların hükümdarlığı bitti. Tabii ki tacı takmayı tercih ederim, ama bir Miralyith bile melez birinden daha iyidir. İnsanlığın Elan'ı sonsuza dek terk etme zamanı geldi."

"Ve sonra sonsuza kadar mutlu yaşayacak mısınız?"

"Elbette yapacağız. Eskiden olduğu gibi dünyayı dolaşacağız. Goblinleri yok edeceğiz ve sonra yine sadece cüceler ve biz kalacağız, ve sonunda... sadece biz kalacağız. O zaman Erivan tekrar Elan'ı yönetecek. O gün geldiğinde, Ferrol tekrar aramızda yürüyecek."

"Mawyndulë'nin seninle yaptığı anlaşmaya sadık kalacağını gerçekten düşünüyor musun? O seni bizden daha çok nefret ediyor. Onu ihanet eden *senin* halkındı. Onu kendi babasını öldürmeye ikna ettiler. O, sana en çok zarar verenlerden intikamını alabilmek için senin kralın olmak istiyor."

"Yalan söylüyorsun."

"Öyle mi? Üç bin yıldır intikamını almak için uğraşıyor. Beni öldürürsen, tahtına bir tiran oturtmuş olursun ve onun ilk emri senin ölümün olacak."

"O hala bir elf. Senin gibi bir melezden daha iyi yönetir." "Eğer bir akrabalık bağı varsa, onu çoktan kaybetmiştir."

"Öyle olsa bile, beni öldürse bile, benim ölümüm ve tüm klan liderlerinin ölümü bedeli olsa bile, olsun. Senin türünden, senin kanından kurtulacağız."

O saldırdı ve Royce bir kez daha kaçtı. Ama bu sefer kendi hatasını çok geç fark etti. Irawondona bu hareketi tahmin etmişti; feinti gördü ve uzun kılıcıyla etrafında dönerek telafi etti. Royce yakalandı.

Metal, şaşırtıcı derecede sessiz bir tıslama ile ona girdi. Aşağıya baktığında, Irawondona kılıcı çekip çıkarırken kanla kaplı ucu gördü.

Royce yere yığıldı.

"Royce!" Hadrian'ın haykırdığını duydu. "Yap şunu, hemen yap!"

Elf lordu kılıcını bir kez daha kaldırdı. "Elveda, Nyphron'un Oğlu."

Royce nefes aldı. "*Byrinith con—duylar ben—Hadrian Blackwater,*" diye elinden geldiğince yüksek sesle bağırdı.

"*Duylar e finis dan iskabareth ben Royce Melborn!*" Hadrian, Irawondona'nın kılıcı indiği anda hızlıca cevap verdi.

Uzun kılıcın ucu Royce'un göğsüne çarptı ama o bunu neredeyse hissetmedi. Parlak bir kıvılcım çaktı ve kılıç parçalanıp metal parçaları tepenin yamacına sıçrayınca yüksek bir çatırtı yankılandı.

Irawondona, şaşkın bir şekilde onun üzerinde duruyordu.

Royce mırıldandı ve öksürdü. "Arkadaşım seni öldürecek."

Irawondona şaşkın bir şekilde ona baktı, ama Royce artık pek aldırış etmiyordu. Mavi gökyüzüne bakarak yatıyordu. "Haklıydın, Gwen. Haklıydın."

Elf lordu omzunun üzerinden baktı ve bandajlı Hadrian'ı halka şeklinde arenada dururken gördü. Elfçe bir küfür gibi gelen bir sesle Irawondona Royce'a tükürdü, Mawyndulë'ye öfkeyle baktı ve ringe doğru yürüdü.

Irawondona içeri girdi. "Silahın yok oldu," dedi elf, iki parçaya ayrılmış halberd'i işaret ederek acıyarak.

"Hayır, yok." Hadrian arkasına uzandı ve büyük spadone kılıcını çekti.

Irawondona tereddüt etti, ama sonra kırık sopasını bir kenara attı ve Mauvin'inki gibi parıldayan kendi kılıcını çekti. İkisi ringin ortasına doğru ilerledi.

Irawondona ilk saldırıyı yaptı, dönerek ve kılıcını sallayarak. Hadrian, kılıcının ön tarafını diğer eliyle tuttu, bıçağı kenarlarından kavradı ve sanki hala sopayı kullanıyormuş gibi iki eliyle saldırıyı karşıladı. Döndü ve kılıcı savurdu ama elf kaçtı. Anında karşılık verdi ama Hadrian yine kılıcın kabzası ile karşıladı

. Bir kıvılcım çaktı ve ikisi bir kez daha ayrıldı; bu sefer ikisi de nefes nefese kalmıştı.

Irawondona tekrar saldırdı ve bir aldatmaca yaptı. Hadrian bu hileyi fark etti ve kesmek için hamle yaptı, ama elf havaya sıçrayıp döndü. Irawondona yerden o kadar çevik bir şekilde sıçradı ki sanki uçuyor gibiydi ve Hadrian'ın kılıcı boşluğa saplandı. Irawondona takla attı ve yere inerken kılıcının kabzasıyla Hadrian'ın sırtına sert bir yumruk attı. Bu darbe Hadrian'ı bir kez daha yere serdi.

Hadrian yerde yatarken Irawondona saldırdı. Bir kez daha refleksleri onu kurtardı. Hadrian yana yuvarlandı ve Irawondona'nın dizine tekme attı, bu da elfin geriye sendelemesine ve Hadrian'ın ayağa kalkmasına yetecek kadar zaman kazandırdı.

Arista, Mauvin, Magnus ve Myron, tepenin yamacında yatarken nefes almakta zorlanan Royce'un yanına koştular. Arista doktor değildi, ama Royce'un durumu kötü görünüyordu. Etrafındaki toprak kanla kaplanmıştı. Göğsü ve yanları terle parlıyordu, nefes almak için şiddetle nefes alıyordu; her iki gözü de yukarı doğru dönmüştü, sadece beyazları görünüyordu.

"Hayatta kal, Royce," dedi Arista. "Beni duyuyor musun? Hayatta kalmalısın!"

Royce bir şeyler mırıldandı ve korkunç bir hırıltıyla nefes aldı. "Onu kurtardım —Onu kurtardım."

"Henüz kurtarmadın. Henüz bitmedi! Royce, beni dinle." Arista ellerini tuttu. "Ölemezsin, anlıyor musun? Beni duyuyor musun?"

Royce başını salladı, başı seğirdi.

"Lanet olsun!" dedi Arista ve ellerini Royce'un göğsüne koyarak gözlerini kapattı ve ilahiyi söylemeye başladı. Hemen bir direnç hissetti, sanki aralarında bir duvar varmış gibi sağlam bir ayrılık. Ferrol'un Eli hiçbir çatlak veya boşluk bırakmamıştı. Kalkan mükemmel ve geçilmezdi.

Gözlerini açtı. "Ona yardım edemem," dedi diğerlerine. "Hadrian! Çabuk ol! O ölüyor!"

Onun sesini duyunca Irawondona gülümsedi. "Kazanmak için savaşmama bile gerek yok. Senden daha hızlıyım. O ölene kadar senden kaçabilirim. O zaman Mawyndulë kral olacak. Ama emin ol ki o zaman seni öldüreceğim. İlk sen olacaksın; sonra karını ve imparatoriçeni öldüreceğim, sonra da Elan'da yaşayan her erkek, kadın ve çocuğu."

Hadrian başını salladı. "Bunu yapabilirsin. Ve oğlun ve torunun bu günü sorduğunda, her şeyi belirleyen savaşta hiçbir şey yapmadığını onlara anlatabilirsin. Zaman dolana kadar kaçmayı seçtin, çünkü bir insanla adil bir savaşta öldürülmekten korktun — tanrın Ferrol'un emrettiği bir savaşta. O zaman senin ırkının korkaklık sayesinde hakimiyet kazandığını ve insanlığın gerçekten daha üstün bir ırk olduğunu anlayacaklar."

Irawondona öfkeyle baktı.

"Hadi, itiraf et. Benden korkuyorsun." Hadrian sesini yükseltti. "Benden korkuyorsun, ama ben sadece bir insanım. Asilzade ya da şövalye bile değilim. Ne olduğumu biliyor musun? Ben bir hırsızım. Royce ve ben, ikimiz de hırsızız." Hadrian tepenin aşağısını işaret etti. "Biz sıradan bir hırsız çiftiyiz. Babam alçakgönüllü bir demirciydi. Buraya çok uzak olmayan, acınası bir köyde çalışıyordu." Hadrian gülmeye başladı. "Bir yetim ve bir demircinin oğlu... Yenilmez elf lordlarını korkutan iki insan hırsız. Ne kadar acınası."

"Ben hiçbir insandan korkmuyorum."

"O zaman kanıtla. Onun ölmesini bekleme. Korkak olma. Gel de yakala beni."

Irawondona kıpırdamadı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Hadrian ve elfe sırtını döndü.

Hiç ses çıkmadı. Hadrian ses çıkmayacağını biliyordu. Royce ile geçirdiği yıllar ona bunu öğretmişti. Irawondona'nın hareket ettiğini, onu izleyenlerin yüzlerindeki ifadeden anladı.

Hadrian, iki elli spadone'nin kabzasını tutuşunu çoktan değiştirmişti. Parmakları, babasının öğrettiği şekilde açılmıştı. Dizleri bükülmüş, sırtı eğilmiş ve kolu hareket etmişti. Bir dakika önce Amberton Lee'deki tepedeydi, bir dakika sonra babasının talimatlarını bağırdığı Hintindar'daki demirhanenin arkasındaydı.

Bakma! Danbury, göz bağıni bağlarken emretti. İçgüdülerine güven.

Tahmin etmeyin; onun ne yaptığıni bilin. İnanın. Harekete geçin!

Hadrian sağa doğru savruldu. Jerish Grelad'ın büyük kılıcı, yıpranmış kılıcında sabah güneşini yakaladı ve bir anlığına parladı.

Bu sadece savaştan daha fazlası, Haddy, dedi Danbury. Bu senin kim olduğun. Bu senin olacağın şey, olman gereken şey. Buna güven.

Hadrian'ın dizleri kara çarptı ve buz kristalleri havaya sıçradı. Artık gölgeyi görebiliyordu, Irawondona'nın arkadan ona doğru koşan hızla yaklaşan karanlığı. Spadone'nin ağırlığını çekerek, dönmeye, çöküşe geçmeye başladı.

Bu kör bir saldırıydı.

Rakibini öldürmek için onu görmen gerekmez, demişti babası. Sadece nerede olacağını bilmen gerekir. Her şeyin anahtarı budur. Ve eğer biliyorsan, gözlerin ne işe yarar? Görmenin ne faydası var? Sana öğrettiklerime güven ve onu vur.

Hadrian dönüş devam etti, bir dizini kaldırdı, omzunu bükerek belini çevirdi ve tüm ağırlığını kavise verdi. Bakmadı. Bakmasına gerek yoktu. Biliyordu. Irawondona'nın tam olarak nerede olduğunu ve nerede olacağını biliyordu.

Irawondona savuşturmaya çalışırken metalin metale değiştiğini hissetti. Spadone'nin gücü ve ağırlığı savuşturmak için çok fazlaydı. Metal çınladı, ancak zayıf savunmayı aşarak Irawondona'nın elinden kılıcı düşüren darbe neredeyse hiç titremeye neden olmadı. Spadone darbesine devam etti ve Hadrian, elf'in yan tarafını keserken darbenin etkisini neredeyse hiç hissetmedi. Irawondona'nın vücudu kılıcından daha az direnç gösterdi ve Hadrian, demirci dükkanının arkasında tek başına çalışıyormuş gibi vuruşunu tamamladı. Tek fark, kanın sıçramasıydı.

Mavi meşaleler parlak beyaz bir ışık yaydı, sonra yüksek bir çıt sesiyle söndü.

Ferrol'un rahibi "*Ir a wondon*" dedi ve sonra Hadrian'a bakarak Hadrian'a bakarak, "Bitti" diye ekledi.

"Hayır!" diye bağırdı Mawyndulë, kollarını kaldırarak. Konuşmaya çalışıyormuş gibi göründü, ama öksürdü ve kan cüppesinin önünü sıçradı. Her iki yanında, muhafızları silahlarını çekmeye başladılar, ama yüksek *bir patlama* sesiyle ortadan kayboldular.

Mawyndulë yüzüstü yere yığıldı. Arkasında, Monsignor Merton kanlı Alverstone'u iki eliyle tutuyordu.

Elfler kıpırdamadı ve tepki göstermedi. Bunun yerine sessizce durdular, yüzleri ciddi, gözleri yere bakıyordu. Kimse Irawondona'ya bakmadı ve kimse Mawyndulë ile ilgilenmedi; bunun yerine tepeyi inerek Royce'a doğru ilerlemeye başladılar.

"*Hadrian!*" diye bağırdı Arista.

Elflerin arasından geçerek, sonunda Modina'yı, kızları ve erkekleri geçip, Royce'u kucaklayarak yerde diz çökmüş Arista'yı buldu. Yer sıırıslıklamdı ve arkadaşının gözleri kapalıydı.

"Ona yardım et!" Hadrian ona söyledi.

"Yapamam! Denedim!" diye bağırdı, gözleri korku dolu.

"Ama ben kazandım," dedi ve Myron'a baktı. "Kutsama artık yok, değil mi?"

Keşış başını salladı.

"Gördün mü? Yap şunu, hemen yap! Onu geri çek!"

"Denedim!" diye bağırdı ona. "Denemedim mi sanıyorsun! Bekledim ve duvar yok olduğu anda içeri girdim. Ama yine de ona ulaşamıyorum. Hadrian... kurtarılmak istemiyor. Sanırım ölmek istiyor."

Hadrian sonunda bacaklarındaki gücün tükendiğini hissetti ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Onu görüyor, Hadrian," diye bağırdı Arista, Royce'un başını kucağında sallayarak. "Işıktaki onu görüyor. Beni duymuyor bile. Tek gördüğü o ve sürekli bunu yaptığını, seni kurtardığını söylüyor."

Hadrian başını salladı. Gözleri yaşlarla doldu ve elini uzatıp Royce'un yüzündeki saçları kenara çekti. "Lanet olsun, Royce! Beni bırakma dostum. Hadi ama, dostum, geri dönmelisin. Sonunda başardım. Kötü adamı öldürdüm, krallığı kurtardım, kızı kazandım ve sen her şeyi mahvediyorsun. Bunu yapmak istemezsin, değil mi? Lütfen, sana hala ihtiyacımız var."

"O ölürse ne olacak?" Gaunt yukarıdan sordu.

"Elfler kralsız kalacak," dedi Myron titrek bir sesle. "Bir sonraki boruyu çalan elf kral olacak, tabii başka bir rakip çıkıp kavga etmezse. Ama her halükarda, bir elf taç giyecek."

"Duydun mu Royce? Henüz bitmedi. Yaşamalısın, yoksa hepimiz öleceğiz. Sonuçta beni kurtaramayacaksın. Hadi dostum." Onu kaldırdı ve Royce'u kollarında sardı. "Şimdi gidemezsin."

Hadrian onun yüzünü inceledi; hiçbir değişiklik yoktu.

"Artık seni burada tutan hiçbir şey yok, değil mi?" Hadrian'ın yanaklarından gözyaşları süzüldü. "Seni seviyorum dostum," dedi ve onu tekrar yere yatırdı.

Royce'un nefesini dinleyenler sessizliğe büründü. Nefesi gittikçe daha sık ve yavaş hale geldi, her nefes alış ve verişinde daha da zayıfladı. Bir yerlerde bir kuş ötüyordu ve rüzgâr tepenin üzerinden esiyordu.

"O kim?"

Hadrian, sessizliği bozan küçük bir ses duydu.

"Mercy, sus," dedi imparatoriçe Modina. "Onun adı Royce, şimdi sessiz ol."

Hadrian aniden başını kaldırdı.

"Ne?" diye sordu Arista.

"Gwen," dedi.

"Ha?"

"Gwen onu nasıl kurtaracağımı

söyledi." "Öyle mi?"

"Evet, bir şey... Onu son gördüğüm zamandı... Bana söylediği son şeylerden biriydi. Ben... Ben fark etmemiştim..."

"Neyi fark etmedin?" diye

sordu Arista. "O biliyordu."

"Neyi biliyordu?"

"Her şeyi biliyordu," diye cevapladı Hadrian. "Onu kurtarmak için ne yapmam gerektiğini söylediğini hatırlıyorum ama o zaman anlamamıştım. Kahretsin, keşke Myron'un beyni bende olsaydı!"

Hadrian nefes aldı ve sakinleşmeye çalıştı. "Onunla The Rose and Thorn'da, masada birlikteydik. Royce de oradaydı... Hayır, yoktu... Mutfakta bir şeyler yapıyordu. Mutluydu... Mutluydu... *Düğün yüzünden!* Evet, düğün hakkında ve Royce'un yıllar içinde nasıl değiştii hakkında konuşuyorduk. Onu ondan uzaklaştırmak içime sinmedi ve o, onun gitmesi gerektiğini yoksa benim öleceğimi söyledi." Irawondona'nın cesedinin hala yattığı arenaya doğru baktı. "Bunu kastetti. Bunu gördü! Ama sonra başka bir şey daha söyledi. Dedi ki... Ah, ne demişti?"

Onun sesini, sözlerini hatırlamaya çalıştı: *O çok fazla zulüm ve ihanet gördü. Merhameti hiç tanımadı.* O böyle demişti ama sonra başka bir şey daha vardı, onun yapmasını istediği bir şey. *Bunu yapmalısın Hadrian. Ona merhamet gösteren kişi sen olmalısın. Bunu yapabilirsen, onun kurtulacağını biliyorum.*

"Hayır," dedi şaşkınlıkla. "Ona merhamet göstermek değil... Tanrım! Ona Mercy'yi göstermemi istedi!"

Ayağa fırladı ve Modina'nın yanında duran küçük kızı yakaladı. Kız korkarak geri çekildi.

"Sakin ol tatlım. Korkma," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece bana adını söyle."

Kız Modina'ya baktı, Modina başını salladı.

"Merhamet."

"Hayır, hayır, *tam* adın ne?"

"Mercedes, ama annem dışında kimse bana öyle seslenmez... en azından eskiden öyle seslenirdi."

"Annenin adı ne, tatlım?" diye sordu Hadrian, ellerini titreyerek onu tutarken.

"Annem öldü."

"Evet, canım, ama adı neydi?"

Küçük kız gülümsedi. "Gwendolyn DeLancy."

"Duydun mu, Royce!" diye bağırdı Hadrian. "Adı Mercedes."

Ona bağırmaya devam etti. "Eğer erkek olursa Elias ya da Sterling, değil mi? Ama kız için tek bir isim vardı, *Mercedes*. Tek bir isim vardı çünkü Gwen ona çoktan isim vermişti! Bu senin kızın, Royce! Bu senin ve Gwen'in kızı! Kaç yaşındasın tatlım? Beş mi? Altı mı?"

"Altı," dedi gururla.

"Altı yaşında, Royce. O yıl Alburn'da kilitli kaldığımız yıld, hatırladın mı? Gwen bebeğini Arcadius'a götürdü. Muhtemelen senin kendini kapana kısılmış hissetmeni istemedi, ya da belki onun bir genelevde büyümesini istemedi. Her halükarda, sana kızını tanıtmadan önce öleceğini biliyordu. Bu yüzden bana söyledi. Royce, bir kızın var, seni yaşlı piç!" Elini uzattı ve Royce'un yüzünü tuttu. "Gwen'in bir parçası hala burada! Beni duyuyor musun?"

"O benim babam mı?" diye sordu Mercy, yaklaşarak. "Annem bana bir gün babamla tanışacağımı, onun beni güzel bir yere götüreceğini ve benim bir peri prensesi ve ormanın kraliçesi olacağımı söylemişti."

Royce'un göz kapakları seğirdi.

"Şimdi!" Hadrian Arista'ya söyledi, ama buna gerek yoktu. O zaten ilahi söylüyordu. İlahi bir uğultuya dönüştü ve sonra Arista sessizleşti. Aniden ve şiddetle sarsıldı. Hadrian onu tuttu. Maribor'a dua ederken her ikisine de birer elini koydu. Arista'nın vücudundaki her kas gerilmişti ve başı sanki tokatlanmış gibi sallanıyordu. Sonra aniden titredi ve nefesi kesik kesik olmaya başladı. Nefes kesiklerinin aralığı uzadı, ta ki nefes almayı tamamen bırakana kadar.

Etraflarındaki kalabalık da nefes almayı bıraktı.

"Royce!" Hadrian ona bağırdı. "O senin kızın ve eğer ölürsen, tıpkı senin gibi yetim kalacak! Onu terk edip, tıpkı senin ailenin yaptığı gibi onu yalnız mı bırakacaksın? *Royce!*"

İki beden de aynı anda sarsıldı ve nefes almaya çalıştılar. Terden sıırsıklam olan Arista, başını Hadrian'a yasladı. Royce derin bir nefes aldı ve yavaşça gözlerini açtı. Konuşmadı, ama gözleri küçük kıza odaklandı.

BÖLÜM 28

DÖNGÜ

Arabanın arka tekerleği başka bir çukura girdi ve o kadar sert bir şekilde sıçradı ki Arista uyandı. Battaniyeyi geri çekti ve gökyüzüne gözlerini kısarak baktı. Güneş ufukta alçalmıştı ve arabanın hareketi, sağlarındaki tepede bulunan ormanı sanki ters yönde ilerliyormuş gibi gösteriyordu. Boynu ve sırtı ağrıyordu, kasları tutulmuştu ve hâlâ sersemlemişti. Sarsıntılı arabaya rağmen bütün gün uyuduğunu fark etti. Şimdi karnı açlıktan ağrıyordu. Dişleri bulanık, neredeyse kumlu hissediyordu ve sol eli, üzerine uzandığı için uyuşmuştu. Magnus ve Degan'ın sürdüğü vagonun arkasında yolculuk yapıyordu. Hadrian, tükettikleri erzakların bıraktığı boşluğa tüm battaniyeleri yastık olarak sererek, ona elinden gelen en iyi yatağı hazırlamıştı.

Modina ve kızlar onunla birlikte yolculuk ediyorlardı. Allie ve Mercy, onunla imparatoriçe arasında uyuyorlardı. İkisi de dizlerini göğüslerine çekerek sıkı bir top gibi kıvrılmışlardı. Modina omuzlarına bir battaniye sararak manzarayı seyrediyordu. Kızak kızakları tekerleklerle değiştirilmişti ve iki karlı tarlanın arasında, ara sıra birbirine karışmış, dolaşmış otların bulunduğu çamurlu, çukurlu bir yolda ilerliyorlardı. Onları görünce düşünmeye başladı. Battaniyeyle yüzünü sildi ve yakındaki bir çantadan fırçasını çıkarıp saçındaki dolaşıklıkları açmak için zorlu bir sürece başladı.

Çekti, homurdandı ve sonra iç geçirdi. Modina sorgulayan bir ifadeyle ona baktı ve Arista fırçayı bırakıp sallanmasına izin vererek durumu açıkladı.

Modina gülümsedi ve ona doğru sürünerek yaklaştı. "Arkanı dön," dedi ve fırçayı alarak imparatoriçe Arista'nın başının arkasını taramaya başladı. "Burada tam bir fare yuvası var."

"Dikkat et, ısırmasın," diye cevapladı Arista. "Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben pek dünya gezgini sayılmam, biliyorsun."

"Burası Aquesta'ya giden yol gibi görünmüyor."

"Hayır," dedi Modina, özellikle zor bir düğümü tararken. "Bugün o kadar uzağa gitmek için çok geç ve ne sen, ne Royce, ne de Hadrian uzun bir yolculuğa hazırsınız. Sonuçta, üçünüz de oldukça yoğun bir gün geçirdiniz."

"Ama oradaki insanlar..."

Modina omzuna hafifçe vurdu. "Sorun yok. Merton'u Nimbus ve Amilia'ya talimatlar vermek için geri gönderdim ve Royce elfleri onunla birlikte gönderdi... yani, çoğunu. Birkaç tanesi yeni krallarıyla kalmakta ısrar etti. Aquesta'da geri dönecek hiçbir şey kalmadı. Şehir yıkıldı. Kalan erzakların hayatta kalanlar arasında paylaştırılmasını emrettim. İnsanlar Colnora, Ratibor, Kilnar ve Vernes'e gönderilecek, ama eşit gruplar halinde organize edilecekler, böylece hiçbir şehir aşırı yük altında kalmayacak."

Arista güldü ve başını salladı, bu da Modina'nın işini zorlaştırdı. "Sen gerçekten benim tanıdığım Thrace Wood musun?"

"Hayır, sanmıyorum," diye cevapladı Modina. "Thrace harika bir kızdı, naif, hayalleri olan, hayat dolu. Uzun süre onun öldüğünü ve gittiğini düşündüm, ama sanırım... hayır, biliyorum ki onun bir parçası hala var, ama ben artık Modina'yım."

"Peki, kim olursan ol, sen harikası. Sen gerçekten tüm insanlığı yönetmeye layık bir imparatorsun."

Modina sesini alçaltarak şöyle dedi: "Sana bir sır vereceğim, aslında bu ben değilim. Elbette, ara sıra akıllıca şeyler buluyorum ve genellikle kendim de buna şaşıyorum, ama tahtımın arkasındaki gerçek deha Nimbus. Amilia, onu işe aldığı için bu imparatorluğun ona verebileceği her şeyi hak ediyor. Bu adam bir mucize: sessiz, alçakgönüllü, ama son derece zeki. Eğer isteseydi, beni bir saniyede yerimden edebilir. Mükemmel bir darbe düzenleyebileceğine eminim, ama onun hiç iktidar hırsı yok. Siyasette çok uzun süredir bulunmuyorum, ama onun kadar yetenekli ve aynı zamanda bu kadar açgözsüz bir adamın nadir olduğunu ben bile görebiliyorum. Hâlâ küçük odasında uyuduğunu biliyor musun? En azından kale yıkılana kadar öyle yapıyordu. İmparatorluğun başbakanı olmasına rağmen, küçük bir taş hücrede yaşıyordu. O, Amilia ve Breckton benim mücevherlerim, hazinelerim. Onlar olmasaydı nasıl hayatta kalabilirdim bilmiyorum."

"Hadrian'ı da unutma," diye hatırlattı Arista.

"Hadrian mı? Hayır, o *benim* hazinem değil, sen de öyle." Fırçalamayı bıraktı ve Arista, Modina'nın kafasına öpücük kondurduğunu hissetti. "İkiniz hakkında hissettiklerimi tarif edebilecek bir kelime yok"

sözcükle tarif edilemez, belki de... mucize yaratıcılar."

Köyün merkezi ana yol boyunca kümelenmişti. Küçük ahşap köprüden başlayıp, malikaneye çıkan tepeye tırmanan yamaçtan önce biten, her iki tarafta çimden yapılmış çatılı ahşap, taş ve daldan ve çamurdan yapılmış binalar sıralanmıştı. Bunlar, uzun gölgeler düşüren, harap durumdaki dükkanlar, evler ve kulübelere dönüşüyordu. Hadrian, bunların ötesinde, köye en yakın tarlalarda çalışan insanları görebiliyordu. Vadide, nehrin yakınında, tarlalar neredeyse kardan arınmıştı ve köylüler büyük arabalardan gübre serpmeye çalışıyorlardı. Yünlü başlıklarla örtülü işçiler çalışıyordu. Uzun, kavisli tırmıklar, zayıf ışıktaki yukarı aşağı hareket ediyordu. Köyde, birkaç bina ve dükkandan duman yükseliyordu, ama demirci dükkanından duman yükselmiyordu.

Yaklaştıklarında, atları köprüyü geçerken yüksek *sesli*, boş *bir tıkırtı* ile gelişlerini duyurdu. İki köpek başlarını kaldırdı, ayakkabıcı dükkanının üzerindeki tabela sallanarak gıcırdadı ve yolun ilerisinde bir ahır kapısı çerçevesine boş boş çarptı. Aralıklı olarak kuzuların gizli ağıllardan gelen cıvılcıvıl cıgıllıkları duyuluyordu.

Hadrian ve Royce, köyden geçen alayı yönlendirdi. Arkalarında üç elf vardı: Royce'un yeni gölgeleri. Royce artık onların kralıydı ve Novron'a ve onun öncülüne olanları göz önüne alarak, onu korumakta kararlıydılar.

Elflerin tavırlarında dramatik bir değişiklik olmuştu. Royce ayağa kalktığı anda hepsi diz çöktü. Alaycı ve küçümseyen bakışlar anında saygı dolu bakışlarla yer değiştirdi. Hadrian, eğer rol yapıyorlarsa, hepsinin olağanüstü oyuncular olduğunu düşündü. Belki de Royce'un ölümden dönmesini görmek ya da boynuzun büyüü yüzündendi, ama elf lordları ona daha fazla bağlılık gösteremezdi.

Royce yeni koruyucularına itiraz etmedi. Konu hakkında çok az konuştu ve sanki onlar orada yokmuş gibi yoluna devam etti. Hadrian, Royce'un şimdilik onlara uyduğunu tahmin etti. Herkes, özellikle Royce, düşünmek için çok yorgundu, tartışmak için ise daha da yorgundu. Hadrian'ın tek bir düşüncesi vardı: karanlık basmadan bir barınak bulmak. Bunu aklında tutarak, güney yönüne doğru yola çıktı ve

Bernum Nehri'nin sadece Güney Kolu olarak bildiği küçük kolunu takip ederek güneye doğru yola çıktı ve bu onları çocukluğunun geçtiği Hintindar'a götürdü.

Ahırın önünde oturan bir adam, moul board pulluk üzerindeki saban bıçağının kenarlarını törpüleyerek onları fark etti. Siyah sakalı diken diken, yüzü kirli ve çiçek bozuğuydu. Köylülerin giydiği kapüşonlu cüppe ve diz boyu tunik giymişti. Adam birkaç saniye şok içinde bakakaldı, sonra ciyaklama gibi kısa bir ses çıkardı. Sokağın ortasındaki direğe takılı çanağa koştu ve beş kez çaldı, sonra ana caddeden malikaneye doğru koşmaya başladı.

"Tuhaf bir adam," dedi Hadrian, atını kuyunun yanında durdurarak tüm grubu da durdurdu.

"Sanırım onu korkuttun," dedi Royce.

Hadrian, parlak altın zırhları içinde büyük beyaz aygırlarının üzerinde mükemmel bir sıra halinde oturan elflere baktı. Ortadaki elf, üzerinde uzun mavi ve altın renkli bir flama dalgalanan üç metrelik bir direği havada tutuyordu. "Evet, muhtemelen ben yaptım."

İkili adamın koşuşunu izlemeye devam etti. Adam uzanmış bir başparmak kadar boyunda görünüyordu, ama Hadrian yine de ayaklarının toprağa çarpma sesini duyabiliyordu.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Royce. Hadrian başını salladı.

"Çan ne için?" diye sordu Royce.

"Acil durumlar, yangınlar, gürültü ve çılgınlıklar... bu tür şeyler için." "Sanırım yangın görmedi."

"Burada mı duruyoruz?" diye sordu Myron. O ve Mauvin, elflerin hemen arkasında ve arabanın hemen önünde atlarının üzerinde oturuyorlardı. "Bayanlar bilmek istiyor."

"Duralım bari. Aslında malikaneye gidip kendimizi tanıtmayı planlamıştım ama... Sanırım bu iş halledildi."

Atından indi ve atının su içmesini sağladı. Diğerleri de indi, Arista ve Modina da dahil—imparatoriçe hala battaniyesine sarılmıştı. Uyuyan kızları battaniyelerine sarılmış halde bıraktılar.

Hadrian fırının kapısını çalmak üzereyken, tarlalardan gelen bir grup insan köyün içine doğru ilerlemeye başladı. Başlarının üzerinde tırmıklar taşıyorlardı ve sokağa girer girmez onları görünce durdular. Hadrian çoğu yüzü tanıdı: Osgar, Harbert, Algar ve Wilfred.

"Haddy!" diye bağırdı Armigil. Yaşlı bira ustası kalabalığın arasından geçerek ilerledi. Geniş kalçaları kalabalığın arasından bir yol açtı. "Nasıl... Burada ne yapıyorsun evlat? Ve yanında ne getirdin?"

"Ben..." diye başladı ama kadın sözünü kesmeden devam etti.

"Cevap verme. Gitmen gerek. Hepinizi alın ve gidin!"

"Davranışlarına dikkat etmelisin, canım," dedi Hadrian. "En son şehre geldiğimde bana vurdun, ve şimdi..."

"Anlamıyorsun, delikanlı. İşler değişti. Açıklayacak vaktim yok. Buradan gitmelisin. Sen geçen sefer gittikten sonra lordumuz fırtınaya yakalandı."

"Haddy?" Fırıncı Dunstan ve karısı yaklaşarak ona inanamayan gözlerle baktılar. İkisi de yıpranmış yün giysiler giymiş, üzerleri çamur lekeleriyle kaplıydı ve çıplak ayakları ve bacakları kuruyan toprakla kaplıydı.

"Nasılsın Dun?" diye sordu Hadrian. "Tarlada ne yapıyorsun?"

"Sürüyorum," diye cevapladı donuk bir sesle, sokağındaki yabancılara bakarak. "Yani, deniyorum. Hava çok ısındı ama toprak hala yeterince yumuşak değil."

"Sürüyorsun? Sen
fırıncısın." "Geceleri ekmek
pişiriyoruz."

"O zaman ne zaman uyuyorsun?"

"Sızlanmayı bırak da git, şu! Defol git!" Armigil, sanki onu sebze bahçesindeki bir inekmiş gibi eliyle işaret ederek bağırdı. "Haddy, anlamıyorsun. Seni burada bulurlarsa..."

"Doğru!" Dunstan, sanki bir rüyadan uyanmış gibi onayladı. "Gitmelisin. Luret seni görürse..."

"Luret mi? Elçi mi? Hâlâ burada mı?"

"Hiç gitmedi," dedi Osgar.

"Lord Baldwin'i sadakatsizlikle suçladı," diye ekledi arabacı Wilfred. "Siward savaşa öldü," dedi Armigil üzüntüyle. "Luret zavallı Baldwin'i kendi zindanına kapattı, bu yüzden sen ve arkadaşların kaçmalısınız!"

"Çok geç," dedi Royce, yolun aşağısındaki malikaneye bakarak. "Bir grup adam tepeden aşağıya doğru ilerliyor."

"Onlar kim? İmparatorluk askerleri mi?" diye sordu Hadrian.

"Öyle görünüyor. Üniforma giyiyorlar," dedi Royce.

"Neler oluyor?" diye sordu Arista, öne çıkarak. Dunstan ve Arbor'a gülümseyerek baktı.

"Oh, Emma!" Arbor ona korku dolu bir ses tonuyla konuştu ama başka bir şey söylemedi. Arista bir an şaşkın görüldü, sonra güldü.

"Oh, tanrım," Armigil, Allie ve Mercedes'in esnediği ve gerindiği arabayı fark edince devam etti. Bira ustasının yüzüne hüzünlü bir ifade yerleşti. "Küçükler de mi var?"

"Onları saklamak için çok mu geç?" diye sordu

Arbor. "Oradan bizi görebilirler," diye cevapladı

Osgar.

Mauvin, Royce'un yanına yaklaşıp, tepeden aşağı inen küçük figürleri yolun ilerisinden izledi. "Kaç tane saydın?"

"On iki," diye cevapladı Royce, "Luret dahil." "On

iki mi?" Mauvin şaşkınlıkla sordu. "Ciddi misin?"

Royce omuz silkti. "Belki oraya koşan adam kadın ve çocuklarımızın olduğunu söylemiştir."

"Ama on iki

mi?" "Aslında on

bir."

Mauvin gözlerini devirdi ve tiksintiyle kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Demek Luret hepinizi tarlada çalıştırıyor?" Hadrian attan inip atını bağlarken sordu.

"Sen deli misin?" diye bağırdı Armigil. "Ne konuşuyorsun sen? Seni tutuklamaya geliyorlar, tabii şanslıysan! Seni zindana atacaklar, dövecekler, aç bırakacaklar ve muhtemelen işkence edecekler. Luret'in kafası iyi değil."

Mince ve çocuklar atları toplayıp arabaya bağlamayı üstlendiler ve zaman zaman durup kasaba halkına nazikçe selam verdiler. Kısa süre sonra malikaneden gelen askerlerin düzenli adımlarla onlara doğru yürüdüklerini duydular. Altı kişi önde, beş kişi arkada olmak üzere iki sıra halinde ilerliyorlardı. Zincir zırh ve düz miğfer giyiyorlardı. Öndekiler mızrak, arkadakiler ise tatar yayı taşıyordu. Luret, siyah yüzlü ve bir gözü beyaz halkalı soluk benekli bir kısrakla onların arkasında at sürüyordu. Luret, Hadrian'ın onu son gördüğü zamanki haliyle pek

[illegible]

bilekleri. Bacakları opak çoraplarla kaplıydı ve ayakları, batmakta olan güneşin son ışıklarını yansıtan pirinç tokalı deri ayakkabılarla örtülüydü.

"Aha! Demircinin oğlu!" Luret, Hadrian'ın yüzünü net olarak gördüğü anda haykırdı. "Mirasını almaya mı geldin? Yoksa saklanacak yerin mi kalmadı? Peki bu ayaktakımı da kim?" Sırıtarak elini havada salladı. "Hepiniz kanun kaçağı, eminim." Elfleri fark edince bir an durakladı, ama gözleri yine Hadrian'a döndü. "Onları buraya getirdin, ha? Eski dostlarının arasında saklanabileceğini mi sanıyorsun?" Royce'u işaret etti. "Evet, seni hatırlıyorum, seni de." Arista'ya baktı. "Bu sefer seni bu kadar çabuk kabul edeceklerini sanmıyorum, onlara verdiğim dayağın ardından." Kendi ayaklarına bakan Dunstan'a baktı. "Kaçakları barındırmanın dersini aldılar. Şimdi senin de dersini alma zamanı. Hepsini tutuklayın. Bu ikisine zincir takın." Hadrian ve Royce'u işaret etti.

Askerler sadece bir adım ileri atabildiler, Hadrian kılıçlarını çekti. Diğerleri de onun izinden gitti. Solunda Degan öne çıktı, yanında Magnus çekicini tutuyordu. Sağında elfler Royce'un önüne geçtiler, bu da Royce'un iç çekmesine neden oldu. Kine ve Mince hariç, bıçağı olmayan çocuklar bile bıçaklarını çekti, ama yine de yumruklarını kaldırdılar.

Askerler tereddüt etti. Luret, eyer boynuzuna parmaklarıyla vurarak ritim tuttu. "Onları tutuklayın dedim!"

Royce'un yanındaki askerlerden biri mızrağını öne doğru sapladı. En yakın elf, metal ucu sapından kopardı. Muhafız, tahta sopayı tutarak geri çekildi.

Diğerleri kıpırdamadı.

Luret'in yüzü kızardı. "Tutuklanmaya direniyorsunuz! İmparatorluk elçisine, usulüne uygun olarak atanmış yargıca ve bu mülkün icra memuruna meydan okuyorsunuz. Hemen teslim olmanızı talep ediyorum! Teslim olun, yoksa imparatoriçe tarafından bana verilen yetkiyle, olduğunuz yerde vurulursunuz!"

Kimse kıpırdamadı.

"Sana herhangi bir yetki verdiğimi hatırlamıyorum, hele ki kişisel maiyetimin üyelerini öldürme yetkisini hiç hatırlamıyorum," dedi Modina, grubun arkasından öne doğru yürürken.

Luret, gözlerini batmakta olan güneşten korumak için elini gözlerine koydu ve Modina'nın yönüne doğru gözlerini kısarak baktı. "Bu da kim?"

"Beni tanımadın mı?" diye sordu Modina hafif ve melodik bir sesle. "Oysa benim adımlı çok çabuk anıyorsun. Kendimi tanıtmama izin ver. Belki hafızanı tazeler. Ben Rufus'un Bane'ini öldüren, Nyphron Kilisesi'nin baş rahibesi, En Sakin ve Kraliyet Büyük İmparatorluk Majesteleri, İmparatoriçe Modina Novronian'ım."

Battaniyeyi üzerinden attı.

Kalabalıktan birkaç kişi nefesini tuttu. Arbor geriye doğru sendeledi, Dunstan onu tuttu ve Hadrian, Armigil'in "Hay aksi" diye mırıldandığını duyduğundan emindi.

İmparatoriçe, gösterişli elbisesiyle ayakta duruyordu. Ayrıca, kendini tanıtmadan önce giydiği, imparatorluk armasıyla işlenmiş uzun siyah kadife pelerinle de süslenmişti.

"Bu... Hayır, bu mümkün olamaz!" diye mırıldandı Luret. "Bu bir hile. Bir hile diyorum! Ben kandırılmayacağım. Şu çocuğa bakın. O bir sahtekar. Bir sahte. Hepiniz silahlarınızı bırakın ve barışçıl bir şekilde gelin, ben de sadece demircinin oğlu ve arkadaşını idam edeceğim. Bana karşı gelerseniz, hepiniz öleceksiniz!"

O anda, tatar yaylı altı asker burnunu çekmeye başladı. Gözlerini sertçe kırıştırdılar, gözleri yaşardı ve burunlarını kırıştırdılar. Birer birer hapsirmeye başladılar ve sonra tatar yaylarının kalın, sinirli ipleri yüksek sesle patladı, metal oklar çaresizce toprağa düştü.

Hadrian, kendisine yaramazca gülümseyen Arista'ya bir bakış attı.

"Başını daha fazla belaya sokmadan önce," dedi Modina, artık açıkça endişeli olan Luret'e hitap ederek, "size ekibimin geri kalanını tanıtmama izin verin. Bu prenses, daha doğrusu artık Melengar Kraliçesi Arista, Ratibor'un fatihi ve olağanüstü bir büyücü."

"Sanırım o *büyücü* olmayı tercih ediyor," diye fısıldadı Myron.

"Affedersin, *büyücü*. Bu Royce Melborn, eski Erivan krallığının yeni taç giymiş kralı. Onunla birlikte, fark etmiş olabileceğiniz gibi, üç elf lordu da var. Bu kısa boylu beyefendi, taş ve toprağın ustası, Drome Çocukları'ndan Magnus. Onun yanında, milliyetçilerin lideri ve kahramanı Degan Gaunt var. Burada ise efsanevi kılıç ustası Galilin'den Kont Pickering var. Bu da Maribor'un ünlü ve bilgili keşişi Glouston Markisi. Tanıtılmasına gerek olmasa da, karşınızda Hadrian Blackwater, Teshlor Şövalyesi, Novron'un Varisi'nin Koruyucusu, imparatorluğun şampiyonu ve krallığın kahramanı duruyor.

"İmparatorluğun bu savunucuları yeraltı dünyasından geçtiler, goblin ordularıyla savaştılar, tehlikeli denizleri aştılar, girdiler ve geri döndüler.

kayıp şehir Percepliquis'ten geldiler ve bugün, durdurulamaz bir ordunun ilerleyişini durdurdular ve uzun zaman önce kurtarıcımız Büyük Novron'u öldüren varlığı yendiler. Sadece imparatorluğu değil, hepinizin hayatını da kurtardılar. Onlara hayatınızı, saygınızı ve sonsuz minnettarlığınızı borçlusunuz."

Gözleri fal taşı gibi açılmış Luret'e bakarak durakladı. "Peki, elçi, yargıç ve infazcı, ne dersiniz?"

Luret etrafındaki yüzlere baktı. Adamlarının silahlarını bıraktığını gördü. Köylülerin yüzlerine bir göz attı, sonra atını tekmeledi ve kaçtı. Malikanenin yoluna geri dönmedi, açık tarlalara doğru kaçtı.

"Onu attan düşürebilirim," dedi Arista, ama Modina başını salladı.

"Bırakın gitsin." Askerlere baktı. "Geri kalanlarınız da gidebilirsiniz." "Bekle," dedi Hadrian. "Lord Baldwin malikanede hapsedildi, değil mi?"

Askerler endişeyle yüzlerini kaplayan bir ifadeyle yavaşça başlarını salladılar.

"Onu hemen serbest bırakın," dedi Modina. "Ona gördüklerinizi anlatın ve yarın onu ve ailesini ziyaret edeceğimi söyleyin. Hatta, daha kalıcı bir konaklama yeri ayarlayana kadar beni ve sarayımı ağırlama şerefine nail olacağını söyleyin."

Onlar başlarını salladılar, eğildiler ve bir düzine adım geriye doğru yürüdüler, sonra vazgeçip dönerek caddeye doğru koşmaya başladılar.

"Sanırım onları etkilemişsin," dedi Hadrian ona, sonra köylülere baktı.

Hepsi direk gibi durmuş, ağızları açık Modina'ya bakıyorlardı.

"Armigil, hâlâ bira yapıyorsun, değil mi?" diye sordu Hadrian.

"Ne, Haddy?" dedi Modina, hala imparatoriçeye bakarak şaşkın bir şekilde.

"Bira, bilirsin... arpa, şerbetçiotu... Bir içecek. Şu anda bir fıçı bira çok iyi giderdi, sence de öyle değil mi?" Dunstan'ın önünde elini salladı. "Belki sıcak bir yerde dinlenmek. Belki bir şeyler atıştırmak?" Parmaklarını üç kez şıklattı. "Merhaba?"

"Bu gerçekten imparatoriçe mi?" diye sordu Armigil.

"Evet, endişelendiğin şey buysa, sana ödeme yapabilecek."

Bu, onu sersemliğinden uyandırdı. Yaşlı kadın ona kaşlarını çatı ve parmağını salladı. "Sen bunu çok iyi bilirsin, seni kocaman kokarca! Bana misafirperver olmadığımı söylemeye nasıl cüret edersin! O imparatoriçe ya da

, ikisi de Hintindar'da bir bardak bira ve bir tabak yemek için eşit derecede hoş karşılanır, en azından Uberlin öldükten sonra." Dunstan ve Arbor'a baktı. "Siz de orada durup ne bakıyorsunuz? Fırına biraz hamur atın. Osgar, Harbert, buraya gelin ve fiçıyı taşımaya yardım edin. Algar, karında o mince pie'dan kalmış mı bak ve Clipper'a tuzlu domuz etinden bir parça kesmesini söyle..."

"Hayır!" Hadrian, Arista, Mauvin ve Degan aynı anda bağırarak herkesi şaşırttılar. Hepsi gülmeye başladılar.

"Lütfen, tuzlu domuz eti dışında her şey olur," diye ekledi Hadrian.

"Koyun eti olur mu?" diye sordu Abelard endişeyle. Abelard, koyun kırkıcı ve karısı Gerty, yıllardır Blackwaters'ların karşısında yaşıyordu. Abelard, Hadrian'a kafasını kapüşonundan çıkaran tavşanı andıran, zayıf, dişsiz, kel bir adamdı.

Herkes heyecanla başını salladı.

"Koyun eti harika olur." Abelard gülümsedi ve yola çıktı.

"Kemanını da getir ve Danny'ye piposunu getirmesini söyle!" Dunstan arkasından bağırdı. "Bu yıl bahar biraz erken geldi gibi, değil mi?"

Arista, daha önce aldığı dersin karşılığını vererek dikkatli davranıyordu. Bu sefer kendini Armigil'in demlediği bir fincan içkiyle sınırladı; ama yine de başı biraz dönüyordu. Fırının geniş çam zemininde yığılmış un çuvallarının üzerine Hadrian'ın yanına oturdu. Kızların oynamayı sevdiği ince un tabakası nedeniyle zemin kaygandı. Allie ve Mercy, sanki donmuş bir göletmiş gibi zeminde kayıyorlardı, en azından kaymak için yeterli sayıda insan gelene kadar. Arista, Arbor'a yardım etmeyi düşündü, ama onun dar mutfağında zaten yarım düzine kadın çalışıyordu ve her şeyden sonra, Hadrian'ın kolunu sırtına dolayarak ona yaslanıp oturmak çok iyi geliyordu. Fırında pişen ekmek ve kızartılan kuzu etinin tatlı kokusunu duyuyordu. Etrafındaki dostane sohbetlerin nazik seslerini dinledi ve sıcaklığı ve rahatlığı içini doldurdu. Bu, Alric'in ışıktaki bulduğu şeyin bu olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Fırında pişirilen ekmeğin kokusu olup olmadığını merak etti ve hatırlayınca, neredeyse emin oldu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Hadrian.

"Hmm? Oh, Alric'in mutlu olmasını umuyordum." "Eminim öyledir."

Mauvin başını salladı ve Hadrian kadehini kaldırdı. "Alric'e," dedi. "Alric'e," diye onayladı Mauvin.

Odadaki herkes, Alric'i hiç duymamış olanlar bile, bardak, kupa veya fincanlarıyla içkilerini kaldırdı. Gözleri, Modina ve Mercy'nin arasında oturmuş, kahverengi ekmeği kuş gibi kemiren Allie'ye takıldı.

"Wyatt ve Elden'e," diye fısıldadı, Hadrian'ın bile duyamayacağı kadar sessizce, ve bardağındaki son yudumu içti.

"Ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim, Dun," dedi Hadrian arkadaşına bir porsiyon daha yemek verirken. "Biz gittikten sonra olanlar kötü müydü?"

Dunstan, karısının nerede olduğunu görmek için başını kaldırdı. "Arbor için zor oldu," dedi. "Sanırım durumum görüldüğünden daha kötüydü. Neredeyse altı hafta boyunca buradaki işlerin çoğunu o yapmak zorunda kaldı, ama artık hepsi bitti. Arada sırada kafamın kırılmasına alıştım artık." Dunstan sırtıttı, sonra kol kola oturan Hadrian ve Arista'ya merakla baktı. Royce içeri girmişti ve Dunstan ona gergin bir şekilde baktı. "Dikkatli olsan iyi olur. O, bu tür şeyleri anlayışla karşılayacak birine benzemiyor."

Dunstan uzaklaştı, Arista ve Hadrian ise şaşkın bir şekilde birbirlerine baktılar.

Royce kapıda tereddüt etti, Modina'nın ayaklarının dibinde oturan kızlara bakıyordu. İmparatoriçe, odada sandalyeye oturan birkaç kişiden biriydi. Bu onun fikri değildi, ama Baker ailesi ısrar etmişti. Yanına gidip Hadrian'ın yanına oturdu.

"Gölgelerin nerede?" diye sordu Hadrian.

"Endişeli görünüyorsun."

"Sadece, başka bir savaş başlattıysan, önceden haber vermeni isterim, hepsi bu."

"seviye güven güvensen güven güven güven
diplomatik becerilerim çok

"Ne diplomatik becerileri?"

Royce kaşlarını çatı. "Dışarıdalar. Onlarla uzay hakkında konuştum," dedi Royce.

"Öyle mi?"

"Onlar Apelanese dili konuşuyorlar. Ve ben biraz elfçe biliyorum, unutma."

Royce masanın ayağına yaslandı, Allie'nin kulağına fısıldadığı bir şeye gülerek bakan Mercy'ye gözlerini dikti.

"Neden gidip onunla konuşmuyorsun?" diye sordu
Hadrian. Royce omuz silkti, kaşları endişeyle çatıldı.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Royce ayağa kalktı. "Burası benim için biraz sıcak."

Onu, yerde yatanların etrafından dikkatlice geçip dışarı çıkarken izlediler.

Hadrian, Arista'ya baktı.

"Git hadi," dedi ona. "Emin
misin?"

"Tabii ki eminim. Git."

Gülümsedi, ona bir öpücük verdi ve sonra Royce'un peşinden gitmek için ayağa
kalktı.

Arista bir an oturup etrafındaki dostane, güler yüzlü, konuşan, gülen,
gülümseyen insanları seyretti. Buhar çıkan çorba kaseleri açık ocaktan çıkarılıp
masalara dağıtılıyordu. Ters çevrilmiş bir kova üzerine oturan Abelard, yanında
oturan ve kuzu eti tabağını bitiren Danny'yi beklerken yayını gıcırdatıyor ve
kemanının tellerini çalıp duruyordu. Mekan dolup taşıyordu ve oturma yeri
kalmamıştı. Kalabalık olmasına rağmen, Modina'nın etrafında geniş bir boşluk
bırakılmıştı. Modina, kapının karşısındaki köşeye oturmuş, Arista'nın onu hiç
görmediği kadar parlak bir gülümsemeyle gülümsüyordu. Sadece kızlar ona bir
kol mesafesi kadar yaklaştırmaya cesaret edebiliyordu, ama odadaki herkesin
gözleri sürekli ona bakıyordu.

Arista ayağa kalktı ve Arbor'un fırına yuvarlak bir somun attığını gördü.
Tezgaha yaslandı ve unla kaplı ellerinin tersiyle başını sildi. "Bu sonuncusu,"
dedi ve ona gülümsedi. "Senin için endişelendim," dedi Arista'ya. "İkimiz de
endişelendik."

"Gerçekten mi?"

"Oh evet! O gece öylece gitmen, sonra da askerlerin gelmesi... Senin için
endişelendik. Köy bütün hafta boyunca kargaşa içindeydi. Adamlar buraya dört
kez gelip unları döküp arama yaptılar. Seni neden aradıklarını bilmiyordum, hâlâ
da bilmiyorum."

"Artık önemi yok," dedi Arista. "Her şey bitti ve bundan sonra her şey farklı
olacak."

Arbor'un yüzündeki ifade, ne diyeceğini bilmediğini gösteriyordu.

"Söylesene, sana verdiğim elbise hâlâ sende mi?"

"Oh, evet!" Arista'nın cüppesine baktı. "Tabii ki geri isteyeceksin." Ayrılmak
üzereyken Arista elini tuttu.

"Hayır, onu sormamın sebebi o değil."

"Ama sorun değil. Ona çok iyi baktım, hiç giymedim. Sadece birkaç kez baktım, bilirsin."

"Sadece denemelisin diye düşünüyordum, çünkü bence buna ihtiyacın olacak."

"Hayır, o kadar güzel bir elbiseye asla ihtiyacım olmaz. Daha önce de söylediğim gibi, benim gibi birinin şık bir baloya ya da benzeri bir yere gitme şansı yok."

"İşte bu yüzden," dedi Arista. "Bence gideceksin, tabii kabul edersen." "Neyi kabul edeyim?"

"Düğünümde baş nedime olmanı istiyorum."

Arbor ona şaşkın bir şekilde baktı. "Ama Erma, sen zaten Vince ile evlisin."

Bu kez Arista şaşkın bir ifadeyle ona baktı ve sonra yüksek sesle güldü.

Hadrian, Royce'u köprüde yakaladı. Hava karanlıktı, ama ay parlaktı ve arkadaşının karanlık silüetini, korkuluklara yaslanmış, aşağıda akan karanlık suları izlerken gördü.

"Kalabalık seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu Hadrian. Royce cevap vermedi. Kafasını bile kaldırmadı. "Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," dedi Royce yumuşak bir sesle.

"Novron'un gerçek torunu olmanın seni sadece Erivan Kralı değil, aynı zamanda Apeladorn İmparatoru da yaptığının farkındasın. Modina ile konuştun mu?"

"Zaten istifa edeceğini söyledi." "İmparator Royce?" dedi Hadrian.

"Kulağa pek doğru gelmiyor, değil mi?"

Hadrian omuz silkti ve aynı korkuluğa yaslandı. "Zamanla olabilir."

Fırın dışında sokak karanlıktı, ancak malikanede bazı ışıklar yanıyordu. Bulundukları yerden bakıldığında, tepenin üstündeki parlak sarı yıldızlar gibi küçük noktalar gibi görünüyorlardı.

"Arista ile evleneceğini duydum."

"Bunu nereden duydun?"

"Myron, bu onuru üstleneceğinden bahsetti."

"Ah, tamam. Onun bu işi iyi yapacağını düşündüm, ikimiz de Nyphron Kilisesi'nde tören yapma fikrinden pek hoşnut değiliz."

"Bence bu iyi bir fikir." Royce aşağıdaki suya baktı. "Ve bekleme. Hemen onunla evlen ve mutlu olmaya başla."

Esinti, yakındaki ağaçların çıplak dallarını hışırdatarak köprünün altından geçerken hafif bir tıslama sesi çıkardı. Hadrian yakasını sıkıca çekip kenardan aşağıya baktı. Aşağıdaki karanlık suları izledi.

"Onu öldüren kişiyi arayacak mısın?" diye sordu Hadrian. "Biliyorsun, değil mi? Ben de gelmemi ister misin?"

"Hayır," diye cevapladı Royce. "O zaten öldü." "Gerçekten mi? Bu konuda ne hissediyorsun?"

Royce omuz silkti.

"Merrick olmadığını biliyordum," dedi Royce, bir yaprağı koparıp köprünün kenarından aşağı attı. "Hâlâ bana bakan yüzünü hatırlıyorum. Bana onun yapmadığını söyledi. Nasıl onun yapamayacağını açıkladı. Bu durum onu çok şaşırtmıştı. Merrick'in şaşkınlığı... Bu benim ilk ipucumdu. Bugün son ipucunu buldum."

"Ne ipucu?"

"İmparator Royce, bu olasılıktan çok korkuyordu. Royce Melborn'un tahta çıkması, daha korkutucu bir şey olabilir mi? Bu yüzden bize hiç söylemedi. Seni benimle tanıştıtararak beni değiştireceğini umuyordu, ama beni düzeltemedi. Nefret etmeyi öğrenmek için çok uzun yıllar harcamıştım. Hayatın değerini kaybetmişim. Sonra Mercedes'i öğrendi. Ben insanlığımı kaybetmişim, ama o temizdi. Onu eğitebilir, onu mükemmel bir hükümdar yapabilirdi."

"Arcadius mu? Ama neden Gwen'i öldürsün ki?"

"Bu da benim hatam. Ona Gwen'in benimle evlenmeyi kabul ettiğini söyledim. Mercedes'i almaya geleceğimizi ve ona yaptığı tüm yatırımların boşa gideceğini biliyordu. En çılgın rüyalarında bile Gwen'le o adımı atacağımı düşünmemişti ve öğrendiğinde, bana kızımdan bahsetme şansı bulamadan onu öldürmek zorunda kaldı."

Yıldızlara baktı ve elini yüzüne sürdü. Konuştuğunda sesi titriyordu. "Arcadius'a onun Winds Manastırı'nda olduğunu söyledim. Merrick'i onu alıp Colnora'ya getirmesi için tuttu. Toplantıdan önce oradaydı, bir tatar yayıyla saklanıyordu."

Royce Hadrian'a döndü ve gözleri nemliydi. "Ama anlayamadığım şey, onun da onu sevdiği. Öyleyse nasıl tetiği çekebildi? Onun çığlıklarını ve düşüşünü nasıl izleyebildi? Bunu yapmak için ne kadar korkmuş olmalı? Ben ne kadar korkunç biriyim?"

"Royce." Hadrian elini omzuna koydu. "Artık öyle değilsin. Değiştin. Bunu gördüm. Arista ve Myron da bundan bahsettiler."

Royce ona güldü. "Merrick'i öldürdüm, değil mi? Ona hiç şans bile vermedim. Arista olmasaydı, Modina benim çıkardığım yangında ölecekti. Ben baba olamam, Hadrian. Çocuk yetiştiremem... Ben kötüyüm."

"Magnus'u sen öldürmedin. Seni tekrar aldatma planlarını sana anlattıktan sonra bile, onu serbest bıraktın, onu *affettin*. Eski Royce affetmenin ne olduğunu bilmezdi. Artık o değilsin. Sanki... Bilemiyorum... Sanki Gwen öldüğünde bir parçası sana geçmiş gibi. O hala orada bir yerlerde yaşıyor, hala kelimenin tam anlamıyla senin daha iyi yarın.

Royce gözlerini sildi. "Onu çok sevdim, onu çok özledim. Bunun benim hatam olduğunu, yaşadığım hayatın cezası olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Peki ya
Mercedes?" "O ne
olmuş?"

"O da bir ceza mı? O senin kızın. Hâlâ yaşayan Gwen'in bir parçası. Onun gözleri var, biliyorsun... ve o gülümsemesi. Tanrılar, hak etmeyen birine bu kadar değerli bir hediye vermezler."

"Şimdi benim rahibim mi
oldun?" Hadrian ona baktı.

Royce aşağıdaki dereye tekrar baktı. "O beni tanımıyor bile. Ya beni sevmezse? Beni seven çok az insan var."

"İlk başta sevmeyebilir. Maribor da sevmediğimi biliyor. Ama sen insanları kendine bağlamanın bir yolunu biliyorsun." Gülümsedi. "Bilirsin, liken ya da küf gibi."

Royce başını kaldırıp somurtarak baktı. "Tamam, söylediklerimi unut. Kesinlikle rahiplikten uzak dur." Bir süre durdu, sonra "Ama Gwen'e benziyor, değil mi? Ve gülüşü... duydun mu?"

"Bana, annesinin babasının onu bir peri prensesi yapacağını ve ormanın kraliçesi olacağı güzel bir yerde yaşayacaklarını söylediğini anlattı."

"Öyle mi dedi?"

Hadrian başını salladı. "Onu hayal kırıklığına uğratmak yazık olur, ve Gwen ona bunu söylediyse, doğru olmalı."

Royce iç geçirdi.

"Peki Modina'dan tahtı alacak mısın?"

"İmparator Royce mı? Sanmıyorum. Ama elf kralı olarak bu görevi üstlenmek zorundayım, değil mi?"

"Bu arada, işler nasıl gidiyor?"

"Komik gelebilir ama sanırım benden korkuyorlar."

"Birçok insan senden korkuyor Royce."

O güldü. "Kendimi sirkte sadece bir sandalye ve bir kırbaçla ayları eğiten adamlardan biri gibi hissediyorum. Apeladorn'un yarısını tek bir kayıp vermeden yok ettiler ve işlerini bitirmelerini engelleyen tek şey ben ve onların çılgın dinleri. İnsanlardan gerçekten nefret ediyorlar ama Ferrol'un beni onların hükümdarı olarak seçtiğine inanıyorlar. Bana itaatsizlik etmek, tanrılarına itaatsizlik etmek demektir. Beni öldürmek düşünülemez bir şey. İşte buradalar, itaat etmek zorunda oldukları ve öldüremeyecekleri bir insanın yönetimi altında. Paniklediklerini biliyorsun."

"Ama sen insan değilsin."

"Hayır, ben de değilim."

"Belki bu yardımcı olur."

"Belki."

"Hâlâ bana söylemedin. Ne yapmayı planlıyorsun?"

Royce omuz silkti. "Henüz bilmiyorum. Nasıl bilebilirim ki? Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, gerçekten. Her iki tarafın da acımasızlığını gördüğümü biliyorum. Saldur'un imparatorluğunun benim gibi insanlara nasıl davrandığını gördükten sonra, elflerin nefretini anlayabiliyorum. Eski ben o duyguyu, adaletin kesinliğini, sorgulanmaz amacın saflığını kesinlikle hatırlıyor."

"Peki ya yeni halin?"

Royce başını salladı. "Maribor için Magnus'u affettim." "Neden affettin?"

"Yorgunluktan, sanırım. Öldürmekten yorulduğum... Hayır, asıl nedeni o değil. Asıl nedeni, sanırım, içimden bir sesin Gwen'in ne düşüneceğini merak etmesi. Onun, Magnus'u öldürmemi istediğini, ya da elfleri yaptıkları için cezalandırmamı istediğini hayal edemiyorum. O benden çok daha iyi bir insandı ve şimdi o yok, ben de..."

Hadrian omzunu sıktı. "İnan bana, seninle gurur duyuyor dostum." Bir saniye bekledi, sonra neşeli bir sesle, "Nasıl olur da potansiyel kariyer listemizde hiç *kral* ve *imparator* olmaz? Düşünsenize, şarap üreticileri, aktörler ve balıkçılardan çok daha iyi."

"Sen her zaman her şeyin çok kolay olduğunu düşünürsün," diye cevapladı Royce, gözlerini silerek. "Ben sadece bardağın yarısı dolu olan türden biriyim. Senin bardağın bu günlerde nasıl görünüyor?"

"

"Hiçbir fikrim yok. Hâlâ onun büyüklüğünü sindirmeye çalışıyorum."

Hadrian başını salladı. "Bardaklardan bahsetmişken..." Keman ve flüt sesini duyunca başını kaldırdı. Kolunu Royce'un omzuna attı ve onu köprüden uzaklaştırdı. "Armigil'in birası nasıl olur?"

"Bira sevmediğimi biliyorsun."

"Onun ürettiği şeye bira denebilir mi, emin değilim. Bunu daha çok... bir deneyim olarak düşün."

BÖLÜM 29

MAVİ GÖKYÜZÜNDEN

Aquesta'ya yapılan saldırıdan şaşırtıcı sayıda insan hayatta kaldı ve yeraltı sığınaklarından çıkarak bambaşka bir dünya ile karşılaştılar. Elfler yok olmuştu, şehir de öyle. Geriye kalan tek şey, ölülerin cesetleri ve bir zamanlar sağlam olan duvarların yıkıntılarıydı. Takip eden haftalarda hava ısındı, karlar eridi ve insanlar yollara düştü. Birçoğu, zarar görmeden hayatta kalmayı başaran Colnora'ya, güneye veya doğuya dağıldı. Bazıları, oradan gelenler, kuzeye gidip harap olmuş bir toprak buldular ve onu yeniden inşa etmeye yemin ettiler. Birkaç kişi Aquesta'da kaldı, taşları topladı ve kiri temizledi.

İmparatoriçe, Lord Baldwin'in beklenmedik malikanesine yerleşti. İmparatorluk hükümetinin tüm birimlerinin yeniden kurulması birkaç hafta sürdü, ancak kısa süre sonra imparatorluk üniformalı haberciler, imparatoriçenin haberlerini ve emirlerini iletmek için yollarda koşuşturmaya başladı.

Aquestians'ın büyük üzüntüsüne, imparatoriçe geri dönmeye karar verdi. Amberton Lee'de, eski imparatorluk başkentinin adını taşıyan New Percepliquis adında yeni bir şehir inşa etme planlarını açıkladı. Tüm zanaatkarları, mühendisleri, haritacıları, taş işçilerini, ahşap oymacılarını, yol yapımcılarını ve daha birçok kişiyi buraya gelmeye çağırdı. Çoğu işsiz ve çoğu evsiz olan bu insanlar, akın akın geldiler. Bu çeşitli işçiler arasında şaşırtıcı derecede çok sayıda cüce vardı; yüzyıllardır görülen en büyük cüce topluluğuydu. Kimse onların nereden geldiğini bilmiyordu, ama geldiklerinde işler ciddiyetle başladı ve Lee yakınlarından geçenler, gecenin karanlığında çekiç seslerini fark ettiler.

İnsanlarla birlikte söylentiler de yayıldı. Bir hikayeye göre Aquesta'yı yok eden elfler değil, kırsal bölgede korku yaymak için onlar hakkında yalanlar uyduran milliyetçilerdi. Bu hikayeler, Degan Gaunt'ın imparatorluğun kaderini belirlemek için imparatoriçenin şampiyonu Sir Hadrian ile teke tek dövüştüğünü anlatıyordu. Bir başka dedikoduya göre

Rufus'un Bane'i ölümden dirilmiş ve imparatoriçeyi avlayarak kırsal bölgeleri harap etmiş. Aquesta'da imparatoriçeyi bulduğunda, imparatoriçe halkını kurtarmak için onu uzaklaştırmış ve tek başına bir tepenin üzerinde onu bir kez daha öldürmüştü. Onun, tekrar dirilmemesi için onu gözetleyen rahipler tarafından korunan gizli bir yerde kaldığı söyleniyordu.

En tuhaf ve inanılmaz, dolayısıyla da en popüler olan hikaye, şaşırtıcı maceralar, canavarlar, kahramanlar ve kötü adamlarla doluydu. Bu hikaye, elflerin istilas ve onlara karşı koyabilecek hiçbir şeyin olmaması hakkındaydı. Bu versiyonda, imparatoriçe bilgeliğiyle on kahramanı Elan'ın derinliklerine göndererek Novron'un mezarından Rhelacan'ı aramalarını emretti. Aralarında, derinliklerde dost oldukları bir cüce prensi olan Teshlor Sir Hadrian, dindar bir keşiş, dünyada yürüyen son dev ve iyi büyücü Arista

—ki onun kötü ikiz kardeşi Melengar Cadısıydı. Hikaye, bu cesur grubun mağaralarda nasıl savaştığını, parlayan sularla dolu yeraltı denizlerinde nasıl yelken açtığını, goblin ordularıyla nasıl savaştığını ve bir Gilarabrywn'i nasıl öldürdüğünü anlatıyordu. Hikaye, üçünün savaşta öldüğünü, ancak geri kalanların zaferle çıktığını anlatıyordu. Bu hikayeye göre, Rhelacan ile silahlanan Sör Hadrian, elflerin kralını yendi ve imparatorluğu kurtardı. Hikaye her geçen tamirciyle birlikte büyüdü ve hırsız, denizci ve usta kılıç ustası gibi yeni karakterler eklendi.

Gerçekten önemli olan tek şey, imparatoriçenin hayatta ve sağlıklı olması ve Sevgili Amilia'nın onun yanında olmasıydı. Ancak, cüceler ve yarı elflerin imparatorluğun tam vatandaşları olarak tanınacağına dair fermanlar yayınlanması, tüm haberlerin hoş karşılanmasına neden olmadı. Bu durum, Colnora ve Vernes'te Bahar Ayaklanmaları'nı tetikledi ve Sir Breckton, imparatorluk birlikleriyle bu ayaklanmaları bastırdı.

Kuzeyde, Melengar krallığı neredeyse tamamen yok oldu. İmparatorluk işgali yok etmediklerini elfler yok etti. Hiç evlenmemiş ve varisi olmayan genç kral Alric geri dönmedi, kız kardeşi de öyle. Yedi yüz yıldan fazla bir süre sonra Essendon hanedanı sona erdi ve Melengar eyaletini yönetmek için geri dönen kişi, artık İmparatorluk Valisi Pickering olan Kont Mauvin Pickering oldu. Herkesin ifadesine göre, o iyi ve adil bir adamdı ve çok geçmeden Lady Alenda Lanaklin ile evlendiği söylentileri yayılmaya başladı.

Archibald Ballentyne'in ölümüyle Chadwick eyaleti lordundan yoksun kaldı. İmparatoriçe Degan Gaunt'ı kont olarak atayarak bu koltuğu doldurdu. Duyuru konuşmasında, bu atamanın sadece hak edilmiş değil, aynı zamanda uygun olduğunu da söyledi.

Yaz kuralına göre, haberciler imparatorluğu dolaşarak her köyde New Percepliquis'ten gelen haberleri haykırıyorlardı. İlk binalar Amberton Lee'deki dağda inşa edildi, imparatoriçe sarayını taşıyabilmesi için yeterliydi ve imparatoriçe tatili, taşınmayı kutlamak ve imparatorluğu kurtarmak için hayatlarını feda edenleri anmak için kullanıyordu.

Oyunlar, tebeşir ve ip ile çizilmiş sınırlardan ibaret olan yeni kurulan şehirde düzenlendi. Binlerce kişi, Sir Hadrian veya Sir Breckton'ı sahada görebilmek umuduyla geldi, ancak ikisi de yarışmaya katılmadı. Sir Renwick, final mücadelesinde Sir Elgar'ı attan düşürerek birincilik ödülünü kazandı.

Ancak kutlamaların en önemli olayı, Patriarch Merton tarafından ay ışığı altında gerçekleştirilen Sir Breckton ve Lady Amilia'nın düğünüydü. Kutlamaların son gününde İmparatoriçe Modina, yarı elf çocuk Allie'yi kızı ve varisi olarak evlat edindiğini ve bundan böyle imparatorluk taç prensesi Alliena Novronian olarak anılacağını duyurdu.

Kutlamalar tam iki hafta sürdü ve bittiğinde, yollar uzun yolculuklara çıkacak ve ayakları ağrıyacak yolcuların arabaları ve vagonlarıyla doldu. Amberton Lee'nin tepesinde, artık resmi olarak New Percepliquis olarak yeniden adlandırılan yer, bir kez daha çekiç, keski ve testere sesleriyle doldu. Güney yamacında koyunlar, kuzey yamacında ise süt inekleri otluyordu.

Güneş batmaya başladığında, "saray"ın pencerelerinde ışıklar belirdi. Saray, otuz odalı basit bir blok evdi. Bu, cücelerin inşa ettiği ilk yapıydı ve ahır görevlileri ile bahçıvanlar için hizmetçi odaları olarak tasarlanmıştı. Şu anda ise imparatorluk hükümetinin tamamını barındırıyordu.

Geniş ve tepenin üstünden güzel bir manzara sunan ön merdivenlerde, küçük bir grup toplanarak gün batımını ve imparatorluk arabasının yaklaşmasını izliyordu.

Hadrian, Arista'ya kolunu dolayarak otururken cüceye, "Gerçekten çok güzel gidiyor," dedi. O yumuşak bir tunik giymişti, Arista ise rahat mavi keten bir elbise. "Sadece dört ay önce burada savaştığımı hayal etmek zor."

Şimdi düzleştirilmiş arazi, binaların kısmen tepenin yamacına inşa edileceği katmanları ortaya çıkardı. Devasa taş bloklar, gelecekteki duvarları, yolları ve geçitleri belirleyen kazıklarla sabitlenmiş ip hatlarını tutan köşeleri işaretliyordu. Çoğu dikdörtgen şeklindeydi, ancak bazıları sekizgen veya

tamamen daireseldi. Diğerleri ise herhangi bir tanımlamaya uymuyordu, ip izlerinden bakıldığında rastgele ve kafa karıştırıcı görünüyorlardı.

"Çok güzel," dedi Arista.

"Bah! Henüz bir şey söyleyemezsin!" Magnus alaycı bir şekilde dedi. Şakağını vurdu. "Burada ne olduğunu görebilseydin, o zaman gerçekten takdir edebilirdin. Bu şehir, altımızdaki eski şehri utanç verici hale getirecek." Tepeyi seyretti. "Ama bu zaman alacak, yıllar, hatta on yıllar, ama evet, çok güzel *olacak*."

Çocukların kahkahaları akşam yaz esintisiyle birlikte rüzgârla geldi. Allie ve Mercy, yamaçta ateşböceklerini kovalıyorlardı. Orada bir çobanpüskülü ağacı vardı ve beş çocuk bir zamanlar Hovel adını verdikleri bir çadırdaki günlerini geçiriyorlardı.

Araba durdu ve kapı açıldığında, beyaz peruklu şansölye Nimbus dışarı çıktı. Her zamanki tuhaf renkli kıyafetlerini giymişti ve göğsünde görevinin simgesi olan devasa altın zinciri vardı. Modina ve Amilia'ya gülümsedi ve elini sallayarak ve derin bir reverans yaparak hepsini selamladı.

"Gelmenizin zamanı gelmişti," dedi Modina, ayağa kalkarak ona doğru yürüdü.

"Affedin, Ekselansları," dedi, üzerindeki tozu silkelerken. "Ama Aquesta'daki son mumu söndürmeden önce yapılacak çok iş vardı."

"Ne kadar kalacaksınız?" diye sordu Amilia.

"Korkarım ki uzun sürmeyecek. Aslında sadece burada başlattığın şeyi görmek ve veda etmek için geldim."

"Kalmayacağınıza inanamıyorum. Siz olmadan nasıl idare edeceğim bilmiyorum."

"Ne yazık ki, mektuplaşmamızda Ekselanslarına da söylediğim gibi, gerçekten yoluma devam etmem gerekiyor. Her şey yolunda gidiyor. Yeni Percepliquis güzel geliyor. Bu görevi kabul ettiğimde, ikimiz de bunun geçici olduğunu biliyorduk. Sabah ayrılacağım."

"Gerçekten mi?" diye sordu Amilia. "Bu kadar çabuk mu? En azından birkaç günümüz olacağını sanıyordum."

"Korkarım öyle, hanımefendi. Birçok veda yaşadım ve bunların kısa tutulmasının en iyisi olduğunu öğrendim."

"Harikaydınız," dedi Modina, elini sıkarak. "Bu imparatorluk siz olmadan ayakta kalamazdı. Her vatandaş size minnettar."

Nimbus, imparatoriçeye işaret ederek Amilia'ya seslendi. "Onunla iyi idare ettik, değil mi? Sanırım o tahta gerçekten yardımcı oldu."

"Evet," diye onayladı Amilia ve merdivenlerden koşarak aşağı indi ve ona sıkıca sarıldı. Onun yanağına öpücük kondurdu ve şansölyeyi şaşırttı. "Teşekkür ederim... her şey için teşekkür ederim."

Modina, Nimbus'a yaklaşması için işaret etti ve kulağına kısaca bir şey fısıldadı.

"Ah evet, yeni çift," dedi Nimbus, Hadrian ve Arista'ya bakarak. "Düğününüz için tebrikler. Şimdi ne yapacaksınız?"

"Evet," dedi Modina. "Balayı bitti ve siz de şövalye unvanını aldınız, Sör Hadrian, planlarınız nedir?"

"Bana bakma. Bu işi Arista yürütüyor. Şimdiye kadar Medford'a dönmüş oluruz diye düşünmüştüm."

"Oh, doğru." Gözlerini devirdi. "Seni kraliyet sarayında kral olarak görebiliyorum, kontların ve baronların Galewyr'in kuzey yakasında sığırları sulama hakkının kime ait olduğu konusunda şikayetlerini dinlerken ya da kiliseye ait geniş araziler için vergi ödemeyi reddeden din adamlarıyla anlaşmazlıkları çözmeye çalışırken. Hayır, nasıl sonuçlanacağını biliyorum. Sen ava ya da mızrak dövüşüne çıkarken, taht odasında bir düzine dilekçeyi çözmekle uğraşan tek kişi ben olurdum. Üzgünüm ama yönetme işinden yeterince payımı aldım ve bu ikimizi de mutsuz ederd. Bu yüzden Melengar'ı Mauvin'e verdim. Ayrıca Melengar'ı imparatorluğa kabul etmek de daha kolay oldu, çünkü taç yerine valilik görevini kabul etmekte hiçbir sorun görmedi."

"Bu iyi şövalyemizin zamanını aslında ne yaparak geçirdiğini biliyor musun? Balayımız sırasında?" Arista, Hadrian'a omzuyla çarptı. "Neden mızrak dövüşüne katılmak için çok meşguldü?"

Herkes biraz tedirgin görünüyordu, onun bir sonraki sözlerini merak ediyorlardı.

Arista, onların zihinlerinin dolaşmasına izin vermek için uygun bir an bekledi, sonra şöyle dedi: "Hintindar'da demirci olarak çalışıyor."

Magnus kıkırdadı, Modina mütevazı bir gülümsemeyle karşılık verdi, ama Russell Bothwick kahkaha attı. Karısı Lena, sakinleştirmek için bacağına elini koyana kadar bacağını tokatladı. "Sen tam bir romantiksin," dedi, kahkahadan gözleri yaşararak. "Ocak yakmak yerine..."

"*Russell!*" diye bağırdı Lena.

"Ne?" diye sordu, karısına şaşkın bir şekilde bakarak. "Sadece adamın önceliklerini yanlış belirlediğini söylüyorum."

"Ben gece gündüz orada değilim ki," dedi Hadrian kendini savunarak. "Gerçek şu ki, onların demirci ocakları yok. Grimbald bir yıl önce ayrıldı ve

onların da yapacak çok işi var. Çaresiz durumdalar. Babamın demirhanesinin boş durduğunu görmekten nefret ediyorum. Kör çapalar ve küreklerle tarlaları sürmek iki kat daha uzun sürüyordu."

"Ama bu, hayatta kalan son Teshlor Şövalyesi için en iyi zaman kullanımı gibi görünmüyor," dedi Nimbus. "Ve sen." Arista'ya baktı. "Sanatın son ustası... ne yapıyordun?"

"Ekmek yapmayı çok iyi öğrendim." O da birçok şaşkın bakış aldı, en çok da Modina, Amilia ve Lena'dan. "Hayır, cidden, çok iyi oldum. Arbor, çavdar ve buğdayı birlikte mermer gibi karıştırabileceğimi söylüyor."

Nimbus, başını sallayan Modina'ya baktı.

İmparatoriçe öne doğru eğildi. "İkinize bir şey sormak istiyorum. Lord şansölye ve ben bu konu hakkında yazışıyoruz ve bence o haklı. Yapılması gereken çok şey var. Savaş lordları olacak, bu bahardaki ayaklanmalar gibi daha fazla isyan olacak. Elfler nehrin ötesine geri döndükleri için goblinler tekrar yağmalamaya başladılar. Ve tabii ki Tur Del Fur konusunda bir şeyler yapılmalı."

"Ben de aynı fikirdeyim," diye homurdandı Magnus. "İnsanlar Drumindor'u kontrol ederken yeterince kötüydü; şimdi de Ghazel koridorlarında dolaşıyor."

"İmparatorluğun, halkı yönlendirecek ve koruyacak iyi karakterli insanlara, iyi silahlara, güçlü silahlara, akıllı silahlara ihtiyacı var. Benim yapabileceğim çok fazla şey yok." Sarayındakileri işaret etti. "Biz de ancak bu kadarını yapabiliriz. Krallık çok geniş ve her yerde olamayız. Ayrıca istikrar meselesi de var. Ben hayatta olduğum sürece imparatorluk güçlü olacak, ama küçük krallıklar bile hükümdarın vefatıyla parçalanmıştır. İmparatorluk ne kadar büyükse, tehdit de o kadar büyük olur. Bizi bir arada tutacak bir yapı, sağlam bir gelenek olmadan imparatorluk iç savaşlara sürüklenebilir."

"Eski İmparatorluğu bu kadar güçlü ve uyumlu kılan iki şey," dedi Nimbus, "Cenzarium ve Teshlor Loncasıydı. Büyük Konsey, her ikisinin en iyileri ve en zekilerinden oluşturuldu. Onlar düzeni sağladılar ve hükümdarın yokluğunda ülkeyi yönetebildiler. Bu kurumlar yeniden kurulana kadar, eski düzenin büyücüleri ve şövalyeleri yollarda devriye gezip uzak valilerin saraylarını ziyaret ederek kanunlara uyulduğundan emin olana kadar, Calis ve Estrendor'un sınırlarını koruyana kadar imparatorluk güvenli ve bütün olamaz."

"Yüz Hadrian ve yüz Arista'nın neler yapabileceğini bir düşünün," dedi Modina onlara. "Ve siz." Myron'a baktı. "Yeni bir

. Sheridan öldü. Böyle bir projeyi yönetecek daha iyi birini düşünemiyoruz."

"Ama ben..." keşif başladı.

"Bunu daha büyük bir manastır olarak düşün," diye araya girdi Nimbus. "Daha büyük bir cemaate hizmet etmek gibi. Onlara gelenekleri, felsefeyi, mühendisliği, dilleri (elf dili dahil) ve tabii ki Maribor'u öğreteceksin. Ekipler eski şehre gönderilip orada kalan kitapları geri getirebilirler. Bunlar, öğrenmeye istekli herkese bilgiyi yaymana yardımcı olacak tohumlar olabilirler."

"Tüm eserleri toplayıp, şimdiye kadar inşa edilmiş en büyük kütüphanenin devasa kubbesinin altına yerleştireceğiz," diye ekledi Modina.

"Kulağa hoş geliyor, ama kardeş rahiplerim..."

"Herkes için bolca iş olacak."

"Ben zaten yazma odasının temellerini atmaya başladım," dedi Magnus. "Winds Manastırı'ndakinin beş katı büyüklüğünde olacak."

"Peki ya Cenzarium?" Arista cüceye baktı.

Magnus utangaç bir şekilde gülümsedi. "Duvarlar çoktan yükselmeye başladı. Oraya, sola bakarsan görebilirsin."

"Yani bu konu çoktan kararlaştırıldı mı?" diye sordu, öfkeliymiş gibi davranarak.

"Elbette kimse," diye cevapladı Nimbus ustaca, "özellikle de burada bulunanlar, siz ikisinden daha fazlasını istemez, ve siz uzun ve hak ettiğiniz bir dinlenmeyi hak ettiniz, ama imparatoriçenizi ya da kurmak için çok uğraştığınız imparatorluğu terk etmeyeceğinize emindim."

"Lonca binası nerede olacak?" diye sordu Hadrian.

Magnus işaret etti. "Tabii ki Cenzarium'un karşısındaki meydanda. Tıpkı eski şehirdeki gibi."

"En azından yakın komşular olacağız," dedi Hadrian.

"Birlikte öğle yemeği yiyebiliriz." Arista ona gülümsedi.

"Aralarında bir çeşme ve Alric, Wyatt ve Elden'in heykelleri olacak," diye açıkladı Modina.

"Ee?" Hadrian ona sordu.

Arista gözlerini kısarak dudaklarını büzdü. "Kendini bizimle değiştiriyorsun, değil mi?" diye Nimbus'a sordu.

"Evet, sizler yeni büyük konseyin tohumları olacaksınız."

"En azından dürüstsün. Tamam," dedi ve Magnus'a sert bir bakış attı. "Ama Cenzarium'un içini dekore edecek olan benim. Cüce zevklerini gördüm

ve bu sanat için elverişli değil."

Magnus alaycı bir şekilde güldü ve fısıldayarak bir şeyler mırıldandı.

Sarayın kapısı açıldı ve Royce dışarı çıktı. "Hadrian, nerede olduğunu biliyor musun..." Royce, Nimbus'u gördüğü anda durdu ve yüzünde şok ifadesi belirdi.

"Royce?" diye sordu Hadrian.

Royce hiçbir şey söylemedi, sadece peruklu şansölyeye bakmaya devam etti. "Ah, doğru ya," dedi Modina. "Nimbus'la hiç tanışmadın, değil mi?"

"Evet, tanıştım," dedi Royce. Bir adım öne çıkarak şansölyeye yaklaştı. "Öldüğünü sanıyordum."

"Hayır," diye cevapladı Nimbus. "Hâlâ hayattayım, sevgili dostum." Herkes şaşkınlıkla onlara baktı.

"Ama nasıl?"

"Ne önemi var?"

"Geri döndüm," dedi Royce. "Seni kurtarmaya çalıştım. Seni kurtarmaya çalıştım, ama Ambrose bana dedi ki..."

"Biliyorum, ama kurtarılması gereken kişi ben değildim ve kurtarman gereken kişi de ben değildim."

Sabah parlak ve berrak bir şekilde geldi. Altın rengi güneş ışığı Amberton Lee'ye eğik bir şekilde vuruyor, yeni ekilmiş bir umut tarlası gibi yayılan büyüyen şehri gölgelerle işaretliyordu. Vadide, beyaz bir bulut gibi alçak bir sis, kıvrımlı Bernum Nehri'ni örtüyordu ve tepenin üzerinde bile hava durgun ve sessizdi.

Modina çoktan uyanmıştı. Omuzlarına bir pelerin sardı ve verandaya çıktı. Royce'u orada otururken buldu, ayakları kenardan sarkmış, kızların çiğli yamaçtan aşağı koşarak Bay Rings'i kovaladıklarını izliyordu.

"En sevdiğim kızlardan birini benden aldığının farkındasın, değil mi?" dedi.

O da başını salladı. "Eilywin kabilesinin lordu Wymarlin'i yönetici yaptım ve ona Erivan'ı barışçıl bir düzene sokması için emir verdim. Onları çok uzun süre yalnız bıraktım ve onun ilerlemesini kontrol etmem gerekiyor." Royce kızlara baktı. "Ayrıca, onun hikayenin sadece yarısını bilerek büyümesini istemiyorum. Ben de öğrenmem gerekiyor. Hiç kimsenin ayak basmadığı Nidwalden'i geçip,

Estramnadon'u ve İlk Ağacı görmem gerekiyor. Üç bin yıl şimdi imkansız kadar uzun geliyor, ama bir gün... Her iki tarafın da daha dostane komşular olması daha iyi olur diye düşünüyorum. Onlar insanları kucaklamaya hazır değiller ve insanlar da onları kabul etmeye hazır değiller, ama zamanla... belki.

"Melez kanı olan birkaç kişiden eşyalarını toplayıp Avempartha'da benimle buluşmalarını istedim. Artık sayımız çok azaldı, bu çok yazık, çünkü onlar mükemmel elçiler olabilirdi, her iki dünyaya da ayak basan kişiler. Onlar gelecek için köprüler olabilirler. Oradan başlayacağız, sonra onları buraya geri göndereceğim. Belki bir gün Nidwalden'in üzerinden iki yöne giden arabaların geçtiği gerçek bir köprü göreceğiz." İki kızı işaret etti. "Bu, bir tahtın varisi ile diğer tahtın varisinin birlikte büyümüş bir kemirgeni kovalamasıyla başlayan bir süreç."

Hadrian ve Arista verandaya çıktılar. Royce'un yanına oturdular ve sabah selamları için başlarını salladılar.

"Ona iyi bak, tamam mı?" dedi Modina.

"İnan bana, ben hayatta olduğum sürece o küçük kıza hiçbir zarar gelmeyecek." Hadrian aniden güldü ve Modina ile Arista ona döndüler.

"Ne oldu?" diye sordu Arista.

"Üzgünüm, ama az önce Mercedes'in zavallı taliplerinin görüntüsü gözümün önüne geldi. *Ona* evlenme teklif edebilecek kadar cesur bir delikanlı hayal edebiliyor musun?"

Royce hariç herkes güldü. Royce'un yüzü karardı ve "Talip mi? Hiç düşünmemiştim..." diye mırıldandı.

Hadrian, Royce'un omzuna bir şaplak attı. "Hadi, eşyalarını taşımanda yardım edeyim."

Royce, seyislerin getirdiği yük atına son eyer çantasını yüklemeyi bitirdi. Mercedes'in bineceği midillinin kayışlarını bir kez daha kontrol etti. Onun eyerinin güvenliğini kimseye emanet etmeye niyetli değildi.

Myron oradaydı, atların burunlarını okşuyor ve onlara dua ediyordu. Royce'un onu izlediğini fark edince gülümsedi ve yeni krala da dua etti. "Hoşça kal, Royce. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Winds Manastırı'nda son görüşmemizde konuştuklarımızı hatırlıyor musun?"

Royce'un ağzının köşeleri gülümsemeye başladı. "Herkes biraz mutluluğu hak eder."

"Evet, bunu asla unutma. Oh, ve Nidwalden'da herhangi bir kitap bulursan, bir dahaki ziyaretinde getir. Elfler hakkında daha fazla şey öğrenmek isterim."

"Demek bu veda," dedi Hadrian, Arista ile el ele saray merdivenlerinden inerken.

"Sonunda benden kurtulacaksın," dedi Royce.

"Yakında tekrar ziyaret edeceksin, değil mi?" diye sordu Arista.

O başını salladı ve gülümsedi. "Nehrin diğer tarafında Montemorcey olduğunu sanmıyorum. Sadece birkaç şişe getirebilecek kadar yerim var."

"O zaman her zaman el altında bulundururum," dedi Arista. Elinde Gylindora Boynuzu tutuyordu. "Bu, elflerin hükümdarının yanında olmalı."

"Teşekkürler."

"Kral için eskort yok mu?" Hadrian etrafına bakarak sordu.

"Ormanın ötesindeki tepenin altındaki kavşakta bizimle buluşacaklar. Veda ederken bana bakmalarını istemedim."

Arista'nın elini tuttu ve Hadrian'ın elini onun üzerine koydu. "Onu resmen sana teslim ediyorum. Artık o senin sorunun. Ona göz kulak olman gerekecek ve bu kolay olmayacak. O naif, saf, olgunlaşmamış, korkunç derecede tecrübesiz, bilmeye değer her şeyden habersiz ve aşırı idealist." Daha fazla düşünüyormuş gibi görünmek için bir süre durakladı. "Aynı zamanda kararsız, acınacak derecede dürüst, berbat bir yalancı ve kelimelerle ifade edilemeyecek kadar erdemli. Her gece iki kez tuvalete kalkıyor, kıyafetlerini katlamak yerine topaklıyor, ağzı açık yemek yiyor ve ağzı dolu konuşuyor. Her sabah kahvaltıda parmaklarını çatırdatma gibi kötü bir alışkanlığı var ve tabii ki horluyor. Bunu düzeltmek için battaniyesinin altına bir taş koyun."

"O sen miydin? Kamp yaptığımız onca gece?" Hadrian şok olmuş gibiydi.

Arista hırsızın boynuna sarıldı ve onu sıkıca kucakladı. Royce de ona sarıldı, sonra uzun bir süre gözlerinin içine baktı. "O çok şanslı bir adam."

Arista gülümsedi ve ona veda öpücüğü verdi.

Hadrian da onu kucaklayıp sırtını sıvazladı. "Dışarıda dikkatli ol dostum."

"Ben her zaman dikkatliyim. Oh, bana bir iyilik yap. Magnus'a bunu ver. Royce ona Alverstone'u uzattı. "Ben gidene kadar bekle ve ona söyle... Ona, yapımcısının ona vermesi gerektiğini söylediğini söyle."

Modina, Amilia ve Nimbus, iki kız ve Amilia'nın kollarında garip bir şekilde tuttuğu Bay Rings ile birlikte saraydan çıktılar. İmparatoriçe yanaklarından gözyaşlarını siliyor ve dudaklarının titremesini engellemeye çalışıyordu. Merdivenlere geldiğinde eğilip Mercedes'i kucakladı ve birkaç dakika onu tuttuktan sonra bıraktı. İmparatoriçe onu bıraktığında, küçük kız merdivenlerden aşağı koştu ve parmağıyla bir şeyi işaret etti. "Bu benim midillim mi?"

Royce başını salladı ve Hadrian onu midillinin üzerine attı.

"Hoşça kal, Allie!" diye bağırdı, midillinin yelesini okşayarak. "Ben gidip peri prensesi olacağım." Amilia rakunu uzattı.

Nimbus seyahat kıyafetleri giymişti, sırtında küçük bir çanta ve yanında tanıdık deri çantası vardı.

"Sen de mi gidiyorsun?" Amilia, Nimbus'a sarıldı.

"Maalesef gitmem gerekiyor, Leydim. Gitme zamanı geldi."

"Eminim Vernes'teki aileniz dönüşünüze çok sevinecektir."

Gülümsedi, başını eğdi, görev zincirini çıkardı ve Amilia'nın ellerine koydu.

"Atın nerede?" diye sordu Hadrian.

"Atıma ihtiyacım yok," diye cevapladı

Nimbus.

"Bence imparatorluk en azından bunu karşılayabilir," dedi Modina.

"Eminim karşılayabilir, Ekselansları, ama dürüst olmak gerekirse yürümeyi tercih ederim."

Royce, Mercedes ve Nimbus yokuş aşağı inmeye başlamadan önce bir kez daha kucaklaşmalar, öpücükler, el sallamalar ve iyi yolculuklar dilekleri oldu. Allie ağaçlara kadar yanlarında koştu ve sonra deli gibi el salladıktan sonra dönüp Modina'ya geri koştu.

Nimbus onlarla birlikte yürüdü ve Royce yavaş ve sabit bir tempoda yürümek için özen gösterdi.

Ormana girdiler ve kısa sürede sarayı, şehri ve tepeyi tamamen gözden kaybettiler. Sabahın kuş cıvıltıları ve bal arılarının senfonisini dinleyerek sessizce yol aldılar. Mercedes yeni evcil hayvanına hayran kalmıştı.

"Midillimin adı ne?" diye sordu.

"Henüz bir adı yok sanırım. Sen bir isim vermek ister misin?" "Tabii ki... Bir düşüneyim... Seninki ne, baba?"

"Benimkinin adı Mouse. İmparatoriçe ona bu adı verdi."

Mercedes burnunu kırıştırdı. "Bu ismi sevmedim. Benimki erkek mi, kız mı?"

"Erkek," dedi Royce.

"Erkek... tamam, hmm." Şaşkın bir ifadeyle dudaklarını ısırđı, sonra ciddi bir şekilde düşünerek kaşlarını çatı.

"Elias nasıl?" diye önerdi Nimbus. "Ya da Sterling."

Royce eski şansölyeye baktı, o da hoş bir gülümsemeye karşılık verdi. "Sterling güzel," dedi Mercedes.

Orman seyrekleşince, eski yolun yeni yollarla kesiştiği açık alana ulaşılar. Yeni yollar, tatilcilerin baskılarıyla yeni açılmıştı ve batıda Ratibor'a, kuzeyde Colnora'ya uzanıyordu. Kısa bir mesafede, beyaz atlara binmiş, altın ve mavi renkli giysili bir grup binici bekliyordu.

"Burada ayrılıyorruz," dedi Nimbus onlara.

Royce, peruklu zayıf adama baktı. "Sen gerçekte kimsin?"

Nimbus gülümsedi. "Bunu zaten biliyorsun."

"Sen olmasaydın..." Royce durakladı. "Sana teşekkür etmediğim için hep pişmanlık duydum."

"Ben de sana teşekkür etmek istiyorum,

Royce." Royce şaşırmıştı. "Ne için?"

"Ne yapmış olursa olsun, herkesin aradığı takdirde kurtuluşa ulaşabileceğini bana hatırlattığın için."

Zayıf adam dönüp Ratibor'a doğru yola çıktı. Royce onun arkasından baktı, sonra kızına döndü. "Hadi elfleri ziyarete gidelim, olur mu?" diye sordu. Tam o sırada, gökyüzünden gök gürültüsü çıktı, yeri salladı ve ağaçlardaki yaprakları hışırdatmaya başladı.

Royce, kafası karışmış bir şekilde masmavi gökyüzüne baktı. "Bak!" dedi Mercedes, yolu işaret ederek.

Royce döndüğünde Nimbus'un hareketsiz durduğunu, başını geriye eğip yukarıya baktığını gördü.

Beyaz bir tüy aşığıya doğru süzölüyordu. Hafif bir esintiyle dönerek, beyaz pudralı peruklu uzun boylu, sıska adam uzanıp parmaklarıyla yakalayana kadar yaklaştı. Tüyü nazıkçe öptü, sonra deri kesesine koydu. Çantayı kapattı ve neşeli bir melodi ıslıkla yoluna devam etti, ta ki bir tepenin arkasına geçip gözden kaybolana kadar.

extras

yazarla tanışın

Michael J. Sullivan

Bir arkadaşının evinin bodrumunda manuel daktilo bulduktan sonra, MICHAEL J. SULLIVAN boş bir kağıt yerleştirip şunu yazdı: "Karanlık ve fırtınalı bir geceydi ve bir silah sesi duyuldu." O zamanlar sadece sekiz yaşındaydı. Yine de, boş sayfayı doldurma ve tuşların onu nereye götüreceğini görme arzusu onu bırakmadı. Michael, on yıl boyunca Stephen King, Ayn Rand ve John Steinbeck gibi yazarları okuyup inceleyerek yazma becerisini geliştirdi. Ondan fazla roman yazdı, ancak yayıncılıkta ilgi görmeyince, bir daha asla yaratıcı yazılar yazmayacağına yemin ederek bu işi bıraktı.

Yazmaya ara verdiği süre neredeyse on yıl sürdü. Okulda disleksi nedeniyle zorluk çeken on üç yaşındaki kızı için kitap yazmaya karar verdiğinde, yazma isteği yeniden uyandı. Bireysel, bağımsız bölümlerden oluşan ve genel bir hikayeye sahip bir seri fikri ilgisini çeken yazar, Riyria Revelations serisini yarattı. Serisini yayınlama niyetiyle yazmamış olmasına rağmen, kitabını kızına el yazması olarak gösterdiğinde, kızının onu okuyabilmesi için kitabın ciltli ve formatlanmış "gerçek" bir kitap olması gerektiğini söylemesi onu şaşırttı.

Böylece, yayıncılık yolunda ikinci macerasına başladı. Bu macera, eşini iş yöneticisi olarak işe almak, küçük bir bağımsız yayıneviyle anlaşmak ve kendi yayıncılık şirketini kurmak gibi adımları içeriyordu. Kendi yayınladığı kitapları

altmış binden fazla kitap sattı ve bu başarısını, Orbit (Hachette Book Group'un fantastik kitaplar yayınlayan imtiyazı) aracılığıyla ana akım yayıncılıkta yer almayı ve Fransa, İspanya, Rusya ve Çek Cumhuriyeti için yabancı dil çeviri haklarını elde etmeyi başardı.

Michigan, Detroit'te doğan Michael, şu anda eşi ve üç çocuğuyla birlikte Virginia, Fairfax'ta yaşıyor ve üç projeyle boş sayfaları doldurmaya devam ediyor: modern bir fantastik roman, bir edebi kurgu eseri ve en çok satan Riyria Revelations serisinin ön bölümü.

Yazar hakkında daha fazla bilgi için www.michaelsullivan-author.com adresini ziyaret edin.

tanıtım

**Beğendiyseniz
HEIR OF NOVRON
kitabını**

THE DRAGON'S PATH

The Dagger and the Coin serisinin 1. kitabı

Daniel Abraham

*Marcus'un kahramanlık günleri
geride kaldı.*

*En küçük savaşın bile birilerinin
ölümüne yol açtığını çok iyi biliyor.*

*Adamları mahkum bir orduya
katıldığında, katılmak istemediği bir
savaştan uzak durmak için
bazı alışılmadık adımlar atması
gerekir.*

*Cithrin, bir bankacılık evinin
himayesindeki bir yetimdir.
Onun görevi*

*bir ulusun servetini savaş
bölgesinden kaçırmak ve altını her iki
taraftan da saklamaktır. Ticaretin
gizli dünyasını
ikinci bir dil gibi biliyor, ancak ticaret
stratejileri onu kılıçlardan
koruyamaz.*

*Geder, soylu bir ailenin tek varisi,
kılıç oyunlarından çok felsefeye ilgi
duymaktadır. Askerlik için yetersiz
olan*

*bu oyunlarda bir piyon gibidir.
Kimse onun ne olacağını tahmin
edemez.*

*Düşen çakıl taşları bir heyelanı
başlatabilir. Özgür Şehirler ile
Kesik Taht arasındaki kavga
kontrolden çıkmaktadır. Yeni bir*

*oyuncu, tarihin derinliklerinden
tüm bölgeyi Ejderhanın Yolu'na, yani
savaşı sürükleyecek olan ateşi
körükmektedir.*

Mürted

Mürted, kayanın gölgesine sıkışıp, aşağıdaki geçitte katırlara binenlerin yukarı bakmamaları için hiçbir şeye özel olarak dua etmedi. Elleri ağrıyordu, bacaklarının ve sırtının kasları yorgunluktan titriyordu. Soğuk, toz kokulu rüzgarda tören cüppesinin ince kumaşı ona çarptı. Aşağıdaki patikaya bakma riskini aldı.

Beş katır durmuştu, ama rahipler atlarından inmediler. Cüppeleri daha ağır ve daha sıcaktı. Sırtlarına bağlanmış eski kılıçlar sabah ışığını yakaladı ve zehirli bir yeşil renkte parladı. O kılıçlar ejderha tarafından dövülmüştü. Derisini delen herkese ölüm anlamına geliyordu. Zamanla, zehir onları kullanan adamları bile öldürecekti. Eski kardeşlerinin onu çabucak öldürüp eve dönmeleri için daha da fazla neden vardı, diye düşündü mürted. Kimse bu kılıçları uzun süre taşımak istemezdi; sadece çok acil durumlarda veya ölümcül öfkeyle ortaya çıkarlar.

Eh, en azından ciddiye alınmak gurur vericiydi.

Av partisini yöneten rahip eyerinde doğruldu ve ışığa karşı gözlerini kısarak baktı. Dinden dönen adam sesi tanıdı.

"Çık dışarı, oğlum," diye bağırdı başrahip. "Kaçış yok."

Mürtedin midesi düğümlendi. Ağırlığını kaydırarak aşağı inmeye hazırlandı. Kendini durdurdu.

Muhtemelen, diye düşündü. Muhtemelen kaçış yok. Ama belki de bir çıkış yolu vardır.

Yolda, kara cüppeli figürler hareket etti, döndü, kendi aralarında . Onların sözlerini duyamıyordu. Bekledi, vücudu gittikçe sertleşiyor ve soğuyordu. Ölme şerefine nail olamayan bir ceset gibi. Aşağıdaki avcılar görüşürken yarım gün geçmiş gibi geldi, ama güneş çıplak mavi gökyüzünde neredeyse hiç yer değiştirmede. Ve sonra, bir nefes alıp verme arasında, katırlar tekrar ilerlemeye başladı.

Dik kayalıklardan bir çakıl taşının yuvarlanmasından korktuğu için hareket etmeye cesaret edemedi. Gülümsememeye çalıştı. Bir zamanlar insan olan varlıklar, yavaşça katırlarını sürerek vadinin sonuna kadar giden patikadan aşağı indiler ve ardından geniş virajı takip ederek güneye doğru ilerlediler. Sonuncusu da gözden kaybolduğunda, ellerini beline koyarak hayretle izledi. Hâlâ hayattaydı. Sonuçta onu nerede bulacaklarını bilmiyorlardı.

Ona öğretilen her şeye, yakın zamana kadar inandığı her şeye rağmen, örümcek tanrıçasının armağanları gerçeği göstermiyordu. Onun hizmetkarlarına bir şeyler veriyordu, evet, ama *gerçek* değil. Gittikçe, tüm hayatının makul yalanlardan oluşan bir ağdan doğduğu anlaşılıyordu. Kendini kaybolmuş hissetmesi gerekirdi. Yıkılmış. Bunun yerine, mezardan dışarıya, özgür havaya çıkmış gibi hissediyordu. Kendini sırtarken buldu.

Kalan batı yamacını tırmanmak onu yordu. Sandaletleri kayıyordu. Parmaklarını ve ayak parmaklarını tutunacak yer bulmak için çabaladı. Ama güneş zirveye ulaştığında, o da sırtı ulaştı. Batıda, dağlar birbirini takip ediyordu ve büyük, dalgalı bulutlar onların üzerinde yükseliyordu, gök gürültülü fırtınalar yumuşak bir gri örtü gibi. Ama en uzak geçitlerde, arazinin düzleştiğini gördü. Düz. Mesafe, ovaları gri-mavi yapıyordu ve dağın zirvesindeki rüzgar, pençeleri gibi derisini kesiyordu. Ufukta şimşek çaktı. Sanki cevap olarak, bir şahin çığlık attı.

Yalnız başına ve yürüyerek gitmesi haftalar alacaktı. Yiyeceği yoktu, daha da kötüsü, suyu da yoktu. Son beş gecedir mağaralarda ve çalılıarın altında uyumuştı. Eski kardeşleri ve arkadaşları, hayatı boyunca tanıdığı ve sevdiği adamlar, onu öldürmek niyetiyle patikaları ve köyleri tarıyorlardı. Dağ aslanları ve korkunç kurtlar yükseklerde avlanıyordu.

Kalın, sert saçlarını eliyle taradı, iç geçirdi ve aşağıya doğru inmeye başladı. Keshet'e ve kendini kaybedebileceği kadar büyük bir şehre ulaşmadan muhtemelen ölecekti.

Ama sadece *muhtemelen*.

Batan güneşin son ışıklarında, ince, çamurlu bir derenin yanında taşlı bir çıkıntı buldu. Sağ sandaletinin kayışından bir parça keserek basit bir ateş yayı yaptı ve gökyüzünden acımasız bir soğuk çöktüğünde, küçük ateşini gizleyen yüksek taş çemberin yanına çömeldi. Kuru çalılar çok duman çıkarmadan hızlıca yandı. Küçük dalları tek tek ateşe atarak bir ritim yakaladı, ateşin avcılarının barınağını aydınlatacak kadar büyümemesini ve sönmemesini sağladı. Isı dirseklerinden öteye ulaşmıyor gibiydi.

Uzaklarda bir şey çılgılık attı. O bunu görmezden gelmeye çalıştı. Vücudu yorgunluk ve harcadığı efordan ağrıyordu, ama artık yolculuğunun sürekli dikkatini dağıtan şeylerden kurtulmuş zihni tehlikeli bir hız kazandı. Karanlıkta hafızası keskinleşti. Özgürlük ve olasılık duygusu yerini kayıp, yalnızlık ve yerinden edilme hissine bıraktı. O, bunların onu avlayan bir kediden daha çok öldürebileceğine inanıyordu.

O da bu tepeler gibi tepelerde doğmuştu. Gençliğini dallar ve dokunmuş ağaç kabuklarıyla kılıç ve kamçı oyunları oynayarak geçirmişti. Büyük gizli tapınaktaki rahiplerin saflarına katılma arzusu hiç hissetmiş miydi? Hissetmiş olmalıydı, ancak fakir taş barınağının dondurucu soğuşunda bunu hayal etmek zordu. Yüksek taş duvara hayranlıkla baktığını hatırlıyordu. Rüzgar ve yağmurla aşınmış, on üç insan ırkının hepsini temsil eden kaya oyma nöbetçiler, Cinnae ve Tralgu, Southling ve Firstblood, Timzinae ve Yemmu ve Drowned, hepsi aynı boş yüzlere ve yumruklarını sıkışmış ellerine sahipti. Ayırt edilemezlerdi. Sadece hepsinin üzerinde kavis çizmiş ejderhanın geniş kanatları ve hançer dişleri hala net olarak görülebiliyordu. Ve devasa demir kapıya işlenmiş siyah harfler, köyde kimsenin bilmediği bir dilde kelimeler yazıyordu.

Acemi olduğunda, bunun ne anlama geldiğini öğrendi. BAĞLANTI KOPMAZ. Bir zamanlar bunun ne anlama geldiğini bildiğini sanmıştı.

Esinti yön değiştirdi, közleri ateşböcekleri gibi havaya kaldırdı. Biraz kül gözüne kaçtı, elinin tersiyle gözünü ovuşturdu. Kanı değişti, vücudundaki akımlar kendisine ait olmayan bir şeye tepki verdi. Tanrıça, diye düşündü. Köyündeki diğer çocuklarla birlikte büyük kapıya gitmişti. Kendini, hayatını ve bedenini sunmuştu ve karşılığında...

Karşılığında gizemler açığa çıkmıştı. İlk başta sadece bilgiydi: kutsal kitapları okuyacak kadar harf, tapınağın kayıtlarını tutacak kadar sayı. Ejderha İmparatorluğu'nun ve onun çöküşünün hikayelerini okumuştı. Dünyaya adalet getirmek için gelen örümcek tanrıçasının hikayesini.

Aldatmanın onun üzerinde hiçbir gücü olmadığını söylüyorlardı.

Elbette bunu denemişti. Onlara inanıyordu, ama yine de denemişti. Sadece bunun mümkün olup olmadığını görmek için rahiplere yalan söylemişti. Sadece kendisinin bilebileceği şeyler seçmişti: babasının klan adı, kız kardeşinin en sevdiği yemekler, kendi rüyaları. Yalan söylediğinde rahipler onu kırbaçlamış, doğru söylediğinde ise ona merhamet etmişlerdi ve asla, *asla* yanılmamışlardı. Onun kesinliği artmıştı. İnancı. Başrahip onu

onu acemi rahip olarak seçtiğinde, büyük şeyler onu beklediğinden emindi, çünkü rahipler ona öyle söylemişlerdi.

İnisiyasyonunun kabusu sona erdiğinde, kendi kanında örümcek tanrıçasının gücünü hissetmişti. İlk kez birinin yalan söylediğini hissettiğinde, sanki yeni bir duyu keşfetmiş gibi olmuştu. İlk kez tanrıçanın sesiyle konuştuğunda, sözlerinin sanki ateşten yapılmış gibi inanç uyandırdığını hissetmişti.

Ve şimdi gözden düşmüştü, ve bunların hiçbirisi doğru olmayabilirdi. Keshet diye bir yer olmayabilirdi. Orada olduğuna o kadar inanmıştı ki, oraya kaçmak için hayatını tehlikeye atmıştı. Ama oraya hiç gitmemişti. Haritalardaki işaretler yalan olabilirdi. Hatta ejderhalar, imparatorluk, büyük savaş da olmayabilirdi. Okyanusu hiç görmemişti; öyle bir şey olmayabilirdi. Sadece kendi gördüklerini, duyduklarını ve hissettiklerini biliyordu.

Hiçbir şey bilmiyordu.

Şiddetli bir dürtüyle, dişlerini avucunun içine geçirdi. Kanı akmaya başladı ve avucunu kapattı. Zayıf ateş ışığında, kan neredeyse siyah görünüyordu. Siyah, küçük, daha koyu düğümlerle. Düğümlerden biri minik bacaklarını açtı. Örümcek, avucunun içinde akılsızca dolaşıyordu. Bir başkası da ona katıldı. Onları izledi: artık inanmadığı tanrıçanın ajanları. Dikkatlice, yavaşça, elini küçük alevin üzerine eğdi. Örümceklerden biri içine düştü, saç teli kadar ince bacakları anında kurudu.

"Peki," dedi. "Ölebilirsin. *Bunu* biliyorum."

Dağlar sonsuza kadar uzanıyor gibiydi, her tepe yeni bir tehdit, her vadi tehlikeyle doluydu. Küçük köylerin etrafından dolaştı, sadece taş sarnıçlardan su içmek için yaklaştığı yerler vardı. Kertenkeleler ve çalı çamlarının küçük, ten rengi fıstıklarını yedi. Geniş, pençeli ayakların toprakta iz bıraktığı yerlerden uzak durdu. Bir gece, altında barınak ve gücünü toparlayabileceği bir yer sunan küçük bir oda bulunan, dik duran sütunlardan oluşan bir daire buldu, ancak orada uyuduğu sırada o kadar şiddetli ve yabancı rüyalar gördü ki, yoluna devam etti.

Kilo kaybetti, kemerinin dokunmuş derisi beline sarkmıştı. Sandaletlerinin tabanları inceldi ve ateş yayları çabucak yıprandı. Zamanın anlamı kayboldu. Günler birbirini takip etti. Her sabah, "*Bu muhtemelen hayatımın son günü olacak*" diye düşündü. *Sadece muhtemelen.*

Muhtemelen bu her zaman yeterliydi. Ve sonra, bir sabah geç saatlerde, kayalıklarla kaplı bir tepenin zirvesine tırmandı ve onu takip edecek başka kimse yoktu

Batıdaki geniş ovalar önündeki yeşil çimenler ve ağaçların arasında parıldayan bir nehirle birlikte uzanıyordu. Manzara aldatıcıydı. Oraya ulaşmak için hala iki gün yürümesi gerektiğini tahmin etti. Yine de geniş, pürüzlü bir taşın üzerine oturdu, dünyayı seyretti ve neredeyse öğlene kadar ağladı.

Nehre yaklaştıkça, karnını kemiren yeni bir endişe hissetti. Haftalar önce tapınağın duvarından atlayıp kaçtığı gün, bir şehirde kaybolma fikri uzak bir endişeydi. Şimdi ağaçların arasından yüzlerce ateşin dumanını görüyordu. Vahşi hayvanların izleri azdı. İki kez, uzaktan devasa atlara binen adamlar gördü. Tozlu cüppesinin paçavraları, sandaletlerinin kalıntıları ve yıkanmamış cildinin kokusu, bunun şimdiye kadar yaptığı her şey kadar zor ve tehlikeli olduğunu hatırlattı. Keshet'in erkek ve kadınları dağlardan gelen vahşi bir adamı nasıl karşılayacaklardı? Onu hiç düşünmeden öldürecekler miydi?

Nehir kenarındaki şehri dolaşırken, yerin büyüklüğüne hayret etti. Hiç bu kadar büyük bir yer görmemişti. Sazdan çatılı uzun ahşap binalar binlerce kişiyi barındırabilirdi. Yollar taşla döşenmişti. Bir hırsız gibi çalılıklar arasında kalarak etrafı gözetledi.

Ona cesaret veren, bir Yemmu kadını görmesiydi. Bir de açlığı. Şehrin kenarında, yol ile nehir arasında kalan son evlerin bulunduğu yerde, kadın bahçesinde çalışıyordu. Kadın, onun boyunun bir buçuk katı kadar uzundu ve omuzları bir boğa kadar genişti. Dişleri çenesinden o kadar yukarı çıkmıştı ki, güldüğünde kendi yanaklarını delme tehlikesi vardı. Göğüsleri, annesi ve kız kardeşinin giydiğinden çok da farklı olmayan bir köylü kemerinin üzerinde yüksekte duruyordu, sadece kumaş ve deri üç kat daha fazlaydı.

O, onun gördüğü ilk Firstblood olmayan kişiydi. İnsanlığın on üç ırkının gerçekten var olduğunun ilk gerçek kanıtıydı. Çalıların arkasına saklanarak, yumuşak toprağa eğilip devasa parmaklarıyla otları koparan kadına bakarken, bir tür hayret hissetti.

Korkaklığını yenip konuşmaya cesaret edemeden bir adım attı. Geniş başı keskin bir şekilde yükseldi, burun delikleri genişledi. Neredeyse özür dilercesine elini kaldırdı.

"Affet beni," dedi. "Ben... başım belada. Ve umarım bana yardım edersin."

Kadının gözleri kısıldı. Savaşa hazırlanan bir avcı kedi gibi duruşunu alçalttı. Ona, ona yaklaşmadan önce onun dilini konuşup konuşmadığını öğrenmenin daha akıllıca olabileceği geldi.

"Dağlardan geldim," dedi, kendi sesindeki çaresizliği duyarak. Ve başka bir şey daha duydu. Kanının duyulmaz vızıltısı. Ör

"Dağlardan geldim," dedi, sesinde çaresizliği duyarak. Ve başka bir şey daha duydu. Kanının duyulmaz vızıltısı. Örümcek tanrıçasının kadına ona inanmasını emreden armağanı.

"Biz Firstblood'larla ticaret yapmayız," diye homurdandı Yemmu kadını. "En azından o iki kez parçalanmış dağlardan gelenlerle. Buradan git ve adamlarını da yanında götür."

"Adamım yok," dedi. Kanındaki şeyler uyanmış, kullanılmak için heyecanlanmıştı. Çaldığı büyü kadını ikna edince kadın başını çevirdi. "Yalnızım. Ve silahsızım. Haftalardır yürüyorum. İsterseniz çalışabilirim. Biraz yemek ve uyuyacak sıcak bir yer karşılığında. Sadece bir gecelik."

"Yalnız ve silahsız. Dağları geçerek mi?" "Evet."

Kadın burnunu çektirdi ve adam değerlendirildiğini hissetti.

Yargılandığını. "Sen bir aptalsın," dedi kadın.

"Evet," dedi. "Öyleyim. Ama dost canlısıyım.

Zararsızım." Kadın gülene kadar çok uzun bir süre geçti.

Bahçe işlerini bitirirken, ona nehirde su çekip sarnıcına taşımalarını söyledi. Kova Yemmu ellerine göre yapılmıştı ve kaldırmak için çok ağırlaşmadan önce sadece yarısını doldurabiliyordu. Ama küçük evden pürüzlü ahşap platforma ve sonra tekrar geriye kadar erkekçe mücadele etti. Kendini çizmemek için dikkatliydi, en azından kanayacak kadar kötü bir şekilde. Örümcekler olmasa da, hoş karşılanıp karşılanmayacağı yeterince belirsizdi.

Gün batarken, masasında ona bir yer ayırdı. Çukurda yanan ateş abartılı görünüyordu ve kardeşlerinin burada olmadığını, onun izlerini aramadıklarını kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Ateşin üzerindeki tencereden bir kase güveç aldı. Sürekli pişirilen tencerenin zengin, derin ve karmaşık tadı vardı; güveç tenceresi hiç ateşten alınmaz, eline ne geçerse yeni et ve sebzeler atılırdı. Yağlı çorbada yüzen koyu renkli et parçalarının bazıları, o tapınaktan ayrılmadan önce pişirilmeye başlanmış olabilirdi. Bu, onun şimdiye kadar yediği en iyi yemektir.

"Adamım kervansarayda," dedi kadın. "Prenslerden biri gelmesi gerekiyor ve aç olacaklar. Bütün domuzları götürdüler. Şansımız varsa hepsini satacağız. Fırtına mevsimini atlatmamız için yeterli gümüş elde edeceğiz."

Kadının sesini ve kanında kaynayan heyecanı dinledi. Son cümle yalandı. Kadının gümüşün yetmeyeceğine inandığı *belliydi*. Bu durum kadını endişelendiriyor mu diye merak etti ve kadının ihtiyacı olanı ona sağlayabileceği bir yol var mı diye düşündü. En azından deneyecekti. Ayrılmadan önce.

"Peki ya sen, zavallı pislik?" diye sordu, sesi yumuşak ve sıcaktı. "Kimin koyunlarını sikmişsin ki benden iş dileniyorsun?"

Mürted güldü. Karnındaki sıcak yemek, yanındaki ateş ve dışarıda onu bekleyen saman paleti ve ince yün battaniye, omuzlarını ve karnını gevşetmesine neden oldu. Yemmu kadınının kocaman altın benekli gözleri üzerindeydi. Omuz silkti.

"Bir şeye inanmanın onu gerçek yapmadığını keşfettim," dedi dikkatlice. "Kabul ettiğim, iliklerime kadar inandığım şeyler vardı ve ben... yanılmıştım."

"Yanıltıldın mı?" diye sordu kadın.

"Yanıltıldım," diye kabul etti ve sonra durakladı. "Ya da belki de değil. Kasıtlı olarak değil.

Ne kadar yanlış olursan ol, buna inanıyorsan yalan sayılmaz."

Yemmu kadını ısıklık çaldı - dişlerini düşünürsek etkileyici bir başarıydı —ve alaycı bir hayranlıkla ellerini çırpı.

"Su gruntundan yüksek felsefe," dedi. "Birazdan vaaz verip ondalık isteyeceksin."

"Ben değil," dedi, onunla birlikte gülerek.

Kendi kasesinden uzun bir yudum aldı. Ateş çıtırdadı. Bir şey — belki fareler ya da böcekler — başlarının üzerindeki sazdan çatıda gürültü yaptı.

"Bir kadınla kavga ettin, değil mi?" diye sordu.

"Bir tanrıça," dedi adam.

"Evet. Hep öyle olur, değil mi?" dedi, ateşe bakarak. "Yeni bir aşk gelir ve sanki onlarda farklı bir şey varmış gibi olur. Sanki Tanrı'nın kendisi onların dudakları her açıldığında konuşuyormuş gibi. Ve sonra..."

Yine burun kıvırdı, kısmen eğlenerek, kısmen de acı çekerek.

"Tanrıçanla ne oldu?" diye sordu.

Mürted, patates olabilecek bir şeyi ağzına götürdü, yumuşak etini ve kumlu kabuğunu çiğnedi. Hiç sesli olarak dile getirilmemiş düşüncelerini kelimelere dökmek için çabaladı. Sesi titriyordu.

"O, dünyayı yiyecek."

MICHAEL J. SULLIVAN'IN KİTAPLARI

RIYRIA VAHIYLERİ

*Kılıçların
Hırsızlığı
İmparatorluğun
Yükselişi
Novron'un
Varis*

TERİMLER VE İSİMLER SÖZLÜĞÜ

ABNER GALLSWORTH: Aquesta şehir yöneticisi

ADAM: Ratibor'dan Wheeler

ADDIE WOOD: Thrace/Modina'nın annesi, Theron'un eşi, Dahlgren'de öldürüldü

ADELINE: Alburn kraliçesi, Armand ile evli, oğulları: Rudolf ve Hector, kızı: Beatrice

ADWHITE, SIR: Şövalye ve şair, *Beringer'in Şarkısı'nı* yazdı

ALBERT WINSLOW: Riyria tarafından soylulardan görevler almak için kullanılan topraksız vikont

ALBURN: Kral Armand ve Kraliçe Adeline tarafından yönetilen Avryn Krallığı, Yeni İmparatorluğun üyesi

ALENDALANAKLIN: Marki Victor Lanaklin'in kızı ve keşiş Myron'un kız kardeşi

ALGAR: Hintindar'da marangoz

ALLIE: Wyatt Deminthal'ın kızı, yarı elf, bir zamanlar Merrick Marius tarafından rehin tutulmuştu

ALRIC ESSENDON, KRAL: Melengar'ın hükümdarı, Arista'nın kardeşi, Amrath'ın oğlu

ALVERSTONE: \al-ver-stone\ Royce'un kullandığı hançer

ALYSIN: Elflerin öbür dünyası

AMBERTON LEE: Hintindar'dan çok uzak olmayan, Arista'nın iki seret'i öldürdüğü yerde bulunan eski kalıntıların bulunduğu tepe

AMBROSE MOOR: Manzant Hapishanesi ve Tuz Madeni yöneticisi

AMILIA: İmparatoriçenin sekreteri, araba yapımcısının kızı, Tarin Vale'de doğdu

AMITER, KRALIÇE: Kral Urith'in ikinci eşi, Androus'un kız kardeşi, İmparatorlukçular tarafından öldürüldü

AMRATH ESSENDON, KRAL: \am-wrath\ Melengar'ın eski hükümdarı, Alric ve Arista'nın babası, Nyphron Kilisesi tarafından öldürüldü

AMRIL: \am-rill\ Arista'nın çıbanlarla lanetlediği kontes

ANDROUS BILLET: Ratibor'un valisi, Kral Urith, Kraliçe Amiter ve çocuklarını öldürdü

ANKOR: Ghazel kabilesi

ANNA: İmparatoriçe Modina'nın oda hizmetçisi

ANTUN BULARD: Tarihçi ve *Apeladorn Tarihi kitabının* yazarı, *Emerald Storm* gemisinin yolcusu, Gylindora Boynuzu'nu bulmak için kiralanmış

APELADORN: \ah-pell-ah-dorn\ Trent, Avryn, Delgos ve Calis'ten oluşan dört insan ulusu

APELANESE: İnsanların dört krallığında konuşulan dil

AQUESTA: \ah-quest-ah\ Warric krallığının başkenti, Yeni İmparatorluğun iktidar merkezi

ARBOR: Hintindar'da fırıncı, Dunstan ile evli, ayakkabıcı kızı, Hadrian'ın ilk aşkı

ARCADIUS VINTARUS LATIMER: Sheridan Üniversitesi'nde gelenekler profesörü, Allie'nin bakıcısı

ARCHIBALD BALLENTYNE: Chadwick Kontu, Sir Breckton'un komutanı, Yeni İmparatorluk'a hizmetinden dolayı Melengar'ın valisi olarak atanmış, İmparatoriçe Modina'ya aşık, takma adı: Archie

ARISTA ESSENDON, PRENSES: Alric'in kız kardeşi, Amrath'ın kızı, Melengar Prensesi, Ratibor'daki isyanın lideri, Ratibor'un eski geçici belediye başkanı, Rhenydd'in eski naibi, Melengar Cadısı, Degan Gaunt'ı kurtarmaya çalıştıktan sonra Aquesta'da hapsedildi

ARMAND, KRAL: Alburn hükümdarı, Adeline ile evli, oğulları: Rudolf ve Hector, kızı: Beatrice

ARMIGIL: Hintindar'ın bira ustası, Blackwaters ailesinin dostu

ART: Büyü, genellikle batıl inançlar nedeniyle korkulan

ARVID MCDERN: Dahlgren'li Dillon McDern'in oğlu

ASENDWAYR: Elf kabilesi, avcılar

AVEMPARTHA: Dahlgren'e saldıran Gilarabrywn'in evi olan eski elf kulesi

AVRYN: \ave-rin\ Apeladorn'un dört ulusu arasında en merkezi ve en güçlü olanı, Trent ve Delgos arasında yer alır

AYERS: Ratibor'daki The Laughing Gnome'un sahibi

BA RAN TAKIMADALARI: Goblinlerin adası

Ba RAN GHAZEL: Deniz goblinleri

BACKING: Yelkeni ön tarafına rüzgarı alacak şekilde donatmak, hem backing hem de normal donanımlı yelkenlere sahip olmak gemiyi hareketsiz hale getirebilir

BAILEY INN: Riyria'nın Aquesta'da kaldığı sırada düzenli olarak kullandığı pansiyon

BAILIFF: Tutuklama ve ceza uygulama görevini üstlenen memur

BALDWIN: Arazileri Hintindar'ı da içeren lord.

BALLENTYNE: \bal-in-tine\ Chadwick kontluğunun yönetici ailesi

BANNER: *Emerald Storm*'un mürettebat üyesi, az sayıdaki kurtulanlardan biri

BARAK: Trent'te cücelerin yaşadığı getto **BARKERS:**

Brisbane Alley of Aquesta'da yaşayan mülteci aile, baba Brice, anne Lynnette, oğullar Finis, Hingus ve Wery

BARTHOLOMEW: Tarin Vale'de araba yapımcısı, Amilia'nın babası

BARTHOLOMEW: Ratibor'da rahip

BASIL: *Emerald Storm* gemisinde subayların aşçısı, denizde öldü

BASTION: İmparatorluk sarayında hizmetçi

MEDFORD SAVAŞI: Arista'nın cadı davası sırasında meydana gelen çatışma

RAMAR SAVAŞI: Hadrian'ın bir zamanlar savaştığı kanlı savaş

RATIBOR SAVAŞI: Emery Dorn ve Arista'nın önderlik ettiği imparatorluk karşıtı isyan

BEATRICE, PRENSES: Kızı Kral Kral
Armand'ın kızı, Rudolf ve Hector'un kız

kardeşi

BELINDA PICKERING: Kont Pickering'in son derece çekici
eşi, Lenare, Mauvin, Fanen ve Denek'in annesi

BELLA: Ratibor'daki The Laughing Gnome'da aşçı

BELSTRADS: \bell-straads\ Soylu ailesi , Sir
Breckton ve Wesley dahil

BENDLTON, BROTHER: Yeniden inşa edilen Winds Manastırı'nda
aşçı

BENNINGTON: Aquesta'da muhafız

BENTLY: Milliyetçi orduda çavuş, Hadrian tarafından
general yardımcılığına terfi ettirildi

BERNARD: İmparatorluk sarayının baş kahyası

BERNARD GREEN: Alburn'lu mum yapımcısı, Aquesta'da
yaşıyor

BERNICE: Eski hizmetçi Arista Arista'nın
öldürüldü Dahlgren'de öldürüldü

BERNIE DEFOE: *Emerald Storm*'un üst yelken mürettebatı
üyesi, Black Diamond hırsızlar loncası eski üyesi,
Gylindora Boynuzu'nu bulmak için kiralandı

BERNUM HEIGHTS: Colnora'nın en zengin yerleşim
bölgesi

BERNUM NEHRI: Colnora şehrini ikiye bölen su yolu

BERYL: *Emerald Storm* gemisinin kıdemli subayı, denizde
hayatını kaybetti

BETHAMY, KRAL: Atını kendisiyle birlikte gömdürdüğü
söylenen hükümdar

MEDFORD'DA İHANET: Oyunun emperyalist versiyonu
Taç Komplosu

BIDDINGS: İmparatorluk sarayının şansölyesi

PİSKOPOS: *Emerald Storm* gemisinin teğmen, denizde
öldü

KARA ELMAS: Colnora merkezli uluslararası
hırsızlar loncası

BLACKWATER: Hadrian ve babası Danbury'nin soyadı

BLINDEN: *Emerald Storm* gemisinin levazım subayı, denizde öldü

KANLI HAFTA: Kış boyunca beslenemeyecek hayvanların kesildiği dönem

BLYTHIN KALESİ: Alburn'da bulunan kale

BOATSWAIN: Gemide diğer denizcilerin çalışmalarını yöneten astsubay

BOCANT: Domuz etinden kazançlı bir endüstri kuran aile, Colnora'nın en zengin ikinci tüccarları **BOTHWICKS:** Dahlgren'de çiftçilik yapan aile, baba: Russell, anne: Lena

BRAGA, PERCY: Melengar'ın eski arşidükü ve başbakanı, usta bir kılıç ustası, Alric ve Arista'nın amcası, Kont Pickering tarafından öldürüldü, Amrath'ın öldürülmesini emretti

BRAND: Sokak çocuğu, bir tunik kazanmak için kavgada bir çocuğu öldürdüğü söylenir, lakabı: Cesur Brand

BRECKTON: Sir Breckton Belstrad, Lord Belstrad'ın oğlu, Wesley'in kardeşi, Kuzey İmparatorluk Ordusu komutanı, Chadwick şövalyesi, birçokları tarafından Avryn'in en iyi şövalyesi olarak kabul edilir

BRIDEETH: Elfçe küfür, en ağır hakaret

PARLAK YILDIZ: Dacca tarafından batırılan gemi

BRISTOL BENNET: *Emerald Storm* gemisinin gemici başı, denizde öldü

BRODRIC ESSENDON: Essendon hanedanının kurucusu

KOVA ADAM: Black Diamond hırsızlar loncası'nda suikastçı için kullanılan terim

BULARD, ANTUN: Bkz. Antun Bulard

BURANDU: \bur-and-dew\ Oudorro'nun Tenkin köyünün lordu

BYRNIE: Eskiden savunma zırhı olarak giyilen uzun (genellikle kolsuz) zincir zırh tuniği

CALIAN: \cal-lay-in\ Calis ulusuyla ilgili **CALIANS:** Calis ulusunun sakinleri, koyu ten rengi ve badem şekilli gözleri vardır

"CALIDE PORTMORE": İçki içerken sıkça söylenen halk şarkısı

CALIS: \cal-lay\ Apeladorn'un dört ulusu arasında en güneyde ve en doğuda yer alan, egzotik kabul edilen, Ba Ran Ghazel ile sürekli çatışma halinde olan ulus

CAPSTAN: Gemide demiri kaldırmak için döndürülen çark

CARAT: Black Diamond hırsızlar loncası'nın genç üyesi

CARREL: Kütüphanede bulunan küçük bireysel çalışma alanı

CASWELL: Dahlgren'den gelen köylü çiftçi ailesi **CENZAR:**

\sen-zhar\ Eski Novronian İmparatorluğu'nun büyücüleri

CENZARIUM: Ana Sayfa of Cenzarum
Cenzar Konseyi Percepliquis'te

CHAMBERLAIN: Kral veya soyluların evini yöneten kişi

CHANFRON: Atın başını korumak için kullanılan bir zırh parçası

ŞÖVALYELİK KURALLARI: Her şövalyenin ulaşması gereken sekiz erdem

COLNORA: \call-nor-ah\ Avryn'in en büyük ve en zengin şehri, ticaretin merkezi, çeşitli önemli ticaret yollarının kesiştiği bir dinlenme durağı olarak gelişmiştir

CONSTANCE, LADY: Soylu kadın, İmparatoriçe Modina'nın beşinci imparatorluk sekreteri

CORA: İmparatorluk sarayında sütçü kız

CORNELIUS DELUR: Zengin iş adamı, milliyetçilere finansman sağladığı ve yasadışı ticaret pazarlarına karıştığı söylenir, Cosmos'un babası

Cosmos Sebastian DeLur: Cornelius'un oğlu, Jewel olarak da bilinir, Black Diamond hırsızlar loncası başkanı

COXSWAIN: Yarış gemisinin dümencisi

CRANSTON: Sheridan Üniversitesi'nde profesör, sapkınlık suçlamasıyla yargılanıp yakılmıştır

CRIMSON HAND: Hırsızlar lonca çalışıyor
Melengar Melengar

TAÇ KOMPLOSU: Kral Amrath'ın öldürülmesine dayandığı söylenen oyun, iki hırsızın ve Melengar Prensi'nin maceralarını anlatıyor.

TAÇ KULESİ: Patriark'ın evi ve Nyphron Kilisesi'nin merkezi

CUTTER: Merrick Marius'un Black Diamond hırsızlar çetesinin üyesi olduğu dönemde kullandığı takma ad

DACCA: Delgos'un güneyindeki Dacca adasında yaşayan, denizcilikle uğraşan vahşi bir halk.

DAGASTAN: Calis'in en büyük ve en doğudaki ticaret limanı

DAHLGREN: \dall-grin\ Nidwalden Nehri kıyısındaki uzak bir köy, Gilarabrywn saldırısının gerçekleştiği yer

DANBURY BLACKWATER: Hadrian'ın babası

DANTHEN: Dahlgren'den bir oduncu

DAREF, LORD: Warric'li asilzade, Albert Winslow'un ortağı

DARIUS SERET: Seret Şövalyeleri'nin kurucusu

DAVENS: Arista'nın gençlik aşkı olan şövalye **DAVIS:**

Emerald Storm'un mürettebatı, denizde öldü **DEACON**

TOMAS: Rahip of Dahlgren,

Gilarabrywn'in yıkımına tanık oldu, Thrace

Wood'u Novron'un varisi ilan etti

DEFOE, BERNIE: Bkz. Bernie Defoe

DEGAN GAUNT: Milliyetçilerin lideri, Miranda'nın kardeşi, Novron'un varisi, İmparatorlukçular tarafından Aquesta'da hapsedildi

DeLancy, Gwen: Calian fahişesi ve Medford House ile Medford'daki The Rose and Thorn Tavern'ın sahibi, Royce Melborn'un kız arkadaşı

DELANO DEWITT: Wyatt Deminthal'ın, Hadrian ve Royce'u Kral Amrath'ın ölümünden sorumlu tutmak için kullandığı takma ad

DELGOS: Apeladorn'un dört ulusundan biri. Monarşilerin hakim olduğu bir dünyada tek cumhuriyet olan Delgos, Glenmorgan III'ün öldürülmesinden sonra Steward İmparatorluğu'na karşı ayaklandı

ve imparatorluğun yardımı olmadan Ba Ran Ghazel'in saldırısından kurtulduktan sonra Steward İmparatorluğu'na karşı ayaklandı.

DELORKAN, DÜK: Calis'li asilzade

DELUNDEN, PİSKOPOS: Aquesta'daki Nyphron Kilisesi'nin başkanı

DELUR: Aile zengin Zengin tüccar ailesi, baba: Cornelius, oğul: Cosmos

DEMINTHAL, WYATT: *Emerald Storm*'un levazım subayı ve dümencisi, Allie'nin babası, Merrick Marius tarafından Riyria'nın Drumindor'un savunmasını etkisiz hale getirmesini sağlamak için şantaja uğradı

DENEK PICKERING: Kont Pickering'in en küçük oğlu

DENNY: The Rose and Thorn'da çalışan

DERIN: Cüce klanı

DERMONT, LORD: Güney İmparatorluk Ordusu generali, Ratibor Savaşı'nda öldürüldü

DERNING, JACOB: *Emerald Storm* gemisinin ana direk kaptanı, Black Diamond üyesi, Royce ve Hadrian'ı Tur Del Fur hapishanesinden kurtardı

DESTRIER: Şövalyeler tarafından kullanılan, alışılmadık derecede büyük savaş atı **DEVON:** Tarin Vale'nin keşişi, Amilia'ya okuma ve yazma öğretti

DEWITT, DELANO: Bkz. Delano DeWitt

DIGBY: Essendon Kalesi'nde muhafız

DILLADRUM: Erbonese rehberi, *Emerald Storm* mürettebatını Dört Rüzgar Sarayı'na götürmek için kiralandı, kaçış sırasında öldürüldü

DIME: *Emerald Storm*'un mürettebat üyesi, denizde öldü.

DIOYLION: \die-e-leon\ *Dioylion'un Birikmiş Mektupları*, çok nadir bir parşömen

DIXON TAFT: The Rose and Thorn Tavern'ın barmeni ve yöneticisi, Medford Savaşı'nda bir kolunu kaybetti **DOBBS:** Merrick Marius'un hizmetinde çalışan uşak

DOGGER: Tenkin tarafından sıklıkla kullanılan küçük bir gemi türü

DOVIN THRANIC: Nyphron Kilisesi'nin nöbetçisi, yarı elf, Gylindora'nın Boynuzu'nu bulmak için kiralanmış

DR. GERAND: Ratibor'da hekim

DR. LEVY: Gylindora Boynuzu'nu bulmak için tutulan doktor
DRASH: Ghazel şefi, arena dövüşçüsü, Klune'lu Drash olarak bilinir

DREW, EDGAR: Yaşlı denizci

DROME: Cücelerin tanrısı

DRONDIL FIELDS: Kont Pickering'in kalesi, bir zamanlar Melengar'ın ilk iktidar merkezi olan Brodrick Essendon'un kalesi

DRUMINDOR: Tur Del Fur'daki Terlando Körfezi'nin girişinde bulunan cüceler tarafından inşa edilmiş kale, savunması için yakındaki volkandan çıkan lavları kullanabilir, Royce ve Hadrian tarafından savunması etkisiz hale getirildikten sonra goblinler tarafından ele geçirilmiştir

DRUNDEL: Dahlgren'den Mae, Went, Davie ve Firth'ten oluşan köylü ailesi

DUBRION ASH: Cücelerin tarihini anlatan *The Forgotten Race* kitabının yazarı.

DULNAR, SIR: Wintertide oyunlarında bir elini kaybeden şövalye

DUNLAP, PAUL: Kral Urith'in eski arabacısı, öldü.

DUNMORE: Avryn'in en genç ve en az gelişmiş krallığı, Yeni İmparatorluk üyesi Kral Roswort tarafından yönetilmektedir.

DUNSTAN: Hintindar'da fırıncı, Hadrian'ın çocukluk arkadaşı, Arbor ile evli

DUR GURON: Calis'in en doğu kısmı

DURBO: Tenkin yerleşim yeri

DUSTER: Royce'un Black Diamond üyesi olduğu dönemde kullandığı takma ad

ECTON, SIR: Kont Pickering'in baş şövalyesi, Melengar'ın askeri generali

EDGAR DREW: Bkz. Drew, Edgar

EDITH MON: İmparatorluk sarayında mutfak ve oda hizmetçilerini yöneten baş hizmetçi

EDMUND HALL: Sheridan Üniversitesi geometri profesörü, Percepliquis'i keşfetti, Nyphron Kilisesi tarafından kafir ilan edildi, Crown Tower'da hapsedildi, Sadie'nin kocası, Ebot ve Dram'ın babası

EDMUND HALL'UN GÜNLÜĞÜ: Percepliquis'e yapılan yolculuğun kafir belgesi, Crown Tower'da saklanan hazinelerden biri

EILYwin: Elf kabilesi, inşaatçılar

ELAN: Dünya

ELBRIGHT: Sokak çocuğu, Mince, Brand ve Kine'den oluşan küçük bir çetenin lideri, takma adı: Yaşlı Adam

ELDEN: Wyatt Deminthal'ın arkadaşı, iri yarı bir adam

ELGAR, SIR: Galeannon Şövalyesi, Gilbert ve Murthas'ın arkadaşı

ELINYA: Esrahaddon'un sevgilisi

ELLA: Drondil Fields'da aşçı

ELLA: Arista'nın imparatorluk sarayında hizmetçi kılığına girerken kullandığı takma ad

ELLIS FAR: Milliyetçilere elçi göndermek için kullanılan Melengarian gemisi, İmparatorlukçular tarafından ele geçirildi

ELQUIN: Orintine Fallon'un başyapıtı, şair

ELVEN: Elflerle ilgili

EMERALD STORM: Seward'ın kaptanlığını yaptığı Yeni İmparatorluk gemisi

EMERY DORN: Ratibor'lu genç devrimci, Arista'ya aşık, Ratibor Savaşı'nda öldürüldü

İMPARATORİÇE MODINA: Eskiden Dahlgren'in Thrace Wood'u olan, ailesini ve köyünü kaybettikten sonra neredeyse katatonik bir duruma giren, Yeni İmparatorluğun imparatoriçesi olarak atandı.

ENDEN, SIR: Breckton'dan sonra en iyi ikinci şövalye olarak kabul edilen Chadwick şövalyesi, Dahlgren'de öldürüldü.

ENILD, BARON: Melengar'ın Galien soylularından.

ERANDABON GILE: Dur Guron'un Panteri, Tenkin savaş lordu, deli

ERBON: Mandalin'in kuzeybatısındaki Calis bölgesi
EREBUS: Tanrıların babası, insan formundayken Kile olarak da bilinir
ERIVAN: \ear-ah-van\ Elf imparatorluğu
ERLIC, SIR : Dahlgren'in yıkımından sağ kurtulan şövalye
ERMA EVERTON: Arista'nın Hintindar'da kullandığı takma ad
ERVANON: \err-vah-non\ Ghent'in kuzeyinde bulunan şehir, Nyphron Kilisesi'nin merkezi, bir zamanlar Glenmorgan I tarafından kurulan Steward İmparatorluğu'nun başkenti
ESRAHADDON: \ez-rah-hod-in\ Büyücü, Cenzar'ın eski üyesi, Eski İmparatorluğu yok etmekten suçlu bulunarak hapis cezasına çarptırıldı, Gutaria'da tutuldu, Merrick tarafından öldürüldü
ESSENDON: \ez-in-don\ Melengar kraliyet ailesi
ESSENDON KALESİ: Melengar'ın hükümdarlarının ikametgahı.
ESTRAMNADON: \es-tram-nah-don\ Erivan İmparatorluğu'nun başkenti veya en azından çok kutsal bir yer olduğu düşünülmektedir.
ESTRENDOR: \es-tren-door\ Kuzey çöller
ETCHER: Kara Elmas hırsızlar loncası üyesi, Arista'yı seret'e teslim eden hain
ETHELRED, LANIS: \eth-el-red\ Warric'in eski kralı, Yeni İmparatorluğun ortak hükümdarı, emperyalist
EVERTON: Arista, Hadrian ve daha sonra Royce tarafından kullanılan takma ad
EVERTON, KAPTAN: Aquesta'nın güney kapısının komutanı
EVLIN: Bernum Nehri kıyısındaki şehir
EXETER: Hanlin hükümdarlarının soyadı
FALINA BROCKTON: Emerald'ın gerçek adı, The Rose and Thorn'da garson
FALLON MIRE: Merton'un korkunç bir hastalığın yayılmasını engellediği şehir

FALLON, ORINTINE: Doğadaki desenlerin yaşamdaki desenlerle nasıl ilişkili olduğunu anlatan şair

FALL-THE-WALL: Çocuk oyunu

FALQUIN: Sheridan Üniversitesi'nde profesör

FAN IRLANU: Oudorro'nun vizyoneri, kahin, falcı, Royce'un yakınlarından birinin ölümünü de içeren geleceğini öngörmüştür

FANEN PICKERING: \fan-in\ Orta oğul Luis Guy tarafından öldürülen Kont Pickering'in

FAQUIN TARAFINDAN ÖLDÜRÜLDÜ: Sanatı kanalizasyon yerine simyayı kullanan beceriksiz büyücü

FARILANE, PRENSES: *Halkların Göçü* KİTABINI yazdı

FAULD TARIKATI: \fall-ed\ Teshlor Şövalyelerinin beceri ve disiplini korumaya adanmış, imparatorluk sonrası bir şövalye tarikatı

FENITILIAN: Maribor'lu keşiş, sıcak ayakkabılar yaptı

FERROL: Elflerin tanrısı

FESTIVIOUS FOUNDEREIONUS: Kutlama
Percepliquis'in kuruluşunu anmak için

FINILESS: Ünlü yazar

FINISHER: Gizli Ghazel savaşçısı

FINLIN, ETHAN: Kara Elmas'ın üyesi, kaçak malları depolar, bir yel değirmeni sahibi

FLETCHER: Ok yapımcısı

BAŞ GÜVERTE: Geminin pruvasında bulunan, kıdemli mürettebatın yaşam alanlarını içeren yükseltilmiş bölüm
FORREST: Ratibor vatandaşı, dövüş tecrübesi olan, gümüşçü oğlu

FREDA, KRALIÇE: Dunmore Kraliçesi, Roswort'un eşi

FREDRICK, KRAL: Galeannon hükümdarı, Josephine'in kocası

GAFTON: İmparatorluk amirali

GALEANNON: \gale-e-an-on\ Avryn krallığı, Fredrick ve Josephine tarafından yönetilen, Yeni İmparatorluğun üyesi

GALENTI: \ga-lehn'-tay\ Hadrian'a atfedilen Calian takma adı, Calian dilinde *katil* anlamına gelir

GALEWYR NEHRI: \gale-wahar\ Melengar'ın güney sınırını ve Warric'in kuzey sınırını belirler ve Roe balıkçı köyü yakınlarında denize ulaşır

GALIEN: \gal-e-in\ Nyphron Kilisesi'nin eski başpiskoposu

GALILIN: \gal-ah-lin\ Kont Pickering tarafından yönetilen Melengar eyaleti

GARNACHE: Bol dış giysi **GAUNT,**

DEGAN: Bkz. Degan Gaunt **GEMKEY:**

Gemlock'u açan mücevher

GEMLOCK: Bir kabı mühürleyen cüce icadı, sadece doğru tür ve kesimde değerli bir mücevherle açılabilir

GENEVIEVE HARGRAVE: Rochelle Düşesi, Leopold'un eşi, Riyria'nın hamisi, takma adı: Genny

GENTRY MEYDANI: Melengar'ın zengin mahallesi

GERALD BANIFF: İmparatoriçe Modina'nın baş koruması, Belstrad ailesinin dostu

GERTY: Hadrian'ı dünyaya getiren Hintindar'daki ebe, Abelard ile evli

GHAZEL: \gehz-ell\ Ba Ran Ghazel, cücelerin goblinlere verdiği isim, kelime anlamı: deniz goblinleri

GHAZEL DENİZİ: Sharon Denizi'nin doğusundaki güney su kütlesi

GHENT: Nyphron Kilisesi'nin dini mülkiyeti, Yeni İmparatorluk üyesi

GILARABRYWN: \gill-lar-ah-bren\ Elf savaş canavarı; bir zamanlar Avempartha'dan kaçmış, Dahlgren köyünü yok etmiş ve Thrace tarafından öldürülmüştür

GILBERT, SIR: Maranon Şövalyesi, Murthas ve Elgar'ın arkadaşı

GILL: Milliyetçi Orduda nöbetçi

GINLIN: \gin-lin\ Maribor'lu bir keşiş, şarap üreticisi, bıçağa dokunmayı reddetti

GLAMRENDOR: \glam-ren-door\ Dunmore'un başkenti

GLENMORGAN: Novronian İmparatorluğu'nun çöküşünden 326 yıl sonra, Gent doğumlu bu kişi dört ulusu yeniden birleştirdi

; Sheridan Üniversitesi'nin kurucusu; büyük kuzey-güney yolunun yaratıcısı; Ervanon sarayının (sadece Taç Kulesi kalmıştır) inşaatçısı

GLENMORGAN II: Glenmorgan'ın oğlu. Babası genç yaşta öldüğünde, yeni ve deneyimsiz imparator, imparatorluğunu yönetmek için kilise yetkililerinin yardımına başvurdu. Kilise yetkilileri ise bu fırsatı değerlendirerek imparatoru manipüle ederek kiliseye ve kiliseye sadık soylulara geniş yetkiler vermesini sağladılar. Bu liderler, Calis'teki Ba Ran Ghazel ve Delgos'taki Dacca'nın istilasına karşı Delgos'u savunmaya karşı çıktılar ve bu tehdidin imparatorluğa bağımlılığı artıracağını savundular.

GLENMORGAN III: Glenmorgan'ın torunu. Yönetimi devraldıktan kısa bir süre sonra, Avryn'in güneydoğusuna ulaşan işgalci Ghazel'e karşı bir orduya komuta ederek, büyükbabasının kurduğu krallık üzerindeki kontrolünü yeniden tesis etmeye çalıştı. Vilan Tepeleri'ndeki İlk Savaş'ta Ghazel'i yendi ve Tur Del Fur'a yardıma gitme planlarını açıkladı. Onun gücünün artmasından korkan soylular, hükümdarlığının altıncı yılında ona ihanet ederek onu Blythin Kalesi'nde hapsedtiler. Onun popülaritesini ve artan gücünü kıskanan ve soylular ile din adamlarının yetkilerini elinden alma politikasından hoşnutsuz olan kilise, onu sapkınlıkla suçladı. Suçlu bulunarak idam edildi. Bu olay, birçok kişinin Steward İmparatorluğu olarak adlandırdığı yapının hızlı çöküşünün başlangıcı oldu. Kilise daha sonra soyluların kendilerini kandırdığını iddia etti ve çoğu kötü bir şekilde hayatlarını sonlandırıdığı söylenen birçok kişiyi mahkum etti.

GLOUSTON: Galewyr Nehri'ne sınır komşusu olan kuzey Warric eyaleti, markiz Lanaklin tarafından yönetiliyordu, Yeni İmparatorluk tarafından işgal edildi ve ele geçirildi.

GNOME, THE: The Laughing Gnome Tavern'in takma adı.

GRADY: *Emerald Storm* gemisinin denizcisi, Dört Rüzgar Sarayı'ndaki arena dövüşünde öldü.

GRAND MAR: Percepliquis'in ana caddesi, imparatorluk sarayına çıkar.

GRAVIN DENT, SIR: Delgos'tan saygın bir şövalye
GRAVIS: Drumindor'u sabote eden cüce
BÜYÜK KILIÇ: İki elle tutulmak üzere tasarlanmış uzun kılıç
GREEN: *Emerald Storm* gemisinde teğmen, denizde öldü
GREIG: *Emerald Storm* gemisinde marangoz, az sayıdaki kurtulanlardan biri
GRELAD, JERISH: Teshlor Şövalyesi, Varisin ilk Koruyucusu, Nevrik'in koruyucusu
GRIBBON: Mandalin, Calis'in bayrağı
GRIGOLE: \gry-holes\ *Grigoles İmparatorluk Ortak Hukuku Üzerine İnceleme* kitabının yazarı
GRIMBALD: Hintindar'da demirci, Danbury Blackwater'dan dükkânı devraldı
GRONBACH: Cüce, masal kötü adamı
GRUMON, MASON: \grum-on\ Medford'da demirci, Riyria için çalıştı, Medford Savaşı'nda öldü
VARISIN KORUYUCUSU: Teshlor, Novron'un Varisinin koruyucusu
GUNGUAN: Vintu sürüsü midillileri
GUR EM: Calis'in doğu ucuna dayanan, Calis'teki ormanın en yoğun kısmı
GUTARIA: \goo-tar-ah\ Esrahaddon'u tutmak için tasarlanmış gizli Nyphron hapisanesi
GUY, LUIS: Nyphron Kilisesi'nin nöbetçisi, Evone ve Jarred'in oğlu Fanen Pickering'i öldürdü
GWEN DELANCY: Bkz. DeLancy, Gwen
GWYDRY: Elf kabilesi, çiftçiler
HADDY: Hadrian'ın çocukluk lakabı
HADRIAN BLACKWATER: Paralı asker, Riyria'nın yarısı, Varisin Koruyucusu, Calis'te Galenti olarak bilinen, ünlü arena dövüşçüsü
HALBERD: Silah olarak kullanılan iki elli sırk
HANDEL: Sheridan Üniversitesi'nde öğretim üyesi, aslen Roe'lu, Delgos cumhuriyetinin resmi olarak tanınmasını savunan kişi
HARBERT: Hintindar'da terzi, Hester'in kocası

HARBINGER: Gemi kullanılan tarafından Dovin
Thranic, Antun Bulard, Bernie Defoe
ve Dr. Levy

HARKON, ABBOT: Yeniden inşa edilen Winds Manastırı'nın
başrahibi **HARTENFORD:** Yazar Soy
Soybilim Warric Monarchs Warric

Monarchs

HASAT AYI: Sonbahar ekinoksuna en yakın dolunay

NOVRON'UN VARISI: Yarı tanrı Novron'un doğrudan
torunu, tüm Avryn'i yönetmeye yazgılı

HELDABERRY: Şarap yapımında sıklıkla kullanılan yabancı
meyve

HERCLOR MATH: Cüce duvarcı

HESLON: Maribor'lu bir keşiş, harika bir aşçı

HESTLE: Bernum hükümdarlarının soyadı

HIGHCOURT FIELDS: Bir zamanlar Avryn'deki en yüksek
asil yargı mahkemesinin bulunduğu yer, Wintertide
oyunlarının yapıldığı yer

HILFRED, REUBEN: Arista'nın koruması ve sevgilisi,
Dahlgren'de ağır yanıklar aldı, Degan Gaunt'ı kurtarmaya
çalışırken Aquesta'da öldürüldü

HILL DISTRICT: Colnora'da zenginlerin yaşadığı mahalle

HILL MCDAVIN: Yazar kitap kitap deniz
Himbolt, Baron: Melengar'ın asilzade

HIMBOLT, BARON: Melengar asilzades

HINGARA: Calian rehberi, Gur Em ormanlarında öldü

HINKLE, KARDEŞ: Yeni Winds Manastırı'nda ahırını
temizleyen keşiş

HINTINDAR: Rhenydd'de küçük bir malikâne köyü,
Hadrian Blackwater'ın evi

HIVENLYN: Ryn'in atı, adı elf dilinde *beklenmedik hediye*
anlamına gelir

HOBBIE: Hintindar'da ahır çocuğu

DELGOS BOYNUZU: Simgesel yapı kullanılan
tarafından Delgos'un Delgos'un
en güney ucunu belirlemek için

GYLINDORA BOYNUZU'NUN EN GÜNEY UCUNU

BELİRLEMEK İÇİN KULLANILAN YER İŞARETİ:

Esrahaddon'un Percepliquis'te
gömülü olduğunu belirttiği eşya; Dovin Thranic, Dr. Levy,
Bernie Defoe ve Antun Bulard onu geri getirmek için
kırlandı **EV:** Medford House için kullanılan takma ad

HOVEL: Renwick, Mince, Elbright, Brand ve Kine tarafından kullanılan kar kalesinin takma adı

HOYTE: Bir zamanlar Black Diamond'ın birinci subayı, Royce'u Jade'i öldürmesi için tuzağa düşürdü, Royce'u Manzant Hapishanesine gönderdi, Royce tarafından öldürüldü

IBIS THINLY: İmparatorluk sarayının baş aşçısı

IMP: *Emperyalist* için kullanılan argo terim

İMPARATORLUK SARAYI: Yeni İmparatorluğun iktidar merkezi, asıl adı Warric Kalesi

İMPARATORLUK SEKRETERİ: İmparatoriçe Modina'nın bakıcısı

İMPARATORCULAR: Yarı tanrı Novron'un doğrudan torunu olan tek bir lider altında tüm insan krallıklarını birleştirmek isteyen siyasi parti

INSTARYA: Elflerden oluşan savaşçı kabile

IRAWONDONA, LORD: Elf, avcı kabilesinin üyesi

JACOB DERNING: Bkz. Darning, Jacob

JADE: Kara Elmas'ın suikastçısı, Merrick'in kız arkadaşı, Royce tarafından yanlışlıkla öldürüldü

JASPER: İmparatorluk sarayı zindanlarında sıçan

JENKINS: Merrick Marius'un baş uşağı **JENKINS**

TALBERT: Tarin Vale'de şövalye yardımcısı

JEREMY: Essendon Kalesi'nde muhafız

JERISH GRELAD: Bkz. Grelad, Jerish

JERL, LORD: Soylu, Pickering'lerin komşusu, ödüllü av köpekleriyle tanınır

JERVIS, EFENDİM: Harborn Kontu ile Wintertide turnuvasında öldürüldü

JEWEL, the: Uluslararası Black Diamond hırsızlar çetesinin başı, Cosmos DeLur olarak da bilinir

JIMMY: The Laughing Gnome tavernasında çalışan

JOQDAN: \jok-dan\ Oudorro köyünün Tenkin savaş lordu

JOSEPHINE, KRALİÇE: Galeannon Kraliçesi, Fredrick ile evli

JULIAN TEMPEST: Melengar krallığının yaşlı baş uşağı

KAZ: Elf ve insan kanı karışımı olan herkese verilen Calian terimi

KENDELL, EARL: Alric Essendon'a sadık Melengar soylusu

KENG: Eski İmparatorluk'ta kullanılan para birimi

KHAROLL: Uzun hançer

KILE: Erebus'un Elan'a gönderildiğinde kullandığı isim, insan kılığında iyilikler yapar

KILNAR: Rhenydd'ın güneyindeki şehir

KINE: Elbright'ın sokak çocuklarının en küçüğü, Mince'in en iyi arkadaşı

KNOB: İmparatorluk sarayındaki fırıncı

KRINDEL: Nyphron Kilisesi'nin başrahibi ve tarihçi **KRIS HANÇERİ:** Bazen sihirli ritüellerde kullanılan, dalgalı bıçaklı silah

"ENGENALL'IN HANIMLARI": Kemanla çalınan neşeli popüler melodi

LAMBERT, IGNATIUS: Sheridan Üniversitesi rektörü

LANAKLIN: Bir zamanlar Glouston'un yönetici ailesi, Melengar'da sürgünde, Yeni İmparatorluğa karşı çıkıyor

LANDONER: Sheridan Üniversitesi'nde profesör, sapkınlık suçlamasıyla yargılanıp yakılmıştır

LANGDON KÖPRÜSÜ: Colnora'nın depo bölgesinde Bernum Nehri üzerinde bulunan, kuğu süslemeli köprü

LANKSTEER: Trent'in Lordium krallığının başkenti

LAUGHING GNOME, THE: Ratibor'da Ayers tarafından işletilen han **LAVEN:** Ratibor vatandaşı, isyancı Emery Dorn'u İmparatorlukçulara teslim etti

LEIF: İmparatorluk sarayında kasap ve aşçı yardımcısı

LENA BOTHWICK: Russell'ın eşi, Tad'ın annesi, Dahlgren'de yoksul bir aileden geliyor

LENARE PICKERING: Kont Pickering ve Belinda'nın kızı, Mauvin, Fanen ve Denek'in kız kardeşi

LEOPOLD HARGRAVE, DÜK: Rochelle Dükü, Genevieve'in kocası, Riyria'nın hamisi, takma adı: Leo

LINDER, BARON: Gilbert tarafından Wintertide turnuvasında öldürülen asilzade

LINGARD: Trent krallığının başkenti Relison **LINROY,**

DILLNARD: Melengar'ın kraliyet finansörü **LIVET**

GLIM: Tur Del Fur'da liman kontrolörü

LONGWOOD: Melengar'daki orman

KEL LOTHOMAD, KRAL: Lordium, Trent'in hükümdarı, Steward'ın hükümdarlığının çöküşünün ardından topraklarını genişletti ve Ghent'ten güneye doğru ilerleyerek Melengar'a ulaştı. Burada Brodrick Essendon, 2545 yılında Drondil Fields Savaşı'nda onu yendi.

LOUDEN, SIR: Sir Hadrian tarafından Wintertide turnuvasında yenilen şövalyelerden biri.

AŞAĞI MAHALLE: Melengar şehrinin yoksul bölgesi.

LOZENGE KALKANI: Değişik renklerdeki elmaslarla süslenmiş kalkan

LUGGER: Bir veya daha fazla lug yelkeni ile donatılmış küçük balıkçı teknesi

LUIS GUY: Guy, Luis'e bakınız

LURET: Hintindar'a gönderilen imparatorluk elçisi, Royce ve Hadrian'ı tutukladı

MAE, LADY: Albert Winslow'un aşk ilgisi

MAGNUS: Cüce, Kral Amrath'ı öldürdü, Arista'nın kulesini sabote etti, Avempartha'ya girişi keşfetti, Rüzgar Manastırı'nı yeniden inşa etti, Royce'un hançeriyle takıntılı

MALEVOLENT: Sör Hadrian'ın atı

MALNESS, SIR: Renwick'in eski şövalyesi

MANDALIN: \man-dah-lynn\ Calis'in başkenti

MANZANT: \man-zahnt\ Manzar, Maranon'da bulunan kötü şöhretli hapisane ve tuz madeni, Royce Melborn buradan serbest bırakılan tek mahkumdur

MARANON: \mar-ah-non\ Avryn'de bulunan, Vincent ve Regina tarafından yönetilen, Yeni İmparatorluğun üyesi, tarım arazileri açısından zengin krallık

MARES KATEDRALI: Melengar'daki Nyphron Kilisesi'nin merkezi, eskiden Piskopos Saldur tarafından yönetiliyordu

MARIBOR: \mar-eh-bore\ İnsanların tanrısı

MARIUS, MERRICK: Black Diamond'ın eski üyesi, takma adı: Cutter, usta hırsız ve suikastçı, Royce'un eski en iyi arkadaşı, stratejik düşüncesiyle tanınan, Jade'in erkek arkadaşı, Esrahaddon'un katili, Tur Del Fur'un yıkımını planlayan, Wyatt'ı Royce ve Hadrian'a ihanet etmesi için şantaj yapan kişi.

MAUVIN PICKERING: \maw-vin\ Kont Pickering'in en büyük oğlu, Essendon kraliyet ailesiyle çocukluktan beri arkadaş, Kral Alric'in koruması

MAWYNDULä: Güçlü bir büyücü

MCDERN, DILLON: Dahlgren'in demircisi

MEDFORD: Melengar'ın başkenti

MEDFORD HOUSE: Gwen DeLancy tarafından işletilen ve The Rose and Thorn'a bağlı genelev

MELENGAR: \mel-in-gar\ Essendon kraliyet ailesinin yönettiği Avryn krallığı, Yeni İmparatorluk'tan bağımsız tek Avryn krallığı

MELengarLILAR: Melengar sakinleri

MELISSA: Arista'nın baş hizmetçisi, takma adı Missy

MERCS: Paralı askerler

MERCY: Arcadius Latimer ve Miranda Gaunt'ın bakımında olan genç kız

MERLON: Siperli surlarda iki siperlik arasındaki sağlam bölüm

MERRICK MARIUS: Marius, Merrick'e bakınız

MERTON: Fallon Mire'in kurtarıcısı, Gent'in Monsenyörü, Novron'a yüksek sesle konuşur

MESSKID: Gemide yemek taşımak için kullanılan, kovaya benzeyen kap

MILBOROUGH: Melengarian Baronu, savaşta öldü

MILFORD: Milliyetçi orduda çavuş

MILLIE: Eskiden Hadrian'ın atıydı, Dahlgren'de öldü

MINCE: Aquesta sokaklarında yaşayan yetim, Kine'nin en iyi arkadaşı

MIR: Hem elf hem de insan kanı taşıyan kişi
MIRALYITH: Elfler ve büyücülerden oluşan kabile
MIRANDA GAUNT: Degan Gaunt'ın kız kardeşi,
Arcadias'a Mercy'yi yetiştirmesinde yardım ediyor
MIZZENMAST: Üç veya daha fazla direği olan bir
gemide pruvadan üçüncü direk
MODINA: İmparatoriçe Modina'ya bakınız
MON, EDITH: Edith Mon'a bakınız
MONTEMORCEY: \mont-eh-more-ah-sea\ Vandon Spice Company
aracılığıyla ithal edilen mükemmel şarap
MOTTE: İnsan yapımı tepe
MOUSE: Royce'un atı, Thrace tarafından
isimlendirilmiş, gri kısırak **MR. RINGS:** Mercy'nin evcil
hayvanı olan yavru rakun **MURDERESS:** Lady
Genevieve'in ödüllü av kuşu
MURIEL: Doğa tanrıçası, Erebus'un kızı, Uberlin'in annesi
MURTHAS, SIR: Alburn şövalyesi, Fentin kontunun oğlu,
Gilbert ve Elgar'ın arkadaşı
MYRON LANAKLIN: Korunaklı Keşiş Maribor
Maribor, silinmez hatıra, Victor'un oğlu,
Alenda'nın kardeşi
MISTIK: Arista'nın Ratibor'a seyahat ederken kullandığı
atın adı
NAREION: \nare-e-on\ Novron İmparatorluğu'nun son
imparatoru, Nevrik'in babası
NARON: 2992'de Ratibor'da ölen Novron'un varisi
MILLİYETÇİLER: Degan Gaunt'ın liderliğindeki, halkın
iradesiyle yönetilmeyi amaçlayan siyasi parti
NATS: Milliyetçilerin takma adı
NEST, THE: Ratibor Kara Elmas hırsızlarının yuvası olan
Rat's Nest ve Aquesta'daki dört sokak yetiminin evlatlık
evinin takma adı
NEVRIK: \nehv-rick\ Nareion'un oğlu, Jerish Grelad
tarafından korunan ve saklanan varis, takma adı Nary **YENİ**
İMPARATORLUK: Krallıkların çoğunu birleştiren ikinci
imparatorluk. insanların yönetilen
tarafından Modina Modina tarafından
yönetilen, Ethelred ve Saldur'un ortak hükümdarlığında
yönetilen

NIDWALDEN NEHRI: Avryn'in doğu sınırını ve Erivan krallığının başlangıcını belirler.

NILYNDD: Elf kabilesi, zanaatkârlar

NIMBUS: İmparatoriçenin öğretmeni, imparatorluk sekreterinin yardımcısı, aslen Vernes'li

NIPPER: İmparatorluk sarayının mutfağında görevli genç hizmetçi

NOVRON: İnsanlığın kurtarıcısı, yarı tanrı, Maribor'un oğlu, Büyük Elf Savaşları'nda elf ordusunu yenen, Novron İmparatorluğu'nun kurucusu, Percepliquis'in kurucusu, Persephone'nin kocası

NOVRONIAN: \nov-ron-e-on\ Novron ile ilgili

NYPHRON KİLİSESİ: Novron ve Maribor'un tapınanlar

NYPHRONLAR: \nef-rons\ Nyphron Kilisesi'nin dindar üyeleri

OBERDAZA: \oh-ber-daz-ah\ Tenkin veya Ghazel büyücüsü

ESKİ İMPARATORLUK: İnsanların orijinal birleşik krallıkları, İmparator Nareion'un öldürülmesinden bin yıl sonra yok edildi

ORRIN FLATLY: Ratibor şehir kâtibi, Arista'nın yardımcısı

OSGAR: Hintindar'ın reisi

OSTRIUM: Yemeklerin servis edildiği Tenkin topluluk salonu

UDORRO: Calis'te bulunan dost canlısı Tenkin köyü

DÖRT RÜZGAR SARAYI: Dur Guron'da Erandabon Gile'nin evi

PARKER: Levazım subayı ve daha sonra komutan ve

PARTHALOREN ŞELALESİ: \path-ah-lore-e-on\ Avempartha yakınlarındaki Nidwalden'deki büyük şelaleler **PATRIK:**

Nyphron Kilisesi'nin başkanı, Ervanon'un Taç Kulesi'nde yaşıyor

PAULDRON: Omuzu kaplayan zırh parçası **PERCEPLIQUIS:** \per-sep-lah-kwiss\ Novronian

İmparatorluğu'nun eski başkenti ve başkenti, adını

Percy Braga: Bkz. Braga, Percy

PERCY BRAGA: Bkz. Braga, Percy

PERIN: Ratibor'lu bakkal

PERSEPHONE: Novron'un eşı, Percepliquis onun adını almıştır

PICKERING: Melengar'ın soylu ailesi ve Galilin'in hükümdarları Kont Pickering, bilinir olarak olduğu Avryn'deki en iyi kılıç ustası olduğu bilinir ve sihirli bir kılıç kullandığına inanılır

PICKELERINON: Seadric, soyadını Pickering olarak kısalttı

PITH: Eski İmparatorluğun küçük değerli madeni parası

PLANCHETTE: Kadınların yan eyerleri için ayak dayama yeri

PLESIEANTIC BÜYÜSÜ: \plass-e-an-tic\ Sanatta doğadan güç çekmek için kullanılan bir yöntem

POE: *Emerald Storm* gemisinde aşçı yardımcısı, Merrick'in yardımcısı

POLONYALI: Ratibor'daki Kara Elmas hırsızlar loncası başkanı

PRALEON MUHAFAIZLARI: \pray-lee-on\ Ratibor'daki kralın korumaları

PRICE: Kara Elmas hırsızlar çetesinin birinci subayı

PRENSES: Arista'nın Percepliquis'e giderken bindiği atın adı

QUARTZ: Ratibor hırsızlar loncası üyesi **QUEEN'S**

GAMBIT: Satranç oyununu açmak için kullanılan bir dizi hamle

QUINTAIN: Mızrak dövüşü antrenmanlarında kullanılır; vurulduğunda döner ve biniciyi eyeri üzerinden düşürebilir

RATIBOR: Rhenydd krallığının başkenti, Royce Melborn'un memleketi

S İÇAN YUVASI: Ratibor'daki Kara Elmas hırsızlar loncası'nın saklandığı yer

KIRMIZI: Eski elkhound, imparatorluk sarayının mutfağında sıkça görülen büyük köpek

REEVE: Serfleri denetleyen ve lordun topraklarını gözeten memur

REGAL FOX INN, THE: Colnora'nın zengin Hill District bölgesindeki en ucuz taverna

REGENT: Hükümdarın yokluğunda veya görevini yerine getirememesi durumunda krallığı yöneten kişi

REGINA, KRALİÇE: Vincent'ın eşi, Maranon Kraliçesi

RENDON, BARON: Melengar'ın soylularından biri

RENIAN: \rhen-e-ahn\ Keşiş Myron'un çocukluk arkadaşı, genç yaşta öldü

RENKIN POOL: Ratibor vatandaşı, savaş tecrübesi var

RENQUIST: Milliyetçi ordunun komutanı, Hadrian tarafından bu göreve terfi ettirildi

RENTINUAL, TOBIS: Tarih profesör Sheridan Üniversitesi'nde Sheridan Üniversitesi'nde tarih

İmparatorluk sayfası, atandı at
etmek sir söz Hadrian'ın silahtarı

RHELACAN: \rell-ah-khan\ Maribor tarafından Novron'a verilen, Drome tarafından dövülmüş, Ferrol tarafından büyülü hale getirilmiş, elfleri yenmek ve boyun eğdirmek için kullanılan büyük kılıç

RHENYDD: \ren-yaed\ Kral Urith tarafından yönetilen, Avryn'in fakir krallığı, şu anda Yeni İmparatorluğun bir parçası

RILAN VADISI: Glouston ve Chadwick'i ayıran verimli topraklar

RIONILLION: \ri-on-ill-lon\ Novronian İmparatorluğu'nun çöküşünden sonra çıkan iç savaşlar sırasında yıkılan

Aquesta'nın yerinde ilk olarak kurulan şehrin adı. **RIYRIA:** \rye-ear-ah\ Elfçe'de *iki*, takım veya bağ anlamına gelir. Royce Melborn ve Hadrian Blackwater'ı birlikte ifade etmek için kullanılan isimdir.

RONDEL: Yuvarlak saplı, sert bıçaklı yaygın bir hançer türü.

ROSE AND THORN, THE: Gwen DeLancy tarafından işletilen, Medford'daki bir taverna, Riyria tarafından üs olarak kullanılır.

ROSWORT, KRAL: Dunmore'un hükümdarı, Freda'nın kocası

ROYALİSTLER: Bağımsız hükümdarların yönetimini destekleyen siyasi parti

ROYCE MELBORN: Hırsız, Riyria'nın yarısı, yarı elf

RUDOLF, PRENS: Kral Armand'ın oğlu, Alburn Prensi, Beatrice ve Hector'un kardeşi

RUFUS, LORD: Acımasız kuzeyli savaş lordu, Yeni İmparatorluk'un imparator adayı, Dahlgren'de bir Gilarabrywn tarafından öldürüldü

RUFUS'UN FELAKETİ: Thrace/Modina tarafından öldürülen Gilarabrywn'e verilen isim

RUPERT, KRAL: Rhenydd'in bekar kralı

RUSSELL BOTHWICK: Dahlgren'de çiftçi, Lena ile evli, Tad'ın babası

RYN: Alric'i Baron Trumbul'dan kurtarmaya yardım eden yarı elf

SALDUR, MAURICE: Medford'un eski piskoposu, Essendon ailesinin eski dostu ve danışmanı, Yeni İmparatorluğun ortak hükümdarı, takma adı: Saully

SALIFAN: \sal-eh-fan\ Tütsüde kullanılan kokulu yabancı bitki

TUZLU USKUMRU: Aquesta'nın nakliye bölgesindeki taverna

SARAP: Tenkin dilinde buluşma yeri veya sohbet yeri

SAULY: Maurice Saldur'un en yakınlarının kullandığı takma adı

SENON UPLAND: Chadwick'e bakan yüksek dağ platosu

SENTINEL: Nyphron Kilisesi'nin engizisyon generalleri, sapkınlığı ortadan kaldırmak ve kayıp Novron'un Varisini bulmakla görevlidirler

SERET: \sir-ett\ Nyphron Şövalyeleri. Kilisenin askeri kolu, ilk olarak Lord Darius Seret tarafından kurulmuş, muhafızlar tarafından komuta edilmektedir

SET: Ratibor, Kara Elmas hırsızlar loncası üyesi

SEWARD: *Emerald Storm*'un kaptanı, denizde öldü

SHARON DENİZİ: Ghazel Denizi'nin batısındaki güney su kütlesi

SHERIDAN ÜNİVERSİTESİ: Prestijli eğitim öğrenim kurumu, Gent'te bulunur, Arista burada okumuştur

GEMİ KAPTANI: En yüksek subay olmayan en yüksek rütbeli kişi, yüksek sorumlu gündelik işlerin yürütülmesinden

SHIRLUM-KATH: Calis'te bulunan küçük parazit solucan, tedavi edilmeyen yaraları enfekte edebilir

SIWARD: Hintindar'ın icra memuru

SKILLYGALEE: \skil`li-ga-lee\ Denizcilere kahvaltıda servis edilen yulaf lapası

SPADONE: Uzun, iki elle kullanılan, sivrilen bir kılıcı ve kabzanın önünde geniş bir flanşı olan kılıçtır. Bu özellikleri sayesinde çok çeşitli savaş manevralarına olanak tanır. Kabzanın uzunluğu ve kendi dikenli kabzası görevi gören flanşı sayesinde, kılıçta elin yerleştirilebileceği birçok ek pozisyon bulunur. Bu sayede kılıç, çeyrek sopa gibi ve güçlü bir kesici silah olarak kullanılabilir. Spadone, yetenekli şövalyelerin geleneksel silahıdır.

STANLEY, EARL FRANCIS: Harborn'lu asilzade, Sir Jervis ile Wintertide mızrak dövüşünde öldürüldü.

STAUL: *Emerald Storm* gemisinde bulunan Tenkin savaşçısı, Gylindora Boynuzu'nu bulmak için kiralanmış, Calis ormanlarında Royce tarafından öldürülmüştür.

SUMMERSRULE: Piknikler, danslar, ziyafetler ve mızrak dövüşü turnuvalarıyla kutlanan popüler yaz ortası bayramı

TABARD: Zırhın üzerine giyilen, genellikle arması olan tunik.

TAD BOTHWICK: Lena ve Russell'ın oğlu, Dahlgren'deki fakir bir çiftçi ailesinden

TALBERT, PİSKOPOS: Ratibor'daki Nyphron Kilisesi'nin başkanı

TARIN VALE: Amilia'nın memleketi

TARTANE: Balıkçılık ve kıyı ticareti için kullanılan küçük gemi; tek direkli, büyük yelkenli

TEK'CHIN: Teshlor Şövalyeleri'nin savaş disiplinlerinden biri, Fauld Şövalyeleri tarafından korunmuş, Pickeringler'e aktarılmış

TAPINAK: *Emerald Storm* gemisinin kaptanı, ikinci komutan

TENENT: Yarı standart uluslararası para biriminin en yaygın şekli. Madeni paranın basıldığı krallığın kralının resminin basılı olduğu altın, gümüş ve bakır paralar

TENKIN: Ghazel tarzında yaşayan ve Ghazel kanı taşıdığı şüphelenilen insan topluluğu **TERLANDO KÖRFEZİ:** Tur Del Fur limanı

TESHLOR: Novronian İmparatorluğu'nun efsanevi şövalyeleri, gelmiş geçmiş en büyük savaşçılar

TESHLOR SALONU: Percepliquis'teki bina, Teshlorların eğitildiği ve yaşadığı yerd

TEOREM YAŞLILAR KURULU: Varisi korumak için kurulan gizli topluluk

THERON WOOD: Thrace'in babası, Dahlgren'de çiftçi, Gilarabrywn tarafından öldürüldü

THRACE WOOD: Theron ve Addie'nin kızı, naip tarafından adı Modina olarak değiştirildi, Yeni İmparatorluğun İmparatoriçesi olarak taç giydi, Dahlgren'de Gilarabrywn'i öldürdü

THRANIC, DOVIN: Bkz. Dovin Thranic

TIBITH: Ölen Mince ve Kine'nin arkadaşı

MANDALIN KAPLANI: Hadrian'a Calis'te verilen lakap

TILINER: Avryn'deki paralı askerler tarafından sıklıkla kullanılan üstün kaliteli kılıç

TOLIN ESSENDON: Brodrick'in oğlu, Melengar'ın başkentini Medford'a taşıdı, Essendon Kalesi'ni inşa etti, Büyük Tolin olarak da bilinir

TOPE ENTWISTLE: Kuzey keşif eri, elflerin ilerleyişini haber verdi

TOPMEN: Geminin yüksekte, donanım ve yelkenlerde çalışan mürettebat üyeleri

TORSONIC: Tork üreten, tatar yaylarında kullanılan kabloda olduğu gibi.

TRAMUS DAN: Naron'un koruyucusu, daha sonra adını Danbury Blackwater olarak değiştirdi

TREMBLES: Çiçeklerden yapılan fermente tatlı içecek

TRENCHON: Ratibor şehir icra memuru

TRENT: Kuzey dağlık krallıklar henüz Yeni İmparatorluk tarafından henüz kontrol altına alınmamış

TRILON: Ghazel tarafından kullanılan küçük, hızlı yay

TRUMBUL, BARON: Percy Braga tarafından Prens Alric'i öldürmek için tutulan paralı asker

TULAN: Calis'in güneydoğusunda bulunan tropikal bitki, dini törenlerde kullanılır, yaprakları kurutulur ve tanrı Uberlin'e adak olarak yakılır, yaprakların dumanı solunduğunda vizyonlar üretir

TUR: Bir zamanlar Delgos'ta olduğu düşünülen efsanevi köy, Kile'nin ilk kayıtlı ziyaretinin yapıldığı yer, büyük silahların efsanevi kaynağı

TUR DEL FUR: Delgos'ta, Terlando Körfezi'nde bulunan kıyı şehri, aslen cüceler tarafından inşa edilmiş, Royce ve Hadrian tarafından şehrin volkanik savunma sistemleri devre dışı bırakıldığında goblinler tarafından istila edilmiştir

UBERLIN: Dacca ve Ghazel'in tanrısı, Erebus ve kızı Muriel'in oğlu.

ULI VERMAR: Esrahaddon tarafından kullanılan belirsiz bir referans

ULURIUM ÇEŞMESİ: Grand Mar'ın sonunda, Percepliquis'teki sarayın önünde bulunan büyük heykel çeşmesi

UMALYN: Elf kabilesi, Ferrol'un rahipleri

URITH, KRAL: Ratibor'un eski hükümdarı, bir yangında öldü.

URLINEUS: Novronian İmparatorluğu'nun düşen son şehri, Calis'in doğusunda yer alır ve Ghazel tarafından sürekli saldırıya uğrar. Yıkılmasından sonra, Ghazel'in Calis'e giriş kapısı haline geldi.

UZLA BAR: Ghazel şefi, Ghazel'in kontrolü için Erandabon Gile'ye meydan okuyor

VALIN, LORD: Melengar'ın yaşlı şövalyesi, cesareti ve kahramanlığıyla tanınır, stratejik becerisi yoktur

VANDON: Delgos'un liman kenti, Vandon Baharat Şirketi'nin merkezi, korsanların sığınağı, Delgos'un cumhuriyet olmasıyla meşru bir ticaret merkezi haline geldi.

GÜNLERİN MAHZENİ: Novron'un mezarının dışındaki büyük salon

VELLA: İmparatorluk sarayında mutfak hizmetçisi

VENDEN POX: Sihirli ilaçlara karşı dirençli bir zehir

VENLIN: Novron İmparatorluğu'nun çöküşü sırasında Nyphron Kilisesi'nin patriği.

VERNES: Bernum Nehri'nin ağzında bulunan liman kenti

VIGAN: Ratibor şerifi

VILLEIN: Toprağa bağlı ve feodal lordun mülkiyetinde olan kişi

VINCE EVERTON: Royce Melborn'un Hintindar'da kullandığı takma ad

VINCE GRIFFIN: Dahlgren Köyü'nün kurucusu

VINCENT, KRAL: Maranon hükümdarı, Kraliçe Regina ile evli

VINTU: Calis'in yerli kabilesi

DAHLGREN'İN GEZGIN DIAKON: Diakon Tomas'ı ifade eden isim

WARRIC: Bir zamanlar Ethelred tarafından yönetilen, şimdi Yeni İmparatorluğun bir parçası olan Avryn krallığı

NÖBETÇİ SUBAY: Nöbetçi subay, belirli bir vardiyada görevli, bu süre zarfında meydana gelen her şeyden sorumlu

WESBADEN: Calis'in önemli ticaret limanı şehri

WESLEY: Lord Belstrad'ın oğlu, Sir Breckton'ın kardeşi, *Emerald Storm* gemisinde genç subay adayı, Dört Rüzgar Sarayı'ndaki arena dövüşünde öldürüldü

WESTBANK: Dunmore'un yeni kurulan eyaleti

WESTERLINS: Batıda bulunan bilinmeyen sınır bölgesi

WHERRY: İç sularda ve limanlarda yarışmak veya mal ve yolcu taşımak için kullanılan hafif kürekli tekne

WICEND: \why-send\ Melengar'daki çiftçi, Galewyr'ı geçip Glouston'a ulaşan geçidin adı

WIDLEY: Sheridan Üniversitesi'nde profesör, sapkınlık suçlamasıyla yargılanıp yakıldı

WILBUR: Aquesta'da zırh ustası

WILFRED: Hintindar'da arabacı

WINDS MANASTIRI: Maribor Rahiplerinin manastırı, yakıldıktan sonra cüce Magnus'un yardımıyla Myron Lanaklin tarafından yeniden inşa edildi

WINSLOW, ALBERT: Albert Winslow'a bakınız

WINTERTIDE: Kış ortasında kutlanan, ziyafetler ve beceri oyunlarıyla kutlanan başlıca bayram

MELENGAR CADISI: Arista'ya atfedilen aşağılayıcı unvan

WYATT DEMINTHAL: Bkz. Deminthal, Wyatt

WYLIN: \why-lynn\ Essendon Kalesi'nin silah ustası

WYMAR, MARKI: Melengar'lı asilzade, Alric'in konseyinin üyesi

YOLRIC: Esrahaddon'un öğretmeni

ZEPHYR, KARDEŞ: Yeniden inşa edilen Winds Manastırı'nda keşiş, illüstratör

ZULRON: Oudorro'nun deforme *oberdaza'sı*

İÇİNDEKİLER

ÖN KAPAK GÖRÜNTÜSÜ

HOŞ GELDİN

ADANMA

EPİGRAF

YERLER VE İNSANLAR

HARİTA

KİTAP V

Kış Mevsimi

BÖLÜM 1: AQUESTA

BÖLÜM 2: KARANLIĞA DOĞRU

BÖLÜM 3: SIR BRECKTON

BÖLÜM 4: DÜĞÜN PLANLARI

BÖLÜM 5: KARDAN AYAK İZLERİ BÖLÜM

6: SARAY

BÖLÜM 7: KARANLIĞIN DERİNLERİNE

BÖLÜM 8: SIR HADRIAN

BÖLÜM 9: WINDS MANASTIRI

BÖLÜM 10: ASİLLERİN ZİYARETİ BÖLÜM

11: SÖVALYE ERDEMİ

BÖLÜM 12: VERASET SORUNU BÖLÜM 13: HEATH
SOKAĞINDAKİ EV BÖLÜM 14: TURNUVANIN
OLDUĞU GÜN
BÖLÜM 15: AV
BÖLÜM 16: SAVAŞLA YARGILANMA
BÖLÜM 17: SON KARANLIK BÖLÜM 18: KİŞİ
BÖLÜM 19: YENİ BASLANGICLAR
BÖLÜM 20: KRALİCENİN GAMBİTİ KABUL EDİLDİ
BÖLÜM 21: LANGDON KÖPRÜSÜ

KİTAP VI
Percepliquis

BÖLÜM 1: ÇOCUK
BÖLÜM 2: KABUSLAR
BÖLÜM 3: HAPİSHANELER
BÖLÜM 4: DUVARIN YIKILMASI
BÖLÜM 5: GLOUSTON MARKIZI BÖLÜM 6:
GÖNÜLLÜLER
BÖLÜM 7: GÜLEN GNOME BÖLÜM 8:
AMBERTON LEE
BÖLÜM 9: SAVAŞ HABERLERİ
BÖLÜM 10: LEE'NİN ALTINDA
BÖLÜM 11: AİLE REİSİ
BÖLÜM 12: HIRSIZLARIN SONU
BÖLÜM 13: HABERCİNİN YOLCULUĞU BÖLÜM 14:
SOĞUK
BÖLÜM 15: PERCEPLIQUIS ____
BÖLÜM 16: BEYAZ NEHİR BÖLÜM
17: BÜYÜK MAR BÖLÜM 18: TOZ VE
TAŞ
BÖLÜM 19: KAPININ MÜHÜRLENMESİ
BÖLÜM 20: GÜNLERİN MAZARASI

BÖLÜM 21: KURBAN

BÖLÜM 22: BÜYÜK NOVRON

BÖLÜM 23: GÖKYÜZÜ DÖNÜYOR

BÖLÜM 24: HEDİYE

BÖLÜM 25: GELİŞ BÖLÜM 26:

DÖNÜS

BÖLÜM 27: MEYDAN OKUMA

BÖLÜM 28: TAM DÖNGÜ

BÖLÜM 29: BERRAK MAVİ GÖKYÜZÜNDEN EKSTRA

YAZARLA TANIŞIN

DRAGON'UN YOLUNUN ÖN İZLEMESİ

TERİM VE İSİM SÖZLÜĞÜ

MICHAEL J. SULLIVAN'IN KİTAPLARI

TELİF HAKKI

Telif _ _

Yayınlayan Hachette Digital

ISBN: 978-0-748-13137-2

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2012 Michael J. Sullivan (*Wintertide* © 2010)

The Dragon's Path kitabından alıntı telif hakkı © 2011 Daniel Abraham

Harita Michael J. Sullivan

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Hachette Digital

Little, Brown Book Group

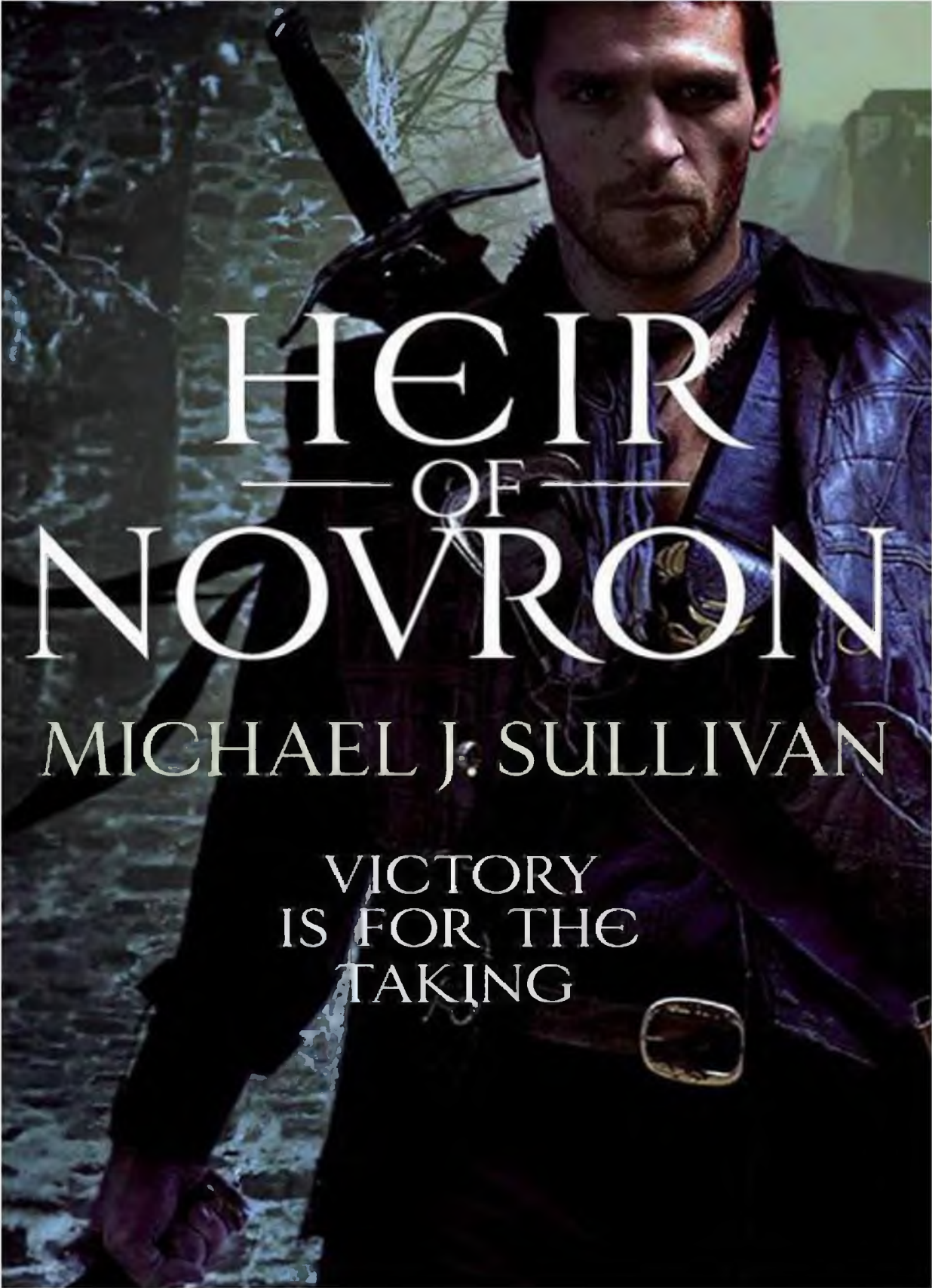
100 Victoria Embankment

Londra, EC4Y 0DY

www.orbitbooks.net

www.orbitshortfiction.com

www.hachette.co.uk

HEIR — OF — NOVRON

MICHAEL J. SULLIVAN

VICTORY
IS FOR THE
TAKING

İçindekiler

ÖN KAPAK GÖRÜNTÜSÜ

HOS GELDİNİZ

ADANMA

EPİGRAF

YERLER VE İNSANLAR

HARİTASI

KİTAP V Kış Mevsimi

BÖLÜM 1: AQUESTA

BÖLÜM 2: KARANLIĞA DOĞRU

BÖLÜM 3: SIR BRECKTON

BÖLÜM 4: DÜĞÜN PLANLARI

BÖLÜM 5: KARDAN AYAK İZLERİ BÖLÜM

6: SARAY

BÖLÜM 7: KARANLIĞIN DERİNLERİNE

BÖLÜM 8: SIR HADRIAN

BÖLÜM 9: WINDS MANASTIRI

BÖLÜM 10: ASİLLERİN ZİYARETİ BÖLÜM

11: ŞÖVALYE ERDEMİ

BÖLÜM 12: VERASET SORUNU BÖLÜM 13: HEATH

SOKAĞINDAKİ EV BÖLÜM 14: TURNUVANIN

OLDUĞU GÜN

BÖLÜM 15: AV

BÖLÜM 16: SAVASLA YARGILANMA

BÖLÜM 17: SON KARANLIK BÖLÜM 18: KIŞ

BÖLÜM 19: YENİ BASLANGICLAR

BÖLÜM 20: KRALİCENİN GAMBİTİ KABUL EDİLDİ

BÖLÜM 21: LANGDON KÖPRÜSÜ

KİTAP VI Percepliquis

BÖLÜM 1: COÇUK

BÖLÜM 2: KABUSLAR

BÖLÜM 3: HAPİSHANELER

BÖLÜM 4: DUVARIN YIKILMASI

BÖLÜM 5: GLOUSTON MARKIZI

BÖLÜM 6: GÖNÜLLÜLER
BÖLÜM 7: GÜLEN GNOME BÖLÜM 8:
AMBERTON LEE
BÖLÜM 9: SAVAS HABERLERİ
BÖLÜM 10: LEE'NİN ALTINDA
BÖLÜM 11: AİLE REİSİ
BÖLÜM 12: HIRSIZLARIN SONU
BÖLÜM 13: HABERCİNİN YOLCULUĞU BÖLÜM 14:
SOĞUK
BÖLÜM 15: PERCEPLIOUIS
BÖLÜM 16: BEYAZ NEHİR BÖLÜM
17: BÜYÜK MAR BÖLÜM 18: TOZ VE
TAŞ
BÖLÜM 19: KAPININ MÜHÜRLENMESİ
BÖLÜM 20: GÜNLERİN MAZARASI
BÖLÜM 21: KURBAN
BÖLÜM 22: BÜYÜK NOVRON
BÖLÜM 23: GÖKYÜZÜNDEKİ
DÖNGÜLER
BÖLÜM 24: HEDİYE
BÖLÜM 25: VARİŞ BÖLÜM 26:
DÖNÜŞ
BÖLÜM 27: MEYDAN OKUMA
BÖLÜM 28: TAM DÖNGÜ
BÖLÜM 29: BERRAK MAVİ GÖKYÜZÜNDEN EKSTRA
YAZARLA TANISIN
DRAGON'S PATH'İN ÖN İZLEMESİ
TERİM VE İSİMLER SÖZLÜĞÜ
MICHAEL J. SULLIVAN'IN
KİTAPLARI TELİF HAKKI

İçindekiler

ÖN KAPAK GÖRÜNTÜSÜ

HOŞ GELDİNİZ

ADANMA

EPIGRAF

YERLER VE İNSANLAR

HARİTASI

KİTAP V Kış Mevsimi

BÖLÜM 1: AQUESTA

BÖLÜM 2: KARANLIĞA DOĞRU

BÖLÜM 3: SIR BRECKTON

BÖLÜM 4: DÜĞÜN PLANLARI

BÖLÜM 5: KARDAN AYAK İZLERİ BÖLÜM

6: SARAY

BÖLÜM 7: KARANLIĞIN DERİNLERİNE

BÖLÜM 8: SIR HADRIAN

BÖLÜM 9: WINDS MANASTIRI

BÖLÜM 10: ASİLLERİN ZİYARETİ BÖLÜM

11: ŞÖVALYE ERDEMİ

BÖLÜM 12: VERASET SORUNU BÖLÜM 13: HEATH

SOKAĞINDAKİ EV BÖLÜM 14: TURNUVANIN

OLDUĞU GÜN

BÖLÜM 15: AV

BÖLÜM 16: SAVAŞLA YARGILAMA

BÖLÜM 17: SON KARANLIK BÖLÜM 18: KIŞ

BÖLÜM 19: YENİ BAŞLANGIÇLAR

BÖLÜM 20: KRALİÇENİN GAMBİTİ KABUL EDİLDİ

BÖLÜM 21: LANGDON KÖPRÜSÜ

KİTAP VI Percepliquis

BÖLÜM 1: ÇOCUK

BÖLÜM 2: KABUSLAR

BÖLÜM 3: HAPİSHANELER

BÖLÜM 4: DUVARIN YIKILMASI

BÖLÜM 5: GLOUSTON MARKIZI

BÖLÜM 6: GÖNÜLLÜLER

BÖLÜM 7: GÜLEN GNOME BÖLÜM 8:

AMBERTON LEE

BÖLÜM 9: SAVAŞ HABERLERİ

BÖLÜM 10: LEE'NİN ALTINDA

BÖLÜM 11: AİLE REİSİ

BÖLÜM 12: HIRSIZLARIN SONU

BÖLÜM 13: HABERCİNİN YOLCULUĞU BÖLÜM 14:

SOĞUK

BÖLÜM 15: PERCEPLIQUIS

BÖLÜM 16: BEYAZ NEHİR BÖLÜM

17: BÜYÜK MAR BÖLÜM 18: TOZ VE

TAŞ

BÖLÜM 19: KAPININ MÜHÜRLENMESİ

BÖLÜM 20: GÜNLERİN MAZARASI

BÖLÜM 21: KURBAN

BÖLÜM 22: BÜYÜK NOVRON

BÖLÜM 23: GÖKYÜZÜNDEKİ

DÖNGÜLER

BÖLÜM 24: HEDİYE

BÖLÜM 25: VARİŞ BÖLÜM 26:

DÖNÜŞ

BÖLÜM 27: MEYDAN OKUMA

BÖLÜM 28: TAM DÖNGÜ

BÖLÜM 29: BERRAK MAVİ GÖKYÜZÜNDEN EKSTRA

YAZARLA TANIŞIN

DRAGON'S PATH'İN ÖN İZLEMESİ TERİM VE

İSİM SÖZLÜĞÜ

MICHAEL J. SULLIVAN'IN

KİTAPLARI TELİF HAKKI

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

